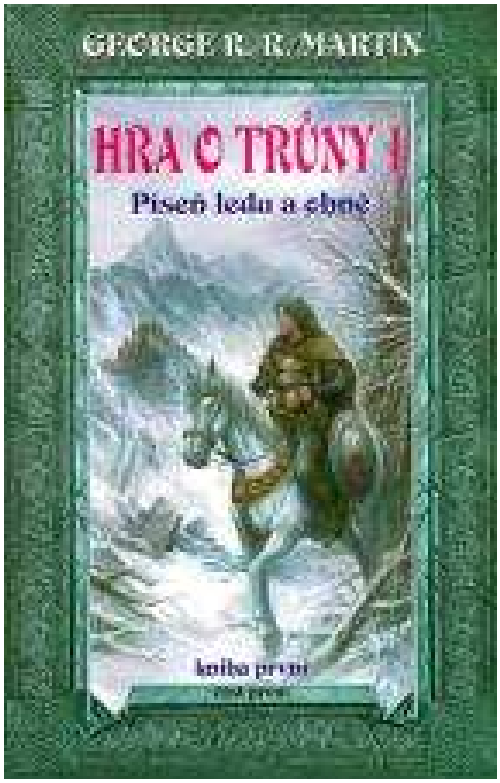

GEORGE R. R. MARTIN

HRA O TRŮNY

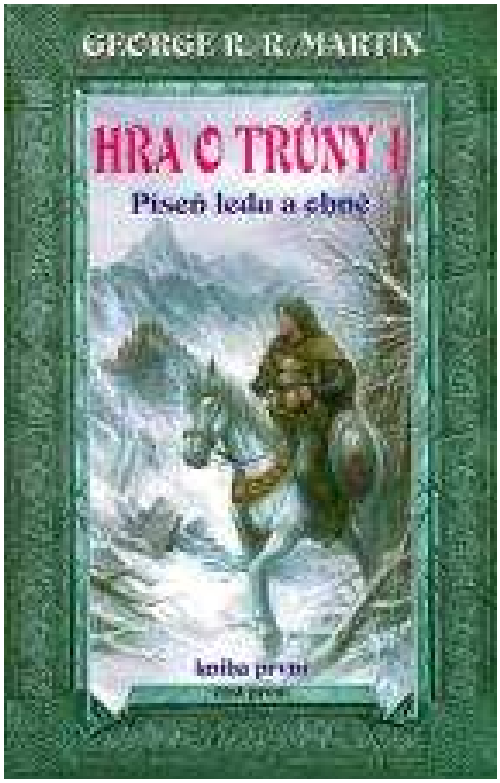

Píseň ledu a ohně

kniha první

část první

PROLOG

"Měli bychom se vydat zpátky," zamumlal Gared, když les kolem nich začal tmavnout. "Ti divocí jsou mrtví."

"Ty máš z mrtvých strach?" zeptal se ho ser (pozn. překl: V zájmu zachování autentičnosti textu jsem v díle ponechali z jazykového hlediska starší a v originále použitý titul "ser" namísto novodobějšího "sir", který i podle autora lépe vystihuje atmosféru jeho fantasy říše.) Waymar Royce s mírným náznakem úsměvu.

Gared na jeho uštěpačnou poznámku nereagoval. Byl to starý muž, po padesátce, a viděl už odcházet a přicházet mnoho urozených pánů. "Mrtví jsou mrtví," utrousil jen. "Od mrtvých raději dál."

"Opravdu jsou mrtví?" zeptal se Royce tiše. "Jaký důkaz o tom máme?"

"Will je viděl," odpověděl Gared. "Když Will říká, že jsou mrtví, je to pro mě dostatečný důkaz."

Will věděl, že dřív nebo později ho do své hádky zatáhnou. Přál si, aby to bylo spíš později než dřív. "Moje matka mi říkávala, že mrtví nezpívají písně," vložil se do rozhovoru.

"Moje kojná říkávala to samé, Wille," opáčil Royce. "Nikdy nevěř tomu, co slyšíš u ženského prsu. Jsou věci, kterým se můžeme naučit dokonce i od mrtvých." Jeho hlas se odrážel ozvěnou, až příliš hlasitý v soumračném lese.

"Máme před sebou dlouhou cestu," poznamenal Gared. "Osm dní, možná devět. A padá noc."

Ser Waymar Royce bez zájmu pohlédl na oblohu. "Padá takhle každý den v tuhle dobu. Ty se tmy bojíš, Garede?"

Will viděl Garedova stažená ústa a stěží potlačovaný hněv v jeho očích pod silnou černou kápí pláště. Gared u Noční hlídky strávil čtyřicet let, jako chlapec a jako muž, a nebyl zvyklý na to, aby jeho slova někdo znevažoval. A přesto to nebylo všechno. Pod zraněnou pýchou byl Will schopen vycítit ve starším muži ještě cosi jiného. Bylo to takřka hmatatelné; nervózní napětí, které se nebezpečně blížilo strachu.

Will jeho nepříjemné pocity sdílel. Sám na Zdi strávil čtyři roky. Když ho za ni poslali poprvé, vybavily se mu všechny staré historky, které kdy slyšel, a jeho vnitřnosti se proměnily ve vodu. Po návratu si sám ze sebe tropil žerty a smál se tomu. Nyní byl veteránem stovky průzkumných výprav a nekonečná temná divočina, kterou lidé z jihu zvali začarovaným hvozdem, pro něj už neměla žádné hrůzy.

Až do dnešního večera. Dnes večer to bylo jaksi jiné. Zároveň s temnotou se přikradlo cosi, z čeho mu naskakovala husí kůže po těle a ježily se mu vlasy vzadu na zátylku. Devět dnů putovali na sever a na severozápad a znovu na sever, dál a dál od Zdi, po stopách skupiny divokých nájezdníků. Každého dne to bylo horší než v den, který mu předcházel. Dnes to bylo nejhorší. Ze severu skučel studený vichr, ve kterém stromy sténaly, ševelily a hýbaly se jako živé věci. Celý den měl Will pocit,

jako by ho něco pozorovalo, něco studeného a neúprosného, něco, co ho nemělo rádo. Gared to cítil taky. Will netoužil po ničem jiném, než aby se rozjeli úprkem zpátky do bezpečí Zdi, ale o tento pocit se se svým velitelem dělit nemohl.

Zvlášť ne s velitelem, jako je tenhle.

Ser Waymar Royce byl nejmladším synem z prastarého rodu s příliš mnoha dědici. Byl to pohledný osmnáctiletý mladík s šedýma očima, půvabný a štíhlý jako čepel nože. Jedoucí na obrovitém válečném oři v barvě noci, rytíř se nad Willem i Garedem na jejich malých koních přímo tyčil. Měl na sobě vysoké jezdecké boty z černé kůže, černé vlněné kamaše, černé rukavice z krtiny a jemný, poddajný kabátec z lesknoucích se kovových černých kroužků nad vrstvami černé vlny a jemně vyčiněné kůže. Ser Waymar bratrstvu Noční hlídky odpřísáhl věrnost před necelým půlrokem, ale nikdo nemohl říci, že by na svoje povolání nebyl připraven. Alespoň co se oblečení týkalo.

Jeho největší chloubou byl jeho plášť; ze soboliny, silný, černý a hebký jako hřích. "Vsadil bych se, že je všechny pozabíjel vlastní rukou, to tedy jo," povídal Gared v jídelně nad vínem, "usekal jim ty jejich malé hlavičky, náš mocný válečník." Všichni se tomu tenkrát smáli.

Je těžké přijímat rozkazy od muže, kterému se člověk směje nad číší vína, uvažoval Will, když rozechvělý seděl na svém koni. Gared má určitě stejné pocity.

"Mormont říkal, že je máme najít, a to jsme udělali," řekl Gared. "Jsou mrtví. Už nám nemůžou způsobit žádné problémy. Před námi je těžká cesta. Nelíbí se mi tohle počasí. Jestli začne sněžit, bude nám trvat čtrnáct dni, než se dostaneme zpátky, a sníh je to nejlepší, v co můžeme doufat. Zažil jsi někdy sněhovou bouři, můj pane?"

Zdálo se, že mladý lord ho neslyšel. Svým typickým poloznuděným, polonepřítomným způsobem sledoval prohlubující se šero. Will jezdíval s rytířem dost dlouho, aby pochopil, že je nejlepší neobtěžovat ho ničím, když se tváří takto. "Pověz mi ještě jednou, co jsi viděl, Wille. Všechny podrobnosti. Na nic nezapomeň."

Předtím, než se Will dal k Noční hlídce, byl lovcem. Nu, ve skutečnosti spíš pytlákem. Mallisterští jezdci ho chytili při činu v lesích lorda Mallistera, právě když stahoval z kůže jednoho z pánových jelenů, a dali mu na výběr: buď se obléci do černého, nebo přijít o ruku. Nikdo se nedokázal pohybovat lesem tak tiše jako Will, černým bratřím netrvalo dlouho, než tento jeho skrytý talent objevili.

"Tábor je další dvě míle odsud, za tím hřebenem, hned vedle potoka," řekl Will, "Přiblížil jsem se k němu tak blízko, jak jsem se jen odvažoval. Je jich tam osm, mužů a žen. Žádné děti jsem neviděl. Postavili si přístřešek u skály. Je teď už důkladně zapadaný sněhem, ale přesto jsem ho rozlišil. Nehořel tam žádný oheň, i když ohniště bylo stále zřetelné jako den. Nikdo z nich se nehýbal. Žádný živý člověk nedokáže tak dlouho zůstat bez hnutí."

"Viděl jsi nějakou krev?"

"Nu, vlastně ani ne," připustil Will. "Viděl jsi tam zbraně?"

"Nějaké meče, pár luků. Jeden z mužů měl sekeru. Byla těžká, s dvojitým ostřím, pořádný zabijácký nástroj. Ležela na zemi vedle něho, hned u jeho ruky."

"Všiml sis, jak tam ta těla ležela?"

Will pokrčil rameny. "Pár jich sedělo opřených o skálu. Většina jich ležela na zemi. Jako by tam padli."

"Nebo spali," navrhl Royce.

"Padli," trval na svém Will. "Je tam jedna žena nahoře v železostromů, napolo schovaná ve větvích. Hlídka." Pousmál se. "Dával jsem si pozor, aby si mě nevšimla. Když jsem se dostal blíž, uviděl jsem, že ani ona se nehýbe." Navzdory sobě samému se zachvěl.

"Máš třesavku?" zeptal se Royce.

"Trochu," zamumlal Will. "To je tím větrem, můj pane."

Mladý rytíř se ke svému ufňukanému doprovodu otočil zády. Mrazem přešlé listy kolem nich šeptaly ve větru a Royceův ořnepokojně pokračoval dál. "Co si myslíš, že ty lidi mohlo zabít, Garede?" zeptal se ser Waymar nenucené. Upravil si záhyby svého dlouhého sobolího pláště.

"Byl to mráz," odpověděl Gared s ocelovou jistotou. "Viděl jsem lidi mrznout minulou zimu a tu předtím, když jsem ještě byl napůl chlapec. Každý mluví o snězích čtyřicet stop hlubokých a o tom, jak ze severu vyjí ledové vichry, ale skutečným nepřítelem je mráz. Krade se za tebou tišeji než Will a ty se nejdřív chvěješ, cvakají ti zuby, podupáváš nohama a sníš o svařeném víně a nádherně horkých plamenech. Pálí to, to ano. Nic nepálí tak jako mráz. Ale jenom chvíli. Pak se dostane do tebe a začne tě plnit a po drvili už nemáš sílu bojovat s ním. Snadnější je posadit se nebo usnout. Říkají, že na konci už člověk necítí žádnou bolest. Zeslábneš a padne na tebe strašlivá únava a všechno se začíná ztrácet a pak už je to jen jako klesání do moře teplého mléka. Bezbolestné, klidné."

"Jaká výmluvnost, Garede," poznamenal ser Waymar. "Nikdy jsem si nemyslel, že by v tobě mohlo dřímat něco takového."

"Taky už jsem v sobě měl mráz, pane." Gared si poodhrnul kápi z hlavy, aby ser Waymar viděl pahýly na místech, kde dřív bývaly jeho uši. "Dvě uši, tři prsty na nohou a malíček levé ruky. Vyvázl jsem z toho dobře. Mého bratra jsme našli zmrzlého na jeho strážním stanovišti, s úsměvem na tváři."

Ser Waymar pokrčil rameny. "Měli jste se tepleji oblékat, Garede."

Gared se na mladého lorda zamračil a jizvy kolem děr na místě jeho bývalých uši, jejichž omrzlé pahýly musel mistr Aemon uříznout, zrudly hněvem. "Uvidíme, jak teple se dokážeš obléknout ty, až přijde zima." Stáhl si kápi do čela a nahrbil se na svém koni, tichý a rozmrzelý.

"Když Gared říká, že to byl mráz..." začal Will.

"Měl jsi tenhle týden nějakou hlídku, Wille?"

"Ano, můj pane." Neuplynul týden, kdy nevyfasoval celý tucet zatracených hlídek. Na co ten člověk naráží?

"A jaká ti připadala Zeď?"

"Deštivá," odpověděl Will zamračeně. Nyní už jasně chápal, kam mladý lord min. "Nemohli zmrznout. Ne, když Zeď byla deštivá. Nebyla na to dost zima."

Royce přikývl. "Chytrý chlapec. Během uplynulého týdne jsme měli pár mírných mrazíků a tu a tam krátkou sněhovou metelici, ale rozhodně nebyl mráz tak krutý, aby zabil osm dospělých lidi. Dovol mi připomenout ti, že to byli lidé oblečení v kožešinách a kůži, s úkrytem po ruce a s prostředky k rozděláni ohně." Rytíř se sebejistě usmál. "Wille, zaveď nás tam. Chci se na ty mrtvé podívat sám."

Neexistovalo nic, co by proti tomu mohli namítat. Rozkaz byl vydán a čest jim velela uposlechnout ho.

Will jel první, jeho chundelatý malý kůň si pečlivě volil cestu podrostem. Minulé noci napadla slabá vrstva sněhu a pod jeho tenkým škraloupem byly kameny, kořeny a ukryté prolákliny číhající na bezstarostné a neopatrné. Ser Waymar Royce jel za ním a jeho velký černý oř netrpělivě frkal. Válečný oř byl pro průzkumnou výpravu nevhodným zvířetem, ale zkuste něco takového říci urozenému pánovi, mumlal si starý voják pro sebe, když takto jeli jeden za druhým.

Soumrak se prohloubil. Bezmračná obloha se změnila v tmavě modrou, vzala na sebe barvu staré podlitiny, pak se převlékla v černou. Začaly vycházet hvězdy a po chvíli i polovina měsíce. Will byl za světlo vděčný.

"Určitě bychom mohli jet rychleji," řekl Royce, když měsíc vyšel nad les.

"Ne s tímhle koněm," namítl Will. Strach jej obdařil drzosti. "Nebo snad chce můj pán jet první?"

Ser Waymar Royce se neobtěžoval odpovědět.

Někde v lesích zavyl vlk.

Will zajel se svým koněm pod prastarý zkroucený železostrom a sesedl.

"Proč jsi zastavil?" zeptal se ser Waymar.

"Lepší bude jít po zbytek cesty pěšky, pane. Je to hned za hřebenem."

Royce se na okamžik zastavil, zahleděl se do dálky a na jeho obličeji bylo patrné, že přemýšlí. Mezi stromy zašeptal chladný vítr. Jeho nádherný sobolí plášť se za ním zavlnil jako něco napolo živého.

"Něco tu není v pořádku," zamumlal Gared.

Mladý kapitán jej obdařil pohrdavým úsměvem. "Opravdu?"

"Copak ty to necítíš, pane?" zeptal se Gared. "Naslouchej temnotě."

Will to cítil. Za celé čtyři roky strávené u Noční hlídky nikdy neprožíval takový strach. Co je to?

"Vítr. Ševelící listy na stromech. Vlk. Kterého z těch zvuků se tak bojíš, Garede?" Když Gared neodpovídal, Royce graciézním pohybem sesedl ze svého oře. Přivázal ho k nízko visící větvi, co nejdál od ostatních koní a vytáhl z pochvy svůj dlouhý meč. Drahé kameny na jeho jílci se zablyštěly a měsíční světlo sjelo dolů po lesknoucí se oceli. Byla to nádherná zbraň, mistrovsky vykovaná a podle vzhledu nová. Will pochyboval o tom, že s ní kdy bylo seknuto v hněvu.

"Stromy tady rostou blízko u sebe," varoval ho Will, "S tím mečem se mezi ně zapleteš. Nůž by byl lepši."

"Když budu potřebovat tvoji radu, požádám o ni," odbyl ho mladý šlechtic. "Garede, ty zůstaň tady. Hlídej koně."

Gared sesedl, "Potřebujeme oheň. Postarám se o to."

"Zbláznil ses, starý muži? Pokud jsou v lese nepřátelé, oheň je tou poslední věci, co teď potřebujeme."

"Jsou taky nepřátelé, které oheň odradí," namítl Gared. "Medvědi, zlovlci a... taky jiné věci..."

Ústa sera Waymara se změnila v pevnou čáru. "Říkám žádný oheň."

Garedův obličej byl ukrytý ve stínu jeho kápě, ale Will viděl, jak se v jeho očích při pohledu na rytíře prudce zablesklo. Na okamžik měl strach, že starší muž tasí svůj meč. Byla to krátká, ošklivá zbraň, jejíž kožený jílec byl zbarvený potem a její ostří zubaté častým používáním, ale Will by za život mladého lorda nedal ani železný krejcar, kdyby jej Gared tasil z pochvy.

Nakonec se Gared rozhlédl kolem sebe. "Žádný oheň," zamumlal si tiše pro sebe.

Royce si to vyložil jako tichý souhlas a odvrátil se od něj. "Veď mě," poručil Willovi.

Will se před svým pánem opatrně proplétal hustým křovím, pak zamířil vzhůru po svahu k nízkému hřebeni, kde předtím nalezl výhodnou pozorovací pozici pod strážním stromem. Pod tenkou vrstvou sněhu byla země vlhká a blátivá, klouzala mu po ní chodidla a kameny a skryté kořeny se mu snažily podrazit nohy. Když Will šplhal do svahu, nevydal jediný zvuk. Za sebou slyšel tiché kovové cinkání kroužkové zbroje svého pána, ševelení listů a mumlané kletby, když všudypřítomné větve dorážely na mladíkův dlouhý meč a tahaly za jeho skvostný sobolí plášť.

Velký strážní strom rostl přímo na vrcholu hřebene, jak si jej Will pamatoval, a jeho nejnižší větve se prostíraly sotva stopu nad zemí. Will vklouzl pod něj a ležící na břiše ve sněhu a blátě, podíval se na mýtinu pod nimi.

Srdce se mu v hrudníku zastavilo. Na okamžik se neodvažoval ani dýchat. Měsíční světlo dopadalo přímo na mýtinu, na popel ohniště, na sněhem pokrytý přístřešek,

na velkou skálu a polozamrzlý potok. Všechno to bylo tak, jak to před pár hodinami opustil.

Ale lidé byli pryč. Všechna těla zmizela.

"Bohové!" slyšel zaklení za sebou. Ser Waymar Royce sekl mečem po větvi, která mu bránila v cestě a konečně stanul na vrcholu. Stál tam vedle strážního stromu, s dlouhým mečem v ruce, a jeho plaší se v poryvu větru nadouval za ním, vznešeně vykreslený na pozadí hvězd, aby jej všichni viděli.

"Rychle k zemi!" zašeptal na něj Will naléhavě. "Něco tu není v pořádku."

Royce se nehýbal. Díval se dolů na prázdnou mýtinu a smál se. "Zdá se, že tvoje mrtvoly se odstěhovaly do jiného tábora, Wille."

Willa jako by opustil hlas. Marně tápal po slovech, která nepřicházela. To přece není možné! Jeho oči pátraly sem a tam po opuštěném tábořišti, až se zastavily na sekeře. Velké bitevní sekeře s dvojitým ostřím, ležící na místě, kde ji viděl posledně, nedotčené. Cenná zbraň...

"Zvedni se, Wille," přikázal mu ser Waymar. "Nikdo tu není. Nevzal jsem tě s sebou proto, aby ses tu schovával pod stromem."

Will ho neochotně poslechl.

Ser Waymar se s otevřeným nesouhlasem rozhlížel kolem sebe. "Nevrátím se do Černého hradu ze své první průzkumné výpravy s neúspěchem. Najdeme ty lidi." Rozhlédl se kolem sebe. "Vylez nahoru na strom. Pospěš si. Pátrej po ohni."

Will se beze slova odvrátil. Nemělo smysl hádat se s ním. Zvedl se poryv větru a zařízl se mu rovnou do těla. Zamířil ke kmeni stromu, klenutému šedozelenému strážci a začal šplhat nahoru. Brzy měl ruce lepkavé od smůly a byl ztracený mezi jehličím. Strach plnil jeho útroby jako pokrm, který nelze strávit. Zašeptal rychlou modlitbu k bezejmenným bohům lesa a vytáhl z pochvy svoji dlouhou dýku. Vložil si ji mezi zuby, aby měl obě ruce volné k šplhání. Chuť chladného kovu v ústech mu poskytla alespoň částečnou úlevu.

Dole pod ním mladý lord najednou hlasitě zvolal: "Kdo je tam?" Will v jeho výzvě slyšel nejistotu. Přestal šplhat; naslouchal; pozoroval.

Les mu odpověděl: ševelením listovi, ledovým zurčením proudu v potoce, vzdáleným zahoukáním sněžné sovy.

Jiní žádné zvuky nevydávali.

Koutkem oka Will uviděl, že se něco pohnulo. Bledé tvary klouzající mezi stromy. Když otočil hlavu, spatřil bílou mátohu ve tmě. Trvalo to jen okamžik. Pak tvar zmizel. Větve se mírně pohnuly ve větru, zaškrábaly jedna po druhé svými dřevěnými prsty. Will otevřel ústa, aby mladíka dole varoval, ale slova jako by mu zamrzla v hrdle. Možná se mýlil. Možná to byl jen pták, odraz na sněhu, podivná hra paprsků měsíčního světla. Co to vlastně viděl?

"Wille, kde jsi?" zavolal na něj do větví ser Waymar. "Vidíš tam seshora něco?" Pomalu se otáčel kolem dokola, najednou ostražitý, s mečem pevně sevřeným v ruce. Musel je cítit, stejně jako je cítil Will. Žádný z nich ale nic neviděl. "Odpověz mi! Proč je tu najednou taková zima?"

Byla zima. Rozechvělý Will se těsněji přimkl ke své pozorovatelně ve větvích. Pevně přitiskl obličej ke kmeni starého strážního stromu. Na tváři ucítil sladkou, lepkavou šťávu čerstvé mízy.

Z temnoty lesa se vynořil stín. Zastavil se před Roycem. Byl vysoký, vyzáblý a tvrdý jako staré kosti a maso měl bledé jako mléko. Když se pohyboval, zdálo se, že jeho brnění mění barvu; tu bylo bledé jako čerstvě padlý sníh, tam černé jako stín, všude tečkované tmavou šedivou zelení stromů uspořádanou do vzorců, které se na něm při každém kroku, co udělal, pohybovaly jako měsíční svit na hladině tekoucí řeky.

Will slyšel, jak ser Waymar dole pod ním vydal dlouhý syčivý výdech. "Nechoď ke mně blíž," procedil mladý lord mezi zuby. Hlas se mu zlomil jako malému chlapci. Přehodil si svůj dlouhý sobolí plášť dozadu přes ramena, aby měl ruce volné k boji a sevřel jílec svého meče oběma rukama. Vítr ustal. Byla strašlivá zima.

Jiný zatím na svých tichých chodidlech neslyšně klouzal kupředu. V ruce třímal meč nepodobný žádnému z těch, které Will dosud viděl. Jeho čepel nebyla ukutá z žádného člověku známého kovu. Byl živý měsíčním svitem, průhledný, střepina krystalu tak tenká, až se zdálo, že téměř mizí, když meč viděl ze strany. Ta věc světélkovala přízračným, světle modrým svitem, který probleskoval podél jeho hran, a přesto Will jaksi věděl, že je ostřejší než ta nejostřejší břitva.

Ser Waymar se mu chrabře postavil. "Tanči se mnou tedy." Ve vyzývavém postoji zvedl svůj meč nad hlavu. Ruce se mu pod jeho váhou chvěly, nebo to možná bylo chladem. A přesto si Will pomyslel, že v tom okamžiku už ser Royce není chlapcem, ale mužem Noční hlídky.

Jiný se zastavil. Will viděl jeho oči; modré, hlubší a modřejší než jakékoli lidské oči, modré modři, která hořela jako led. Upíraly se na ostří meče zvednutého do výše, pozorovaly chladné měsíční světlo sbíhající po délce čepele. Na okamžik úderu srdce se Will odvážil doufat.

Tiše se vynořili ze stínů dvojníci prvního. Byli tři... čtyři... pět... Ser Waymar cítil chlad, který přišel zároveň s nimi, ale neviděl je, neslyšel je. Will si říkal, že na něj musí zavolat. Je to jeho povinnost. A jeho smrt, pokud to udělá. Chvěl se a pevně objímal strom... a dál mlčel.

Světélkující bledý meč zasvištěl vzduchem.

Ser Waymar mu nastavil svoji ocel. Když se ostří setkala, neozvalo se zařinčení kovu o kov, jenom vysoký, tenký zvuk na samém prahu slyšitelnosti, jako zvíře, co vykřiklo bolesti, Royce odrazil druhý úder a třetí, pak ustoupil o krok dozadu. Dalších několik výpadů a znovu začal ustupovat.

Za ním, po jeho pravici i levici, všude kolem něho, stáli pozorovatelé, tiši, trpěliví, bez

tváří. Proměnlivé vzory na jejich skvostných zbrojích je v lese činily neviditelnými. Žádný z nich se nepohnul, aby do souboje jakkoli zasáhl.

Znovu a znovu se meče střetávaly, dokud si Will nechtěl zakrýt uši před tím podivným, skličujícím zvukem, který vydávaly. Ser Waymar již oddychoval úsilím a jeho dech se v měsíčním svitu srážel v bílé obláčky. Ostří jeho meče bylo pokryté námrazou; meč Jiného tančil světle modrým svitem.

Pak Royce nepřítelův meč odrazil o nepatrný okamžik později. Světélkující meč projel kroužkovým pletivem pod jeho paží a mladý lord vykřikl bolestí. Mezi kroužky začala prýštit krev. V chladu se z ní kouřilo a kapky, které dopadly na bělostný sníh, zářily rudě jako oheň. Prsty sera Waymara se letmo dotkly jeho boku. Když oddálil rukavici z krtčí kůže, byla rudě nasáklá.

Jiný pronesl něco v jazyce, který Will neznal; jeho hlas připomínal praskání ledu na zimním jezeře a z jeho slov čišely urážky.

Ser Waymar znovu nalezl svou zuřivost. "Za Roberta!" vykřikl a vyřítil se kupředu. Zvedl svůj námrazou pokrytý meč oběma rukama a otočil jím dokola v plochém bočním seku, do kterého vložil všechnu svou sílu. Jiný jeho meč takřka líně odrazil. Když ostří narazila jedno do druhého, ocel pukla.

Nočním lesem se ozvěnou rozlehl výkřik a dlouhý meč se rozpadl ve stovku lesklých kousků, ve střepiny snášející se k zemi jako déšť ostrých jehliček. Royce s nářkem klesl na kolena a zakryl si oči. Mezi jeho prsty prýštila krev.

Ti, co dosud přihlíželi, popošli kupředu a semkli se těsněji k sobě, jako by byl vydán nějaký povel. V mrtvolném tichu se všechny meče najednou zvedly do výše a klesly k zemi. Byla to chladnokrevná řezničina. Bledá ostří krájela do kroužkové zbroje, jako by to bylo hedvábí. Will zavřel oči. Hluboko pod sebou slyšel jejich hlasy a smích ostrý jako rampouchy.

Hodně času uplynulo, než nalezl odvahu znovu se tam podívat. Hřeben pod ním byl prázdný.

Zůstal ve stromě, kde se stěží odvažoval dýchat, zatímco měsíc se pomalu kradl přes černou oblohu. Nakonec, se svaly bolavými a prsty necitlivými chladem, slezl dolů.

Royceovo tělo leželo obličejem k zemi ve sněhu, s paží rozhozenou stranou od těla. Jeho silný sobolí plášť byl na tuctu míst rozsekaný. Když tam takto ležel mrtvý, bylo vidět, jak mladý byl. Pouhý chlapec.

O pár stop dál Will našel to, co zbylo z jeho meče, pouhý koneček, rozštípnutý a zkroucený jako kmen stromu, do kterého uhodil blesk. Will si klekl, ostražitě se rozhlédl kolem sebe a popadl ho. Zlomený meč bude důkazem. Gared bude vědět, co s ním dělat, a když to nebude on, pak určitě starý medvěd Mormont nebo mistr Aemon. Bude Gared vůbec ještě hlídat u koní? Musí si pospíšit.

Will vstal. Ser Waymar Royce se tyčil nad ním.

Jeho krásné šaty byly na cáry, obličej byl krvavou změtí. Ze slepé bílé bulvy jeho oka trčela štěpina jeho meče.

Pravé oko bylo otevřené. Zornice hořela neskutečnou modři. Viděla.

Zlomený meč mu vypadl z ochromených prstů. Will zavřel oči v modlitbě. Dlouhé, jemně tvarované ruce se letmo dotkly jeho tváří, pak přešly ve stisk kolem jeho krku. Byly navlečené v rukavicích z té nejjemnější krtčí kůže a lepkavé krví, a přesto ten dotek byl ledové chladný.

BRAN

Jitro se rozednilo do jasu a chladu, s křehkostí, která naznačovala konec léta. Vyrazili za úsvitu, aby se zúčastnili popravy člověka, dohromady jich bylo dvacet a Bran jel s nimi, nervózní vzrušením. Bylo to poprvé, co uznali, že je dost stár, aby jel se svým otcem a svými bratry a byl svědkem vykonání královy spravedlnosti. Byl to devátý rok léta a sedmý rok Branova života.

Muž byl vyveden před malou tvrz v kopcích. Robb se domníval, že to bude jeden z divokých, co přísahali věrnost Mancemu Nájezdníkovi, králi za Zdí. Stačilo, aby na to Bran pomyslel a na těle mu vstávala husí kůže. Vzpomínal si na povídačky u krbu, které mu vypravovala stará chůva. Divocí jsou zlí lidé, říkávala, otrokáři, vrahové a zloději. Obcují s obry a vlkodlaky, za temných nocí kradou malá děvčata a pijí krev z naleštěných rohů. A jejich ženy za Dlouhé noci léhávají s Jinými, aby posléze přivedly na svět příšerné pololidské děti.

Jenomže muž, kterého nalezli se svázanýma rukama a nohama, připoutaného řetězem ke zdi tvrze, kde čekal na královu spravedlnost, byl starý a hubený, ne o moc vetší než Robb. Mráz ho připravil o obě uši a prst na ruce a byl oblečený celý v černém, jako bratři z Noční hlídky, až na to, že jeho kožešiny byly rozervané na cáry a celé umaštěné.

Dechy mužů a koní se mísily, měnily se v chladném ranním vzduchu v obláčky páry. Jeho otec nechal muže odvázat od zdi a přivést před ně. Robb a Jon seděli vzpřímení a tiší na svých koních. Bran mezi nimi na svém poníkovi se snažil vypadat starší než na svých sedm let a pokoušel se předstírat, že tohle všechno už viděl. Branou tvrze profukoval mírný větřík a nad jejich hlavami se ve vzduchu třepetal praporec Starků ze Zimohradu: šedivý zlovlk běžící po sněhobílém poli.

Branův otec seděl vážný a vznešený na svém koni, dlouhé hnědé vlasy mu čuchal vítr. Jeho nakrátko zastřižený vous byl protkaný stříbrem, což jej činilo na pohled starším než pětatřicetiletým. Dnešního dne si jeho šedivé oči měřily svět ponurým pohledem a vůbec nepřipomínal člověka, který s nimi za večerů sedával před krbem a tiše jim vypravoval o časech hrdinů a dětí lesa. Sundal si svůj obličej otce,

pomyslel si Bran, a nasadil si obličej lorda Starka ze Zimohradu.

V chladu toho rána byly kladeny otázky a bylo na ně odpovídáno, ale Bran si pak už příliš nevzpomínal na to, co bylo řečeno. Nakonec jeho otec vydal příkaz a dva z jeho strážných odvlekli otrhaného muže k pařezu železostromů ve středu malého nádvoří. Přinutili ho položit hlavu na tvrdé černé dřevo. Lord Eddard Stark sesedl ze svého koně a jeho svěřenec Theon Greyjoy přinesl popravčí meč. "Led" tomu meči říkali. Jeho čepel byla široká jako mužská dlaň a byl vyšší než sám Robb. Čepel byla ukovaná z valyrijská oceli, ukovaná a zaříkaná, a byla tmavá jako kouř. Žádná ocel se nevyrovnala valyrijské.

Jeho otec si stáhl rukavice a podal je Jorymu Casselovi, kapitánovi své domácí stráže. Uchopil Led oběma rukama a řekl: "Ve jménu Roberta z rodu Baratheonů, prvního svého jména, krále Andalů a Rhoynů a Prvních lidí, pána Sedmi království a ochránce říše, výnosem Eddarda z rodu Starků, pána Zimohradu a strážce severu, tě odsuzuji k smrti." Zvedl obrovitý meč nad hlavu.

Branův nevlastní bratr Jon Sníh popojel blíž. "Drž otěže pevně v rukou," zašeptal. "A neodvracej pohled. Otec si toho všimne, když to uděláš."

Bran pevně uchopil otěže svého poníka a držel oči upřené na odsouzence.

Jeho otec uťal muži hlavu jediným jistým úderem. Sníh potřísnila krev, rudá jako letní víno. Jeden z koní se vzepjal a musel být ukázněn, aby se nedal na útěk. Bran nebyl schopen odtrhnout oči od krve. Zatímco se díval, sníh koleni pařezu ji hladově hltal a bral na sebe její barvu.

Hlava odpadlá od těla narazila na silný kořen a překulila se. Zastavila se blízko Greyjoyových nohou. Theon byl štíhlý, snědý devatenáctiletý mladík, kterému všechno připadalo zábavné. Zasmál se, přiložil k uťaté hlavě nohu a odkopl ji stranou.

"Osle," zamumlal Jon, natolik tiše, aby ho Greyjoy neslyšel. Položil Branovi ruku na rameno a Bran se ke svému nevlastnímu bratrovi otočil. "Vedl sis dobře," pochválil ho Jon vážně. Jonovi bylo čtrnáct a už věděl, jak to při popravách chodí.

Během dlouhé cesty zpět do Zimohradu jako by bylo chladněji, třebaže vítr do té doby ustal a slunce svítilo vysoko na obloze. Bran jel společně se svými bratry kus cesty před družinou a jeho poník se snažil ze všech sil udržet tempo s jejich koňmi.

"Zbabělý zemřel statečně," poznamenal Robb. Byl vysoký a statný a rostl každý den, podobný své matce, se světlou pleti, zlatohnědými vlasy a modrýma očima Tullyů z Řekotočí. "Přece jen byl odvážný."

"Ne," řekl Jon Sníh tiše. "To nebyla odvaha. Tenhle byl mrtvý strachy. Bylo to vidět v jeho očích, Starku." Jonovy oči byly tak tmavě šedivé, že se zdály být takřka černé, ale ušlo jim toho jen málo. Byl stejného věku jako Robb, i když vzhledem ho nepřipomínal ani v nejmenším. Jon byl štíhlý tam, kde Robb byl svalnatý, tmavý tam, kde Robb byl světlý, graciézní a mrštný tam, kde jeho nevlastní bratr byl silný a rychlý.

Na Robba to neučinilo žádný dojem. "Jiní ať vezmou jeho oči," zaklel, "Zemřel dobře. Dáme si závod k mostu?"

"Jistě," souhlasil Jon a pobídl svého koně do klusu. Robb znovu zaklel a vyrazil za ním, a za chvíli již oba cválali po stezce. Robb se smál a halekal, Jon byl tichý a soustředěný. Kopyta jejich koní vykopávala spršky sněhu.

Bran se nesnažil následovat je. Jeho poník s nimi nemohl soupeřit. Předtím si všiml očí toho otrhaného muže a teď o nich přemýšlel. Po chvíli zvuk Robbova smíchu odezněl a les opět ztichl.

Byl tak zabraný do myšlenek, že vůbec neslyšel zbytek skupiny, dokud jej nedostihl otec a nezařadil se po jeho boku. "Je ti dobře, Brane?" zeptal se laskavým hlasem.

"Ano, otče," odpověděl mu Bran. Vzhlédl. Oděný ve svých kůžích a kožešinách, sedící na mohutném válečném oři, jeho otec se nad ním tyčil jako obr. "Robb říká, že ten muž přijal smrt statečně, ale Jon tvrdí, že mel strach."

"Co si myslíš ty?" zeptal se jeho otec.

Bran se zamyslel. "Může člověk vůbec být statečný, když má z něčeho strach?"

"To je jediná chvíle, kdy může být statečný," odvětil jeho otec. "Chápeš, proč jsem to udělal?"

"Byl to divoký," řekl Bran. "Unášejí ženy a prodávají je Jiným."

Otec se usmál. "Stará chůva ti zas vypravovala ty svoje povídačky. Ve skutečnosti byl ten muž křivopřísežník, zběh od Noční hlídky. Žádný člověk není nebezpečnější. Dezertér ví, že jeho hrdlo je beztak propadlé, když ho chytnou, a tak se neštítí žádných zločinů, ani těch nejodpornějších. Ty jsi mne ale pochopil špatně. Otázka zněla, ne proč ten muž musel zemřít, ale proč jsem to musel udělat já."

Na tohle Bran neznal odpověď. "Král Robert má kata," řekl nejistě.

"To ano," připustil jeho otec. "Stejně jako ho měli targaryenští králové před ním. Náš obyčej je ale starší. Žilami Starků stále proudí krev Prvních lidí a držíme se víry, že člověk, který vynese rozsudek smrti, by sám měl tít mečem. Když vezmeš jinému člověku život, jsi povinován pohlédnout mu do očí a vyslechnout si jeho poslední slova. A pokud nejsi schopen udělat to, pak si ten člověk možná ani nezasluhuje zemřít.

Jednoho dne, Brane, se staneš Robbovým vazalem, budeš držet stráž nad svým bratrem a nad svým králem a výkon spravedlnosti připadne tobě. Až ten den přijde, nesmíš v tom úkolu shledávat potěšení, ale také se od něj nesmíš odvracet. Vladař, který se skrývá za placenými popravčími, brzy zapomíná na to, jaká je smrt."

Tehdy se zpoza hřebene pahorku před nimi vynořil Jon. Mával na ně dolů a volal. "Otče, Brane, pojeďte rychle sem, podívat se, co našel Robb!" Pak opět zmizel za hřebenem.

Jory popohnal svého koně a zařadil se po jejich boku. "Potíže, můj pane?"

"Bezpochyby," řekl jeho pán. "Pojeďme, podíváme se, jakou lumpárnu zas moji synové vyvedli." Popohnal svého koně do klusu. Jory, Bran a ostatní vyrazili za ním.

Našli Robba na břehu řeky severně od mostu, s Jonem stále sedícím na koni vedle něho. Pozdně letního sněhu bylo na toto roční období požehnaně. Robb stál po kolena v bílé závěji, kápi staženou z hlavy, vlasy prozářené sluncem. Choval něco v náručí a oba chlapci si spolu povídali tajnůstkářskými, vzrušenými hlasy.

Jezdci opatrně volili cestu přes závěje, pátrali po pevném podkladu na sněhem pokrytém, nerovném terénu. Jory Cassel a Theon Greyjoy přijeli k chlapcům jako první. Greyjoy se za jízdy jako vždycky smál a vtipkoval. Nyní Bran slyšel, jak hlasitě zalapal po dechu. "Bohové!" zvolal a sahaje po meči, snažil se udržet kontrolu nad svým koněm.

Jory měl svůj meč již tasený. "Robbe, jdi od toho pryč!" volal, zatímco jeho kůň se pod ním vzpínal na zadních.

Robb se zamračil a vzhlédl od uzlíčku ve svém náručí. "Ta už vám ublížit nemůže," řekl. "Je mrtvá, Jory."

Bran byl v tu chvíli přemožen zvědavostí. Popohnal by svého poníka, aby jel rychleji, ale otec ho přinutil sesednout u mostu a pokračovat dál pěšky. Bran zbrkle seskočil z poníka a rozběhl se ke svým bratrům.

Do té doby sesedli i Jon, Jory a Theon Greyjoy. "U sedmi pekel, co to je?" divil se Greyjoy.

"Vlk," odpověděl mu Robb.

"Zrůda," opravil ho Greyjoy. "Podívejte se, jak je to velké."

Branovi, který se prodíral po pás vysokou závějí ke svému bratrovi, divoce bušilo srdce v hrudi.

Napolo pohřbený v krví potřísněném sněhu ležel schoulený ve smrti velký tmavý tvor. Jeho chundelatá srst byla pokrytá ledem a slabý pach hniloby na něm lpěl jako ženský parfém. Bran zahlédl slepé oči hemžící se larvami, obrovitou tlamu plnou zažloutlých zubů. Ale byla to velikost zvířete, která ho přiměla zalapat po dechu. Byl větší než jeho poník, dvakrát větší než ten největší lovecký pes v psinci jeho otce.

"To není zrůda," řekl Jon tiše. "Je to zlovlk. Narůstají větší než ostatní jejich druhu."

"Zlovlka jižné od Zdi nespatřili dobrých dvě stě let," namítl Theon Greyjoy.

"Já jednoho vidím teď a tady," odpověděl Jon.

Bran odtrhl oči od obludy. Právě tehdy si všiml ranečku v Robbově náruči. Potěšené vykřikl a přešel k němu blíž. Vlče bylo drobnou kuličkou šedočerných chlupů, s očima ještě slepýma. Jemně čumáčkem doráželo proti Robbově hrudníku. Marně mezi kůžemi jeho oděvu hledalo mléčné žlázy a vydávalo slaboučký naříkavý zvuk.

Bran k němu váhavě natáhl ruku. "Neboj se," pobídl ho Robb. "Můžeš si ho pohladit."

Bran štěně rychle, nervózně pohladil a spěšně se odvrátil, ale to už mu Jon řekl: "Tu máš." Jeho nevlastní bratr mu do náruče vložil druhé mládě. "Je jich tu pět." Bran se posadil do sněhu a přitiskl si vlče k obličeji. Jeho kožíšek byl na jeho tváři hebký a teplý.

"Zlovlci volně pobíhající po říši," zamumlal vrchní podkoní Hullen.

"Je to zlé znamení," řekl Jory.

Otec se zamračil. "Je to jen mrtvé zvíře, Jory." Přesto se zdálo, že si s něčím dělá starosti. Obcházel kolem těla a pod jeho botami křupal sníh. "Víte, co ji zabilo?"

"Má něco v krku," odpověděl Robb, hrdý na to, že znal odpověď ještě předtím, než se ho otec zeptal. "Tady, hned za čelistí."

Jeho otec poklekl a rukou zašmátral v tlamě zvířete. Prudce zatáhl a zvedl věc do výše, aby ji všichni viděli. Kus roztříštěného paroží, s ulámanými výsadami, celý vlhký krví.

Na skupinu padlo náhlé ticho. Muži se s nepříjemným pocitem dívali na paroží a žádný se neodvážil promluvit. Dokonce i Bran byl schopen vycítit jejich strach, třebaže ho nechápal.

Jeho otec hodil paroží stranou a očistil si ruce o sníh. "Překvapuje mě, že žila ještě tak dlouho, aby byla schopná porodit mláďata," řekl. Jeho hlas narušil kouzlo okamžiku.

"Možná nežila," řekl Jory. "Slyšel jsem příběhy... možná ta stvůra byla už mrtvá, když štěňata přišla na svět."

"Porozená z mrtvoly," ozval se další muž. "Ještě větší smůla."

"Na tom nesejde," zabručel Hullen. "Beztak brzy také pojdou."

Bran vydal bezhlesý výkřik hrůzy.

"Čím dříve, tím lépe," dal mu za pravdu Theon Greyjoy. Tasil svůj meč. "Dej sem tu bestii, Brane."

Malá věc v jeho náručí se zavrtěla proti jeho hrudníku, jako by slyšela a rozuměla. "Ne!" vykřikl Bran rozohněně. "Je moje!"

"Odlož svůj meč, Greyjoyi," řekl Robb. Na okamžik zněl stejně velitelsky jako jejich otec, jako vladař Zimohradu, kterým se jednoho dne stane. "Necháme si ta vlčata."

"To nejde, chlapče," vložil se do rozhovoru Harwin, který byl Hullenovým synem.

"Bude pro ně milosrdenstvím, když je zabijeme," řekl Hullen.

Bran pohlédl na svého otce, v naději, že mu bude oporou, ale dostalo se mu jenom zamračeného pohledu a nakrčeného obočí "Hullen má pravdu, synu. Lepší rychlá

smrt než mnohem krutější zimou a vyhladověním."

"Ne!" Když ucítil, jak se jeho oči plní slzami, odvrátil pohled. Nechtěl plakat v přítomnosti svého otce.

Robb si tvrdošíjně stál na svém. "Ta rezavá fena sera Rodrika měla minulý týden znovu mladé," řekl. "Bylo jich málo, jenom dvě živá štěňata. Bude mít dost mléka."

"Roztrhá je na kusy, když se od ní budou pokoušet pít."

"Lorde Starku," řekl Jon. Bylo zvláštní slyšet ho oslovovat otce tak formálně. Bran na něj pohlédl se zoufalou nadějí. "Je tu pět štěňat," řekl otci. "Tři pejskové, dvě feny."

"No a co, Jone?"

"Máš pět dětí," pokračoval Jon. "Tři syny, dvě dcery. Zlovlk je znakem tvého rodu. To osud chce, aby tvoje děti měly ta vlčata, můj pane."

Bran si všiml, jak se výraz obličeje jeho otce změnil, a viděl i ostatní muže, jak si vyměnili pohledy. V tom okamžiku Jona miloval celým svým srdcem. Dokonce i ve věku sedmi let Bran chápal, co jeho bratr právě udělal. Ten výpočet vyšel správně jen proto, že Jon vynechal sebe. Započítal děvčata, dokonce i maličkého Rickona, ale ne sebe, levobočka, který nosil příjmení Sníh, jež zvyk velel dát všem na severu, kteří neměli to štěstí, že se narodili se svým vlastním jménem.

Jejich otec to pochopil stejně dobře. "A pro sebe nechceš žádné vlče, Jone?" zeptal se tiše.

"Zlovlk je ozdobou korouhve rodu Starků," poukázal Jon. "Já Stark nejsem, otče."

Jejich otec Jona zamyšleně pozoroval. Robb vykřikl do nastalého ticha. "Budu se o něj starat sám, otče," slíbil. "Namočím plátýnko do teplého mléka a budu mu z něj dávat pít."

"Já taky!" řekl Bran v ozvěně.

Lord Stark si dlouho a bedlivě měřil svoje syny přemýšlivým pohledem. "To se snadno řekne, ale hůř udělá. Nedovolím, abyste na to mrhali časem služebnictva. Jestli ta vlčata chcete, budete si je krmit sami. Rozumíte?"

Bran dychtivé přikývl. Vlče v jeho náručí se zavrtělo a olízlo mu obličej horkým jazykem.

"Také si je musíte vycvičit," pokračoval jejich otec. "Vy samí je musíte vycvičit. Správce psince nebude mít s těmi obludami nic společného, to vám mohu zaručit. A bohové ať vám pomáhají, pokud je zanedbáte nebo z nich vycvičíte kruté bestie nebo se k nim budete chovat špatně. Tohle nejsou psi, kteří vám budou panáčkovat o sladkosti nebo se při kopnutí odplazí. Zlovlk dokáže člověku utrhnout paži stejně lehce jako obyčejný pes zabije krysu. Jste si jistí, že tohle všechno chcete?"

"Ano, otče," odpověděl Bran.

"Ano," souhlasil Robb.

"Ta vlčata možná stejně zemřou, navzdory veškeré vaší péči."

"Nezemřou," řekl Robb. "My je zemřít nenecháme."

"Nechte si je tedy. Jory, Desmonde, posbírejte ostatní vlčata. Je nejvyšší čas vrátit se zpátky do Zimohradu."

Teprve tehdy, když všichni vysedli na koně a zamířili k domovu, Bran si dovolil vychutnat sladkou chuť vítězství. Do té doby se jeho vlče uvelebilo v kůžích jeho oděvu, hřálo ho na těle, bezpečně zachumlané na dlouhou jízdu k domovu. Bran přemýšlel, jak je pojmenovat.

V polovině mostu Jon prudce zatáhl za otěže svého koně a zastavil.

"Co se děje, Jone?" zeptal se jejich otec.

"Vy to neslyšíte?"

Bran slyšel vítr ve větvích, klapot kopyt jejich koní na železostromových prknech, slabé naříkání jeho hladového vlčete, ale Jon naslouchal něčemu jinému.

"Tam," řekl Jon. Otočil svého koně a klusem zamířil zpátky přes most. Dívali se, jak sesedl na místě, kde ve sněhu ležel mrtvý zlovlk, viděli, jak si kleká. O okamžik později ujížděl zpátky k nim, s úsměvem na tváři.

"Muselo poodlézt stranou od ostatních," řekl Jon.

"Nebo ho to smetlo," dodal jejich otec, prohlížeje si šesté vlčí mládě. Jeho kožíšek byl bílý, zatímco ostatní byli celí šediví. Oči měl rudé jako krev otrhaného muže, který byl popraven toho rána. Bran si pomyslel, jak je to zvláštní, že tohle vlče má otevřené oči, zatímco ostatní byla ještě slepá.

"Albín," řekl Theon Greyjoy s trpkým úšklebkem pobavení. "Tohle zemře mnohem rychleji než ostatní."

Jon Sníh obdařil svěřence svého otce dlouhým, zmrazujícím pohledem. "Já si to nemyslím, Greyjoyi," řekl. "Tohle totiž patří mně."

CATELYN

Catelyn okolní lesy nikdy nepřirostly k srdci. Narodila se jako dcera z rodu Tullyů v Řekotočí, na Červeném bodci Trojzubce. Les tam byl zahradou, vzdušnou a prosluněnou, kde vysoké sekvoje vrhaly skvrnité stíny přes zvonivé bystřiny, kde ptáci zpívali ze skrytých hnízd a vzduch tam byl kořeněný vůní květin.

Bohové Zimohradu měli rádi odlišný druh lesa. Bylo to temné prvopočáteční místo, tři akry prastarého hvozdu nedotčené po deset tisíc let, z jejichž středu vyrůstal ponurý hrad. Páchl vlhkou prstí a rozkladem a žádné sekvoje tam nerostly. Byl to les odolných strážních stromů obrněných v šedozeleném jehličí, rozložitých dubů a železostromů starých jako říše sama. Silné černé kmeny se tu tiskly blízko k sobě, zatímco pokroucené větve se nahoře splétaly v hustou klenbu a znetvořené kořeny se spolu svářily ve věčném boji pod povrchem země. Bylo to místo hlubokého ticha a zádumčivých stínů a bohové, kteří tam sídlili, neměli jména.

Catelyn ale věděla, že dnes večer tam najde svého manžela. Kdykoli vzal život člověku, vyhledával poklid božího háje.

Catelyn byla pomazána sedmi oleji a jméno jí bylo dáno v duze světla, která plnila septum v Řekotočí. Byla vychována ve víře, tak jako její otec a děd a jeho otec před ním. Její bohové měli jména a jejich obličeje byly stejně známé jako tváře jejích rodičů. Bohoslužba tam byla obřadem s kadidelnicí, vůní myrhy, sedmistranným krystalem obživlým světlem, hlasy pozvednutými v písni, i Tullyové měli svůj boží háj, tak jako všechny rody, ale ten byl jen místem k procházkám nebo k četbě čí k poležení na slunci. Bohoslužby se konaly v septu.

Ned kvůli ní nechal postavit malé septum, kde mohla zpívat sedmi tvářím boha, ale žilami Starků stále protékala krev Prvních lidí a jejich bohy byli ti stáři, bezejmenní, beztvářní bohové zeleného hvozdu, o který se dělili s dávno zmizelými dětmi lesa.

Uprostřed háje prastarý čarostrom rozjímal nad hladinou malého jezírka, jehož voda byla černá a studená. Strom srdce, říkával mu Ned. Kůra čarostromu byla bílá jako kost a jeho listy byly temně rudé jako tisícovka krví potřísněných malých dlaní. Do kmene velkého stromu byl vyřezán obličej s protáhlými, melancholickými rysy a hluboko vpadlýma očima zčervenalýma zaschlou mízou a podivně bdělýma. Byly staré ty oči, starší než Zimohrad sám. Viděly, jak Brandon Stavitel položil první kámen, pokud báje měly pravdu; pozorovaly, jak kolem něj vyrůstají žulové zdi hradu. Povídalo se, že ty obličeje do stromů vyřezaly děti lesa během temných staletí před příchodem Prvních lidí přes úzké moře.

Na jihu byly poslední čarostromy vykáceny nebo vypáleny před tisíci lety, kromě Ostrova tváří, kde drželi svoji tichou stráž zelení lidé. Tady na severu to bylo jiné. Každý hrad tu měl svůj boží háj a každý boží háj měl svůj strom srdce a každý strom srdce měl svoji tvář.

Catelyn nalezla svého manžela pod čarostromem, sedícího na mechem obrostlém kameni. Led spočíval na jeho klíně a on čistil jeho čepel ve vodě černé jako noc. Na podloží božího háje ležely nahuštěny tisícileté vrstvy humusu, pohlcující zvuk jejích kroků, ale rudé oči čarostromu jako by ji sledovaly, když přicházela. "Nede," zvolala tiše.

Zvedl hlavu a podíval se na ni. "Catelyn," řekl. Jeho hlas byl vzdálený a formální. "Kde jsou děti?"

Vždycky jí kladl stejnou otázku. "V kuchyni. Hádají se tam kvůli jménům pro ta vlčata." Rozložila svůj plášť na zem a posadila se vedle jezírka, zády k čarostromu.

Cítila, jak ji jeho oči pozorují, ale snažila se ze všech sil ignorovat je. "Arya už se do toho svého zamilovala a Sansa je jím nadšená a je plná vděku, ale Rickon si není zcela jistý."

"On se ho bojí?" zeptal se Ned.

"Trochu," připustila, "jsou mu teprve tři."

Ned se zamračil. "Musí se naučit čelit svým slzám. Nebudou mu tři navždycky. A zima se blíží."

"Ano," souhlasila Catelyn. Při těch slovech ji zamrazilo, jako vždycky. Slova Starků. Každý urozený rod měl svoje slova. Rodinná motta, prubířské kameny, druh modliteb, chvástali se jimi o cti a slávě, slibovali věrnost a pravdu, přísahali víru a odvahu. Všichni kromě Starků. Zima se blíží, říkala jejich slova. Nebylo to poprvé, kdy musela přemýšlet, jak podivní lidé tihle seveřané jsou.

"Ten muž zemřel dobře, to se musí nechat," řekl Ned. V ruce držel kus naolejované kůže, kterou jemně projížděl po čepeli velkého meče, leštil kov do temného lesku. "Byl jsem rád kvůli Branovi. Byla bys na něho pyšná."

"Na Brana jsem vždycky pyšná," odpověděla Catelyn s očima upřenýma na meč, který leštil. Viděla jemné vlnky hluboko v oceli, kde byl při kutí kov stokrát překládán přes sebe. Catelyn meče neměla ráda, ale nemohla popřít, že Led oplývá zvláštní krásou. Byl ukutý ve Valyrii, předtím, než na staré državy dolehla Zkáza, v dobách, kdy kovotepci pracovali za pomoci čar a kouzel, stejně jako kováři. Čtyři sta let byl starý a stále byl stejně ostrý jako v den, kdy jej ukuli. Jméno, které nosil, bylo ještě starší, dědictví z časů hrdinů, kdy Starkové byli králi severu.

"Byl to v tomto roce už čtvrtý," řekl Ned ponuře. "Ten ubohý chlapík byl napolo šílený. Něco v něm zasadilo strach tak hluboký, že moje slova k němu nemohla dolehnout." Povzdechl si. "Ben píše, že počet mužů Noční hlídky klesl pod tisícovku. Nejsou to jenom dezerce. Přicházejí o muže také na průzkumných výpravách."

"Mají to na svědomí divocí?" zeptala se.

"Kdo jiný?" Ned zvedl Led, přejel očima po délce jeho chladné oceli. "A bude to ještě horši. Možná přijde den, kdy nebudu mít jinou možnost než svolat všechny rytíře a jet se s tím králem za Zdí vypořádat jednou provždy."

"Za Zdí?" Catelyn se při tom pomyšlení zachvěla.

Ned viděl strach zračící se v její tváři. "Mance Nájezdník pro nás neznamená nic, čeho bychom se museli obávat."

"Tam za Zdí jsou temnější věci." Pohlédla za sebe ke stromu srdce, k jeho bledé kůře a červeným očím, naslouchajícím, pozorujícím, přemýšlejícím jeho dlouhé, pomalé myšlenky.

Něžně se na ni usmál. "Nasloucháš příliš mnoha povídačkám staré chůvy. Jiní jsou mrtvi, stejně jako děti lesa, zmizeli před osmi tisíci lety. Mistr Luwin by ti řekl, že

vlastně nikdy neexistovali. Nikdo z živých lidí ještě žádné neviděl."

"Až do dnešního rána nikdo z živých lidí neviděl ani zlovlka," připomněla mu Catelyn.

"Měl jsem vědět, že není radno hádat se se ženou z rodu Tullyů," řekl s šibalským úsměvem. Zasunul Led zpátky do pochvy. "Nepřišla jsi za mnou, abys mi povídala pohádky pro děti. Vím, jak málo máš v lásce tohle místo. Co máš na srdci, moje paní?"

Catelyn vzala svého manžela za ruku. "Dozvěděla jsem se dnes smutné zprávy, můj pane. Nechtěla jsem tě znepokojovat, dokud ses neočistil." Neexistoval způsob, jak tu bolest zmírnit, a tak mu to řekla rovnou. "Je mi to moc líto, lásko moje. Jon Arryn je mrtvý."

Jeho oči se setkaly s jejími a ona viděla, jak bolestně ho ta zpráva zasáhla, jak si tím ostatně byla jistá předem. V mládí byl Ned vychováván pěstouny v Orlím hnízdě a bezdětný lord Arryn se stal druhým otcem jemu i jeho druhovi, svěřenci Robertu Baratheonovi. Když Šílený král Aerys II. Targaryen požadoval jejich hlavy, pán Orlího hnízda raději v revoltě vztyčil svoje zástavy s měsícem a sokolem, než by vydal ty, které měl podle přísahy ochraňovat.

A jednoho dne před patnácti lety se mu jeho druhý otec stal také bratrem, když společně stanuli v septu v Řekotočí, aby pojali za manželky dvě sestry, dcery lorda Hostera Tullyho.

"Jon..." zašeptal. "Jsou ty zprávy jisté?"

"Byla to králova pečeť a dopis byl napsaný Robertovou vlastní rukou. Uschovala jsem ho pro tebe. Píše, že lord Arryn zemřel náhle. Dokonce i mistr Pycelle byl bezmocný, ale dával mu makové mléko, takže Jon se netrápil v bolestech dlouho."

"Řekl bych, že to je pramalé milosrdenství," zašeptal. Viděla v jeho obličeji žal, ale dokonce i tehdy myslel především na ni. "Co tvoje sestra?" zeptal se. "A Jonův chlapec? Stálo v dopise něco o nich?"

"Ve vzkazu stálo jen, že jsou zdrávi a odjeli do Orlího hnízda," odpověděla Catelyn. "Kéž by se místo toho raději vydali do Řekotočí. Orlí hnízdo je vysoko v horách a osamocené, a vždycky to byl domov jejího manžela, ne její. Vzpomínky na lorda Jona tam bude vyvolávat každý kámen. Znám svoji sestru. Ta potřebuje útěchu rodiny a kruh přátel kolem sebe."

"Tvůj strýc se zdržuje v Údolí, že ano? Slyšel jsem, že Jon ho jmenoval Rytířem brány."

Catelyn přikývla. "Brynden pro ni udělá, co bude moci, a pro chlapce taky. To je mi určitou útěchou, ale přesto..."

"Vydej se za ní," pobídl ji Ned. "Vezmi s sebou děti. Zaplň síně hradu hlukem, výskotem a smíchem. Ten její chlapec kolem sebe potřebuje jiné děti a Lysa by ve svém smutku neměla být sama."

"Udělala bych to, kdybych mohla," odpověděla Catelyn. V dopise byly ještě jiné zprávy. "Král míří do Zimohradu, aby se s tebou setkal."

Nedovi chvíli trvalo, než její slova vstřebal, ale když konečně přišlo pochopení, žal opustil jeho oči. "Robert přijede sem k nám?" Když přikývla, na jeho obličeji se rozprostřel úsměv.

Catelyn si přála, aby jeho radost mohla sdílet s ním. Jenomže slyšela ty řeči na nádvoří: mrtvý zlovlk ve sněhu, zlomené paroží v jeho hrdle. Strach se v ní vlnil jako had, ale přinutila se usmát se na muže, kterého milovala, na muže, který v neblahá znamení nevěřil. "Věděla jsem, že tahle zvěst tě potěší," řekla. "Měli bychom poslat vzkaz tvému bratrovi na Zdi."

"Ano, samozřejmě," souhlasil. "Ben bude chtít být u toho. Řeknu mistru Luwinovi. aby na sever poslal svého nejrychlejšího ptáka." Ned vstal a zvedl na nohy i ji. "Proklatě, kolik už je to let? A to nám neposlal žádný jiný vzkaz než tohle? Nestálo tam taky, kolik lidí bude v jeho družině?"

"Řekla bych, že to bude přinejmenším sto rytířů, se všemi jejich sluhy a panoši a nejméně polovina toho množství svobodných jezdců. Cersei a děti cestují s nimi."

"Robert kvůli nim pojede pomalým tempem," řekl. "To je dobře. To nám poskytne víc času, abychom se na jejich návštěvu mohli připravit."

"V králově družině je také královnin bratr," řekla mu.

Ned se při jejích slovech zamračil. Catelyn věděla, že mezi ním a královninou rodinou panuje pramálo lásky. Lannisterové z Casterlyovy skály přišli na pomoc Robertovi pozdě, když už vítězství bylo jisté, a on jim to nikdy neodpustil. "Nu, pokud je cenou za Robertovu přítomnost nutnost snášet zde Lannistery, nedá se nic dělat. Zdá se, že Robert si usmyslel přivést s sebou polovinu svého dvora."

"Kam jde král, tam ho následuje říše," poznamenala Catelyn.

"Těším se, že zas uvidím jejich děti. Když jsem toho nejmladšího viděl posledně, ještě sál mléko z prsu té Lannisterovic ženské. Teď už mu musí být takových pět let, viď?"

"Princi Tommenovi je sedm," odpověděla. "Je stejného věku jako Bran. Prosím, Nede, dávej si pozor na jazyk. Ta Lannisterovic ženská je naše královna a říká se, že její pýcha rok od roku narůstá."

Ned jí stiskl ruku. "Přirozeně musíme uspořádat hostinu se zpěváky, a Robert si bude chtít vyjet na lov. Pošlu Joryho s čestnou stráží na jih, aby je na královské cestě přivítali a doprovodili je sem k nám. Bože, jak je všechny nakrmíme? Říkáš, že už se vydal na cestu? Zatracený chlapík. A ten jeho zpropadený královský žaludek."

DAENERYS

Její bratr zvedl šaty do výše, aby si je mohla prohlédnout. "To je nádhera! Dotkni se jich. Neboj se. Pohlaď si tu látku." Dany se jich dotkla. Látka byla tak hladká, že měla pocit, jako by jí protékala mezi prsty jako voda. Nevzpomínala si, že by na sobě kdy mela oblečeného něco tak hebkého. Vyděsilo ji to. Odtáhla ruku a vydechla: "To je opravdu moje?"

"Dar od magistra Illyria," odvětil Viserys s úsměvem. Její bratr byl dnes večer v té nejlepší náladě. "Ten odstín zdůrazní fialovou barvu tvých očí. A budeš na sobě mít také zlato a všemožné šperky. Illyrio to slíbil. Dnes večer musíš vypadat jako princezna."

Princezna, pomýšlela si Dany. Už zapomněla, jaké to je. Možná to ve skutečnosti nikdy opravdu nevěděla. "Proč nám toho tolik dává?" zeptala se, "Co od nás vlastně chce?" Již téměř půl roku žili v magistrově domě, jedli jeho pokrmy, byli rozmazlováni jeho sloužícími. Dany dovršila třináct let, a byla tudíž dost stará na to, aby pochopila, že takové dary zde ve svobodném městě Pentosu zřídkakdy bývají zadarmo.

"Illyrio není blázen," řekl Viserys. Byl to štíhlý mladý muž s nervózníma rukama a horečnatým pohledem ve světle fialových očích. "Magistr ví, že na své přátele nezapomenu, až usednu na trůn."

Dany mlčela. Magistr Illyrio obchodoval s kořením, drahými kameny, dračími kostmi a jinými, méně pikantními věcičkami. Říkalo se, že má přátele ve všech devíti svobodných městech, ba dokonce ještě dál, ve Vaes Dothrak a v bájných zemích za Nefritovým mořem. Také se povídalo, že nikdy neměl přítele, kterého by s lehkým srdcem za výhodnou cenu neprodal. Dany naslouchala řečeni v ulicích a často slýchala tyto věci. ale byla natolik moudrá, že se na to raději nevyptávala svého bratra, který si tak rád tkal pavučiny svých snů. Jeho hněv byl strašlivý, když se v něm rozhýbal. Viserys mu říkal "probuzení draka".

Její bratr pověsil šaty vedle dveří. "Illyrio sem pošle otrokyně, aby tě vykoupaly. Dbej na to, abys ze sebe smyla pach stájí. Khal Drogo má tisíc koní a dnes večer mu půjde o jiný druh jízdy." Kriticky si ji prohlížel. "Stále se hrbíš. Narovnej se." Rukama jí stáhl ramena dozadu. "Ať vidi, že tvoje tělo již oplývá ženskými tvary." Jeho prsty lehce přejely po jejích pučících ňadrech a sevřely se kolem bradavky. "Dnes večer mne nesmíš zklamat. Jestli ano, zažiješ krušné časy. Nechceš přece probudit draka, viď, že ne?" Jeho prsty ji štíply, prudce se sevřely přes drsnou látku její tuniky. "Že ne?" opakoval.

"Ne," odpověděla Dany pokorně.

Její bratr se usmál. "Dobře." Dotkl se jejích vlasů, takřka láskyplně. "Až budou sepisovat historii mé vlády, drahá sestro, řeknou, že to všechno začalo dnešního večera."

Když odešel, Dany přešla k oknu svého pokoje a roztouženě se zahleděla na vody zálivu. Čtvercovité věže Pentosu s cibulovitými vršky byly černými siluetami vykreslenými na pozadí zapadajícího slunce. Dany slyšela prozpěvování rudých knězi, kteří zapalovali noční ohně, a výkřiky otrhaných dětí bezstarostně si hrajících za zdmi paláce. Na okamžik zatoužila být jedním z nich, bosou, uhoněnou a oblečenou v cárech, s žádnou minulostí, žádnou budoucností a žádnou hostinou, která na ni čekala v sídle khala Droga.

Tam někde za zapadajícím sluncem, za úzkým mořem, leží země zelených kopců, luk porostlých květy a velkých řek s prudce se řítící vodou, kde se uprostřed nádherných modrošedých hor zvedají města z tmavého kamene a rytíři v brnění jezdí do bitev pod korouhvemi svých lenních pánů. Dothrakové tu zemi zvali Rhaesh Andahli, zemí Andalů. Ve svobodných městech hovořili o Západozemí a Královstvích zapadajícího slunce. Její bratr měl jednodušší pojmenování, "Naše země," říkal tomu. Ta slova z jeho úst zněla jako modlitba. Pokud je bude říkávat dost často, bohové je zajisté uslyší. "Naše pokrevním právem, odejmutá nám zradou, ale stále naše, navždycky naše. Drakovi nic ukrást nemůžeš, ach ne. Drak nezapomíná."

A možná si drak i pamatoval, ale Dany nemohla. Nikdy neviděla tu zemi, o které její bratr tvrdil, že patří jim, tu říši za úzkým mořem. Všechna ta místa, o kterých mluvil, Casterlyova skála a Orlí hnízdo, Vysoká zahrada a Údolí Arryn, Dorne a Ostrov tváří, ta všechna pro ni byla pouhými slovy. Když uprchlí z Králova přístaviště, aby unikli postupující armádě Uchvatitele, Viserys byl osmiletý chlapec, ale Daenerys tehdy nebyla víc než pouhým zárodkem v lůně jejich matky.

A přesto si Dany někdy představovala, jaké to asi bylo, tak často jí její bratr vypravoval příběhy. O půlnočním útěku do Dračího kamene, o měsíčním světle lesknoucím se na černých plachtách lodi. O jejich bratrovi Rhaegarovi bojujícím proti Uchvatiteli v krvavých vodách Trojzubce a umírajícím pro ženu, kterou miloval. O vydrancování Králova přístaviště jedněmi z těch, které Viserys zval Uchvatitelovými psy, lordy Lannisterem a Starkem. O princezně Elie z Dorne prosící o milost, když byl Rhaegarův dědic oderván od jejího prsu a zavražděn před jejíma očima. O naleštěných lebkách posledních draků slepě na ně shlížejících ze stěn trůnní síně, kde Králokat otevřel otcovo hrdlo zlatým mečem.

Ona přišla na svět v Dračím kameni devět měsíců po útěku, zatímco zuřící letní bouře hrozila roztrhnout pevnost na ostrově vpůli. Říkali, že ta bouře byla strašlivá. Targaryenské loďstvo kotvící v přístavu bylo rozmetáno a ze zdí se uvolňovaly obrovité kamenné kvádry, které byly silou vichru vrhány do divokých vod úzkého moře. Její matka při porodu zemřela a její bratr Viserys jí to nikdy neodpustil.

Ani na Dračí kámen už si nevzpomínala. I odtamtud utekli, těsně předtím, než se Uchvatitelův bratr vydal na cestu se svou nově postavenou flotilou. Do té doby zůstala ze Sedmi království, která kdysi patřila jim, jen Dračí skála, prastaré sídlo jejich rodu. Neměla jim patřit dlouho. Posádka pevnosti byla připravena prodat je Uchvatiteli, ale jedné noci ser Willem Darry a čtyři věrní muži vtrhli do dětského pokoje a oba je odvedli, společně s její kojnou, a pod příkrovem temnoty je vypravili na cestu lodí do bezpečí braavoského pobřeží.

Matně si vzpomínala na sera Willema, obrovitého šedivého medvěda, poloslepého, řvoucího a hulákajícího příkazy ze svého lože, na kterém ležel upoután nemocí. Služebnictvo žilo v hrůze ze svého pána, ale k Dany se vždy choval laskavé. Říkával jí "malá princezna" a někdy také "moje paní" a jeho ruce byly měkké jako stará kůže. Nikdy však neopouštěl svoje lože a pach nemoci na něm lpěl ve dne v noci, horký, vlhký, nepříjemně nasládlý. To bylo tehdy, když žili v Braavosu, ve velkém dome s červenými dveřmi. Dany tam měla svůj vlastní pokoj, s citroníkem rostoucím před jejím oknem. Poté, co ser Willem zemřel, služebnictvo rozkradlo to málo peněz a věcí, co po něm zbyly, a oni sami byli z velkého domu brzy vyhnáni. Dany plakala, když se pro ně červené dveře zavřely navždy.

Od té doby byli stále na cestě, z Braavosu do Myru, z Myru do Tyroše a pak dál do Qohoru, Volantisu a Lysu, nikdy nezůstávajíce příliš dlouho na jednom místě. Její bratr to nedovolil. Tvrdil, že Uchvatitelem najatí hrdlořezové jsou jim stále v patách, třebaže Dany nikdy žádného neviděla.

Zpočátku byli magistrové, archoni a obchodní knížata potěšeni, když ve svých domech a u svých stolů mohli hostit poslední Targaryeny, ale jak léta ubíhala a Uchvatitel dál seděl na svém Železném trůně, dveře se před nimi zavíraly a způsob jejich života byl stále nuznější. Roky míjely a oni byli nuceni prodat svých posledních několik pokladů a nyní byly pryč dokonce i peníze, které dostali za korunu své matky. V uličkách a vinných peleších Pentosu jejímu bratrovi říkali "žebrácky král". Raději ani nechtěla vědět, jak říkají jí.

"Jednoho dne to všechno budeme mít zpátky, drahá sestro," sliboval jí. Někdy se mu třásly ruce, když o tom mluvil. "Šperky a hedvábí. Dračí kámen a Královo přístaviště, Železný trůn a Sedm království. Všechno, co nám vzali, dostaneme zpátky." Viserys žil jen pro ten den. Jediné, po čem toužila Daenerys, byl velký dům s červenými dveřmi, citroník před jejím oknem a dětství, které nikdy nepoznala.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. "Vstupte," řekla Dany a odvrátila se od okna. Do pokoje vešly Illyriovy služebné a pustily se do práce. Byly to otrokyně, dar od jednoho z magistrových početných dothrackých přátel. Ve svobodném městě Pentosu otroctví jako takové neexistovalo. Toto však byly otrokyně. Stará žena, malá a šedivá jako myš, nikdy nepromluvila jediné slovo, zato dívka mluvila za obě. Byla to Illyriova oblíbená služebná, světlovlasé modrooké děvče ve stáří šestnácti let, které při práci bez ustání brebentilo.

Naplnily jí lázeň horkou vodou přinesenou z kuchyně a provoněly ji vonnými oleji. Dívka Dany přetáhla její hrubou bavlněnou tuniku přes hlavu a pomohla jí do lázně. Voda byla palčivě horká, ale Dany sebou neškubla ani nevykřikla. Měla horko ráda. Navozovalo jí pocit čistoty. Kromě toho, její bratr jí vždycky říkával, že pro Targaryeny nikdy není příliš horko. "Náš rod je rodem draka," říkával jí. "Oheň je v naší krvi."

Stará žena jí v naprosté tichosti umyla její dlouhé, stříbřitě světlé vlasy a jemně rozčesala zacuchaná místečka. Dívka jí vydrhla záda a chodidla a přitom jí povídala, jaké že má Dany štěstí. "Drogo je tak bohatý, že dokonce i jeho otroci nosí zlaté obojky. V jeho khalasaru jezdí sto tisíc jezdců a jeho palác ve Vaes Dothrak má dvě

stě pokojů s dveřmi z ryzího stříbra." Povídala toho víc, mnohem víc, o tom, jak krásný muž khal je, vysoký a ohnivý, nebojácný v bitvě, ten nejlepší jezdec, jaký kdy vysedl na koně, démonický archon. Daenerys neříkala nic. Vždycky si myslela, že až na to bude mít věk, provdá se za Viseryse. Po celá staletí se Targaryenové ženili a vdávali mezi sebou, bratři se sestrami, už od dob, kdy Aegon Dobyvatel pojal za manželky svoje dvě sestry. Je nutné udržovat neposkvrněnost rodové linie, zdůrazňoval jí Viserys snad tisíckrát; jejich žilami protéká královská krev, zlatá krev staré Valyrie, krev draka. Draci se nepáří s obyčejnými zvířaty a Targaryenové nemísí svoji krev s krví podřadných lidí. Přesto se nyní zdálo, že Viserys má v úmyslu prodat ji cizinci, barbarovi.

Když byla umytá, otrokyně jí pomohly z vody a utřely ji dosucha. Dívka jí dlouho kartáčovala vlasy, dokud se neleskly jako tekuté stříbro, zatímco stařena voněla její tělo parfémem kořenokvětky z dothrackých pláni, dotek na každé zápěstí, za uši, na hroty ňader a ten poslední, co ji zastudil na pyscích, rovnou mezi nohy. Oblékly ji do pavučinkového prádla, co poslal magistr Illyrio, a pak jí daly šaty ze švestkově modrého hedvábí, které mělo podtrhnout fialovou barvu jejích očí. Dívka jí obula pozlacené sandály, zatímco stará žena jí vetkla čelenku do vlasů a na zápěstí jí navlékla zlaté náramky zdobené ametysty. Jako poslední přišel na řadu náhrdelník, těžký zlatý šperk zdobený rytinami prastarých valyrijských run.

"Teď vypadáš úplně jako princezna," vydechla dívka obdivně, když skončily. Dany pohlédla na svůj obraz do postříbřeného prohlížecího skla, které jí Illyrio tak prozíravě poslal. Princezna, pomyslela si, ale vzpomněla si na to, co dívka řekla, že prý khal Drogo je tak bohatý, že dokonce i jeho otroci nosí zlaté obojky. Pocítila náhlý chlad a na holých pažích jí naskákala husí kůže.

Její bratr čekal v chladu vstupní haly, usazený na kraji bazénu, kde rukou čeřil vodu. Když se objevila, vstal a prohlédl si ji kritickým okem. "Zůstaň stát," nařídil jí, "Otoč se. Ano. Dobře. Vypadáš..."

"Královsky," řekl magistr Illyrio, který vstoupil klenutým průchodem. Na muže tak rozměrné postavy se pohyboval s překvapující lehkostí a půvabem. Pod volným oděvem z hedvábí v barvě plamenů se mu při chůzi natřásaly vrstvy tuku. Na každém prstě se mu leskly drahé kameny a jeho sluha mu tak dlouho natíral jeho vidlicovitý žlutý vous olejem, dokud nezářil jako skutečné zlato. "Ať tě Pán Světla zahrne požehnáním v tento nejšťastnější den, princezno Daenerys," řekl magistr, když ji vzal za ruku. Uklonil se, usmál se na ni a mezi zlatem jeho vousu na okamžik probleskly jeho křivé žluté zuby. "Je jako zjevení, Tvoje Výsosti," řekl jejímu bratrovi. "Drogo bude uchvácen."

"Je příliš kostnatá," namítl Viserys. Jeho vlasy, stejně stříbřitě světlé jako její, byly pečlivě staženy dozadu a sepnuty sponou z dračí kosti. Tento přísný vzhled podtrhoval pevné, štíhlé rysy jeho obličeje. Položil ruku na jílec meče, který mu Illyrio půjčil a řekl: "Jsi si jistý, že khalu Drogovi se líbí takto mladé ženy?"

"Už měla krváceni. Pro khala je stará dost," řekl mu na to Illyrio, nikoli poprvé. "Podívej se na ni. Ty stříbrozlaté vlasy, ty fialové oči... je to krev staré Valyrie, bez pochyby, bez pochyby... a urozená, dcera starého krále, sestra nového, vsadil bych

se o cokoli, že našeho Droga uchvátí!" Když pustil její ruku, Daenerys zjistila, že se chvěje.

"To doufám," řekl její bratr zamyšleně. "Slyšel jsem, že ti divoši mají prazvláštní choutky. Chlapce, koně, ovce..."

"Před khalem Drogem se o ničem takovém raději nezmiňuj," poradil mu Illyrio.

Fialové oči jejího bratra se zaleskly hněvem. "Považuješ mne snad za blázna?"

Magistr se mírně uklonil. "Považuji tě za krále. Králové postrádají obezřetnost obyčejného lidu. Pokud jsem tě urazil, přijmi moji omluvu." Odvrátil se a zatleskal rukama na svoje nosiče.

Když se v Illyriově důmyslně zdobeném palankýnu vydali na cestu, ulice Pentosu byly hrobově temné. Dva sluhové běželi před nimi, aby jim svítili na cestu, drželi v rukou bohatě zdobené olejové lampy s tabulkami ze světle modrého skla, zatímco tucet silných mužů nesl na ramennou tyče nosítek. Uvnitř za zataženými závěsy bylo horko a těsno. Dany pod Illyriovými těžkými parfémy cítila pach jeho bledého těla.

Její bratr, rozvalený na polštářích vedle ni, si toho nevšímal. Jeho mysl bloumala daleko za úzkým mořem. "Nebudeme potřebovat celý jeho khalasar," řekl. Jeho prsty si hrály s jilcem půjčeného meče, třebaže Dany věděla, že ve skutečnosti s mečem nikdy nebojoval. "Deset tisíc jich bude stačit. Ano, dokážu smést Sedm království s deseti tisíci dothrackými bojovníky. Říše povstane za svého pravoplatného krále. Tyrell, Redwyne, Darry, Greyjoy, žádný z nich nemá Uchvatitele o nic víc v lásce než já. Dornové hoří touhou pomstít princeznu Eliu a její děti. A obyčejní lidé půjdou s námi. Budou provolávat slávu svému králi." Rozdychtěně pohlédl na Illyria. "Budou, že ano?"

"Je to tvůj lid a tvůj lid tě miluje," odpověděl magistr Illyrio přívětivě. "V pevnostech po celé říši muži tajně připíjejí na tvoje zdraví, zatímco ženy šijí zástavy s drakem a schovávají je na den tvého návratu zpoza moře." Mocně pokrčil rameny. "Alespoň tak to říkají moji zvědové."

Dany neměla žádné zvědy, žádný způsob, jak by se mohla dozvědět, co dělá nebo si myslí kdokoli tam za úzkým mořem, ale nevěřila Illyriovým sladkým slovům a nevěřila vůbec ničemu, co se Illyria týkalo. Její bratr však dychtivé pokyvoval hlavou. "Zabiju Uchvatitele svou vlastní rukou," sliboval, on, který nikdy nikoho nezabil, "tak jako on zabil mého bratra Rhaegara. A Lannistera, Králokata, toho zabiju taky, za to, co udělal mému otci."

"To by bylo velmi příhodné," řekl magistr Illyrio. Dany si všimla sotva postřehnutelného náznaku úsměvu hrajícího kolem jeho plných rtů, ale její bratr to neviděl. S přikývnutím odhrnul závěs a zahleděl se do noci venku a Dany věděla, že v duchu už zas bojuje bitvu na Trojzubci.

Devítivěžové sídlo khala Droga stálo vedle vod zálivu, jeho vysoké cihlové stěny byly porostlé bledým břečťanem. Illyrio jim řekl. že khal je dostal do vlastnictví od magistrů Pentosu. Svobodná města byla k dothrackým pánům vždycky štědrá. "Není

to proto, že bychom se těch barbarů báli," vysvětloval Illyrio s úsměvem. "Pán Světla ochrání zdi našeho města proti milionu Dothraků, či to alespoň rudí knězi slibují..., a přesto, proč spoléhat na náhodu, když jejich přátelství lze koupit tak levně?"

Nosiči s jejich palankýnem zastavili u brány, kde jeden ze správců domu prudce roztáhl závěsy. Měl měděnou kůži a tmavé mandlové oči Dothraků, ale jeho obličej byl bez vousů a na hlavě měl špičatou bronzovou čepičku Neposkvrněných. Prohlížel si je kamenným pohledem. Magistr Illyrio k němu zabručel cosi v drsné dothracké řeči; strážný stejným jazykem odpověděl a mávnutím ruky je poslal přes bránu.

Dany si všimla, že ruka jejího bratra se těsně sevřela kolem jílce jeho vypůjčeného meče. Vypadal téměř stejně vystrašeně, jako se cítila sama. "Drzý eunuch," zamumlal Viserys, když byl jejich palankýn nesen vzhůru směrem k domu.

Slova magistra Illyria byla med sám. "Na dnešní slavnosti budou mnozí význační muži. Takoví lidé mají nepřátele. Khal musí svoje hosty chránit, a tebe mezi nimi především, Tvoje Výsosti. Uchvatitel by za tvoji hlavu nepochybně štědře zaplatil."

"Ach, ano," řekl Viserys zamračeně. "Pokouší se o to, Illyrio, to mi věř. Najal si hrdlořezy, aby nás sledovali všude, kam jdeme. Jsem poslední drak a on nebude pokojné spát, dokud já budu naživu."

Muži s nosítky zpomalili a zastavili se. Závěsy byly roztaženy a k Daenerys natáhl ruku otrok, aby jí pomohl vystoupit ven. Všimla si, že jeho obojek je z obyčejného bronzu. Její bratr ji následoval, s rukou stále pevně sevřenou kolem jílce svého meče. K tomu, aby sundali na zem magistra Illyria, bylo zapotřebí dvou mužů.

Vzduch uvnitř domu byl těžký vůněmi koření, kadidla, sladkých citronů a skořice. Byli provedeni vstupní halou, kde mozaika z barevných sklíček znázorňovala Zkázu Valyrie. V černých železných lampách podél stěn hořel olej. Pod vstupním obloukem z proplétajícího se kamenného listoví eunuch oznámil jejich příchod. "Viserys z rodu Targaryenů, třetí svého jména," prozpěvoval vysokým, sladkým hlasem, "král Andalů a Rhoynů a Prvních lidi. pán Sedmi království a ochránce říše. Jeho sestra Daenerys za bouře zrozená, princezna Dračího kamene. Jeho ctěný hostitel, Illyrio Mopatis, magistr svobodného města Pentosu."

Prošli kolem eunucha na nádvoří se sloupy porostlými bledým břečťanem. Měsíční světlo pomalovalo listy odstíny slonoviny a stříbra, Drogovi hosté se procházeli mezi nimi. Mnozí byli dothračtí velmožové, obrovití muži s hnědorudou kůži, s převislými kníry spoutanými kovovými prstenci a s černými vlasy, naolejovanými, spletenými do copů a ověšenými zvonečky. A přesto se mezi nimi pohybovali najatí vrahové a prodejní žoldnéři z Pentosu, Myru a Tyroše, rudý kněz dokonce ještě objemnější než Illyrio, zarostlí muži z přístavu Ibben a urození pánové z Letních ostrovů, s kůží černou jako leštěný eben. Daenerys si je všechny prohlížela s údivem... a s náhlým záchvěvem strachu si uvědomila, že je mezi nimi jedinou ženou.

Illyrio k nim šeptal. "Tamti tři jsou Drogovi pokrevní jezdci," říkal. "Tamhle u sloupu stojí khal Moro se svým synem Rhogorem. Ten muž se zelenou bradou je bratrem archona z Tyroše a muž za ním je ser Jorah Mormont."

To poslední jméno upoutalo Daenerysinu pozornost. "Rytíř?"

"Nic menšího." V Illyriově žlutém vousu se zableskly zuby v úsměvu. "Pomazaný sedmi oleji samotným nejvyšším septonem."

"Co ten tady dělá?"

"Uchvatitel chtěl jeho hlavu," řekl jim Illyrio. "Kvůli jakési nicotné urážce. Mormont prodal pár pytláků tyrošskému otrokáři, místo aby je odevzdal Noční hlídce. Absurdní zákon. Člověk by měl mít právo dělat si se svými nevolníky, cokoli se mu zlíbí."

"Rád bych si se serem Jorahem promluvil, než dnešní noc skončí," řekl její bratr. Dany zjistila, že si rytíře zvědavě prohlíží. Byl to již starší muž, po čtyřicítce a plešatějící, ale stále silný a urostlý. Místo hedvábí a bavlny byl oděný ve vlně a kůžích. Na jeho tunice temně zelené barvy byla vyšita podobizna černého medvěda stojícího na zadních.

Stále se dívala na toho podivného muže z domoviny, kterou nikdy nepoznala, když magistr Illyrio položil svoji vlhkou dlaň na její holé rameno. "Tamhle, drahá princezno," zašeptal, "to je khal sám."

Dany by nejraději utekla a někam se schovala, ale její bratr se na ni díval, a ona věděla, že pokud se mu znelíbí, probudí draka jeho hněvu. Opatrně se otočila a pohlédla na muže, o kterém Viserys doufal, že se mu zaslíbí, než noc skončí.

Pomyslela si, že mladičká otrokyně zas tolik nepřeháněla. Khal Drogo byl o hlavu větší než ten nejvyšší muž v místnosti, a přesto jako by na chodidlech tančil, jako panter v Illyriově zvěřinci. Byl mladší, než si myslela, ne víc než třicetiletý. Jeho pokožka měla barvu leštěné mědi a jeho husté kníry byly svázané zlatými a bronzovými prstenci.

"Musím jít a vyjádřit mu svou pokoru," řekl magistr Illyrio. "Počkejte tady. Přivedu ho sem."

Zatímco se zavalitý Illyrio sunul ke khalovi, její bratr ji vzal za paži a jeho prsty ji stiskly tak prudce, že ji to zabolelo. "Vidíš jeho cop, drahá sestro?"

Drogův cop byl černý jako půlnoc, těžký vonnými oleji a ověšený droboučkými zvonečky, které při každém jeho pohybu tiše cinkaly. Houpal se pod jeho pasem, dokonce pod jeho hýžděmi a jeho koneček se dotýkal zadní části jeho stehen.

"Vidíš, jak ho má dlouhý?" řekl Viserys. "Když jsou Dothrakové poraženi v boji, na znamení potupy je jim uříznut cop, aby se svět dozvěděl o jejich hanbě. Khal Drogo v bitvě nikdy neprohrál. Je to nový Aegon Dračí pán a ty se staneš jeho královnou."

Dany pohlédla na khala Droga. Jeho obličej byl tvrdý a krutý, jeho oči chladné a temné jako onyx. Její bratr jí občas ubližoval, když v něm probudila draka, ale nikdy z něj nebyla tak vyděšená jako teď z tohoto muže. "Já nechci být jeho královnou," slyšela sama sebe říkat tichým, tenkým hlasem. "Prosím, prosím, Viserysi, já ho nechci, já chci jít domů."

"Domů?" Nadále k ní mluvil tichým hlasem, ale ona v jeho tónu rozpoznala hněv. "Jak můžeme jít domů, drahá sestro? Náš domov nám přece vzali!" Odtáhl ji do stínu, aby na ně neviděli, a jeho prsty se zaryly do její pokožky. "Jak můžeme jít domů?" opakoval a mínil tím Královo přístaviště, Dračí kámen a říši, o kterou přišli.

Dany měla na mysli jenom jejich pokoje v Illyriově domě, zajisté ne skutečný domov, třebaže jediný, který kdy měli, ale její bratr o tom nechtěl ani slyšet. Tam jeho domov nebyl. Dokonce ani velký dům s červenými dveřmi pro něj nebyl domovem. Jeho prsty se zarývaly stále hlouběji do její paže, vyžadovaly odpověď. "Já nevím..." řekla nakonec zlomeným hlasem. Oči se jí naplnily slzami.

"Já ale vím," řekl ostře. "Domů se vrátíme s armádou, drahá sestřičko. S armádou khala Droga, tak půjdeme domů. A ty se za něho kvůli tomu musíš provdat a musíš s ním léhat." Usmál se na ni. "Nechal bych s tebou souložit celou jeho armádu, kdyby to bylo zapotřebí, sestřičko, všech čtyřicet tisíc mužů a taky jejich koně, kdyby to bylo nutné k tomu, abych dostal svoje vojsko. Buď ráda, že to bude jen Drogo. Časem se možná naučíš mít ho ráda. Teď si osuš oči. Illyrio ho vede k nám a on tě nesmí vidět plakat."

Dany se otočila a uviděla, že to je pravda. Magistr Illyrio, samý úsměv a poklona, vedl khala Droga na místo, kde stáli. Hřbetem ruky si otřela slzy, které nestačily stéci.

"Usmívej se," zašeptal Viserys nervózně a jeho ruka klesla k jílci jeho meče. "A postav se rovně. Ať vidi, že už máš prsa. Bohové vědí, že jinak toho zatím máš poskrovnu."

Daenerys se usmála a napřímila se.

EDDARD

Návštěvníci proudili branami hradu v řece zlata, stříbra a lesklé oceli, v síle tří set mužů, v pýše vazalů a rytířů, těch, co přísahali věrnost na meč, i svobodných jezdců. Nad jejich hlavami se v severním vetru třepetal tucet zlatých praporců s vyšitým korunovaným jelenem rodu Baratheonů.

Ned mnohé z jezdců znal. Támhle je ser Jaime Lannister s vlasy zářícími jako tepané zlato, a tam zase Sandor Clegane s jeho strašlivým spáleným obličejem. Vysoký chlapec vedle něj může být jedině korunní princ, a ten mužík trpasličího vzrůstu za nimi určitě bude Skřet, Tyrion Lannister.

Avšak obrovitý muž v čele průvodu, po jehož boku jeli dva rytíři v sněhobílých pláštích Královské gardy, Nedovi připadal takřka jako cizinec..., dokud s povědomým zahalekáním nesesedl ze hřbetu svého válečného oře a nezmáčkl Neda v kosti drtícím objetí. "Nede! Ach, to je nádhera vidět zas ten tvůj zmrzlý obličej." Král si ho

prohlédl od hlavy k patě a zasmál se. "Ty ses vůbec nezměnil."

Kéž by tak Ned mohl to samé říci o něm. Před patnácti lety, když spolu vyjeli bojovat o trůn, byl lord Bouřlivého konce čistě oholený, s jasnýma očima a svalnatý jako z dívčího snu. Šest a půl stopy vysoký, přímo se nad muži menšího vzrůstu tyčil, a když oblékl své brnění a nasadil si na hlavu přilbici s velkým parožím svého rodu, stal se skutečným obrem. Také silou obra oplýval a jeho oblíbenou zbraní bylo železnými hřeby poseté válečné kladivo, které Ned stěží uzvedl. V těch dnech na něm jako parfém lpěl pach kůže a krve.

Nyní na něm jako parfém ulpíval zas jenom parfém a pas měl stažený podbřišníkem, aby šířka jeho těla odpovídala jeho výšce. Ned krále naposledy viděl před devíti lety, během povstání Balona Greyjoye, kdy se jelen a zlovlk spojili, aby učinili přítrž neoprávněným nárokům samozvaného krále Železných ostrovů. Od noci, kdy stáli bok po boku v Greyjoyově padlé pevnosti, kde Robert přijal kapitulaci rebelantského lorda a Ned si vzal jeho syna Theona jako rukojmí a svěřence, král přibral nejméně osm kamenů. Jeho čelisti pokrýval vous drsný jako kartáč a černý jako kovové dráty, který maskoval jeho dvojitou bradu a vodopád královských laloků tuku, ovšem nic nedokázalo schovat jeho břicho ani tmavé kruhy pod očima.

Jenomže Robert nyní byl nejenom jeho přítelem, ale především jeho králem, a tak Ned řekl jen: "Tvoje Výsosti. Zimohrad je ti k službám."

Doté doby už sesedali i ostatní a k jejich koním přicházeli štolbové. Robertova manželka, královna Cersei Lannister, přišla se svými mladšími dětmi pěšky. Kolový dům, ve kterém všichni cestovali, rozměrný patrový povoz z olejem napuštěného dubového dřeva, zpevněný kovem, tažený čtyřiceti mohutnými valachy, byl příliš široký, než aby projel bránou hradu. Ned poklekl do sněhu, aby políbil královnin prsten, zatímco Robert objal Catelyn jako dlouho ztracenou sestru. Pak byly kupředu přivedeny děti, vzájemně představeny a oboustranně vychvalovány.

Ještě než tyto uvítací formality skončily, král se otočil ke svému hostiteli a řekl: "Odveď mne dolů do krypty, Eddarde. Rád bych vyjádřil úctu mrtvým."

Ned ho za to měl rád, za to, že si na ni po všech těch letech vzpomněl. Zavolal, aby jim přinesli lucernu. Žádných dalších slov nebylo zapotřebí. Jen královna začala protestovat. Jsou na cestě od svítání, všichni jsou unavení a prokřehli, zajisté by se měli nejdříve občerstvit. Mrtví počkají. Víc říci nestačila; Robert se na ni podíval a její bratr, dvojče Jaime, ji beze slova vzal za paži a ona už neřekla nic.

Společně se odebrali dolů do krypty, Ned a jeho král, kterého stěží poznával. Ned s lucernou šel po točitém úzkém schodišti z kamene první. "Začínal jsem mít obavy, že se na Zimohrad nikdy nedostaneme," stěžoval si Robert cestou do hlubin. "Když tam na jihu mluvíme o mých Sedmi královstvích, člověk snadno zapomíná, že tvoje část je stejně velká jako šest ostatních dohromady."

"Věřím, že pro tebe cesta byla příjemná, Tvoje Výsosti."

Robert si odfrkl. "Na sever od Šíje není nic než bažiny, lesy, pole a zřídkakdy nějaký slušný hostinec. Nikdy jsem neviděl tak rozlehlou pustinu. Kde jsou všichni tvoji

lidé?"

"Pravděpodobně se příliš stydí, než aby vycházeli ven," zažertoval Ned. Cítil, jak se nahoru po schodišti krade chlad, studený dech z hlubin podzemí. "Krále tady na severu vídají zřídkakdy."

Robert se zamračil. "Spíš se všichni schovávali pod sněhem. Pod sněhem, Nede." Král přiložil dlaň na zeď, aby se při sestupu podepřel.

"Sněhové metelice jsou zde v pozdním létě obvyklým jevem," poznamenal Ned. "Doufám, že ti nezpůsobily žádné potíže. Většinou bývají velmi mírné."

"Tvoje mírné metelice ať vezmou Jiní," zaklel Robert. "Jak to tady bude vypadat v zimě? Celý se při tom pomyšlení třesu."

"Zimy tu bývají kruté," připustil Ned. "Starkové ale vydrží ledacos. Vždycky jsme museli."

"Měl bys přijet na jih," řekl mu Robert. "Potřebuješ si užít léta, než skončí. Ve Vysoké zahradě jsou pole zlatých růží, která se táhnou tak daleko, kam až člověk dohlédne. Ovoce je tak zralé, že se ti rozprskne v ústech - melouny, broskve, ohnivé švestky, žes nikdy takovou sladkost neochutnal. Však uvidíš, přivezl jsem ti nějaké. Dokonce i v Bouřlivém konci, kde vanou větry ze zálivu, jsou dny tak horké, že se stěží můžeš hýbat. A měl bys vidět ta města, Nede! Všude květiny, tržiště přetékající jídlem, letní vína tak levná a dobrá, že se opiješ jen z toho, jak dýcháš vzduch. Každý je tam tlustý, opilý a bohatý." Zasmál se a poplácal se po svém objemném břiše. "A ta děvčata, Nede!" zvolal a oči se mu zaleskly. "Přísahám, že ženy v tom horku ztrácejí všechen svůj ostych. Plavou nahé v řece, hned pod hradem. Dokonce i v ulicích je příliš horko pro vlnu nebo kožešiny, a tak tam chodí jen v krátkých šatech, v hedvábí, pokud mají stříbro, a v bavlně, pokud ne, ale u všech je to stejné, když se začnou potit a látka se jim lepí na kůži. Mohly by docela dobře chodit nahé." Král se šťastně zasmál.

Robert Baratheon vždycky byl mužem při chuti, mužem, který věděl, jak uspokojit svoje choutky. O Eddardu Starkovi by nikdo nic podobného říci nemohl. Přesto si Ned nemohl pomoci, aby si nevšiml, jak si tato potěšení vybírají na králi svoji daň. Než sestoupili na konec schodiště, Robert ztěžka dýchal a jeho obličej byl ve světle lampy zrudlý. Vešli spolu do temnoty krypty.

"Tvoje Výsosti," řekl Ned uctivě. Opsal lucernou široký půlkruh. Stíny se pohnuly a zakolébaly se. Mihotavé světlo dopadlo na kameny pod jejich nohama a pohladilo dlouhé procesí žulových sloupů, které se po dvou táhly před nimi, dál a dál, až daleko do tmy. Mezi sloupy seděli u zdí mrtví králové na svých kamenných trůnech, zády proti hrobkám, které obsahovaly jejich tělesné pozůstatky. "Je úplně na konci, s otcem a Brandonem."

Kráčel mezi sloupy a Robert jej mlčky následoval, třesoucí se chladem v syrovém podzemním vzduchu. Tam dole vždycky byla zima. Zvuk jejich kroků se rozléhal po kamenech a odrážel se ozvěnou od klenby nad jejich hlavami. Kráčeli spolu mezi mrtvými vladaři dynastie Starků, jejichž podobizny byly vytesány do kamenů, kterými

byly zapečetěny hrobky. Seděli tam v dlouhých řadách, s očima upřenýma do věčné temnoty, zatímco u jejich chodidel odpočívali velcí kamenní zlovlci stočení do klubíček. V posouvajících se stínech se zdálo, jako by se kamenné postavy hýbaly, když kolem nich procházeli živí.

Podle prastarého zvyku byl na klín každého, kdo byl pánem Zimohradu, položen železný meč, aby byli pomstychtiví duchové udrženi ve svých hrobkách. Ty nejstarší se už dávno rozpadly v prach a nezůstalo z nich víc než pár rudých skvrn na místech, kde kov spočíval na kameni. Neda napadlo, zda to znamená, že jejich duchové jsou nyní volní a mohou se svobodně potulovat hradem. Doufal, že tomu tak není. První lordi Zimohradu byli muži stejně tvrdí jako země, které vládli. Ve staletích předtím, než zpoza moře přišli Dračí páni, nebyli ničími spojenci ani vazaly a sami sebe zvali králi severu.

Ned se konečně zastavil a zvedl olejovou lucernu. Krypta se před ním dál táhla do tmy, ale za tímto místem již byly hrobky prázdné a nezapečetěné; černé díry čekající na svoje mrtvé, na něho a jeho děti. Ned na to nerad myslel. "Tady," řekl svému králi.

Robert tiše přikývl, poklekl a sklonil hlavu.

Byly tam tři hrobky, jedna vedle druhé. Lord Rickard Stark, Nedův otec, měl dlouhý, přísný obličej. Kameník ho dobře znal a věrně vystihl jeho podobu. Seděl tam s tichou důstojností. Kamenné prsty pevně svíraly meč, který měl položený na klíně, ale za jeho života ho všechny jeho meče zklamaly. V menších hrobkách po obou jeho stranách ležely pozůstatky jeho dětí.

Brandonovi bylo dvacet, když tak absurdně zemřel, na příkaz Šíleného krále Aeryse Targaryena, jen pár dnů předtím, než se měl oženit s Catelyn z rodu Tullyů z Řekotočí. Jeho otec byl nucen dívat se, jak umírá. On byl pravým dědicem, nejstarším, zrozeným k tomu, aby vládl.

Lyanně bylo teprve šestnáct, byla napolo dítětem, napolo ženou nepřekonatelného půvabu. Ned ji miloval celým svým srdcem. Robert ji měl rád ještě víc. Měla se stát jeho nevěstou.

"Byla mnohem krásnější, než je tady," řekl král po dlouhém mlčení. Upíral oči na Lyannin obličej, jako by měl moc přivést ji pohledem zpátky k životu. Nakonec vstal, v důsledku své hmotnosti poněkud neohrabaně. "Ach, proklatě, Nede, musel jsi ji pohřbít zrovna na tomhle místě?" Jeho hlas byl drsný znovu probuzeným žalem. "Zasluhovala by si víc než jen tmu..."

"Byla z rodu Starků ze Zimohradu," řekl Ned tiše. "Tady je její místo."

"Měla by ležet někde na kopci, pod ovocným stromem, se sluncem a mraky nad hlavou a deštěm, který by ji omýval."

"Když umírala, byl jsem s ni," připomněl Ned králi. "Chtěla se vrátit domů, odpočívat vedle Brandona a otce." Stále její slova tu a tam slyšel. Slib mi to, naříkala v místnosti, která byla cítit krví a růžemi. Slib mi to, Nede. Horečka z ní vysála všechnu

sílu a její hlas byl slabý jako šepot, ale když jí dal svoje slovo, strach z očí jeho sestry zmizel. Ned si vzpomínal na to, jak se tehdy usmála, jak pevně její prsty sevřely jeho, když z ní život vyprchal a z dlaně se jí vysypaly růžové okvětní plátky, zčernalé a mrtvé. Víc si nepamatoval. Našli ho tam, jak stále objímá její tělo, tichého žalem. Ten malý muž z jezerního sídliště, Howland Reed, vyndal její ruku z jeho. Ned si na nic z toho nevzpomínal. "Nosím jí květiny, když mohu," řekl. "Lyanna měla... květiny ráda."

Král se dotkl její tváře, jeho prsty přejely po drsném kameni tak něžně, jako by to bylo živé maso. "Přísahal jsem, že Rhaegara za to, co jí udělal, zabiju."

"Udělal jsi to," připomněl mu Ned.

"Jen jednou," řekl Robert s hořkostí.

Utkali se spolu u brodu Trojzubce, zatímco kolem zuřila bitva, Robert se svým válečným kladivem a přilbicí s obrovským parožím a targaryenský princ oděný celý v černém. Na hrudním plátu mel tříhlavého draka svého rodu, vysázeného z rubínů, které ve slunečním svitu zářily jako oheň. Vody Trojzubce rudé proudily kolem kopyt jejich ořů, kteří kroužili kolem sebe a naráželi do sebe, zas a znovu, dokud poslední drticí úder Robertova kladiva nezasáhl draka na pancíři a hrudník pod ním. Když se na místě zápasu konečně objevil Ned, Rhaegar ležel mrtvý v proudu, zatímco muži obou armád pátrali ve vířících vodách po rubínech uvolněných úderem z jeho brnění.

"Ve svých snech ho zabíjím každou noc," přiznal se Robert, "i tisíc smrtí by bylo méně, než si zasluhuje."

Neexistovalo nic, co by na to Ned mohl říci. Po chvíli ticha poznamenal: "Měli bychom se vrátit, Tvoje Výsosti. Tvoje manželka tě jistě očekává."

"Moji ženu ať vezmou Jiní," zamumlal Roben s hořkostí v hlase, ale vydal se zpátky cestou, kterou přišli, a jeho hřmotné kroky se rozléhaly temnotou. "A jestli ještě jednou uslyším to Tvoje Výsostí, nechám tvoji hlavu nabodnout na kůl. My přece jeden pro druhého znamenáme víc než to."

"Já na to nezapomněl," odpověděl Ned tiše. Když král nic neříkal, pobídl ho: "Pověz mi o Jonovi."

Robert zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem neviděl, že by nemoc člověka sklátila tak rychle. V den jména mého syna jsme pořádali turnaj. Kdybys Jona viděl tehdy, přísahal bys, že bude žít navěky. O čtrnáct dnů později byl mrtvý. Ta nemoc byla jako oheň v jeho útrobách. Prohořela jeho tělem skrz naskrz." Zastavil se vedle sloupu před hrobkou dlouho mrtvého Starka. "Měl jsem toho starého muže rád."

"Oba jsme měli." Ned se na okamžik odmlčel. "Catelyn se bojí o svoji sestru. Jak Lysa snáší svůj bol?"

Robertova ústa se trpce zkřivila. "Abych pravdu řekl, ne moc dobře," připustil. "Myslím, že ztráta Jona tu ženu připravila o rozum, Nede. Odvezla chlapce na Orlí hnízdo, navzdory mému přání. Doufal jsem, že si ho vezme do pěstounské péče Tywin Lannister v Casterlyova skále. Jon neměl žádné bratry, žádné další syny.

Copak jsem toho chlapce mel nechat vychovávat ženami?"

Ned by spíš svěřil dítě jeskynní zmiji než lordu Tywinovi, ale raději svoje pochybnosti nahlas nevyslovil. Některé staré rány se nikdy úplně nezacelí a začnou znovu krvácet po jediném slově. "Ta žena ztratila manžela," řekl opatrně. "Možná se jako matka bála, že přijde i o svého syna. Ten chlapec je ještě velmi malý."

"Je mu šest, je nemocný a je to pán Orlího hnízda, bohové smilujte se," zaklel král. "Lord Tywin nikdy předtím ničím poručníkem nebyl. Lysa by si takové pocty měla vážit. Lannisterové jsou významným a vznešeným rodem. Odmítla si můj návrh dokonce jen vyslechnout a pak odjela uprostřed noci, aniž by se s někým patřičně rozloučila. Cersei zuřila." Zhluboka si povzdechl. "Ten hoch je můj jmenovec, věděl jsi to? Robert Arryn. Přísahal jsem, že ho budu ochraňovat. Jak to mám udělat, když ho jeho matka unesla a odvlekla pryč?"

"Sám se stanu jeho poručníkem, budeš-li si to přát," řekl Ned. "S tím by Lysa měla souhlasit. Ona a Catelyn si byly jako dívky blízké a rádi ji tu uvítáme."

"Štědrá nabídka, můj příteli," řekl král, "ale je příliš pozdě. Lord Tywin již také dal svůj souhlas. Svěřit chlapce do péče jinam by pro něj bylo bolestnou urážkou."

"Mně leží na srdci spíš dobro mého synovce než Lannisterova uražená hrdost," prohlásil Ned.

"To je proto, že ty s žádným z Lannisterů nespáváš." Robert se zasmál a ten zvuk se rozlehl mezi hrobkami a odrazil se od klenutého stropu. Jeho úsměv byl zablesknutím bílých zubů v houštině objemného černého plnovousu. "Ach, Nede," řekl, "ty jsi stále tak vážný." Položil masivní paži kolem Nedových ramen. "Mel jsem v úmyslu posečkat pár dni, než si s tebou pohovořím, ale teď vidím, že to není zapotřebí. Pojď se mnou."

Vydali se na zpáteční cestu mezi sloupovím. Slepé kamenné oči jako by je sledovaly, když kolem nich procházeli. Král měl paži položenou kolem Nedových ramen. "Určitě se divíš, proč jsem se nakonec přece jen odhodlal navštívit Zimohrad, po tak dlouhé době."

Ned měl určité podezřeni, ale neodvážil se je vyslovit. "Zajisté proto, aby ses potěšil mojí společnosti," řekl nenucené. "A navíc je tu Zeď. Měl by ses na ni podívat, Tvoje Výsosti, projít se po jejích hradbách a promluvit s těmi, kdo na ní stráží říši. Noční hlídka je už jen pouhým stínem toho, čím bývala kdysi. Benjen říká -"

"Nepochybuji o tom, že se dostatečné brzy doslechnu, co říká tvůj bratr," přerušil ho Robert. "Ta Zeď tam stojí- kolik - osm tisíc let? Pár dní ještě posečká. Já mám naléhavější starosti. Jsou těžké časy. Potřebuji kolem sebe dobré muže. Muže jako Jon Arryn. Sloužil mi jako pán Orlího hnízda, jako strážce východu, jako pobočník krále. Nebude snadné nalézt za něj náhradu."

"Jeho syn..." začal Ned.

"Jeho syn zdědí Orlí hnízdo a všechny jeho pozemky a výnosy," řekl Robert příkře.

"Nic víc."

To Neda překvapilo. Ohromeně se zastavil a otočil se, aby pohlédl na svého krále. "Arrynové vždycky byli strážci východu," vyhrkl spontánně. "Tento titul je nerozlučně spjat s vlastnictvím jejich půdy a statků."

"Možná až bude starší, může tento titul získat zpět," řekl Robert. "Mám na to tento rok k přemýšlení a ještě další. Šestiletý chlapec nemůže být vojenským velitelem, Nede."

"V míru je tento titul pouze čestný. Ať si jej ten chlapec ponechá. Kvůli památce jeho otce, když už ne kvůli němu. Za jeho dlouholeté služby to Jonovi zajisté dlužíš."

Král jeho slovy nebyl potěšen. Sundal paži z Nedova ramene, "Jonova služba byla závazkem, jímž byl povinován svému lennímu pánovi. Nejsem žádný nevděčník, Nede. Ty ze všech lidí nejvíc bys to měl vědět. Jenomže syn není otec. Malý chlapec nemůže mít na starosti celý východ." Pak jeho tón změkl, "Dost už o tom. Mně teď leží na srdci mnohem důležitější úřad, o kterém si s tebou chci pohovořit, a nerad bych se s tebou hádal." Robert ho uchopil za loket. "Potřebuji tě, Nede."

"Jsem ti k službám, Tvoje Výsosti. Vždycky jsem byl a budu." Byla to slova, která musel říci, a tak je řekl, pln strachu z toho, co možná bude následovat.

Zdálo se, že Robert je stěží slyšel. "Ta léta, která jsme spolu strávili v Orlím hnízdě. Bohové, byla to zatraceně dobrá léta. Chtěl bych tě opět mít po svém boku, Nede. Chci tě mít tam dole v Králové přístavišti, ne tady nahoře na samém konci světa, kde nejsi nikomu užitečný." Robert se zahleděl stranou do temnoty a na okamžik vypadal stejně melancholicky jako Stark. "Ujišťuju tě, že sedět na trůne je tisíckrát obtížnější než ho získat. Zákony jsou úmornou záležitostí a počítání měďáků je ještě horší. A lidé... stěžují si, dokud nemám mysl zcela otupenou a zadek v jednom ohni. Všichni něco chtějí, peníze, půdu nebo spravedlnost. Kdybys slyšel ty lži. co mi povídají do očí... a moji lordi a lady nejsou o nic lepší. Jsem obklopen pochlebovači a blázny. Člověka to dohání k šílenství, Nede. Polovina se jich neodvažuje říct mi pravdu a ta druhá polovina není schopna dopídit se jí. Přiznám se ti, že za nocí si někdy přeju, abychom to tehdy u Trojzubce byli prohráli. Ach ne, ve skutečnosti ne, ale..."

"Já ti rozumím," řekl Ned tiše.

Robert na něj pohlédl. "Myslím, že ano. Pokud je tomu tak, jsi jediný, můj příteli." Usmál se. "Lorde Eddarde Starku, jmenuji tě pobočníkem krále."

Ned poklekl na koleno. Nabídka jej nepřekvapila. Jaký jiný důvod by Robert měl, aby se vydal na tak dalekou cestu? Pobočník krále byl druhým nejmocnějším mužem v Sedmi královstvích. Mluvil královým hlasem, velel královým armádám, vynášel královy zákony, někdy dokonce sedával na Železném trůně, aby vykonával královu spravedlnost, když král sám byl nepřítomen, nemocný nebo jakkoli jinak indisponovaný. Robert mu nabízel zodpovědnost tak velkou, jako byla jeho říše sama.

Byla to ta poslední věc na světě, po které Ned toužil.

"Tvoje Výsosti," řekl, "takové pocty nejsem hoden."

Robert zasténal s dobře naladěnou netrpělivosti. "Kdybych tě chtěl poctít, nechal bych tě odejít do výslužby. Mám v plánu nechat tě vládnout království a bojovat ve válkách, zatímco já budu jíst a pít a špásovat s děvčaty až do předčasného hrobu." Poplácal si svoje objemné břicho a zašklebil se. "Znáš to přísloví o králi a jeho pobočníkovi?"

Ned je znal. "To, o čem král sni," řekl, "pobočník uvádí v život."

"Jednou jsem šel do postele s rybářskou děvečkou, která mi řekla, že obyčejní lidé znají pikantnější způsob, jak to vyjádřit. Král jí, řekla, a pobočník po něm uklízí svinčík." Zvrátil hlavu dozadu a zařičel smíchy. Ozvěna se rozlehla temnotou a mrtví Zimohradu všude kolem nich jako by si je změřili chladným, nesouhlasným pohledem.

Nakonec jeho smích utichl a odezněl docela. Ned stále klečel, oči zvednuté ke svému vladaři. "Proklatě, Nede," posteskl si král, "mohl bys mě alespoň oblažit úsměvem."

"Říká se, že tady na severu bývá taková zima, že když se člověk směje, smích inu zamrzne v hrdle a udusí se jím," odvětil Ned klidným hlasem. "Možná proto Starkové tak málo oplývají smyslem pro humor."

"Pojeď se mnou na jih a já tě naučím, jak se znovu smát," slíbil mu král. "Pomohl jsi mi získat ten proklatý trůn, teď mi pomoz udržet si ho. Bylo nám souzeno vládnout společně. Kdyby žila Lyanna, byli bychom bratry, svázanými pokrevním poutem a také náklonností. Nu, ještě není příliš pozdě. Mám syna. Ty máš dceru. Můj Joff a tvoje Sansa spojí naše rody, tak jako jsme to kdysi měli udělat Lyanna a já."

Tato nabídka jej překvapila. "Sanse je teprve jedenáct."

Robert netrpělivě mávl rukou. "Na zásnuby je stará dost. Sňatek může pár let počkat." Král se usmál. "Nyní vstaň a řekni ano, proklaté."

"Nic by mi nemohlo poskytnout větší potěšeni. Tvoje Výsosti," odpověděl Ned. Zaváhal. "Tyto pocty přišly tak neočekávaně. Nedal bys mi nějaký čas na uváženou? Musím o tom říct své ženě..."

"Ano, ano, samozřejmé, pověz to Catelyn, vyspi se na to, když to potřebuješ." Král se sklonil, popadl Neda za ruku a s mocným heknutím ho zvedl na nohy. "Hlavně mě nenechávej čekat příliš dlouho. Jsem ten nejméně trpělivý ze všech lidí."

Na kratičký okamžik Eddarda Starka ovládl strašlivý pocit neblahé předtuchy. Tohle je místo, kam patří, tady na severu. Rozhlédl se po kamenných postavách kolem nich a zhluboka se v chladnem tichu podzemní krypty nadechl. Cítil na sobě oči mrtvých. Věděl, že naslouchali. A že zima se blíží.

JON

Bývaly chvíle - ne sice mnoho, ale pár jich bylo -, kdy Jon Sníh byl rád, že je bastard. Když si naléval víno do svého poháru od jednoho ze sluhů procházejících kolem se džbánem, napadlo ho, že právě teď je jedna z nich. Posadil se zpátky na své místo na lavici mezi mladými panoši a napil se. Jeho ústa naplnila sladká, ovocná chuť letního vína a vyčarovala mu úsměv na rtech.

Velká síň Zimohradu byla zamlžená kouřem a těžká vůní rožněného masa a čerstvě upečeného chleba. Její vysoké kamenné zdi byly ověšeny zástavami. Bílými, zlatými, purpurovými: zlovlk Starků, korunovaný jelen Baratheonů, lev Lannisterů. Trubadúr hrál na harfu a prozpěvoval baladu, ale na tomto konci síně byl jeho hlas stěží slyšet nad hukotem plamenů, zvoněním cínových talířů a číší a tichými tlumenými hlasy stovky podroušených rozhovorů.

Byla to čtvrtá hodina uvítací hostiny konané pro krále. Jonovi bratři a sestry seděli vedle královských dětí pod vyvýšeným pódiem, kde lord a lady Starkovi hostili krále a královnu. Na počest této příležitosti jeho lord otec zajisté dovolí každému dítěti pohár vína, ale určitě ne víc. Tady dole na lavicích Jona nikdo neomezoval v tom, kolik vína může vypít, aby uhasil svou žízeň a chuť.

A Jon, k rozjařenému potěšení mladíků kolem sebe, kteří ho pobízeli pokaždé, když vyprázdnil svou číši, zjišťoval, že má žízeň dospělého muže. Byla to příjemná společnost a Jonovi se líbilo poslouchat příběhy, které vyprávěli, o bitvách, děvčatech a lovu. Byl si jistý, že jeho společníci jsou mnohem zábavnější než královi potomci. Jeho zvědavost na návštěvníky byla zcela ukojena pouhým jejich příchodem do hodovní síně. Jejich procesí prošlo necelou stopu od místa, které mu vyhradili na lavici, a Jon si je všechny mohl prohlédnout hezky zblízka.

Jeho otec šel první, dělal doprovod královně. Muži měli pravdu, když říkali, že je krásná. Uprostřed zlatých vlasů se jí leskl drahokamy vykládaný diadém, jehož smaragdy dokonale ladily se zelení jejích očí. Jeho otec jí pomohl po schůdcích nahoru na pódium a odvedl ji k jejímu křeslu, ale královna se přitom na něj ani jednou nepodívala. Dokonce už ve čtrnácti letech byl Jon schopen prohlédnout její strojený úsměv.

Jako další šel král Robert sám s lady Stark po svém boku. Král byl pro Jona velkým zklamáním. Jeho otec o něm často mluvil: s nikým nesrovnatelný Robert Baratheon, démon Trojzubce, nejdivočejší válečník celé říše, obr mezi princi a knížaty. Jon viděl pouze tlustého muže se zarostlou rudou tváří, potícího se pod svým hedvábným oděvem. Kráčel nemotorně, jako by byl napůl opilý.

Po nich šly děti. Malý Rickon jako první zvládal dlouhou cestu síní se vší vážnosti, které je tříleté dítě schopno. Jon ho musel pobídnout, aby šel dál, když se u něj zastavil. Hned za ním šel Robb v bíle lemovaném oděvu z šedivé vlny, v barvách Starků. Po jeho boku kráčela princezna Myrcella. Byla to křehká dívenka, ještě ne osmiletá, se záplavou zlatých kadeří pod drahokamy zdobenou síťkou. Jon si všiml plachého pohledu, kterým se na Robba podívala, když procházeli mezi stoly, a

nesmělého způsobu, jakým se na něj usmála. Usoudil o ní, že je mdlá a fádní. Robb neměl dokonce ani tolik rozumu, aby si uvědomil, jak je hloupá; křenil se na ni jako blázen.

Jeho nevlastní sestry provázely královské prince. Arya byla spárovaná s obtloustlým mladým Tommenem, jehož bílozlaté vlasy byly delší než její, Sansa, o dva roky starší, šla po boku korunního prince Joffreye Baratheona. Bylo mu dvanáct, byl mladší než Jon a Robb, ale k Jonovu velkému rozhořčení vyšší než ona. Kolem jeho zlatého límce a vysokého sametového nákrčníku mu spadal dolů hustý vodopád blonďatých kučer. Sansa, která kráčela vedle něho, celá zářila, ale Jonovi se nelíbily Joffreyovy našpulené rty ani znuděný, pohrdavý výraz, kterým si měřil Velkou síň Zimohradu.

Víc ho zajímal pár, který šel za nimi: královnini bratři, Lannisterové z Casterlyovy skály. Lev a Skřet; nebylo pochyb o tom, který je který. Ser Jaime Lannister byl dvojčetem královny Cersei; vysoký a zářivě zlatý, s lesknoucíma se zelenýma očima a úsměvem, který se do člověka zařezával jako nůž. Byl oděn v rudém hedvábí, vysokých černých botách, černém saténovém plášti. Na hrudi jeho tuniky byl zlatou nití vyšit lev jeho rodu, řvoucí do světa svoji výzvu. Do očí mu říkali Lannisterský lev a za jeho zády si o něm šeptali jako o "Králokatovi".

Jon zjistil, že je obtížné odvrátit od něj pohled. Takto by měl vypadat král, říkal si v duchu, když muž procházel kolem něho.

Pak uviděl toho druhého, který se napolo skrytý kolébal za bokem svého bratra. Tyrion Lannister, nejmladší z potomků lorda Tywina a zdaleka ten nejošklivější. Vše, čím bohové obdařili Cersei a Jaimeho, upřeli Tyrionovi. Byl to trpaslík, nesahající bratrovi výš než do pasu, snažící se ze všech sil udržet s ním krok na svých zakrslých nohou. Jeho hlava byla v poměru k tělu příliš velká, se zvířecky znetvořeným obličejem pod vystouplým obloukem obočí. Jedno zelené oko a jedno černé hleděly na svět zpod zplihlých řídkých vlasů tak světlých, že vypadaly bílé. Jon ho fascinovaně pozoroval.

Posledními z urozených pánů, kteří vstoupili, byli jeho strýc Benjen Stark z Noční hlídky a svěřenec jeho otce Theon Greyjoy. Když šel kolem, Benjen Jona obdařil vřelým úsměvem. Theon jej zcela ignoroval, ale to pro Jona nebylo novinkou. Poté, co se všichni usadili, byly pozvednuty číše v přípitku, byla pronesena slova díků a hostina konečně začala.

Tehdy Jon začal pít a nepřestával.

Něco se pod stolem otřelo o jeho nohu. Jon spatřil červené oči hledící vzhůru na něj. "Už máš zase hlad?" zeptal se. Ve středu stolu ležela na míse nesnědená polovina medového kuřete. Jon se k němu natáhl, aby odřízl stehno, ale pak dostal lepší nápad. Nabodl dýkou celý zbytek ptáka a nechal ho sklouznout na podlahu mezi svoje nohy. Duch se do něj tiše zahryzl. Jeho bratrům a sestrám nebylo povoleno přivést si svoje vlky na hostinu, ale na tomto konci hodovní síně Jon napočítal víc hafanů a proti jeho štěněti nikdo nic nenamítal. Říkal si, jaké má štěstí i v tomto ohledu.

Oči ho pálily. Jon si je začal prudce mnout, proklínaje kouř. Znovu se zhluboka napil vína a pozoroval svého zlovlka, jak požírá kuře.

Psi procházeli mezi stoly, táhli se za služebnými s tácy jídla. Jeden z nich, černá fena neurčité rasy s protáhlýma žlutýma očima, ucítila vůni kuřete. Zastavila se a strčila hlavu pod stůl, aby si utrhla svůj podíl. Jon obě zvířata pozoroval. Duch tiše vzhlédl a upřel na psa svoje žhavé rudé oči. Fena štěkla v rozzuřené výzvě. Byla třikrát větší než štěně zlovlka. Duch se nepohnul. Stál nad svou kořistí a jen otevřel tlamu a obnažil tesáky. Fena ztuhla, znovu štěkla, pak si boj rozmyslela. Odvrátila se a odplížila se pryč, s posledním vzdorovitým štěknutím, které mělo zachránit její pošramocenou pýchu. Duch se vrátil zpátky ke svému žrádlu.

Jon se zasmál a sáhl pod stůl, aby pocuchal chundelatou bílou srst. Zlovlk na něj pohlédl, jemně olízl jeho dlaň a znovu se zahryzl do masa.

"Je to jeden z těch zlovlků, o kterých jsem toho tolik slyšel?" ozval se známý hlas poblíž.

Jon šťastně vzhlédl. Byl to jeho strýc Ben, který mu položil ruku na hlavu a prohrábl mu vlasy, stejně jako Jon před chvílí pocuchal vlkovu srst. "Ano," odpověděl. "Jmenuje se Duch."

Jeden z panošů přerušil košilatý příběh, který vyprávěl, aby udělal místo bratrovi jejich pána. Dlouhonohý Benjen Stark se obkročmo posadil na lavici a vzal si z Jonových rukou číši s vínem. "Letní víno," řekl. když ochutnal. "Není nic sladšího. Kolik číší už jsi dnes vypil, Jone?"

Jon se usmál.

Ben Stark se dal do smíchu. "Jak jsem se obával. Ale dobře že tak. Myslím, že jsem byl mladší než ty, když jsem se poprvé opravdu poctivě a upřímně opil." Popadl z blízkého tácu pečenou cibuli, z níž odkapávala hnědá šťáva, a zakousl se do ní. Když ji drtil, praskala mu mezi zuby.

Jeho strýc byl ostrých rysů a štíhlý jako horská skála, ale v jeho modrošedých očích se vždycky leskly jiskřičky smíchu. Oblékal se do černého, jak to příslušelo muži od Noční hlídky. Dnes na sobě měl oděv z bohatého černého sametu, vysoké kožené boty a široký opasek se stříbrnou sponou. Kolem krku se mu leskl těžký stříbrný řetěz. Zatímco jedl cibuli, Benjen užasle i pobaveně zároveň sledoval Ducha. "Velmi tichý vlk," poznamenal.

"Není jako ostatní," řekl Jon. "Nikdy nevydá hlásku. Proto jsem ho pojmenoval Duch. Proto, a také proto, že je tak bílý. Ostatní jsou celí tmaví, šediví nebo černí."

"Tam za Zdí žije hodně zlovlků. Slýcháme je na našich průzkumných výpravách." Benjen Stark si Jona změřil pátravým pohledem. "Ty nejídáváš u stolu se svými bratry a sestrami?"

"Většinou ano," odpověděl Jon bezvýrazným hlasem. "Ale dnes večer si lady Stark myslela, že by to mohlo být chápáno jako urážka královské rodiny, kdyby mezi nimi

seděl bastard."

"Rozumím." Jeho strýc pohlédl přes rameno na vyvýšený stůl na vzdáleném konci síně. "Zdá se, že můj bratr dnes večer nemá příliš hodovní náladu."

Jon si toho všiml taky. Bastard se musel naučit všímat si věcí, číst pravdu, kterou lidé schovávali za svýma očima. Jeho otec se choval zdvořile a vybraně jako vždy, ale byla v něm jakási upjatost a strnulost, kterou v něm Jon pozoroval zřídkakdy předtím. Mluvil málo, rozhlížel se po síni svýma šedýma očima pod mocnými oblouky obočí, ale jako by nic neviděl. O dvě křesla dál král celý večer vydatně popíjel. Jeho široký obličej za hustým černým vousem byl zrudlý a lesklý. Stále něčemu připíjel, hlasitě se smál každému vtipu, ale královna vedle něj vypadala chladně jako socha vytesaná z ledu. "Královna je taky rozčilená," řekl Jon svému strýci tichým hlasem. "Otec dnes odpoledne odvedl krále dolů ke hrobkám. Královna nechtěla, aby tam šel."

Benjen na Jona pohlédl obezřetným, pátravým pohledem. "Moc bys tady z toho nepostrádal, viď, Jone? Muže jako ty bychom potřebovali na Zdi."

Jon se nadmul pýchou. "Robb je silnější kopiník než já, ale já se umím lepe ohánět mečem, a jak říká Hullen, umím jezdit na koni stejně dobře jako kterýkoli muž z hradu."

"Pozoruhodné úspěchy."

"Vezmi mě s sebou, až pojedeš zpátky na Zeď," řekl Jon v náhlém návalu vzrušení. "Otec mě nechá odejít, když ho o to požádáš, vím, že to dovolí."

Strýc Benjen upřeně pozoroval jeho obličej. "Zeď je tvrdým místem pro chlapce, Jone."

"Už jsem téměř dospěly muž," protestoval Jon. "Ve svůj příští den jména dosáhnu patnácti let, a mistr Luwin říká, že bastardi dospívají rychleji než ostatní děti."

"To je pravda," přitakal Benjen a svěsil koutky úst. Vzal ze stolu Jonův pohár, nalil do něj víno z blízkého džbánu a vypil jej dlouhými, hlubokými doušky.

"Daerenu Targaryenovi bylo teprve čtrnáct, když dobyl Dorne," pokračoval Jon. Mladý Drak byl jedním z jeho hrdinů.

"Dobyl ho za jedno léto," poznamenal jeho strýc. "Ten tvůj chlapecký král ztratil deset tisíc mužů, když to místo dobýval, a dalších padesát tisíc, když se je snažil udržet. Někdo mu měl říct, že válka není hra." Znovu se zhluboka napil vína. "Kromě toho," řekl otíraje si ústa hřbetem ruky, "Daerenu Targaryenovi bylo teprve osmnáct, když zemřel. Nebo jsi snad na tohle zapomněl?"

"Nezapomněl jsem na nic," vychloubal se Jon. Víno jej učinilo chvástavým. Snažil se sedět co nejvzpřímeněji, aby svému strýci připadal vyšší. "Chtěl bych sloužit v Noční hlídce, strýčku."

Přemýšlel o tom dlouze a usilovně, když v noci ležel na lůžku, zatímco jeho bratři

spali kolem něco. Robb jednoho dne zdědí Zimohrad a jako strážce severu bude velet mocné armádě. Bran a Rickon se stanou Robbovými vazaly a budou vládnout svým pevnostem v jeho jménu. Jeho sestry Arya a Sansa se provdají za dědice jiných mocných rodů a odeberou se na jih jako paní svých vlastních hradů. Jaké místo ale může doufat, že dostane on, bastard?

"Ty nevíš, oč žádáš, Jone. Noční hlídka je bratrstvem, pevné sevřeným přísahou. Nemáme žádné rodiny. Žádný z nás nikdy nezplodí syna. Naší manželkou je povinnost. Naší milenkou je čest."

"Bastard taky může mít svou čest," namítl Jon. "Jsem připraven složit vaši přísahu."

"Jsi čtrnáctiletý chlapec," namítl Benjen. "Ne muž, zatím ne. Dokud jsi nepoznal ženu, nemůžeš pochopit, čeho by ses vzdával."

"Na tom mi nezáleží!" vybuchl Jon rozohněně.

"Možná by záleželo, kdybys věděl, co to znamená," řekl Benjen. "Kdybys věděl, co tě ta přísaha bude stát, méně bys dychtil zaplatit tu cenu, synu."

Jon cítil, jak v něm narůstá vztek. "Já nejsem tvůj syn!"

Benjen Stark vstal. "To je mi líto." Položil ruku na Jonovo rameno. "Přijď za mnou, až sám zplodíš pár bastardů, a pak uvidíme, jaké jsou tvoje pocity."

Jon se celý třásl. "Já nikdy žádného bastarda nezplodím," vyslovil důrazně. "Nikdy!" Vyplivl to jako hadí jed.

Najednou si uvědomil, že stůl ztichl a oči všech přítomných se upírají na něho. Cítil, jak se mu do očí tlačí slzy. Vstal.

"Omluvte mě," řekl s poslední špetkou důstojnosti. Otočil se a utekl předtím, než ho mohli vidět plakat. Zřejmě vypil víc vína, než si uvědomoval. Když se snažil odejít, chodidla se pod ním zapletla, zavrávoral, vrazil do služebné a vyrazil jí z rukou džbán kořeněného vína, který spadl na podlahu a rozbil se. Kolem něj zaburácel smích a Jon ucítil slzy na tvářích. Někdo se pokoušel postavit ho. Vyškubl se z jeho sevření a napolo slepý se rozběhl ke dveřím. Duch mu běžel v patách ven do noci.

Nádvoří bylo prázdné a tiché. Na cimbuří vnitřních hradeb stál na hlídce osamělý strážný, s pláštěm těsně přitaženým k tělu na ochranu proti chladu. Vypadal znuděně a byl.na něj žalostný pohled, když se tam tak choulil, ale Jon by si s ním bez váhání vyměnil místo. Jinak byl hrad tmavý a prázdný. Jon kdysi viděl opuštěnou pevnost, strašidelné místo, kde se nic nehýbalo, jen vítr a kameny mlčely o jakýchkoli lidech, co tam kdysi žili. Zimohrad mu to místo dnes večer připomněl.

Z otevřených oken za ním se linuly zvuky hudby a písni. Byly to ty poslední věci, které Jon chtěl slyšet. Otřel si slzy do rukávu košile, vzteklý sám na sebe, že je nechal vytrysknout, a otočil se k odchodu.

"Chlapče," ozval se hlas za ním. Jon se otočil.

Na římse nade dveřmi do Velké síně sedel Tyrion Lannister a přehlížel odtamtud

celý svět jako groteskní chrlič. Skřet se na něj zašklebil. "To zvíře, co máš, to je vlk?"

"Zlovlk," odpověděl Jon. "Jmenuje se Duch." Hleděl vzhůru na malého muže a na svoje zklamání rázem zapomněl. "Co děláš tam nahoře? Proč nejsi na hostině?"

"Příliš horko, příliš hlučno a vypil jsem příliš mnoho vína," odpověděl trpaslík. "Už dávno jsem zjistil, že zvracet na svého bratra je považováno za výraz nezdvořilosti. Mohl bych se na tvého vlka podívat zblízka?"

Jon zaváhal, pak pomalu přikývl. "Dokážeš slézt dolů nebo ti mám přinést žebřík?"

"Ach, zapomeň na to," odvětil malý muž. Odstrčil se od okraje římsy a skočil do vzduchu. Jon zalapal po dechu a pln obdivu se díval, jak Tyrion Lannister stočený do koule proletěl kolem něho, zlehka přistál na rukou a pozpátku se vyšvihl na nohy.

Duch před ním nejistě odběhl stranou.

Trpaslík se oprášil a dal se do smíchu. "Mám dojem, že jsem tvého vlka vyděsil. Omlouvám se."

"On se nebojí," řekl Jon. Poklekl a zavolal: "Duchu, pojď sem. Pojď. Sem ke mně."

Vlčí štěně přihopkalo blíž a strčilo čenichem do Jonova obličeje, ale opatrným okem dál pozorovalo Tyriona Lannistera, a když trpaslík natáhl ruku, aby ho pohladil, stáhl se zpátky a obnažil tesáky v bezhlesém zavrčení. "Je plachý, viď?" poznamenal Lannister.

"Sedni, Duchu," nařídil mu Jon. "Hodný, Buď zticha." Pohlédl na trpaslíka. "Teď se ho můžeš dotknout. Nepohne se, dokud mu to nenařídím. Cvičím ho."

"To vidím," řekl Lannister. Pocuchal sněhobílou srst mezi Duchovýma ušima a řekl: "Pěkný vlk."

"Kdybych tu nebyl, roztrhl by ti hrdlo," řekl Jon. Ve skutečnosti to zatím nebyla pravda, ale brzy bude.

"V tom případe bys raději měl zůstat poblíž," řekl trpaslík. Naklonil svoji příliš velkou hlavu na stranu a pohlédl na Jona svýma odlišné zbarvenýma očima. "Já jsem Tyrion Lannister."

"Já vím," řekl Jon. Vstal. Když stál, byl vetší než trpaslík. Navozovalo mu to pocit moci.

"Ty jsi bastard Neda Starka, viď?"

Jon cítil, jak jím proběhla vlna chladu. Pevně stiskl rty k sobě a neřekl nic. "Urazil jsem tě?" zeptal se Lannister. "Omlouvám se. Trpaslíci neumějí být taktní. Generace ztřeštěných šašků ve strakatých šatech mi vysloužily právo nevkusné se oblékat a pronášet neuvážené věci, které mi přicházejí na mysl." Zašklebil se. "Ty ale jsi bastard."

"Lord Eddard Stark je můj otec," namítl Jon škrobeně.

Lannister pozoroval jeho obličej. "Ano. Já to vidím. Máš v sobě víc ze severu než tvoji bratři."

"Nevlastní bratři," opravil ho Jon. Byl trpaslíkovou poznámkou potěšen, ale snažil se nedat to najevo.

"Dovol mi dát ti v tom případě radu, bastarde," řekl Lannister. "Nikdy nezapomeň, kdo jsi, protože svět na to nezapomene určitě. Udělej to svou předností a nedopusť, aby to bylo tvou slabostí. Obrň se proti tomu a nikdy to nebude použito k tomu, aby ti to ublížilo."

Jon neměl náladu na ničí rady. "Co ty víš o tom, jaké to je být bastardem?"

"Všichni trpaslíci jsou v očích svých otců bastardy."

"Jsi skutečným synem své matky, rozený Lannister."

"Opravdu?" odvětil trpaslík hlasem plným sarkasmu. "Běž to říct mému otci. Moje matka zemřela, když mne přiváděla na svět, a on si tím nikdy nebyl jistý."

"Já dokonce ani nevím, kdo moje matka byla," řekl Jon tiše.

"Nějaká žena... ve chvíli slabosti. Většinou to tak bývá." Obdařil Jona rošťáckým úsměvem. "Pamatuj si tohle, chlapče. Všichni trpaslíci jsou možná bastardy, ale ne všichni bastardi musí být trpaslíky." S těmito slovy se otočil a odkráčel zpátky do hodovní síně, pískaje si jakousi melodii. Když otevřel dveře, světlo linoucí se z nich jasně vykreslilo jeho stín přes nádvoří", v tom okamžiku byl Tyrion Lannister obrovský jako král.

CATELYN

Ze všech komnat Zimohradu byly Catelyniny ložnice těmi nejteplejšími. Zřídkakdy v nich musela nechávat rozdělávat oheň. Hrad byl postaven na přírodních horkých pramenech a jejich vroucí vody proudily jeho zdmi a místnostmi jako krev v lidském těle, zaháněly chlad z jeho kamenných síní, plnily prosklené zahrady vlhkým teplem, zabraňovaly zemi promrznout. Na tuctu malých nádvoříček se ve dne v noci kouřilo z hladin malých jezírek. V létě to byla maličkost, která nikomu nestála za pozornost, ovšem v zimě to byl rozdíl mezi životem a smrtí.

Catelynina lázeň byla vždycky horká a plná páry a stěny její ložnice bývaly příjemné na dotek. To teplo jí připomínalo Řekotočí, dny plné slunce s Lysou a Edmurem, ale Ned horko rád neměl. Starkové byli stvořeni pro chlad, zdůrazňoval jí a ona se tomu smála a říkala mu, že v tom případe jejich hrad zajisté postavili na špatném místě.

A tak, když spolu skončili, Ned se od ní odkulil a vstal z jejího lože, tak jako již tisíckrát předtím. Přešel místnost, odhrnul těžké závěsy, jedno po druhém otevřel

vysoká vížka okna a vpustil dovnitř chladný noční vzduch.

Vítr kroužil kolem něj, když tam stál obrácen tváří do tmy, nahý a s holýma rukama. Catelyn si přitáhla kožešiny k bradě a pozorovala ho. Vypadal jaksi menší a zranitelnější, jako mladík, za kterého se před patnácti dlouhými lety provdala v septu v Řekotočí. Slabiny ji stále bolely od prudkosti jeho milováni. Byla to příjemná bolest. Cítila v sobě jeho semeno. Modlila se, aby se v jejím lůně proměnilo v život. Od té doby, co se narodil Rickon, jíž uplynuly tři roky. Nebyla ještě tak stará, aby mu nemohla porodit dalšího syna.

"Odmítnu to," řekl Ned, když se k ní otočil zpátky. Jeho oči byly vystrašené a hlas měl podivně zastřený.

Catelyn se na loži posadila. "To nemůžeš. Nesmíš."

"Mojí povinností je vládnout zde na severu. Nepřeji si stát se Robertovým pobočníkem."

"Nepochopí to. Je teď králem a králové nejsou jako ostatní lidé. Když mu odmítneš sloužit, bude se divit, proč lomu tak je, a dříve nebo později začne mít podezření, že se stavíš proti němu. Copak nevidíš, jakému nebezpečí nás všechny hodláš vystavit?"

Ned zavrtěl hlavou, odmítal tomu věřit. "Robert by nikdy neublížil mně ani nikomu z těch, co miluji. Jsme si bližší než bratři. Má mě rád. Když jeho nabídku odmítnu, bude soptit, zuřit a proklínat mě, ale za týden se tomu společně zasmějeme. Znám toho muže!"

"Znával jsi muže," řekla. "Král je pro tebe cizím člověkem." Catelyn si vzpomněla na mrtvého zlovlka ve sněhu, na zlomené paroží uvízlé hluboko v jeho chřtánu. Musí ho přinutit pochopit to. "Hrdost pro krále znamená hodně, můj pane. Robert urazil celou tu dlouhou cestu, aby tě navštívil, aby tě vyznamenal touto významnou poctou. Ty mu ji nemůžeš hodit zpátky do obličeje."

"Poctou?" Ned se hořce zasmál.

"V jeho očích ano," řekla.

"A ve tvých?"

"I v mých," vybuchla, nyní již rozhněvaná. Copak to sám nevidí? "Jak jinak chceš říkat tomu, že ti nabízí svého vlastního syna ke sňatku s tvojí dcerou? Sansa se jednoho dne možná stane královnou. Její synové budou vládnout říši od Zdi až k horám Dorne. Co je na tom tak špatného?"

"Bohové, Catelyn, Sanse je teprve jedenáct:," zasténal Ned. "A Joffrey... Joffrey je..."

Dopověděla to za něj. "... korunní princ a dědic Železného trůnu. A mně bylo teprve dvanáct, když mne můj otec zaslíbil tvému bratrovi Brandonovi."

Nedovy rty se zkroutily v trpkém úšklebku. "Brandonovi. Ano. Brandon by věděl, co má dělat. Ten to věděl vždycky. Všechno to mělo být pro Brandona. Ty, Zimohrad,

všechno. On se narodil k tomu, aby se stal královým pobočníkem a otcem královny. Já nikdy nežádal o to, aby tento pohár přešel na mne."

"Možná ne," řekla Catelyn, "ale Brandon je mrtvý, ten pohár na tebe přešel a ty z něj musíš pít, ať se ti to líbí, či ne."

Ned se od ní odvrátil a pohlédl zpátky do noci. Stál tam a díval se ven do tmy, pozoroval měsíc a možná hvězdy, nebo snad hlídky na hradbách.

Catelyn jeho bolest chápala. Eddard Stark se s ní oženil místo Brandona, jak mu velel zvyk, ale stín jeho mrtvého bratra stále ležel mezi nimi, stejně jako ten druhý, stín ženy, jejíž jméno nikdy neřekl, ženy, která mu porodila jeho nemanželského syna.

Už už se chtěla zvednout a jít za ním, když tu se ozvalo zaklepání na dveře, hlasité a neočekávané. Ned se zamračeně otočil. "Co se děje?"

Přes dveře k nim dolehl Desmondův hlas. "Můj pane, je tady mistr Luwin a prosí o naléhavé slyšení."

"Pověděl jsi mu, že jsem vydal příkaz, aby mne nikdo nerušil?"

"Ano, můj pane. Trvá na tom."

"Dobrá tedy. Pošli ho dovnitř."

Ned přešel k šatníku a vklouzl do těžké róby. Catelyn si najednou uvědomila, jak je v místnosti chladno. Sedíc vzpřímená na loži, přitáhla si kožešiny k bradě. "Snad bychom měli zavřít okna," navrhla.

Ned nepřítomně přikývl. Mistr Luwin byl uveden dovnitř.

Byl to malý prošedivělý muž. Šedivé byly jeho oči, které byly rychlé a mnoho viděly. I vlasy měl šedivé, či alespoň ten zbytek, který mu léta ponechala. Šat měl z šedé vlny, olemovaný bílou kožešinou, v barvách Starků. Jeho velké splývavé rukávy měly uvnitř skryté kapsy. Luwin si do těch kapes vždycky zastrkoval různé věci a také z nich rozličné předměty vytahoval: knihy, dopisy, prapodivné věcičky, hračky pro děti, Catelyn se často divila, jak je možné, že se vším, co schovává do svých rukávů, mistr Luwin vůbec dokáže zvednout ruce.

Mistr čekal, dokud se za ním dveře nezavřely, a teprve pak promluvil. "Můj pane," řekl Nedovi, "promiň, že tě obtěžuji ve chvílích odpočinku. Byl mi zanechán vzkaz."

Ned se tvářil podrážděně. "Byl zanechán kým? Přijel k nám snad jezdec? Nikdo mi o tom neřekl."

"Žádný jezdec tu nebyl, můj pane. Jenom jsem našel vyřezávanou dřevěnou skříňku, položenou na stůl v mé hvězdárně, zatímco jsem odpočíval. Moji služebníci nikoho neviděli, ale musel ji přinést někdo z královy družiny. Žádné jiné návštěvníky z jihu jsme neměli."

"Dřevěnou skříňku, říkáš?" zajímala se Catelyn.

"Uvnitř byla jemně broušená nová čočka pro moji hvězdárnu, podle vzhledu z Myru. Výrobcům čoček z Myru se nikdo nevyrovná."

Ned se zamračil. Catelyn věděla, že pro tento druh věcí má málo porozumění. "Čočka," zabručel, "Co to se mnou má společného?"

"Položil jsem sám sobě tutéž otázku," řekl mistr Luwin. "Očividné měla znamenat víc než jen to, co bylo patrné na pivní pohled."

Catelyn se pod svými kožešinami zachvěla. "Čočka je nástrojem, který nám pomáhá vidět."

"To vskutku je." Zašmátral prsty po náhrdelníku svého řádu; těžkém řetězu nošeném kolem krku pod róbou, jehož každý článek byl ukut z odlišného druhu kovu.

Catelyn cítila, jak se v ní opět pohnul strach. "Co chtějí, abychom viděli zřetelněji?"

"To samé jsem se zeptal sám sebe." Mistr Luwin vytáhl ze svého rukávu těsně srolovaný arch papíru. "Skutečný vzkaz jsem našel ukrytý pod falešným dnem, když jsem rozebral skříňku, ve které se čočka nalézala, ale není určen pro moje oči."

Ned natáhl ruku. "V tom případě mi ho dej."

Luwin se nepohnul, "Omlouvám se, můj pane. Ten vzkaz není ani pro tebe. Je určen očím lady Catelyn a jenom jí samotné. Mohu jí ho předat?"

Catelyn přikývla, neodvažujíc se promluvit. Mistr položil papír na stolek vedle její postele. Byl zapečetěn malou skvrnou modrého vosku. Luwin se uklonil a začal se pozpátku vzdalovat.

"Zůstaň tady," přikázal mu Ned ponurým hlasem. Pohlédl na Catelyn. "Co je? Moje paní, ty se chvěješ."

"Mám strach," připustila. Natáhla se a vzala dopis do svých třesoucích se rukou. Kožešiny zapomenuty spadly z jejího těla a odhalily její nahotu. V modrém vosku byla otisknuta pečeť měsíce a sokola rodu Arrynů. "Je to od Lysy." Catelyn pohlédla na svého manžela. "Nepotěší nás to," řekla. "V tom dopise je smutek, Nede, cítím to."

Ned se zamračil, jeho obličej potemněl. "Otevři ho."

Catelyn rozlomila pečeť.

Její oči přelétaly nad řádky slov. Zpočátku jí nedávala smysl. Pak se rozpomněla. "Lysa nic neponechala náhodě. Když jsme spolu jako děvčata vyrůstaly, měly jsme svoji tajnou řeč, kterou znala jen ona a já."

"Dokážeš to přečíst?"

"Ano," připustila Catelyn.

"V tom případě čti."

"Asi bych měl odejít," ozval se mistr Luwin.

"Ne," řekla Catelyn. "Budeme potřebovat tvoji radu." Odhodila svoje kožešiny a vstala z postele. Když přecházela přes místnost, noční vzduch byl na její holé pokožce studený jako hrob.

Mistr Luwin odvrátil zrak. Dokonce i Ned vypadal šokované. "Co to děláš?" zeptal se.

"Chci zapálit oheň," odpověděla mu Catelyn. Našla svůj noční šat a oblékla si ho, pak poklekla před prázdným krbem.

"Mistr Luwin -" začal Ned.

"Mistr Luwin přivedl na svět všechny moje děti," řekla mu Catelyn. "Teď není čas na nějaký falešný stud." Vsunula mezi třísky papír a na vrchol hromádky položila těžší polena.

Ned přešel místnost, vzal ji za paži a zvedl ji. Chvíli ji takto držel, s obličejem jen pár palců od jejího. "Moje paní, pověz mi to! Co stojí v tom dopise?"

Catelyn v jeho sevření ztuhla. "Varováni," řekla tiše. "Pokud máme tolik rozumu, abychom mu dokázali naslouchat."

Jeho oči pátraly v jejím obličeji. "Pokračuj."

"Lysa píše, že Jon Arryn byl zavražděn."

Jeho prsty na její paži ztuhly. "Kým?"

"Lannistery," odpověděla. "Královnou."

Ned její paži pustil. Na její pokožce zůstaly tmavě červené otlaky. "Bohové," zašeptal drsným hlasem. "Tvoje sestra je šílená žalem. Neví, co říká."

"Ví to," namítla Catelyn. "Lysa je impulzivní, to ano, ale tento dopis byl pečlivě promyšlen, chytře ukryt. Věděla, že kdyby padl do špatných rukou, znamenalo by to pro ni smrt. Jestliže tolik riskovala, musela mít víc než pouhé podezření." Catelyn pohlédla na svého manžela. "Nyní už skutečně nemáme na výběr. Musíš se stát Robertovým pobočníkem. Musíš s ním odjet na jih a dozvědět se pravdu."

Okamžitě viděla, že Ned dospěl k jinému rozhodnutí. "Jediné pravdy, co znám, jsou tady. Jih je hnízdem zmijí, kterému je radno vyhýbat se."

Luwin se zatahal za svůj těžký náhrdelník, tam, kde ho dřel do měkké kůže na krku. "Pobočník krále má velkou moc, můj pane. Moc zjistit pravdu o smrti lorda Arryna a přivést jeho vrahy před královskou spravedlnost. Moc ochránit lady Arryn a jejího syna, pokud by to nejhorší mělo být pravdou."

Ned se bezmocně rozhlédl po ložnici. Catelyn by se k němu nejraději rozběhla, ale věděla, že v tu chvíli ho nemůže vzít do náruče. Nejdříve musí Ned vyhrát bitvu sám se sebou, kvůli jejich dětem. "Říkáš, že Roberta miluješ jako svého bratra. Nechal

bys svého bratra obklopeného Lannistery?"

"Ať vás oba vezmou Jiní," zamumlal Ned ponuře. Odvrátil se od nich a přešel k oknu. Nepromluvil, a neudělal to ani jeho mistr. Mlčky vyčkávali, zatímco Eddard Stark odříkával tiché sbohem domovu, který tolik miloval. Když se konečně odvrátil od okna, jeho hlas byl unavený a plný melancholie a koutky jeho očí se vlhce leskly. "Můj otec jednou odešel na jih, aby uposlechl královo předvolání. Nikdy se domů nevrátil -"

"Jiné časy," poznamenal mistr Luwin. "Jiný král."

"Ano," přitakal Ned otupěle. Posadil se do křesla vedle krbu. "Catelyn, ty zůstaneš zde na Zimohradu."

Jeho slova projela jako vlna chladu jejím srdcem. "Ne," vyhrkla, najednou plná strachu. Má snad tohle být její trest? Už nikdy nevidět jeho tvář, necítit jeho paže kolem svého těla?

"Ano," řekl Ned hlasem, který nepřipouštěl žádné námitky. "Musíš místo mne vládnout severu, zatímco já budu za Roberta obstarávat jeho záležitosti. Na Zimohradu vždycky musí být Stark. Robbovi je čtrnáct. Brzy se stane dospělým mužem. Musí se naučit vládnout a já tady nebudu, abych mu to ukázal. Ať je přítomen všem shromážděním rady. Musí být připraven, až přijde jeho čas."

"Bohové vědí, že ne za mnoho let," zamumlal mistr Luwin.

"Mistře Luwine, důvěřuji ti tolik, jako bych věřil své vlastní krvi. Poskytni mojí ženě svůj hlas ve všech záležitostech malých i velkých. Uč moje syny věcem, které potřebují vědět. Zima se blíží."

Mistr Luwin ponuře přikývl. Pak padlo ticho, dokud Catelyn nesebrala odvahu a nepoložila mu otázku, odpovědi na niž se obávala ze všech nejvíc. "Co ostatní děti?"

Ned vstal, vzal ji do náruče a podržel její obličej blízko svého. "Rickon je ještě velmi malý," řekl něžně. "Měl by zůstat tady s tebou a Robbem. Ostatní vezmu s sebou."

"To nepřežiju," zašeptala Catelyn rozechvěle.

"Přežiješ," řekl. "Sansa se musí provdat za Joffreye, to je nyní zcela jasné, nesmíme jim poskytnout sebemenší důvod, aby mohli pochybovat o naší oddanosti. A je nejvyšší čas, aby se Arya naučila způsobům jižanského dvora. Za několik let také dosáhne věku na vdávání."

Sansa na jihu zazáří, řekla si Catelyn v duchu, a bohové vědí, že Arya potřebuje vytříbit mravy. Neochotně je ve svém srdci propustila. Ale ne Brana. Nikdy ne Brana. "Ano," řekla, "ale prosím, Nede, pro lásku, kterou ke mně chováš, nech Brana se mnou tady na Zimohradu. Je mu teprve sedm."

"Mně bylo osm, když mne otec poslal do pěstounské péče na Orlí hnízdo," namítl Ned. "Ser Rodrik mi řekl, že mezi Robbem a princem Joffreyem panuje nedobrý vztah. To není prospěšné. Bran tu propast mezi nimi může přemostit. Je to milý

chlapec, pohotově se směje, člověk si ho snadno zamiluje. Dovol mu vyrůstat s mladými princi, nech ho stát se jejich přítelem, tak jako se Robert stal mým. Náš rod v důsledku toho bude bezpečnější."

Catelyn věděla, že má pravdu. To vědomí ale nijak nezmírnilo bolest, kterou musela snášet. To znamená, že je ztratí všechny čtyři: Neda, obě děvčata a svého sladkého, roztomilého Brana. Jenom Robb a malý Rickon jí zůstanou. Již nyní se cítila osamělá. Zimohrad byl tak rozlehlým místem. "V tom případě mu nedovol chodit blízko ke zdem," řekla statečně. "Víš přece, jak rád Bran šplhá."

Ned jí slíbal slzy z očí, než stačily stéci. "Děkuji ti, moje paní," zašeptal. "Vím, že je to pro tebe těžké."

"A co Jon Sníh, můj pane?" zeptal se mistr Luwin.

Catelyn při vyslovení toho jména ztuhla. Ned vycítil její hněv a odtáhl se.

Mnozí mužové zplodili bastardy. Catelyn s tímto vědomím vyrůstala. Nepřekvapilo ji proto, když se v prvním roce svého manželství dozvěděla, že Ned je otcem dítěte jakési dívky, kterou poznal během válečného tažení. Měl svoje mužské potřeby a strávili celá léta od sebe, Ned daleko ve válce na jihu, zatímco ona zůstávala v bezpečí hradu svého otce v Řekotočí. Zaobírala se tehdy spíš Robbem, nemluvňátkem u svého prsu, než myšlenkami na manžela, kterého stěží znala. Přála mu jakoukoli útěchu, které se mu mezi bitvami mohlo dostat. A pokud by se jeho semeno ujalo, očekávala, že se o dítě postará.

Učinil víc než to. Starkové nebyli jako ostatní muži. Ned toho bastarda přivezl s sebou domů a říkal mu "syn", aby všichni na severu viděli. Když konečně všechny války skončily a Catelyn přijela na Zimohrad, Jon a jeho kojná se již v Nedově sídle zabydleli.

To ji hluboce ranilo. Ned o jeho matce nemluvil, nikdy se o ní ani slovem nezmínil, ale hrad nemá žádná tajemství a Catelyn slyšela svoje služebné opakovat si příběhy, které slyšely z úst vojáků jejího manžela. Šeptaly si o seru Arthuru Dayneovi, Meči jitra, nejnebezpečnějším ze Sedmi rytířů Aerysovy Královské gardy. A o tom, jak ho jejich pán porazil v souboji muže proti muži. Vypravovaly si i o tom, jak Ned přivezl meč sera Arthura zpátky jeho krásné mladé sestře, která jej očekávala v hradu zvaném Hvězdopád na břehu Letního moře. Lady Ašara Dayne, vysoká a bledá, s pronikavýma fialovýma očima. Dva týdny trvalo, než sebrala odvahu, ale nakonec, jednoho večera na loži se Catelyn přece jen zeptala na pravdu o tom, jak to bylo, zeptala se ho přímo do očí.

To bylo jen jednou za celá ta léta, kdy ji Ned vyděsil. "Na Jona se mne nikdy neptej," řekl jí hlasem chladným jako led. "Je to moje krev, a to je všechno, co potřebuješ vědět. A teď mí povíš, kde jsi slyšela to jméno, moje paní." Byla mu zavázána poslušností, řekla mu to, a od té doby veškeré šeptání ustalo a jméno Ašary Dayne na Zimohradu už nikdo nikdy neslyšel.

Jakákoli žena byla Jonovou matkou, Ned ji musel vášnivé milovat, protože nic, co Catelyn řekla, jej nepřesvědčilo, aby hocha poslal pryč. Byla to jediná věc, kterou mu

nikdy neodpustila. Naučila se svého manžela milovat celým svým srdcem, ale nikdy v sobě nenašla lásku, kterou by dala Jonovi. Kvůli Nedovi by kolem sebe strpěla i tucet bastardů, pokud by jí nebyli na očích. Jon jí ale byl na očích stále, a jak vyrůstal, připomínal Neda mnohem víc než kterýkoli z jeho manželských synů, jež mu sama porodila. Tím to bylo horší. "Jon musí odejít," řekla nyní.

"On a Robb jsou si blízcí," namítl Ned. "Doufal jsem..."

"Tady zůstat nemůže," řekla Catelyn, která mu skočila do řeči. "Je to tvůj syn, ne můj. Já ho tady nechci." Věděla, že jsou to krutá slova, ale byla to pravda. Ned chlapci neprokáže žádnou laskavost, když ho nechá na Zimohradu.

Pohled, kterým ji Ned obdaroval, byl sklíčený. "Dobře víš, že na jih ho s sebou vzít nemohu. U dvora pro něj nebude místo. Chlapec se jménem bastarda... Víš, co by o něm řekli. Stranili by se ho."

Catelyn obrnila svoje srdce proti němé prosbě v manželových očích. "Říkají, že tvůj přítel Robert sám zplodil celý tucet bastardů."

"Ale žádného z nich nikdy neviděli u dvora!" vybuchl Ned. "Ta Lannisterovic ženská se o to postarala. Jak můžeš být tak proklatě bezcitná, Catelyn? Vždyť je to jen chlapec. On -"

Nechával se unášet svým hněvem. Možná by řekl víc, nebýt mistra Luwina, který do jejich rozhovoru zasáhl. "Nabízí se zde další řešení," řekl mistr tichým hlasem. "Tvůj bratr Benjen za mnou kvůli Jonovi přišel před pár dny. Zdá se, že ten hoch má aspirace stát se jedním z černých."

Ned se zatvářil šokované. "On požádal o to, aby se mohl připojit k Noční hlídce?"

Catelyn neřekla nic. Nechávala Neda, ať si to v klidu promyslí; její hlas by teď nebyl vítán. Ale nejraději by v tom okamžiku mistra políbila. Nabídl jim dokonalé řešeni. Benjen Stark byl jedním z bratří, kteří odpřísáhli věrnost Noční hlídce. Jon se mu stane synem, dítětem, které nikdy neměl. A až přijde čas, chlapec sám složí přísahu. Nezplodí žádné děti, které by jednoho dne mohly ohrožovat nárok Catelyniných vlastních vnoučat na Zimohrad.

"Sloužit na Zdi je velkou cti, můj pane," řekl mistr Luwin.

"A dokonce i bastard to v Noční hlídce může dotáhnout daleko," uvažoval Ned nahlas. Přesto byl jeho hlas stále plný obav. "Jon je ještě tak mladý. Kdyby mne o to požádal jako dospělý muž, byla by to jiná věc, ale čtrnáctiletý chlapec..."

"Těžká oběť," souhlasil mistr Luwin. "Jenomže teď jsou těžké časy, můj pane. Jeho úděl nebude o nic krutější než tvůj nebo tvé paní."

Catelyn pomyslela na tři děti, které musí ztratit. Bylo těžké mlčet.

Ned se od nich odvrátil a zahleděl se z okna. Jeho dlouhý obličej byl tichý a zamyšlený. Nakonec si povzdechl a otočil se k nim zpátky. "Dobrá tedy," řekl mistru Luwinovi. "Myslím, že tohle řešení bude nejlepší. Promluvím s Benem."

"Kdy to řekneme Jonovi?" zeptal se mistr.

"Až budeme muset. Je nezbytné vykonat přípravy. Bude to trvat dva týdny, než budeme hotovi k odjezdu. Raději bych Jona nechal těšit se z těchto posledních několika společných dnů. Léto brzy skončí a dětství taky. Až přijde čas, sám mu to řeknu."

ARYA

Aryiny stehy zase byly křivé. Polekané se na ně zamračila a pohlédla tam, kde její sestra Sansa seděla mezi ostatními dívkami. Sansina výšivka byla nádherná. Každý to říkal, "Sansina práce je tak krásná jako ona sama," vychvalovala ji septa Mordane jednou před její matkou. "Má tak jemné, šikovné ruce." Když se lady Catelyn ptala na Aryu, septa si odfrkla. "Arya má ruce kováře."

Arya pokradmu pohlédla na druhý konec místnosti, s obavami, že septa Mordane by mohla číst její myšlenky, ale septa jí dnešního dne vůbec nevěnovala pozornost. Seděla vedle princezny Myrcelly, usmívala se a rozplývala se obdivem. Nestávalo se často, aby septa byla obdařena privilegiem vyučovat královskou dceru ženským uměním, jak řekla, když královna přivedla Myrcellu, aby se k nim připojila. Arya si pomyslela, že Myrcelliny stehy také vypadají trochu křivě, ale člověk by to rozhodně nepoznal ze způsobu, jakým septa Mordane princezninu prácí vychvalovala.

Znovu pohlédla na svou vlastní výšivku, snažíc se přijít na způsob, jak ji zachránit, ale pak si povzdechla a odložila jehlu. Zamračeně se podívala na svoji sestru. Sansa při práci vesele brebentila. Beth Cassel, malá dcerka sera Rodrika, seděla u jejích nohou a hltala každé slovo, které Sansa řekla, a Jeyne Poole se k ní nakláněla a šeptala jí cosi do ucha.

"Co si to tam povídáte?" zeptala se Arya náhle.

Jeyne se na ni překvapeně podívala, pak se zahihňala. Sansa se zatvářila rozpačitě a Beth se začervenala. Žádná jí neodpověděla.

"Povězte mi to," naléhala Arya.

Jeyne se rozhlédla kolem, aby se ujistila, že septa Mordane neposlouchá. Myrcella právě něco řekla a septa se hlasitě zasmála spolu s ostatními dámami.

"Mluvily jsme o princi," řekla Sansa, hlasem jemným jako políbeni.

Arya věděla, kterého prince má na mysli: Joffreye samozřejmě. Toho vysokého, pohledného. Sansa vedle něho musela sedět na hostině. Aryu posadili vedle toho malého tlustého. Samosebou.

"Joffreymu se tvoje sestra líbí," zašeptala Jeyne pyšně, jako by to mělo něco

společného s ní. Byla dcerou majordoma Zimohradu a Sansinou nejmilejší přítelkyni. "Řekl ji, že je velmi krásná."

"Ožení se s ní," řekla malá Beth zasněně a objala si kolena rukama. "Pak se Sansa stane královnou celé říše."

Sansa měla tolik skromnosti, že se začervenala. Červenala se půvabně. Všechno dělá půvabně, pomyslela si Arya s tupým vzdorem. "Beth, neměla by sis vymýšlet," usměrnila Sansa mladší dívku, něžně ji hladíc po vlasech, aby vyrovnala příkrost svých slov. Pohlédla na Aryu. "Co ty si myslíš o princi Joffovi, sestro? Je velmi galantní, nemyslíš?"

"Jon říká, že vypadá jako holka," odpověděla Arya.

Sansa si nad svým vyšíváním povzdechla. "Ubohý Jon," řekla. "Žárlí, protože je to bastard."

"Je to náš bratr," řekla Arya až příliš nahlas. Její hlas prořízl odpolední ticho věžní místnosti.

Septa Mordane zvedla oči. Měla kostnatý obličej, pichlavé oči a malá ústa bez rtů, stvořená k mračeni. "O čem to tam spolu mluvíte, děti?"

"Náš nevlastní bratr," opravila Aryu Sansa, tiše a precizně. Usmála se na septu. "Arya a já jsme se bavily o tom, jak potěšeny jsme, že tu princeznu máme dnes s námi," řekla.

Septa Mordane přikývla. "Vskutku. Je to pro nás velká čest." Princezna Myrcella se při komplimentu nejistě usmála. "Aryo, proč nepracuješ?" zeptala se septa. Vstala a zamířila k nim přes místnost, provázena hlasitým šustěním svých naškrobených sukní. "Ukaž mi svoje vyšívání."

Arya by nejraději začala křičet. To je celá Sansa, takhle probudit septinu pozornost. "Tady je," řekla zamračeně a zvedla k ní svou práci.

Septa si prohlížela látku. "Aryo, Aryo, Aryo," řekla. "Takhle to nepůjde. Takhle to rozhodně nepůjde."

Všichni se na ni dívali. Bylo to na ni víc, než dokázala snést. Sansa byla příliš dobře vychovaná, než aby se sestřinu pokoření smála, ale Jeyne se uculovala i za ni. Dokonce i princezna Myrcella vypadala, jako by jí, Aryi, bylo líto. Arya cítila, jak se jí derou slzy do očí. Vstala ze židle a zbrkle se rozběhla ke dveřím.

Septa Mordane za ní zavolala. "Aryo, vrať se zpátky! Neopovaž se udělat další krok! Tvoje matka se o tom dozví. A navíc před zraky královské princezny! Všechny nás před ní zahanbuješ!"

Arya se zastavila u dveří a kousajíc se do rtu, obrátila se zpátky do místnosti. To už jí po tvářích stékaly slzy. Podařilo se jí mírně se uklonit Myrcelle. "Když dovolíš, moje paní."

Myrcella na ni zamrkala a pohlédla na svoje dámy, aby jí poradily, co má dělat.

Pokud však ona byla nejistá, septa Mordane rozhodně nebyla. "Kam máš v úmyslu jít, Aryo?" zeptala se.

Arya na ni zamračeně pohlédla. "Jdu kovat koně," odpověděla sladkým hlasem, výraz šoku na septině tváři pro ni byl alespoň malým zadostiučiněním. Pak se otočila na páté a znovu se rozběhla, berouc schody tak rychle, jak jí to nohy dovolovaly.

Nebylo to spravedlivé. Sansa mela všechno. Sansa byla o dva roky starší; možná že do doby, než se narodila Arya, nic pro ni už nezbylo. Často jito takto připadalo. Sansa uměla šít, tančit a zpívat. Psala básně. Uměla se oblékat. Zdědila vysoké lícní kosti jejich matky a husté zlatohnědé vlasy Tullyů. Arya se vyvedla po jejich otci. Její vlasy byly matně hnědé a obličej mela dlouhý a vážný. Jeyne jí říkávala Arya Koňská tvář, a tiše ržála pokaždé, když se ocitla v její blízkosti. Bylo bolestivé, že jedinou věcí, kterou Arya zvládala lépe než její sestra, byla pravé jízda na koni. A také vedení domácnosti. Sansa nikdy neměla hlavu na čísla. Pokud se provdá za prince Joffa, Arya doufala, že si kvůli němu opatří dobrého správce.

Nymeria, která na ni čekala ve strážní místnosti u úpatí schodiště, vstala v okamžiku, kdy Aryu spatřila. Arya se na ni usmála. Vlčí štěně ji milovalo, třebaže nikdo jiný ji rád neměl. Všude chodily spolu a Nymeria spala v jejím pokoji, v nohách její postele. Kdyby to matka nezakázala, Arya by si vlče vzala i do věže k vyšívání. Ať si potom septa Mordane stěžuje na její křivé stehy.

Když ji Arya odvazovala, Nymeria radostně chňapala po její ruce. Měla žluté oči. Kdykoli se v nich zachytilo sluneční světlo, zaleskly se jako dvě zlaté mince. Arya ji pojmenovala po válečnické královně Rhoynů, která svůj lid převedla přes úzké moře. I to způsobilo velké pozdviženi, Sansa samozřejmé pojmenovala svoje vlče "Lady". Arya protáhla obličej a pevně k sobě vlče přitiskla. Nymeria jí olízla ucho a Arya se zahihňala.

Septa Mordane mezitím již určitě poslala vzkaz její matce. Když odejde do své komnaty, najdou ji tam. Arya nechtěla, aby ji našli. Měla lepší nápad. Chlapci se dole na nádvoří procvičovali v šermu. Chtěla zas vidět, jak Robb položí na lopatky toho galantního prince Joffreye. "Pojď," zašeptala na Nymeriu. Vstala a rozběhla se, s vlkem běžícím jí těsně v patách.

Na krytém mostě mezi zbrojnicí a Velkou věží bylo okno, ze kterého byl výhled na celé nádvoří. Pravě tam spolu zamířily.

Přiběhly tam, Arya zčervenalá a bez dechu, a nalezly Jona sedícího na okenním sedátku, s nohou nenucené zvednutou k bradě. Pozoroval dění pod sebou, tak do něj zabrán, že si nevšiml jejich příchodu, dokud jim jeho bílý vlk nevyběhl vstříc. Nymeria se opatrně kradla blíž. Duch, již větší než jeho sourozenci, ji ucítil, láskyplně chňapl po jejím uchu a posadil se zpátky na zem.

Jon se na ni zvědavě podíval. "Neměla bys pracovat na svých stezích, sestřičko?"

Arya na něj protáhla obličej. "Chtěla jsem je vidět bojovat."

Usmál se. "V tom případě pojď sem ke mně."

Arya se vyšplhala do okna a posadila se k němu, do chóru úderů, nárazů a hekání zezdola z nádvoří.

K jejímu zklamání probíhal výcvik mladších chlapců. Bran byl mohutně vycpán, takže vypadal, jako by byl přivázán k péřové matraci, a princ Tommen, který byl sám o sobě tlusťoučký, vypadal jako vypasená malá koule. Těžce oddychovali, funěli a naráželi jeden do druhého ocelí vyztuženými dřevěnými meči pod bedlivým dozorem starého sera Rodrika Cassela, zbrojmistra, statného a chrabrého muže s úchvatnými bílými licousy na tvářích. Pokřikoval na ně tucet diváků, mužů a chlapců, aby jim dodali kuráže, a Robbův hlas mezi nimi byl nejsilnější. Za ním viděla Theona Greyjoye, v černém kabátci s vyšitou krakaticí jeho rodu na hrudi a s výrazem suchého pohrdání na tváři. Oba bojovníci se již potáceli. Arya usuzovala, že spolu zápolí už hodnou chvíli.

"O něco větší dřina než vyšívání," poznamenal Jon.

"O něco vetší zábava než vyšívání," oplatila mu to Arya. Jon se zakřenil, natáhl se k ní a pocuchal jí vlasy. Arya se začervenala. Vždycky si byli blízcí, Jon měl obličej jejich otce, stejně jako ona. Byli mezi ostatními jediní. Robb, Sansa, Bran, a dokonce i malý Rickon, ti všichni zdědili podobu Tullyů, příjemné úsměvy a oheň ve vlasech. Když byla Arya malá, vždycky měla strach, že to znamená, že je taky nemanželská. Byl to Jon, za kterým chodívala ve svém strachu, a Jon, který ji zas a znovu ujišťoval, že se nemá čeho obávat.

"Proč nejsi dole na nádvoří?" zeptala se ho Arya.

Napolo se na ni usmál. "Bastardům není dovoleno ubližovat malým princům," řekl. "Jakékoli modřiny, které při výcviku utrží, musí pocházet od urozených protivníků."

"Ach tak." Arya upadla do rozpaků. Měla si to uvědomit. Už podruhé toho dne ji napadlo, že život není spravedlivý.

Pozorovala svého malého bratra, jak mečem sekl do Tommena. "Vedla bych si stejně dobře jako Bran," řekla. "Je mu teprve sedm. Mně je devět."

Jon na ni pohlédl s moudrostí svých čtrnácti let. "Jsi příliš kostnatá," řekl. Vzal ji za paži, aby nahmatal její svaly. Pak si povzdechl a zavrtěl hlavou. "Pochybuji, že bys vůbec uzvedla meč, sestřičko, a nevím jak ještě dokázala mávnout."

Arya vytrhla paži z jeho sevření a zamračila se na něj. Jon jí znovu pocuchal vlasy. Pozorovali Brana a Tommena, jak se v kruhu pohybují jeden kolem druhého.

"Vidíš prince Joffreye?" zeptal se Jon.

Neviděla ho, ne při pivním pohledu, ale když se podívala znovu, našla ho vzadu, ve stínu vysoké kamenné zdi. Byl obklopen muži, které nepoznávala, mladými panoši oděnými do barev Lannisterů a Baratheonů, a všichni pro ni byli cizinci. Bylo mezi nimi i několik starších mužů; rytířů, jak předpokládala.

"Podívej se na erb na jeho kabátci," pobídl ji Jon.

Arya se podívala. Na princově prošívaném kabátci byl vyšit ozdobný erb a ta výšivka byla vskutku jedinečná. Erb byl uprostřed rozdělen na dvě poloviny; na jedné straně byl korunovaný jelen královského rodu, na druhé lev Lannisterů.

"Lannisterové jsou náležitě hrdí," poznamenal Jon. "Člověk by si myslel, že královský erb postačí, ale jim ne. Rod jejich matky je pro ně co do cti rovnocenný královu."

"Ta žena je v jejich rodině stejně důležitá jako král!" protestovala Arya.

Jon se dal do smíchu. "Možná bys měla udělat to samé, sestřičko. Spárovat ve svém erbu Tullye se Starky."

"Vlk s rybou v tlamě?" Ta myšlenka ji rozesmála. "To by vypadalo hloupě! Kromě toho, dívka neumí bojovat, tak proč by měla mít kabátec s erbem?"

Jon pokrčil rameny. "Dívky mají erby, ale ne meče. Bastardi mají meče, ale ne erby. Já si to nevymyslel, sestřičko."

Z nádvoří pod nimi k nim dolehl výkřik. Princ Tommen se válel v hlíně, snažil se vstát a nedařilo se mu to. Se všemi svými vycpávkami vypadal jako želva převržená na záda. Bran nad ním stál se zdviženým dřevěným mečem, hotový udeřit do něj znovu v okamžiku, kdy se zvedne na nohy. Muži se dali do smíchu.

"Stačí!" zvolal ser Rodrik. Vzal prince za ruku a zvedl ho. "Bojovali jste dobře. Lewe, Donnisi, pomozte jim z brnění." Rozhlédl se kolem. "Princi Joffreyi, Robbe, dáte si další kolo?"

Robb, již upocený z předchozího zápasu, dychtivě popošel kupředu. "Rád."

Joffrey v odpověď na Rodrikovu výzvu přešel do slunečního světla a jeho vlasy v něm zazářily jako tekuté zlato. Tvářil se znuděně. "Tohle je hra pro děti, sere Rodriku."

Theon Greyjoy vybuchl v hlasitý smích. "Vždyť vy jste děti," řekl výsměšně.

"Robb možná dítě je," opáčil Joffrey. "Já jsem princ. A už mě unavuje bušit do Starků dřevěným mečem."

"Utržil jsi víc úderů, než jsi rozdal, Joffe," poznamenal Robb. "Ty se mě bojíš?"

Princ Joffrey na něj pohlédl. "Och, jsem z tebe vyděšený. Jsi o tolik starší." Někteří z Lannisterových mužů se zasmáli.

Jon zamračené hleděl na výjev pod nimi. "Ten Joffrey je ale pěkný náfuka," řekl Arye.

Ser Rodrik se zamyšleně tahal za svoje bílé licousy. "Co navrhuješ?" zeptal se prince.

"Skutečnou ocel."

"Přijímám," vyhrkl Robb v odpověď. "Budeš litovat!"

Zbrojmistr položil ruku na Robbovo rameno, aby ho uklidnil. "Ocel je příliš nebezpečná. Dovolím vám turnajové meče s tupými hranami."

Joffrey neřekl nic, ale před prince se protlačil muž, kterého Arya neznala, vysoký rytíř s černými vlasy a obličejem plným jizev po spáleninách. "Toto je tvůj princ. Kdo jsi ty, že se opovažuješ zakazovat mu bojovat ostrým mečem, sere!"

"Jsem zbrojmistr Zimohradu, Clegane, a uděláš dobře, když si to zapamatuješ."

"Ty tady cvičíš ženy?" dotazoval se spálený muž. Byl svalnatý jako býk.

"Cvičím rytíře," odvětil ser Rodrik jedovatě. "Ocel dostanou, až na to budou připraveni. Až na to budou mít věk."

Spálený muž pohlédl na Robba. "Jak starý jsi, chlapče?"

"Je mi čtrnáct," odpověděl Robb.

"|á zabil člověka ve dvanácti. A můžeš si být jistý, že to nebylo tupým mečem."

Arya viděla, jak se Robb naježil. Jeho pýcha byla raněna. Otočil se k seru Rodrikovi. "Dovol mi to. Já ho porazím."

"V tom případě ho poraz turnajovým mečem," trval na svém ser Rodrik.

Joffrey pokrčil rameny. "Přijď a utkej se se mnou, až budeš starší, Starku. Pokud nebudeš příliš starý." Z hloučku Lannisterových mužů se ozval.

Nádvořím se rozlehlo Robbovo klení a nadávky. Šokovaná Arya si přikryla ústa dlani. Theon Greyjoy popadl Robba za paži. aby ho udržel v bezpečné vzdálenosti od prince, a ser Rodrik se v úleku popotahoval za svoje licousy.

Joffrey potlačil zívnutí a otočil se ke svému mladšímu bratrovi. "Pojď, Tommene," řekl. "Hodina her skončila. Nectíme dětem jejich skotačeni."

To vyvolalo další vlnu smíchu od Lannisterů, další kletby od Robba. Obličej sera Rodrika byl pod jeho bílými licousy temně rudý. Theon svíral Robba v železném stisku tak dlouho, dokud princ a jeho družina neodešli.

Jon se díval, jak odcházejí, a Arya pozorovala Jona. Jeho obličej byl nehybný jako hladina jezírka v srdci božího háje. Nakonec slezl dolů z okenního parapetu. "Představení skončilo," řekl. Sklonil se, aby Ducha podrbal za ušima. Bílý vlk vstal a otřel se mu o nohy. "Mela bys běžet do svého pokoje, sestřičko. Septa Mordane určitě bude na číhané. Čím déle se budeš schovávat, tím přísnější bude trest. Budeš pak muset vyšívat celou zimu. Až přijde jarní táni, najdou tvoje tělo s jehlou stále pevně sevřenou mezi zmrzlými prsty."

Arya to za vtipné nepovažovala. "Já vyšívání nenávidím!" řekla rozohněně. "To není spravedlivé!"

"Nic není spravedlivé," řekl Jon. Znovu pocuchal její vlasy a zamířil pryč. Duch se neslyšně vydal za ním. Nymeria také šla za nimi, ale když viděla, že Arya stojí na

místě, zastavila se a ohlédla se na ni.

Neochotně se otočila a vydala se opačným směrem.

Bylo to horší, než si Jon myslel. Nebyla to jen septa Mordane, kdo na ni čekal v jejím pokoji. Byla to septa Mordane a její matka.

BRAN

Lovci vyjeli z hradu již za svítání. Král toužil po divokém kanci k hostině naplánované na dnešní večer. Princ Joffrey jel se svým otcem a Robbovi také dovolili připojit se k lovecké družině. Strýc Benjen, Jory, Theon Greyjoy, ser Rodrik, a dokonce i královnin legrační malý bratr, ti všichni vyjeli s nimi. Koneckonců, byl to poslední lov. Zítra časně zrána se všichni vydají na dalekou cestu na jih.

Brana nechali doma s Jonem, děvčaty a Rickonem. Jenomže Rickon byl ještě maličký a děvčata byla jenom děvčata a Jon a jeho vlk nebyli nikde k nalezení. Bran je ovšem nijak usilovně nehledal. Myslel si, že Jon se na něho zlobí. Zdálo se, že Jon má poslední dobou vztek na každého. Bran netušil proč. Odjede se strýcem Benem na Zeď, aby se připojil k Noční hlídce. Podle Brana to bylo téměř stejně dobré jako odjet na jih s králem. To Robb byl jediným, koho tu nechají, ne Jon.

Celé dny se Bran stěží mohl dočkat, až bude pryč. Pojede po královské cestě na svém vlastním koni, ne na poníkovi, ale na opravdovém koni. Jeho otec se stane pobočníkem krále a budou žít v červeném hradě v Králové přístavišti, v hradě, který postavili dračí lordi. Stará chůva povídala, že tam straší, že ve sklepeních byly spáchány strašlivé věci a na zdech tam visí dračí hlavy. Stačilo, když na to Bran pomyslel, a začal se celý třást, ale strach neměl. Jak by se mohl bát? Jeho otec tam bude s ním, a rovněž král se všemi svými rytíři a zbrojnoši.

Bran se jednoho dne také stane rytířem, jedním z příslušníků Královské gardy. Stará chůva mu říkala, že ji tvoří ti nejlepší šermíři v celé říši. Je jich jen sedm, nosí bílou zbroj a nemají manželky ani děti. ale žijí jen proto, aby sloužili králi. Bran všechny ty příběhy znal. Jména těch rytířů mu zněla jako hudba. Serwyn se Zrcadlovým štítem. Ser Hyam Redwyne. Princ Aemon Dračí rytíř. Dvojčata ser Erryk a ser Arryk, která zemřela jedno mečem druhého před stovkami let, když bratr bojoval proti sestře ve válce, již zpěváci nazývali Tancem draků. Bílý býk, Gerold Hightower. Ser Arthur Dayne, Meč jitra. Barristan Chrabrý.

Dva muži z Královské gardy přijeli na sever s králem Robertem. Bran je pozoroval fascinován, ale nikdy v sobe nenašel odvahu oslovit je. Ser Boros byl holohlavý muž s masitými tvářemi a ser Meryn měl hluboko vpadlé oči a vous v barvě rzi. Rytíře z příběhů mu víc připomínal ser Jaime Lannister, který také byl příslušníkem Královské gardy, ale Robb říkal, že Lannister zabil starého šíleného krále a neměl by se mezi

ně již počítat. Nejvýznamnějším žijícím rytířem byl ser Barristan Selmy, Barristan Chrabrý, velitel Královské gardy. Otec mu slíbil, že se se serem Barristanem setkají, jakmile dorazí do Králova přístaviště, a Bran si odškrtával čárky dnů, které si nakreslil na zeď, tak dychtivý odjet, vidět svět, o kterém dosud jen snil, a začít nový život, který si stěží dokázal představit.

A přesto, když teď zbýval už jen poslední den, Bran si najednou připadal ztracený. Zimohrad mu byl jediným domovem, který kdy znal. Jeho otec mu řekl, že by se s ním dnes měl náležitě rozloučit, a on se o to pokoušel. Jakmile lovci vyjeli, procházel hradem se svým vlkem po boku, s úmyslem zajít za těmi, kteří měli zůstat. Za starou chůvou a kuchařeni Gagem, za Mikkenem v jeho kovárně, za pacholkem Hodorem, který se stále usmíval a staral se o jeho poníka a nikdy neřekl nic jiného než jen "Hodor", za mužem v prosklených zahradách, který mu dával ostružiny, když ho přišel navštívit...

Nebylo to k ničemu. Nejdříve šel do stáje a uviděl tam svého poníka v jeho stání, až na to, že už to nebyl jeho poník, protože dostane opravdového koně a poníka tady nechá, a najednou Bran netoužil po ničem jiném než sednout si tam na zem a dát se do pláče. Otočil se a vyběhl ze stáje předtím, než mohli Hodor a ostatní pacholci spatřit slzy v jeho očích. To byl konec veškerého jeho loučení. Místo toho Bran strávil celé dopoledne v božím háji. kde se pokoušel naučit svého vlka přinášet mu hozený klacík, ale nedařilo se mu to. Vlče bylo šikovnější než kterýkoli z psů v otcově psinci a Bran by přísahal, že rozumí každému slovu, které mu řekne, ale o přinášení klacíků projevovalo pramalý zájem.

Stále se pokoušel vymyslet pro něho jméno. Robb tomu svému říkal Šedivý vítr, protože uměl tak rychle běhat. Sansa svého pojmenovala Lady, Arya svému dala jméno po jakési pradávné čarodějnické královně, co se o ní zpívá v písních, a malý Rickon tomu svému říkal Chundeláč, což Branovi připadalo jako pěkně hloupé jméno pro zlovlka. Jonův vlk, ten bílý, se jmenoval Duch. Bran si říkal, kéž by na to jméno tak přišel první, i když jeho vlk bílý nebyl. Během uplynulých čtrnácti dnů ho napadla stovka jmen, ale ani jedno mu neznělo správně.

Nakonec ho házení klacíků omrzelo a rozhodl se, že si půjde zašplhat. Nebyl nahoře na polozbořené věži už celé týdny, protože se dělo tolik zajímavých veď, a tohle možná bude jeho poslední příležitost.

Rozběhl se přes boží háj, dlouhou oklikou, aby se vyhnul jezírku, u kterého rostl strom srdce. Ten strom ho vždycky děsil; strom by přece neměl mít oči, říkal si Bran, ani listy, co vypadají jako ruce. Jeho vlk mu uháněl v patách. "Zůstaň tady," nařídil mu Bran u úpatí strážního stromu blízko stěny zbrojnice. "Lehni. Tak je to správné. A teď zůstaň."

Vlk udělal, jak mu Bran řekl. Bran jej podrbal za ušima, pak se odvrátil, vyskočil, sevřel nízko visící větev a vytáhl se po ní. Byl v polovině cesty vzhůru po stromě, lehce přelézal z větve na větev, když tu vlk pod stromem vstal a začal výt.

Bran pohlédl dolů na zvíře. Jeho vlk zmlkl, ale dál na něj hleděl vzhůru do větví štěrbinami svých žlutých očí. Projelo jím podivné zamrazení. Vlk ještě jednou zavyl. "Ticho!" okřikl ho. "Sedni. Zůstaň. Ty jsi horší než matka." Vytí jej pronásledovalo

celou cestu vzhůru po stromě, až nakonec přeskočil na střechu zbrojnice, pryč z vlkových očí.

Střechy Zimohradu byly Branovi druhým domovem. Jeho matka často říkávala, že Bran uměl šplhat ještě předtím, než se naučil chodit. Bran si nepamatoval, kdy poprvé zvládl chůzi, ani si ale nevzpomínal, kdy se naučil šplhat, takže předpokládal, že to asi bude pravda.

Pro chlapce byl Zimohrad velkým kamenným labyrintem stěn, věží, nádvoří a tunelů prostírajícím se do všech stran. Ve starších částech hradu se síně svažovaly nahoru a dolů, takže člověk si dokonce ani nemohl být jistý, na kterém podlaží se nachází. Mistr Luwin mu řekl, že to místo během staletí rostlo a zvětšovalo se jako nějaký monstrózní kamenný strom. Jeho větve jsou pokroucené, silné a sukovité a jeho kořeny vrostlé hluboko do země.

Když se dostal nahoru a vyšplhal blízko k obloze, Bran spatřil Zimohrad v celé jeho kráse. Líbilo se mu, jak vypadá, když se prostíral pod ním, jenom s ptáky kroužícími mu nad hlavou, zatímco hluboko dole se odehrával život hradu. Bran dokázal celé hodiny dřepět mezi beztvarými, deštěm a větrem ohlodanými chrliči, které dumaly nad První věží, a pozorovat veškeré dění kolem. Muže cvičící se v šermu s dřevem a ocelí dole na nádvoří, kuchaře obdělávající svoji zeleninu v prosklené zahradě, psy neúnavné pobíhající sem a tam v psinci, ticho božího háje, děvečky klevetící u studny na praní. Navozovalo mu to pocit, jako by byl pánem celého hradu, takovým způsobem, jaký dokonce ani Robb nikdy nepozná.

Odhalilo inu to také tajemství Zimohradu. Stavitelé se dokonce ani nenamáhali srovnat zemi; hned za zdmi Zimohradu se nacházely kopce a údolí. Byl tam krytý most, který se vzpínal mezi čtvrtým podlažím zvonice a druhým podlažím ptačí věže. Bran o tom věděl. A věděl taky, že jižní bránou by se dostal za vnitřní hradby, vylezl by do výše tří pater a proběhl by celou cestu koleni Zimohradu úzkým tunelem ve skále a pak by vyšel na úrovni přízemí u severní brány, kde by se nad ním tyčila sto stop vysoká stěna. Bran byl přesvědčen, že o tomhle neví dokonce ani mistr Luwin.

Jeho matka žila v ustavičné hrůze, že Bran jednoho dne na zdi uklouzne, spadne a zabije se. On jí tvrdil, že se to nikdy nestane, ale ona mu stejné nevěřila. Jednou ho přinutila slíbit ji, že zůstane na zemi a do žádných výšek šplhat nebude, a jemu se ten slib dařilo dodržovat téměř čtrnáct dnů, kdy pro něj jeden den byl než druhý, až nakonec jednoho dne vylezl oknem své ložnice, když všichni jeho bratři tvrdě spali.

Druhého dne se ke svému zločinu pln pocitu viny přiznal. Lord Eddard mu nařídil jít do božího háje, aby se tam kál. Nechal tam postavit stráže, které měly dohlédnout na to, aby Bran zůstal o samotě celou noc a přemýšlel o své neposlušnosti. Příštího rána nebyl Bran k nalezení. Nakonec ho našli spícího v horních větvích nejvyššího strážního stromu v háji.

Třebaže byl rozčilen na nejvyšší míru, jeho otec nemohl jinak než se tomu smát. "Ty nejsi můj syn," řekl Branovi, když ho přiměli slézt dolů, "ty jsi veverka. Tak jí buď. Když musíš šplhat, šplhej si, ale snaž se alespoň, aby tě přitom tvoje matka neviděla."

Bran se snažil, jak mohl, třebaže ne pokaždé se mu podařilo oklamat ji. Protože jeho otec mu to výslovně nezakázal, obrátila se o pomoc k ostatním. Stará chůva mu vypravovala příběh o neposlušném malém chlapci, který vyšplhal příliš vysoko a srazil ho k zemi blesk, a potom přilétly vrány a vyklovaly mu oči. Na Brana to nijak nezapůsobilo. Vraní hnízda byla na vrcholu polozbořené věže, kam nechodíval nikdo jiný než on, a někdy si naplnil kapsy obilím, než se dal do lezení, a vrány je pak zobaly přímo z jeho natažených dlaní. Žádná nikdy neprojevila sebemenší zájem o jeho oči.

Později mistr Luwin vyrobil malého chlapce z hlíny, oblékl ho do Branových šatů a svrhl ho z hradeb dolů na nádvoří, aby mu názorně předvedl, co by stalo, kdyby takto spadl Bran. Bylo to legrační, ale Bran se potom podíval na mistra a řekl jen: "Já nejsem z hlíny. A kromě toho, já nikdy nespadnu."

Pak ho nějakou dobu pronásledovaly stráže, kdykoli jej zpozorovaly na některé ze střech, a pokoušely se ho zahnat zpátky na zem. To bylo vůbec nejlepší období ze všech. Bylo to jako hra na honěnou s jeho bratry, až na to, že Bran vždycky vyhrál. Žádný ze strážných by nikdy nevylezl ani do poloviny věže tak rychle jako Bran, dokonce ani Jory. Po většinu času ho stejně nezpozorovali. Lidé se vzhůru nikdy nedívají. To byla další věc, která se mu na šplhání líbila; měl přitom pocit, jako by byl neviditelný. Také se mu líbily hmatové vjemy, které přitom měl, když se kámen po kameni vytahoval vzhůru po zdi a zarýval špičky prstů hluboko do mělkých spár mezi nimi. Vždycky si před šplháním sundal boty a vydal se vzhůru bosý; navozovalo mu to pocit, jako by místo dvou rukou mel čtyři. Miloval pronikavou, sladkou bolest, kterou šplhání zanechávalo v jeho svalech. Líbilo se mu, jak je tam vysoko nahoře cítit vzduch, sladký a studený jako zimní broskev. Měl rád ptáky: vrány v polozbořené věži, malé droboučké vrabčáky, kteří hnízdili v puklinách mezi kameny, prastarou sovu, co spala v prašném podkroví nad starou zbrojnicí. Bran je všechny znal.

Nejvíc ze všeho se mu líbilo šplhat na místa, kam se nemohl dostat nikdo jiný, a vidět šedivý propletenec Zimohradu způsobem, jakým ho nemohl vidět nikdo jiný. Celý hrad jako by se tím stával Branovým tajným místem.

Jeho oblíbeným úkrytem byla polozbořená věž. Kdysi to byla strážní věž, nejvyšší z celého Zimohradu. Před dlouhou dobou, sto let předtím, než se narodil dokonce i jeho otec, do ní udeřil blesk a zapálil ji. Celá horní třetina věže se zbortila dovnitř a věž nikdy nebyla opravena. Někdy jeho otec poslal k úpatí věže krysaře, aby vyčistili hnízda, která nacházeli ukrytá mezi změtí spadaných kamenů a sežehnutých a uhnilých trámů. Nikdo se ale nedostal vzhůru na rozježený vrchol stavby, nikdo kromě Brana a vran.

Znal dva způsoby, jak se tam dostat. Mohl šplhat přímo po stěně věže samotné, ale kameny tam byly uvolněné, malta, která je držela pohromadě, se již dávno změnila v prach a Bran nikdy neměl dobrý pocit, když se do nich měl opírat plnou vahou.

Nejlepším způsobem bylo začít z božího háje, vyšplhat vzhůru po starém strážním stromě a přejít přes zbrojnici a strážnici, kde přeskočil ze střechy na střechu, bos, aby ho stráže nad svými hlavami neslyšely. Tak se dostal na slepou stranu První

věže, nejstarší části hradu, bachraté kulaté bašty, která byla vyšší, než na první pohled vypadala. Teď už tam žili jen krysy a pavouci, ale po starých kamenech se stále dobře šplhalo. Mohl se vydat rovnou vzhůru, kde se chrlíce slepě nakláněly do prázdného prostoru, a přehoupávat se z chrliče na chrlič, ruku přes ruku, kolem severní strany. Odtamtud, když se skutečné napnul, mohl natáhnout ruku a vytáhnout se na polozbořenou věž, která se skláněla blízko k němu. Nakonec zbývalo vyškrábat se po zčernalých kamenech až na samý vrcholek, ne víc než deset stop, a to už se k němu začaly snášet vrány, aby se podívaly, zda jim přinesl zrní.

Bran se dokonale nacvičenými pohyby s lehkostí přehupoval od chrliče k chrliči, když vtom uslyšel hlasy. Tolik ho překvapily, že téměř uvolnil svůj stisk. Co žil. První věž vždycky bývala prázdná.

"Nelíbí se mi to," říkal ženský hlas. Pod Branem byla řada oken a hlas se ozýval z posledního okna na jeho straně. "Ty ses měl stát pobočníkem."

"Bohové, nedopusťte," odpověděl mužský hlas nenucené. "Není to pocta, o kterou bych zrovna stál. Obnáší až příliš mnoho povinností."

Bran tam visel na chrliči, naslouchal, najednou dostal strach pokračovat dál. Mohli by zahlédnout jeho chodidla, kdyby se pokusil přehoupnout.

"Copak nevidíš nebezpečí, do kterého nás to staví?" řekla žena. "Robert toho muže miluje jako svého bratra."

"Svoje bratry Robert nemá zrovna v lásce. Ne že bych ho z něčeho vinil. Stannis dokáže pokazit trávení každému."

"Nehraj si na blázna. Stannis a Renly jsou jedna věc a Eddard Stark je něco docela jiného. Robert bude Starka poslouchat. Prokleti budiž oba. Měla jsem trvat na tom, aby pobočníkem jmenoval tebe, ale byla jsem si jistá, že Stark jeho nabídku odmítne."

"Měli bychom se považovat za šťastlivce," řekl muž. "Král mohl docela dobře jmenovat pobočníkem jednoho ze svých bratrů nebo možná dokonce Malíčka, bohové, chraňte nás. Dej mi raději čestného nepřítele než ambiciózního a budu v noci spát klidněji."

Oni hovoří o otci, uvědomil si Bran. Chtěl toho slyšet víc. Jen pár dalších stop..., jenomže kdyby se přehoupl kolem okna, uviděli by ho.

"Budeme ho muset pozorně sledovat," řekla žena.

"Já bych se raději díval na tebe," pronesl muž znuděným hlasem. "Pojď sem ke mně."

"Lord Eddard se nikdy nezajímal o nic, co se přihodilo jižně od Šíje," řekla žena. "Nikdy. Říkám ti. má v úmyslu zakročit proti nám. Proč jinak by opouštěl sídlo své moci?"

"Ze stovky možných důvodů. Povinnost. Pocta. Touží vepsat své jméno velkým písmem do knihy historie, dostat se pryč od své ženy, nebo oboji. Nebo možná jenom chce, aby mu jednou v životě bylo taky teplo."

"Jeho paní je sestrou lady Arryn. Divím se, že Lysa není tady, aby nás uvítala svými obviněními."

Bran pohlédl dolů. Pod oknem byla úzká římsa, jen několik palců široká. Pokoušel se k ní dolů natáhnout, ale byla příliš daleko. Nikdy na ni nedosáhne.

"Děláš si zbytečné starosti. Lysa Arryn je vystrašená kráva."

"Ta vystrašená kráva sdílela lože s Jonem Arrynem."

"Kdyby něco věděla, šla by s tím za Robertem, než utekla z Králova přístaviště."

"Poté, co na moje naléhání souhlasil s tím, že toho jejího neduživého syna pošle do pěstounské péče do Casterlyovy skály? Já si to nemyslím. Věděla, že život jejího chlapce by byl rukojmím za její mlčeni. Teď je možná odvážnější, když je v bezpečí nahoře na Orlím hnízdě."

"Matky." Muž ho slovo vyplivl jako nějakou nadávku. "Řekl bych, že porody jakýmsi divným způsobem deformují vaši mysl. Všechny jste šílené." Zasmál se. Byl to hořký zvuk. "Ať si je lady Arryn odvážná, jak jen chce. Cokoli ví, cokoli si myslí, že ví, nemá žádný důkaz." Na okamžik se odmlčel. "Nebo snad má?"

"Myslíš, že král bude požadovat důkaz?" opáčila žena. "Vždyť ti to říkám, on už mě nemiluje."

"A čije to chyba, drahá sestro?"

Bran si prohlížel okenní římsu. Mohl by seskočit dolů. Byla příliš úzká, než aby na ní mohl přistát, ale kdyby se mu podařilo chytit se jí, až by letěl kolem, pak se vytáhnout nahoru... Až na to, že by ho přitom mohli uslyšet a přejít k oknu. Nebyl si jistý, co si to vlastně povídají, ale věděl, že to není určeno pro jeho uši.

"Jsi stejně slepý jako Robert," říkal žena.

"Pokud tím chceš říct, že vidím stejné věci, pak ano," odvětil muž. "Vidím muže, který by raději zemřel, než by zradil svého krále."

"Jednoho už zradil, nebo jsi zapomněl?" řekla žena. "Ach, nepopírám, že je vůči Robertovi loajální, to je zřejmé. Co se ale stane, až Robert zemře a Joff po něm zdědí trůn? A čím dřív k tomu dojde, tím bezpečnější budeme my všichni. Můj manžel je den ode dne nepokojnější. Když vedle sebe bude mít Starka, bude to tím horši. Stále je zamilovaný do jeho sestry, té nanicovaté mrtvé šestnáctileté holky. Jak dlouho to potrvá, než se rozhodne odvrhnout mne a přivést si místo mne nějakou novou Lyannu?"

Bran byl najednou velmi vystrašený. Netoužil po ničem jiném než se co nejrychleji vrátit stejnou cestou, kterou přišel a vyhledat svoje bratry. Jenomže co by jim řekl? Najednou si uvědomil, že se za každou cenu musí dostat blíž. Musí vědět, kdo si to

spolu ve věži povídá.

Muž si povzdechl. "Měla bys méně myslet na budoucnost a víc se soustředit na potěšení, která ti nabízí přítomnost."

"Přestaň s tím!" okřikla ho žena. Bran slyšel náhlé plesknutí těla o tělo, pak mužův smích.

Vytáhl se, přelezl přes chrlič a vyšplhal na střechu. Byla to snadná cesta. Po střeše se dostal k dalšímu chrliči, přímo nad oknem místnosti, kde spolu rozmlouvali.

"Tenhle náš hovor začíná být velmi únavný, sestro," řekl muž. "Pojď sem a zmlkni už konečně."

Bran se obkročmo posadil na chrlič, sevřel ho nohama a zhoupl se hlavou dolů. Visel tam za nohy a pomalu natahoval hlavu směrem k oknu. Svět vypadal podivně vzhůru nohama. Nádvoří se pod ním kolébalo, až se mu z toho točila hlava, jeho kameny byly vlhké roztátým sněhem.

Bran se podíval do okna.

Uvnitř místnosti spolu zápasili muž a žena. Oba byli nazí. Bran nepoznal, o koho se jedná. Muž k němu byl otočen zády a jeho tělo před ním zakrývalo ženu, kterou prudkým pohybem přirazil vzhůru proti zdi.

Bylo slyšet tiché, vlhké zvuky. Bran si uvědomil, že se líbají.

Díval jsem se, s očima rozšířenýma a vystrašený, s dechem staženým v hrdle. Muž měl ruku dole mezi jejími stehny a zřejmé jí ubližoval, protože žena začala přidušeně sténat. "Nech toho," říkala, "nech toho, nech toho. Och, prosím..." Ale její hlas byl tichý a slabý a neodstrčila ho od sebe. Ruce měla pohřbené v jeho vlasech, v pletencích dlouhých zlatých kadeří. Pak muž sklonil obličej dolů k jejím ňadrům.

Bran uviděl její tvář. Oči mela zavřené, ústa otevřená a sténala. Její zlaté vlasy se houpaly sem a tam, zatímco její hlava se pohybovala dozadu a dopředu, ale přesto v ní nakonec poznal královnu.

Zřejmě vydal nějaký zvuk. Najednou otevřela oči a podívala se přímo na něho. Vykřikla.

Všechno to pak bylo dílem okamžiku. Žena muže prudce odstrčila, křičela a ukazovala před sebe. Bran se snažil vytáhnout, ohnul se vpůli a natáhl ruce vzhůru k chrliči. Příliš pospíchal. Jeho ruka zašmátrala po hladkém kameni, v panice povolilo sevření jeho nohou kolem chrliče a najednou padal. Následoval okamžik závratě a pak už letěl kolem okna. Vystrčil ruku, popadl římsu, ale minul ji. Chňapl po ní znovu druhou rukou. Prudce se zhoupl proti stěně budovy. Ten náraz mu málem vyrazil dech z těla. Visel tam za jednu ruku a prudce oddychoval.

V okně nad ním se objevily obličeje.

Královna. A nyní Bran poznal i muže vedle ní. Byli si tak podobni, že vypadali jako

odrazy jeden druhého v zrcadle.

"Viděl nás," řekla žena příkře.

"No tak viděl," opáčil muž.

Branovi začaly sklouzávat prsty. Popadl římsu druhou rukou. Jeho nehty se zaryly do nepoddajného kamene. Muž k němu natáhl ruku. "Chyť se mne," řekl. "Než spadneš."

Bran ho uchopil za ruku a držel se ho vší silou. Muž jej vytáhl na římsu. "Co to děláš?" ptala se žena.

Muž ji ignoroval. Byl velmi silný. Posadil Brana na parapet. "Jak starý jsi, chlapče?"

"Je mi sedm,"odpověděl Bran, který se třásl úlevou. Jeho prsty zanechaly hluboké otisky v mužově předloktí. Vystrašeně je pustil.

Muž pohlédl na ženu. "Co za věci to dělám pro lásku," řekl znechuceně. Pak do Brana strčil.

Bran se s výkřikem zvrátil z okna do prázdna. Nebylo tam nic, čeho by se chytil. Kamenné nádvoří se mu řítilo vstříc.

Někde v dálce zavyl vlk. Nad polozbořenou věží zakroužily vrány, marně čekající na zrní.

TYRION

Někde ve velké kamenné změti Zimohradu zavyl vlk. Ten zvuk visel nad hradem jako smuteční vlajka. Tyrion Lannister vzhlédl od svých knih a zachvěl se, přestože v knihovně bylo teplo a útulno. Něco na vlčím vytí přenášelo člověka rovnou z teď a tady a zanechávalo ho v temném lese mysli, kde nahý prchal před celou smečkou.

Když zlovlk zavyl znovu, Tyrion zavřel těžkou, v kůži vázanou knihu, kterou četl, sto let starou rozpravu o měnících se obdobích od jednoho dávno zemřelého mistra. Zvedl si ruku k ústům a hřbetem dlaně přikryl zívnutí. Jeho čtecí lampa skomírala, téměř všechen olej v ní již vyhořel, vysokými okny se do místnosti pomalu začalo vkrádat světlo úsvitu. Četl si takto celou noc, ale to u něho nebylo nic neobvyklého. Tyrion Lannister nebyl zrovna spáčem.

Když sundal nohy dolů z lavice, měl je ztuhlé a bolavé. Chvíli si je masíroval, aby se mu do nich vrátil život, a pak ztěžka překulhal ke stolu, kde hlasitě chrápal septon, s hlavou položenou na otevřené knize před sebou. Tyrion pohlédl na titul. Život velmistra Aethelmura, samosebou. "Chayle," řekl tiše. Mladý muž sebou trhl, zmateně zamrkal a krystal jeho řádu na stříbrném řetězu se prudce zhoupl. "Jdu se

nasnídat. Dohlédni na to, aby knihy byly vráceny na svá místa na policích. S valyrijskými svitky zacházej s tou nejvyšší opatrnosti, pergamen je velmi vyschlý a křehký. Ayrmidonovy Válečné stroje jsou poměrně vzácné, a tvoje je jediná kompletní kopie, kterou jsem kdy viděl."

Chayle na něj hleděl, stále napolo spící, Tyrion mu trpělivě zopakoval svoje instrukce, pak septona poplácal po rameni a zanechal ho jeho úkolům.

Venku se z plných plic nadechl chladného ranního vzduchu a započal svůj pracný sestup po příkrých kamenných schodech, které se spirálovitě vinuly kolem vnější stěny věže knihovny. Byla to pomalá cesta; kamenné schody byly vysoké a úzké, zatímco jeho nohy byly krátké a pokroucené. Vycházející slunce zatím neprojasnilo zdi Zimohradu, ale na nádvoří pod ním jíž pobíhali lidé. Až nahoru k němu se donesl skřípavý hlas Sandora Clegana. "Ten chlapec umírá už dlouho. Kéž by to měl za sebou co nejrychleji."

Tyrion pohlédl dolů a uviděl Ohaře stát vedle mladého Joffreye, zatímco kolem nich se hemžili panoši. "Alespoň umírá klidně," odpověděl princ. "To ten vlk dělá takový rámus. Stěží jsem v noci zamhouřil oka."

Clegane, kterému panoš nasazoval na hlavu jeho černou přilbici, vrhal dlouhý stín přes udusanou hlínu nádvoří. "Pokud si to přeješ, mohu toho tvora umlčet," řekl skrze otevřené hledí své přilbice. Jeho sluha mu vložil do ruky meč. Potěžkal ho a se zasvištěním jím prosekl chladný ranní vzduch. Na nádvoří za ním se rozléhalo zvonění oceli o ocel.

Ta myšlenka prince nadchla. "Pošli psa, aby zabil psa!" zvolal. "Zimohrad je tak zamořený vlky, že Starkové určité nebudou jednoho postrádat."

Tyrion shopkal po posledních schodech na nádvoří. "Já bych neřekl, synovče," poznamenal. "Starkové umějí počítat víc než do šesti. Na rozdíl od některých princů, které bych mohl jmenovat."

Joffrey měl alespoň tolik grácie, že se začervenal.

"Hlas odnikud," řekl Sandor. Podíval se skrze hledí své přilbice, rozhlížeje se na jednu stranu a na druhou. "Duch vzduchu!"

Princ se zasmál, tak jako se smál vždycky, když jeho tělesný strážce pronesl nějaký vtip. Tyrion na to byl zvyklý. "Tady dole."

Vysoký muž pohlédl na zem a předstíral, že ho teprve nyní uviděl. "Malý lord Tyrion," zvolal. "Omlouvám se. Neviděl jsem tě tu stát."

"Dnes nemám na tvoje drze poznámky náladu." Tyrion se otočil ke svému synovci. "Joffreyi, je nejvyšší čas, abys navštívil lorda Eddarda a jeho paní a vyjádřil jim svoji soustrast."

Joffrey vypadal tak nedůtklivě, jak jenom mladý princ může vypadat. "K čemu jim moje soustrast bude?"

"K ničemu," odpověděl Tyrion. "Očekává se od tebe. Už si tvé nepřítomnosti určitě všimli."

"Do toho Starka mi nic není," odsekl Joffrey. "Nesnáším ženské kvílení."

Tyrion Lannister se natáhl a uštědřil svému synovci prudký políček. Chlapcova tvář začala rudnout.

"Ještě slovo," varoval ho Tyrion, "a udeřím tě znovu."

"Povím to matce!" vykřikl Joffrey.

Tyrion mu vyťal druhý políček. Nyní měl chlapec červené obě tváře.

"Klidně si to matce požaluj," řekl mu Tyrion. "Ale nejdřív půjdeš za lordem a lady Starkovými, padneš před nimi na kolena a řekneš jim, jak velmi je ti to líto a že jsi jim k službám, kdyby existovala ta nejmenší věc, kterou můžeš udělat pro ně nebo jejich blízké v tuto zoufalou hodinu, a že na ně budeš myslet ve svých modlitbách. Rozumíš mí? Rozumíš?"

Chlapec vypadal, jako by se měl co nevidět rozplakat. Místo toho se mu podařilo slabě kývnout hlavou. Pak se otočil a zbrkle zamířil pryč z nádvoří, s rukou na tváři. Tyrion se za ním díval, jak odchází.

Přes jeho obličej padl stín. Otočil se a spatřil Clegana tyčícího se nad ním jako skála. Jeho sazově tmavé brnění jako by zatemňovalo slunce. Spustil si přes tvář hledí svojí přilbice. Byla vykovaná do podoby černého psa s vyceněnými zuby, hrůzostrašná na pohled, nicméně Tyrion to vždycky považoval za velké vylepšení Cleganova ošklivě spáleného obličeje.

"Tohle si princ bude pamatovat, malý pane," varoval ho Ohař. Přilbice utlumila jeho smích do dutého rachotu.

"Modlím se, aby tomu tak bylo," odpověděl Tyrion Lannister. "Pokud na to zapomene, buď dobrým psem a připomeň mu to." Rozhlédl se kolem sebe po nádvoří. "Nevíš náhodou, kde bych nalezl svého bratra?"

"Snídá s královnou."

"Ach," řekl Tyrion jen. Zběžně Sandoru Cleganovi pokývl a s pískáním odkráčel tak rychle, jak mu to jeho zakrslé nohy dovolovaly. Litoval prvního rytíře, který dnes přijde Ohařovi do rány. Ten muž měl velice zlou náladu.

V ranní síni hostinského domu byla servírována studená, neveselá krmě. Jaime seděl u stolu s Cersei a dětmi a mluvili spolu tichými, tlumenými hlasy.

"Robert je ještě v posteli?" zeptal se Tyrion, když se sám posadil, nikým nezván, ke stolu.

Jeho sestra ho provrtala stejným výrazem neskrývaného odporu, který pro něj nosila na tváři ode dne, kdy přišel na svět. "Je s lordem Eddardem. Jejich žal se usadil

hluboko v jeho srdci."

"Má vskutku velké srdce, náš Robert," řekl Jaime s líným úsměvem. Na světě toho existovalo velmi málo, co Jaime bral vážně. Tyrion to o svém bratrovi věděl a odpouštěl mu to. Během všech těch strašlivých dlouhých let jeho dětství to byl jenom Jaime, kdo mu prokazoval alespoň tu nejmenší míru náklonnosti či respektu, a za to byl Tyrion ochoten odpustit mu téměř cokoli.

Přiblížil se k nim sluha. "Chléb," poručil tnu Tyrion, "dvě z těch malých ryb a džbán dobrého tmavého piva na spláchnutí. Och, kousek slaniny. Opečte mi ji hezky dočerna." Muž se uklonil a vzdálil se. Tyrion se otočil zpátky ke svým sourozencům, Dvojčata, muž a žena. Dnešního rána velmi připomínali jedinou rozdělenou bytost. Oba si vybrali tmavě zelené šaty, které podtrhovaly barvu jejich očí. jejich blonďaté kadeře byly umně načesané podle poslední módy a na zápěstích, prstech a hrdlech se jim leskly zlaté ozdoby.

Tyriona napadlo, jaké by to bylo, kdyby sám byl něčím dvojčetem, a pomyslel si, že to raději nechce vědět. Stačí, když každého dne vidí v prohlížecím skle sám sebe. Představa dalšího já byla příliš ponurá, než aby o ní přemítal.

Promluvil princ Tommen. "Máš nějaké zprávy o Branovi, strýčku?"

"Včera večer jsem se zastavil v pokoji, kde leží," odpověděl mu Tyrion. "Na jeho stavu se nic nezměnilo. Mistr doufá, že to je nadějným znamením."

"Já nechci, aby Brandon zemřel," hlesl Tommen ustrašeně. Byl to milý chlapec. Úplně jiný než jeho bratr, ale Jaime a Tyrion také rozhodně nevypadali jako hrášky z jednoho lusku.

"Lord Eddard měl bratra, co se jmenoval Brandon," uvažoval nahlas Jaime. "Jedno z rukojmí zavražděných Targaryenem. Zdá se, že to jméno přináší smůlu."

"Och, jistě není tak nešťastné, jak se zdá," namítl Tyrion. Sluha mu přinesl tác s jídlem. Tyrion si ulomil kus černého chleba.

Cersei ho studovala pátravým pohledem. "Co tím chceš říct?"

Tyrion ji obdařil pokřiveným úsměvem. "Nu, jen to, že Tommenovi se jeho přání možná splní. Mistr si myslí, že chlapec by to mohl přežít." Napil se z číše piva.

Myrcella si šťastně vydechla a Tommen se nervózně usmál, jenže to nebyly děti. koho Tyrion v tu chvíli pozoroval. Pohled, který prolétl mezi Jaimem a Cersei, netrval déle než vteřinu, ale jeho očím neušel. Pak jeho sestra sklopila zrak k desce stolu. "To není spravedlivé. Ti severští bohové jsou krutí, když nechávají dítě prodlévat v takových bolestech."

"Co přesně o chlapcově stavu říkal mistr?" zajímal se Jaime.

Slanina, do které se zakousl, mu zakřupala mezi zuby. Tyrion ji chvíli zamyšleně přežvykoval, pak řekl: "Myslí si, že pokud by chlapec měl zemřít, už by se tak stalo. Trvá to čtyři dny a jeho stav je stále beze změny."

"Uzdraví se Bran, strýčku?" zeptala se malá Myrcella. Zdědila po matce všechnu její krásu, třebaže ne její povahu.

"Přerazil si páteř, maličká," odpověděl jí Tyrion. "Při pádu si také zlámal obě nohy. Udržují ho naživu medem a vodou, jinak by vyhladověl k smrti. Možná, pokud se probere, bude schopný jíst normální jídlo, ale už nikdy nebude chodit."

"Pokud se probere," opakovala Cersei. "Je to pravděpodobné?"

"To vědí jen bohové," odpověděl jí Tyrion. "Mistr v to doufá." Ukousl si další sousto chleba. "Přísahal bych, že chlapce udržuje naživu ten jeho vlk. To zvíře je venku před jeho oknem ve dne v noci a stále vyje. Pokaždé, když ho odeženou, vrátí se. Mistr říká, že jednou okno zavřeli, aby měl chlapec uvnitř větší klid, ale zdálo se, že Branův stav se zhoršil. Když okno znovu otevřeli, jeho srdce začalo být zřetelněji."

Královna se zachvěla. "Na těch zvířatech je něco nepřirozeného," řekla, "Jsou nebezpečná a já nedovolím, aby kterékoli z nich odjelo na jih s námi."

"Těžko je zastavíš, sestro," řekl Jaime. "Chodí za těmi děvčaty, kam se jen hnou."

Tyrion se pustil do své ryby. "Odjíždíte brzy?"

"Ne dost brzy," odpověděla Cersei. Pak se zamračila. "Odjíždíte!" řekla jako v ozvěně. "A co ty? Bohové, neříkej, že hodláš zůstat tady!"

Tyrion pokrčil rameny. "Benjen Stark se vrací k Noční hlídce s bastardem svého bratra. Mám v úmyslu jet s nimi a podívat se na Zeď, o které jsme toho tolik slyšeli."

Jaime se usmál. "Doufám, že se nehodláš stát jedním z černých, drahý bratře."

Tyrion se dal do smíchu. "Já a celibát? To by se sem začaly sjíždět a doprošovat se děvky od Dorne až po Casterlyovu skálu. Ne, jenom chci stanout na Zdi a vymočit se z okraje světa."

Cersei prudce vstala. "Není třeba, aby děti naslouchaly takovým oplzlým řečem. Tommene, Myrcello, jdeme." Spěšně vyšla z ranní síně, se svým doprovodem a dětmi táhnoucími se za ní.

Jaime Lannister svého bratra zamyšleně pozoroval chladnýma zelenýma očima. "Stark nikdy nebude ochoten odjet ze Zimohradu, když jeden z jeho synů prodlévá ve stínu smrti."

"Odjede, pokud mu to Robert nařídí," řekl Tyrion. "A Robert to udělá. Beztak neexistuje nic, co by lord Eddard mohl pro toho chlapce udělat."

"Mohl by jeho trápení ukončit." řekl Jaime. "Já bych to udělal, kdyby šlo o mého syna. Bylo by to pro něj milosrdenstvím."

"Radím ti nepředkládat tento názor lordu Eddardovi, drahý bratře," řekl Tyrion. "Nepřijal by jej s laskavostí."

"Dokonce i když ten chlapec zůstane naživu, do smrti bude mrzákem. víc než

mrzákem. Netvorem. Já bych dal přednost rychlé, čisté smrti."

Tyrion odpověděl pokrčením ramen, které zdůraznilo pokřivení jeho zad. "Mohu-li já mluvit za netvory," řekl, "dovol mi vyslovit odlišný názor. Smrt je tak strašlivě definitivní, zatímco život je plný možnosti."

Jaime se usmál. "Ty jsi přece jen perverzní malý skrček, víš?"

"Ach ano," připustil Tyrion. "Doufám, že ten chlapec přijde k vědomí. Nesmírně by mne zajímalo, co by k této naší rozpravě mohl říct on."

Úsměv jeho bratra se zkřivil jako zkyslé mléko. "Tyrione, můj milý bratře," řekl ponuře, "jsou chvíle, kdy mne nutíš přemýšlet, na čí straně vlastně jsi."

Tyrion měl ústa plná chleba a ryby. Polkl doušek silného černého piva, aby to všechno spláchl, pak se na Jaimeho zašklebil vlčím úsměvem. "Ale, ale, Jaime, můj drahý bratře," řekl, "ty mi křivdíš. Víš přece, jak miluji svoji rodinu."

JON

Jon pomalu vycházel po schodech a snažil se přitom nemyslet na to, že už je to možná naposledy. Duch tiše ťapkal vedle něho. Venku poryvy větru metaly chuchvalce sněhových vloček do bran hradu a nádvoří bylo samý hluk a shon, ale uvnitř, za silnými kamennými zdmi, bylo teplo a ticho. Na Jonův vkus až příliš ticho.

Přišel na podestu a dlouho tam bez hnutí stál, se srdcem plným strachu. Duch mu začal strkat čenich do dlaně, jako by ho chtěl povzbudit. Jon z toho načerpal odvahu. Napřímil se a vešel do místnosti.

Lady Stark seděla u jeho postele. Byla u něj stále, dnem i nocí, bezmála už čtrnáct dní. Ani na okamžik neopouštěla Branovo lože. Nechávala si tam přinášet jídlo a také nočníky a měla tam malou tvrdou postel ke spaní, třebaže říkali, že i tak sotva zamhouří od. Sama ho krmila, vodou s medem a bylinnou směsí, která ho udržovala naživu. Ani jednou z místnosti nevyšla. Proto tam Jon nechodíval.

Nyní však už nezbýval čas.

Chvíli stál ve dveřích, bál se promluvit, měl strach popojít blíž. Okno bylo otevřené. Zezdola se ozvalo vlčí zavytí. Duch je uslyšel a zvedl hlavu.

Lady Stark vzhlédla. Na okamžik se zdálo, jako by ho vůbec nepoznávala. Nakonec zamrkala. "Co ty tady děláš?" zeptala se hlasem podivně bezvýrazným, prostým jakýchkoli emocí.

"Přišel jsem se podívat na Brana," řekl Jon. "Říct mu sbohem."

Výraz jejího obličeje se nezměnil. Její dlouhé zlatohnědé vlasy byly matné a zacuchané a vypadala, jako by zestárla o dvacet let. "Už jsi to řekl. Teď jdi."

Část v něm se chtěla otočit a utéci, jak nejrychleji by mohl, jenomže Jon věděl, že když to udělá, už by Brana nemusel nikdy spatřit. Udělal jeden nervózní krok do místnosti. "Prosím," řekl tiše.

V jejích očích se pohnulo cosi chladného. "Řekla jsem ti, abys odešel," pronesla. "My tě tady nechceme."

Kdysi by ho její příkrá slova přiměla k útěku. Kdysi by se kvůli nim dokonce rozplakal. Teď jej pouze naplnila hněvem. Brzy se stane bratrem Noční hlídky a bude muset čelit horším nebezpečenstvím, než je Catelyn Tully Stark. "Je to můj bratr," řekl.

"Mám zavolat stráže?"

"Zavolej je," řekl Jon vzdorovitě. "Nemůžeš mi zabránit, abych se s ním rozloučil." Přešel místnost a pohlédl dolů, tam, kde ležel Bran. Mezi ním a Catelyn bylo jen jeho lože.

Držela ho za ruku, která vypadala jako klepítko. Nebyl to Bran, kterého si pamatoval. Všechno maso z něj zmizelo. Jeho pokožka se napínala přes kosti, které z něj vyčnívaly jako klacíky. Jeho nohy pod pokrývkou byly ohnuté v úhlech, ze kterých se Jonovi dělalo zle. Oči měl vpadlé hluboko v černých jámách, otevřené, ale neviděly nic. Tím pádem jako by se celý scvrkl do sebe. Vypadal teď poloviční, jako by ho první silnější poryv větru měl odnést rovnou do hrobu.

A přesto se pod křehkou klíckou těch dobitých žeber zvedal a klesal jeho hrudník s každým mělkým nádechem a výdechem.

"Brane," řekl, "je mi moc líto, že jsem za tebou nepřišel už dřív. Měl jsem strach." Cítil, jak mu po tvářích stékají slzy. Jon si z toho nic nedělal. "Neumírej, Brane. Prosím. Všichni čekáme jen na to, až se probudíš. Já a Robb a děvčata, všichni..."

Lady Stark se dívala. Neokřikla jej a neposlala ho pryč. Jon si to vyložil jako gesto souhlasu. Venku za oknem znovu zavyl zlovlk, pro kterého Bran zatím neměl čas vymyslet jméno.

"Musím teď jít," řekl Jon. "Strýc Benjen na mě čeká. Jedu na sever ke Zdi. Musíme odjet už dnes, než přijde sníh." Vzpomínal si, jak vzrušený byl Bran při představě cesty na jih. Pomyšleni, že sám má odjet a nechat ho tady v takovém stavu, na něj bylo víc, než dokázal snést. Jon si otřel slzy z tváří, sklonil se a lehce svého bratra políbil na rty.

"Chtěla jsem, aby tady zůstal se mnou," řekla lady Stark tiše.

Jon ji opatrně pozoroval. Dokonce se na něj ani nedívala. Mluvila s ním, ale co se jí týkalo, jako by vůbec nebyl s ní ve stejné místnosti.

"Modlila jsem se za to," řekla otupěle. "Byl to můj nejmilejší syn. Šla jsem do septa a

sedmkrát jsem se modlila k sedmi tvářím boha, aby Ned změnil svoje rozhodnutí a nechal ho tady se mnou. Mých sedm modliteb bylo vyslyšeno."

Jon nevěděl, co na to říci. "Nebyla to tvoje chyba," podařilo se mu zamumlat po chvíli rozpačitého ticha.

Její oči ho našly. Byly plné jedu. "Tvoje rozhřešení nepotřebuju, bastarde."

Jon sklopil oči. Držela jednu z Branových dlaní. Vzal druhou, stiskl ji. Branovy prsty bylý křehké jako ptačí kostičky. "Sbohem," řekl mu.

Byl už u dveří, když na něj zavolala. "Jone," řekla. Měl jít dál, jenomže ona ho nikdy předtím neoslovila jeho jménem. Otočil se a zjistil, že se mu dívá do obličeje, jako by ho viděla poprvé v životě.

"Ano?" hlesl.

"Melo se to stát tobě," řekla mu. Pak se otočila zpátky k Branovi a dala se do pláče, až se celé její tělo otřásalo vzlyky. Jon ji nikdy předtím plakat neviděl.

Dolů na nádvoří to byla dlouhá cesta.

Venku panoval hluk a zmatek. Byly nakládány povozy, muži křičeli a volali na sebe, koně dostávali postroje a sedla a byli vyváděni ze stájí. K zemi se z šedivé oblohy snášely lehké vločky sněhu a všichni začali zmatkoval, už aby byli co nejrychleji pryč.

Robb stál ve středu vší té vřavy, obklopen těmi nejlepšími z nich, a volal příkazy. Zdálo se, jako by poslední dobou vyspěl, jako by ho Branův pád a zhroucení jeho matky učinily silnějším. Šedý vítr byl po jeho boku.

"Strýc Benjen tě hledá," řekl Jonovi. "Chtěl odjet už před hodinou."

"Já vím," odpověděl Jon. "Hned to bude." Rozhlédl se kolem sebe po nádvoří". "Odejít je těžší, než jsem si myslel."

"Ani pro mne to není lehké," řekl Robb. Měl ve vlasech sníh, který roztával teplem jeho těla. "Viděl jsi ho?"

Jon přikývl. Nedůvěřoval sám sobě natolik, aby promluvil.

"On nezemře," řekl Robb. "Já to vím."

"Vy Starkové máte tuhý kořínek," souhlasil Jon. Jeho hlas byl prázdný a unavený. Návštěva u Brana jako by ho obrala o všechnu sílu.

Robb poznal, že něco není v pořádku. "Moje matka..."

"Byla... velmi laskavá," ujistil ho Jon.

Zdálo se, že Robbovi se ulevilo. "Dobře." Usmál se. "Až tě uvidím příště, budeš celý v černém."

Jon se přinutil oplatit mu jeho úsměv. "Vždycky to byla moje oblíbená barva. Jak

dlouho si myslíš, že to bude trvat?"

"Ne moc dlouho," slíbil mu Robb. Přitáhl Jona k sobě a prudce ho objal. "Na viděnou, Sněhu."

Jon ho stiskl stejně prudce. "Na viděnou, Starku. Postarej se o Brana."

"Postarám." Odstoupili od sebe a zaraženě pohlédli jeden na druhého. "Strýc Benjen říkal, že tě mám poslat do stájí, až tě uvidím," řekl Robb nakonec.

"Musím se ještě s někým rozloučit," řekl mu Jon.

"V tom případě jsem tě neviděl," odvětil Robb. Jon ho nechal stát ve sněhu, obklopeného povozy, vlky a koňmi. Do zbrojnice to byla krátká cesta. Vzal si vak se svými věcmi a po krytém moste zamířil ke věži.

Arya byla ve svém pokoji, skládala si věci do leštěné truhlice ze dřeva železostromů, která byla větší než ona. Nymeria jí pomáhala. Arye stačilo ukázat a vlk skočil, popadl do zubů chomáč hedvábí a přitáhl ho k Arye. Když však Nymeria ucítila Ducha, posadila se a začala na něj štěkat.

Arya se podívala za sebe, uviděla Jona a vyskočila. Vrhla se k němu a prudce ho svými kostnatými pažemi objala kolem krku. "Měla jsem strach, že už jsi pryč," řekla a dech se jí přitom zadrhával v hrdle. "Nedovolili by mi jít ven a rozloučit se s tebou."

"Co jsi dělala doposud?" zeptal se Jon pobaveně. Arya se od něj odtáhla a udělala na něj obličej. "Nic. Jen jsem si balila věci na cestu a tak." Ukázala na svoji obrovskou truhlici, ne víc než z třetiny plnou a na šaty, které byly roztahané po celé místnosti. "Septa Mordane řekla, že to všechno musím udělat znovu. Tvrdí, že moje věci nebyly dobře poskládané. Řádná jižanská dáma by prý svoje šaty nenaházela do truhlice jako nějaké staré hadry."

"A právě tohle jsi dělala, sestřičko?"

"Nu, stejně se to cestou zas všechno proháže," řekla. "Komu záleží na tom, jak jsou šaty poskládané?"

"Septě Mordane," odpověděl jí Jon. "Také si nemyslím, že by se jí líbilo, že ti při balení pomáhá Nymeria." Vlčice jej tiše pozorovala svýma tmavě zlatýma očima. "I tak je dobře. Přinesl jsem ti něco, co by sis měla vzít s sebou, je třeba pečlivě to zabalit a uschovat."

Její obličej se rozzářil. "Dárek?"

"Dá se tomu tak říkat. Zavři dveře."

Vzrušená, ale opatrná, Arya vyhlédla ven do chodby. "Nymerio, ke mně. Budeš hlídat." Nechala vlka venku, aby je varoval před případnými vetřelci, a zavřela za ním dveře. Jon svůj dárek mezitím vyndal z hadrů, do kterých jej zabalil. Natáhl ho k ní.

Aryiny oči se rozšířily. Tmavé oči, stejné jako jeho. "Meč," vydechla nevěřícně.

Pochva byla z měkké šedé kůže, hladké a hebké jako hřích. Jon pomalu vytahoval čepel, aby viděla tmavě modrý lesk oceli. "Tohle není hračka," řekl jí. "Dávej pozor, ať se neřízneš. Hrany jsou tak ostré, že by se jím muž mohl holit."

"Děvčata se neholí," řekla Arya.

"Možná by měla. Viděla jsi někdy septiny nohy?"

Zahihňala se na něj. "Je tak tenký."

"Stejné jako ty," řekl jí Jon. "To Mikken pro mé vykoval tenhle zvláštní meč. Zbraň, jako je tahle, používají hrdlořezové v Pentosu, Myru a dalších svobodných městech. Nesetneš jím sice člověku hlavu, ale když budeš dostatečně rychlá, můžeš ho s ním provrtat jako řešeto."

"Já umím být rychlá," řekla Arya.

"Budeš s ním muset cvičit každý den." Vložil jí meč do dlaně, ukázal jí, jak ho má držet, a ustoupil od ní, "Jaký je to pocit? Vyhovuje ti jeho váha?"

"Myslím, že ano," odpověděla Arya.

"První lekce," řekl Jon. "Bodej ostrým koncem."

Arya ho plochou meče pleskla po paži. Úder ho štípl, ale Jon zjistil, že se tomu kření jako blázen. "Já vím, který konec používat," řekla Arya. Jejím obličejem přelétl stín pochybností. "Septa Mordane mi ho stejně vezme."

"Ne, když nebude vědět, kde ho máš," řekl Jon.

"S kým budu cvičit?"

"Někoho si najdeš," ujistil ji Jon. "Královo přístaviště je skutečné město, tisíckrát větší než Zimohrad. Než si najdeš partnera, pozoruj muže, jak spolu bojují na nádvoří. Věnuj se běhu a jízdě na koni, snaž se stát silnou. A cokoli uděláš..."

Arya věděla, co bude následovat. Dořekli to společné.

"…neříkej... to... Sanse!"

Jon jí prohrábl vlasy. "Budeš mi chybět, sestřičko."

Najednou se zdálo, že Arya se rozpláče. "Přála bych si, abys jel na jih s námi."

"Odlišné cesty někdy vedou ke stejnému hradu. Kdoví?" Cítil se nyní lépe. Nedovolí sám sobě podlehnout smutku. "Měl bych jít. Jestli strýčka Bena nechám ještě čekat, strávím první rok na Zdi vyprazdňováním nočníků."

Arya se k němu rozběhla pro poslední objeti. "Nejdřív odlož svůj meč," varoval ji Jon se smíchem. Odložila ho stranou téměř ostýchavě a zasypala Jona polibky.

Když se otočil zpátky ke dveřím, už meč zas držela, potěžkávala ho v ruce. "Málem

jsem zapomněl," řekl jí. "Všechny dobré meče mají jména."

"Jako Led," řekla. Pohlédla na čepel ve své ruce. "Má i tenhle jméno? Ach, pověz mi ho."

"Copak to neuhádneš?" škádlil ji Jon. "Tvoje nejoblíbenější věc."

Arya se zpočátku tvářila zmateně. Pak jí to došlo. Byla velmi chápavá. Řekli to společně.

"Jehla!"

Vzpomínka na její smích ho hřála během dlouhé cesty na sever.

DAENERYS

Daenerys Targaryen se provdala za khala Droga plna strachu, obklopena barbarskou nádherou na planině za hradbami Pentosu, protože Dothrakové věřili, že všechny věci pro člověka důležité se musí odehrávat pod širým nebem.

Drogo svolal svůj khalasar, aby se k němu připojil, a oni přišli, čtyřicet tisíc dothrackých válečníků a nepočítané množství žen, dětí a otroků. Před městskými hradbami pak tábořili se svými početnými stády, stavěli si paláce z trávových rohoží, jedli všechno, co bylo k mání, a činili dobré občany Pentosu podrážděnějšími s každým míjejícím dnem.

"Moji druhové magistři zdvojnásobili počet městských stráží," řekl jím Illyrio nad tácy medové kachny a pomeranči nadívaných paprik jednoho večera v paláci, který býval Drogův. Khal se připojil ke svému khalasaru a svoje sídlo předal až do svatby Daenerys a jejímu bratrovi.

"Nejlépe bude, když princeznu Daenerys provdáme hezky rychle, dřív než dají polovinu bohatství Pentosu najatým vrahům a hrdlořezům," vtipkoval ser Jorah Mormont. Rytíř ve vyhnanství nabídl jejímu bratrovi svůj meč ještě té noci. kdy Dany byla prodána khalu Drogovi; Viserys jej s nadšením přijal. Mormont byl od té doby jejich nerozlučným společníkem.

Magistr Illyrio se tiše zasmál skrze svůj vidlicovitý vous, ale Viserys se příliš neusmíval. "Může ji mít zítra, bude-li chtít," řekl její bratr. Pohlédl na Dany a ona sklopila oči. "Pokud zaplatí požadovanou cenu."

Illyrio lenivě mávl rukou a na jeho tlustých prstech se při tom pohybu zaleskly prsteny. "Říkal jsem ti, že všechno je ujednáno. Věř mi. Khal ti slíbil korunu a budeš ji mít."

"Ano, ale kdy?"

"Až se khal uráčí," odpověděl Illyrio. "Nejdříve mu dáme děvče, a jakmile budou oddáni, musí se v procesí odebrat do Vaes Dothrak, kde ji představí stařenám dosh khaleenu. Potom možná. Pokud znamení budou příznivě nakloněna válce."

Viserys překypoval netrpělivostí. "Já na dothracká znamení kašlu. Na trůně mého otce sedí Uchvatitel. Jak dlouho ještě budu muset čekat?"

Illyrio mocně pokrčil rameny. "Čekal jsi po většinu svého života, velký králi. Co znamená dalších pár měsíců nebo i let?"

Ser Jorah, který cestoval daleko na východ, až do Vaes Dothrak, souhlasně přikývl. "Radím ti být trpělivý, Tvoje Výsosti. Dothrakové umějí dostát svému slovu, ale jejich panovníci si prostě dávají načas. Méně významní mužové mohou od khala žádat službu, ale nikdy se nesmějí uchýlit k tomu, že by ho začali častovat výčitkami."

Viserys se naježil. "Dávej si pozor na jazyk, Mormonte, nebo ti ho nechám vytrhnout. Já nejsem žádný méně významný muž, ale pravoplatný vladař Sedmi království. Drak nikdy nežebrá."

Ser Jorah uctivě sklopil oči. Illyrio se nevyzpytatelně usmál a utrhl si křidýlko z kachny. Když okusoval křehoučké maso, po jeho tlustých prstech stékal med a omastek a odkapával do jeho vousů. Draci už neexistují, pomyslela si Dany s pohledem upřeným na svého bratra, ale neodvážila se říci to nahlas.

Té noci však o jednom měla sen. Viserys ji bil, ubližoval jí. Byla nahá, neohrabaná strachy. Utíkala před ním, ale její tělo jako by bylo podivně zavalité a nemotorné. Znovu ji udeřil. Zakopla a upadla na zem. "Probudila jsi draka," křičel na ni, když do ní kopal. "Probudila jsi draka, probudila jsi draka." Její stehna byla lepkavá krví. Zavřela oči a zasténala bolestí. Jakoby v odpověď se ozval příšerný trhavý zvuk a praskání jako od velkého ohně. Když znovu vzhlédla, Viserys byl pryč, všude kolem se zvedaly vysoké sloupce plamenů a v jejich středu byl drak. Pomalu otáčel hlavu. Když jeho žhavé oči našly její, probudila se, celá rozechvělá a zbrocená potem. Nikdy předtím nepoznala takový strach...

... až do dne, kdy konečně nastal její svatební den.

Obřad začal za svítání a pokračoval až do soumraku, nekonečný den pití, hodování a zápolení. Uprostřed paláců z trávy bylo navršeno rozměrné vyvýšené pódium z hlíny a tam byla Dany usazena vedle khala Droga, nad vlnícím se mořem Dothraků. Nikdy neviděla takové množství lidí na jednom místě, ani lidí tak podivných a tak děsivého vzhledu. Při návštěvách Svobodných měst se páni koní možná halili do bohatých látek a voněli se těžkými parfémy, ale venku pod širým nebem zachovávali svoje staré zvyklosti. Jak muži, tak ženy, na sobě měli pomalované kožené vesty oblečené přes holé hrudníky, kamaše z koňských žíní a opasky s bronzovými medailony a válečníci si pomazali svoje dlouhé copy tukem z poražených vepřů. Cpali se koňským masem rožněným s medem a paprikami, opíjeli se do němoty kvašeným kobylím mlékem a Mlýnovými jemnými víny, u ohňů na sebe pokřikovali

žerty a oplzlosti jazykem, který Danyiným uším zněl drsně a cize.

Viseryse usadili pod ni, nádherného v jeho nové černé vlněné tunice s šarlatovým drakem na hrudi. Illyrio a ser Jorah seděli vedle něho. Náležela jim velmi čestná místa, hned pod khalovými vlastními pokrevními jezdci, ale Dany ve fialových očích svého bratra viděla hněv. Nelíbilo se mu, že sedí pod ní, a zuřil, když otroci pokaždé nabídli jídlo nejdříve khalovi a jeho nevěstě a jemu pak servírovali porce, které oni odmítli. Nemohl dělat nic, než si jen hýčkat svůj vzdor, a tak si jej hýčkal a jeho nálada byla hodinu od hodiny černější s každou další urážkou jeho osoby.

Dany se nikdy necítila tak osamělá, jako když seděla uprostřed té nezměrné hordy. Její bratr jí řekl, aby se usmívala, a tak se usmívala, dokud ji obličej nebolel a do očí jí proti její vůli nevnikly slzy. Snažila se ze všech sil, aby je ukryla, vedouc, jak rozzuřený by Viserys byl, kdyby ji viděl plakat, plna strachu, jak by mohl reagovat khal Drogo. Přinášeli jí jídlo, kouřící hromady masa a silných černých klobás a dothrackých krvavých sekaných a později ovoce a stonky sladkých trav a jemné pečivo z kuchyní Pentosu, ale ona všechno mávnutím ruky odmítala. Žaludek měla jako na vodě a věděla, že nic z toho, co by pozřela, by v něm neudržela.

Nebyl tam nikdo, s kým by mohla promluvit. Khal Drogo halekal příkazy a vtipy dolů na svoje pokrevní jezdce, a smál se jejich odpovědím, ale zřídkakdy pohlédl na Dany sedící vedle něho. Neměli společný jazyk. Dothračtina pro ni byla nesrozumitelná a khal znal jen pár slov ze smíšené valyrijštiny Svobodných měst a nic ze Společného jazyka Sedmi království. Uvítala by dokonce i rozhovor s Illyriem a svým bratrem, jenže ti od ní byli příliš daleko, než aby je slyšela.

A tak tam seděla ve svých svatebních šatech z hedvábí, svírala v dlaních číši vína s medem, bála se jíst a tiše mluvila sama se sebou. Jsem krev draka, opakovala si. Jsem Daenerys za bouře zrozená, princezna Dračího kamene, z krve a semene Aegona Dobyvatele.

Slunce urazilo teprve čtvrtinu své cesty vzhůru po obloze, když viděla zemřít prvního muže. Všude kolem zněl divoký rytmus bubnů a některé z žen tančily pro khala. Drogo je pozoroval bez výrazu, ale jeho oči sledovaly jejich pohyby a čas od času hodil dolů bronzový medailon, aby se o něj ženy popraly.

Válečníci se na ženy dívali taky. Nakonec jeden z nich vkročil do kruhu, popadl jednu tanečnici za paži, stlačil ji k zemi a přímo na místě se jí zmocnil, tak jako se hřebec páří s klisnou. Illyrio ji varoval, že k něčemu takovému možná dojde. "Dothrakové se páří jako zvířata z jejich stád. V khalasaru neexistuje žádné soukromí a oni nechápou hřích nebo stud v tom smyslu jako my."

Když si Dany zděšeně uvědomila, co se děje, odvrátila od souložící dvojice zrak, ale to už mezi ženy vešel druhý válečník a třetí a brzy neměla kam odvrátit oči. Pak dva muži popadli stejnou ženu. Uslyšela výkřik, uviděla, jak jeden strčil do druhého a v okamžiku byly venku arakhy, dlouhé, jako břitva ostré čepele, napůl meče, napůl kosy. Započal tanec smrti, při kterém válečníci kroužili jeden kolem druhého a sekali po sobě, skákali proti sobě, točili svými arakhy nad hlavami a křičeli na sebe urážky při každém střetu jejich čepelí. Nikdo neudělal jediný pohyb, aby mezi ně zasáhl.

Skončilo to tak rychle, jako to začalo. Arakhy třeskly o sebe v okamžiku rychlejším, než Dany stačila sledovat, pak jeden z mužů šlápl vedle a druhý mávl svou zbrániv plochém oblouku. Ocel se zahryzla do masa těsně nad pasem Dothraka a otevřela jeho tělo od páteře až k pupku. Jeho vnitřnosti vyhřezly na zem do prachu. Když poražený zemřel, vítěz popadl nejbližší ženu - dokonce ani ne tu, kvůli které se začali bít - a vzal si ji přímo na místě. Otroci odnesli tělo a znovu začal tanec.

Na tohle magistr Illyrio Dany také upozornil předem. "Dothracká svatba bez nejméně tří úmrtí je považována za nudnou událost," řekl. Její svatba musela být poctěna zvlášť výjimečně; než den skončil, o život přišel celý tucet mužů.

Jak hodiny míjely, v Dany narůstalo zděšení a jediné, nač dokázala myslet, bylo přání dát se do hlasitého pláče. Bála se Dothraků, jejíchž způsoby jí připadaly cizí a obludné, jako by to byla spíš zvířata v lidských kůžích než skuteční lidé. Bála se svého bratra, toho, co by mohl udělat, kdyby ho zklamala. Ze všeho nejvíc se bála toho, co se možná stane dnešní noci pod hvězdami, až ji její bratr odevzdá tomu mohutnému obrovi, který seděl vedle ní a pil, s obličejem nehybným a krutým jako bronzová maska.

Jsem krev draka, řekla si v duchu znovu.

Když konečně slunce stálo nízko na obzorem, khal Drogo tleskl a bubny, výkřiky a zvuky hodování náhle ustaly. Drogo vstal, zvedl Dany na nohy a postavil ji vedle sebe. Byl čas na dary pro jeho nevěstu.

A po darech, věděla, poté, co slunce zapadne, nastane jejich svatební noc, jejich první spojení mezi mužem a ženou. Dany se pokoušela zaplašil tu myšlenku, ale ona ji neopouštěla. Objala sama sebe, ve snaze zabránit chvění celého těla.

Její bratr Viserys jí daroval tři služebné. Dany věděla, že ho to nic nestálo; ty dívky mu nepochybně dal Illyrio. Irri a Jhiqui byly Dothrakijky s bronzovou pleti, černými vlasy a mandlově tvarovanýma očima, zatímco Doreah byla světlovlasá modrooká dívka z Lysu. "To nejsou obyčejné služky, drahá sestro," řekl jí bratr, když před ni jedna po druhé byly předvedeny. "Illyrio a já jsme je pro tebe vybrali osobně. Irri tě bude učit jízdě na koni, Jhiqui dothrackému jazyku a Doreah tě vyškoliv ženském umění lásky." Mírně se usmál. "Je velmi dobrá, jak Illyrio, tak já to můžeme dosvědčit."

Ser Jorah Mormont se za svůj dar omlouval. "Je to jen maličkost, moje princezno, ale je to jediné, co si ubohý exulant může dovolit," řekl, když před ni položil malou hromádku starých knih. Viděla, že jsou to historické spisy a písně Sedmi království napsané ve Společném jazyce. Poděkovala mu za ně z celého srdce.

Magistr Illyrio zamumlal příkaz a kupředu se rozběhli čtyři statní otroci, nesoucí mezi sebou velkou truhlici z cedrového dřeva, zpevněnou bronzovými obručemi. Když ji otevřela, nalezla v ní hromady nejjemnějšího sametu a damašku, jaký ve Svobodných městech dokáží vytvořit... a nahoře, v hnízdě z měkké látky, tři obrovská vejce. Dany zalapala po dechu. Byly to ty nejkrásnější věci, jaké kdy viděla: každé bylo jiné než to druhé, vzorované tak bohatými barvami, že si zpočátku myslela, že jsou vykládaná drahokamy, a tak velká, že musela každé držet v obou

dlaních. Opatrně je jedno po druhém zvedla, přesvědčená, že budou vyrobená z nějakého jemného porcelánu nebo emailu, či dokonce z foukaného skla, ale vejce byla mnohem těžší, jako by všechna byla z kamene. Povrch skořápek byl pokrytý droboučkými šupinami, a když vejce obracela mezi prsty, leskla se v paprscích zapadajícího slunce jako leštěný kov. Jedno vejce bylo tmavě zelené, s blýskavými bronzovými skvrnami, které se objevovaly a ztrácely, podle toho, jak Dany vejce natočila. Další bylo světle krémové se zlatými proužky. Poslední bylo černé, stejně černé jako půlnoční moře, a přece živé šarlatovými vlnkami a spirálami. "Co je to?" zeptala se, hlasem tichým a plným údivu.

"Dračí vejce ze Stínozemí za Ašajem," odpověděl magistr Illyrio. "Věky je proměnily v kámen, a přesto stále jasně plápolají krásou."

"Budu je navždy opatrovat." Dany slýchala pověsti o takových vejcích, ale nikdy žádné neviděla, ani si nemyslela, že někdy nějaké spatří na vlastní oči. Byl to skutečně skvostný dar, i když věděla, že Illyrio si může dovolit být navýsost štědrý. On sám za to, že ji prodal khalu Drogovi, získal hojnost koní a otroků.

Khalovi pokrevní jezdci jí nabídli tři tradiční zbraně a byly to zbraně vskutku nádherné. Haggo ji obdaroval velkým koženým bičem se stříbrnou rukojetí, Cohollo nádherným arakhem z tepaného zlata a Qotho dvojitě zaobleným lukem z dračí kosti, větším, než byla sama. Magistr Illyrio a ser Jorah ji naučili tradičnímu odmítnutí těchto darů. "Toto je dar hodný velkého válečníka, ó krvi mé krve, a já jsem jenom žena. Dovolte mému muži přijmout je místo mne." A tak tyto "dary pro nevěstu" získal khal Drogo.

Následovalo množství darů od ostatních Dothraků: sandály a šperky a stříbrné kroužky do vlasů, opasky s medailony, malované vesty a hebké kožešiny, oděvy z pískového hedvábí a nádobky s vůněmi, jehly a pera a droboučké lahvičky z purpurového skla a šaty ušité z tisíce myších kožíšků. "Pěkný dar, khaleesi" poznamenal magistr Illyrio nad tím posledním, když se dozvěděl, co to je. "Měli šťastnou ruku." Dary se kupily kolem ní ve velkých hromadách, víc darů, než si vůbec dokázala představit, víc, než mohla chtít nebo potřebovat.

Jako úplně poslední jí svůj dar předal samotný khal Drogo. Když opustil místo po jejím boku, ze středu tábora se v očekávání zvedla vlna mumláni, která narůstala, dokud nepřestoupila celý khalasar. Když se vrátil, hustý shluk těl Dothraků se před ním rozdělil a on před Dany jejich středem provedl koně.

Byla to mladá kobylka, živá a nádherná. Dany toho věděla o koních právě tolik, aby pochopila, že to není jen nějaké obyčejné zvíře. Bylo na ní něco, co jí bralo dech. Byla šedivá jako zimní moře, s hřívou jako stříbrný kouř.

Váhavě natáhla ruku, pohladila koně po krku a prohrábla prsty stříbro jeho hřívy. Khal Drogo řekl něco v dothračtině a magistr Illyrio překládal. "Stříbro ke stříbru tvých vlasů, říká khal."

"Je krásná," zamumlala Dany.

"Je pýchou khalasaru," řekl Illyrio. "Zvyk velí, že khaleesi se musí projet na koni

důstojném jejího postavení po boku khala."

Drogo popošel kupředu a položil dlaně kolem jejího pasu. Zvedl ji vzhůru tak lehce, jako by byla malým dítětem, a posadil ji do úzkého dothrackého sedla, o tolik menšího, než na jaké byla zvyklá. Dany tam chvíli seděla nejistá. O téhle části obřadu jí nikdo předem neřekl. "Kam mám jet?" zeptala se Illyria.

Odpověděl jí ser Jorah Mormont. "Vezmi otěže a jeď. Není třeba jet daleko."

Dany nervózně vzala do rukou otěže a vklouzla chodidly do krátkých třmenů. Byla jen sváteční jezdkyni, mnohem víc času strávila cestováním lodí, povozem a nosítky než na koňském hřbetě. S modlitbou, aby nespadla a neutržila ostudu, koně velmi lehce a co nejšetrněji stiskla koleny.

A poprvé po celých hodinách zapomněla mít strach. Nebo to možná bylo vůbec poprvé v jejím životě.

Stříbrohnědá kobylka se pohybovala hladkou a hedvábnou chůzí a dav se před ní dělil, oči všech přítomných upřené na jezdkyni a jejího koně. Dany zjistila, že se pohybuje rychleji, než měla v úmyslu, a přesto to bylo spíš vzrušující než děsivé. Kůň přešel v klus a ona se smála. Dothrakové před ní ustupovali, vyklízeli jí cestu. Stačil nejjemnější stisk koleny, to nejlehčí zatahání za otěže, a kobylka reagovala. Zrychlila do cvalu a Dothrakové křičeli nadšením, vesele se smáli, povzbuzovali ji a uskakovali jí z cesty. Když koně otočila nazpět, zvedalo se před ní ohniště, přímo v její dráze. Dothrakové byli natěsnáni z obou stran a nebylo kde zastavit. Tehdy Daenerys naplnila odvaha, jakou nikdy nepoznala, a ona ke koni sklonila hlavu.

Stříbrná kobylka plameny přeskočila, jako by měla křídla.

Když zastavila před magistrem Illyriem, řekla: "Pověz khalu Drogovi, že mi daroval vítr." Zatímco její slova překládal khalu Drogovi, tlustý Pentosan si hladil svůj žlutý vous a Dany poprvé viděla svého manžela usmát se na ni.

Právě tehdy za vysokými zdmi Pentosu na západě zmizel poslední oblouček slunce. Dany úplně ztratila pojem o čase. Khal Drogo svým pokrevním jezdcům poručil přivést před něj jeho vlastnilio koně, štíhlého rudého hřebce. Když khal koně sedlal, Viserys se naklonil blízko k Dany na její stříbrné kobylce, zaryl jí prsty do nohy a řekl: "Potěš ho, sladká sestro, nebo ti přísahám, že uvidíš probouzet se draka, tak jako se neprobudil nikdy předtím."

Tehdy se k ní její strach vrátil, s bratrovými slovy. Znovu si připadala jako dítě, teprve třináctiletá a zcela opuštěná, vůbec nepřipravená na to, co mělo následovat.

Vyjeli společně, když na nebi vyšly hvězdy, opouštějíce khalasar a paláce z trávy za nimi. Khal Drogo k ní nepromluvil ani slovo, jenom jel na svém hřebci pevným klusem v houstnoucím šeru. Droboučké stříbře zvonky v jeho dlouhém copu při jízdě tiše cinkaly. "Jsem krev draka," šeptala nahlas, když ho následovala, ve snaze dodat odvahu sama sobě. "Jsem krev draka, jsem krev draka." Drak nikdy nemá strach.

Potom nebyla schopná říci, jak daleko nebo jak dlouho jeli, ale když zastavili na travnatém místě blízko malé bystřiny, byla již tma. Drogo sesedl ze svého koně a

sundal ji dolů z jejího. Cítila se v jeho rukou křehká jako sklo a končetiny měla slabé jako voda. Stála tam bezmocná a rozechvělá ve svých svatebních šatech, zatímco on uvazoval koně, a když se otočil a podíval se na ni, dala se do pláče.

Khal Drogo hleděl na její uslzenou tvář a jeho obličej byl podivně prázdný a bez výrazu. "Ne," řekl. Zvedl ruku a neohrabaně jí slzy otřel zmozolnatělým palcem.

"Ty hovoříš Společným jazykem?" vydechla Dany udiveně.

"Ne," řekl znovu.

Možná zná jen to jediné slovo, pomyslela si, ale bylo to o slovo víc, než si myslela, že umí, a to jí maličko pozvedlo náladu. Drogo se lehce dotkl jejích vlasů, nechal si stříbrosvětlé prameny klouzat mezi prsty a tiše něco mumlal v dothračtině. Dany jeho slovům nerozuměla, a přesto z jejich tónu zaznívala vřelost a něha, které od toho muže nikdy neočekávala.

Dal jí palec pod bradu a zvedl jí hlavu, takže se dívala vzhůru do jeho očí. Drogo se nad ní tyčil, tak jako se tyčil nad každým. Něžně ji vzal v podpaždí, zvedl ji a posadil ji na oblý kámen vedle potoka. Pak si sedl na zem proti ni, s nohama zkříženýma pod sebou. Jejich obličeje se konečně ocitly ve stejné úrovni. "Ne," řekl.

"To je jediné slovo, které znáš?" zeptala se ho.

Drogo neodpověděl. Jeho dlouhý těžký cop ležel stočený na zemi vedle něho. Přehodil si ho přes pravé rameno a začal si sundávat zvonečky z vlasů, jeden po druhém. Dany se k němu po chvíli naklonila, aby mu pomohla. Když byli hotovi, Drogo jí naznačil, co má dělat. Rozuměla. Pomalu, opatrně, začala rozplétat jeho cop.

Trvalo to dlouho. Po celou tu dobu tam tiše seděl a pozoroval ji. Když byla hotová, zavrtěl hlavou a jeho vlasy se rozprostřely kolem něho jako řeka tmy, naolejovaná a lesknoucí se. Nikdy neviděla vlasy tak dlouhé, tak černé a tak husté.

Pak byl na řadě on. Začal ji svlékat.

Jeho prsty byly hbité a podivně něžné. Jeden po druhém z ní opatrně svlékal kousky hedvábí, zatímco Dany tam jen seděla, nehýbala se a mlčky mu hleděla do oči. Když obnažil její malá ňadra, odvrátila pohled a zakryla si je dlaněmi. "Ne," řekl Drogo. Odtáhl jí ruce z hrudi, něžně, ale pevně, pak znovu zvedl její obličej, aby ji přiměl dívat se na něho. "Ne," opakoval.

"Ne," řekla v ozvěně.

Postavil ji a přitáhl ji k sobě, aby jí sundal poslední kousek oděvu. Noční vzduch ji chladil na holé pokožce. Zachvěla se a na pažích a nohou jí naskákala husí kůže. Tolik se obávala toho, co mělo přijít, ale dlouho se nedělo nic. Khal Drogo dál seděl s nohama zkříženýma, díval se na ni, vpíjel se do jejího těla očima.

Po chvíli se jí začal dotýkat. Nejdříve lehce, pak naléhavěji. Cítila prudkou sílu jeho rukou, ale neubližoval jí. Držel její dlaň ve své a hladil jí prsty, jeden po druhém.

Něžně sjel rukou dolů po její noze. Hladil jí obličej, objel křivku jejích uši, jemně jezdil prstem kolem jejích úst. Otočil ji, masíroval jí ramena, pak sjel kotníkem dolů po její páteři.

Připadalo jí to jako celé hodiny, než jeho ruce konečně zabloudily k jejím prsům. Hladil hebkou pokožku pod nimi, dokud se jí netetelila. Palci dělal kroužky kolem jejích bradavek, bral je mezi palec a ukazováček, pak za ně začal tahat, nejdříve velmi jemně, pak silněji, dokud jí bradavky neztvrdly a nezačaly bolet.

Pak vstal a přitáhl ji k sobě na klín. Dany byla celá zčervenalá a bez dechu, srdce jí splašené bilo v hrudi. Vzal její obličej do dlaní a pohlédl jí do oči, "Ne?" řekl a ona věděla, že to byla otázka.

Vzala ho za ruku a vedla ji dolů do vlhka mezi svými stehny. "Ano," zašeptala, když do ní vložil prst.

EDDARD

Příkaz dostavit se ke králi mu vyřídili hodinu před svítáním, kdy svět byl ještě šedivý a nehybný. Alyn jím neurvale zatřásl a probral ho ze sna a Ned se vypotácel ven do chladu, otupělý spánkem, aby našel svého koně osedlaného a krále již v sedle. Robert měl na sobě silné hnědé rukavice a těžký kožešinový plášť s kapuci, která zakrývala jeho uši a pro celý svět vypadal jako mohutný medvěd sedící na koni. "Vstávat, Starku!" halekal. "Vstávat, vstávat! Je nutno probrat státní záležitosti."

"Jak si přeješ," řekl Ned. "Pojď dovnitř, Tvoje Výsosti." Alyn zvedl plentu stanu.

"Ne, ne, ne," řekl Robert a z úst se mu při každém slově mocně zakouřilo. "Tábor je plný uší. Kromě toho, chci se projet a pokochat se pohledem na tvoji zem." Ned si všiml, že za králem čekají ser Boros a ser Meryn s tuctem stráží. Nezbývalo mu než si vymnout spánek z očí, obléci se a vysednout na koně.

Robert udával krok, rychle jel kupředu na svém mohutném černém oři, zatímco Ned cválal za ním a snažil se udržet s ním tempo. Zavolal na něj při jízdě otázku, ale vítr mu urval slova od úst a odnesl je pryč, takže král ho neslyšel. Potom už Ned jel v tichosti. Brzy sjeli z královské cesty a vydali se přes zvlněnou planinu, která byla tmavá mlhou. Do té doby byli muži stráže o kus za nimi, bezpečně z doslechu, ale Robert jel bez zastavení dál.

Když přejeli nízký pahorek, rozbřesklo se a král konečně zastavil. Tehdy byli již celé míle na jih od jejich družiny. Když Ned zastavil svého koně vedle králova, Robert byl celý zrudlý a vyčerpaný. "Bohové," zaklel se smíchem, "je to skvělý pocit takhle vypadnout a jet si jen tak, jak má muž na koni jet! Říkám ti, Nede, to plahočení po královské cestě by člověka dohnalo k šílenství." Co se trpělivosti týkalo, Robert Baratheon jí moc neměl. "Ten zatracený kolový dům, to jeho ustavičné praskání a

skřípot a šplhání přes každý hrbolek na cestě, jako by to byla hora... ujišťuju tě, že jestli se u té proklaté věci ještě jednou zlomí náprava, zapálím ji a Cersei půjde pěšky!"

Ned se zasmál. "Rád ti připálím pochodeň."

"Dobrý člověk!" Král ho poplácal po rameni. "Nejraději bych je všechny nechal vzadu a prostě jel dál."

Nedových rtů se dotkl úsměv. "Věřím, že to myslíš vážně."

"Myslím, myslím," ujišťoval ho král. "Co říkáš, Nede? Jen ty a já, dva potulní rytíři na královské cestě, s meči na bocích, jen bohové by věděli, co je před námi, a večer by nám zahřála postel nějaká hospodská děvka nebo farmářova dcera."

"Kéž bychom to tak mohli udělat," řekl Ned, "jenomže máme povinnosti, můj pane... vůči říši, našim dětem. Já vůči svojí manželce a ty vůči své královně. Už nejsme mladíci, kterými jsme byli kdysi."

"Ty jsi nikdy nebyl mladík, jak se patří," zabručel Robert. "Teď už toho člověk může jen litovat. A přesto byla doba, kdy... jak se jmenovala ta tvoje holka? Becca? Ne, to byla ta moje, bohové, mějte ji rádi, černé vlasy a ty sladké velké oči, ve kterých se člověk utopil. Tvoje byla... Aleena? Ne. Kdysi jsi mi to říkal. Byla to Merryl? Víš přece, kterou myslím, matku tvého bastarda?"

"Jmenovala se Wylla," odpověděl Ned s chladnou zdvořilosti, "a raději bych o ní nemluvil."

"Wylla. Ano." Král se usmál. "Musela to být výjimečná děvka, když dokázala lorda Eddarda Starka přimět zapomenout na svou čest, byť jen na hodinu. Nikdy jsi mi neřekl, jak vypadala."

Nedova ústa se v hněvu přísně stáhla k sobě. "Ani to neudělám. Nech toho, Roberte, pro lásku, kterou, jak říkáš, ke mně chováš. Zneuctil jsem sebe a zneuctil jsem Catelyn, v očích bohů i lidí."

"Bohové, smilujte se, vždyť Catelyn jsi tehdy stěží znal."

"Vzal jsem si ji za manželku. Nosila v sobě moje dítě."

"Jsi na sebe příliš tvrdý, Nede. Vždycky jsi byl. Proklatě, žádná ženská nechce mít v posteli Baelora Požehnaného." Plácl se dlaní přes koleno. "Nu, nebudu na tebe naléhat, pokud jsi tak odhodlaný nemluvit o tom, ale rád bych ti alespoň doporučil, aby sis v době, kdy jsi takto naježený, dával do erbu ježka místo zlovlka."

Vycházející slunce vyslalo prsty světla skrze bledé mlhy úsvitu. Před jejich očima se rozprostřela širá planina, holá a hnědá, jen tu a tam ve své plochosti oživená dlouhými, nízkými pahrbky. Ned na ně ukázal a řekl svému králi: "Mohylové hroby Prvních lidi."

Robert se zamračil. "To jsme vjeli na hřbitov?"

"Mohylové hroby jsou na severu všude, kam se podíváš, Tvoje Výsosti," řekl mu Ned. "Je to stará země."

"A studená," zabručel Robert a přitáhl si plášť těsněji k tělu. Stráže zastavily o kus cesty za nimi, na úpatí pahorku. "Nu, nepřivedl jsem tě sem proto, abychom si povídali o hrobech nebo se hašteřili kvůli tvému bastardovi. V noci k nám přijel jezdec od lorda Varyse z Králova přístaviště. Tady." Král vytáhl z opasku srolovaný papír a podal ho Nedovi.

Eunuch Varys byl královým mistrem našeptávačů, špehů a zvědů. Sloužil Robertovi, tak jako kdysi sloužil Aeiysu Targaryenovi, Ned rozvinul papír s rozechvělým očekáváním, s myšlenkami na Lysu a její strašlivá obvinění, ale dopis se lady Arryn netýkal. "Jaký je zdroj těch informací?"

"Pamatuješ si sera Joraha Mormonta?"

"Kéž bych tak na něho mohl zapomenout," řekl Ned odměřeně. Mormontové z Medvědího ostrova byli starým rodem, hrdým a váženým, ale jejich země byly vzdálené, studené a chudobné. Ser Jorah se pokoušel zaplnit rodinné truhlice tím, že prodal jakési pytláky jednomu tyrošskému otrokáři. Protože Mormontové byli vazaly Starků, tento zločin pošpinil celý sever. Ned vykonal dlouhou cestu na západ na Medvědí ostrov, jen aby po svém příjezdu zjistil, že ser Mormont prchl lodí mimo dosah Ledu a královy spravedlnosti. Od té doby uplynulo pět let.

"Ser Jorah je teď v Pentosu, dychtí si vysloužit královské odpuštění, které by mu umožnilo vrátit se z exilu," vysvětloval Robert. "Lord Varys ho umí využít."

"Takže otrokář se stal zvědem," utrousil Ned pohrdavě. Podal dopis zpět králi. "Byl bych raději, kdyby se stal mrtvolou."

"Varys říká, že špehové jsou užitečnější než mrtvoly," opáčil Robert. "Když pomineme Joraha, co si o té zprávě myslíš?"

"Daenerys Targaryen se provdala za jakéhosi dothrackého koňáka. A co s tím? Máme jí snad poslat svatební dar?"

Král se zamračil. "Raději nůž. Pěkně ostrý, a neohroženého muže, který ví, jak s ním zacházet."

Ned nepředstíral překvapení; Robert byl nenávistí vůči Targaryenům přímo posedlý. Vzpomínal si na hněvivá slova, která si vyměnili, když Tywin Lannister daroval Robertovi mrtvoly Rhaegarovy ženy a dětí na znamení lenní věrnosti. Ned to označil za vraždu; podle Roberta to byla válka. Když protestoval, že mladý princ a princezna byli ještě dětmi, jeho nově dosazený král na to odpověděl: "Já žádné děti nevidím. Jenom dračí potěr." Dokonce ani Jon Arryn nebyl schopen uklidnit tu bouři. Eddard Stark téhož dne odjel pln chladné zuřivosti, aby se zúčastnil posledních bitev války na jihu. Vyžádalo si to další smrt, aby je smířila; Lyanninu, a zármutek, který sdíleli nad jejím odchodem.

Tentokrát se Ned rozhodl držet svůj hněv na uzdě. "Tvoje Výsosti, ta dívka je ještě dítě. Ty přece nejsi Tywin Lannister, abys vraždil nevinné." Povídalo se, že

Rhaegarova malá dcerka plakala, když ji vytáhli z postele a postavili před meče. Chlapec nebyl víc než miminko chované v náruči, ale zbrojnoši lorda Tywina ho vyrvali matce od prsu a mrštili jím hlavou proti zdi.

"A jak dlouho to dítě zůstane nevinným?" Robertova ústa na sebe vzala tvrdý výraz. To dítě brzy roztáhne nohy a začne rodit další dračí potěr, který pak zamoří moji říši."

"Nicméně," řekl Ned, "vraždit děti... byl by to zločin... to je neslýchané..."

"Neslýchané?" zahřímal král. "To, co Aerys udělal tvému bratrovi Brandonovi, bylo neslýchané. Způsob, jakým zemřel tvůj otec, to bylo neslýchané. A Rhaegar... kolikrát si myslíš, že znásilnil tvoji sestru? Kolik stovek krát?" Jeho hlas natolik zesílil, že jeho kůň pod ním nervózně zaržál. Král prudce zatáhl za otěže, utišil zvíře a rozčileně na Neda namířil prst. "Zabiju každého Targaryena, který se mi dostane do ruky, dokud nebudou mrtví tak jako ti jejich draci, a pak se ještě vymočím na jejich hroby."

Ned věděl, že králi takto rozezlenému není radno odporovat. Pokud léta neotupila Robertovu touhu pomstít se, žádná jeho slova v tomto případě nic nezmohou. "Tahle se ti do ruky nedostane, viď?" řekl tiše.

Králova ústa se zkřivila v trpké grimase. "Ne, bohové buďte prokláti. Jakýsi od neštovic podobaný pentoský zbohatlík vydržoval ji a jejího bratra na svém panství s těmi jeho eunuchy se špičatými klobouky všude kolem a teď je dal Dothrakům. Měl jsem je oba zabít už před lety, když bylo snadné dostat se k nim, jenomže Jon byl stejně pošetilý jako ty. A já byl ještě větší blázen, protože jsem ho poslouchal."

"Jon Arryn byl moudrým mužem a dobrým pobočníkem."

Robert si odfrkl. Hněv jej obvykle opouštěl tak náhle, jako přicházíval. "Říká se, že ten khal Drogo má ve své hordě sto tisíc mužů. Co by Jon řekl na tohle?"

"Řekl by, že dokonce ani milion Dothraků nepředstavuje pro říši hrozbu, pokud zůstanou na druhé straně úzkého moře," odpověděl Ned klidně. "Ti barbaři nemají lodě. Nenávidí otevřené moře a mají z něho strach."

Král se nepohodlně zavrtěl v sedle. "Snad. Nicméně lodě se ve Svobodných městech dají získat. Říkám ti, Nede, tenhle sňatek se mi nelíbí, v Sedmi královstvích stále žijí lidé, kteří mne nazývají Uchvatitelem. Zapomněl jsi, kolik rodů bojovalo ve válce na straně Targaryenů? Teď čekají na svou příležitost, dej jim jen poloviční šanci a zavraždí mě v mojí vlastní posteli a moje syny se mnou. Pokud se žebrácký král přeplaví přes moře s tou dothrackou hordou za zády, zrádci se k němu připojí."

"Nepřeplaví se," ujišťoval ho Ned. "A pokud by k tomu přece jen došlo, a on se přeplavil, svrhneme ho zpátky do moře. Jakmile jmenuješ nového strážce východu -"

Král zasténal. "Naposledy ti říkám, že toho Arrynova kluka strážcem neudělám. Vím, že ten chlapec je tvým synovcem, ale pokud Targaryenové lezou do postelí s Dothraky, bych byl blázen, kdybych nechal spočívat čtvrtinu říše na ramennou

neduživého dítěte."

Ned na to byl připravený. "Strážce východu přesto musíš jmenovat. Pokud na to Robert Arryn nestačí", jmenuj některého ze svých bratrů. Stannis nepochybně prokázal svoje schopnosti při obléhání Bouřlivého konce."

Nechal to jméno chvíli viset ve vzduchu. Král se zamračil a neřekl nic. Z jeho výrazu bylo patrné, že se necítí právě příjemně.

"Pokud ovšem," pokračoval Ned tiše, nespouštěje z krále oči. "jsi tuto poctu již neslíbil někomu jinému."

Robert měl alespoň na okamžik tolik skromnosti, že se zatvářil rozpačitě. Rozpaky však rychle přešly ve výraz podráždění. "A co když ano?"

"Je to Jaime Lannister, viď?"

Robert kopnutím popohnal svého koně do klusu a zamířil dolů po svahu k pohřebním mohylám. Ned s ním udržoval krok. Král jel dál, oči upřené přímo před sebe. "Ano," řekl nakonec. To jediné strohé slovo mělo celou záležitost ukončit.

"Králokat," řekl Ned. To znamená, že ty řeči byly pravdivé. Pokračoval dál, věda, že teď má tenkou půdu pod nohama. "Nepochybně je to schopný a odvážný muž," řekl opatrně, "ale jeho otec je strážcem západu, Roberte. Časem po něm toto postavení zdědí ser Jaime. Žádný člověk by neměl vládnout východu i západu zároveň." Nechal nevyslovenou svoji skutečnou obavu, že toto jmenování by vložilo polovinu armád říše do rukou Lannisterů.

"To já povedu armády do bitvy, když se na poli objeví nepřítel," řekl král tvrdohlavé. "V tomto okamžiku se lord Tywin těší zdraví stejně pevnému, jako je Casterlyova skála, takže pochybuji o tom, že Jaime by po něm postavení měl převzít brzy. Nerozčiluj mě tím, Nede, už jsem se rozhodl."

"Tvoje Výsosti, mohu mluvit upřímně?"

"Zdá se, že není v mé moci umlčet tě," zabručel Robert. Jeli nyní vysokou hnědou trávou.

"Dá se Jaimemu Lannisterovi důvěřovat?"

"Je to bratr mojí ženy, příslušník Královské gardy. Jeho život, majetek a čest, to všechno je svázáno s mým."

"Stejně jako to bylo svázáno se životem, majetkem a ctí Aeryse Targaryena," poznamenal Ned.

"Proč bych mu neměl důvěřovat? Udělal všechno, co jsem po něm kdy žádal, jeho meč mi pomohl získat trůn, na kterém teď sedím."

Jeho meč pomohl poskvrnit trůn, na kterém sedíš, pomyslel si Ned, ale nedovolil těm slovům projít přes své rty. "Přísahal, že bude život svého krále chránit svým

vlastním. Pak hrdlo toho krále otevřel svým mečem."

"Sedm pekel, někdo Aeryse musel zabít!" řekl Robert, který svého koně prudce zastavil vedle prastarého mohylového hrobu. "Kdyby to neudělal Jaime, zbylo by to na tebe nebo na mě."

"My jsme nebyli bratry Královské gardy," namítl Ned. Rozhodl se, že přišel čas, aby si Robert vyslechl celou pravdu. "Vzpomínáš si na Trojzubec, Výsosti?"

"Tam jsem získal svoji korunu. Jak bych na to mohl zapomenout?"

"Utržil jsi tehdy zranění od Rhaegara," připomněl mu Ned. "Takže když se targaryenské vojsko obrátilo na útěk, pověřil jsi pronásledováním mne. Zbytky Rhaegarovy armády uprchlý zpátky do Králova přístaviště. Pronásledovali jsme je. Aerys byl v Rudé baště společně s několika tisíci svých věrných. Očekával jsem, že nalezneme brány zavřené."

Robert netrpělivě zavrtěl hlavou. "Místo toho jsi zjistil, že naši muži město již dobyli. No a co z toho?"

"Ne naši muži," řekl Ned trpělivé. "Lannisterovi muži. Přes hradby přeletěl lev Lannisterů, ne korunovaný jelen. Jenomže oni to město dobyli zradou."

Válka tehdy zuřila víc než rok. Lordi velcí i malí se shlukli k Robertovým zástavám; jiní zůstali věrní Targaryenovi. Mocní Lannisterové z Casterlyovy skály, strážcové západu, zůstali stranou od veškerého boje, ignorovali volání jít do zbraně jak od přívrženců krále, tak od rebelů. Aerys Targaryen si musel myslet, že bohové vyslyšeli jeho modlitby, když se lord Tywin Lannister objevil před branami Králova přístaviště s armádou dvanácti tisíc mužů, kteří mu odpřísáhli věrnost. A tak šílený král nařídil vykonat svůj poslední šílený příkaz. Otevřel svoje město lvům u jeho bran. "Zrada byla mincí Targaryenům dobře známou," řekl Robert. Znovu se v něm hromadil hněv. "Lannister jim to pouze svým způsobem oplatil. Nebylo to o nic méně, než si zasluhovali. Já bych kvůli tomu nepokojným spánkem rozhodně netrpěl."

"Ty jsi tam tehdy nebyl," řekl Ned s hořkostí v hlase. Nepokojný spánek pro něj nebyl ničím neznámým. Žil se svými lžemi čtrnáct let, a přesto ho stále honily ve snách. "To dobytí bylo naprosto beze cti."

"Tvoji čest ať vezmou Jiní!" zaklel Robert. "Co kdy jacíkoli Targaryenové vůbec věděli o cti? Jdi dolů do té svojí krypty a zeptej se Lyanny na dračí čest!"

"Ty jsi Lyannu na Trojzubci pomstil," řekl Ned, který zastavil vedle krále. Slib mi to, Nede, šeptala tehdy.

"To mi ji zpátky nepřineslo." Robert pohlédl stranou, pryč do šedě v dáli. "Bohové budiž prokláti. Bylo to bezútěšné vítězství, co mi dali. Koruna... já jsem chtěl to děvče. Tvoji sestru..., aby byla jenom moje, tak jak mi byla souzená. Ptám se tě, Nede, co je dobrého na tom nosit korunu? Bohové se vysmívají modlitbám jak králů, tak pasáků krav."

"Já za bohy odpovídat nemohu, Tvoje Výsosti... jenom za to, co jsem zjistil, když

jsem toho dne vešel do trůnní síně," řekl Ned. "Aerys ležel mrtvý na podlaze, topil se ve vlastní krvi. Ze stěn na něj shlížely jeho dračí lebky. Všude kolem byli Lannisterovi muži. Jaime na sobě měl bílý plášť Královské gardy přes svoje zlaté brnění. Stále ho mám živě před očima. Dokonce i jeho meč byl zlatem vykládaný. Seděl na Železném trůně, vysoko nad svými rytíři, na hlavě měl přilbici ve tvaru lví hlavy. Jak se jen třpytila!"

"To je dobře známo," zabručel král.

"Já stále seděl na koni. V tichosti jsem projel celou síní, mezi dlouhými řadami dračích lebek. Zastavil jsem se před trůnem a pohlédl vzhůru na Lannistera. Zlatý meč měl položeny přes nohy a jeho čepel byla rudá královou krví. Moji muži se za mnou hrnuli do místnosti. Lannisterovi vojáci se stáhli. Neřekl jsem ani slovo. Hleděl jsem na něho, jak tam sedí na trůně, a čekal jsem. Nakonec se Jaime zasmál a vstal. Sundal si přilbici a řekl mi: "Neměj strach, Starku. Jenom jsem ho zahříval pro našeho přítele Roberta. Obávám se, že to není zrovna pohodlné posezení."

Král zvrátil hlavu dozadu a zařičel. Jeho smích vyděsil hejno vran, které vyletěly z vysokých hnědých trav. S divokým bitím křidel se vznesly do vzduchu. "Ty myslíš, že bych měl nedůvěřovat Lannisterovi proto, že si chvíli poseděl na mém trůně?" Jeho tělo se znovu roztřáslo hlasitým smíchem. "Jaimemu tehdy bylo teprve sedmnáct, Nede. Stěží byl víc než chlapcem."

"Chlapec či muž, neměl právo posadit se na ten trůn."

"Možná byl unavený," poznamenal Robert. "Zabít krále je docela dřina. Bohové vědí, že v té zatracené síni není jiné místo, kde bys mohl dát odpočinout své zadnici. A mluvil pravdu, skutečně je to strašlivě nepohodlné křeslo. V mnohem víc ohledech než jednom." Král zavrtěl hlavou. "Nu, teď vím o Jaimeho temném hříchu a celá záležitost může být zapomenuta. Už je mi upřímně špatně ze všech těch tajností, malicherných hádek a státních záležitostí, Nede. Všechno je to stejně únavné jako počítaní měďáků. Pojď, projedeme se, tak jako jsme to dělávali kdysi. Chci znovu cítit vítr ve vlasech." Kopl svého koně do slabin a pustil se cvalem přes pahorek, vykopávaje pod sebou ve sprškách hlínu.

Ned chvíli zůstal stát. Došla mu slova a byl plný nezměrného pocitu bezmoci. Nebylo to poprvé, kdy uvažoval, co tam vlastně dělá a proč se rozhodl vydat se s Robertem na jih. Nebyl Jonem Arrynem, aby dokázal držet na uzdě divokost svého krále a učit ho své moudrosti. Robert si bude dělat, co se mu zlíbí, tak jak to dělával vždycky, a nic, co Ned řekne nebo udělá, na tom nic nezmění. On patří na Zimohrad. Měl by teď být u Catelyn v jejím smutku a u Brana.

Člověk ale nemůže vždycky být tam, kam patří, Eddard Stark odevzdaně kopl svého koně botami do slabin a rozjel se za svým králem.

TYRION

Sever se táhl donekonečna. Tyrion Lannister znal mapy stejně dobře jako kdokoli jiný, ale čtrnáct dní na divoké stezce, která vystřídala královskou cestu, ho tady na severu naučilo, že mapa je jednou věcí a skutečná země docela jinou.

Rozloučili se ze Zimohradem stejného dne jako král, uprostřed shonu a vřavy odjezdu královské družiny, vyjíždějíce z jeho bran do zvuku pokřikujících mužů a frkajících koní, do kodrcání povozů a sténání královnina velkého kolového domu, zatímco kolem nich se k zemi snášely lehké sněhové vločky. Královská cesta začínala hned za propletencem hradu a městečka v podhradí. Tam se povozy, zástupy rytířů a jezdců a muži s praporci stočili k jihu a odvezli s sebou veškerý hluk a zmatek, zatímco Tyrion se vydal na sever s Benjenem Starkem a jeho synovcem.

Brzy se citelné ochladilo a kolem nich panovalo mnohem větší ticho.

Na západě cestu lemovaly pazourkové kopce, šedivé a rozeklané, s vysokými strážními věžemi na kamenitých vrcholcích. Na východě byla krajina nižší, země se zplošťovala ke zvlněné planině, která se táhla do dáli, kam až oko dohlédlo. Přes dravé, úzké říčky a potoky se klenuly kamenné mosty a uspořádané do prstenců kolem tvrzí obehnaných hradbami ze dřeva se prostíraly malé farmy ze dřeva a kamene. Na cestě panoval čilý cestovní ruch a tu a tam u ní stály drsné venkovské hostince.

Avšak po třech dnech cesty od Zimohradu farmářská krajina ustoupila hustému lesu a královská cesta osaměla. Pazourkové kopce byly s každou ujetou mílí vyšší a divočejší, dokud nakonec pátého dne nezabočili do hor, chladných modrošedých obrů s rozježenými útesy a sněhem na ramennou. Když zavál vítr ze severu, z vysokých vrcholků jako praporce vlály dlouhé chocholy ledových krystalů.

S horami tvořícími zeď po jejich pravici se cesta stočila ze severního směru do severovýchodního a vedla lesem mohutných dubů, věčně zelených jehličnanů a černých vřesovců stromovitých, které vypadaly starší a tmavší než kterékoli, co Tyrion dosud viděl. Vlčí les, říkal mu Benjen Stark, a skutečně, noci ožívaly vytím vzdálených smeček, a některých, co tak vzdálené nebyly. Bílý zlovlk Jona Sněha při tom nočním vytí špicoval uši a ježila se mu srst, ale nikdy nezvedl svůj vlastní hlas v odpověď. Na tom zvířeti je něco velmi znepokojivého, říkal si Tyrion.

Do té doby jich ve skupině bylo osm, nepočítaje v to vlka. Tyrion cestoval se dvěma ze svých vlastních mužů, jak se příslušelo na Lannistera. Benjen Stark s sebou měl jen svého synovce bastarda a pár čerstvých koní pro Noční hlídku, ale na okraji vlčího lesa strávili noc za dřevěnými zdmi lesní pevnosti a tam se k nim připojil další z černých bratři, Yoren. Yoren byl shrbený a divného vzhledu, rysy jeho tváře byly ukryté za vousem stejně černým jako jeho oděv, ale vypadal pevně jako starý kořen a tvrdě jako kámen. S ním k jejich výpravě přibyl pár otrhaných selských hochů z Prstů. "Násilníci," řekl Yoren s chladným pohledem na svoje svěřence. Tyrion pochopil. Říkalo se, že život na Zdi je krutý, ale určitě byl lepší než kastrace.

Pět mužů, tři chlapci, zlovlk, dvacet koní a klec havranů, kterou Benjenu Starkovi věnoval mistr Luwin. Nepochybně byli podivným společenstvím pro královskou cestu

nebo jakoukoli jinou.

Tyrion si všiml, že Jon Sníh pozoruje Yorena a jeho pochmurné společníky se zvláštním výrazem v obličeji, který hodně připomínal zděšení. Yoren měl pokroucená záda a kysele páchl, jeho vlasy a vous byly mastné a plné vší, jeho šaty staré, záplatované a zřídkakdy prané. Jeho dva mladí rekruti páchli dokonce ještě hůř a připadali mu stejné hloupí, jako byli neurvalí.

Nebylo pochyb o tom, že hoch se mylně domníval, že Noční hlídka je složena výhradně z mužů, jako je jeho strýc. Pokud ano, Yoren a jeho společníci pro něj byli krutým procitnutím. Tyrionovi bylo chlapce líto. Zvolil si tvrdý život... nebo by se snad dalo říci, že pro něj tvrdý život byl vybrán.

Mnohem méně sympatií choval k jeho strýci. Zdálo se, že Benjen Stark sdílí odpor svého bratra vůči Lannisterům, takže nebyl potěšen, když mu Tyrion sdělil svůj úmysl. "Varuji tě, Lannistere, na Zdi žádné putyky nejsou," řekl, shlížeje na něj z výše.

"Nepochybuji o tom, že se určitě najde místečko, kam se vejdu," odpověděl mu na to Tyrion. "Jak sis možná všiml, jsem poněkud menšího vzrůstu."

Královninu bratrovi samozřejmě nikdo neřekl ne, čímž byla celá záležitost vyřešena, třebaže Stark z toho nebyl šťastný. "Jízda se ti líbit nebude, o tom tě mohu ujistit," řekl mu stroze, a od okamžiku, kdy se vydali na cestu, snažil se ze všech sil, aby jeho slib nevyšel naplano.

Ke konci prvního týdne byla Tyrionova stehna odřená od celodenních jízd, v nohách pociťoval strašlivé křeče a byl promrzlý na kost. Nestěžoval si. Byl by proklatý, kdyby měl Benjenu Starkovi poskytnout takové uspokojení.

Určitého zadostiučinění se mu dostalo v záležitosti s jeho pokrývkou, otrhanou medvědí kožešinou, starou a páchnoucí zatuchlinou. Stark mu ji nabídl v návalu galantnosti Noční hlídky, nepochybně s naději, že ji blahosklonně odmítne. Tyrion ji s úsměvem přijal. Když vyjížděli ze Zimohradu, vzal si na sebe svoje nejteplejší oblečeni, ale brzy zjistil, že není ani zdaleka dost teplé. Tam nahoře panovala zima, a chlad byl stále pronikavější. Za nocí nyní teplota klesala pod bod mrazu, a když foukal vítr, bylo to jako nůž prořezávající se rovnou skrze jeho nejteplejší vlněný oděv. Do té doby Stark svého rytířského impulsu nepochybně litoval. Možná si z toho vzal ponaučení, Lannisterové nikdy nic neodmítli, blahosklonně ani jinak. Vždycky si vzali, co jim bylo nabídnuto.

Farem a pevností bylo stále méně a zmenšovaly se, zatímco jezdci pospíchali dál na sever, stále hlouběji do temnoty vlčího lesa, až tam nakonec nebyla žádná další přístřeší, kam by se mohli schovat, a museli spoléhat jen na svoje vlastní zdroje.

Tyrion nikdy nebyl příliš užitečný při stavění tábora nebo jeho bourání. Příliš malý, příliš kulhavý, příliš překážející". A tak zatímco Stark, Yoren a ostatní vztyčovali hrubé přístřešky, obstarávali koně a rozdělávali oheň, stalo se jeho zvykem vzít si svoji kožešinu a vinný měch a odejít někam do ústraní číst si.

Večer osmnáctého dne cesty si vzal víno, vzácný sladký nektar z Letních ostrovů, který s sebou vezl celou cestu na sever od Casterlyovy skály, a vybral si knihu úvah o historii a vlastnostech draků. S laskavým svolením lorda Eddarda Starka si Tyrion půjčil pár vzácných svazků z knihovny Zimohradu a přibalil si je do zavazadla na cestu na sever.

Našel si pohodlné místečko, kam nedoléhal hluk z tábora, vedle bystřiny s vodou průzračnou a studenou jako led. Groteskně tvarovaný starý dub mu poskytl útočiště před kousavým větrem. Tyrion se schoulil do své kožešiny, zády opřený o kmen stromu, napil se doušku vína a začal číst o vlastnostech dračí kosti. Dračí kost je černá v důsledku vysokého obsahu železa, četl v knize. Je pevná jako ocel, a přesto lehčí, mnohem pružnější, a samozřejmě naprosto ohnivzdorná. Luky z dračích kostí jsou nesmírně ceněny mezi Dothraky, a není divu. Lukostřelec vyzbrojený lukem z dračí kosti překoná všechny s luky dřevěnými.

Tyrion byl draky až chorobně posedlý. Když poprvé přišel do Králova přístaviště, na svatbu své sestry s Robertem Baratheonem, byl rozhodnutý vyhledat dračí lebky, které předtím visely na zdech Targaryenovy trůnní síně. Král Robert je nechal nahradit praporci a tapiseriemi, ale Tyrion byl vytrvalý, dokud lebky nenalezl v tmavém sklepení, kde byly všechny uskladněny.

Očekával, že budou působivé, možná dokonce děsivé. Nepředpokládal, že je shledá krásnými. A přesto takové byly. Černé jako onyx, vyleštěné dohladka, až se zdálo, že jejich kost se ve světle jeho pochodně leskne. Cítil, že milovali oheň. Vrazil pochodeň do tlamy jedné z větších lebek a nechal stíny poskakovat a tančit na stěně za ním. Plamen pochodně pro ně nic neznamenal; koupaly se v žáru mnohem větších plamenů. Když od nich odcházel, Tyrion by mohl přísahat, že prázdné oční důlky monster jej na odchodu pozorují.

Bylo tam devatenáct lebek. Nejstarší z nich byla víc než tři tisíce let stará; nejmladší pouze století a půl. Ty nejnovější byly také nejmenší; pár jich nebyl vetší než lebky mastifa a byly podivně znetvořené, pozůstatek posledních dvou dráčat narozených v Dračím kameni. Byli to poslední z targaryenských draků, možná poslední draci vůbec, a nežili moc dlouho.

V závislosti na svém stáří se lebky různily co do velikosti až ke třem obrovitým monstrům z písní a bájí, k drakům, které Aegon Targaryen a jeho sestry vypustili ze řetězu na Sedm království starých. Zpěváci jim dali jména bohů: Balerion, Meraxes, Vhaghar. Tyrion beze slova stál mezi jejich rozevřenými čelistmi, přemožen bázni. Do Vhagharova chřtánu by člověk mohl sjet na koni, ale zpátky ven by už nevyjel. Meraxes byl dokonce ještě větší. A největší z nich, Balerion Černý děs, byl schopný polykat najednou celé pratury, nebo dokonce některého z chlupatých mamutů, o kterých se říkalo, že se prohánějí po mrazivých pustinách za přístavem Ibben.

Tyrion stál v tom chladném sklepem dlouhou dobu, hleděl na Balerionovu obrovitou lebku s prázdnými očními důlky, dokud jeho pochodeň nezačala skomírat, a snažil se pochopit velikost živého zvířete, představit si, jak muselo vypadat, když rozprostřelo svoje obrovitá černá křídla a vzneslo se do oblohy, dštíc oheň.

Jeho vlastní vzdálený předek, král Loren ze Skály, se proti tomuto ohni pokoušel

postavit, když se připojil ke králi Mernovi z Roviny, aby bojovali proti targaryenským dobyvatelům. To bylo bezmála před třemi sty lety, kdy Sedm království ještě bylo královstvími, ne pouhými provinciemi jedné velké říše. Tito dva králové měli šest set vlajících praporců, pět tisíc rytířů na koních a desetkrát tolik svobodných jezdců a zbrojnošů. Aegon Dračí pán měl možná pětinu té síly, stojí psáno ve starých kronikách, a většina z nich byli odvedenci z řad armády posledního krále, kterého porazil, a jejich loajalita byla nejistá.

Vojska se utkala na širých planinách Roviny, mezi zlatými lány pšenice zralé ke sklizni. Když dva králové zaútočili, targaryenská armáda se zachvěla, její řady se rozpadly a začala se rozutíkávat. Za pár chvil, stojí v kronikách, byla bitva u konce... Ale jen na těch pár okamžiků, než se k ní připojili Aegon Targaryen a jeho sestry.

Bylo to jedinkrát, co byli Vhaghar, Meraxes a Balerion vypuštěni všichni najednou. Zpěváci o tom mluví jako o Ohnivém poli.

Téměř čtyři tisíce mužů toho dne uhořelo, mezi nimi král Mern z Roviny. Králi Lorenovi se podařilo uprchnout a žil dost dlouho, aby se nakonec vzdal, odpřísáhl věrnost Targaryenům a zplodil syna, za což byl Tyrion náležitě vděčný.

"Proč tolik čteš?"

Tyrion při zvuku hlasu vzhlédl. Pár stop od něj stál Jon Sníh a zvědavě ho pozoroval. Vložil do knihy prst, zavřel ji a řekl: "Podívej se a řekni mi, co vidíš?"

Chlapec na něj podezřívavě pohlédl. "Je to nějaký trik? Vidím tebe. Tyriona Lannistera."

Tyrion si povzdechl. "Na bastarda jsi až pozoruhodně zdvořilý, Sněhu. Vidíš trpaslíka. Kolik je ti, dvanáct?"

"Čtrnáct," odpověděl chlapec.

"Čtrnáct a jsi větší, než kdy budu já. Moje nohy jsou krátké a pokroucené a chodím jen s obtížemi. Potřebuju zvláštně tvarované sedlo, abych nespadl z koně. Sedlo mého vlastního návrhu, kdyby tě to zajímalo. Buď musím mít tohle sedlo, nebo jet na poníkovi. Paže mám poměrné silné, ale zas příliš krátké. Nikdy ze mne nebude šermíř. Kdybych se narodil v rodině sedláka, možná by mě vyhodili a nechali zemřít nebo by mě prodali do nějakého potulného cirkusu. Jenomže já se narodil jako Lannister z Casterlyovy skály a cirkusy jsou o to chudobnější. Očekávají se od mne různé věci. Můj otec byl dvacet let pobočníkem krále. Můj bratr později zabil téhož krále, jak se ukázalo, ale život je plný malých ironií. Moje sestra se provdala za nového krále a můj vzdorovitý synovec se stane králem po něm. Musím hrát svoji roli kvůli cti svého rodu, není-liž pravda? Jenomže jak? Moje nohy jsou na moje tělo příliš malé, ale hlavu mám až moc velkou, třebaže si rád říkávám, že na moji mysl je velká akorát. Zcela realisticky chápu všechny svoje přednosti i slabosti. Moje mysl je mojí zbraní. Můj bratr má svůj meč, král Robert má svoji armádu a já mám svoji mysl... a mysl potřebuje knihy, tak jako meč potřebuje brus, pokud má svoje hrany udržovat nabroušené." Tyrion poklepal na koženou vazbu svojí knihy. "Proto tolik

čtu, Jone Sněhu."

Chlapec to všechno vstřebával v tichosti. Mel obličej Starků, i když ne jejich jméno: dlouhý, vážný, přísně ovládaný obličej, který nic neprozradil. Kterákoli byla jeho matkou, zanechala ve svém synovi ze své podoby pramálo. "O čem to čteš?" zeptal se.

"O dracích," odpověděl mu Tyrion.

"A k čemu ti to je? Draci už neexistují," řekl chlapec s jistotou mládí.

"Říká se to," odpověděl Tyrion. "Je to smutné, viď? Když já byl ve tvém věku, snil jsem o tom, že mám svého vlastního draka."

"Opravdu?" řekl chlapec nevěřícně. Zřejmě si myslel, že Tyrion si z něho dělá legraci.

"Ach, ano. Dokonce i zakrnělý, pokroucený, ošklivý malý kluk může shlížet dolů na svět, když sedí na zádech draka." Tyrion odstrčil medvědí kůži stranou a vstal. "Zakládal jsem ohně v útrobách Casterlyovy skály a celé hodiny jsem hleděl do plamenů a namlouval si, že to je dračí oheň. Někdy jsem si představoval, že v nich hoří můj otec. Jindy zas moje sestra." Jon Sníh na něho hleděl s výrazem, který vyjadřoval zděšení a fascinaci zároveň. Tyrion se zařehtal. "Nedívej se na mě tak, bastarde. Znám tvoje tajemství. Zdávají se ti úplně stejné sny."

"Ne," řekl Jon Sníh zděšeně. "Já bych nikdy...!"

"Ne? Nikdy?" Tyrion zvedl obočí. "Nu, v tom případě není pochyb o tom, že Starkové se k tobě chovají neuvěřitelné dobře. Jsem si například jistý, že lady Stark té má ráda, jako bys byl jedním z jejích vlastních dětí. A tvůj bratr Robb byl vždycky laskavý a proč taky ne? On dostane Zimohrad, ty dostaneš Zeď. A tvůj otec... musel mít zatraceně dobré důvody, když tě poslal do Noční hlídky..."

"Přestaň s tím," okřikl ho Jon Sníh s obličejem rudým vzteky. "Sloužit v Noční hlídce je vznešeným povoláním."

Tyrion se dal do smíchu. "Jsi příliš chytrý, než abys tomu věřil. Noční hlídka je hromadou hnoje pro všechny ztracené existence říše. Viděl jsem, jak se díváš na Yorena a ty jeho kluky. Jsou to tvoji noví bratři, Jone Sněhu, jak se ti líbí? Mrzoutští sedláci, dlužníci, pytláci, násilníci, zloději a bastardi jako ty, ti všichni skončí nahoře na Zdi, kde číhají na měchohubce, ostrozubé a všechna ostatní monstra, před kterými tě varovala tvoje kojná. Dobrou věcí na tom je, že žádní měchohubci ani ostrozubí neexistují, takže to je sotva nebezpečná práce. Špatné na tom je to, že ti tam umrznou koule, ale protože se stejně nebudeš smět rozmnožovat, nepředpokládám, že by na tom záleželo."

"Nech toho!" vykřikl chlapec. Udělal krok vpřed, s rukama zaťatýma v pěst a slzami na krajíčku.

Najednou, zcela absurdně, Tyriona přepadl pocit viny. Popošel kupředu, s úmyslem

poklepat chlapce v ujišťujícím gestu na rameno nebo zamumlat slůvko omluvy.

Vůbec toho vlka neviděl a nechápal, jak se najednou ocitl u něj. V jednom okamžiku šel směrem ke Sněhoví, ve druhém ležel rozplácnutý na zádech na tvrdé kamenité půdě, kniha mu při pádu vylétla z ruky a při náhlém nárazu si vyrazil dech. Zůstal tam ležet s ústy plnými hlíny, krve a tlejícího listí. Když se pokoušel vstát, zády mu projela bolestivá křeč. Musel si je při pádu pokroutit. Frustrovaně zaskřípal zuby, popadl kořen a vytáhl se do sedu. "Pomoz mi," řekl chlapci a natáhl k němu ruku.

A najednou byl vlk mezi nimi. Nevrčel. To zatracené zvíře nikdy nevydalo sebemenší zvuk. Jenom ho pozorovalo těma svýma jasně rudýma očima a cenilo na něj zuby, a to bylo víc než dost. Tyrion se zasténáním klesl zpátky na zem. "V tom případě mi raději nepomáhej. Budu tady sedět, dokud neodejdeš."

Jon Sníh pohladil Duchovu hustou bílou srst, teď už s úsměvem. "Pěkně popros."

Tyrion Lannister cítil, jak se v něm svíjí hněv, a násilím se jej přiměl potlačit. Nebylo to poprvé, kdy byl pokořen, a nebude to ani naposledy. Možná si to tentokrát dokonce zasloužil. "Byl bych velmi vděčný za tvoji pomoc, Jone," řekl mírně.

"Sedni, Duchu," řekl chlapec. Zlovlk se posadil. Jeho červené oči přitom ani na okamžik nesklouzly z Tyriona. Jon Tyriona obešel, vklouzl rukama pod jeho paže a lehce ho zvedl na nohy. Pak ze země sebral knihu a podal mu ji.

"Proč mě napadl?" zeptal se Tyrion s postranním pohledem na zlovlka. Hřbetem ruky si otřel krev a hlínu z úst.

"Možná si myslel, že jsi měchohubec."

Tyrion na něj ostře pohlédl. Pak se zasmál, drsným pobaveným odfrknutím, které mu vylétlo nosem dočista bez jeho vůle. "Och, bohové," řekl, zalykaje se smíchy a potřásaje hlavou, "předpokládám, že jako měchohubec skutečně vypadám. Co dělá s ostrozubými?"

"To raději nechtěj vědět." Jon sebral vinný měch a podal jej Tyrionovi.

Tyrion z něj vytáhl zátku, zvrátil hlavu, stiskl jej a nechal z něj vytéci dlouhý pramen do svých úst. Víno, které mu stékalo dolů hrdlem a zahřívalo žaludek, bylo jako chladný oheň. Zvedl měch k Jonu Sněhoví. "Dáš si?"

Chlapec si měch vzal a opatrně víno ochutnal. "Je to pravda, že ano?" řekl, když se napil. "To, co jsi říkal o Noční hlídce?"

Tyrion přikývl.

Jon Sníh stáhl ústa do přísné čáry. "Pokud tomu tak je, ať si je."

Tyrion se na něj usmál, "Dobře děláš, bastarde. Většina lidí by pravdu raději popřela, než by se s ní smířila."

"Většina lidi," řekl chlapec. "Ale ne ty."

"Ne," připustil Tyrion, "já ne. Také už zřídkakdy sním o dracích. Draci neexistuji," Zvedl na zem spadlou medvědí kůži. "Pojď, měli bychom se vrátit do tábora, než nás tvůj strýc nechá hledat."

Cesta byla krátká, ale půda pod jejich nohama byla drsná a nerovná, a než se dostali na dohled od tábora, Tyrion měl v nohách hrozné křeče. Jon Sníh mu podal ruku, aby mu pomohl přes hustý propletenec kořenů, ale Tyrion ji setřásl. Poradí si a půjde sám, tak jako si poradil vždycky, po celý svůj život. Přesto byl pro něj tábor vítaným pohledem. Proti rozpadající se stěně dávno opuštěné pevnůstky, která byla štítem proti větru, stály postaveny jednoduché přístřešky. Koně byli obstaráni a byl rozdělán oheň. Yoren seděl na kameni, stahoval z kůže veverku. Tyrionovo chřípí zaplnila lahodná vůně pečínky. Dobelhal se na místo, kde jeho muž Morrec obhospodařoval hrnec nad ohništěm. Morrec mu beze slova podal naběračku. Tyrion ochutnal a podal mu ji zpátky. "Víc pepře," řekl.

Benjen Stark se vynořil z přístřešku, o který se dělil se svým synovcem. "Tady jsi. Jone, proklatě, netoulej se kolem sám. Už jsem si myslel, že tě dostali Jiní."

"To spíš měchohubci," řekl mu Tyrion se smíchem. Jon Sníh se usmál, Stark vystřelil zmatený pohled k Yorenovl. Starý muž zabručel, pokrčil rameny a vrátil se ke své krvavé práci.

Veverka obohatila jejich pečeni a oni ji toho večera kolem ohně jedli s černým chlebem a tvrdým sýrem. Tyrion nechal kolovat svůj měch s vínem, dokud nebyl podnapilý dokonce i Yoren. Jeden po druhém se společnost rozcházela do svých přístřešků ke spánku, všichni kromě Jona, který si té noci vylosoval první hlídku.

Tyrion byl poslední, kdo odešel, jako vždycky. Než vstoupil do přístřešku, který pro něj postavili jeho muži, zastavil se a ohlédl se zpátky na Jona Sněha. Chlapec stál blízko ohně, s obličejem nehybným a upíral pohled do plamenů.

Tyrion Lannister se smutně usmál a šel spát.

CATELYN

Ned a děvčata byli pryč již osm dní, když mistr Luwin jednoho večera přišel do Branova pokoje s čtecí lampou a účetními knihami v rukou. "Je nejvyšší čas, abychom si prošli cifry, moje paní," řekl. "Nepochybně bys ráda věděla, kolik nás královská návštěva stála."

Catelyn pohlédla na Brana v jeho loži a odhrnula mu vlasy z čela. Uvědomila si, že mu narostly velmi dlouhé. Měla by mu je ostříhat. "Nepotřebuju se na ta čísla dívat, mistře Luwine," řekla, aniž zvedla oči od Brana. "Vím, co nás ta návštěva stála. Odnes si svoje knihy pryč."

"Moje paní, králova družina měla vskutku zdravou chuť k jídlu. Musíme zaplnit naše spíže, než -"

"Řekla jsem, aby sis ty knihy odnesl," přerušila ho. "Majordomus se o naše potřeby postará."

"Žádného majordoma nemáme," připomněl jí mistr Luwin. Je jako malá šedivá krysa, pomyslela si, nenechá toho a nenechá. "Poole odjel na jih, aby spravoval domácnost lorda Eddarda v Králové přístavišti."

Catelyn nepřítomně přikývla. "Ach, ano, vzpomínám si." Bran vypadal tak bledý. Napadlo ji. zda by neměla jeho postel přestěhovat pod okno, aby k němu mohlo dopolední slunce.

Mistr Luwin postavil lampu do výklenku u dveří a nervózně si pohrával s jejím knotem. "Je zde několik záležitostí, které si vyžadují tvoji neodkladnou pozornost, moje paní. Kromě majordoma potřebujeme také kapitána stráží, který by nastoupil na Joryho místo, nového vrchního podkoního -"

Její oči přelétly přes místnost a zabodly se do jeho. "Vrchního podkoního?" Její hlas zněl jako šlehnutí biče.

Mistr byl šokován. "Ano, moje paní. Hullen odjel na jih s lordem Eddardem, takže -"

"Můj syn tady leží zlámaný a umírající, Luwine, a ty se mnou chceš diskutovat o novém vrchním podkoním! Copak si myslíš, že mě zajímá, co se děje ve stájích? Myslíš si, že mi na tom špetičku záleží? Klidně bych vlastníma rukama podřezala krk všem koním na Zimohradu, kdyby to mělo Branovi otevřít oči, rozumíš? Rozumíš?"

Sklonil hlavu. "Ano, moje paní, ale tato místa -"

"Já se o ně postarám," řekl Robb.

Catelyn ho neslyšela vejít, ale najednou stál ve dveřích a díval se na ni. S náhlým záchvěvem hanby si uvědomila, že předtím křičela. Co se to s ní děje? Byla tak unavená a po celou dobu ji bez přestání bolela hlava.

Mistr Luwin pohlédl z Catelyn na jejího syna. "Vypracoval jsem seznam těch, kdo by mohl přicházet v úvahu na uvolněné úřady," řekl a podal Robbovi papír, který vytáhl ze svého rukávu.

Její syn přelétl očima seznam jmen. Catelyn viděla, že přišel zvenku: jeho tváře byly zčervenalé chladem, vlasy měl rozcuchané a rozváté větrem. "Dobří muži," řekl. "Promluvíme si o nich zítra." Podal seznam zpátky mistru Luwinovi.

"Jak si přeješ, můj pane." Papír zmizel v jeho rukávu.

"Nyní nás nech o samotě," řekl Robb. Mistr Luwin se uklonil a odešel. Robb za ním zavřel dveře a otočil se k ní. Všimla si, že u sebe má meč. "Matko, co to děláš?"

Catelyn si vždycky myslela, že Robb vypadá jako ona; stejně jako Bran, Rickon a Sansa zdědil po Tullyích barvu pleti, zlatohnědé vlasy a modré oči. Přesto nyní

vůbec poprvé viděla v jeho obličeji cosi z Eddarda Starka, cosi tak strohého a tvrdého jako sever sám. "Co dělám?" řekla v ozvěně, zmatená. "Jak se můžeš tak ptát? Co si myslíš, že dělám? Starám se o tvého bratra. Pečuji o Brana."

"Takto tomu říkáš? Nevyšla jsi z této místnosti od té doby, co se to Branovi stalo. Dokonce jsi ani nepřišla k bráně, když otec a děvčata odjížděli na jih."

"Řekla jsem jim sbohem odsud a z okna jsem se dívala, jak odjíždějí." Prosila Neda, aby neodjížděl, ne teď, ne po tom, co se stalo; všechno se nyní změnilo, copak to nechápe? Nebylo to k ničemu. Řekl jí, že nemá na výběr a odjel. "Já ho nemohu opustit, dokonce ani na chvilku, ne teď, když by každý okamžik mohl být jeho posledním. Musím tu být s ním, kdyby... kdyby..." Vzala bezvládnou ruku svého syna, prohrábla jeho prsty svoje vlastní. Byl tak křehký a hubený, žádná síla mu v ruce nezůstala, ale ona přes jeho pokožku stále cítila teplo života.

Robbův hlas zněžněl. "On nezemře, matko. Mistr Luwin říká, že čas největšího nebezpečí pominul."

"A co když se mistr Luwin mýlí? Co když mě Bran bude potřebovat, zrovna když tu nebudu?"

"Rickon tě potřebuje," řekl Robb ostře. "Jsou mu teprve tři. nechápe, co se děje. Myslí si, že ho všichni opustili, a tak za mnou chodí celý den, drží mě za nohu a pláče. Nevím, co s ním mám dělat." Na okamžik se odmlčel, kousaje se do spodního rtu, tak jak to dělával, když byl malý. "Matko, já tě taky potřebuju. Snažím se, ale nejde to... nezvládnu to všechno sám." Jeho hlas se zlomil náhlým přívalem emocí a Catelyn si uvědomila, že je mu teprve čtrnáct. Chtěla vstát a jít k němu, ale Bran ji stále držel za ruku a ona se nemohla hnout.

Venku před věží začal výt vlk. Catelyn se zachvěla, jen kratičce.

"To je Branův." Robb otevřel okno a vpustil do dusné věžní místnosti noční vzduch. Vytí zesílilo. Byl to táhlý a osamělý zvuk, plný melancholie a zoufalství.

"Zavři je," řekla mu. "Bran musí zůstat v teple."

"Potřebuje je slyšet zpívat," řekl Robb. Někde venku na Zimohradu začal druhý vlk výt v chóru s prvním. Pak třetí, o něco blíž. "Chundeláč a Šedý vítr," řekl Robb, když jejich hlasy zesílily a sjednotily se. "Jde je rozeznat jednoho od druhého, když pozorně naslouchá."

Catelyn se chvěla. Bylo to žalem, chladem a vytím zlovlků. Další noc plná vytí, studeného větru a šedivého prázdného hradu, další z mnoha stále stejných, a její chlapec tam ležel polámaný, to nejsladší z jejích dětí, to nejněžnější. Bran, který se tak rád smál a šplhal a snil o rytířích, to všechno je teď pryč a ona už ho nikdy znovu neuslyší smát se. Se vzlykáním vyprostila ruku z jeho slabé hůlčičky a přikryla si uši, aby neslyšela to strašlivé vytí. "Umlč je!" vykřikla. "Já to nevydržím, umlč je, umlč je, zabij je všechny, budeš-li muset, jen je prostě umlč!"

Nepamatovala si, že by spadla na podlahu, ale najednou na ní ležela a Robb ji zvedal, držel ji ve svých silných pažích. "Neboj se, matko. Oni by mu neublížili."

Pomohl jí na úzké lože v rohu místnosti. "Zavři oči," řekl jí něžně. "Odpočiň si. Mistr Luwin mi řekl, že od Branova pádu skoro nespíš."

"Nemohu," naříkala. "Bohové ať mi odpustí, Robbe, nemohu, co kdyby zemřel, zatímco budu spát, co kdyby zemřel, co kdyby zemřel..." Vlci stále vyli. Vykřikla a znovu si uši přikryla dlaněmi. "Ach, bohové, zavři to okno!"

"Jen když mi slíbíš, že půjdeš spát." Robb přešel k oknu, ale když se natáhl k okenicím, k truchlivému vytí zlovlků přibyl další zvuk. "Psi," řekl a zaposlouchal se do noci. "Všichni psi štěkají. To nikdy předtím nedělali..." Catelyn slyšela, jak zatajil dech. Když vzhlédla, jeho obličej byl ve světle lampy bledý jako stěna. "Oheň," zašeptal.

Oheň, pomyslela si, a pak Bran! "Pomoz mi," řekla naléhavě a posadila se. "Pomoz mi s Braném."

Zdálo se, jako by ji Robb neslyšel. "Hoří věž knihovny," řekl.

Catelyn již také viděla červené světlo probleskující otevřeným oknem. Vydechla si úlevou. Bran byl v bezpečí. Mezi knihovnou a jejich věží se prostíralo nádvoří a neexistoval způsob, jak by se oheň mohl dostat až k nim. "Díky bohům," zašeptala.

Robb na ni pohlédl, jako by se byla zbláznila. "Matko, zůstaň tady. Vrátím se zpátky, jakmile bude oheň uhašen." S těmito slovy vyběhl z místnosti. Slyšela ho, jak venku přede dveřmi volá na stráže a jak se společně o překot hrnou dolů z věže, berouce schody po dvou, po třech najednou.

Zvenčí z nádvoří se ozvaly výkřiky "Hoří!", volání, běžící kroky, rzáni vystrašených koní a zmatené stékán/hradních psů. Naslouchajíc kakofonii zvuků, uvědomila si, že vytí přestalo. Zlovlci utichli.

Když přecházela k oknu, Catelyn odříkala tichou modlitbu k sedmi tvářím boha. Z oken knihovny přes nádvoří šlehaly k nebi dlouhé jazyky plamenů. Pozorovala kouř stoupající k obloze a se smutkem myslela na všechny ty knihy, které Starkové nashromáždili během staletí. Pak zavřela okenice.

Když se od okna odvrátila, v místnosti s ní byl muž.

"Neměla jsi tu být," zamumlal trpce. "Neměl tu být nikdo."

Byl to malý, ošklivý muž ve špinavém hnědém šatu a páchl koňmi. Catelyn znala všechny štolby, kteří pracovali v jejich stájích a tento nebyl žádným z nich. Byl vychrtlý, s řídkými světlými vlasy a bledýma očima hluboko vpadlýma do kostnatého obličeje. V ruce držel dýku.

Catelyn pohlédla na jeho zbraň, pak na Brana. "Ne," hlesla. To slovo jí uvízlo v hrdle, změnilo se v pouhé zašeptání.

Musel ji slyšet. "Bude to pro něj vykoupením," řekl. "Beztak už je mrtvý."

"Ne," opakovala Catelyn, když opět nalezla hlas. "Ne, to nesmíš." Otočila se zpátky k oknu, aby zavolala o pomoc, ale muž se pohyboval rychleji, než by věřila, že je

možné..Jednou rukou ji popadl přes ústa a zvrátil jí hlavu dozadu, druhou přiložil nůž k její dýchací trubici. Do nosu ji naplno udeřil jeho nesnesitelný pach.

Zvedla obě ruce vzhůru, vší silou uchopila čepel a odtáhla ji od svého hrdla. Slyšela ho, jak jí kleje do ucha. Prsty měla kluzké vlastní krvi, ale čepel dýky nepustila. Ruka přes její ústa se sevřela těsněji, uzavřela jí přívod vzduchu. Catelyn prudce škubla hlavou na stranu a podařilo se jí uchopit do zubů kousek masa jeho dlaně. Prudce se do ní zakousla. Muž zasténal bolestí. Stiskla zuby k sobe, škubla a najednou byla volná. Její ústa plnila chuť jeho krve. Nadechla se a vykřikla, on ji popadl za vlasy a smýkl.jí pryč od sebe. Zapotácela se a spadla na zem, a když pak vzhlédla, stál nad ní, namáhavě dýchal a celý se třásl. Dýku kluzkou krví stále pevně svíral v pravé ruce. "Ty jsi tu být neměla," opakoval stupidně.

Catelyn uviděla otevřenými dveřmi za ním vklouznout stín. Ozval se tichý zvuk, méně než zavrčeni, to nejslabší výhružné zašeptáni, ale muž zřejmě něco slyšel, protože se začal otáčet právě v okamžiku, kdy se vlk odrazil a skočil. Společně padli k zemi. napolo přes Catelyn, tam kde ležela, nejdříve muž, na něm vlk. Vrahův výkřik trval necelou vteřinu, jen do té doby, než zvíře trhlo hlavou vzhůru a vyrvalo mu polovinu hrdla.

Jeho krev, která jí potřísnila obličej, byla cítit jako teplý déšť.

Vlk se na ni podíval. Tlamu měl rudou a vlhkou a jeho oči zlatě žhnuly v temné místnosti. Uvědomila si, že to je Branův vlk. Samozřejmě že to byl on. "Děkuji ti," zašeptala Catelyn, hlasem slabým a sotva slyšitelným. Rozechvěle zvedla ruku. Vlk přiťapkal blíž, očichal jí prsty, pak z nich svým vlhkým drsným jazykem začal olizovat krev. Když ji všechnu slízal, tiše se otočil, vyskočil na Branovo lůžko a lehl si vedle něho. Catelyn se začala hystericky smát.

Tak ji tam potom našli, když Robb, mistr Luwin a ser Rodrik vtrhli do místnosti se všemi strážnými Zimohradu. Když smích v jejím hrdle konečné odezněl, zabalili ji do teplých pokrývek a odvedli ji do Velké věže, do jejích vlastních pokojů. Stará chůva ji svlékla, pomohla jí do voňavé horké lázně a umyla z ní krev měkkým plátýnkem.

Poté přispěchal mistr Luwin, aby ji ošetřil. Řezné rány v jejích prstech byly hluboké, téměř na kost, a na hlavě, tam kde jí vrah vytrhl hrst plnou vlasů, měla krvácející místečko. Mistr jí řekl, že bolest se právě probouzí, a dal jí makové mléko, aby lépe spala.

Konečně zavřela oči.

Když je znovu otevřela, řekli jí, že spala čtyři dny. Catelyn přikývla a posadila se na loži. Všechno jí nyní připadalo jako noční můra, všechno od Branova pádu, jako strašlivý sen plný krve a žalu, ale bolest v prstech jí připomínala, že to je pravda. Cítila se slabá a hlavu měla lehkou, a přesto byla podivné odhodlaná, jako by z ní byla sňata obrovitá tíha.

"Přineste mi chléb a med," řekla svým služebníkům, "a vyřiďte mistru Luwinovi, že moje obvazy potřebují vyměnit." Pohlédli na ni plni překvapení a odběhli vykonat, oč

je požádala.

Catelyn si vzpomněla na to, jak se chovala předtím, a cítila se zahanbena. Otočila se k nim všem zády, ke svým dětem, ke svému manželovi, svému domovu. Už nikdy se to nebude opakovat. Ukáže těm seveřanům, jak silní Tullyové z Řekotočí umějí být.

Robb ji navštívil před časem jídla. Rodrik Cassel přišel s ním, také svěřenec jejího manžela Theon Greyjoy a nakonec Hallis Mollen, svalnatý strážný s čtvercovitě zastřiženým hnědým vousem. Robb jí řekl, že to je nový kapitán stráží. Všimla si, že její syn je oděn ve vařené kůži a drátěné košili a u pasu mu visel meč.

"Kdo to byl?" zeptala se jich Catelyn.

"Nikdo nezná jeho jméno," odpověděl jí Hallis Mollen. "Nebyl to člověk ze Zimohradu, moje paní, ale někteří říkají, že ho tady na hradě tu a tam viděli během uplynulých několika týdnů."

"V tom případě je to jeden z králových mužů," řekla, "nebo jeden z Lannisterů. Možná tu zůstal poté, co všichni ostatní odjeli."

"Možná," přilákal Hal. "Vezmeme-li v úvahu, kolik se poslední dobou na Zimohradě vyskytovalo cizinců, neexistuje způsob, jak se dozvědět, ke komu patřil."

"Skrýval se ve vašich stájích," řekl Greyjoy. "Bylo to z něho cítit."

"Jak je možné, že si ho nikdo nevšiml?" zeptala se příkře.

Hallis Mollen se zatvářil rozpačitě. "Mezi koňmi, které si lord Eddard vzal s sebou na jih, a těmi, co jsme poslali na sever Noční hlídce, byla stání zpola prázdná. Nevyžadovalo to přílišné úsilí schovat se tam před štolby. Je možné, že ho viděl Hodor, říkají, že ten kluk se poslední dobou chová divně, jenomže přitom, jak mdlého je rozumu..." Hal zavrtěl hlavou.

"Objevili jsme místo, kde přespával," vložil se do rozhovoru Robb. "Měl devadesát stříbrňáků v koženém měšci zahrabaném pod slámou."

"Je dobré vědět, že život mého syna nebyl prodán lacino," řekla Catelyn s hořkostí v hlase.

Hallis Mollen na ni pohlédl se zmateným výrazem. "Prosím o tvoje milosrdenství, moje paní, chceš říct, že tady byl proto, aby zabil tvého chlapce!"

Greyjoy byl plný pochyb. "To je šílené."

"Přišel zavraždit Brana," řekla Catelyn pevným hlasem. "Stále mumlal cosi o tom, že jsem tam neměla být. Založil požár v knihovně, protože si myslel, že se vyřítím ven, abych ho pomáhala hasit, stráže že vezmu s sebou. Kdybych nebyla napolo šílená žalem, vyšlo by mu to."

"Proč by někdo chtěl zabít Brana?" divil se Robb. "Bohové, vždyť je to malý kluk, bezmocný, spící..."

Catelyn svého prvorozeného syna obdařila vyzývavým pohledem. "Pokud máš vládnout severu, musíš nad takovými věcmi přemýšlet, Robbe. Odpověz si na svoji vlastní otázku. Proč by někdo měl chtít zabít spící dítě?"

Než jí stačil odpovědět, služebnictvo se vrátilo s tácem plným čerstvě připraveného jídla z kuchyně. Bylo toho mnohem víc, než oč požádala: teplý chléb, máslo, med a borůvková zavařenina, plátek slaniny a naměkko vařené vejce, klínek sýra, hrnek mátového čaje. A s tím vším přišel mistr Luwin.

"Jak se vede mému synovi?" Catelyn pohlédla na jídlo a zjistila, že na něj vůbec nemá chuť.

Mistr Luwin sklopil oči. "Jeho stav se nezměnil, moje paní."

Byla to odpověď, kterou očekávala, nic víc a nic méně. V prstech jí cukalo bolestí, jako by v nich stále měla zaseknuté ostři, zaťaté hluboko do masa. Poslala služebnictvo pryč a pohlédla zpátky na Robba. "Máš už odpověď na svou otázku?"

"Někdo se boji, že Bran by se mohl probrat," řekl Robb, "bojí se toho, co by mohl říct nebo udělat, bojí se něčeho, co Bran ví."

Catelyn na něj byla pyšná. "Velmi dobře." Otočila se k novému kapitánovi stráži, "Musíme Brana držet v bezpečí. Pokud tu byl jeden vrah, mohou se objevit další."

"Kolik stráží chceš, moje paní?" zeptal se Hal.

"Po dobu nepřítomnosti lorda Eddarda je pánem Zimohradu můj syn," řekla mu.

Robb jako by najednou byl o něco vyšší. "Postav jednoho muže do Branova pokoje, jednoho ven před dveře, dva dole ke schodišti. Nikdo Brana nenavštíví bez svolení mého nebo mé matky."

"Jak poroučíš, můj pane."

"Udělej to ihned," řekla Catelyn.

"A vlk ať zůstane v místnosti s Braném," dodal Robb.

"Ano," přikývla Catelyn. A pak ještě jednou: "Ano."

Hallis Mollen se uklonil a vyšel z místnosti.

"Lady Stark," řekl ser Rodrik, když byl strážný pryč, "nevšimla sis náhodou dýky, kterou vrah použil?" "Okolnosti mi nedovolily prohlédnout si ji zblízka, ale její čepel bych popsat dokázala," odpověděla Catelyn se suchým úsměvem. "Proč se ptáš?"

"Našli jsme ji stále spočívající v zlosynově dlani. Zdálo se mi, že to je příliš krásná zbraň na takového muže, tak jsem si ji prohlížel dlouho a důkladně. Čepel je z valyrijské oceli, jílec z dračí kosti. Zbraň jako tahle nemela v rukou takového padoucha co pohledávat. To znamená, že mu ji někdo dal."

Catelyn zamyšleně přikývla. "Robbe, zavři dveře."

Nechápavě se na ni podíval, ale udělal, co mu nařídila.

"To, co teď řeknu, nesmí opustit zdi této místnosti," pověděla jim. "Chci, abyste mi na to přísahali. Pokud je dokonce i jen část mého podezření pravdivá, Ned a moje děvčata vjeli do smrtelného nebezpečí a slovo ve špatných uších by mohlo ohrozit jejich životy."

"Lord Eddard je mi druhým otcem," řekl Theon Greyjoy. "Proto přísahám."

"Máš moji přísahu," řekl mistr Luwin.

"Moji také, paní," řekl ser Rodrik v ozvěně.

Pohlédla na svého syna. "A ty, Robbe?"

Přikývl na souhlas.

"Moje sestra Lysa je přesvědčena, že Lannisterové zavraždili jejího manžela, lorda Arryna, pobočníka krále," řekla jim Catelyn. "Vzpomínám si, že Jaime Lannister se toho osudného dne, kdy Bran spadl, nepřipojil k lovu. Zůstal tady na hradě." V místnosti zavládlo hrobové ticho. "Jsem přesvědčená, že Bran z té věže nespadl," řekla. "Myslím, že ho shodili."

Na jejich obličejích se rozprostřel výraz šoku. "Moje paní, to je obludná myšlenka," řekl Rodrik Cassel. "Dokonce i Králokat by couvl před smrtí nevinného dítěte."

"Och, skutečně?" opáčil Theon Greyjoy. "Já bych na to krk nevsadil."

"Neexistuje hranice lannisterské pýchy ani lannisterských ambicí," řekla Catelyn.

"Ten chlapec vždycky býval velice šikovný a měl pevné ruce," řekl mistr Luwin zamyšleně. "Znal tady na Zimohradu každičký kámen."

"Bohové," zaklel Robb. Jeho mladý obličej byl temný hněvem. "Jestli je tohle pravda, zaplatí za to." Tasil svůj meč a zamával jím ve vzduchu. "Vlastnoručně ho zabiju!"

"Dej to pryč!" obořil se na něj ser Rodrik. "Lannisterové jsou sto lig daleko. Nikdy netas meč, pokud jej nechceš použít. Kolikrát ti to mám opakovat, pošetilý chlapče?"

Robb zahanbeně strčil meč do pochvy, najednou opět dítě. "Vidím, že můj syn teď nosí ocel," obrátila se Catelyn k seru Rodrikovi.

"Myslel jsem, že je na to čas," řekl starý zbrojmistr.

Robb se na ni díval s obavami v očích. "Nejvyšší čas," řekla. "Zimohrad možná brzy bude potřebovat všechny svoje meče a bude lépe, nebudou-li vyrobeny ze dřeva."

Theon Greyjoy položil ruku na jílec svého meče a řekl: "Moje paní, pokud na to dojde, můj rod je ti velkým dlužníkem."

Mistr Luwin se znovu zatahal za svůj náhrdelník, tam kde ho dřel do krku. "Jediné, z čeho můžeme vycházet, jsou domněnky. Chceme obvinit milovaného bratra naší

královny. Nepřijme to s laskavostí. Musíme mít důkaz, nebo navždy mlčet."

"Tvým důkazem je ta dýka," řekl ser Rodrik. "Tak nádherná čepel nemůže zmizet bez povšimnutí."

Catelyn si uvědomila, že existuje jen jedno místo, kde o ní lze zjistit pravdu. "Někdo se musí vydat do Králova přístaviště."

"Půjdu já," prohlásil Robb.

"Ne," řekla mu. "Tvoje místo je tady. Na Zimohradu vždycky musí být Stark." Pohlédla na sera Rodrika s jeho velkými bílými licousy, na mistra Luwina v jeho šedivé robe, na mladého Greyjoye, štíhlého, snědého a impulzivního. Koho poslat? Komu se dá věřit? Pak to najednou věděla. Zafačovanými prsty, tuhými a nepoddajnými jako kámen, ze sebe odhrnula pokrývky a slezla z postele. "Musím jet sama."

"Moje paní," řekl mistr Luwin, "je to moudré? Lannisterové zajisté budou na tvůj příjezd pohlížet s nemalým podezřením."

"A co Bran?" zeptal se Robb. Ten ubohý chlapec se tvářil zcela zmateně. "Snad ho nechceš opustit?"

"Pro Brana jsem udělala všechno, co bylo v mých silách," řekla a položila svou zraněnou ruku na jeho rameno. "Jeho život je teď v rukou bohů a mistra Luwina. Jak jsi mi sám připomněl, Robbe, musím teď myslet taky na ostatní svoje děti."

"Budeš potřebovat silný doprovod," řekl Theon.

"Pošlu s tebou na cestu Hala a skupinu strážných," řekl Robb.

"Ne," namítla Catelyn. "Velká skupina přitahuje nevítanou pozornost. Nechci, aby Lannisterové věděli, že tam jedu."

Ser Rodrik protestoval. "Moje paní, dovol tedy alespoň mne provázet tě. Královská cesta je pro ženu cestující osamoceně nebezpečná."

"Já nepojedu po královské cestě," odpověděla Catelyn. Na okamžik se zamyslela, pak přikývla na souhlas. "Dva jezdci jsou schopni jet stejně rychle jako jeden a o mnoho rychleji než dlouhá kolona zatížená povozy a kolovými domy. Uvítám tvoji společnost, sere Rodriku. Poputujeme podél Bílého nože dolů na jih a v Bílém přístavu si najmeme loď. Za pomoci silných koní a rychlých větrů bychom do Králova přístaviště měli dorazit mnohem dřív než Ned a Lannisterové." A pak, pomyslela si, pak uvidíme, co se vidět dá.

SANSA

Eddard Stark odjel před svítáním, informovala septa Mordane Sansu při snídani. "Král pro něj poslal. Předpokládám, že si vyjeli na další lov. Řekli mi, že v těchto končinách se stále vyskytují divocí pratuři."

"Já jsem pratura nikdy neviděla," řekla Sansa, krmíc Lady pod stolem plátkem slaniny. Zlovlk si ji vzal z jejích prstů, vznešeně jako královna sama.

Septa Mordane si nesouhlasně odfrkla. "Urozená dáma nekrmí psy u stolu," řekla, utrhla si další kousek plástve a nechala med skapat na svůj chléb.

"Ona není pes, je to zlovlk," namítla Sansa, zatímco Lady jí olizovala prsty drsným jazykem. "Otec přece řekl, že si je můžeme vzít s sebou, když chceme."

Septu nešlo uchlácholit tak snadno. "Jsi hodné děvče, Sanso, ale to ti říkám, co se toho stvoření týče, jsi stejně umíněná jako tvoje sestra Arya." Zamračila se. "A vůbec, kde je dnes ráno Arya?"

"Neměla hlad," odpověděla Sansa, dobře vědouc, že její sestra se pravděpodobně vkradla do kuchyně před celými hodinami a vyškemrala si snídani od nějakého kuchtíka.

"Připomeň jí, aby se dnes pěkně oblékla. Nejlépe do zeleného sametu. Jsme všechny pozvány do královského kolového domu, abychom jely kus cesty s královnou a princeznou Myrcellou, musíme vypadat, jak nejlépe můžeme."

Sansa již vypadala, jak nejlépe mohla. Kartáčovala si svoje dlouhé zlatohnědé vlasy tak dlouho, dokud se jí neleskly, a vybrala si svoje nejkrásnější modré hedvábí. Těšila se na dnešní den déle než týden. Byla to pro ni velká čest cestovat s královnou, a kromě toho, možná tam bude i princ Joffrey. Její snoubenec. Stačilo na to pomyslet a cítila podivné třepetání v břiše, i když neměli být sezdáni ještě celá léta. Sansa ve skutečnosti Joffreye ještě neznala, ale už do něho byla zamilovaná. Byl vším, o čem kdy snila, že by její princ měl být, vysoký, krásný a silný, s vlasy jako zlato. Cenila si každé příležitosti, kdy s ním mohla strávit chvilku, přestože jich bylo poskrovnu. Jediná věc, která ji na dnešku děsila, byla Arya. Její sestra dokázala všechno zkazit. Člověk nikdy nevěděl, co provede příště. "Já jí to vyřídím," řekla Sansa nejistě, "jenomže ona se stejně oblékne tak, jako se obléká vždycky." Doufala, že to nebude příliš trapné. "Mohu teď odejít?"

"Můžeš." Septa Mordane si vzala další chléb a med a Sansa sklouzla z lavice. Když vycházela z jídelny hostince, Lady jí běžela v patách.

Venku na okamžik postála mezi výkřiky, klením a praskáním dřevěných kol, zatímco muži kolem ní strhávali stany a pavilony a nakládali povozy pro další celodenní jízdu. Hostinec byl bachratou dvoupatrovou stavbou z bledého kamene, větší, než Sansa kdy viděla, ale dokonce i přesto mohl nabídnout ubytování necelé třetině královy skupiny, která se nafoukla na více než čtyři sta osob díky otcovu služebnictvu a svobodným jezdcům, co se k nim připojili po cestě.

Našla Aryu na březích Trojzubce, kde se snažila udržet Nymeriu v klidu, zatímco

kartáčovala zaschlé bláto z její srsti. Zlovlkovi se ta procedura vůbec nezamlouvala. Arya na sobe měla kožený jezdecký oděv, stejný jako měla včera i den předtím.

"Máš si dnes obléknout něco hezkého," řekla jí Sansa. "Vzkazuje ti to septa Mordane. Pocestujeme v královnině kolovém domě s princeznou Myrcellou."

"Já ne," odsekla Arya, která se pokoušela vyčesat slepený chuchvalec z Nymeriiny mdlé šedé srsti. "Mycah a já pojedeme proti proudu a budeme na mělčině hledat rubíny."

"Rubíny?" řekla Sansa nechápavé. "Jaké rubíny?"

Arya se na ni podívala, jako by byla strašně hloupá. "Rhaegarovy rubíny. V těchto místech ho král Robert zabil a vyhrál korunu."

Sansa nevěřícně pozorovala svoji malou sestru. "Nemůžeš hledat rubíny, princezna nás očekává. Královna nás pozvala obě."

"Mě to nezajímá," odsekla Arya. "Kolový dům nemá okna, nic z něho po cestě nevidíš."

"A co bys chtěla vidět?" vyhrkla Sansa rozčileně. Ona tím pozváním byla tak vzrušená a její pitomá sestra všechno zkazí, přesně jak se obávala. "Vždyť jsou tu jenom pole, farmy a tvrze."

"To není pravda," řekla Arya tvrdohlavě. "Kdybys někdy jela s námi, sama bys viděla."

"Nesnáším jízdu na koni," řekla Sansa. "Jediné, co z toho máš, je to, že jsi celá špinavá, upocená a vyprahlá."

Arya pokrčila rameny. "Drž," okřikla Nymeriu. "Vždyť ti neubližuju." Pak se obrátila k Sanse a řekla: Když jsme přejížděli Šíji, napočítala jsem třicet šest květin, které jsem nikdy předtím neviděla, a Mycah mi ukázal ještěrkolva."

Sansa se otřásla. Šíji přejížděli celých dvanáct dní, kodrcali se po křivolaké dlážděné cestě skrze nekonečnou mlhu a ona přitom nenáviděla každý okamžik každého dne. Vzduch tam byl vlhký a lepkavý, stezka příliš úzká, takže v noci nemohli postavit řádné tábořiště a museli stát přímo na královské cestě. Všude kolem se tísnily husté křoviny napolo utopených stromů, z jejichž větví visely přízračné záclony bledé plísně. V blátě tam kvetly obrovské květy a pluly na hladině jezírek se stojatou vodou, ale když byl člověk natolik hloupý, že sešel z cesty, aby si je utrhl, pohyblivé písky ho stáhly dolů; na stromech tam číhali hadi a napolo ponoření ve vodě, jako černé klády s očima a ostrými zuby, tam pluli ještěrkolvi.

Nic z toho Arye samozřejmě nevadilo. Jednoho dne se vrátila se svým koňským úsměvem na tváři a nesla v rukou neuspořádanou kytici červených a zelených květin pro otce. Sansa stále doufala, že Arye řekne, aby se už konečně začala chovat jako urozená dáma, kterou měla být, ale on to neudělal, jenom ji k sobě přitiskl a poděkoval jí za květiny. Tím celou situaci jen zhoršil.

Pak vyšlo najevo, že ty rudé květiny se jmenují jedováté polibky a Arye naskákala ošklivá vyrážka na rukou. Sansa si říkala, že si z toho možná vezme ponaučeni, ale Arya se tomu jen smála a druhého dne si celé ruce pomazala bahnem jako nějaká hloupá ženština z mokřad, a to jen proto, že její přítel Mycah jí řekl, že to zastaví svěděni. Také měla modřiny na pažích a na ramennou, temně červené podlitiny a vybledlé žlutozelené fleky. Sansa je viděla, když se její sestra svlékala ke spánku. Jak k nim mohla přijít, to vědělo jen sedm bohů.

Arya dál kartáčovala Nymeriinu zacuchanou srst a švitořila o věcech, klére viděla během cesty na jih. "Minulý týden jsme našli opuštěnou strážní věž a den předtím jsme honili stádo divokých koni. Měla jsi je vidět, jak pádili, když zachytili Nymeriin pach." Zlovlk se v jejím sevření zavrtěl a Arya ho okřikla. "Nech toho, musím udělat ještě druhou stranu, jsi celá zablácená."

"Neměla bys opouštět kolonu," připomněla jí Sansa. "Otec to říkal."

Arya pokrčila rameny. "Nebyla jsem daleko. Kromě toho, Nymeria chodí všude se mnou. Stejně nejezdím pryč pokaždé. Je zábavné jet jen tak vedle povozů a povídat si s lidmi."

Sansa věděla, jací to jsou lidé, co si s nimi Arya tak ráda povídá: panoši, čeledíni a děvečky, staří lidé, polonahé děti a hrubě mluvící svobodní jezdci nejistého původu. Arya se spřátelila s kýmkoli. Ten Mycah byl ze všech nejhorší; syn řezníka, třináctiletý a divoký, spával ve voze s masem a páchl řeznickým špalkem. Z pouhého pohledu na něj se Sanse vždycky udělalo špatně, ale zdálo se, že Arya dává přednost jeho společnosti před její.

Sanse už začínala docházet trpělivost. "Musíš jít se mnou," řekla své sestře nesmlouvavě. "Nemůžeš odmítnout královnino pozváni. Septa Mordane tě očekává."

Arya ji ignorovala. Prudce škubla svým kartáčem. Nymeria zavrčela a uraženě uskočila stranou. "Pojď sem!"

"Budou tam mít citrónové zákusky a čaj," pokračovala Sansa, tak dospělá a rozumná. Lady se jí otřela o nohy. Sansa ji poškrábala za ušima, tak jak to měla ráda, a Lady se posadila vedle ni, pozorujíc Aryu, která honila Nymeriu. "Proč bys měla jet na páchnoucím starém koni a být celá bolavá a upocená, když můžeš sedět na péřových polštářích a jíst zákusky s královnou?"

"Já královnu nemám ráda," odpověděla Arya bez obalu. Sansa zatajila dech, šokovaná, jak může její sestra říci něco takového, ale Arya bezstarostně mluvila dál, "Stejně by mi nedovolila přivést si s sebou Nymeriu." Zastrčila si kartáč za opasek a plížila se za svým vlkem. Nymeria ji ostražitě pozorovala.

"Královský kolový dům není místem pro vlka," namítla Sansa. "A princezna Myrcella se jich bojí, to přece víš."

"Myrcella je jako dítě." Arya popadla Nymeriu kolem krku, ale v okamžiku, kdy znovu vytáhla zpoza opasku kartáč, zlovlk se z jejího sevření vykroutil a uskočil stranou. Arya frustrovaně hodila kartáč na zem. "Ošklivý vlk!" vykřikla.

Sansa si nemohla pomoci, ale musela se usmát. Správce psince jí kdysi řekl, že zvíře se vyvede po svém pánovi. Rychle a zlehka objala svou Lady. Zlovlk jí olízl tvář a Sansa se zahihňala. Arya to uslyšela a zamračeně se otočila na patě. "Mně je jedno, kam půjdeš ty, já se jedu projet." Její dlouhý koňský obličej na sebe vzal zarputilý výraz, což znamenalo, že má v úmyslu provést nějakou lumpárnu.

"Bohové buďte milostivi, Aryo, ty se někdy chováš jako malé děcko," řekla Sansa, "já tam tedy půjdu sama. Takhle to tam bude mnohem příjemnější, Lady a já budeme jíst citrónové zákusky a budeme se bez tebe skvěle bavit."

Otočila se k odchodu, ale Arya za ní křikla: "Tobě taky nedovolí vzít si Lady s sebou." Byla pryč, než si Sansa stačila vymyslet odpověď, honíc Nymeriu podél řeky.

Samotná a pokořená, Sansa se vydala na dlouhou zpáteční cestu do hostince, kde, jak věděla, na ni bude čekat septa Mordane. Lady tiše ťapkala vedle ní, Sansa měla slzy na krajíčku. Chtěla jen, aby všechno bylo hezké a příjemné, tak jak se o tom zpívalo v písních. Proč nemůže být Arya milá, jemná a laskavá tak jako princezna Myrcella? Jak ráda by měla takovou sestru.

Sansa nikdy nepochopila, jak mohou být dvě sestry, narozené jen dva roky po sobě, tak odlišné. O co by to všechno bylo snadnější, kdyby Arya byla bastardem jako jejich nevlastní bratr Jon. Vždyť dokonce jako Jon vypadala, s dlouhým obličejem a hnědými vlasy Starků, a neměla nic z tváře ani barvy očí či vlasů jejich matky. Jonova matka byla obyčejného původu, či alespoň si to tak lidé šeptali. Jednou, když byla menši. Sansa se dokonce matky ptala, zda náhodou nedošlo k omylu. Možná její opravdovou sestru ukradl měchohubec. Ale matka se jenom smála a řekla, že ne, Arya je její dcera a Sansina pravá sestra, krev jejich krve. Sansu nenapadal jediný důvod, proč by jí matka v této záležitosti měla lhát, takže předpokládala, že to je pravda.

Když se blížila ke středu tábora, rychle na svoje zoufalství zapomněla. Kolem královnina kolového domu se shlukl dav. Sansa slyšela vzrušené hlasy bzučící jako včelí roj. Viděla, že dveře domu jsou otevřené dokořán, královna stojí na vrcholu dřevěného schodiště a usmívá se na kohosi dole. Slyšela ji, jak říká: "Rada nám prokazuje velkou čest, moji dobří pánové."

"Co se děje?" zeptala se Sansa panoše, kterého znala.

"Rada poslala jezdce z Králova přístaviště, aby nás provázeli po zbytek cesty," řekl ji. "Čestnou stráž pro krále."

Dychtivá vidět je, Sansa nechala Lady vyklidit jí cestu skrze dav. Lidé před zlovlkem spěšně uhýbali stranou. Když se dostala blíž, uviděla dva rytíře klečící před královnou, v brnění tak skvostném a oslnivém, že z toho začala mrkat.

Jeden z rytířů na sobě měl emailovanou šupinovou zbroj, běloskvoucí jako pole čerstvě padlého sněhu, se stříbrnými cizelovanými ozdobami a sponami, které se leskly v paprscích slunce. Když si sundal přilbici z hlavy, Sansa viděla, že to je starý muž, s vlasy stejně bílými jako jeho brněni", a přesto vypadal silně a vznešeně. Z

jeho ramennou visel čistě bílý plášť Královské gardy.

Jeho druh byl muž kolem dvacítky, který na sobě měl plátovou zbroj v barvě hluboké lesní zeleni. Byl to ten nejkrásnější muž, na jakém kdy spočinuly Sansiny oči; vysoký a mocné stavěný, s vlasy černými jako havraní křídla, které mu spadaly na ramena a rámovaly čistě oholený obličej a usměvavé zelené oči. jejichž barva odpovídala jeho brněni. Pod paží držel přilbici s parožím, mřížka jejíhož hledí se leskla zlatem.

Třetího cizince si Sansa zpočátku nevšimla. Neklečel s ostatními před královnou, ale stál stranou, vedle jejich koni, hubený zamračený muž, který tiše sledoval ceremonii před sebou. Jeho obličej byl podobaný od neštovic a bez vousů, s hluboko vpadlýma očima a propadlými tvářemi. Třebaže to nebyl starý člověk, na hlavě mu zbývalo jen pár chumáčů vlasů, vyrůstajících mu nad ušima, a měl je dlouhé jako žena. Na sobě měl kovové šedou kroužkovou zbroj nad vrstvami vařené kůže, holou a bez ozdob, která vypovídala o stáří a častém používání. Nad jeho pravým ramenem vyčnívala skvrnitá kůže jílce meče připevněného popruhy k jeho zádům; byl to obrovský dvouruční meč s čepelí příliš dlouhou na to, aby se dal nosit na boku.

"Král odjel na lov, ale jsem si jistá, že bude potěšen, až vás tu po návratu uhlídá," říkala královna dvěma rytířům, kteří klečeli před ní, ale Sansa nedokázala odtrhnout oči od toho třetího. Zdálo se, že ucítil tíhu jejího pohledu. Pomalu otočil hlavu. Lady zavrčela. Sansu najednou naplnil pocit hrůzy tak strašlivé, jakou necítila nikdy předtím. Udělala krok zpátky a do kohosi narazila.

Za ramena ji popadly silné ruce a Sansa si na okamžik myslela, že to je její otec, ale když se otočila, shlížel na ni sežehlý obličej Sandora Clegana, jehož ústa byla zkřivená ve strašlivé imitaci úsměvu. "Ty se třeseš, děvče," řekl skřípavým hlasem. "To ze mě máš takový strach?"

Měla a měla ho od té doby, kdy poprvé uviděla zbytek toho, co oheň udělal s jeho obličejem, třebaže nyní měla pocit, že není ani zpoloviny tak strašlivý jako ten druhý. Přesto se vykroutila z jeho sevření, Ohař se zasmál a Lady se přesunula mezi ně a výhružně zavrčela. Sansa klesla na kolena, aby vlka objala pažemi kolem krku. Všichni se shromáždili kolem ní, hleděli na ni s ústy otevřenými. Cítila na sobě jejich oči a tu a tam slyšela mumlané poznámky a útržky tlumeného smíchu.

"Vlk," řekl jakýsi muž a někdo jiný zvolal: "Sedm pekel, vždyť to je zlovlk," a první muž řekl: "Co dělá tady v táboře?", načež Ohařův skřípavý hlas odpověděl: "Starkové je používají místo chův," a Sansa si uvědomila, že dva cizí rytíři se dívají na ni a na Lady s meči v rukou, a byla tak vystrašená a zahanbená, že jí po tvářích začaly stékat slzy.

"Joffreyi, jdi za ní," slyšela říci královnu.

A její princ najednou byl vedle ni.

"Nechte ji být," řekl Joffrey. Stál nad ní, nádherný v oděvu z modré vlny a černé kůže a jeho zlaté kadeře se leskly ve slunci jako koruna. Podal jí ruku a zvedl ji. "Co se děje, moje sladká paní? Koho se bojíš? Nikdo ti neublíží. Odložte meče, všichni, co jste tady. Ten vlk je její mazlíček, to je všechno." Pohlédl na Sandora Clegana. "A ty,

pse, budiž zatracen, děsíš moji snoubenku."

Ohař, vždy věrný, se uklonil a tiše proklouzl pryč davem. Sansa se snažila vzpamatovat se. Připadala si jako naprostý blázen. Byla Stark ze Zimohradu, vznešená dáma a jednoho dne se stane královnou. "On mne nevyděsil, můj drahý princi," snažila se to vysvětlit. "To ten druhý."

Dva cizí rytíři si vyměnili pohled. "Payne?" Uchechtl se mladý muž v zelené zbroji.

"Ser Hyn často vystraší i mne, drahá paní," promluvil k ní laskavě starší muž v bílém. "Je cosi děsivého v jeho vzhledu i chováni."

"Tak to přece má být." Královna sestoupila ze svého kolového domu. Diváci se rozestoupili, aby jí vyklidili cestu. "Pokud by se zlosynové neměli bát vykonavatele královy spravedlnosti, pak jste do úřadu dosadili špatného muže."

Sansa konečně nalezla slova. "V tom případě jste si zajisté vybrali správného, Tvoje Výsosti," řekla a ze všech hrdel kolem ní vybuchla bouře smíchu.

"Dobře řečeno, dítě," pravil starý muž v bílém. "Jak se patří na dceru Eddarda Starka. Jsem poctěn, že jsem tě mohl poznat, jakkoli neobvyklé byly okolnosti našeho seznámeni. Jsem ser Barristan Selmy z Královské gardy." Uklonil se jí.

Sansa to jméno znala a nyní se jí vybavily všechny zdvořilosti, které jí septa Mordane vštěpovala do hlavy po celá léta. "Velitel Královské gardy," zazářila, "a rádce Roberta, našeho krále, a Aeryse Targaryena před ním. Potěšení je na mé straně, dobrý rytíři. Dokonce i na dalekém severu pěvci oslavují činy Barristana Chrabrého."

Zelený rytíř se opět zasmál. "Barristana Starého, chceš říct. Nelichoť mu příliš, dítě, už tak si o sobě myslí příliš." Usmál se na ni, "A teď, vlčí dívko, pokud dokážeš přijít na jméno i mne, musím uznat, že jsi pravá dcera našeho pobočníka."

Joffrey vedle ní ztuhl. "Dávej si pozor na to, jak oslovuješ moji snoubenku."

"Znám odpověď," řekla Sansa spěšně, aby utišila hněv svého prince. Usmála se na zeleného rytíře. "Tvoje přilbice nese zlaté paroží, můj pane. Jelen je symbolem královského rodu. Král Robert má dva bratry. Podle tvého extrémního mládí můžeš být jenom Renly Baratheon, pán Bouřlivého konce a rádce králův, takové je tvoje jméno a úřad."

Ser Barristan potlačil smích. "Podle jeho extrémního mládí to může být jen ztřeštěný náfuka, takový je jeho úřad."

Okolostojící se dali do smíchu, včetně lorda Renlyho samého. Napětí zpřed několika okamžiků povolilo a Sansa se začínala opět cítit příjemně... Dokud se před oba rytíře neprotlačil ser Hyn Payne, který s úsměvem stanul před ní. Neřekl ani slovo. Lady na něj vycenila zuby a začala vrčet, tichým zlověstným zvukem, ale tentokrát Sansa vlka umlčela jemným položením ruky na jeho hlavu. "Omlouvám se, že jsem tě urazila, sere Hyne," řekla.

Čekala na odpověď, ale žádná nepřicházela. Když na ni kat pohlédl, jeho bledé bezbarvé oči jako by z ní strhávaly šaty a pak i kůži, až nezbylo nic než její obnažená duše. Mlčky se odvrátil a odešel.

Sansa to nechápala. Pohlédla na svého prince. "Řekla jsem snad něco špatného, Tvoje Výsosti? Proč se mnou nechce mluvit?"

"Ser Hyn nepromluvil už celých čtrnáct let," poznamenal lord Renly s mírným úsměvem.

Joffrey svého strýce obdařil pohledem plným krajního odporu, pak vzal Sansiny dlaně do svých. "Aerys Targaryen mu nechal vytrhnout jazyk žhavými kleštěmi."

"Nicméně, dokáže tím nejvýmluvnějším způsobem komunikovat svým mečem," řekla královna, "a o jeho oddanosti naší říši nemůže být pochyb." Pak se velkodušně usmála a řekla: "Sanso, moji dobří rádci a já si spolu musíme promluvit, dokud se král s tvým otcem nevrátí. Obávám se, že tvůj den s Myrcellou budeme muset odložit. Vyřiď laskavě moji omluvu i své nejdražší sestře. Joffreyi, snad bys mohl být tak laskav a zabavit dnes našeho vzácného hosta sám."

"Bude mi potěšením, matko," řekl Joffrey formálně. Nabídl jí své rámě, zamířil s ní pryč od kolového domu a Sansa najednou měla chuť zpívat. Celičký den s princem! Pohlédla na něj plna obdivu. Jak je galantní, pomyslela si. To jak ji zachránil před serem Ilynem a Ohařem, bohové, vždyť to bylo téměř jako v písních, jako v časech Serwyna se Zrcadlovým štítem, který zachránil princeznu Daeryssu před obry a prince Aemona Dračího rytíře, který ochránil čest královny Naerys proti zneuctění zlovolným serem Morgilem.

Při doteku Joffreyovy ruky na jejím rukávu se jí srdce rozbušilo prudčeji. "Co bys chtěla dělat?"

Být s tebou, pomyslela si Sansa, ale nahlas řekla: "Cokoli bys chtěl dělat ty, můj princi."

Joffrey chvíli přemýšlel. "Mohli bychom se jít projet."

"Och, já miluju projížďky," rozplývala se Sansa.

Joffrey se otočil a pohlédl na Lady, která jim běžela v patách. "Tvůj vlk by koně pravděpodobně vystrašil a zdá se, že můj pes děsí tebe. Nechme je oba tady a vyjeďme si sami, co říkáš?"

Sansa váhala. "Když si to přeješ," řekla nejisté. "Myslela jsem, že bych Lady mohla uvázat." Jaksi jeho slovům nerozuměla. "Já nevěděla, že i ty máš psa..."

Joffrey se zasmál. "Ve skutečnosti je to pes mé matky. Nařídila mu, aby mě hlídal, a tak to dělá."

"Ty myslíš Ohaře," řekla. Nejraději by sama sebe uhodila za to, že tak pomalu chápe. Její princ ji nikdy nebude milovat, pokud mu bude připadat hloupá. "Je bezpečné nechat ho tady?"

Princ Joffrey vypadal rozčileně, že se může dokonce jen ptát. "Neměj strach, moje paní. Jsem téměř dospělý muž a nebojuji se dřevem jako tvoji bratři. Jediné, co potřebuji, je tohle." Vytáhl svůj meč a ukázal jí ho; dlouhý meč šikovné zmenšený, aby odpovídal dvanáctiletému chlapci, lesklá modrá ocel mistrovsky ukovaná, s dvojitým ostřím, jílcem pokrytým kůží a zlatou hruškou ve tvaru lví hlavy. Sansa nad ním obdivně vykřikla a Joffrey se tvářil potěšené. "Říkám mu Lví zub," pochlubil se.

A tak nechali jejího vlka a jeho tělesného strážce v táboře a sami se vydali na východ podél severního břehu Trojzubce s žádnou jinou společností kromě Lvího zubu.

Byl to nádherný den, kouzelný den. Vzduch byl teplý a těžký vůní květin a lesy tam oplývaly něžnou krásou, kterou Sansa na severu nikdy neviděla. Kůň prince Joffreye byl ušlechtilý plnokrevný hnědák, rychlý jako vítr a on na něm jel s lehkomyslnou bezstarostností, tak rychle, že Sansa měla co dělat, aby mu na svojí klisně stačila. Byl to den jako stvořený pro dobrodružství. Prozkoumávali jeskyně podél břehu řeky a stopovali stínokočku do jejího doupěte, a když dostali hlad, Joffrey podle kouře našel tvrz a nařídil jejím obyvatelům, aby přinesli jídlo a víno pro jejich prince a jeho lady. Pojedli úhoře čerstvě vylovené z řeky a Sansa vypila mnohem víc vína než kdy předtím. "Můj otec nám při hostinách dovoluje pít jen jednu číši," přiznala se princi.

"Moje snoubenka může pít tolik vína, kolik se jí zachce," řekl Joffrey a znovu jí dolil pohár.

Poté, co se najedli, jeli mnohem pomaleji. Joffrey jí zpíval, hlasem vysokým, sladkým a čistým. Sanse se po vínu maličko točila hlava. "Neměli bychom se už vrátit?" zeptala se.

"Brzy," odpověděl Joffrey. "Přímo před námi, tam, kde se řeka stáčí, je bitevní pole. Právě tam můj otec zabil Rhaegara Targaryena, víš? Udeřil ho do hrudníku, křup, rovnou přes jeho pancíř." Joffrey mávl imaginárním válečným kladivem, aby jí ukázal, jak se to stalo. "Pak můj strýc Jaime zabil starého Aeryse a můj otec se stal králem. Co to bylo za zvuk?"

Sansa to slyšela taky, jakési dřevené klapání, které se k nim neslo přes les, klik klak klik. "Já nevím," odpověděla. Probudilo to v ní však malou dušičku. "Joffreyi, vraťme se už zpátky."

"Chci se podívat, co to je." Joffrey obrátil svého koně po směru zvuků a Sansa nemela jinou možnost, než ho následovat. Zvuky byly stále hlasitější a zřetelnější, klik klak dřeva o dřevo, a jak přijížděli blíž, slyšeli také těžké oddychování a tu a tam zamručení.

"Někdo tam je," řekla Sansa nervózně. Zjistila, že myslí na Lady, a v duchu si přála, aby tam vlk byl s ní.

"Se mnou jsi v bezpečí," ujistil ji Joffrey. Vytáhl Lví zub z pochvy. Když uslyšela tření oceli o kůži, zachvěla se. "Tudy," řekl a zamířil ke skupince stromů.

Za nimi, na mýtině nad řekou, nalezli chlapce a dívku hrající si na šermíře. Místo

mečů měli dřevené hole, podle vzhledu násady od košťat. Honili se trávou a dychtivě svými klacky sekali jeden po druhém. Chlapec byl o roky starší, o hlavu větší a mnohem silnější a právě on nyní útočil. Dívka, kostnaté stvoření ve zmazaných kůžích, před ním uskakovala a většinou se jí dařilo odrážet svojí holí chlapcovy výpady, ale ne vždycky. Když se na něj pokoušela vrhnout, odrazil její hůl svojí vlastní, smetl ji stranou a tvrdě .svým dřevem sjel dolů k jejím prstům. Vykřikla a upustila zbraň.

Princ Joffrey se dal do smíchu. Chlapec se otočil, s očima rozšířenýma a ohromený, a upustil svoji hůl do trávy. Dívka se na něj mračila, cucala si kotníky v ústech, aby z nich vysála bolest a Sansa si zděšeně uvědomila, že to je její sestra. ,Ariyo?" vyhrkla nevěřícně.

"Jeďte pryč!" vykřikla na ně Arya se slzami zlosti v očích. "Co tady děláte? Nechte nás být."

Joffrey pohlédl z Aryi na Sansu a zase zpátky. "Tvoje sestra?" Celá červená přikývla. Joffrey si prohlížel chlapce, obyčejného kluka s hrubým pihovatým obličejem a hustými rezavými vlasy. "A kdo jsi ty, chlapče?" zeptal se velitelským tónem, ve kterém nebylo ani známky po skutečnosti, že ten druhý je přinejmenším o rok starší.

"Mycah," zamumlal chlapec. Poznal prince a sklopil oči. "Můj pane."

"Je to řezníkův syn," řekla Sansa.

"Je to můj přítel," vyhrkla Arya ostře. "Nechte ho na pokoji."

"Řezníkův syn, který chce být rytířem, je to tak?" Joffrey seskočil dolů ze svého koně, s mečem v ruce. "Seber svůj meč, řeznický kluku," řekl s očima lesknoucíma se pobavením. "Uvidíme, jak dobrý jsi."

Mycah tam stál ztuhlý strachy.

Joffrey kráčel k němu. "Tak dělej, seber ho. Nebo bojuješ jenom s malými holkami?"

"Ona to po mně chtěla, můj pane," omlouval se Mycah. "Ona to chtěla."

Sanse stačilo pohlédnout na Aryu a vidět její zrudlý obličej, aby poznala, že chlapec mluví pravdu, ale Joffrey neměl náladu něco poslouchat. Víno v něm probudilo divokost. "Tak zvedneš ten meč, nebo ne?"

Mycah zavrtěl hlavou. "Je to jenom hůl, můj pane. To není meč, je to jenom hůl."

"A ty jsi jenom řeznický kluk a ne rytíř." Joffrey zvedl Lví zub a položil jeho hrot pod oko na Mycahovu tvář, zatímco řezníkův syn tam stál a celý se třásl, "To je sestra mojí paní, do které jsi udeřil, víš to?" Tam, kde meč zatlačil do Mycahova masa, vytryskla jasná krůpěj a po chlapcově tváři začala stékat pomalá rudá stružka.

"Nech toho!" vykřikla Arya. Zvedla svoji spadlou hůl.

Sansa dostala strach. "Aryo, ty se do toho neplet."

"Já mu neublížím... ne moc," řekl princ Joffrey Arye, nespouštěje oči z řezníkova syna.

Arya zamířila k nim.

Sansa sklouzla ze své klisny, ale byla příliš pomalá. Arya mávla oběma rukama. Ozvalo se hlasité prask, když se dřevo roztříštilo o zadní část princovy hlavy a pak se před Sansinýma vyděšenýma očima seběhlo všechno najednou. Joffrey zavrávoral a otočil se, ústa plná nadávek. Mycah se rozběhl ke stromům, tak rychle, jak mu to nohy dovolovaly. Arya do prince svou holí udeřila znovu, ale tentokrát Joffrey její úder odrazil Lvím zubem a vyrazil jí zlomenou hůl z ruky. Zadní část jeho hlavy byla samá krev a v očích měl oheň. Sansa křičela: "Ne, ne, nechtě toho, nechtě toho oba, všechno zkazíte," ale žádný z nich jí nevěnoval pozornost. Arya zvedla kámen a mrštila jím po Joffreyově hlavě. Místo toho zasáhla jeho koně a ušlechtilý hnědák se vzepjal na zadních a rozběhl se pryč za Mycahem. "Nechte toho, nechtě toho, přestaňte!" křičela Sansa marně. Joffrey švihl po Arye svým mečem a začal ji častovat nadávkami, strašlivými slovy a oplzlostmi. Arya začala couvat, nyní vystrašená, ale Joffrey ji hnal před sebou, pronásledoval ji směrem k lesu, kde ji svým mečem přitiskl zády ke stromu. Sansa nevěděla, co má dělat. Bezmocně se dívala, téměř slepá slzami.

Pak se kolem ní mihla šedivá skvrna a najednou tam byla Nymeria, vyskočila a její čelistí se těsně sevřely kolem ruky, ve které Joffrey svíral meč. Ocel mu vypadla z ruky, zatímco vlk ho srazil k zemi a spolu se kutáleli v trávě, vlk na něj cenil zuby a dorážel a princ řval bolestí. "Sundej to ze mel" křičel. "Sundej to!"

Aryin hlas zapráskal jako bič. "Nymerio!"

Zlovlk Joffreye pustil a přeběhl k Arye. Princ ležel v trávě, naříkal, tiskl si k hrudi svoji zraněnou ruku. Jeho košile byla nasáklá krví, Arya řekla: "Neublížila ti... ne moc." Sebrala Lví zub z místa, kde spadl, a držíc meč oběma rukama, stála nad princem.

Joffrey na ni pohlédl a vydal vystrašený naříkavý zvuk. "Ne," řekl, "neubližuj mi. Povím to matce."

"Nech ho být!" vykřikla Sansa na svoji sestru.

Arya se otočila a vší silou vyhodila meč do vzduchu. Modrá ocel se zableskla ve slunci. Meč vyletěl daleko nad řeku, rozrazil hladinu a se šplouchnutím jim zmizel z očí, Joffrey zasténal. Arya se rozběhla ke svému koni, s Nymerii poskakující jí v patách.

Jakmile byly pryč, Sansa přešla k princi Joffreyovi. Měl oči zavřené bolestí, jeho dech byl přerývaný. Sansa si klekla vedle něho. "Joffreyi," zavzlykala. "Och, podívej se, co ti udělali, podívej se na to. Můj ubohý princi. Neboj se. Odjedu do tvrze a přivedu pro tebe pomoc." Jemně natáhla ruku a odhrnula mu z obličeje jeho hebké světlé vlasy.

Jeho oči se otevřely a pohlédly na ni, ale nebylo v nich nic než nenávist, nic než to nejhlubší pohrdání. "Tak si jeď," zasyčel na ni. "A nedotýkej se mě."

EDDARD

"Už ji našli, můj pane." Ned rychle vstal, "Naši muži nebo Lannisterovi?" "Byl to Jory," odpověděl jeho majordomus Vayon Poole. "Nic se jí nestalo."

"Díky bohům," řekl Ned. Jeho muži Aryu hledali celé čtyři dny, ale královnini zbrojnoši se na hon na jeho dceru vydali také. "Kde je? Vyřiď Jorymu, aby ji sem ihned přivedl."

"Moc mě to mrzí, můj pane," řekl mu Poole, "ale strážní v bráně byli Lannisterovi muži a ti neprodleně informovali královnu, když ji Jory přivedl. Odvedli ji rovnou před krále a..."

"Zatracená ženská!" zaklel Ned a rozběhl se ke dveřím. "Najdi Sansu a okamžitě ji přiveď do audienční síně. Jejího hlasu možná bude zapotřebí." Rudý vzteky sbíhal po schodech věže. První tři dny sám jezdil v čele pátračů, sotva hodinu zamhouřil oka. Dnešního rána byl tak skleslý na duchu a tak unavený, že se stěží držel na nohou, ale teď cítil vztek jako nikdy předtím, který jej plnil energií.

Když kráčel přes nádvoří hradu, muži na něj volali, ale Ned je ve spěchu ignoroval. Nejraději by se rozběhl, ale byl stále pobočníkem krále a muž jeho hodnosti si musel uchovávat svou důstojnost. Byl si vědom očí, které ho pozorovaly, tichých hlasů, divících se, co pobočník teď udělá.

Hrad byl skromnou pevností půl dne jízdy na jih od Trojzubce. Královská skupina učinila sama sebe nezvanými hosty jeho pána, sera Raymuna Darryho, zatímco po obou stranách řeky probíhal lov na Aryu a řezníkova syna. Nebyli zde vítanými hosty. Ser Raymun žil s králem v míru, ale jeho rodina bojovala u Trojzubce pod Rhaegarovými dračími zástavami a jeho tři starší bratři tam padli, což byla skutečnost, na kterou ani Robert, ani ser Raymun nikdy nezapomněli. S královými muži, Darryho muži, Lannisterovými muži a Starkovými muži všemi natěsnanými do jednoho hradu, který pro ně byl příliš malý, tam panovalo dusno a těžké napětí.

Král si přivlastnil audienční síň sera Raymuna a právě v té je Ned teď našel. Když vtrhl dovnitř, místnost byla plná lidí. Až příliš plná, pomyslel si; kdyby byli o samotě, on a Robert by celou záležitost mohli vyřešit přátelsky.

Robert byl vmáčklý v Darryho vysokém křesle na vzdáleném konci síně a jeho obličej byl nepřístupný a zamračený. Cersei Lannister a její syn stáli vedle něho. Královna měla ruku na Joffreyově rameni. Chlapec měl ruku stále zafačovanou hedvábnými obvazy.

Arya stála uprostřed místnosti, sama až na Joryho Cassela, a upíraly se na ni oči všech přítomných. "Aryo," zvolal Ned. Zamířil k ní, provázen zvoněním ostruh svých vysokých kožených bot na kamenné podlaze. Když ho uviděla, vykřikla a začala

vzlykat.

Ned poklekl na koleno a vzal ji do náruče. Celá se třásla. "Je mi to líto," stkala. "Je mi to líto. Je mi to tak líto."

"Já vím," řekl. Byla v jeho náručí tak droboučká, ne víc než hubená malá dívenka. Bylo těžké pochopit, jak mohla způsobit tolik potíží, "Není ti nic?"

"Ne." Obličej měla špinavý a slzy jí malovaly růžové stezičky na tvářích. "Jenom mám hlad. Měla jsem nějaké bobule, ale nic jiného k snědku jsem nenašla."

"Brzy dostaneš najíst," slíbil jí Ned. Zvedl obličej ke králi. "Co tohle všechno má znamenat?" Jeho oči přelétly místnost, pátrajíce po přátelských obličejích. Ale co se týkalo jeho vlastních mužů, bylo jich tam poskrovnu. Ser Raymun Darry si také dával pozor na svoje vzezření. Lord Renly měl na tváři poloúsměv, který mohl znamenat cokoli, a starý ser Barristan byl vážný; zbytek byli Lannisterovi muži a všichni se tvářili nepřátelsky. Jejich jediným štěstím bylo, že jak Jaime Lannister, tak Sandor Clegane nebyli přítomni, vedli pátrací skupinu na sever od Trojzubce. "Proč mi nikdo neřekl, že jste moji dceru našli?" dožadoval se Ned, hlasem stále silnějším. "Proč ji okamžitě nepřivedli ke mně?"

Mluvil k Robertovi, ale byla to Cersei Lannister, kdo mu odpověděl. "Jak se opovažuješ mluvit se svým králem tímto tónem?"

Král se při jejích slovech zavrtěl. "Zmlkni, ženo," vyštěkl a napřímil se ve svém křesle. "Omlouvám se, Nede. Nechtěl jsem to děvče vystrašit. Připadalo mi nejlepší přivést ji rovnou sem, abychom celou záležitost měli co nejrychleji z krku."

"A o jakou záležitost jde?" Ned do svého hlasu vložil led.

Královna udělala krok kupředu. "Ty to dobře víš, Starku. Tvoje dcera napadla mého syna. Ona a ten řeznický kluk. Její zvíře mu chtělo urvat ruku."

"To není pravda," řekla Arya nahlas. "Jen ho trochu kousla. On Mycahovi ubližoval."

"Joff nám pověděl, co se tam stalo," řekla královna. "Ty a ten řeznický kluk jste se na něho vrhli s holemi a tys na něj pustila toho svého vlka."

"Tak to nebylo," protestovala Arya, opět se slzami na krajíčku. Ned své dceři položil ruku na rameno.

"Ano, bylo to tak!" trval na svém princ Joffrey. "Všichni se na mě vrhli a ona pak hodila Lví zub do řeky!" Ned si všiml, že když mluvil, nežhnulo mu přitom v očích tak jako Arye.

"Lháři!" vykřikla Arya.

"Zmlkni!" křikl na ni princ zpátky.

"Dost!" zahřímal král, který vstal ze svého trůnu, hlasem plným podráždění. Rozhostilo se ticho. Pohlédl na Aryu nad svým hustým vousem. "Teď nám dítě povíš, jak se to stalo. Pověz to a pověz to podle pravdy. Je velkým hříchem lhát králi." Pak

pohlédl na svého syna. "Až skončí, bude řada na tobě. Do té doby drž jazyk za zuby."

Když Arya začala vyprávět svůj příběh, Ned uslyšel, jak se za ním otevřely dveře. Otočil se a uviděl Vayona Poolea vedoucího dovnitř Sansu. Tiše stáli vzadu v síni, zatímco Arya mluvila. Když se dostala k části, kdy hodila Joffreyův meč do středu Trojzubce, Renly Baratheon se začal smát. Král se naježil. "Sere Barristane, vyprovoď mého bratra ze síně, než se zadusí smíchy."

Lord Renly svůj smích potlačil. "Můj bratr je příliš laskavý. Dokážu dveře najít sám." Uklonil se Joffreyovi. "Možná mi později řekneš, jak se devítileté holce velikosti zbabělé krysy podařilo odzbrojit tě násadou od koštěte a hodit tvůj meč do řeky." Než se za ním dveře zavřely, Ned ho ještě slyšel utrousit: "Lví zub," a znovu se zachechtat.

Když začal vyprávět svoji velmi odlišnou verzi příběhu princ Joffrey, byl velmi bledý. Jakmile s vyprávěním skončil, král ztěžka vstal ze svého křesla, vyhlížeje jako muž, který touží být kdekoli jinde, jen ne v audienční síni. "U sedmi pekel, jak z toho všeho mám být moudrý? On říká jednu věc, ona tvrdí jinou."

"Ti dva nebyli jediní přítomní," ozval se Ned. "Sanso, pojď sem." Ned si její verzi příběhu vyslechl ještě toho večera, kdy Arya zmizela. Znal pravdu. "Povez nám, co se tam stalo!'

Jeho starší dcera váhavě postoupila kupředu. Byla oblečená v modrán, bíle lemovaném sametu, se stříbrným řetězem kolem krku. Její husté zlatohnědé vlasy byly kartáčovány, dokud se neleskly jako zlato. Zamrkala na svoji sestru, pak na mladého prince. "Já nevím," řekla plačtivě a tvářila se přitom, jako by nejraději utekla. "Já si nic nepamatuju. Všechno se seběhlo tak rychle, neviděla jsem..."

"Ty proklatá!" zavřeštěla Arya. Vrhla se na svoji sestru jako šíp, srazila Sansu k zemi a začala do ní bušit. "Lhářko, lhářko, lhářko, lhářko!"

"Aryo, nech toho!" vykřikl Ned. Jory ji kopající odtrhl od její sestry. Když ji Ned zvedal zpátky na nohy, Sansa byla bledá a chvěla se. "Ublížila ti?" zeptal se, ale ona jen hleděla na Aryu, jako by ho vůbec neslyšela.

"Ta holka je stejně divoká jako to její špinavé zvíře," řekla Cersei Lannister. "Roberte, chci abys ji potrestal."

"U sedmi pekel," zaklel Robert. "Cersei, podívej se na ni. Vždyť je to dítě. Co po mně chceš, abych udělal, nechal ji mrskat ulicemi? Proklatě, děti se spolu perou. Je po všem. Nikomu nebylo trvale ublíženo."

Královna zuřila. "Joff na sobě bude mít jizvy po zbytek života."

Robert Baratheon pohlédl na svého nejstaršího potomka. "Tak bude. Možná si z nich vezme ponaučeni". Nede, dohlédni na to, aby propříště tvoje dcera byla ukázněná. Já se o totéž postarám u svého syna."

"S radosti. Tvoje Výsosti," řekl Ned s nesmírnou úlevou.

Robert začal kráčet pryč, ale královna ještě neskončila. "A co ten zlovlk?" zavolala za ním. "Co ta bestie, co napadla tvého syna?"

Král se zastavil a otočil se, zamračený. "Na toho zatraceného vlka jsem zapomněl."

Ned cítil, jak Arya v Joryho náručí ztuhla. Jory rychle promluvil. "Po vlkovi jsme nenašli ani stopy, Tvoje Výsosti."

Robert z toho nevypadal nešťastně. "Ne? Tak to nechtě být."

Královna zvedla hlas. "Sto zlatých dragonů muži, který mi přinese jeho kůži!"

"Drahá kožešina," zabručel Robert. "Já s tímhle nemám nic společného, ženo. Plať si ty svoje zatracené kožešiny lannisterským zlatem."

Královna na něj chladně pohlédla. "Nepovažovala jsem tě za takového skrblíka. Král, o kterém jsem si myslela, že se za něj provdám, by mi položil vlčí kůži přes postel, než by slunce zapadlo."

Robertův obličej potemněl hněvem. "To by byl skvělý trik, bez vlka."

"My máme vlka," řekla Cersei Lannister. Její hlas velmi ztichl, ale její zelené oči zářily triumfem.

Všem chvíli trvalo, než její slova pochopili, ale když jim to konečné došlo, král podrážděně pokrčil rameny. "Jak chceš. Ať to ser Hyn udělá."

"Roberte, to přece nemůžeš myslet vážně," protestoval Ned.

Král neměl náladu na další argumenty. "Dost, Nede, už nechci nic slyšet. Zlovlk je nebezpečné zvíře. Dřív nebo později by napadl tvoje děvče stejným způsobem, jako se ten druhý vrhl na mého syna. Opatři jí psa, bude to pro ni lepši."

Právě tehdy to konečně pochopila i Sansa. Její oči zalétly k jejímu otci, plné strachu. "On nemyslí Lady, že ne?" Viděla v jeho obličeji pravdu. "Ne!" vyhrkla. "Ne, Lady ne, Lady nikoho nepokousala, je hodná..."

"Lady tam nebyla!" vykřikla Arya hněvivě. "Nechte ji na pokoji!"

"Zastav je," prosila Sansa otce, "nedovol jim to udělat, prosím, prosím, to nebyla Lady, to byla Nymeria, udělala to Nymeria, to přece nemohou, to nebyla Lady, nenech je ublížit ji, dohlédnu na to, aby byla hodná, slibuju, slibuju..." Dala se do pláče.

Jediné, co Ned mohl udělat, bylo vzít ji do náruče a držet ji u sebe, zatímco plakala. Pohlédl přes místnost na Roberta. Svého starého přítele, který mu byl bližší než kterýkoli bratr. "Prosím, Roberte. Pro lásku, kterou ke mně chováš. Pro lásku, kterou jsi měl k mé sestře. Prosím."

Král se na ni dlouho díval, pak stočil oči ke své ženě. "Budiž proklatá, Cersei," řekl s

nenávistí v hlase.

Ned vstal, něžně se vyprostil ze Sansina sevření. Všechna únava uplynulých čtyř dnů na něj dolehla plnou silou. "V tom případě to udělej ty, Roberte," řekl hlasem chladným jako ocel. "Alespoň měj odvahu vykonat to sám."

Robert pohlédl na Neda prázdnýma, mrtvýma očima a beze slova odešel, kroky těžkými jako olovo. Síň vyplnilo ticho.

"Kde je ten zlovlk?" zeptala se Cersei Lannister, když její manžel byl pryč. Princ Joffrey vedle ní se usmíval.

"To zvíře je uvázané venku před bránou, Tvoje Výsosti," odpověděl neochotně ser Barristan Selmy.

"Pošli pro Hyna Paynea."

"Ne," řekl Ned. Otočil se k Jorymu. "Odveď děvčata do jejich pokojů a přines mi Led." Slova v jeho hrdle chutnala žluči, ale přinutil je vyjít přes jeho rty. "Když se to musí udělat, udělám to sám."

Cersei Lannister na něj podezřívavě pohlédla. "Ty, Starku? Máš za lubem nějakou lest? Proč bys to měl udělat ty?"

Všichni na něho hleděli, ale byl to Sansin pohled, který pálil ze všech nejvíc. "Je ze severu. Zasluhuje si lepší smrt než rukou řezníka."

Odešel ze síně s očima žhnoucíma a nářkem jeho dcery odrážejícím se inu ozvěnou v uších. Štěně zlovlka našel tam, kde ho uvázali. Ned si k němu na okamžik sedl. "Lady," řekl, vychutnávaje zvuk toho jména. Nikdy nevěnoval příliš pozornosti jménům, která si jeho děti pro zlovlky vybraly, ale když se na ni teď díval, věděl, že Sansa si zvolila dobře. Byla nejmenší ze smečky, nejhezčí, nejněžnější a nejdůvěřivější. Pohlédla na něj svýma jasnýma zlatýma očima a on pohladil její hustou šedivou srst.

Zakrátko nato mu Jory přinesl Led.

Když bylo po všem, nařídil mu: "Vyber čtyři muže a řekni jim, ať tělo odvezou na sever. Pohřběte ji na Zimohradu."

"Tak daleko?" hlesl Jory, ohromen.

"Tak daleko," přikývl Ned. "Tuhle kůži ta Lannisterovic ženská nedostane."

Kráčel zpět ke věži, aby se konečně odebral ke spánku, když tu se do hradu bránou vhrnul Sandor Clegane a jeho družina, vracející se z pátrací výpravy.

Přes záda jeho koně něco viselo, těžký tvar v zakrvácené látce. "Po tvé dceři není nikde ani vidu, ani slechu, pobočníku," zaskřípal na něj dolů Ohař, "ale den přece jen nevyšel nazmar. Dostali jsme to její malé zvířátko." Sáhl dozadu a shodil náklad ze zad koně. S žuchnutím dopadl na zem před Neda.

Ned se sklonil a stáhl látku, obávaje se slov, která bude muset říci Arye, ale nebyla to Nymeria. Byl to řezníkův syn, Mycah. Jeho tělo bylo pokryté zaschlou krví. Byl rozseknut téměř vpůli od ramene k pasu strašlivou ranou vedenou seshora.

"Vy jste ho uštvali," řekl Ned.

V Ohařových očích za ocelí jeho strašlivé, do podoby psí hlavy tvarované přilbice, se zablesklo. "Utíkal." Pohlédl Nedovi do obličeje a dal se do smíchu. "Ale ne dost rychle."

BRAN

Měl pocit, jako by takto padal už celá léta. Leť, zašeptal hlas v temnotě, ale Bran nevěděl, jak létat, a jediné, čeho byl schopen, bylo padat.

Mistr Luwin vyrobil malého chlapce z hlíny, vypálil ho v peci, dokud nebyl tvrdý a křehký, oblékl ho do Branových šatů a shodil ho ze střechy. Bran si vzpomínal na to, jak se dole pod zdí roztříštil na kusy. "Jenomže já nikdy nespadnu," řekl a dál padal.

Země byla tak hluboko, že na ni skrze šedivou mlhu, která se vlnila kolem něho, stěží dohlédl, ale cítil, jak rychle padá, a věděl, že na něho tam dole čeká. Dokonce ani ve snech člověk nemůže padat donekonečna. Věděl, že se probudí v okamžiku těsné před dopadem na zem. Člověk se vždycky probudí těsně předtím, než dopadne.

A co když ne? zeptal se hlas.

Země teď byla blíž, třebaže stále velmi daleko, tisíc mil daleko, ale blíž, než byla předtím. Tady v temnotě byla zima. Nebylo tam slunce ani hvězdy, jenom země hluboko pod ním, která se blížila, aby se o ni rozmáčkl na kaši. a šedivá mlha a šeptající hlas. Nejraději by se rozplakal.

Neplač, Leť.

"Já létat neumím," namítl Bran. "Neumím, neumím..."

Jak to můžeš vědět? Copak Jsi to někdy zkoušel?

Hlas byl vysoký a tenký. Bran se rozhlédl kolem sebe, aby se podíval, odkud přichází. Spirálovitě dolů se s ním k zemi řítila vrána, těsně mimo jeho dosah, provázela ho při pádu. "Pomoz mi," řekl.

Já se o to snažím, odpověděla vrána. Řekni, máš nějaké zrní?

Bran sáhl do kapsy a temnota kolem něj se podivně otočila dokola. Když ruku vyndal, mezi jeho prsty klouzala do prázdna zlatá zrníčka. Padala s ním.

Vrána přistála na jeho ruce a začala zobat.

"Ty jsi opravdu vrána?" zeptal se Bran.

A ty opravdu padáš? zeptala se vrána jeho.

"Je to jenom sen," řekl Bran.

Opravdu? zeptala se vrána.

"Probudím se, až dopadnu na zem," řekl Bran ptákovi.

Až dopadneš na zem, zemřeš, řekla vrána a začala znovu zobat zrní.

Bran pohlédl dolů. Nyní pod sebou viděl hory, jejichž vrcholky byly okrášlené sněhem a stříbrná vlákna řek v temných lesích. Zavřel oči a dal se do pláče.

Tohle nikam nevede, řekla vrána. Už jsem ti to říkala, odpovědí je létání, ne pláč. Co je na tom těžkého? Já to taky dělám. Vrána nabrala vzduch a zatřepetala křídly kolem Branovy ruky.

"Ty máš křídla," namítl Bran.

Možná je máš taky.

Bran si hmátl na ramena, marně pátraje po pěn.

Existují různé druhy křídel, řekla vrána.

Bran pohlédl na svoje ruce, na své nohy. Byl tak vyhublý, jenom kůže těsně obepínající kosti. Byl vždycky takhle hubený? Pokoušel se vzpomenout si. Z šedivé mlhy před ním se vyloupl obličej, jasně zářící zlatem. "Co za věci to dělám pro lásku," řekl.

Bran vykřikl.

Vrána zamávala křídly, zakrákala. Tohle ne, křikla na něj. Zapomeň na to, nepotřebuješ to, odlož to stranou, zapomeň na to. Přistála na Branově rameni, klofla do něj a zářící zlatý obličej zmizel.

Bran teď padal rychleji než předtím. Šedivá mlha skučela kolem něho, když se řítil směrem k zemi pod sebou. "Co mi to děláš?" zeptal se vrány se slzami v očích.

Učím tě létat.

"Já neumím létat!"

Letíš právě ceď.

"Já padám!"

Každý let začíná pádem, řekla vrána. Podívej se dolů.

"Já mám strach..."

PODÍVEJ SE DOLŮ!

Bran se podíval dolů a ucítil, jak se jeho vnitřnosti mění ve vodu. Země se k němu teď přímo řítila. Celý svět se prostíral pod ním, tapiserie běloby, hnědi a zeleně. Viděl všechno tak jasně, že na okamžik zapomněl na strach. Viděl celou říši a každého v ní.

Viděl Zimohrad, tak jak jej vidí orlové, vysoké věže vyhlížející seshora bachratě a nemotorně, zdi hradního opevněni, které byly jen tenkými čárkami na hnědé hlíně. Viděl mistra Luwina na jeho balkoně, studujícího oblohu svojí naleštěnou bronzovou trubicí a zamračeně píšícího poznámky do svojí knihy. Viděl svého bratra Robba, vyššího a silnějšího, než si ho pamatoval, procvičujícího se na nádvoří v šermu, s mečem z opravdové oceli. Viděl Hodora, prostoduchého obra nesoucího kovadlinu do Mikkenovy kovárny, zvedajícího si ji na rameno tak lehce, jako by si jiný muž zvedl pytel sena. V srdci božího háje velký bílý čarostrom přemítal nad svým odrazem na hladině černého jezírka a jeho listy ševelily v chladném větru. Když vycítil padajícího Brana, zvedl oči od tiché vody a vědoucně se na něho zahleděl.

Pohlédl na východ a spatřil galéru brázdící vody Kousanec. Viděl svoji matku sedící samotnou v kajutě, hledící na krví potřísněnou čepel dýky na stole před ni, zatímco veslaři se mocně opírali do vesel a ser Rodrik se nakláněl přes zábradlí, celý se třásl a prudce oddychoval. Před nimi se kupily temné bouřkové mraky, rozléhalo se temné hromobití a černou oblohu bičovaly provazce blesků, ale zvláštní bylo, že oni to neviděli.

Pohlédl na jih a uviděl širé modrozelené řítící se vody Trojzubce. Viděl svého otce hádajícího se s králem, jeho obličej poznamenaný žalem. Viděl Sansu, jak v noci pláče až do usnuti, a spatřil Aryu hledící do ticha a střežící ve svém srdci tajemství. Všude kolem nich byly stíny. Jeden stín byl temný jako saze, se strašlivým obličejem psa. Další byl oděn ve zbroji lesknoucí se jako slunce, zlatý a krásný. Nad oběma z nich se tyčil obr ve zbroji vyrobené z kamene, ale když otevřel hledí, uvnitř nebylo nic než tma a hustá černá krev.

Zvedl oči a zahleděl se do dáli přes úzké moře, do Svobodných měst a k zelenému Dothrackému moři a ještě dál, do Vaes Dothrak pod jeho horou, do bájných zemí za Nefritovým mořem, do Ašaje u Stínozemí, kde se draci probouzejí do východu slunce.

Nakonec pohlédl na sever. Uviděl Zeď zářící jako modrý krystal a svého nevlastního bratra Jona spícího samotného v chladném loži, s pokožkou blednoucí a tvrdnoucí, jak z něj vyprchávaly vzpomínky na teplo. A pohlédl dál za Zeď, přes nekonečné hvozdy oděné sněhem, přes zamrzlé pobřeží a velké modrobílé řeky ledu a mrtvé planiny, kde nic nerostlo a nežilo. Dál a dál a dál na sever se díval, až k zácloně světla na samém konci světa a pak ještě dál. Pohlédl hluboko do srdce zimy a pak vykřikl, pln strachu, a na tvářích ho zapálilo teplo jeho slz.

Teď to víš, zašeptala vrána, která seděla na jeho rameni. Teď víš, proč musíš žít.

"Proč?" zvolal Bran, který nic nechápal a jen dál padal a padal.

Protože zima se blíží.

Bran pohlédl na vránu na svém rameni a vrána se podívala na něho. Měla tři oči a to třetí oko bylo plné strašlivých vědomostí. Bran se podíval dolů. Teď pod ním nebylo nic než sníh a zima a smrt, zmrzlá pustina, kde zubaté modrobílé věže ledu čekaly, aby ho objaly. Řítily se k němu jako oštěpy. Uviděl kosti tisíce dalších snílků nabodaných na jejich hroty a pocítil zoufalý strach.

"Může člověk vůbec být statečný, když má z něčeho strach?" slyšel říkat svůj vlastní hlas, tichý a vzdálený.

A hlas jeho otce mu odpověděl: "To je jediná chvíle, kdy může být statečný."

Teď, Brane, pobídla ho vrána. Rozhodni se. Leť nebo zemři.

Smrt se k němu natahovala, ječela a řvala.

Bran roztáhl paže a letěl.

Neviditelná křídla nabrala vzduch, naplnila se a vynesla ho vzhůru. Strašlivé ledové jehly začaly ustupovat do hloubky pod ním. Obloha se nad ním otevřela. Bran vzlétl. Bylo to lepší než šplhání. Bylo to lepší než cokoli jiného. Svět pod ním se zmenšoval.

"Já letím!" zvolal potěšené.

To jsem si všimla, poznamenala tříoká vrána. Vznesla se do vzduchu a zatřepetala křídly proti jeho obličeji, zpomalujíc ho, oslepujíc ho. Když její perutě začaly bít do jeho tváře, zachvěl se. Její zobák ho prudce klofl a Bran pocítil náhlou oslepující bolest uprostřed čela, mezi očima.

"Co to děláš?" vykřikl.

Vrána otevřela zobák a zakrákala na něho, strašidelným výkřikem hrůzy, a šedivá mlha kolem nich se zachvěla, zavlnila a roztrhla se jako závoj a on uviděl, že vrána je ve skutečnosti žena, služka s dlouhými černými vlasy, kterou odněkud znal, ze Zimohradu, ano, tak tomu bylo, už si na ni vzpomínal a pak si uvědomil, že je v Zimohradu, ve vysoké posteli v nějaké studené věžní místnosti a ta černovlasá žena upustila na podlahu nádobku s vodou, kde se rozbila, a rozběhla se dolů po schodech s výkřikem: "On se probral, on se probral, on se probral!"

Bran se dotkl svého čela mezi očima. Místo, kde ho vrána klofla, ho stále pálilo, ale nic tam nebylo, žádná krev, žádná rána. Cítil nesmírnou slabost a točila se mu hlava. Pokoušel se vstát z postele, ale nedokázal to.

A pak se vedle postele něco mihlo a lehce to přistálo na jeho nohou. Necítil nic. Pár žlutých očí pohlédl do jeho vlastních, očí zářících jako slunce. Okno bylo otevřené a v místnosti byla zima, ale teplo, které vycházelo z vlka, ho obklopilo jako horká. lázeň. Moje štěně, uvědomil si Bran... nebo to není ono? Bylo tak velké. Natáhl se k němu, aby ho pohladil, rukou, která se mu chvěla jako list.

Když do místnosti vtrhl jeho bratr Robb, bez dechu, jak se řítil vzhůru po schodech věže, zlovlk olizoval Branův obličej. Bran klidně zvedl oči a pohlédl na Robba. "Jmenuje se Léto," řekl.

CATELYN

"Do Králova přístaviště dorazíme za hodinu." Catelyn se odvrátila od zábradlí a přinutila se usmát. "Tvoji veslaři si vedli dobře, kapitáne. Každý z nich dostane stříbrňák, na znamení mé vděčnosti."

Kapitán Moreo Tumitis ji obdařil poloviční úklonou. "Jsi až příliš štědrá, lady Stark. Pocta z toho, že mohou přepravovat tak urozenou paní jako ty, je pro ně veškerou odměnou, po které by mohli toužit."

"Ale stříbro si vezmou taky."

Morco se usmál. "Jak si přeješ." Hovořil plynule Společným jazykem, jenom se slabým náznakem tyrošského přízvuku. Řekl jí, že po mořích se plaví už třicet let, nejdříve jako veslař, pak kormidelník a nakonec kapitán své vlastní obchodní galéry. Bouřlivá tanečnice byla jeho čtvrtou lodí a nejrychlejší ze všech, dvoustěžňovou galérou s šedesáti vesly.

Zajisté to byla nejrychlejší z lodí dostupných v Bílém přístavu, kam Catelyn a ser Rodrik Cassel dorazili po svém bezhlavém cvalu dolů na jih podél řeky. Tyrošané jsou pověstní svou lakotou a ser Rodrik ji přemlouval, aby si najali rybářskou šalupu z ostrovů Tři sestry, ale Catelyn trvala na galéře a dobře udělala. Po většinu cesty vály větry proti nim a bez vesel galéry by se stále ještě plahočili na moři za Prsty, místo, aby se blížili ke Královu přístavišti a konci své cesty.

Tak blízko, pomyslela si. Pod plátěnými obvazy, tam, kde se do nich zakousla ocel dýky, jí v prstech stále bolestně cukalo. Ta bolest je mým bičem, říkala si Catelyn, kdybych náhodou zapomněla. Nedokázala ohnout dva poslední prsty na levé ruce a ty ostatní už nikdy nebudou tak ohebné jako dřív. Jistě, byla to malá cena za Branův život.

V tu chvíli na palubu vyšel ser Rodrik. "Můj dobrý příteli," řekl Moreo přes svůj vidlicovitě tvarovaný zelený vous. Tyrošané milovali zářivé barvy, dokonce i na vlasech a vousech. "Rád vidím, že už se ti vede lépe."

"Ano," přikývl ser Rodrik. "Už celé dva dny netoužím umřít." Uklonil se Catelyn. "Moje paní."

Skutečně vypadal lépe. O odstín hubenější, než když vypluli z Bílého přístavu, ale již takřka opět sám sebou. Silné větry v Kousanci a rozbouřené úzké moře se s ním neshodly a on takřka spadl přes palubu, když je nečekaně zasáhla bouře za Dračím

kamenem, ale jaksi se mu podařilo chytit se provazu a držet se, dokud jej tři z Moreových mužů nezachránili a neodnesli do bezpečí v podpalubí.

"Kapitán mi pravé sdělil, že naše cesta je téměř u konce," řekla.

Seru Rodrikovi se podařilo suše usmát. "Tak brzy?" Bez svých velkých bílých licousů vypadal podivně; jaksi menši, méně dychtivý a o deset let starší. Nicméně, tam v Kousanci se zdálo nanejvýš rozumným podřídit se břitvě muže z posádky, poté co licousy byly už potřetí beznadějně potřísněny, když se nakláněl přes zábradlí a zvracel do rozbouřených vod.

"Ponechám vás o samotě, abyste mohli probrat svoje záležitosti," řekl kapitán Moreo. Uklonil se a vzdálil se.

Galéra letěla po vodě jako vážka, její vesla se zvedala a padala v dokonalém rytinu. Ser Rodrik se opřel o zábradlí a zahleděl se na ubíhající pobřeží. "Nepatřím mezi nejchrabřejší ochránce."

Catelyn se jemně dotkla jeho paže. "Jsme tady, sere Rodriku, a jsme v pořádku. To je jediné, na čem teď záleží." Rukou zajela pod svůj plaší, kde tuhými prsty zašmátrala po dýce visící u jejího pasu. Zjistila, že se jí musí tu a tam dotknout, aby sama sebe ujistila. "Nyní musíme najít králova zbrojmistra a modlit se, aby to byl člověk, kterému lze důvěřovat."

"Ser Aron Santagar je ješitný muž, ale čestný." Ser Rodrik si zvedl ruku k obličeji, s úmyslem uhladit si licousy, jen aby znovu zjistil, že je tam nemá. Zatvářil se rozpačitě. "Možná tu dýku zná, ano... ale moje paní, od okamžiku, kdy vystoupíme na břeh, budeme vystaveni nebezpečí. A u dvora jsou takoví, kteří tě poznají podle vzhledu."

Catelynina lista se pevně stáhla. "Malíček," zamumlala. Před očima se jí zjevil jeho obličej; chlapecký obličej, třebaže chlapec už to dávno nebyl. Jeho otec zemřel před několika lety, takže nyní to byl lord Baeliš, ale přesto mu stále říkali Malíček. To její bratr Edmure mu dal to jméno, před dávnou dobou v Řekotočí. Skromné pozemky, kde se nacházelo sídlo jeho rodu, byly na nejmenším z Prstů a Petyr byl na svůj věk hubený a malý.

Ser Rodrik si odkašlal. "Lord Baeliš kdysi, ehm..." Odmlčel se při hledání vhodného výrazu.

Catelyn byla nad veškerou jemnost povznesená. "Byl to svěřenec mého otce. Vyrůstali jsme spolu v Řekotočí. Já ho považovala za svého bratra, ale jeho city vůči mně byly... víc než bratrské. Když bylo oznámeno, že se provdám za Brandona Starka, Petyr si stál na svém právu na moji ruku. Bylo to šílené. Brandonovi bylo dvacet, Petyrovi sotva patnáct. Musela jsem Brandona prosit, aby ušetřil Petyrův život. Nechal ho ze souboje vyjít s pouhou jizvou. Potom ho můj otec poslal pryč. Od té doby jsem ho neviděla." Nastavila obličej vodní spršce, jako by rychlý vítr byl schopný odvát ty vzpomínky pryč. "Napsal mi, že se se mnou chce setkat v Řekotočí, poté co byl Brandon zabit, ale já jsem ten dopis spálila. Tehdy už jsem

věděla, že se se mnou místo svého bratra ožení Ned."

Prsty sera Rodrika opět zašmátraly po neexistujících licousech. "Malíček je teď členem malé rady."

"Věděla jsem, že to dotáhne vysoko," řekla Catelyn. "Vždycky byl chytrý, dokonce jako chlapec, ale jednou věcí je být chytrý, a jinou moudrý. Přemýšlím, co se z něho za ta léta stalo."

Vysoko nad jejich hlavami zavolal muž hlídky ze svého koše. Kapitán Moreo se vyškrábal na palubu, začal chrlit příkazy a všude kolem nich na Bouřlivé tanečnici vypukla zuřivá aktivita, když před sebou spatřili Královo přístaviště rozložené na vrcholu jeho tří vysokých kopců. Catelyn věděla, že před třemi sty lety byly tyto kopce porostlé lesy a jenom hrstka rybářů žila na severním břehu Černovodého proudu, kde se vody hluboké, rychlé řeky řítily do moře. Pak z Dračího kamene připlul Aegon Dobyvatel. Tehdy se jeho armády vylodily na břeh a na nejvyšším z kopců postavily svou první hrubou pevnůstku ze dřeva a hlíny.

Nyní město pokrývalo pobřeží tak daleko, kam až Catelyn dohlédla; paláce, arboreta a sýpky, cihlová skladiště, dřevené hospody a kupecké krámky, putyky, hřbitovy a nevěstince, všechno nakupené jedno na druhém. Dokonce i na tuto vzdálenost slyšela hluk doléhající k nim z rybího trhu. Mezi budovami se táhly široké cesty lemované stromy, hrbolaté uličky pro pěší i chodníčky tak úzké, že dva lidé tam nemohli jít vedle sebe. Visenyin kopec byl korunován Velkým Baelorovým septem s jeho sedmi krystalovými věžemi. Za městem na Rhaenysině kopci stály zčernalé zdi Dračího doupěte, jehož obrovitý dóm se zřítil v ruinu a jehož bronzová vrata byla již po století zavřená. Mezi nimi běžela Ulice sester, rovná jako šíp. V dálce se zvedaly městské hradby, vysoké a mocné.

Nábřeží lemovala stovka mol a přístav byl přeplněný kotvícími loděmi. Rybářské čluny pro hluboké vody i říční čluny připlouvaly a odplouvaly, převozníci se odstrkovali bidly sem a tam přes Černovodý proud, obchodní galéry vykládaly zboží z Braavosu, Pentosu a Lysu. Catelyn spatřila královninu přepychově zdobenou veslici, kotvící vedle bachraté velrybářské lodi z přístavu Ibben, jejíž trup byl černý dehtem, a o kus dál po řece odpočíval u svých mol tucet štíhlých zlatých válečných lodí, s plachtami vykasanými a strašlivými železnými klouny oblévanými vodou.

A nad tím vším, zahlížející dolů z Aegonova vysokého kopce, stála Rudá bašta; sedm obrovitých bubnovitých věží korunovaných železným cimbuřím, rozměrný ponurý barbakán, síně s klenutými stropy a kryté mosty, kasárna, sklepení, sýpky a masivní parkánová zeď prošpikovaná střílnami pro lučištníky, to vše z bledě červeného kamene. Baštu nařídil postavit sám Aegon Dobyvatel. Dokončena byla za jeho syna Maegora Krutého, který posléze nechal štít hlavy všem kameníkům, tesařům a zedníkům, co na ní pracovali. Zapřísahal se, že jenom krev draka bude znát všechna tajemství této pevnosti Dračích pánů.

A přesto nyní praporce, které vlály z jejích hradeb, byly zlaté, ne černé, a tam, kde kdysi dštil oheň tříhlavý drak, nyní skotačil korunovaný jelen rodu Baratheonů.

Z přístavu právě vyplouvala loď z Letních ostrovů, štíhlá jako labuť, s vysokým

stěžněm a obrovitými bílými plachtami obtěžkanými větrem. Bouřlivá tanečnice proplula kolem ní, neúnavně míříc k pobřeží.

"Moje paní," řekl ser Rodrik, "zatímco jsem odpočíval, promyslel jsem si, jak nejlépe postupovat. Ty nesmíš vstoupit do hradu. Já tam půjdu místo tebe a přivedu sera Arona na nějaké bezpečné místo."

Pozorovala starého rytíře, zatímco galéra se blížila k molu. Moreo svým mužům udílel příkazy v drsné valyrijštině, řeči Svobodných měst. "Vystavil bys tím svůj život stejnému riziku jako já svůj!"

Ser Rodrik se usmál. "Já myslím, že ne. Díval jsem se předtím na svůj odraz ve vodě a stěží jsem sám sebe poznal. Moje matka byla posledním člověkem na světě, který mne viděl bez licousů, a ta už je čtyřicet let mrtvá. Věřím, že jsem v bezpečí, moje paní."

Moreo zahalekal rozkaz. Jako jedno se čtyřicet vesel zvedlo nad hladinu, pak se ponořilo a zabralo opačným směrem. Galéra zastavila. Další výkřik. Vesla zajela do trupu. Když přiráželi k molu, tyrošští muži vyskočili, aby loď uvázali. Na palubu přichvátal Moreo, samý úsměv. "Královo přístaviště, moje paní, jak jsi přikázala, a mohu tě ujistit, že moje loď nikdy nevykonala rychlejší ani bezpečnější plavbu. Budeš potřebovat pomoc při přenesení svých zavazadel do hradu?"

"My do hradu nepůjdeme. Snad bys mi mohl navrhnout hostinec, něco čistého, pohodlného a nepříliš vzdáleného od řeky."

Tyrošan si prsty prohrábl svůj zelený vous. "Přesně tak. Znám několik podniků, které by mohly vyhovovat tvým potřebám. Ovšem nejdříve, mohu-li být tak troufalý, je zde záležitost vyplacení druhé půle platby, na níž jsme se dohodli. A samozřejmě stříbrňáky navíc, které jsi tak laskavě slíbila. Myslím, že to bylo šedesát stříbrných."

"Pro veslaře," připomněla mu Catelyn.

"Och, to zajisté," řekl Moreo. "Napadlo mě, že bych je pro ně mohl uschovat, dokud se nevrátíme do Tyroše. To kvůli jejich ženám a dětem. Když jim stříbro dáš lady, moje paní, prohrají je v kostkách nebo budou celou noc holdovat neřestem."

"Existují horší věci, za které se dají utrácet peníze," vložil se do rozhovoru ser Rodrik. "Zima se blíží."

"Každý z nich ať se rozhodne sám za sebe," řekla Catelyn. "Zasloužili si to stříbro. Jak je utratí, to už není moje starost."

"Jak pravíš, moje paní," odpověděl Moreo, samá úklona a úsměv.

Jen pro jistotu Catelyn vyplatila veslaře sama, stříbrňák každému muži a po měďáku navíc dvěma, kteří vynesli jejich truhlice polovinu cesty do Visenyina kopce, do hostince, který jim Moreo doporučil. Byla to stará stavba nepravidelného půdorysu v Úhoří ulici. Žena, která hostinec vlastnila, byla zapšklá čarodějnice s bloudivým okem, jež si je podezřívavé změřila a kousla do mince, kterou jí Catelyn nabídla, aby se ujistila, že není falešná. Místnosti však byly prostorné a vzdušné a Moreo

přísahal, že její rybí guláš je ten nejšťavnatější v celých,Sedmi královstvích. A co bylo nejlepší, ani v nejmenším se nezajímala o jejich jména.

"Myslím, že bude nejlépe, když se budeš zdržovat mimo společnou jídelnu," řekl jí ser Rodrik, jakmile se nastěhovali. Měl na sobě kroužkovou zbroj, dýku a dlouhý meč pod tmavým pláštěm s kapuci, kterou si mohl přetáhnout přes hlavu. "Vrátím se do setměni, společně se serem Aronem," slíbil. "Nyní si odpočiň, moje paní."

Catelyn byla unavená. Cesta byla dlouhá a vyčerpávající, a ona již nebyla tak mladá, jako bývala kdysi, Z jejího okna byl výhled přes uličku a střechy na Černovodý proud za nimi. Dívala se, jak ser Rodrik odchází, spěšně kráčí rušnými ulicemi, dokud se neztratil v davu, a pak se rozhodla dát na jeho radu. Matrace byla vycpaná slámou místo peřím, ale Catelyn nečinilo potíže usnout na ni.

Probudilo ji naléhavé bušení na dveře.

Catelyn se prudce posadila. Střechy Králova přístaviště za oknem se koupaly v červené záři zapadajícího slunce. Spala déle, než měla v úmyslu. Na dveře znovu udeřila čísi pěst a cizí hlas zvolal: "Otevřte ve jménu krále."

"Okamžik," odpověděla. Zahalila se do svého pláště. Na stolku vedle postele ležela dýka. Vzala ji a otevřela petlici těžkých dřevěných dveří.

Muži, kteří vtrhli dovnitř, na sobě měli černou kroužkovou zbroj a zlaté pláště Městské hlídky. Jejich velitel se při pohledu na dýku v její ruce usmál a řekl: "To není třeba, moje paní. Jsme tady, abychom tě doprovodili do hradu."

"Na čí příkaz?" zeptala se.

Ukázal jí stuhu. Catelyn zatajila dech. Pečeť byla z šedivého vosku a na ní drozd. "Petyr," vydechla. Tak brzy! Seru Rodrikovi se určitě něco stalo. Pohlédla na velitele stráží. "Víte, kdo jsem?"

"Ne, moje paní," odpověděl. "Můj pán Malíček nám pouze nařídil přivést tě k němu a dohlédnout na to, aby se ti nic nestalo."

Catelyn přikývla. "Mohli byste počkat venku, než se obléknu?"

Vykoupala si ruce v míse a omotala je čistým plátnem. Když se snažila sešněrovat si korzet kolem těla a zavázat olivově hnědý plášť kolem krku, prsty mela obhroublé a podivně cizí. Jak se Malíček mohl dozvědět, že je tady? Ser Rodrik by mu to sám nikdy neřekl. Třebaže starý, byl tvrdohlavý a dokázal být věrný až za hrob. Dorazili příliš pozdě, takže Lannisterové se do Králova přístaviště dostali před ní? Ne, pokud by tohle byla pravda, Ned by tu byl také a určitě by za ní přišel. Jak...?

Pak si vzpomněla. Moreo. Tyrošan věděl, kdo jsou a kde jsou, proklatec. Doufala, že za tu informaci dostal řádně zaplaceno.

Poslali pro ni koně. Když vyrazili, podél ulic byly zapalovány lampy a Catelyn jedoucí obklopena muži hlídky ve zlatých pláštích na sobě cítila oči města. Když přijeli k Rudé baště, padací mříž byla spuštěná a velká brána na noc zavřená, ale okna

hradu byla stále živá blikajícími světýlky. Strážní nechali svoje koně venku před hradbami a doprovodili ji dovnitř úzkým postranním vchodem a pak vzhůru po nekonečných schodech k jedné z věží.

Byl sám v místnosti, seděl na těžkém dřevěném stolci a vedle něj stála olejová lampa, v jejímž světle cosi psal. Když ji přivedli dovnitř, odložil brk a pohlédl na ni. "Cat," řekl tiše.

"Proč jsem sem byla přivedena tímto způsobem?"

Vstal a briskně pokynul strážím. "Nechte nás o samotě." Muži se vzdálili. "Doufám, že s tebou nezacházeli špatně," řekl, jakmile muži odešli. "Dal jsem jim výslovné příkazy." Všiml si jejích obvazů. "Tvoje ruce..."

Catelyn ignorovala naznačenou otázku. "Nejsem zvyklá být před někoho předváděna jako ta poslední služka," řekla ledovým hlasem. "Jako chlapec jsi ještě věděl, co je to zdvořilost."

"Vidím, že jsem tě rozzlobil, moje paní. To nebylo mým úmyslem." Zatvářil se zkroušeně. Ten pohled přinesl Catelyn na mysl živé vzpomínky. Býval to uličnický chlapec, ale po svých neplechách se vždycky tvářil jako velký kajícník; byl to dar, kterým byl obdařen. Léta ho příliš nezměnila. Petyr býval malým chlapcem a vyrostl v malého muže, o palec či dva menšího než Catelyn, štíhlého a hbitého, s ostrými rysy, které si pamatovala, a stejnýma usměvavýma šedozelenýma očima. Měl nyní malou špičatou bradku a bílé nitky ve vlasech, třebaže teprve nedávno dovršil třicítku. Hodila se k stříbrnému drozdovi, který zdobil jeho plášť. Dokonce i jako dítě vždycky miloval stříbro.

"Jak ses dozvěděl, že jsem ve městě?" zeptala se ho.

"Lord Varys ví všechno," odpověděl Petyr s prohnaným úsměvem. "Zakrátko nás navštíví, ale já jsem se s tebou chtěl nejdříve setkat o samotě. Už je to tak dlouho, Cat. Kolik let?"

Catelyn jeho srdečnost ignorovala. Měla na srdci mnohem důležitější otázky. "Takže to byl králův Pavouk, kdo mě našel?"

Malíček zamrkal. "Raději mu tak neříkej. Je na to velmi háklivý. Tuším to bude tím, že je eunuch. V tomto městě se nestane nic, o čem by Varys nevěděl. Často dokonce ví věci ještě předtím, než k nim dojde. Má svoje informátory všude. Svoje ptáčky, jak jim říká. Jeden z těch jeho ptáčků se doslechl o tvojí návštěvě. Můžeme děkovat náhodě, že Varys s tím přišel nejdříve za mnou."

"Proč za tebou?"

Pokrčil rameny. "Proč ne za mnou? Jsem správce pokladny, králův rádce. Selmy a lord Renly odjeli na sever naproti Robertovi a lord Stannis odjel do Dračího kamene a ponechal tu jenom mistra Pycelleho a mne. Zcela přirozeně se rozhodl pro mne. Vždycky jsem byl přítelem tvé sestry Lysy, Varys to ví."

"Ví Vary s o..."

"Lord Varys ví všechno... až na to, proč jsi tady." Zvedl obočí, "Proč jsi tady?"

"Ženě je dovoleno tesknit po svém muži, a když matka zatouží mít své dcery nablízku, kdo jí to může mít za zlé?"

Malíček se zasmál. "Och, velmi dobře, moje paní, ale neočekávej ode mne, prosím, že tomu uvěřím. Znám tě až příliš dobře. Připomeň mi, jak zněla slova Tullyů."

Její hrdlo bylo vyschlé. "Rodina. Povinnost. Čest" zarecitovala škrobeně.

"Rodina. Povinnost. Čest," opakoval v ozvěně. "To všechno od tebe bylo zapotřebí na Zimohradu, kam si tě náš pobočník odvedl. Ne, moje paní, něco se stalo. Tato tvoje náhlá cesta vypovídá o jisté naléhavosti. Prosím, dovol mi pomoci ti. Staří dobří přátelé by nikdy neměli váhat spoléhat se jeden na druhého." Jeho slova přerušilo tiché zaklepání na dveře. "Dále," zvolal Malíček.

Muž, který prošel dveřmi, byl otylý, navoněný, napudrovaný a holohlavý jako vejce. Měl na sobě zlatými vlákny protkávanou vestu oblečenou přes volnou róbu z purpurového hedvábí a na nohou měl špičaté trepky z měkkého sametu. "Lady Stark!" zvolal a vzal její ruku do obou svých, "vidět vás po tolika letech je pro mne nesmírným potěšením." Jeho dlaně byly měkké a vlhké a jeho dech voněl liliemi, "Och, tvoje ubohé ruce. Spálila ses, drahá paní? Prsty jsou delikátní věc... Náš dobrý mistr Pycelle vyrábí vynikající hojivou mast, mám poslat pro džbánek?"

Catelyn jemně vytáhla prsty z jeho sevřeni, "Děkuji ti, můj pane, ale můj vlastní mistr Luwin má zranění již ošetřil."

Varys sklonil hlavu na stranu. "S velkým zármutkem jsem si vyslechl zvěsti o tvém synovi. Je ještě tak mladý. Bohové jsou krutí."

"V tom se spolu shodneme, lorde Varysi," řekla. To oslovení bylo spíš jen zdvořilostí náležející mu jako členovi rady, jinak Varys nebyl lordem ničeho, snad jenom pavoučí sítě, mistrem ničeho než svých našeptávačů.

Eunuch rozepjal svoje měkké ruce. "Doufám, že ve více věcech než jenom v téhle, drahá paní. Chovám ve vysoké úctě tvého manžela, našeho nového pobočníka, a vím, že oba milujeme krále Roberta."

"Ano," byla nucena říci. "To jistě."

"Nikdy nežil král tak milovaný jako náš Robert," zavtipkoval Malíček. Prohnaně se usmál. "Alespoň co lord Varys slyšel."

"Milá paní," řekl Varys s velkou starostlivostí. "Ve Svobodných městech žijí muži se zázračnými léčivými schopnostmi. Řekni jediné slovo a já některého pošlu ke tvému drahému Branovi."

"Mistr Luwin dělá pro Brana všechno, co pro něj udělat lze," řekla mu. Nechtěla mluvit o Branovi, ne tady, ne s těmito muži. Malíčkovi důvěřovala jen málo a Varysovi vůbec ne. Nenechá je pást se na vlastním žalu. "Lord Baeliš říká, že ti mám

poděkovat za to, že jsi mne sem dal přivést."

Varys se zasmál jako malé děvčátko. "Ach, ano. Předpokládám, že já jsem vším vinen. Doufám, že mi odpustíš, laskavá paní." Usadil se do křesla a složil si ruce v klíne. "Napadlo mě, zda bychom tě mohli požádat, abys nám ukázala tu dýku?"

Catelyn Stark hleděla na eunucha v ohromené nevíře. On je opravdu pavouk, pomyslela si zděšeně, čaroděj nebo něco ještě horšího. Ví věci. které nikdo vědět nemůže, pokud ovšem... "Co jste udělali seru Rodrikovi?" zeptala se.

Malíček byl zmaten. "Připadám si jako rytíř, který přijel do bitvy bez svého brněni. O jaké dýce to mluvíte? Kdo je to ser Rodrik?"

"Ser Rodrik Cassel je zbrojmistrem na Zimohradu," informoval ho Varys. "Ujišťuji tě, lady Stark, že tomu dobrému rytíři se nic nestalo. Navštívil nás dnešního odpoledne. Se serem Aronem Santagarem byli ve zbrojnici a hovořili spolu o jisté dýce. Kolem západu slunce společně vyšli z hradu a odebrali se k tomu strašlivému doupěti, kde jsi přebývala. Stále tam jsou, pijí v jídelně a čekají na tvůj návrat. Ser Rodrik byl velmi rozrušen, když zjistil, že jsi pryč."

"Jak to všechno víš?"

"Šeptání malých ptáčků," řekl Varys s úsměvem. "Já znám hodně věci, milá paní. Je to povahou mého povoláni." Pokrčil rameny. "Tu dýku máš u sebe, viď?"

Catelyn ji vytáhla zpod svého pláště a položila ji na stůl před něho. "Tady. Možná ti tvoji ptáčkové pošeptají jméno člověka, kterému patři."

Varys dýku zvedl s přehnanou jemností a projel palcem podél jejího ostří. Vytryskla krev a on maličko vykřikl a upustil zbraň zpátky na stůl.

"Opatrně," řekla mu Catelyn, "je velmi ostrá."

"Nic nemá čepel tak ostrou jako valyrijská ocel," řekl Malíček, když Varys začal sát svůj krvácející palec, zahlížeje na Catelyn s tichou výtkou. Malíček vzal dýku do ruky, sevřel její jílec. Vyhodil ji do vzduchu, pak ji chytil druhou rukou. "Skvělé vyvážení. Ty chceš najít majitele? Je tohle důvod tvojí návštěvy? K tomu nepotřebuješ sera Arona, moje paní. Měla jsi rovnou přijít za mnou."

"A kdybych přišla," řekla, "co bys mi řekl?"

"Řekl bych ti, že v Královĕ přístavišti existuje jen jedna dýka jako tahle." Uchopil čepel mezi palec a ukazováček, zvedl dýku nad svoje rameno a mrštil jí přes místnost nacvičeným pohybem zápěstí. Narazila na dřevo a zabodla se hluboko do dubu. "Je moje."

"Tvoje?" Nedávalo to smysl, Petyr vůbec nebyl v Zimohradu.

"Až do turnaje v den jména prince Joffreye," řekl, přešel místnost a vykroutil dýku ze dřeva. "Vsadil jsem si na sera Jaimeho při rytířském klání, společně s polovinou dvora." Petyr se rozpačitě usmál a v tu chvíli vypadal opět jako napůl chlapec. "Když ho Loras Tyrell shodil z koně, mnozí z nás o něco zchudli. Ser Jaime prohrál sto

zlatých dragonů, královna přišla o svůj smaragdový přívěsek a já musel odevzdat svoji dýku. Její Výsost dostala svoje smaragdy zpátky, ovšem zbytek si vítěz ponechal.”

"Kdo?" naléhala na něj Catelyn, s ústy vyprahlými strachem. V prstech jí cukalo připomenutou bolestí.

"Skřet," odpověděl Malíček, zatímco lord Varys pozoroval její obličej. "Tyrion Lannister."

JON

Nádvoří zvonilo písní mečů. Když zaútočil, pod černou vlnou, vařenou kůží a kroužkovou zbrojí Jonovi stékal po hrudníku ledový pot. Grenn zakopl a zvrátil se dozadu, stěží schopen bránit se. Když zvedl svůj meč, Jon se sklonil pod něj a uštědřil svému protivníkovi rozmáchlý úder, při kterém meč narazil do chlapcovy nohy. Grenn se zapotácel. Sekl po Jonovi zezdola a Jon odpověděl odražením seshora, kterým promáčkl Grennovu přilbici. Když se snažil o úder ze strany, Jon čepel jeho meče smetl stranou a udeřil ho do hrudníku předloktím v drátěné košili. Grenn ztratil rovnováhu a tvrdé dosedl do sněhu. Jon mu vyrazil meč z prstů sekem do zápěstí, provázeným výkřikem bolesti. "Dost!" Ser Alliser Thorne měl hlas ostrý jako valyrijská ocel. Grenn si tiskl ruku. "Ten bastard mi zlomil zápěstí." "Ten bastard ti přeťal podkolenní šlachy, otevřel ti lebku a usekl ti ruku. Nebo by to udělal, kdyby tyhle meče měly ostré hrany. Máš štěstí, že Noční hlídka potřebuje nejenom strážné a průzkumníky, ale také štolby ke koním." Ser Alliser pokynul Jerenovi a Žábě. "Zvedněte Pratura na nohy, musí si vyřídit pohřební záležitosti."

Jon si sundal přilbici z hlavy, zatímco druzí dva hoši zvedali Grenna. Mrazivý ranní vzduch na jeho obličeji byl příjemný. Opřel se o svůj meč, zhluboka se nadechl a na okamžik si dovolil vychutnávat svoje vítězství.

"To je meč, ne stařecká berla," napomenul ho ser Alliser příkře. "Bolí tě nohy, lorde Sněhu?"

Jon to jméno nesnášel, bral je jako urážku, kterou jej ser Alliser počastoval již prvního dne, kdy k němu přišel na výcvik. Chlapcům se zalíbila a teď ji slýchal ode všech. Zasunul meč zpátky do pochvy. "Ne," odpověděl.

Thorne k němu zamířil a jeho oděv z lesklé černé kůže při chůzi tiše šeptal. Byl to pevně stavěný muž kolem padesátky, štíhlý a tvrdý, s bíle prokvetlými černými vlasy a očima jako odštěpky onyxu. "Teď pravdu," přikázal mu.

"Jsem unavený," přiznal se Jon. Paže ho pálily od tíhy meče a teď, když boj skončil, začínal cítit také rány, které utržil.

"Jsi prostě slaboch."

"Vyhrál jsem."

"Ne. Pratur prohrál."

Jeden z chlapců se zahihňal. Jon věděl, že bude lépe neodpovídat mu. Porazil každého, koho proti němu ser Alliser postavil, a přesto z toho nic neměl, Zbrojmistr jej častoval jen posměšky. Jon dospěl k rozhodnuti, že Thorne ho nenávidí; samozřejmě, ostatní chlapce nenáviděl ještě víc.

"To bude pro dnešek stačit," řekl jim Thorne. "Na víc té vaší stupidity už dnes nemám žaludek. Kdyby si pro nás někdy přišli Jiní, modlím se, aby měli lukostřelce, protože vy dřeva líná se nehodíte na nic jiného než na valy proti šípům."

Jon následoval ostatní do zbrojnice, ale kráčel hodný kus cesty za nimi. Často tamtudy chodíval sám. Ve skupině, se kterou cvičil, jich bylo téměř dvacet, ale žádného z nich nemohl zvát svým přítelem. Většina jich byla o dva tři roky starší než on, a přesto žádný z nich nebyl takovým šermířem, jakým byl Robb ve čtrnácti. Dareon byl rychlý, ale měl strach z úderů. Pyp svůj meč používal jako dýku, Jeren byl slabý jako holka, Grenn pomalý a neobratný. Halderovy údery byly brutálně tvrdé, ale vřítil se vám rovnou do rány. Čím víc času s nimi strávil, tím více jimi Jon pohrdal.

Uvnitř zbrojnice pověsil svůj meč v pochvě na hák na kamenné zdi. Chlapce kolem sebe ignoroval. Metodicky si začal svlékat svoji kroužkovou zbroj, kůže a potem nasáklý vlněný oděv. Na obou koncích dlouhé místnosti hořely v železných koších kusy uhlí, ale Jon zjistil, že se chvěje. Chlad jej tam provázel všude. Za pár let úplně zapomene na to, jaké to je, když je člověku teplo.

Když si oblékal šaty z li rubě tkané černé látky, které byly jeho každodenním oděvem, přepadla ho náhlá únava. Posadil se na lavici, jeho prsty zápolily s přezkami na jeho plášti. Taková zima, pomyslel si, vzpomínaje na teplé síně Zimohradu, kde horká voda protékala zdmi jako krev lidským tělem. Na Černém hrade bylo tepla poskrovnu; stěny tam byly studené a lidé ještě studenější.

Nikdo ho nevaroval, že život u Noční hlídky bude takový; nikdo kromě Tyriona Lannistera. Skřet mu pověděl pravdu během cesty na sever, jenomže tehdy už bylo příliš pozdě. Jon přemýšlel, zda jeho otec věděl, jaká Zeď bude. Musel to vědět, pomyslel si; a s tímto vědomím to bolelo tím víc.

Dokonce i jeho strýc ho na tomto chladném místě na konci světa opustil. Tady nahoře se žoviální Benjen Stark stal docela jiným člověkem. Byl prvním průzkumníkem a trávil dny a noci s lordem velitelem Mormontem, s mistrem Aemonem a dalšími vysokými důstojníky, zatímco Jona předal do ne zrovna něžné a laskavé péče sera Allisera Thorna.

Tři dny po jejich příjezdu se Jon doslechl, že Benjen Stark má velet půltuctů mužů při průzkumné výpravě do začarovaného hvozdu. Toho večera svého strýce vyhledal ve velké, dřevem obložené jídelně a prosil ho, aby ho vzal s sebou. Benjen ho stroze odmítl, "Tohle není Zimohrad," řekl mu, zatímco si krájel maso dýkou a napichoval je

na vidličku. "Na Zdi muž dostane jen to, co si zaslouží. Ty ještě nejsi průzkumník, Jone, jenom zelenáč, na kterém lpí pach léta."

Jon se s ním docela hloupě začal hádat. "V den jména mi bude patnáct," namítl. "Budu téměř dospělým mužem."

Benjen Stark se zamračil. "Jsi chlapec a chlapcem zůstaneš, dokud ser Alliser neřekne, že jsi schopný stát se mužem Noční hlídky. Pokud si myslíš, že krev Starků tě opravňuje k nějakým snadno získaným výhodám, jsi na omylu. Tvůj otec vždycky bude zaujímat místo v mém srdci, ale mými bratry jsou teď tihle." Ukázal dýkou na muže kolem sebe, všechno chladnokrevné příslušníky Noční hlídky oděné v černém.

Druhého dne Jon vstal za svítáni, aby se podíval, jak jeho strýc odjíždí. Jeden z jeho průzkumníků, velký ošklivý muž, si při sedláni svého koně hlasitě zpíval oplzlou písničku a jeho dech se srážel v chladném ranním vzduchu. Ben Stark se při ní usmíval, ale pro svého synovce úsměv neměl. "Kolikrát ti to mám říkat, Jone? Promluvíme si, až se vrátím."

Když pozoroval svého strýce, jak odvádí svého koně do tunelu v ledu, Jon si vzpomněl na věci, které mu Tyrion Lannister řekl na královské cestě, a v duchu si Bena Starka představil, jak leží mrtvý na sněhu rudém jeho krvi. Při tom pomyšlení se mu udělalo zle. Snad to svému strýci skutečně nepřeje? Vyhledal Ducha ve své osamělé cele a pohřbil obličej do jeho husté bílé srsti.

Pokud musí být sám, učiní osamělost svým brněním. Černý hrad neměl žádný boží háj, jenom malé septum a věčně opilého septona, ale Jon stejně sám sebe nedokázal přimet modlit se k bohům, starým nebo novým. Pokud jsou skuteční, říkal si, jsou stejně krutí a neúprosní jako zima sama.

Postrádal svoje opravdové bratry: malého Rickona, s jasnýma očkama, lesknoucíma se šibalstvím, když žadonil o pamlsek; Robba, svého soka v šermu, nejlepšího přítele a nerozlučného společníka; Brana, umíněného a zvídavého, vždycky toužícího následovat je a připojit se k čemukoli, co Jon a Robb právě dělali. Postrádal také děvčata, dokonce i Sansu, která mu nikdy neřekla jinak než "můj nevlastní bratr", protože byla dost stará na to, aby pochopila, co to znamená bastard. A Aryu... tu postrádal dokonce víc než Robba, tu kostnatou malou holku s ustavičně odřenými koleny, rozcuchanými vlasy a otrhanými šaty, tak divokou a uličnickou. Arya jako by se nikdy nedokázala přizpůsobit o nic víc než on..., a přesto Jona vždycky uměla rozesmát. Dal by cokoli za to, aby teď mohl být s ní, aby jí znovu mohl pocuchat vlasy a dívat se, jak na něho dělá obličej, slyšet ji, jak dokončuje vetu zároveň s ním.

"Tys mi zlomil zápěstí, bastarde jeden."

Při nevlídném hlase nad sebou Jon zvedl oči. Tyčil se nad ním Grenn, se silným krkem a rudým obličejem, se třemi svými přáteli stojícími za ním. Znal Toddera, ošklivého malého chlapce s nepříjemným hlasem. Všichni rekruti mu říkali Žába. Jon si uvědomil, že ti druzí dva jsou chlapci, co je s nimi na sever přivedl Yoren, násilníci, které chytili na Prstech. Jejich jména zapomněl. Sotva s nimi promluvil, když se tomu

mohl vyhnout. Byli to lotři a bezcitní tyrani a ani jeden z nich v sobě neměl špetku cti.

"Zlomil jsi mi zápěstí, bastarde."

Jon vstal. "Když hezky poprosíš, zlomím ti i to druhé." Grennovi bylo šestnáct a byl o hlavu větší než Jon. Všichni čtyři byli větší než on, ale Jon z nich strach neměl. Na nádvoří je porazil všechny do jednoho.

"Možná my zlomíme jedno tobě," řekl jeden z násilníků.

"Zkuste to." Jon sáhl dozadu po svém meči, ale jeden z nich ho popadl za ruku a zkroutil mu ji za zády.

"Chceš, abychom před Thornem vypadali k ničemu," stěžoval si Žába.

"Byli jste k ničemu ještě předtím, než jsem vás vůbec poznal," odsekl Jon. Chlapec, který ho držel za ruku, mu s ní trhl vzhůru. Jonovým ramenem projela prudká bolest, ale nevykřikl.

Žába přistoupil blíž. "Naše lorďátko si na něj otevírá hubu," řekl. Měl prasečí očka, malá a lesklá. "Zdědil jsi ji po svojí mamičce, bastarde? Co byla zač, nějaká běhna? Pověz nám její jméno. Možná jsem ho jednou či dvakrát zaslechl." Dal se do smíchu.

Jon se zakroutil jako úhoř a vší silou dupl patou přes nárt chlapce, který ho držel. Ozval se náhlý výkřik bolesti a Jon byl volný. Vrhl se na Žábu, ohnul ho dolů přes lavici a přistál na jeho hrudníku s oběma rukama kolem jeho krku. Začal mu hlavou bušit o udusanou hlínu.

Ti dva z Prstů ho odtrhli a neurvale jím smýkli o zem. Grenn do něj začal kopat. Jon se kutálel pryč od úderů, když tu šero zbrojnice prořízl burácivý hlas. "NECHTE TOHO! OKAMŽITĚ!"

Jon se zvedl na nohy. Ve dveřích stál Donal Noye a zahlížel na ně. "Na bojování máte nádvoří," řekl zbrojíř. "V mojí zbrojnici nechci ty vaše bojůvky vidět, nebo je udělám svými bojůvkami a zaručuju vám, že to by se vám nelíbilo."

Žába seděl na podlaze a s přehnanou opatrností si osahával zadní část hlavy. Když sundal prsty, měl je vlhké krví. "Chtěl mě zabít."

"To je pravda. Já jsem to viděl," ozval se jeden z násilníků.

"Mně zlomil zápěstí," řekl Grenn a strčil je před Noyeho, aby se podíval.

Zbrojíř obdařil zvednuté zápěstí tím nejzběžnějším pohledem. "Pohmožděné. Možná naražené. Mistr Aemon ti na to dá mast. Jdi s ním, Toddere, na tu hlavu je třeba taky se podívat. Vy ostatní se vraťte do svých cel. Ty ne, Sněhu. Ty tu zůstaň."

Jon se ztěžka posadil na dlouhou dřevěnou lavici, zatímco ostatní odcházeli, lhostejný k pohledům, které mu uštědřovali, tichým slibům odplaty v budoucnosti. V paži mu to cukalo bolestí.

"Hlídka potřebuje každého muže, kterého je schopná získat," řekl mu Donal Noye,

když odešli. "Dokonce i muže, jako je Žába. Když ho zabiješ, na cti ti to nepřidá."

V Jonově nitru se rozhořel prudký hněv. "On řekl, že moje matka byla -"

"Běhna. Já ho slyšel. No a co?"

"Lord Eddard není muž, co spí s běhnami," řekl Jon ledově. "Jeho čest-"

"- mu nebránila v tom, aby zplodil bastarda. Nebo snad ano?"

Jon byl rudý vzteky. "Mohu odejít?"

"Odejdeš, až ti řeknu, abys šel."

Jon zamračeně hleděl na kouř stoupající z koše, dokud ho Noye nevzal pod bradou a silnými prsty mu neotočil hlavu.

"Dívej se na mě, když s tebou mluvím, chlapče."

Jon se podíval. Zbrojíř měl hrudník jako sud piva a objemem odpovídající břicho. Jeho nos byl plochý a rozpláclý, a ustavičně jako by potřeboval oholit. Levý rukáv svojí černé vlněné tuniky měl připevněný k rameni stříbrnou sponou ve tvaru meče. "Slova tvoji matku běhnou nedělají. Byla tím, čím byla, a nic, co Žába říká, na tom nemůže nic změnit. Víš, my tady na Zdi opravdu máme muže, jejichž matky byly běhnami."

Ne moje matka, pomyslel si Jon umíněně. O své matce nevěděl vůbec nic; Eddard Stark o ní nikdy nemluvil. A přesto o ní Jon tu a tam snil, tak často, že svým vnitřním zrakem téměř viděl její obličej. V jeho snech byla krásná a urozená a měla laskavé oči.

"Myslíš si, že to máš těžké, když jsi bastardem urozeného pána?" pokračoval zbroji?. "Ten chlapec, Jeren, je panchartem septona a Cotter Pyke je nemanželským synem hospodské děvky. Nyní je velitelem Východní hlídky u moře."

"Mně na tom nezáleží," řekl Jon. "Nezajímají mě a nezajímáš mě ani ty nebo Thorne nebo Benjen Stark nebo kdokoli z vás. Nenávidím to tady. Je to tu příliš... je to tu studené."

"Ano. Studené a kruté a tvrdé a ošklivé, taková je Zeď a muži, kteří po ní chodí. Ne jako pohádky, co ti vyprávěla tvoje chůva. Jo, my kašleme na povídačky a kašleme na tvoji chůvu. Tak to tady prostě chodí a ty jsi tady kvůli životu, stejně jako my ostatní."

"Životu," opakoval Jon s hořkostí v hlase. Zbrojíř by o životě mohl vyprávět. Prožil si ho. Dal se k černým, až když ztratil ruku při obléhání Bouřlivého konce. Předtím byl kovářem Stannise Baratheona, králova bratra. Viděl Sedm království od jednoho konce ke druhému; hodoval a děvkařil a bojoval ve stovce bitev. Říkalo se, že to byl Donal Noye, kdo ukoval válečné kladivo krále Roberta, to, které vyrazilo život z Rhaegara Targaryena na Trojzubci. Dělal všechny věci, které Jon nikdy nebude moci dělat, a teprve pak, když byl starý, hodně po třicítce, utržil ránu sekyrou do paže, ta se mu podebrala a nebylo mu pomoci, dokud mu celá ruka neuhnila. Teprve

tehdy, když jeho předchozí divoký život skončil, Donal Noye jako mrzák přišel na sever na Zeď.

"Ano, životu," řekl Noye. "Dlouhému životu nebo krátkému, to je na tobě, Sněhu. Půjdeš-li dál cestou, po které kráčíš, některý z tvých bratří ti jednou v noci podřízne krk."

"To nejsou moji bratři," vyštěkl Jon. "Nenávidí mě, protože jsem lepší než oni."

"Ne. Nenávidí tě proto, že se chováš, jako bys byl lepší než oni. Podívají se na tebe a vidí na hradě vychovaného bastarda, který si mysli, že je malým lordem." Zbrojíř se k němu naklonil blíž. "Ty žádný malý lord nejsi. Pamatuj si to. Jsi Sněhu, ne Stark. Jsi bastard a rváč."

"Rváč?" Jon se tím slovem málem zadusil. To obvinění bylo tak nespravedlivé, že mu málem vyrazilo dech. "To oni se na mě zničehonic vrhli. Byli čtyři na jednoho."

"Čtyři, které jsi pokořil na nádvoří. Čtyři, kteříž tebe pravděpodobně mají strach. Díval jsem se, jak bojuješ. S tebou to není žádný výcvik. Dát tvému meči ostří, nadělal bys z nich mrtvoly; ty to víš, já to vím a vědí to i oni. Nedáváš jim žádnou příležitost. Zahanbuješ je. Myslíš, že to je důvod, abys na sebe byl hrdý?"

Jon zaváhal. Pokaždé když zvítězil, cítil se hrdý. Proč by taky neměl? Jenomže zbrojíř mu teď chtěl vzít dokonce i tohle, a z jeho úst to znělo, jako by se Jon dopouštěl kdovíjaké špatnosti. "Jsou starší než já," namítl v sebeobraně.

"Starší, větší a silnější, to všechno je pravda. Vsadil bych se ale, že tvůj zbrojmistr na Zimohradu té naučil, jak bojovat proti větším mužům. Kdo to byl, nějaký starý rytíř?"

"Ser Rodrik Cassel," odpověděl Jon opatrně. Napadlo ho, že to bude past. Cítil, jak se kolem něj zavírá.

Donal Noye se naklonil kupředu, blízko k Jonovu obličeji. "A teď se zamysli nad tímhle, chlapče. Před serem Alisserem žádný z nich v životě neměl svého zbrojmistra. Jejich otcové byli farmáři, povozníci, pytláci, kováři, horníci a veslaři na obchodních galérách. To, co vědí o boji, se naučili mezi palubami, v uličkách Starého města a Lannisportu, v zastrčených nevěstincích a hospodách podél královské cesty. Možná se cvičili v souboji s holemi, než sem přišli, ale ujišťuju tě, že žádný z nich nikdy nebyl tak bohatý, aby si mohl dovolit vlastnit opravdový meč." Jeho pohled byl ponurý. "Tak jak ti chutná vítězství teď, lorde Sněhu?"

"Neříkej mi tak!" vyhrkl Jon ostře, ale prudkost jeho hněvu byla pryč. Najednou se cítil zahanbený a plný viny. "Nikdy jsem... nemyslel jsem si..."

"V tom případě je načase, aby začal přemýšlet," varoval ho Noye. "Buď tohle, nebo spi s dýkou u své postele. Teď jdi."

Než Jon odešel ze zbrojnice, bylo téměř poledne. Mezi mraky vysvitlo slunce. Otočil se k němu zády a zvedl oči ke Zdi, lesknoucí se modře a křišťálově ve slunečním svitu. Dokonce i po všech těch týdnech ho pohled na ni stále naplňoval bázni. Staletí

větrem navátých nečistot ji poskvrnila a vymlela, pokryla ji tenkou vrstvičkou a často vypadala spíš světle šedá jako zatažená obloha..., ale když se od ní odráželo slunce v jasný den, svítila, oživlá světlem, kolosální modrobílý útes, který plnil polovinu oblohy.

"Největší struktura kdy postavená rukama lidi," řekl Benjen Stark Jonovi na královské cestě, když Zeď poprvé spatřili z dálky. "A nade vši pochybnost také nejužitečnější," dodal Tyrion Lannister s úšklebkem, třebaže dokonce i Skřet ztichl, když se k ní blížili. Bylo ji vidět na míle daleko, světle modrou čáru přes severní obzor, táhnoucí se na východ a na západ a ztrácející se v dálce, nezměrnou a ničím nepřerušovanou. Tohle je konec světa, jako by všem říkala.

Když konečně spatřili Černý hrad, jeho roubené strážnice a kamenné věže vypadaly jako pouhá hrstka dětských kostek pohozených na sněhu pod nezměrnou stěnou z ledu. Prastará pevnost Černých bratří nebyla Zimohradem, vůbec nebyla skutečným hradem. Postrádala hradby, a proto nebylo možné bránit ji, ne z jihu, ani z východu nebo západu; ale byl to pouze sever, který Noční hlídku zajímal, a na severu se tyčila Zeď. Byla vysoká téměř sedm set stop, třikrát vyšší než nejvyšší věže pevnosti, kterou štítila. Jeho strýc řekl, že vrchol je dost široký na to, aby tam dvanáct rytířů ve zbroji mohlo jet vedle sebe. Na stráži tam stály ponuré obrysy obřích katapultů a monstrózních dřevěných jeřábů, jako kostry velkých ptáků, a mezi nimi procházeli muži v černém, malí jako mravenci.

Jak tak stál před zbrojnicí s hlavou vyvrácenou vzhůru, Jon se cítil přemožen takřka stejně jako toho dne na královské cestě, v den, kdy ji spatřil poprvé. Zeď byla taková. Někdy téměř dokázal zapomenout, že tam je, tak jako člověk zapomíná na oblohu nebo půdu pod nohama, ale byly také chvíle, kdy se zdálo, jako by na světe nebylo nic jiného než jen Zeď. Byla starší než Sedm království, a když stál pod ní a díval se vzhůru, Jona z ní začínala přepadat závrať. Cítil nezměrnou tíži mas ledu tisknoucích se dolů na něj, jako by se měla převrhnout, a Jon jaksi věděl, že kdyby se převrhla, celý svět by spadl s ní.

"Člověk musí přemýšlet, co se asi nalézá za ní," ozval se známý hlas.

Jon se ohlédl. "Lannister. Neviděl jsem - chci říct, myslel jsem, že jsem sám."

Tyrion Lannister byl zachumlaný v tolika vrstvách kožešin, že vypadal jako medvídě. "Je toho hodně, co by se dalo říci o lidské nevšímavosti. Nikdy nevíš, čemu se můžeš přiučit."

"Ode mě se nepřiučíš ničemu," řekl mu Jon. Od té doby, co skončila jejich cesta, vídal trpaslíka zřídkakdy. Jako královnin bratr byl Lannister čestným hostem Noční hlídky. Lord velitel mu dal svoje pokoje v Králově věži - takzvané, třebaže žádný král ji nenavštívil už celých sto let - a Lannister večeřel u Mormontova vlastního stolu. Dny trávil projížděním se po Zdi a noci hraním kostek a pitkami se serem Alliserem, Bowenem Marshem a dalšími vysoce postavenými důstojníky.

"Och, já se učím, kamkoli jdu." Malý mužík ukázal na Zeď svojí sukovitou černou vycházkovou holí. "Jak jsem již řekl,.., co způsobuje, že když jeden člověk postaví zeď, druhý okamžitě chce vědět, co je za ní?" Naklonil hlavu na stranu a pohlédl na

Jona svýma podivné nespárovanýma očima. "Ty bys chtěl vědět, co je na druhé straně, viď?"

"Není to nic zvláštního," řekl Jon. Tolik toužil jezdit s Benjenem Starkem na jeho výpravy, pronikat hluboko do tajemství a záhad začarovaného hvozdu, chtěl bojovat s divokými Manceho Nájezdníka a strážit říši proti Jiným, ale tady bylo lepší nemluvit o věcech, po kterých člověk toužil. "Průzkumníci říkají, že tam jsou jenom lesy, hory a zamrzlá jezera se spoustou sněhu a ledu."

"A měchohubci a ostrozubové," řekl Tyrion. "Na ty nezapomínejme, lorde Sněhu, k čemu jinému by tady stála ta velká věc?"

"Neříkej mi lorde Sněhu."

Trpaslík zvedl obočí. "Byl bys raději, kdyby ti říkali Skřete? Dej jim vědět, že jejich slova ti ubližuji, a nikdy nebudeš mít pokoj od urážek. Když ti chtějí dát jméno, vezmi si je, učiň je svým vlastním. Pak ti jím už nebudou moci ubližovat." Pokynul mu svojí holi, "Pojď se mnou. V jídelně teď budou podávat jakési mrzké maso a mně by miska něčeho horkého prospěla."

Jon měl taky hlad, a tak přešel k Lannisterovi a zpomalil krok, aby se přizpůsobil trpaslíkově podivné, kolébavé chůzi. Zvedal se vítr a oni slyšeli staré dřevěné budovy praskající kolem nich a bouchání zapomenuté okenice v dálce, zas a znovu. Jednou se ozvalo tlumené žuch, když ze střechy sklouzla pokrývka sněhu a přistála blízko nich.

"Nikde nevidím tvého vlka," řekl mu Lannister.

"Uvázal jsem ho ve starých stájích, když jsme se cvičili v šermu. Všichni koně teď mají stání ve východních stájích, takže ho tam nikdo neobtěžuje. Po zbytek času zůstává se mnou. Moje spací cela je v Hardinově věži."

"To je ta se zborceným cimbuřím, viď? Se zvětralými kameny dole na nádvoří a nahnutá jako náš vznešený král Robert po dlouhé noční pitce. Myslel jsem, že všechny ty budovy jsou opuštěné."

Jon pokrčil rameny. "Nikoho nezajímá, kde spíš. Většina starých strážních věží je prázdná, můžeš si vybrat jakoukoli celu chceš." Kdysi Černý hrad hostil pět tisíc bojovníků s jejich koňmi, služebnictvem a zbraněmi. Nyní to byl domov pouhé desetiny toho počtu a jednotlivé jeho části se rozpadaly v ruiny.

Tyrion Lannister se dal do smíchu a u jeho úst se v mrazivém vzduchu tvořily obláčky bílé páry. "Nesmím zapomenout říci tvému otci, aby uvěznil víc kameníků, než se tvoje věž zhroutí."

Jon v jeho slovech cítil urážku, ale nemělo smysl popírat pravdu. Noční hlídka postavila podél Zdi devatenáct velkých pevností, ale jenom tři z nich byly stále obývané: Východní hlídka na šedivém, větry ošlehávaném pobřeží. Stínová věž vysoko v horách, kde Zeď končila, a mezi nimi Černý hrad, na konci královské cesty. Ostatní pevnosti, dávno opuštěné, byly osamocenými místy, kde strašilo, kde

chladné větry hvízdaly skrze černá okna a duchové mrtvých přebývali na hradbách.

"Je lepši, když spávám sám," řekl Jon tvrdohlavě. "Ostatní se Ducha boji."

"Moudří hoši," řekl Lannister. Pak změnil téma. "Povídá se, že tvůj strýc je pryč už příliš dlouho."

Jon si vzpomněl na přáni, které k němu přišlo v hněvu, na vizi Benjena Starka mrtvého ve sněhu, a rychle se odvrátil. Trpaslík často uměl vycítit ty nejskrytější věci a Jon nechtěl, aby v jeho očích spatřil vinu. "Řekl, že bude zpátky do mého dne jména," připustil. Jeho den jména přišel a odešel, nepovšimnut, už před čtrnácti dny. "Hledali sera Waymara Royceho, jehož otec je vazalem lorda Arryna. Strýc Benjen řekl, že možná budou muset jet pátrat až ke Stínové věži. To znamená celou cestu vzhůru do hor."

"Slyšel jsem, že poslední dobou zmizelo mnoho dobrých průzkumníků," řekl Lannister, když vystupovali po schodech vedoucích k jídelně. Usmál se a otevřel dveře. "Možná jsou letos měchohubci hladovější než obvykle."

Jídelna byla rozlehlá a chladná, i přesto, že v jejím velkém krbu burácel oheň. V krovech vysokého stropu hnízdily vrány. Jon slyšel, jak mu krákorají nad hlavou, když si bral misku dušeniny a skývu černého chleba od jejich denních kuchařů. Grenn, Žába a někteří z ostatních seděli na lavici blízko nejteplejšího místa, smáli se a jeden na druhého pokřikovali drsnými hlasy. Jon se na ně na okamžik zamyšleně podíval. Pak si vybral místo na vzdáleném konci síně, daleko od ostatních strávníků.

Tyrion Lannister se posadil proti němu a podezřívavě přičichl k pokrmu. "Oves, cibule, mrkev," mumlal. "Někdo by měl kuchaři vyřídit, že tuřín není maso."

"Je to skopový guláš." Jon si stáhl rukavice a hřál si ruce nad párou stoupající z misky. Při té vůni se mu začaly v ústech sbíhat sliny.

"Sněhu!"

Jon poznal hlas Allisera Thorna, ale zazníval z něj podivný tón, který v něm neslyšel nikdy předtím. Otočil se.

"Lord velitel tě chce vidět. Hned."

Na okamžik byl Jon příliš vyděšený, než aby se dokázal pohnout. Proč by ho velitel měl chtít vidět? Dozvěděli se něco o Benjenovi, pomyslel si divoce, je mrtvý, jeho vize se naplnila. "Jde o mého strýce?" vyhrkl. "Vrátil se v pořádku?"

"Lord velitel není zvyklý čekat," zněla odpověď sera Allisera. "A já nejsem zvyklý na to, aby o mých rozkazech pochybovali bastardi."

Tyrion Lannister se zhoupl z lavice a vstal. "Nech toho, Thorne. Vždyť toho chlapce děsíš."

"Nepleť se do záležitosti, do kterých ti nic něm, Lannistere. Ty tady nemáš co pohledávat."

"Mám však co pohledávat u dvora," řekl trpaslík s úsměvem. "Slovo do správného ucha, a než dostaneš dalšího hocha k výcviku, zemřeš jako zapšklý stařec. Teď Sněhoví řekni, proč s ním Starý medvěd chce mluvit. Týká se to jeho strýce?"

"Ne," odpověděl ser Alliser. "Jde o zcela jinou záležitost. Dnešního rána přiletěl pták ze Zimohradu se vzkazem, který se týká jeho bratra." Pak sám sebe opravil. "Jeho nevlastního bratra."

"Bran," vydechl Jon a zbrkle vstal. "Něco se stalo Branovi."

Tyrion Lannister mu položil ruku na paži. "Jone," řekl, "Je mi to opravdu líto."

Jon ho stěží slyšel. Smetl Tyrionovu ruku a pospíchal ven ze síně. Než dorazil ke dveřím, utíkal. Běžel k velitelově věži, brodil se skrze závěje starého sněhu. Když jej strážný vpustil, bral schody věže po dvou. Než vtrhl do přítomnosti lorda velitele, jeho boty byly nasáklé vodou, oči měl rozšířené a prudce oddychoval. "Bran," vyhrkl. "Co tam stojí o Branovi?"

Jeor Mormont, lord velitel Noční hlídky, byl nevrlý starý muž s obrovitou holou hlavou a rozcuchaným šedým vousem. Na jeho rameni seděl havran, kterého krmil zrníčky obilí. "Bylo mi řečeno, že umíš číst." Setřásl havrana a ten zamával křídly a přeletěl k oknu, kde se posadil a díval se, jak Mormont zpoza svého opasku vytáhl roličku papíru a podal ji Jonovi. "Zrrní," zakrákal chrčivým hlasem. "Zrrní, zrrní."

Jonův prst přejel po obrysech zlovlka na bílém vosku rozlomené pečeti. Poznal Robbův rukopis, ale písmena jako by se mu rozplývala před očima a kamsi utíkala, když se je snažil číst. Uvědomil si, že pláče. A pak, skrze slzy, pochopil význam těch slov a zvedl hlavu. "Probral se," vydechl. "Bohové mu vrátili život."

"Jako mrzákovi," řekl Mormont. "Je mi to líto, chlapče. Přečti si zbytek dopisu."

Díval se na ta slova, ale nezáleželo mu na nich. Na ničem nezáleželo. Bran bude žít. "Můj bratr bude žít," řekl Mormontovi. Lord velitel zavrtěl hlavou, nabral si plnou hrst obilí a zapískal. Havran přeletěl na jeho rameno a zakrákal: "Žít! Žít!"

Jon utíkal dolů po schodech, s úsměvem na obličeji a Robbovým dopisem v ruce. "Můj bratr bude žít," řekl strážným. Vyměnili si zmatené pohledy. Vběhl do jídelny, kde našel Tyriona Lannistera právě dojídajícího svoji krmi. Popadl malého muže v podpaždí, zvedl ho do vzduchu a otáčel se s ním dokola. "Bran bude žít!" jásal. Lannister vypadal ohromené. Jon ho položil na zem a vrazil mu papír do ruky. "Tady, přečti si to," řekl.

Ostatní se shromáždili kolem a zvědavě ho pozorovali. Jon si všiml Grenna stojícího jen pár stop od něj. Kolem jedné ruky měl omotaný silný plátěný obvaz. Tvářil se vystrašeně, vůbec ne výhružně. Jon šel k němu. Grenn před ním couvl a zvedl ruce. "Nepřibližuj se ke mně, bastarde."

Jon se na něj usmál. "Mrzí mě, co jsem ti udělal se zápěstím. Robb jednou použil stejný výpad proti mně, jenomže to bylo s dřevěným mečem. Bolelo to jako sedm pekel, ale tebe musí ruka bolet mnohem víc. Poslyš, jestli chceš, ukážu ti, jak se

proti tomu bránit."

Alliser Thorne to slyšel, "Lord Sníh by chtěl zaujmout moje místo." Ušklíbl se. "Měl bych to snadnější, kdybych měl tvého vlka učit žonglovat, než ty, kdybys cvičil tohodle pratura."

"Přijímám tu sázku, sere Allisere," řekl Jon. "Rád bych viděl Ducha žonglovat."

Jon slyšel, jak Grenn zatajil dech překvapením. Rozhostilo se ticho.

Pak se Tyrion Lannister rozchechtal. Tři z černých bratří u blízkého stolu se k němu připojili. Smích se šířil nahoru a dolů po lavicích, dokud se k němu nepřipojili dokonce i kuchaři. Nahoře v krokvích se nepohodlně zavrtěli ptáci a nakonec se začal chechtat i Grenn.

Ser Alliser ani na okamžik nespustil oči z Jona. Zatímco se smích valil kolem něho, jeho obličej potemněl a ruka, ve které držíval meč, se zaťala v pěst. "Dopustil ses politováníhodného omylu, lorde Sněhu," řekl nakonec kyselým tónem nepřítele.

EDDARD

Eddard Stark projel vysokou bronzovou bránou Rudé bašty celý vyprahlý, unavený, hladový a podrážděný. Ještě seděl na koni a snil o dlouhé horké lázni, pečeni a péřové posteli, když mu králův majordomus vyřídil, že velmistr Pycelle svolal naléhavou schůzku malé rady. Čestná přítomnost pobočníka je vyžadována ihned, jakmile to bude možné. "Bude to možné zítra ráno," odsekl Ned, když sesedal z koně.Majordomus mu vysekl hlubokou poklonu. "Vyřídím členům rady tvoji omluvu, můj pane."

"Ne, proklatě," řekl Ned. Neprospělo by mu urazit radu ještě předtím, než se svého úřadu vůbec zhostil. "Přijdu za nimi. Jen mi laskavě dej pár chvil, abych se mohl převléknout do něčeho reprezentativnějšího."

"Ano, můj pane," řekl majordomus. "Dáváme ti k užívání bývalé komnaty lorda Arryna v Pobočníkově věži, pokud ti to vyhovuje. Nechám tam odnést tvoje věci."

"Děkuji ti," řekl Ned, který si sundal jezdecké rukavice a zastrčil si je za pas. Bránou za ním projížděli ostatní z jeho družiny. Ned uviděl Vayona Poolea, svého vlastního majordoma, a zavolal na něj. "Zdá se, že rada mě naléhavě potřebuje. Dohlédni na to, aby moje dcery našly svoje pokoje, a řekni Jorymu, ač je tam ohlídá. Arya rozhodné nesmí jít na průzkum." Poole se uklonil. Ned se otočil zpátky ke královskému majordomovi. "Moje povozy zatím jedou přes město. Potřebuji vhodné oblečení."

"Bude mi nesmírným potěšením," odvětil majordomus.

A tak Ned rázným krokem vešel do sněmovní síně, unavený jako kotě a oblečený ve vypůjčených šatech, aby tam nalezl čtyři členy malé rady čekající na něho.

Síň byla bohatě zařízená. Podlahy byly místo rohoží pokryty valyrijskými koberci a v jednom rohu skotačila na vyřezávaném paravánu stovka bájných zvířat z Letních ostrovů vyvedená v jasných barvách. Stěny byly ověšeny tapiseriemi z Norvosu, Qohoru a Lysu a dveře střežil pár valyrijských sfing, s očima z leštěných granátů zasazenýma v obličejích z černého mramoru.

V okamžiku, kdy vstoupil, ho oslovil rádce, kterého Ned miloval nejméně ze všech, eunuch Varys. "Lorde Starku, byl jsem žalostně zarmoucen, když jsem se dozvěděl o vašich nesnázích na královské cestě. Všichni jsme navštívili septum, abychom za prince Joffreye zapálili svíce. Modlil jsem se za jeho uzdraveni." Na místě, kde se jeho ruka dotkla Nedova rukávu, zůstala skvrna od pudru a eunuch sám páchl smrdutě a sladce jako květiny na hrobě.

"Tvoji bohové tě vyslyšeli," odpověděl Ned chladně, třebaže zdvořile. "Princi se vede každým dnem lépe." Vyprostil se z eunuchova sevření a přešel síní tam, kde u paravánu stál lord Renly a tiše hovořil s malým mužem, jenž nemohl být nikým jiným než Malíčkem. Renly byl osmiletým chlapcem, když Robert získal trůn, ale vyrostl v muže tolik podobného svému bratrovi, že to Neda vyvádělo z míry. Kdykoli ho uviděl, bylo to, jako by se léta rozběhla pozpátku a před ním stál Robert, čerstvý vítěz bitvy na Trojzubci.

"Vidím, že jsi bezpečně dorazil, lorde Starku," řekl Renly.

"Ty také," odpověděl Ned. "Musíš mi odpustit, ale někdy vypadáš jako podobizna svého bratra Roberta."

"Ubohá kopie," řekl Renly s pokrčením ramen.

"Třebaže mnohem lépe oblečená," zavtipkoval Malíček. "Lord Renly utrácí za šaty víc než polovina dam u dvora."

Zřejmě to byla pravda. Lord Renly byl oděn v tmavě zeleném sametu, s tuctem jelenů zlatě vyšitých na jeho kabátci. Kolem jednoho ramene měl ležérně nařasen krátký plášť ze zlatého brokátu, sepnutý broží se smaragdem. "Existují horší zločiny," opáčil Renly se smíchem. "Například způsob, jakým se oblékáš ty."

Malíček jeho narážku ignoroval. Prohlížel si Neda s úsměvem na rtech, který hraničil s nestydatostí. "Už pár let doufám, že se s tebou konečně setkám, lorde Starku. Lady Catelyn se ti o mně nepochybně zmínila."

"Zmínila," odpověděl Ned s chladem v hlase. Zlomyslná arogantnost Malíčkovy poznámky ho popudila. "Pochopil jsem z toho, že jsi dobře znal také mého bratra Brandona."

Renly Baratheon se zasmál. Varys se k nim přišoupal ve svých měkkých trepkách, aby slyšel, o čem si povídají.

"Až moc dobře," řekl Malíček. "Stále nosím symbol jeho náklonnosti ke mně. Mluvil o

mně Brandon taky?"

"Často a s nemalým zápalem," odpověděl Ned v naději, že tím toto téma ukončí. Neoplýval trpělivostí pro hru, kterou hráli, pro jejich souboj vedený slovy.

"Já bych řekl, že vám Starkům horko dobře nedělá," poznamenal Malíček. "Tady na jihu říkají, že jste stvoření z ledu, a když sjedete dolů pod Šíji, roztajete."

"Já nemám v úmyslu roztát tak brzy, lorde Baeliši. Na to se spolehni." Ned přešel ke sněmovnímu stolu a řekl: "Mistře Pycelle, doufám, že se ti vede dobře."

Velmistr se mírné usmál ze svého vysokého křesla v nohách stolu. "Dost dobře na muže v mých letech, můj pane," odpověděl, "třebaže se obávám, že se již snadno unavím." Širokou holou kopuli jeho čela nad laskavým obličejem lemovaly chomáčovité prameny bílých vlasů. Jeho mistrovský řetěz nebyl obyčejným kovovým náhrdelníkem, jaký nosil Luwin, ale dvěma tucty článků spojených dohromady ve velmi těžký kovový řetěz, který jej pokrýval od hrdla k hrudi. Články byly vykovány ze všech kovů člověku známých: černého železa a rudého zlata, zářivé médi a matného olova, oceli, cínu a bledého stříbra, mosazi, bronzu a platiny. Kov zdobily granáty, ametysty a černé perly a tu a tam dokonce smaragd či rubín. "Snad bychom mohli co nejdříve začít," řekl velmistr, který si spletl ruce dohromady na báni svého objemného břicha. "Obávám se, že usnu, budeme-li příliš otálet."

"Jak si přeješ." Královo křeslo, na jehož čalounění byl zlatou nití vyšitý korunovaný jelen rodu Baratheonů, spočívalo prázdné v čele stolu. Ned se posadil do křesla vedle něj, po pravici nepřítomného krále. "Moji pánové," oslovil je formálně, "omlouvám se, že jste kvůli mně museli čekat."

"Jsi pobočníkem krále," řekl Varys. "Všichni jsme tady k tvým službám, lorde Starku."

Zatímco ostatní zaujímali svá místa, Eddarda Starka plnou silou zasáhla myšlenka, že do té místnosti s těmi muži vůbec nepatří. Vzpomněl si na to, co mu řekl Robert v kryptách pod Zimohradem. Jsem obklopen pochlebovači a blázny, tvrdil král, Ned se rozhlédl kolem sněmovního stolu a uvažoval, kteříž nich jsou pochlebovači a kteří blázni. Pomyslel si, že to ví. "Jenomže je nás jenom pět," poznamenal.

"Lord Stannis nedlouho poté, co král odcestoval na sever, odjel do Dračího kamene," informoval ho Varys, "a náš statečný ser Barristan nepochybně jede po boku krále, který projíždí městem, jak přísluší lordu veliteli Královské gardy."

"Možná by bylo lépe, kdybychom na sera Barristana a krále počkali, až se k nám připojí," navrhl Ned.

Renly Baratheon se nahlas zasmál. "Kdybychom čekali, až nás můj bratr obdaří svou královskou přítomnosti, seděli bychom tu hodně dlouho."

"Náš dobrý král Robert má příliš mnoho starosti," řekl Varys. "Některé menší záležitosti svěřuje nám, aby svému břemeni odlehčil."

"Lord Varys tím chce říci, že veškeré záležitosti týkající se peněz, úrody a výkonu spravedlnosti mého bratra nudí až k pláči," řekl lord Renly, "takže připadá nám,

abychom vládli říši. Čas od času nám pošle nějaký příkaz." Vyndal ze svého rukávu těsně srolovaný papír a položil ho na stůl. "Dnešního rána mi přikázal jet co nejrychleji napřed a požádat velmistra Pycelleho, aby okamžitě svolal zasedání rady. Má pro nás naléhavý úkol."

Malíček se usmál a podal papír Nedovi. Nesl královskou pečeť. Ned ji rozlomil palcem a vyrovnal dopis, aby zvážil králův naléhavý příkaz. Slovo od slova četl s narůstající nevírou. Copak Robertovu bláznovství nikdy nebude konec? A udělat to v jeho jménu, to bylo přímo solí v ráně. "Bohové, buďte milostivi," zaklel.

"Lord Eddard tím hodlá říct," oznámil lord Renly, "že Jeho Veličenstvo nám nařídilo uspořádat velký turnaj na počest jeho jmenování pobočníkem krále."

"Kolik?" zeptal se Malíček nevzrušeně.

Ned přečetl odpověď z dopisu. "Čtyřicet tisíc zlatých dragonů vítězi. Dvacet tisíc muži. který se umístí jako druhý, dalších dvacet tisíc vítězi pranice a deset tisíc tomu, kdo zvítězí v lukostřelbě."

"Devadesát tisíc zlaťáků," vydechl Malíček. "A nesmíme zapomenout na ostatní výdaje. Robert bude chtít velkou hostinu. To znamená kuchaře, tesaře, obsluhovačky, zpěváky, žongléře, šašky..."

"Šašků tu máme dost," poznamenal lord Renly.

Velmistr Pycelle pohlédl na Malíčka a zeptal se: "Unese pokladna tento výdaj?"

"O jaké pokladně to mluvíš?" odpověděl Malíček a posměšně zkřivil ústa. "Ušetři mne pošetilosti, mistře. Stejně jako já dobře víš, že pokladna už léta že je prázdnotou. Budu ty peníze muset vypůjčit. Nepochybuji o tom, že Lannisterové nám vyjdou vstříc. Momentálně lordu Tywinovi dlužíme takové tři miliony zlatých, tak co záleží na dalších sto tisících?"

Ned se nestačil divit. "Chcete říci, že Koruna dluží tři miliony zlatých?"

"Koruna dluží víc než šest milionů zlatých, lorde Starku. Nejvíc jsme zadluženi u Lannisterů, ale půjčili jsme si také od lorda Tyrella, Železné banky Braavosu a několika tyrošských obchodních kartelů. Nedávno jsem se musel obrátit k církvi. Nejvyšší septon smlouvá hůř než dornský trhovec."

Ned byl zděšený. "Aerys Targaryen po sobě zanechal pokladnici přetékající zlatem. Jak jste tohle mohli dopustit?"

Malíček pokrčil rameny. "Správce pokladny peníze shání, král a pobočník je utrácejí."

"Já nevěřím, že Jon Arryn by Robertovi dovolil ožebračovat říši," řekl Ned rozohněně.

Velmistr Pycelle zavrtěl svou velkou lysou hlavou a jeho řetězy při tom pohybu tiše zacinkaly. "Lord Arryn byl obezřetný muž, ale já se obávám, že Jeho Veličenstvo ne

vždy naslouchá moudrým radám."

"Můj královský bratr miluje turnaje a oslavy," řekl Renly Baratheon, "a nesnáší to, čemu říká .počítání měďáků'."

"Já s Jeho Veličenstvem promluvím," řekl Ned. "Tenhle turnaj je výstřelkem, který si říše nemůže dovolit."

"Promluv s ním, jestli chceš," řekl lord Renly, "ale přesto bychom naše plány ohledně turnaje měli raději probrat."

"Až jindy," řekl Ned. Možná až příliš ostře, podle pohledů, kterými jej obdařili. Musí pamatovat na to, že už není na Zimohradu, kde nad ním stál jenom král; zde je pouze prvním mezi sobě rovnými. "Promiňte, pánové," řekl měkčím tónem. "Jsem unavený. Udělejme si dnes přestávku a pokračujme, až budeme osvěženi." Neptal se na jejich souhlas, ale spěšně vstal, všem jim pokývl a zamířil ke dveřím.

Venku se bránou do hradu stále hrnuli jezdci a povozy a nádvoří bylo chaosem bahna, koňského trusu a pokřikujících mužů. Oznámili mu, že král zatím nedorazil. Od toho incidentu na Trojzubci Starkové a jejich služebnictvo jeli o kus vpředu před hlavní kolonou, co nejdál od Lannisterů a narůstajícího napětí. Robert byl zřídkakdy k vidění; říkalo se, že cestuje ve velkém kolovém domě, častěji opilý než střízlivý. Pokud je tomu tak, může dorazit o celé hodiny později, ale přesto zde bude mnohem dřív, než by se Nedovi zamlouvalo. Stačilo pohlédnout na Sansin obličej a cítil, jak se v něm znovu hýbe hněv. Posledních čtrnáct dnů jejich cesty bylo utrpením. Sansa obviňovala Aryu a vyčítala jí, že to měla být Nymeria, kdo měl zemřít. A Arya sama se proměnila v hromádku neštěstí, když se doslechla o strašlivém osudu řezníkova syna. Sansa plakávala tak dlouho, až z toho vždycky usnula, Arya celé dny mlčky zamyšlená seděla a Eddard Stark snil o mrazivém pekle vyhrazeném pro Starky ze Zimohradu.

Přešel vnější nádvoří, pod padací mříží prošel do prostoru mezi hradbami a vydal se směrem k tomu, o čem se domníval, že je Pobočníkovou věží, když tu se před ním objevil Malíček. "Jdeš špatným směrem, Starku. Pojď se mnou."

Ned ho váhavě následoval. Malíček ho vedl k věži, dolů po schodech, přes malé zanedbané nádvoříčko a opuštěnou chodbou, kde na stráži podél zdí stála prázdná brnění. Byly to pozůstatky Targaryenů, černá ocel s dračími šupinami pokrývajícími jejich přilbice, nyní celá zaprášená a zapomenutá. "Tohle není cesta do mých komnat," ozval se Ned.

"Řekl jsem snad, že je? Já tě vedu do žalářů, abych ti tam podřízl krk a zazdil tvoje tělo do kobky," odpověděl Malíček hlasem plným sarkasmu. "Na tohle ale bohužel nemáme čas, Starku. Tvoje žena čeká."

"Jakou hru to se mnou hraješ, Malíčku? Catelyn je na Zimohradu, stovky lig odsud."

"Skutečně?" Malíčkovy šedozelené oči se pobaveně leskly. "V tom případě se zřejmě někomu podařilo ohromující převtělení. Naposledy tě vyzývám, pojď se mnou. Nebo nechoď a já si ji nechám pro sebe." Pospíchal dolů po schodech.

Ned ho opatrně následoval a v duchu se divil, zda tento den vůbec někdy skončí. Neměl na takové intriky chuť, ale začínal si uvědomovat, že pro člověka jako Malíček jsou chlebem a solí života.

Na úpatí schodiště byly těžké dubové dveře s železnými obručemi. Petyr Baeliš zvedl závoru a pokynul Nedovi, aby jimi prošel. Vstoupili do narudlé záře soumraku, na skalnatý útes vysoko nad řekou. "Vyšli jsme ven z hradu," řekl Ned ohromeně.

"Tebe člověk těžko ošálí, Starku," řekl Malíček a uculil se. "Prozradilo ti to slunce nebo obloha? Následuj mě. Ve skále jsou vytesané schody. Snaž se nespadnout a nezabít se, protože Catelyn by mi to nikdy neodpustila." S těmito slovy byl najednou na stěně srázu a rychle jako opice začal sestupovat dolů.

Ned si chvíli prohlížel skalnaté čelo srázu, pak jej o něco pomaleji následoval. Jak Malíček řekl, byly tam schody, mělké záseky, které zezdola určitě byly neviditelné, pokud člověk nevěděl, kde přesně je hledat. Řeka byla hluboko pod nimi, tak hluboko, že jej z toho málem jímala závrať. Ned držel obličej přitisknutý ke skále a snažil se nedívat dolů o nic častěji, než musel.

Když konečně dosáhl úpatí skály, úzké, blátivé cesty podél břehu řeky, Malíček se líně opíral o kámen a jedl jablko. Už byl téměř na ohryzku. "Stárneš a jsi stále pomalejší, Starku," řekl a nenucené zbytek jablka hodil do řítících se vod řeky. "Na tom ale nezáleží, zbytek cesty pojedeme." U skály čekali dva koně. Ned nasedl a vyjel za ním, po cestě do města.

Konečně Baeliš zastavil před zchátralou budovou, dvoupatrovou, dřevem roubenou, s okny jasnými světly lamp v padajícím soumraku. Linuly se z nich zvuky hudby a nevázaného smíchu a vznášely se nad vodou. Vedle dveří se houpala zdobená olejová lampa na těžkém řetěze, s koulí z tvrzeného červeného skla.

Ned Stark sesedl pln hněvu. "Nevěstinec," řekl, popadl Malíčka za rameno a otočil ho k sobě. "Tys mě vedl celou tu cestu jen proto, abys mě vzal do bordelu?"

"Tvoje žena je uvnitř," řekl Malíček.

To byla ta nejtroufalejší ze všech urážek. "Brandon k tobě byl příliš laskavý," řekl Ned, když malého muže prudce přitiskl ke zdi a přiložil pod jeho špičatou bradku svou dýku.

"Ne, můj pane," zvolal naléhavý hlas. "On mluví pravdu." Uslyšel za sebou kroky.

Ned se s nožem pod Malíčkovou bradou otočil a spatřil k nim pospíchat bělovlasého muže. Byl oblečený v oděvu z hrubého hnědého plátna, a když běžel, měkké laloky pod jeho bradou se třásly. "Ty se do toho nepleť," začal Ned, ale záhy ho zasáhlo poznání. Ohromeně sundal dýku z Malíčkova krku. "Ser Rodrik?"

Rodrik Cassel přikývl. "Tvoje paní čeká nahoře."

Ned byl zmaten. "Catelyn je opravdu tady? To není žádný Malíčkův nejapný žert?" Zasunul svoji dýku do pochvy.

"Kéž by tomu tak bylo," řekl Malíček. "Následuj mne a snaž se vypadat alespoň o maličko chlípněji a o něco méně vznešeně než pobočník krále. Rozhodně by ti nebylo ku prospěchu, kdyby tě někdo poznal. Snad bys mohl zmáčknout ňadro či dvě, až kolem nich budeš procházet."

Vešli dovnitř, prošli nálevnou, kde jakási tlustá ženština zpívala oplzlé písně, zatímco pohledné mladé dívky se ve lněných spodničkách a kouscích barevného hedvábí tiskly ke svým milencům a houpaly se na jejich klínech. Žádné z nich Ned nevěnoval ani krápět pozornosti. Ser Rodrik zůstal dole, zatímco Malíček ho vedl nahoru do druhého patra, po chodbě a dveřmi do jednoho z pokojíků.

Uvnitř čekala Catelyn. Když ho uviděla, vykřikla, rozběhla se k němu a prudce ho objala. "Moje paní," zašeptal Ned pln údivu.

"Ach, to jsem rád," řekl Malíček a zavřel za nimi dveře. "Poznal jsi ji."

"Měla jsem strach, že nepřijdeš, můj pane," šeptala proti jeho hrudi. "Petyr mi přináší zprávy. Pověděl mi o problémech s Aryou a mladým princem. Jak se mají moje děvčata?"

"Obě truchlí a jsou plny hněvu," odpověděl jí. "Cat, já to nechápu. Co děláš zde, v Králově přístavišti? Co se stalo?" vyptával se Ned své ženy. "Jsi tu kvůli Branovi? Je..." Mrtvý bylo slovo, které se dralo na jeho rty, ale on je nedokázal vyslovit.

"Jsem tu kvůli Branovi, ale příčinou není to, co si myslíš," odpověděla Catelyn.

Ned byl zmaten. "Co tedy? Proč jsi tady, moje lásko? Co je tohle za místo?"

"Je tím, čím se jeví být," řekl Malíček, který se uklidil do okenního sedátka. "Nevěstincem. Napadlo by tě snad méně příhodné místo, kde hledat Catelyn Tully?" Usmál se. "Náhoda tomu chtěla, že tohle výjimečné útočiště patří mně, takže vše potřebné šlo snadno zařídit. Nepřeji si nic jiného než zabránit tomu, aby se Lannisterové dozvěděli o Catelynině přítomnosti v Králově přístavišti."

"Proč?" naléhal Ned. Pak spatřil její ruce, podivný způsob, jakým je držela, uviděl rudé jizvy, všiml si, jak ztuhlé má poslední dva prsty na levé ruce. "Ty ji zraněná." Vzal její ruce do svých, otočil je dlaněmi vzhůru. "Bohové. To jsou hluboké zářezy... rozťaté mečem nebo... jak se to stalo, moje paní?"

Catelyn ze svého pláště vyndala dýku a vložila mu ji do ruky. "Tuto dýku někdo poslal, aby Branovi podřízla hrdlo a on vykrvácel."

Ned šokované zvedl oči od jejích rukou. "Ale... kdo... kdo by mohl..."

Umlčela ho prstem položeným přes jeho rty. "Dovol mi povědět ti to všechno, moje lásko. Takhle to bude nejrychlejší. Poslouchej."

A tak poslouchal a ona mu všechno vyprávěla, od požáru ve věži knihovny až k Varysovi, strážím a Malíčkovi, Když skončila, Eddard Stark seděl ohromen vedle stolu, dýku v ruce. Branův vlk zachránil chlapci život, pomyslel si otupené. Měl snad tohle Jon na mysli, když tehdy nalezli vlčí mláďata ve sněhu? To osud chce, aby

tvoje děti měly ca vlčata, můj pane, řekl. On zabil Sansino, a kvůli čemu? Byla to vina, co teď cítil? Nebo strach? Pokud ty vlky poslali sami bohové, jakého bláznovství se to dopustil?

Ned bolestně přiměl obrátit svoje myšlenky zpět k dýce a tomu, co znamenala. "Skřetova dýka," opakoval. Nedávalo mu to smysl. Jeho ruka se sevřela kolem hladké rukojeti z dračí kosti a on čepel zabodl do stolu a cítil, jak zajela do dřeva. Stála tam vzpřímená, jako by ho urážela. "Proč by Tyrion Lannister měl mít zájem na Branově smrti? Ten chlapec mu nikdy ničím neublížil."

"Copak vy Starkové nemáte mezi ušima nic než sníh?" zeptal se Malíček. "Skřet by nikdy nejednal na vlastní pěst."

Ned vstal a začal přecházet sem a tam po místnosti. "Pokud v tomhle všem má prsty královna nebo, bohové chraňte, dokonce sám král... ne, tomu nevěřím." A přesto když říkal ta slova, vzpomněl si na mrazivé ráno na území mohylových hrobů a na Robertovy řeči o vyslání najatých vrahů po stopách targaryenské princezny. Vzpomněl si na Rhaegarova maličkého syna, na krvavé pozůstatky jeho lebky, na způsob, jakým se král odvrátil, stejně jako se nedávno odvrátil v Darryho sněmovní síni. Stále slyšel Sansu prosit, tak jako kdysi prosila Lyanna.

"Král to s největší pravděpodobností nevěděl," řekl Malíček. "Nebylo by to poprvé. Náš dobrý král Robert se naučil zavírat oči ve věcech, které by raději neviděl."

Na tohle Ned neměl odpověď. Před jeho oči vyplul obličej řeznického chlapce, rozseklého téměř vedví... a král k tomu neřekl ani slovo. Jeho hlava bolestně pulzovala.

Malíček se přesunul od okna ke stolu a vykroutil dýku ze dřeva. "Obvinění by tak či tak znamenalo zradu. Obviň krále a budeš tančit s Ilynem Paynem dřív, než ti slova vyjdou z úst. Královna..., pokud budeš schopen najít důkaz a pokud dokážeš Roberta přinutit, aby si tě vyslechl, pak možná..."

"My máme důkaz," řekl Ned. "Tu dýku."

"Tohle?" Malíček dýku ležérně převracel z jednoho konce na druhý. "Pěkný kousek oceli, ale řeže na dvě strany, můj pane. Skřet nepochybně odpřísáhne, že tu dýku ztratil nebo mu ji někdo ukradl, když byl na Zimohradu, a pokud je jím najaly vrah mrtvý, kdo mu dokáže, že to je lež?" Opatrně dýku hodil k Nedovi. "Já vám radím zahodit ji do řeky a zapomenout na to, že kdy existovala."

Ned ho chladně pozoroval. "Lorde Baeliši, jsem Stark ze Zimohradu. Můj syn leží doma zmrzačen, možná umírá. Byl by mrtvý a Catelyn s ním, nebýt vlčího štěněte, které jsme našli ve sněhu. Pokud si skutečně myslíš, že bych na tohle měl zapomenout, pak jsi stejný blázen jako tehdy, když jsi tasil meč proti mému bratrovi."

"Blázen možná, Starku..., ale přesto jsem stále tady, zatímco tvůj bratr hnije už dobrých čtrnáct let ve svém chladném hrobě. Pokud tak dychtíš ležet vedle něho, nemohu tě od toho odrazovat, ale nechtěj po mně, abych se k tobě připojil, děkuji pěkně."

"Ty bys byl ten poslední člověk, který by se k někomu připojil, lorde Baeliši."

"Ted jsi mne hluboce ranil." Malíček si položil ruku na srdce. "Co se mne týče, vždycky jsem Starky shledával únavnou čeládkou, ale zdá se, že Cat k tobě velmi přilnula, z důvodů, které nechápu. Pokusím se udržet tě naživu kvůli ní. Bláznova úloha, to připouštím, ale nikdy jsem tvé ženě nedokázal nic odmítnout."

"Pověděla jsem Petyrovi o našem podezření ohledně smrti Jona Arryna," řekla Catelyn. "Slíbil, že ti pomůže zjistit pravdu."

To nebyly zprávy, které by Eddarda Starka potěšily, ale bylo pravdou, že potřebovali pomoc a Malíček byl kdysi Catelyn téměř bratrem. Nebude to poprvé, kdy Ned bude nucen uzavřít úmluvu s mužem, kterým opovrhoval. "Dobrá tedy," řekl a zastrčil si dýku za pas. "Zmínila ses o Varysovi. Ví eunuch o tomhle všem?"

"Ne z mých rtů," řekla Catelyn. "Neoženil ses se ženou, která je blázen, Eddarde Starku. Ovšem Varys zná způsoby, jak se dozvídat věci, o kterých žádný člověk neví. Ovládá nějaké temné umění, Nede, na to přísahám."

"Má svoje špehy, to je známá věc," řekl Ned blahosklonně.

"Je to něco víc než jen tohle," trvala na svém Catelyn. "Ser Rodrik mluvil se serem Aronem Santagarem ve vší tajnosti, ale Pavouk se přece jen nějakým způsobem o jejich rozhovoru dozvěděl. Já se toho muže bojím."

Malíček se usmál. "Lorda Varyse přenech mně, drahá paní. Pokud mi dovolíš malou obscénnost - a kde by byla příhodnější než právě tady -, držím koule toho člověka v hrsti." S úsměvem ohnul prsty do tvaru misky. "Či spíš bych držel, kdyby to byl muž a nějaké koule měl. Stačí otevřít měšec a ptáčkové začnou zpívat. To by se Varysovi nelíbilo. Na tvém místě bych si dělal starosti spíš kvůli Lannisterům než kvůli eunuchovi."

Ned nepotřeboval, aby mu tohle Malíček říkal. V myšlenkách zalétl zpátky ke dni, kdy byla nalezena Arya, k výrazu královnina obličeje, když řekla: "My máme vlka," tak něžně a tiše. Myslel na chlapce Mycaha, na náhlou smrt Jona Arryna, na Branův pád, na starého šíleného krále Aeryse Targaryena umírajícího na podlaze své trůnní síně, zatímco jeho krev usychala na zlaté čepeli. "Moje paní," řekl, když se otočil ke Catelyn, "neexistuje nic víc, co bys v tomto ohledu mohla udělat. Chci, aby ses neprodleně vrátila na Zimohrad. Pokud tam přišel jeden úkladný vrah, může se jich objevit víc. Kdokoli si přál Branovu smrt, brzy se dozví, že chlapec stále žije."

"Doufala jsem, že uvidím svoje dcery..." řekla Catelyn.

"To by bylo nanejvýš nemoudré," vložil se do rozhovoru Malíček. "Rudá bašta je plná zvědavých očí a dětských řeči."

"Má pravdu, moje lásko," řekl jí Ned a objal ji. "Vezmi sera Rodrika a ujížděj na Zimohrad. Já na děvčata dohlédnu. Vrať se domů k našim synům a starej se o jejich bezpečí."

"Jak si přeješ, můj pane." Catelyn zvedla obličej a Ned ji políbil. Její zmrzačené prsty

se zaťaly do jeho zad se zoufalou silou, jako by chtěla navždy zůstat v bezpečném úkrytu jeho objeti.

"Chtějí pán a paní použít ložnici?" zeptal se Malíček. "Měl bych tě upozornit, Starku, že za tento druh věcí si tu obvykle účtujeme nějaký ten peníz."

"Okamžik o samotě, to je vše, oč žádám," řekla Catelyn.

"Jak si přeješ." Malíček zamířil ke dveřím. "Nebuďte tu příliš dlouho. Je nejvyšší čas, abychom se pobočník a já vrátili do hradu, než si všimnou naší nepřítomnosti."

Catelyn šla k němu a vzala jeho ruce do svých. "Nikdy nezapomenu na tvoji pomoc, Petyre. Když pro mne přišli tvoji muži, nevěděla jsem, zda mne odvádějí k příteli nebo nepříteli. Zjistila jsem, že jsi mi mnohem víc než přítelem. Našla jsem bratra, o kterém jsem si myslela, že jsem ho ztratila."

Petyr Baeliš se usmál. "Jsem nenapravitelně sentimentální, drahá paní. Raději to nikomu neříkej. Léta jsem strávil tím, že jsem dvůr přesvědčoval, jak jsem zlý a krutý, a mělo by se mi příčit i jen pouhé pomyšlení na to, že všechno moje úsilí přišlo vniveč."

Ned nevěřil ani slovu z toho, co Malíček povídal, ale přesto mu nanejvýš zdvořilým tónem řekl: "Přijmi také moje poděkováni, lorde Baeliši."

"Och, to nestojí za řeč," řekl Malíček na odchodu.

Když se za ním zavřely dveře, Ned se otočil zpátky ke své ženě. "Jakmile přijedeš domů, pošli dopisy s mojí pečetí Helmanu Tallhartovi a Galbartu Gloverovi. Ať každý shromáždí sto lučištníků a opevní Cailinskou držbu. Dvě stě dobrých střelců dokáže před armádou Šíji ubránit. Vyřiď lordu Manderlymu, že má posílit a vyspravit všechna opevnění v Bílém přístavu a dohlédnout na to, aby pro něj zabezpečil dostatek mužů. A od tohoto dne chci pečlivý dohled nad Theonem Greyjoyem. Pokud bude válka, budeme zoufale potřebovat loďstvo jeho otce."

"Válka?" Na Catelynině obličeji se objevil strach.

"Tak daleko to nedojde," slíbil jí Ned, a v duchu se modlil, aby to byla pravda. "Lannisterové jsou nemilosrdní tváří v tvář slabosti, jak se Aerys Targaryen dozvěděl ke svému zármutku, ale neodváží se zaútočit na sever, pokud za sebou nebudou mít veškerou silu říše, a té se jim nedostane. Musím hrát tuhle bláznovskou frašku, jako by se nic nedělo. Pamatuj si, proč jsem sem přišel, moje drahá. Pokud naleznu důkaz, že Lannisterové dali zavraždit Jona Arryna..."

Cítil, jak se Catelyn v jeho náručí zachvěla. Její zjizvené ruce se ho křečovité držely. "Pokud se ti to podaří," řekla, "co bude pak, lásko moje?"

Ned věděl, že to bude ta nejnebezpečnější část. "Všechna spravedlnost pochází od krále," řekl jí. "Až budu vědět pravdu, musím jít za Robertem." A modlit se, aby byl mužem, jakým si myslím, že je, dodal si v duchu, a ne mužem, kterým -jak se obávám - se stává.

TYRION

"Jsi si jistý, že nás musíš opustit tak brzy?" zeptal se ho lord velitel, "Víc než jistý, lorde Mormonte," odpověděl Tyrion. "Můj bratr Jaime se bude divit, co se se mnou stalo. Mohl by si pomyslet, že jsi mne přemluvil, abych se dal k černým."

"Přemluvil bych, kdybych mohl," Mormont si vzal krabí klepeto a rozlomil ho v pěsti. Třebaže již byl stár, lord velitel stále oplýval silou medvěda. "Jsi chytrý muž, Tyrione. Takové jako ty tady na Zdi potřebujeme."

Tyrion se zašklebil. "V tom případě se po Sedmi královstvích budu pídit po trpaslících a všechny je posílat sem za tebou, lorde Mormonte." Zatímco se smáli, vysál maso z krabí nohy a sáhl po další. Krabi dorazili teprve toho rána z Východní hlídky, napěchovaní v sudu se sněhem, jejich maso bylo lahodné a křehké.

Ser Alliser Thorne byl jediným mužem u stolu, který se ani jednou neusmál. "Lannister nás uráží."

"Jenom tebe, sere Allisere," řekl Tyrion. Tentokrát v sobě měl smích u stolu nervózní, rozpačitý podtón.

Thornovy černé oči se s nenávistí upřely na Tyriona. "Na někoho, kdo není ani polovičním mužem, máš troufalý jazyk. Možná bychom si ty a já měli společně vyjít na nádvoří."

"Proč?" opáčil Tyrion. "Krabi jsou tady."

Jeho poznámka vyprovokovala další vlnu smíchu od ostatních. Ser Alliser vstal, s ústy staženými do přísné čáry. "Pojď se mnou a pronášej svoje žertíky s ocelí v ruce."

Tyrion se zkoumavě podíval na svoji ruku. "Proč, já už mám ocel v ruce, sere Allisere, i když vypadá jako krabí vidlička. Dáme si souboj?" Vyskočil ze židle a začal drobnou vidličkou píchat do Thornova hrudníku. Věžní místnost zaplnily výbuchy smíchu. Lord velitel se smál tak, že mu z toho zaskočilo. Kousky kraba mu vylétly z úst a začal lapat po dechu. Dokonce i jeho havran se k němu připojil, hlasitě krákaje od okna. "Souboj! Souboj! Souboj!"

Ser Alliser Thorne odkráčel z místnosti tak škrobené, že to vypadalo, jako by měl dýku zabodnutou v zadnici.

Mormont stále lapal po dechu. Tyrion ho praštil do zad. "Vítězi náleží kořist," zvolal. "Zabírám si pro sebe Thornův podíl krabů."

Konečné se lord velitel vzpamatoval. "Jsi prohnaný muž, když dokážeš našeho sera

Allisera tak vyprovokovat," pokáral ho.

Tyrion se posadil a napil se vína. "Když si člověk namaluje na hruď terč, měl by očekávat, že dříve či později do něj někdo vystřelí šíp. Viděl jsem mrtvoly, které měly větší smysl pro humor, než má ser Alliser."

"To zas ne," namítl lord majordomus Bowen Marsh, muž kulatý a rudý jako granátové jablko. "Měl bys slyšet ta komická jména, kterými hochy častuje při výcviku."

Tyrion několik těch komických jmen slyšel. "Vsadil bych se, že chlapci pro něj taky pár jmen mají," řekl. "Odlomte si led z oči, moji dobří páni. Ser Alliser Thorne by měl uklízet hnůj ve vašich stájích, ne cvičit vaše mladé bojovníky."

"Štolbů má hlídka dost," zabručel lord Mormont. "Zdá se, že to je všechno, co nám sem poslední dobou posílají. Štolby, vykutálené zlodějíčky a násilníky. Ser Alliser je pomazaným rytířem, jedním z mála, kteří sedali k černým od té doby, co jsem lordem velitelem. Bojoval statečně v Králově přístavišti."

"Na špatné straně," poznamenal suše ser Jaremy Rykker. "Já bych to měl vědět, byl jsem tam na hradbách vedle něho. Tywin Lannister nám nabídl dvě skvělé možnosti. Buď se dát k černým, nebo do soumraku napíchne naše hlavy na kůl. Bez urážky, Tyrione."

"To je v pořádku, sere Jaremy. Můj otec má napichování hlav v oblibě, především těch lidi, kteří ho určitým způsobem rozčilili. A obličej tak vznešený jako tvůj, nu, nepochybně už si představoval, jak zdobíš městské hradby nad Královskou bránou. Myslím, že by ses tam skvěle vyjímal."

"Děkuji ti," odpověděl ser Jaremy se sarkastickým úsměvem.

Lord velitel Mormont si odkašlal. "Někdy se obávám, že ser Alliser tě vystihl pravdivé, Tyrione. Urážíš jak nás, tak naše vznešené poslaní tady na Zdi."

Tyrion pokrčil rameny. "Všichni potřebujeme být čas od času uráženi, lorde Mormonte, jinak bychom sami sebe začali brát příliš vážně. Víc vína, prosím." Natáhl svůj pohár.

Když mu je Rykker naléval, Bowen Marsh řekl: "Na tak malého muže máš velkou žízeň."

"Och, já si myslím, že lord Tyrion je docela velký muž," řekl mistr Aemon ze vzdáleného konce stolu. Mluvil tiše, a přesto všichni vysocí důstojníci Noční hlídky ztichli, aby slyšeli, co má ten prastarý muž na srdci. "Myslím, že tady na konci světa je to mezi námi obr."

Tyrion zdvořile odpověděl: "Nazývají mne mnoha jmény, můj pane, ale obr mezi ně patří zřídkakdy."

"Nicméně," řekl mistr Aemon, když se jeho zakalené, mléčně bílé oči přesunuly k Tyrionovu obličeji, "já si myslím, že to je pravda."

Tehdy, při oné výjimečné příležitosti, Tyrion Lannister zjistil, že se mu nedostává slov. Mohl jen zdvořile sklonit hlavu a říci: "Jsi příliš laskavý, mistře Aemone."

Slepý muž se zasmál. Byl hubený, vrásčitý a bezvlasý, scvrklý pod vahou stovky let, takže jeho mistrovský náhrdelník s články z mnoha kovů mu volné visel kolem krku. "Mne také nazývají mnoha jmény, můj pane," řekl, "ale laskavý mezi ně patří zřídkakdy." Tentokrát se zasmál Tyrion.

Mnohem později, když byla vážná záležitost stolování ukončena a ostatní odešli, Mormont nabídl Tyrionovi křeslo vedle ohně a číši svařeného vína tak silného, že mu vehnalo slzy do očí. "Královská cesta bývá tady na severu poměrně nebezpečná," řekl mu lord velitel, když spolu pili.

"Beru s sebou Jycka a Morreca," řekl mu Tyrion, "a Yoren se vrací zpátky na jih."

"Yoren je jen jeden muž. Členové Noční hlídky tě doprovodí odsud až do Zimohradu," oznámil mu Mormont tónem, který nepřipouštěl žádné námitky. "Tři muži by měli stačit."

"Když na tom trváš, pane," řekl Tyrion. "Mohl bys poslat mladého Sněha. Myslím, že by uvítal šanci znovu vidět svoje bratry."

Mormont se pod svým hustým plnovousem zamračil. "Sněha? Och, toho Starkova bastarda. Podle mne to není dobrý nápad. Ti hoši potřebují zapomenout na život, co nechali za sebou, na svoje sourozence, matky a všechno ostatní. Návštěva domova by jenom rozvířila city, které je lépe nechat na pokoji. Já tyhle věci znám. Moje vlastní krev... Moje sestra Maege nyní vládne Medvědímu ostrovu, od té doby, co můj syn upadl v nemilost. Mám neteře, které jsem nikdy neviděl." Polkl. "Kromě toho, Jon Sníh je ještě chlapec. Ty dostaneš tři silné muže, aby ochraňovali tvoje bezpečí."

"Jsem dojat tvojí starostlivosti, lorde Mormonte." Tyrionovi se ze silného nápoje začínala točit hlava, ale nebyl natolik opilý, aby si neuvědomil, že Starý medvěd po něm bude něco chtít. "Doufám, že ti tvoji laskavost budu moci oplatit."

"Můžeš," řekl Mormont otupěle. "Tvoje sestra sedí vedle krále. Tvůj bratr je velkým rytířem a tvůj otec je nejmocnějším lordem v Sedmi královstvích. Oroduj u nich za nás. Povez jim o našich potřebách. Sám jsi to viděl, můj pane. Noční hlídka umírá. Náš počet nyní činí necelý jeden tisíc. Šest set zde, dvě stě na Stínové věži a ještě méně ve Východní hlídce, a stěží třetina z nich jsou bojovníci. Zeď je sto lig dlouhá. Zamysli se nad tím. Kdyby na nás zaútočili, máme jen tři muže na obranu jedné mile Zdi."

"Tři a třetinu," opravil ho Tyrion se zívnutím.

Zdálo se, že Mormont ho neslyšel. Starý muž si ohříval ruce u ohně. "Poslal jsem Benjena Starka pátrat po synovi Yohna Royceho, který se ztratil na své první průzkumné výpravě. Ten Royceův kluk byl zelený jako letní tráva, a přesto trval na tom, aby mu byla udělena čest velet své vlastní skupině, že prý mu to přísluší jako rytíři. Nechtěl jsem urazit jeho lorda otce, tak jsem se jeho přání podvolil. Poslal jsem

ho na výpravu se dvěma muži, které jsem považoval za stejně dobré jako kterékoli jiné v Noční hlídce. Většího blázna než já bych zřejmě nenašel."

"Blázna," souhlasil havran. Tyrion vzhlédl. Pták na něj shlížel dolů svýma korálkovýma černýma očima a načechrával si peří na křídlech. "Blázna," zvolal znovu. Starý Mormont by si to nepochybně vyložil špatně, kdyby Tyrion toho tvora zaškrtil. Škoda.

Lord velitel si na nervy jdoucího ptáka nevšímal. "Gared byl téměř stejně starý jako já a na Zdi byl ještě déle," pokračoval, "a přesto se zdá, že se stal křivopřísežníkem a zběhl. Nikdy bych tomu nevěřil, ne u něho, jenomže lord Eddard mi poslal jeho hlavu ze Zimohradu. Po Royceovi není nikde ani stopy. Jeden dezertér a dva muži ztracení a teď se zdá, že se ztratil také Ben Stark." Zhluboka si povzdechl. "Koho mám poslat na výpravu, aby pátrali po něm? Za dva roky dovrším sedmdesátku. Jsem příliš starý a příliš unavený pro břímě, které vláčím, ale když to všechno položím, kdo se toho ujme po mně? Alliser Thorne? Bowen Marsh? Musel bych být slepý jako mistr Aemon, abych neviděl jací jsou. Noční hlídka se stala armádou zamračených chlapců a unavených starců. Kromě mužů sedících dnes večer u mého stolu mám snad jen dvacet dalších, kteří umějí číst, a ještě méně těch, co umějí přemýšlet nebo plánovat či velet. Kdysi dávno Noční hlídka vždycky trávila léto tím, že stavěla, a každý lord velitel zvedl Zeď o něco výš, než byla na počátku jeho úřadu. Jediné, co můžeme dělat nyní, je udržet se tady naživu."

On mluví smrtelně vážně, uvědomil si Tyrion. Cítil se v přítomnosti starého muže mírně rozpačitě. Lord Mormont strávil podstatnou část svého života na Zdi a chtěl vědět, zda ta léta měla vůbec nějaký smysl. "Slibuji ti, že král se o vašich potřebách dozví," řekl Tyrion s vážnou tváři, "a osobně promluvím se svým otcem a také se svým bratrem." A udělá to. Tyrion Lannister byl stejně dobrý jako jeho slovo. Zbytek ponechal nevyřčený; a sice to, že král Robert ho bude ignorovat, lord Tywin se ho zeptá, zda tady na severu nepřišel o rozum, a jeho bratr Jaime se mu vysměje.

"Jsi ještě mladý muž, Tyrione," řekl Mormont. "Kolik zim jsi dosud zažil?"

Pokrčil rameny. "Osm, devět. Nepamatuji si to."

"A všechny byly krátké."

"Jak říkáš, můj pane." Narodil se uprostřed zimy, strašlivé a kruté, o které mistrové říkali, že trvala bezmála tři roky, ale Tyrionovy nejranější vzpomínky pocházely již z jara.

"Když jsem byl chlapec, říkalo se, že dlouhé léto vždycky znamená, že přijde dlouhá zima. Toto léto trvá již devět let, Tyrione, a zanedlouho to bude deset. Zamysli se nad tím."

"Když jsem já byl chlapec," odpověděl Tyrion, "moje stará chůva mi povídala, že jednoho dne, pokud lidé budou dobu, bohové světu darují léto bez konce. Možná jsme byli hodnější, než jsme si mysleli, a Velké léto je konečně tady." Usmál se.

Lord velitel se nezdál být pobaven. "Nejsi takový blázen, abys tomu věřil, můj pane.

Všiml jsem si, že dny se již krátí. Nemůže o tom být pochyb. Aemon dostává dopisy z Citadely, závěry shodující se s jeho vlastními. Konec léta nám hledí do tváří." Mormont se naklonil kupředu, uchopil Tyriona za ruku a pevně ji stiskl. "Musíš je přimět pochopit to. Říkám ti, můj pane, temnota přichází. Tam v lesích jsou divoké věci, zlovlci, mamuti a sněžní medvědi velikosti praturů, a ve svých snech vídám tvory mnohem temnější."

"Ve svých snech," řekl Tyrion v ozvěně a myslel přitom na to, jak naléhavě potřebuje další číši vína.

Mormont jako by ho neslyšel. "Rybáři blízko Východní hlídky zahlédli na pobřeží bílé chodce."

Tentokrát Tyrion nedokázal udržet jazyk na zuby. "Rybáři Lannisportu často vídají ptakožery."

"Denys Mallister píše, že horalové se stěhují na jih, putují kolem Stínové věže v mnohem větších počtech než kdy předtím. Oni utíkají, můj pane... jenže před čím?" Lord Mormont přešel k oknu a zahleděl se do noci. "Tohle jsou staré kosti, Lannistere, ale dosud nikdy necítily takové zimomření jako teď. Pověz králi, co ti říkám, prosím tě o to. Zima se blíží a až přijde Dlouhá noc, pouze Noční hlídka bude stát mezi říší a temnotou, která se přikrade od severu. Bohové nám pomáhejte, pokud nebudeme připraveni."

"Bohové pomozte mi, pokud dnes večer nepůjdu včas do postele. Yoren je rozhodnutý vyjet za prvního světla." Tyrion vstal, ospalý vínem a unavený životem. "Děkuji ti za všechnu zdvořilost a laskavost, které jsi mi tu prokázal, lorde Mormonte."

"Řekni jim to, Tyrione. Řekni jim to a přinuť je uvěřit tomu. To jsou jediné díky, které od tebe vyžaduji." Zapískal a jeho havran přilétl k němu a přistál mu na rameni. Mormont se usmál a dal ptákovi zrní ze své kapsy. Tyrion ho tam takto nechal a odešel.

Chlad panující venku se zakusoval do kosti. Důkladně zabalený do svých kožešin, Tyrion Lannister si natáhl rukavice a pokývl ubohým zmrzlým nešťastníkům, stojícím na stráži před věží lorda velitele. Vydal se přes nádvoří ke svým vlastním pokojům v Královĕ věži, kráčeje tak rychle, jak mu to jeho krátké nohy dovolovaly. Pod jeho chodidly křupaly nánosy sněhu, podrážky jeho vysokých bot drtily noční námrazu a jeho dech se před ním srážel v bílý chuchvalec jako prapor. Zastrčil si dlaně do podpaždí, zrychlil tempo a v duchu se modlil, aby mu Morrec nebyl zapomněl zahřát postel horkými cihlami z krbu.

Za Královou věží se ve světle měsíce třpytila Zeď, nezměrná a tajuplná. Tyrion se na okamžik zastavil, aby se podíval vzhůru a pokochal se pohledem na ni. Nohy ho bolely zimou a spěchem.

Najednou se ho zmocnila zvláštní posedlost, touha pohlédnout ještě jednou ze samotného konce světa. Pomyslel si, že to možná je jeho poslední šance; zítra odjede na jih a nedokázal si představit, proč by se kdy měl chtít znovu vydat do téhle

zmrzlé pustiny. Králova věž se tyčila před ním, s jejím příslibem tepla a měkkého lože, ale Tyrion přesto zjistil, že kráčí kolem ní směrem k obrovité bledé hradbě Zdi.

Jižní stěnu lemovaly dřevěné schody, ukotvené na obrovských, hrubé otesaných kládách zakleslých hluboko do ledu a sněhu. Vinuly se sem a tam, klikaté šplhaly vzhůru jako zubatý blesk. Černí bratři jej ujistili, že jsou mnohem pevnější, než vypadají, ale Tyrionovy nohy byly natolik zchromlé křečí, že pro něj bylo bolestné dokonce jen pomýšlet na výstup po svých. Místo toho zamířil k železné kleci blízko studny, vbelhal se dovnitř a třikrát krátce zatahal za provaz zvonce.

Připadalo mu, že tam čeká celou věčnost, stojící uvnitř za mřížemi, obrácen zády ke Zdi. Rozhodně to bylo dostatečně dlouho, aby se začal divit, proč to vlastně dělá. Právě se rozhodl zapomenout na svůj bláznivý vrtoch a jít do postele, když tu sebou klec trhla a započal výstup.

Stoupala nahoru pomalu, nejprve s přískoky a škubáními, pak plynuleji. Země se od něj vzdalovala, klec se houpala a Tyrion rukama pevně svíral železné mříže. Dokonce i přes rukavice cítil chlad kovu. Všiml si, že Morrec v jeho pokoji udržuje oheň, a v duchu ho pochválil, ale věž lorda velitele byla temná. Bylo zřejmé, že Starý medvěd má víc rozumu než on.

A pak už byl nad věžemi a stále stoupal vzhůru. Černý hrad ležel pod ním, vykreslený v měsíčním svitu. Z výšky bylo vidět, jak je nehostinný a zpustlý; bašty bez oken, drolící se zdi, nádvoří dusící se spadanými kameny. Z ještě větší výše viděl světla Moleova městečka, půl míle vzdáleného směrem na jih po královské cestě, a tu a tam jasný odlesk měsíčního světla na vodě, kde ledové bystřiny sestupovaly z horských výšin, aby dál v podobě řek a říček protínaly planiny. Zbytek světa byl nehostinnou prázdnotou větrem ošlehávaných kopců a skalnatých plání pokrytých sněhem.

Konečně silný hlas nad ním řekl: "Sedm pekel, to je Skřet," a klec sebou trhla, prudce zastavila a zůstala tam viset ve vzduchu, pomalu se houpajíc sem a tam s provazy praskajícími.

"Přitáhni ho sem, zatraceně." Ozvalo se zamručení a hlasité zasténání dřeva, klec se zhoupla na stranu a pak Zeď byla najednou pod ním. Tyrion čekal, dokud houpání neustalo, načež otevřel dveře klece a vyskočil dolů na led. Nad rumpálem se skláněla mohutná postava v černém, zatímco druhá držela klec rukou v rukavici. Jejich obličeje byly zachumlané do vlněných šátků, takže byly vidět jenom jejich oči, byli vycpaní vrstvami vlny a kůže, černých na černých.

"Co tady chceš v tento noční čas?" zeptal se ten u rumpálu.

"Poslední pohled."

Muži si vyměnili kyselé pohledy. "Dívej se, jak dlouho chceš," řekl ten druhý. "Jenom dávej pozor, ať nespadneš dolů, malý muži. Starý medvěd by nás stáhl z kůže." Pod velkým dřeveným jeřábem stála malá bouda, Tyrion viděl mdlou záři železného koše s uhlím, a když muži od rumpálu otevřeli dveře a zašli zpátky dovnitř, pocítil kratičký

závan tepla. Pak už tam byl sám.

Nahoře panoval mrazivý chlad a vítr z něj rval šaty jako nedočkavá milenka. Vrchol Zdi byl širší než místy královská cesta, takže Tyrion neměl strach, že by z ní spadl, třebaže podklad pod jeho nohama byl mnohem víc kluzký, než by se mu zamlouvalo. Bratři sypali obchůzkové cestičky drceným kamenem, ale váha nesčetných kroků Zeď pod nimi rozpouštěla a led jako by narůstal kolem štěrku a pohlcoval jej, dokud cestička nebyla zas holá a znovu nenastal čas rozdrtit další kámen.

Přesto to nebyl problém, se kterým by si Tyrion nedokázal poradit. Rozhlédl se na východ a na západ, na Zeď táhnoucí se před ním, nezměrnou bílou cestu bez začátku a bez konce, lemovanou po obou stranách temnými propastmi. Západ, rozhodl se bez jakéhokoli zvláštního důvodu a vydal se tím směrem, po cestičce nejbližší severnímu okraji, kde štěrk vypadal nejčerstvěji.

Jeho holé tváře byly zčervenalé chladem a jeho nohy si s každým krokem stěžovaly stále hlasitěji, ale Tyrion je ignoroval. Vítr svištěl kolem něho, štěrk křupal pod jeho nohama, zatímco bílá stuha před ním sledovala linie kopců, stoupala výš a výš, dokud se neztratila na západním obzoru. Prošel kolem masivního katapultu, vysokého jako městská hradba, jehož základna byla ponořená hluboko ve Zdi. Vrhací rameno bylo sundáno kvůli opravě a pak zapomenuto; leželo tam jako zlámaná hračka, napolo zapuštěné v ledu.

Ze vzdálené strany katapultu k němu tlumený hlas zvolal výzvu. "Kdo tam? Zastav!"

Tyrion se zastavil. "Jestli tu budu stát příliš dlouho, zmrznu na místě, Jone," řekl, když ze tmy proti němu tiše vyklouzl chundelatý bledý tvar a jal se očichávat jeho kožešiny. "Nazdar, Duchu."

Jon Sníh přišel blíž. Ve vrstvách kožešin a kůže vypadal větší a mohutnější a kapuci svého pláště měl staženou hluboko do obličeje. "Lannister," řekl a stáhl si šátek z tváře, aby si uvolnil ústa. "Tohle je to poslední místo, kde bych očekával, že se s tebou setkám." Měl v ruce těžké kopí s kovovým hrotem, vyšší než byl sám, a po boku mu visel meč v kožené pochvě. Přes hrudník měl pověšený válečný roh se stříbrnými obroučkami.

"Tohle je poslední místo, kde bych byl očekával, že budu spatřen," připustil Tyrion. "Nechal jsem se unést svým rozmarem. Když se Ducha dotknu, ukousne mi ruku?"

"Ne, pokud jsem tu já," ujistil ho Jon.

Tyrion bílého vlka podrbal za ušima. Rudé oči jej netečně pozorovaly. Zvíře mu nyní sahalo až k hrudníku a Tyrion mel neblahý pocit, že stačí rok a bude se na něj muset dívat vzhůru. "Co ty tady děláš dnes v noci?" zeptal se. "Kromě toho, že ti tu mrzne mužství..."

"Vylosoval jsem si noční hlídku," řekl Jon. "Znovu. Ser Alliser to laskavě zařídil u velitele hlídky, aby o mne měl zvláštní zájem. Zřejmě si myslí, že když mě budou držet polovinu noci vzhůru, usnu zítra dopoledne během výcviku. Zatím jsem ho pokaždé zklamal."

Tyrion se usmál. "A už se Duch naučil žonglovat?"

"Ne," odpověděl Jon s úsměvem, "ale Grenn se dnes ráno ubránil Halderovi a Pyp už taky svůj meč nepouští na zem tak často, jako to dělával předtím."

"Pyp?"

"Jeho skutečné jméno je Pypar. Ten malý kluk s velkýma ušima. Viděl mě cvičit s Grennem a poprosil mě o pomoc. Thorne mu nikdy neukázal, jak má pořádně držet meč." Otočil se a pohlédl na sever. "Strážím tu míli Zdi. Půjdeš kousek se mnou?"

"Když nepůjdeš moc rychle," odpověděl Tyrion.

"Velitel hlídky říká, že musím chodit, aby mi nezmrzla krev v těle, ale nikdy mi neřekl, jak rychle."

Kráčeli spolu, s Duchem ťapkajícím vedle Jona jako bílý stín. "Zítra časně zrána odjíždím," řekl Tyrion.

"Já vím." Jonův hlas zněl podivně smutné.

"Mám v úmyslu stavit se cestou na jih na Zimohradu. Pokud máš nějaký vzkaz, který bys po mně chtěl odeslat..."

"Řekni Robbovi, že budu velet Noční hlídce a udržím ho v bezpečí, takže klidné může s děvčaty začít vyšívat a svůj meč dát Mikkenovi, aby ho roztavil a nadělal z něj koňské podkovy."

"Tvůj bratr je větší než já," řekl Tyrion se smíchem. "Odmítám mu předat zprávu, po které by mě mohl nechat popravit."

"Rickon se bude ptát, kdy se vrátím domů. Pokus se mu vysvětlit, kam jsem odešel, jestli to dokážeš. Řekni mu, že si může nechat všechny moje věci, zatímco jsem pryč, to se mu bude líbit."

Zdá se, že lidé toho po mně dnes chtějí nějak moc, pomyslel si Tyrion Lannister. "Víš, tohle všechno jsi mohl sepsat do dopisu." "Rickon ještě číst neumí, A Bran..." Náhle se odmlčel. "Nevím, jaký vzkaz poslat Branovi. Pomoz mu, Tyrione."

"Jak bych mu já mohl pomoci? Nejsem mistr, abych ulevil jeho bolesti. Neznám žádná kouzla, která by mu přičarovala zpátky nohy."

"Mně jsi pomohl, když jsem to potřeboval," řekl Jon Sníh.

"Nic jsem ti nedal," namítl Tyrion. "Jenom slova."

"Dej tedy slova i Branovi."

"Žádáš chromého muže, aby naučil mrzáka tancovat," řekl Tyrion. "Jakkoli upřímně míněná může být lekce, výsledek pravděpodobně bude groteskou. Přesto, vím, jaké to je milovat bratra, lorde Sněhu. Poskytnu Branovi jakkoli malou pomoc, jaká bude v mé moci."

"Děkuji ti, můj pane z Lannisterů." Stáhl si rukavici a nabídl mu svoji holou dlaň. "Přátelé."

Tyrion zjistil, že ho to podivně dojalo. "Většina mého příbuzenstva jsou bastardi," řekl se suchým úsměvem, "ale ty jsi první, koho mám za přítele." Stáhl si zuby rukavici a plácl Sněha do dlaně, kůží na kůži. Chlapcův stisk byl vřelý a silný.

Když si znovu natáhl rukavici, Jon Sníh se prudce otočil a přešel k nízké severní zídce z ledu. Zeď za ní příkře spadala dolů; byla tam jen tma a divočina. Tyrion přešel k němu a bok po boku tam takto spolu stáli na konci světa.

Noční hlídka nedovolila lesu přikrást se blíž než na půl míle od severního okraje Zdi. Houštiny železostromů, strážních stromů a dubů, které tam kdysi vyrostly, byly před staletími vymýceny, a byl vytvořen široký pruh otevřené krajiny, přes kterou nemohl neviděn přejít žádný nepřítel. Tyrion slyšel, že na jiných místech podél Zdi mezi třemi pevnostmi se divoký hvozd krade již po desetiletí zpátky, že jsou tam místa, kde šedozelené strážní stromy a bílé čarostromy zapustily kořeny ve stínu Zdi samé, ale Černý hrad měl neukojitelnou chuť na palivové dříví a zde byl les stále držen v patřičných mezích sekerami černých bratří.

Nikdy však nebyl příliš daleko. Odsud jej Tyrion viděl, temné stromy tyčící se nad pruhem holé země, jako druhá zeď vybudovaná rovnoběžně s první, zeď noci. Jen pár seker se kdy zaťalo do dřeva v tom černém lese, kde dokonce ani měsíční světlo nedokázalo proniknout prastarým spletencem větví, kořenů, šlahounů a trní. Tam venku stromy vyrůstaly do obrovitých rozměrů a průzkumníci říkali, že vypadají, jako by hluboce přemýšlely, a že nikdy nespatřily žádné lidi. Nebylo divu, že Noční hlídka ten les pojmenovala začarovaným hvozdem.

Jak tam tak stál a díval se do tmy, bez jediného ohně, který by tam hořel, s větrem hvízdajícím tnu kolem uší a chladem zabodávajícím se jako kopí do jeho břicha, Tyrion Lannister měl pocit, že by téměř mohl uvěřit řečem o Jiných, nepřátelích noci. Jeho žerty o měchohubcích a ostrozubých mu najednou nepřipadaly tak komické.

"Můj strýc je někde tam," řekl Jon Sníh tiše, opřený o svoje kopí, zahleděný do tmy. "Té první noci, když mě sem poslali, doufal jsem, že strýc Benjen se vrátí a já ho uvidím první a zatroubím na roh. On se ale nevrátil. Ani té noci, ani žádné jiné."

"Dej mu čas," řekl Tyrion.

O kus dál na severu začal výt vlk. K jeho volání se brzy připojil druhý hlas, pak další. Duch naklonil hlavu na stranu a naslouchal. "Když se nevrátí," slíbil Jon Sníh, "Duch a já ho půjdeme hledat." Položil ruku na zlovlkovu hlavu.

"Já ti věřím," řekl Tyrion, ale v duchu si myslel: A kdo půjde hledat tebe? Zachvěl se.

ARYA

Její otec se opět svářil s radou. Arya mu to viděla na obličeji, když přišel ke stolu, zase pozdě, jak to poslední dobou bylo pomalu na denním pořádku. Když Ned vstoupil do Malé síně, první chod, hustá sladká polévka z dýní, byla již odnesena. Říkali jí tak, aby ji rozlišili od Velké síně, kde král mohl hostit tisícovku lidí, ale i tak to byla obrovitá místnost s klenutým stropem a na lavicích u jejích stolů bylo místo pro dvě stovky lidí.

"Můj pane," řekl Jory, když otec vstoupil. Vstal a zbytek stráže se postavil s ním. Každý muž na sobě měl nový plášť ze silné vlněné látky šedivé barvy, s lemem z bílého saténu. Vlněné záhyby každého pláště spínala malá ruka z tepaného stříbra, která označovala jejich nositele jako muže pobočníkovy osobní stráže. Bylo jich tam jenom padesát a většina lavic zela prázdnotou.

"Posaďte se," řekl Eddard Stark. "Vidím, že jste začali beze mne. S radostí se dozvídám, že v tomhle městě jsou stále ještě lidé, co mají zdravý rozum." Dal pokyn, aby pokračovali v jídle. Služebnictvo začalo přinášet tácy s žebírky pečenými v kůrčičce z česneku a bylin.

"Na nádvoří se povídá, že budeme mít turnaj, můj pane," řekl Jory, který si sedl zpátky na svoje místo. "Říkají, že se dostaví rytíři z celého království, aby se utkali na počest tvého jmenování pobočníkem krále."

Arya viděla, že otec z toho není příliš nadšený. "Říkají také, že to je ta poslední věc na světě, kterou bych si přál?"

Sansiny oči se rozšířily jako talíře. "Turnaj," vydechla. Seděla mezi septon Mordane a Jeyne Poole, tak daleko od Aryi, jak jen mohla, aniž by za to uštědřila pokárání od otce. "Dostaneme povolení jít se tam podívat, otče?"

"Víš, co si o tom myslím, Sanso. Zdá se, že nám nezbývá než zorganizovat Robertovy hry a předstírat kvůli němu, že jsme tím nesmírně poctěni. Což ovšem neznamená, že do tohoto bláznovství musím zatahovat svoje dcery."

"Och, prosím " žadonila Sansa. "Já to chci vidět."

"Princezna Myrcella tam bude taky, můj pane, a ta je mladší než lady Sansa," ozvala se septa Mordane. "Všechny dámy ode dvora budou při tak významné události očekávány, a poněvadž turnaj je pořádán na tvoji počest, vypadalo by to přinejmenším podivně, kdyby se ho tvoje rodina nezúčastnila."

Otce vypadal ztrápené. "Myslím, že máš pravdu. Dobrá tedy, zařídím tam pro tebe místo, Sanso." Pak si všiml Aryi. "Pro vás obě."

"Mě ten jejich stupidní turnaj nezajímá," řekla Arya. Věděla, že tam bude princ Joffrey, a ona prince Joffreye nenáviděla.

Sansa zvedla hlavu. "Bude to velkolepá událost. O tebe tam nikdo stát nebude."

Otcovým obličejem přelétl stín hněvu. "Dost, Sanso. Ještě slovo a rozmyslím si to.

Jsem z těch vašich ustavičných hádek unavený k smrti. Jste přece sestry. Očekávám od vás, že se podle toho budete chovat, rozumíte?"

Sansa se kousla do rtu a přikývla. Arya sklopila obličej a zamračeně hleděla do svého talíře. Cítila, jak ji v očích pálí slzy. Hněvivě si je pěstmi vymnula, odhodlaná neplakat.

Jediným zvukem byl chvíli jen klapot nožů a vidliček. "Prosím, omluvte mne," oznámil její otec poté ostatním spolustolovníkůrn. "Dnes večer nemám příliš chuť do jídla." Vstal a odešel ze síně.

Jakmile byl pryč, Sansa si začala vzrušeně šeptat s Jeyne Poole. Na druhém konci stolu se Jory zasmál jakémusi vtipu a Hullen začal mluvit o jezdeckých koních. "Vaši váleční oři teď možná nejsou v tom nejlepším stavu pro klání. Už to není to, co bývalo, ach ne, už dávno není." Desmond, Jacks a Hullenův syn Harwin ho okřikli, aby byl zticha, a Porther zavolal o další víno.

S Aryou nikdo nemluvil. Bylo jí to jedno. Vyhovovalo jí to tak. Kdykoli to bylo možné, jídávala samotná ve svém pokoji. Někdy jí to dovolili, když otec musel stoloval s králem, nějakým urozeným pánem nebo vyslanci z toho místa či onoho. Po zbytek času jedli v jeho soláru, jenom on, ona a Sansa. V takových chvílích Arya postrádala své bratry nejvíc. Toužila škádlit Brandona a hrát si s malým Rickonem a mít před sebou Robba, který by se na ni usmíval. Chtěla, aby jí Jon čuchal vlasy a říkal jí "sestřičko" a vždycky dořekl větu zároveň sní". Jenomže ti všichni byli pryč. Nikdo nezůstal, jenom Sansa a ta s ní dokonce ani nemluvila, pokud ji k tomu otec nedonutil.

Tam na Zimohradu jídávali ve Velké síni po téměř polovinu času. Její otec říkával, že pán by měl stolovat se svými poddanými, pokud chce doufat, že si je udrží. "Snaž se znát lidi, kteří tě následují," slyšela ho jednou říkat Robbovi, "a dej jim poznat sebe. Nechtěj, aby tvoji muži museli zemřít za cizího člověka." Na Zimohradu vždycky měl u svého vlastního stolu židli navíc a každý den požádal jiného člověka, aby se k němu připojil. Jednoho večera to byl Vayon Poole a řeč se točila kolem stavu pokladny, zásob chleba a služebnictva. Jindy to byl Mikken a její otec mu naslouchal, jak mu neúnavně vypráví o zbraních a mečích a jak horká by měla být výheň a o nejlepším způsobu kalení oceli. Dalšího dne k sobě pozval Hullena s jeho nekonečnými řečmi o koních nebo septona Chaelyho z knihovny nebo Joryho nebo sera Rodrika nebo dokonce starou chůvu s jejími vyprávěnkami.

Arya nic nemilovala víc než chvíle, kdy seděla u otcova stolu a naslouchala jim, jak spolu hovoří. Také ráda poslouchávala muže na lavicích; svobodné jezdce tuhé jako kůže, galantní rytíře, odvážné mladé panoše i prošedivělé staré zbrojíře. Házela po nich sněhové koule a pomáhala jim krást koláče z kuchyně. Jejich ženy jí dávaly sladké bochánky se sušeným ovocem a ona vymýšlela jména pro jejich miminka a hrávala si s jejich dětmi na obludy a panny, na schovaný poklad a na hrady. Tlustý Tom jí říkával "Arya Podnožka", protože tvrdil, že právě tam je možné vždycky ji najít, pod nohama ostatních. Líbilo se jí to mnohem víc než "Arya Koňská tvář".

Jenomže to bylo na Zimohradu, celý svět daleko, teď se všechno změnilo. Tohle bylo poprvé od příjezdu do Králova přístaviště, co jedli s jejich muži. Arya je nenáviděla.

Nesnášela zvuky jejich hlasů, stejně jako způsob, jakým se smáli, a příběhy, co si vyprávěli. Kdysi to byli její přátelé a cítila se s nimi v bezpečí, ale teď věděla, že už to není pravda. Dovolili zabít Lady, už jen to bylo strašné, ale mnohem horší to bylo, když Ohař našel Mycaha. Jeyne Poole Arye řekla, že ho rozsekali na tolik kusů, že ho museli přivézt zpátky řezníkovi v pytli, a ten nebožák si zpočátku myslel, že to je prase, které zabili. Nikdo nepozvedl hlas, nevytáhl nůž ani neudělal cokoli jiného, ani Harwin, který vždycky mluvil tak odvážné, nebo Alyn, který se měl stát rytířem, nebo Jory, který byl kapitánem stráží. Dokonce ani její otec.

"Byl to můj přítel," zašeptala Arya do svého talíře, tak tiše, že ji nikdo nemohl slyšet. Její žebírka tam ležela nedotčená, nyní vystydlá, se slabým škraloupem na povrchu loužičky tuku srážejícího se pod masem na talíři. Arya na ně pohlédla a udělalo se jí zle. Odstrčila talíř stranou.

"Poslyš, ty máš v úmyslu odejít, mladá dámo?" zeptala se septa Mordane.

"Nemám hlad." Arya zjistila, že je pro ni obtížné pamatovat na slušné chování. "Omluvíš mne, prosím?" zarecitovala škrobeně.

"Ne, neomluvím," odpověděla septa. "Stěží ses dotkla jídla. Sedneš si a vyprázdníš svůj talíř."

"Vyprázdni si ho sama." Než ji kdokoli stačil zastavit, Arya se vyřítila ke dveřím, zatímco muži se smáli a septa Mordane za ní hlasitě volala a její hlas přitom stoupal výš a výš.

Tlustý Tom byl na svém místě, strážil dveře Pobočníkovy věže. Když uviděl Aryu řítící se k němu a uslyšel septiny výkřiky, nevěřícně zamrkal. "No tak počkej, maličká, zastav se," spustil a natáhl se po ni, ale Arya proklouzla mezi jeho nohama a pak už utíkala po točitých schodech věže a její chodidla pleskala o kámen, zatímco Tlustý Tom těžce funěl za ní.

Její ložnice byla jediným místem, které se Arye v celém Králově přístavišti líbilo, a tím, co v ní měla nejraději, byly dveře, masivní deska z tmavého dubu s černými železnými obručemi. Když těmi dveřmi práskla a spustila těžkou petlici, nikdo se do jejího pokoje nedostal, ani septa Mordane, ani Tlustý Tom nebo Sansa, ani Jory nebo Ohař, nikdo!. Práskla jimi za sebou právě teď.

Když byla petlice na místě, Arya se konečně cítila dostatečně v bezpečí, aby se mohla dál do pláče.

Přešla k okennímu sedátku a posadila se tam, popotahujíc. Nenáviděla je všechny a nejvíc sama sebe. Všechno to byla její chyba, všechno zlé, co se dosud stalo. Sansa jí to řekla a Jeyne taky.

Na dveře zaklepal Tlustý Tom. "Aryo, děvče, co se děje?" zvolal. "Jsi uvnitř?"

"Ne!" vykřikla. Klepání ustalo. O okamžik později ho slyšela odcházet. Tlustého Torna bylo snadné oklamat.

Arya přešla k truhlici v patách svojí postele. Klekla si. otevřela víko a oběma rukama

začala vytahovat svoje šaty. Popadala plné hrsti hedvábí, saténu, sametu a vlny a házela je na podlahu. Byla tam na dně její truhlice, kde ji schovala. Arya ji zvedla téměř něžně a vytáhla štíhlou čepel z její pochvy.

Jehla.

Znovu si vzpomněla na Mycaha a její oči se zaplnily slzami. Její chyba, její chyba, její chyba. Kdyby ho nepožádala, aby si s ní šel hrát a šermovat klacky...

Ozvalo se zacukání na dveře, hlasitější než předtím. "Aryo, okamžitě otevři ty dveře, slyšíš mě?"

Arya se otočila s Jehlou v ruce. "Raději sem nechoď," odsekla. Prudce čepelí sekla do vzduchu.

"Pobočník se o tom dozví!" zuřila septa Mordane za dveřmi.

"Mně je to jedno," vykřikla Arya. "Jdi pryč."

"Tohodle nestoudného chování budeš litovat, mladá dámo, to ti slibuju." Arya naslouchala u dveří, dokud neuslyšela zvuk septinych vzdalujících se kroků.

Šla zpátky k oknu s Jehlou v ruce a pohledla na nádvoří pod sebou. Kdyby jen dokázala šplhat jako Bran, pomyslela si; vylezla by z okna a pustila by se dolů po věži, utekla by z tohoto strašného místa, pryč od Sansy a septy Mordane a prince Joffreye, ode všech. Ukradla by si nějaké jídlo v kuchyni, vzala by si Jehlu a svoje dobré boty a teplý plášť. Našla by Nymeriu v divokých lesích za Trojzubcem a společně by se vrátily na Zimohrad nebo by utekly za Jonem na Zeď. Zjistila, že si přeje, aby tu teď Jon byl s ní. Pak by se možná necítila tak osaměle.

Tiché zaklepání na dveře za ní odvrátilo Aryu od okna a jejích snů o útěku. "Aryo," ozval se hlas jejího otce. "Otevři dveře. Musíme si spolu promluvil."

Arya přešla místnost a zvedla petlici. Otec stál za dveřmi sám a vypadal spíš smutně než rozezleně. Stačil jediný pohled na jeho tvář a Arya se začala cítit ještě hůř. "Mohu jít dál?" Arya přikývla, pak zahanbeně sklopila oči. Otec za sebou zavřel dveře. "Čí je to meč?"

"Můj." Arya málem zapomněla na Jehlu ve své ruce.

"Dej mi to."

Arya mu meč neochotně podala, s myšlenkou, zda ho ještě někdy bude znovu držet v ruce. Její otec ho otočil ke světlu, prohlížel si obě strany čepele, pak palcem zkoušel hrot. "Meč hrdlořezů," poznamenal. "Přesto se mi zdá, že tuhle značku výrobce poznávám. To je Mikkenova práce."

Arya mu nedokázala lhát. Sklopila oči.

Lord Eddard Stark si povzdechl, "Moje devítiletá dcera je vyzbrojena mečem z mojí vlastní kovárny a já o tom nevím. Od pobočníka krále se očekává, že bude vládnout Sedmi královstvím, a přesto se zdá, že nedokážu vládnout dokonce ani ve své

vlastní rodině. Jak jsi přišla k tomu meči, Aryo? Kde jsi ho vzala?"

Arya se kousala do rtu a mlčela. Jona nezradí, dokonce ani jejich vlastnímu otci.

Po chvíli otec řekl: "Myslím, že na tom vlastně nezáleží." Zamračeně pohlédl na meč ve své ruce. "Tohle není hračka pro děti a už vůbec ne pro dívku. Co by na to řekla septa Mordane, kdyby věděla, že si hraješ s mečem?"

"Já jsem si nehrála" odpověděla Arya nadurděně. "A septu Mordane nenávidím."

"To stačí." Hlas jejího otce byl tvrdý a odměřený. "Septa nedělá nic víc než svoji povinnost, ačkoli bohové vědí, jakým bojem jsi to pro tu nebohou ženu učinila. Tvoje matka a já jsme ji pověřili nesplnitelným úkolem vychovat z tebe dámu."

"Já nechci být dáma!" odsekla Arya s očima plnýma bezmocného hněvu.

"Měl bych tuhle hračku zlomit přes koleno a skoncovat s celým tímhle nesmyslem."

"Jehla by se nezlomila," řekla Arya vzdorovitě, ale její hlas její slova zrazoval.

"Takže on má i jméno, je to tak?" Její otec si povzdechl. "Ach, Aryo. Máš v sobě divokost, dítě. ‚Vlčí krev', říkával tomu můj otec. Lyanna v sobě měla její nádech a můj bratr Brandon mnohem víc než to. Oba je to předčasně přivedlo do hrobu." Arya v jeho hlase slyšela smutek. Nestávalo se příliš často, aby mluvil o svém otci nebo svém bratrovi a sestře, kteří zemřeli předtím, než se narodila. "Lyanna by určitě nosila meč, kdyby jí to můj otec dovolil. Někdy mi ji připomínáš. Dokonce i vypadáš jako ona."

"Lyanna byla krásná," řekla Arya ohromeně. Každý to říkal. O Arye něco podobného rozhodně nikdy nikdo neřekl.

"Byla," souhlasil Eddard Stark, "krásná a tvrdohlavá a předčasně mrtvá." Zvedl meč a podržel ho mezi nimi. "Aryo, co jsi chtěla dělat s touhle... Jehlou? Koho jsi doufala, že jí probodneš? Svoji sestru? Septu Mordane? Znáš nejdůležitější věc, která platí pro boj mečem?"

Jediné, na co byla schopná přijít, byla lekce, kterou jí udělil Jon. "Bodej ostrým koncem," vyhrkla.

Její otec potlačil smích. "Řekl bych, že to je opravdu nejdůležitější."

Arya mu to zoufale chtěla vysvětlit, přinutit ho pochopit to. "Snažila jsem se učit, ale..." Její oči se zaplnily slzami. "Poprosila jsem Mycaha, aby se se mnou procvičoval." Okamžitě ji přemohl zármutek. Odvrátila se, celá rozechvělá. "To já jsem ho o to požádala," plakala. "Byla to moje chyba, byla to..."

Paže jejího otce najednou byly kolem ní. Něžně ji držel a ona se k němu otočila a vzlykala proti jeho hrudi. "Ne, moje holčičko," mumlal. "Smutni za svého přítele, ale nikdy nesvaluj vinu na sebe. Ty jsi toho řeznického chlapce nezabila. Ta vražda leží na Ohařově prahu, na jeho a té kruté ženy, které slouží."

"Já je nenávidím," přiznala se Arya, s rudým obličejem, uvzlykaná. "Ohaře, královnu,

krále i prince Joffreye. Nenávidím je všechny. Joffrey lhal, nebylo to tak, jak říkal. Taky nenávidím Sansu. Ona si to pamatovala, jenom lhala, aby se zalíbila Joffreyovi."

"Všichni někdy lžeme," řekl její otec. "Nebo si opravdu myslíš, že ti věřím, že Nymeria utekla?"

Arya se provinile začervenala. "Jory slíbil, že to neřekne."

"Jory svoje slovo dodržel," řekl otec s úsměvem. "Jsou určité věci, o kterých není třeba mi říkat. Dokonce i slepec by viděl, že ten vlk by tě nikdy dobrovolně neopustil."

"Museli jsme po ní házet kameny," řekla zbědované. "Říkala jsem jí, ať utíká, aby byla volná, že už ji nechci. Byli tam jiní vlci, se kterými si mohla hrát, slyšeli jsme je výt a Jory říkal, že zdejší lesy jsou plné zvěře, takže bude mít co jíst. Jenomže ona pořád šla za námi, a tak jsem ji musela zahnat kameny. Dvakrát jsem ji zasáhla. Vyla a dívala se na mě a já jsem se přitom tolik styděla, ale byla jsem v právu, viď? Královna by ji nechala zabít."

"Udělala jsi dobře," řekl jí otec. "A dokonce ani ta lež nebyla... beze cti." Když předtím šel k Arye, aby ji objal, odložil Jehlu stranou. Nyní čepel znovu zvedl a přešel k oknu, kde chvíli stál a díval se ven na nádvoří. Když se otočil zpátky, jeho oči byly zamyšlené. Posadil se do okenního sedátka, s Jehlou na klíně. "Aryo, sedni si. Potřebuju se pokusit vysvětlit ti určité věci."

Znepokojené se posadila na pelest své postele. "Jsi ještě příliš mladá, než abych té zatěžoval všemi svými starostmi," řekl jí, "ale jsi také Stark ze Zimohradu. Znáš naše slova."

"Zima se blíží," zašeptala Arya.

"Nelehké, kruté časy," přitakal její otec. "Zakusili jsme je na Trojzubci, dítě, a když spadl Bran. Ty ses narodila v dlouhém létě, nádherném, nikdy jsi nepoznala nic jiného, ale nyní se blíží zima. Vzpomeň si na znak svého rodu, Aryo."

"Zlovlk," odpověděla, s myšlenkami u Nymerii. Přitiskla si kolena k hrudi a objala je rukama, najednou plná strachu.

"Dovol mi říct ti něco o vlcích, dítě. Když padá sníh a vanou bílé vichry, osamocený vlk zemře, ale smečka přežije. Léto je časem šarvátek a hádek, v zimě musíme chránit jeden druhého, udržovat se vzájemné v teple, dělit se o svoji silu. Takže pokud už musíš nenávidět, Aryo, chraň si svou nenávist pro ty, kteří nám skutečně ubližují. Septa Mordane je dobrá žena a Sansa... Sansa je tvoje sestra. Možná se od sebe lišíte jako slunce a měsíc, ale vašimi srdci protéká stejná krev. Ty potřebuješ ji, stejně jako ona potřebuje tebe... a já potřebuju vás obě, bohové, stůjte při mně."

Mluvil tak unaveně, že Arya z toho posmutněla. "To není tím, že bych Sansu nenáviděla," řekla mu. "Ne ve skutečnosti." Byla to jen poloviční lež.

"Nechci tě strašit, ale také ti nechci lhát. Přišli jsme do temného a nebezpečného

místa, dítě. Tohle není Zimohrad. Máme kolem sebe nepřátele, kteří o nás smýšlejí zle a chtěli by nám ublížit. Proto nemůžeme vést války mezi sebou. Tvoje umíněnost, útěky, hněvivá slova, neposlušnost... doma to byly jenom letní dětské hry. Tady a teď, se zimou, která se blíží, je to něco docela jiného. Je načase, abys začala vyrůstat."

"Budu," slíbila mu Arya. Nikdy ho nenulovala tak, jako právě v tom okamžiku. "Dokážu být silná. Dokážu být stejně silná jako Robb."

Podal jí Jehlu, jílcem napřed.

Pohlédla na meč s údivem v očích. Na okamžik se neodvážila dotknout se ho, plná strachu, že kdyby se po něm natáhla, uskočil by opět pryč, ale otec jí řekl: "No tak vezmi si ho, je tvůj," a ona ho vzala do ruky.

"Mohu si ho nechat?" zeptala se. "Opravdu?"

"Opravdu." Usmál se na ni. "Kdybych ti ho vzal, nepochybuji o tom, že do čtrnácti dnů bych u tebe pod polštářem našel železnou kouli s ostny. Snaž se nezapíchnout svoji sestru, ať tě bude provokovat jakkoli."

Příštího rána při snídani se omluvila septě Mordane a poprosila ji o prominuti. Septa si ji změřila poněkud podezřívavým pohledem, ale její otec přikývl.

O tři dny později, v poledne, otcův majordomus Vayon Poole poslal Aryu do Malé síně. Stoly na kozách byly rozebrány a lavice odsunuty ke stěnám. Síň jí připadala liduprázdná, dokud neznámý hlas neřekl: "Jdeš pozdě, chlapče." Ze stínů vystoupil štíhlý muž s holou hlavou a velkým zobanovitým nosem, který v ruce držel pár štíhlých dřevěných mečů. "Zítra tady budeš přesně v poledne." Hovořil s přízvukem, veselou kadencí Svobodných měst, možná Braavosu nebo Myru.

"Kdo jsi?" zeptala se Arya.

"Jsem tvůj taneční mistr." Hodil jí jeden z dřevěných mečů. Chňapla po něm, minula ho a slyšela ho dopadnout na podlahu. "Zítra ho chytíš. Teď ho zvedni."

Nebyla to jenom hůl, ale opravdový dřevený meč s jílcem, ochrannou mřížkou a hruškou. Arya ho zvedla a nervózně ho sevřela oběma rukama, držíc ho před sebou. Byl těžší, než vypadal, mnohem těžší než Jehla.

Holohlavý muž scvakl zuby k sobě. "Takhle ne, chlapče. Tohle není velký dvouruční meč, který je třeba držet oběma rukama. Budeš ho držet jen v jedné ruce."

"Je příliš těžký," namítla Arya.

"Je tak těžký, jak má být, aby ti dal sílu, kterou potřebuješ, a kvůli vyvážení. Dutina uvnitř je za tímto účelem vyplněna olovem. Jedna ruka je nyní všechno, co potřebuješ."

Arya sundala z jílce pravou ruku a otřela si upocenou dlaň o kalhoty. Meč držela v levé ruce. Zdálo se, že muž to schvaluje. "Levá ruka je dobrá. Všechno je obráceno, tvoji nepřátelé z toho budou zmatenější. Teď ale stojíš špatné. Natoč tělo bokem,

ano, takhle. Jsi kost a kůže, víš to? To je taky dobré, terč je alespoň menší. Nyní stisk. Ukaž, podívám se." Popošel blíž a pohlédl na její ruku, roztáhl jí prsty, znovu je uspořádal. "Takhle to má být, ano. Nesvírej to tak křečovitě, to ne, stisk musí být opatrný, jemný."

"Co když ho upustím?" řekla Arya.

"Ocel se musí stát součástí tvé paže," řekl jí holohlavý muž. "Copak můžeš upustit kus svojí ruky? Ne. Po devět let byl Syrio Forel prvním šermířem Mořského lorda z Braavosu, on tyto věci zná. Poslouchej ho, chlapče."

Bylo to už potřetí, co ji nazval "chlapcem". "Já jsem děvče," protestovala Arya.

"Chlapec, děvče," řekl Syrio Forel. "Jsi šermíř, to je všechno." Scvakl zuby k sobě. "Proto musíš mít stisk šermíře. Nedržíš válečnou sekeru, držíš -"

"-jehlu," dořekla to za něj Arya dychtivě.

"Přesné tak. Teď začneme tančit. Pamatuj si, dítě, tohle není železný tanec zapadánu, co se učíme, rytířský tanec plný sekání a bušeni. Je to tanec hrdlořezů, vodní tanec, rychlý a svižný. Všichni lidé jsou složeni z vody, věděla jsi to? Když je propíchneš, voda z nich vyteče a oni zemřou." Udělal krok zpátky a zvedl svůj vlastní dřevěný meč. "Teď se mne budeš snažit zasáhnout."

Arya se o to pokusila. Zkoušela to čtyři hodiny, dokud ji nebolel a nepálil každičký sval v těle, zatímco Syrio Forel jen scvakával zuby k sobě a říkal ji, co má dělat.

Druhého dne pro Aryu začala skutečná výuka.

DAENERYS

"Dothracké moře," řekl ser Jorah Mormont, když svého koně zastavil vedle jejího na vrcholu pahorku. Pod nimi se táhla planina, nezměrná a pustá, rozlehlá, prázdná plocha, která se prostírala až k vzdálenému obzoru a ještě dál. Je to moře, pomyslela si Dany. Nebyly tam žádné kopce, žádné hory, stromy, města ani cesty, jenom nekonečná tráva, jejíž vysoká stébla se pohybovala ve vlnách čechraných závany větru. "Je tak zelená," řekla.

"Teď a tady," souhlasil ser Jorah. "Měla bys ji vidět, když kvete, všude jsou tmavě červené květy od obzoru k obzoru, jako moře krve. Přijeď sem v období sucha a svět na sebe vezme barvu starého bronzu. A tohle je jenom hranna, dítě. Tam venku rostou stovky druhů trav, trav žlutých jako citron a tmavých jako indigo, modrých trav a oranžových a trav žíhaných jako duha. Říká se, že na jihu ve Stínozemích za Ašajem jsou oceány duchotrávy, vyšší než člověk na koni. se stonky světlými jako mléčné sklo. Zabíjí všechny ostatní trávy a ve tmě světélkuje duchy proklatých.

Dothrakové tvrdí, že jednoho dne duchotráva pokryje celičký svět a pak zanikne veškerý život."

Dany se při té představě zachvěla. "Nechci teď o ničem takovém mluvit," řekla. "Je tady tak krásně, nechci přemýšlet o tom, že by všechno mělo zahynout."

"Jak si přeješ, khaleesi," řekl ser Jorah uctivě.

Uslyšela zvuk hlasů a otočila se, aby se podívala za sebe. Společně s Mormontem zbytek jejich skupiny o hodný kus cesty předjela a ostatní nyní vyjížděli do svahu pod nimi. Její služebná Irri a mladí lučištníci jejího khasu se na svých koních pohybovali hladce a plynule jako kentauři, ale Viserys s krátkými třmeny a plochým sedlem stále zápolil. Její bratr si tady venku nevedl právě nejlépe. Nikdy se sem neměl vydat. Magistr Illyrio ho nabádal, aby počkal v Pentosu, nabídl mu pohostinnost svého domu, ale Viserys to odmítl. Zůstane s Drogem, dokud nebude splacen dluh, dokud nezíská korunu, která mu byla slíbena. "A jestli se pokusí podvést mne, dozví se ke svému zármutku, co to znamená probudit draka," zapřísahal se Viserys s rukou položenou na jilci svého vypůjčeného meče. Illyrio při jeho slovech jen zamrkal a popřál mu hodně štěstí.

Dany si uvědomila, že právě teď nechce poslouchat žádné z dalších bratrových stížnosti. Den byl až příliš nádherný. Obloha byla hluboce modrá a vysoko nad nimi kroužil jestřáb na lovu. Zelené moře se vlnilo a vzdychalo s každým poryvem větru, vzduch na jejím obličeji byl příjemně teplý a Dany cítila nesmírný klid. Nedovolí Viserysovi zkazit to.

"Zůstaň tady," řekla Dany seru Jorahovi. "Řekni jim všem, aby počkali. Pověz jim, že jsem to nařídila."

Rytíř se usmál. Ser Jorah nebyl pohledným mužem. Krk a ramena měl jako býk a jeho paže a hrudník byly tak hustě porostlé hrubými černými chlupy, že už nezbylo nic na jeho hlavu. Jeho úsměvy přesto vždycky dokázaly Dany uklidnit a potěšit. "Učíš se mluvit jako královna, Daenerys."

"Ne jako královna," opravila ho Dany. "Jako khaleesi." Otočila svého koně dokola a samotná se rozjela dolů po úbočí pahorku.

Svah byl příkrý a kamenitý, ale Dany jela beze strachu, a radost a nebezpečí jízdy jí byly písní v srdci. Po celý život jí Viserys zdůrazňoval, že je princezna, ale teprve tehdy, když začala jezdit na své stříbrné, Daenerys Targaryen si takto začala připadat.

Zpočátku to pro ni nebylo snadné. Khalasar strhl tábor ráno po její svatbě a zamířil na východ směrem k Vaes Dothrak. Třetího dne byla Dany přesvědčená, že zemře. Na jejích hýždích se objevily opruzeniny od sedla, ošklivé a krvavé. Její stehna byla rozedřená do masa, ruce měla samý puchýř od otěži, svaly na stehnech a na zadku tak bolavé, že stěží dokázala sedět. Než padl soumrak, její služebné jí musely pomáhat dolů z koně.

Dokonce ani noci jí nepřinášely úlevu. Během celodenní jízdy ji khal Drogo ignoroval,

stejné jako ji přehlížel v den jejich svatby, a večery trávil pitím se svými válečníky a pokrevními jezdci, proháněl se na ukořistěných koních, kochal se pohledem na ženy, jak tančí, a na muže, jak umírají. Dany v těchto součástech jeho života neměla svoje místo. Musela jíst samotná nebo se serem Jorahem a svým bratrem a poté plakat, dokud neusnula. A přesto každé noci, v čas až někdy před úsvitem, Drogo přicházíval do jejího stanu a potmě ji budil, aby si ji vzal tak nelítostné, jako jezdíval na svém oři. Vždycky se s ní spojil zezadu, po dothrackém způsobu, za což byla Dany vděčná; takto alespoň její manžel neviděl slzy smáčející její obličej a ona mohla zabořit tvář do polštáře, který tlumil její výkřiky bolesti. Když byl hotov, zavřel oči a začal tiše chrápat a Dany ležela vedle něho, s tělem plným modřin a bolavým, příliš bolavým na to, aby mohla spát.

Den následoval za dnem a noc následovala za nocí a Dany věděla, že už to nevydrží ani o okamžik déle. Jedné noci se rozhodla, že než by takto měla pokračovat dál, raději se zabije...

A přesto když pak té noci spala, znovu snila svůj dračí sen. Viserys v něm tentokrát nebyl. Byla tam jenom ona a drak. Jeho šupiny byly černé jako noc, vlhké a slizké krví. Její krví, vycítila Dany. Jeho oči byly jezírky rozžhaveného magmatu, a když otevřel tlamu, s burácením mu z ní vytryskl žhavý sloupec plamene. Slyšela, jak jí zpívá. Otevřela svoje paže ohni, objala jej, nechala se jím celá pohltit, dovolila mu očistit ji, přetvořit ji a vycídit dočista. Cítila, jak je její tělo sežeháváno, černá a olupuje se, jak se její krev vaří a mění se v páru, a přesto nevnímala žádnou bolest. Připadala si silná, nová a živá.

A příštího dne, ač to bylo s podivem, měla pocit, že už ji to tolik neboli. Bylo to, jako by ji bohové vyslyšeli a smilovali se nad ni. Dokonce i služebné si všimly její proměny. "Khaleesi," řekla Jhiqui, "co se děje? Jsi nemocná?"

"Byla jsem," odpověděla, stojíc nad dračími vejci, která jí v den svatby daroval Illyrio. Dotkla se jednoho, největšího z těch tří, jemně prsty přejela po jeho skořápce. Černá a purpurová, pomyslela si, jako drak v mém snu. Kámen byl pod jejími prsty podivně teplý... nebo ještě stále sní? Nervózně ruku odtáhla.

Od té hodiny byl každý další den snadnější než ten, co mu předcházel. Její nohy sílily; její puchýře praskaly a ruce mozolnatěly, její hebká stehna tuhla, stávala se pružnými jako kůže.

Khal přikázal služebné Irri učit Dany jezdit na koni po dothrackém způsobu, ale byla to klisna, kdo se stal jejím opravdovým učitelem. Kůň jako by znal její nálady, jako by spolu sdíleli jedinou mysl. S každým ubíhajícím dnem se Dany cítila v sedle jistější. Dothrakové byli tvrdí a nesentimentální lidé a nepatřilo mezi jejich zvyky pojmenovávat svá zvířata, takže Dany o ní smýšlela jenom jako o stříbrné. Nikdy v životě nic nemilovala víc.

Když už pro ni jízda nebyla pouhým utrpením, Dany si začínala všímat přírodních krás kolem sebe. Jezdívala v čele khalasaru s Drogem a jeho pokrevními jezdci, takže přišla do každé krajiny svěží a neposkvrněné. Velká horda za nimi mohla rozdírat zemi, kalit řeky a vysílat k nebi oblaka dusivého prachu, ale pole před nimi

byla vždy bujná a zelená.

Přejeli vlnící se kopce Nervosu, kolem terasovitých farem a malých vesnic, kde je obyvatelé s obavami pozorovali z vrcholků svých bílých štukovaných zdí. Přebrodili tři široké mírné řeky a čtvrtou, která byla rychlá, úzká a zrádná, tábořili vedle vysokého modrého vodopádu, převalili se přes rozbořené ruiny rozlehlého mrtvého města, o kterém se říkalo, že tam duchové kvílejí mezi zčernalými mramorovými sloupy. Uháněli po valyrijských silnicích tisíc let starých a rovných jako dothrackýluk. Polovinu měsíce projížděli Qohorským lesem, kde nad nimi listoví vytvářelo zlatý baldachýn a kmeny stromů byly široké jako městské brány. V tom lese žili obrovští losi, pruhovaní tygři a lemurové se stříbrnou srstí a velkýma purpurovýma očima, ale všechna zvířata utekla před přibližujícím se khalasarem a Dany je vůbec nezahlédla.

Tehdy už byla její agónie jen blednoucí vzpomínkou. Stále byla po celodenní jízdě rozbolavělá, ale bolest v sobě nyní měla i podivnou nepochopitelnou slast a Dany se každého rána dychtivě vyšvihla do sedla, zvědavá, jaké divy na ni čekají v krajinách před nimi. Začínala nalézat potěšení dokonce i v nocích, a pokud stále plakávala, když se jí Drogo zmocnil, nebylo to vždycky bolestí.

Dole na úpatí pahorku trávy rostly do výše kolem ní, vysoké a ohebné. Dany zpomalila do klusu a vjela na planinu, ztracená v zeleni, požehnaně sama. V khalasaru sama nikdy nebyla. Khal Drogo za ní sice přicházel až v noci, ale její služebné ji krmily a koupaly ji a spaly u dveří jejího stanu, Drogovi pokrevní jezdci a muži jejího khasu nikdy nebyli daleko, a nevítaným stínem jí byl ve dne v noci také její bratr. Dany ho slyšela z vrcholu pahorku, když hlasem ostrým hněvem křičel na sera Joraha. Jela dál, nořila se stále hlouběji do Dothrackého moře.

Zeleň ji pohltila. Vzduch byl bohatý vůněmi země a trávy, smíšený s pachem koňského těla, Danyina potu a oleje v jejích vlasech. Dothrackévůně. Zdálo se, jako by tam patřily. Dany je všechny vdechovala a nahlas se smála. Zmocnila se jí náhlá touha cítit zemi pod nohama, zavrtat prsty do hutné černé hlíny. Zhoupla se dolů ze sedla, nechala stříbrnou pást se a začala si stahovat vysoké jezdecké boty.

Viserys se nad ní zjevil tak náhle jako letní bouře, a když prudce zatáhl za otěže, jeho kůň se nad ní vzepjal do výše. "Jak se opovažuješ?" křikl na ni. "Ty budeš dávat příkazy mně? Ty mněl" Seskočil z koně, ale při dopadu na zem zakopl. Když se snažil vstát, jeho obličej zrudl. Popadl ji za ramena a zatřásl jí. "Zapomněla jsi snad, kdo jsi? Podívej se na sebe. Podívej se na sebe!"

Dany se dívat nemusela. Byla bosá, s naolejovanými vlasy, měla na sobě dothrackéjezdecké kůže a malovanou vestu, kterou dostala svatebním darem. Vypadala, jako by tam patřila. Viserys byl ve svém hedvábí a kroužkové zbroji, umazaný a plný skvrn.

Nepřestával na ni křičet. "Ty nebudeš rozkazovat drakovi. Rozumíš mi? Já jsem pán Sedmi království a nebudu poslouchat rozkazy od nějaké koňské coury, slyšíš?" Jeho ruka zajela pod její vestu, jeho prsty se bolestně zaryly do její hrudi. "Slyšíš?"

Dany jej od sebe prudce odstrčila.

Viserys na ni hleděl fialovýma očima rozšířenýma údivem. Nikdy předtím mu nevzdorovala. Nikdy se nebránila. Jeho rysy zkřivil hněv. Věděla, že jí ublíží a hodně.

Prásk.

Bič vydal zvuk podobný zahřmění. Jeho smyčka sevřela Viseryse kolem krku a trhla jím dozadu. Natáhl se do trávy, ohromený a kašlající, bojující o dech. Dothračtí jezdci na něj hlasitě hulákali, zatímco Viserys se marně snažil osvobodit. Ten s bičem, mladý Jhogo, skřípavým hlasem vyslovil otázku. Dany jeho slovům nerozuměla, ale to už k nim dorazila Irri, ser Jorah a zbytek jejího khasu. "Jhogo se ptá, jestli ho chceš mít mrtvého, khaleesi," řekla Irri.

"Ne," odpověděla Dany. "Ne."

Jhogo to nechápal. Jeden z ostatních vyštěkl jakousi poznámku a Dothrakové se dali do smíchu. Irri jí řekla; "Quaro si myslí, že bys mu měla uříznout ucho, abys ho naučila úctě."

Její bratr klečel na kolenou, marně se snažil vedrat prsty pod koženou smyčku biče, nesrozumitelně chroptěl a lapal po dechu. Smyčka těsně svírala jeho dýchací trubici.

"Pověz jim, že si nepřeju, aby mu ublížili," řekla Dany.

Irri opakovala její slova v dothračtině. Jhogo prudce zatáhl za bič, smýkl Viserysem jako loutkou na provázku. Osvobozen ze svého sevření, její bratr se znovu natáhl na zem. Pod bradou, tam, kde se zasekl bič, se mu táhla úzká krvavá čára.

"Já jsem ho varoval, co se stane, moje paní," ozval se ser Jorah Mormont. "Řekl jsem mu, aby zůstal na pahorku, jak jsi nařídila."

"Já vím, že jsi to udělal, "odpověděla Dany, s očima upřenýma na Viseryse. Ležel na zemi, hlasité nasával vzduch, obličej měl rudý a vzlykal. Vypadal jako ubožák. Vždycky byl ubožákem. Jak je možné, že si toho nevšimla nikdy předtím? V jejím nitru, lam, kde dřív sídlil strach, teď bylo jen prázdné místo.

"Vezmi jeho koně," nařídila Dany seru Jorahovi. Viserys na ni hleděl s ústy otevřenými. Nevěřil tomu, co slyšel; ani Dany svým slovům docela nevěřila. Přesto je vyslovila. "Nechte mého bratra dojít za námi ke khalasaru pěšky."

Muž, který nejede na koni. pro Dothraky mužem vůbec nebyl, jen tím nejnižším mezi nízkými, bez cti a hrdosti. "Ať ho takto každý vidí."

"Ne!" vykřikl Viserys. Otočil se k seru Jorahovi, začal prosit ve Společném jazyce, slovy, kterým muži na koních nerozuměli. "Udeř ji, Mormonte. Ubliž jí. Tvůj král ti to poroučí. Zabij ty dothrácké psy a dej jí za vyučenou."

Rytíř v exilu pohlédl z Dany na jejího bratra; ona bosá s hlínou mezi prsty na nohou a olejem ve vlasech, on ve svém hedvábí a oceli. Dany na jeho obličeji viděla rozhodnutí. "Půjde pěšky, khaleesi," řekl. Vzal do ruky otěže koně jejího bratra, zatímco ona vysedla na svoji stříbrnou.

Viserys na něj pohlédl jako zbitý pes a posadil se zpátky na zem. Neřekl ani slovo,

ale když odjížděli, zůstal sedět na miste a jeho oči byly plné jedu. Brzy se jim ztratil ve vysoké trávě. Když ho nikde neviděli, Dany začala mít strach. "Najde cestu zpátky?" zeptala se sera Joraha.

"Dokonce i muž slepý jako tvůj bratr by měl být schopen sledovat naši stopu," odpověděl.

"Je hrdý. Možná se bude příliš stydět, než aby se vrátil."

Jorah se zasmál. "Kam jinam by šel? Když on nebude moci najít khalasar, khalasar si určitě najde jeho. Je těžké utonout v Dothrackém moři, dítě."

Dany musela připustit, že to je pravda. Khalasar připomínal spíš město na pochodu, což ovšem neznamenalo, že by pochodoval slepě. Před hlavním tělesem vždycky pátrali průzkumníci, dávali pozor na jakékoli známky divoké zvěře nebo kořisti či nepřátel, zatímco jezdci předvoje střežili jejich boky. Neušlo jim nic, ne v této krajině, na místě, odkud pocházeli. Tyto planiny byly součástí jich samých... a nyní i jí.

"Uhodila jsem ho," řekla s údivem v hlase. Teď, když bylo po všem, jí to připadalo jako nějaký divný sen, který se jí zdál. "Sere Jorahu, myslíš si..., bude se hněvat, až se vrátí...?" Zachvěla se. "Probudila jsem draka, že ano?"

Ser Jorah si odfrkl. "Copak ty dokážeš probouzet mrtvé, děvče? Tvůj bratr Rhaegar byl posledním drakem a ten zemřel na Trojzubci. Viserys není ani pouhým stínem hada."

Jeho troufalá slova ji ohromila. Měla pocit, jako by všechny věci, ve které vždycky věřila, najednou přišly vniveč. "Ty... přísahal jsi mu věrnost..."

"To jsem udělal, děvče," řekl ser Jorah. "A pokud je tvůj bratr stínem hada, co to dělá z jeho služebníků?" Jeho hlas byl plný hořkosti.

"On je přece opravdovým králem. On je..."

Jorah zastavil svého koně a pohlédl na ni. "Teď pravdu. Ty bys ráda viděla Viseryse sedět na trůně?"

Dany se nad tím zamyslela. "On by nebyl příliš dobrým králem, viď, že ne?"

"Byli už horší... ale ne zas o tolik." Rytíř kopl svého koně do slabin a opět se vydal kupředu.

Dany jela blízko za ním. "Přesto," řekla, "obyčejný lid na něho čeká. Magistr Illyrio říká, že si jí dračí zástavy a modlí se, aby se Viserys vrátil zpoza úzkého moře, aby je osvobodil."

"Obyčejný lid se modlí za déšť, zdravé děti a za to, aby léto nikdy neskončilo," řekl jí ser Jorah. "Jim nezáleží na tom, zda si urození pánové hrají svoji hru o trůny, pokud jsou oni ponecháni na pokoji." Pokrčil rameny. "Nikdy jim na tom nezáleželo."

Dany chvíli jela dál v tichosti, zpracovávala jeho slova ve své mysli jako skládací krabičku. Bylo to v rozporu se vším, co jí Viserys vždycky zdůrazňoval, myslet si, že

lidem by mělo tak málo záležet na tom, zda jim vládne skutečný král nebo uchvatitel. Avšak čím déle nad Jorahovými slovy přemýšlela, tím víc jí zvonila pravdou.

"Za co se modlíš ty, Jorahu?" zeptala se ho.

"Za domov," odpověděl jí. Jeho hlas byl zastřený touhou.

"Já se také modlím za domov," řekla mu a věřila tomu.

Ser Jorah se zasmál. "V tom případě se podívej kolem sebe, khaleesi."

Jenomže to nebyly planiny Dothrackého moře, které kolem sebe Dany v tom okamžiku viděla. Bylo to Královo přístaviště a jeho velká Rudá bašta, kterou nechal postavit Aegon Dobyvatel. Byl to Dračí kámen, kde se narodila. Svým vnitřním zrakem viděla hořet tisíce jasných světel, oheň plápolající v každém okně. Před jejíma očima byly všechny dveře červené.

"Můj bratr Sedm království nikdy zpět nezíská," řekla Dany. Uvědomila si, že to ví již dlouho. Věděla to po celý svůj život. Jenom to sama sobě nikdy nedovolila vyslovit, dokonce ani zašeptat. Nyní to ale řekla, aby ta slova slyšel Jorah Mormont a celý svět s ním.

Ser Jorah se na ni pátravě zadíval. "Ty myslíš, že ne?"

"Nebyl by schopen vést armádu, dokonce i kdyby mu ji můj manžel dal," řekla Dany. "Nemá peníze a jediný rytíř, který je mu věrný, ho považuje za méně cennějšího než hada. Dothrakové urážejí jeho slabost. Nikdy nás neodvede domů."

"Moudré dítě." Rytíř se usmál.

"Já už nejsem dítě," řekla mu rozohněně. Přitiskla paty ke slabinám svého koně a popohnala stříbrnou do klusu. Rychleji a rychleji ujížděla, ponechávajíc Joraha, Irri a ostatní daleko za sebou. Vlasy jí čechral teplý vítr a zapadající slunce barvilo její obličeji doruda. Než přijela ke, khalasaru, snášel se soumrak.

Otroci vztyčili její stan na břehu pramenem napájeného jezírka. Skrze stěny paláce z trávových rohoží stojícího na kopci slyšela hrubé hlasy. Brzy se ozve smích, až muži jejího khasu budou vyprávět příběh, který se dnes stal mezi trávami. Než Viserys přikulhá zpátky do tábora, každý muž, žena a dítě budou vědět, že šel pěšky. V khalasaru neexistovala žádná tajemství.

Dany dala svoji stříbrnou otrokům, aby se o ni postarali, a vstoupila do svého stanu. Pod hedvábím bylo příjemně chladno a šero. Když za sebou nechala spadnout plentu vchodu, Dany spatřila, jak se prst prašného červeného světla dotkl jejích dračích vajec ležících na opačném konci stanu. Na okamžik před jejíma očima vytrysklo tisíc kapiček šarlatového plamene. Zamrkala, a byly pryč.

Kámen, řekla sama sobě. Je to jenom kámen, dokonce i Illyrio to řekl, všichni draci jsou mrtví. Položila dlaň na černé vejce, prsty jemně roztáhla po oblině skořápky. Kámen byl teplý. Téměř horký. "Slunce," zašeptala Dany. "Slunce je ohřálo, když jsme jeli."

Poručila svým služebným, aby jí připravily koupel. Doreah rozdělala oheň před stanem, zatímco Irri a Jhiqui sundaly ze soumarů velkou měděnou vanu - další svatební dar - a naplnily ji vodou z jezírka. Když se z lázně kouřilo, Irri jí pomohla do vany a vlezla za ní.

"Viděly jste někdy draka?" zeptala se, když jí Irri drhla záda a Jhiqui vyplachovala písek z vlasů. Slyšela, že první draci přišli z východu, ze Stínozemí za Ašajem a z ostrovů za Nefritovým mořem. Možná tam stále nějací žijí, v divokých, nepoznaných končinách.

"Draci už nejsou, khaleesi," řekla Irri.

"Draci mrtví," souhlasila Jhiqui. "Dávno, velmi dávno."

Viserys jí řekl, že poslední targaryenští draci zemřeli před necelým půldruhým stoletím, během vlády Aegona III., kterému říkali Drakozhouba. Dany to nepřipadalo zas tak dávno. "Všude?" řekla zklamaně. "Dokonce i na východě?" Kouzla a magie na západě odumřely, když na Valyrii a Země Dlouhého léta dolehla Zkáza, a ani čarami zakletá ocel, ani zaříkávači, ani draci je nedokázali přivolat zpátky, ale Dany vždycky slýchala, že východ je jiný. Říkalo se, že na ostrovech Nefritového moře se plíží ostnochvosti, že baziliškové zamořují džungle Yi Ti, že zaklínači, černokněžníkové a aeromanceři otevřeně praktikují svá umění v Ašaji, zatímco poutači stínů a krvaví mágové tam praktikují strašlivé čáry za temných noci. Proč by tam nemohli existovat také draci?

"Žádní draci," řekla Irri. "Stateční muži je zabili, protože draci byli strašlivé bestie. To ví každý."

"To ví každý," souhlasila Jhiqui.

"Obchodník z Qarthu mi jednou řekl, že draci přišli z měsíce," řekla světlovlasá Doreah, která jí ohřívala ručník nad ohněm. Jhiqui a Irri byly přibližně stejného věku jako Dany, dothracká děvčata zajatá jako otrokyně, když Drogo zničil khalasar jejich otce. Doreah byla starší, téměř dvacetiletá. Magistr Illyrio ji našel v domě rozkoší v Lysu.

Dany prudce otočila hlavu a před očima se jí zhouply vlhké stříbrné vlasy. "Z měsíce?" zeptala se zvědavě.

"Pověděl mi, že měsíc je vejce, khaleesi," řekla dívka z Lysu. "Kdysi byly na obloze dva měsíce, ale jeden odešel příliš daleko ke slunci a praskl horkem. Vyvalil se z něj tisíc tisíců draků a pili oheň slunce. Proto draci vydechují oheň. Jednoho dne se slunce dotkne i druhý měsíc a ten pak taky pukne a draci se k nám vrátí."

Obě dothracké dívky se chichotaly a smály, "jsi bláznivá otrokyně, co má v hlavě slámu," řekla Irri. "Měsíc není vejce. Měsíc je bůh a jeho manželkou je slunce. To ví každý."

"To ví každý," souhlasila Jhiqui.

Když vystoupila z lázně, Danyina pokožka byla zčervenalá a růžová. Jhiqui ji

položila, aby jí naolejovala tělo a vydrhla špínu z pórů. Potom ji Irri postříkala kořenokvětkou a skořicí. Zatímco Doreah kartáčovala její vlasy, dokud se neleskly jako tepané stříbro, přemýšlela o měsíci, o vejcích a o dracích.

Její večeře byla skromným jídlem sestávajícím z ovoce, sýra a pečeného chleba, se džbánkem medového vína na zapiti. "Doreah, zůstaň tady a jez se mnou," nařídila Dany své služebné, když ostatní dvě dívky poslala pryč. Dívka z Lysu měla vlasy barvy medu a oči jako letní obloha.

Když se ocitly o šamote, sklopila je. "Prokazuješ mi velkou čest, khaleesi," řekla, ale nebyla to čest, jenom služba. Dlouho poté, co vyšel měsíc, tam spolu seděly a povídaly si.

Té noci, když přišel khal Drogo, Dany na něj čekala. Stál ve dveřích jejího stanu a překvapeně se na ni díval. Pomalu vstala, rozevřela svoje noční hedvábí a spustila je na zem. "Dnešní noci musíme jít ven, můj pane," řekla mu, protože Dothrakové věřili, že všechny věci pro člověka důležité se musí odehrávat pod širým nebem.

Khal Drogo ji následoval ven v měsíčním svitu a zvonečky v jeho vlasech přitom tiše cinkaly. Nedaleko jejího stanu bylo lože z měkké trávy a tam ho Dany stáhla na zem pod sebe. Když seji snažil převrátit, položila ruku na jeho hrudník. "Ne," řekla. "Této noci se budu dívat do tvého obličeje."

V srdci khalasaru neexistuje žádné soukromí. Dany na sobě cítila oči, když ho svlékala, slyšela tiché hlasy, když dělala věci, které jí poradila Doreah. Nezáleželo jí na tom. Copak nebyla khaleesi? Jeho oči byly jediné, na kterých záleželo, a když se s ním spojila, viděla v nich něco, co tam nebylo nikdy předtím. Jela na něm tak divoce, jako vždycky jezdívala na svojí stříbrné, a v okamžiku, kdy přišlo jeho vyvrcholení, khal Drogo vykřikl její jméno.

Byli na vzdálené straně Dothrackého moře, když Jhiqui pohladila prsty měkkou oblinu Danyina břicha a řekla: "Khaleesi, ty v sobě nosíš dítě."

"Já vím," odpověděla Dany.

Byl to její čtrnáctý den jména.

BRAN

Dole na nádvoří se malý Rickon honil s vlky. Bran je pozoroval ze svého okenního sedátka. Kamkoli se chlapec rozběhl. Šedý vítr tam byl první, skočil kupředu, aby mu odřízl cestu, dokud jej Rickon neuviděl, nevykřikl potěšením a nerozběhl se opačným směrem. Chundeláč mu běžel v patách, otáčel se a chňapal, když se ostatní vlci ocitli příliš blízko. Jeho srst temněla, dokud nebyl celý černý, a jeho oči byly zeleným ohněm. Branův Léto přiběhl poslední. Byl stříbrný a kouřový, s očima ze žlutého

zlata, které viděly všechno, co tam k vidění bylo. Byl menší než Šedý vítr a ostražitější. Bran si říkal, že je nejšikovnější z celého vrhu. Slyšel udýchaný smích svého bratra, když Rickon pobíhal po tvrdě udusané zemi na svých malých nožkách.

Zaštípalo ho v očích. Toužil být tam dole, smát se a běhat s nimi. Rozrušený tou myšlenkou, Bran si kotníky zaťatých pěstí otřel slzy z očí, než stačily stéci. Jeho osmý den jména přišel a odešel. Byl nyní téměř dospělým mužem, příliš starým na to, aby plakal.

"Byla to lež," řekl s hořkosti, když si vzpomněl na vránu ze svého snu. "Neumím létat. Nemůžu dokonce ani chodit."

"Vrány jsou prolhané," souhlasila stará chůva z křesla, kde seděla nad svým pletením. "Znám jeden příběh o vráně."

"Já žádné další příběhy poslouchat nechci," odsekl Bran nedůtklivě. Kdysi měl starou chůvu a její příběhy rád. To bylo předtím. Teď to bylo jiné. Nechávali ho s ní celé dny, aby na něj dávala pozor, umývala ho a dělala mu společnost. Jenomže to bylo tím horší, "Já ty tvoje hloupé příběhy nenávidím."

Stará žena se na něj bezzubě usmála. "Moje příběhy? Ne, můj malý pane, ne moje. Ty příběhy byly a jsou, přede mnou a po mně a před tebou taky."

Je to velice ošklivá stará žena, pomyslel si Bran nenávistně; scvrklá a vrásčitá, téměř slepá, příliš slabá, než aby vyšplhala do schodů, jenom s pár zbylými chumáči bílých vlasů pokrývajících její skvrnitou růžovou hlavu. Nikdo ve skutečnosti nevěděl, jak je stará, ale jeho otec mu pověděl, že jí říkali stará chůva už tehdy, když on byl chlapcem. Nepochybně to byla nejstarší osoba na Zimohradu, možná dokonce i nejstarší člověk v celých Sedmi královstvích. Chůva přišla na Zimohrad jako kojná Brandona Starka, jehož matka zemřela při jeho porodu. Byl to starší bratr lorda Rickarda, Branova dědečka, nebo možná mladší bratr, nebo bratr otce lorda Rickarda. Někdy to stará chůva povídala jedním způsobem a jindy úplně jinak. Ve všech příbězích malý chlapec zemřel ve věku tří let na letní horečku, ale stará chůva zůstala na Zimohradu se svými vlastními dětmi. O oba svoje syny přišla ve válce, v níž král Robert získal trůn, a její vnuk byl zabit na hradbách Štítu během povstání Balona Greyjoye. Její dcery se před dávnou dobou provdaly, odstěhovaly se a zemřely. Jediné, co zbylo z její krve, byl Hodor, slabomyslný hromotluk, který pracoval ve stájích, ale stará chůva si prostě žila dál, věnovala se svému pletení a vypravovala svoje příběhy.

"Mě nezajímá, čí příběhy to jsou," řekl jí Bran. "Já je nesnáším." Nechtěl slyšet žádné příběhy a nechtěl u sebe mít starou chůvu. Chtěl svoji matku a otce. Chtěl se rozběhnout s Létem hopkajícím po svém boku. Chtěl vyšplhat na zborcenou věž a krmit tam vrány obilím. Chtěl znovu jet na svém poníkovi se svými bratry. Chtěl, aby všechno bylo takové, jaké to bylo dřív.

Věděl však, že už nikdy, nikdy už to nebude takové, jaké to bývalo předtím. Vrána mu našeptávala, že umí létat, ale když se probudil, byl celý polámaný a svět se změnil. Všichni ho opustili, jeho otec, jeho matka a jeho sestry, a dokonce i jeho nevlastní bratr Jon. Otec mu slíbil, že pojede na opravdovém koni do Králova

přístaviště, ale pak odjel bez něho. Mistr Luwin poslal za lordem Eddardem ptáka se vzkazem, dalšího matce a třetího Jonovi na Zdi, ale od žádného z nich nedostal odpověď. "Ptáci se často ztrácejí," konejšil ho mistr. "Mezi námi a Královým přístavištěm je tolik mil a tolik jestřábů a je možné, že naše zprávy k nim vůbec nedorazily." Přesto to Branovi připadalo, jako by všichni zemřeli, zatímco spal... Nebo možná zemřel on a oni na něj zapomněli. Jory a ser Rodrik a Vayon Poole odešli taky, a Hullen a Harwin a Tlustý Tom a čtvrtina stráži.

Jenom Robb a malý Rickon zůstali tady, ale Robb se tolik změnil. Byl to nyní lord Robb, nebo se jím alespoň snažil být. Nosil opravdový meč a nikdy se neusmíval. Celé dny trávil drezírováním stráží a procvičováním se v šermu, nutil nádvoří zvonit zvukem oceli, zatímco Bran se díval všechen zoufalý ze svého okna. Po večerech se zavíral s mistrem Luwinem, povídal si s ním nebo procházel účetními knihami. Někdy vyjížděl s Hallisem Mollenem a býval pryč celé dny, na návštěvách vzdálených pevností. Kdykoli byl pryč déle než den, Rickon plakával a ptal se Brana, jestli se Robb vůbec vrátí zpátky. Dokonce i když byl doma na Zimohradu, zdálo se, že lord Robb vždycky má víc času pro Hallise Mollena a Theona Greyjoye, než kdy měl pro svoje bratry.

"Mohla bych ti vyprávět příběh o Brandonovi Staviteli," řekla stará chůva. "Ten byl vždycky tvůj oblíbený."

Před tisíci a tisíci lety Brandon Stavitel vybudoval Zimohrad a někteří říkají, že i Zeď. Bran ten příběh znal, ale nikdy nepatřil mezi jeho oblíbené. Možná se ten příběh líbil některému z těch druhých Brandonů. Někdy k němu chůva hovořila, jako by byl její Brandon, děťátko, o které se starala před tolika lety, a jindy si ho pletla s jeho strýcem Brandonem, kterého zabil Šílený král předtím, než se Bran narodil. Matka mu kdysi říkala, že stará chůva žije už tak dlouho, že všichni Brandonové Starkové se v její hlavě stali jedním člověkem.

"To není můj oblíbený," řekl. "Moje oblíbené jsou ty strašidelné." Uslyšel zvenčí nějaký vzruch a obrátil se zpátky k oknu. Rickon utíkal přes nádvoří ke strážnici u brány, s vlky v patách, ale věž byla obrácená na špatnou stranu, než aby Brandon viděl. co se tam děje. Frustrovaně se vší silou uhodil pěstí do stehna, ale necítil nic.

"Och, moje sladké letní dítě," řekla stará chůva tiše, "co ty víš o strachu? Strach patří k zimě, můj malý pane, kdy napadne sníh sto stop hluboký a od severu začne vát ledový vítr. Strach patří k dlouhé noci, kdy slunce schová svou tvář na celé roky a malé děti se rodí a žijí a umírají v temnotě, zatímco zlovlci se stávají vyzáblými, hladovými stvořeními a přes lesy kráčejí bílí chodci."

"Ty máš na mysli Jiné," řekl Bran reptavě.

"Jiné," souhlasila stará chůva. "Před tisíci a tisíci lety nastala zima, která byla studená a krutá a nekonečná nad všechny vzpomínky člověka. Snesla se tma, která trvala celé generace, a králové se chvěli a umírali ve svých hradech, stejně jako pasáci vepřů ve svých chatrčích. Ženy svoje děti raději rdousily, než by je měly vidět hladovět, a pak plakaly a cítily, jak jim slzy zamrzají na tvářích." Její hlas a její jehlice utichly, a ona na Brana pohlédla svýma bledýma, kalnýma očima a zeptala se: "Tak,

dítě. Takový příběh bys chtěl vyprávět?"

"Nu," řekl Bran váhavě, "ano, jenom..."

Stará chůva přikývla. "V té temnotě tehdy poprvé přišli Jiní," řekla, zatímco její jehlice dělaly cvak, klik, cvak. "Byly to studené věci, mrtvé věci, které nenáviděly železo a oheň a dotek slunce a každého tvora s teplou krví v žilách. Převalili se přes tvrze, města a království, po tuctech vraždili hrdiny a armády, jeli na svých bledých koních a neponechávali za sebou nic než mrtvé. Všechny meče mužů dohromady nestačily zastavit jejich postup, a dokonce ani panny a nemluvňata u nich nenašly slitování. Honili panny po lesích a svoje mrtvé služebníky krmili masem lidských dětí."

Její hlas velmi ztichl, byl to téměř šepot a Bran zjistil, že se naklání kupředu, aby lépe slyšel.

"To bylo ve dnech předtím, než přišli Andalové, a dlouho předtím, než ženy uprchlý přes úzké moře z měst Rhoyne, a sto království těch časů bylo královstvími Prvních lidí, kteří tyto země převzali od dětí lesa. Avšak tu a tam v hlubinách lesů děti stále žily ve svých dřevěných městech a dutých kopcích a obličeje na stromech nad nimi držely stráž. A když tehdy smrt a chlad plnily zemi, poslední hrdina se rozhodl nalézt tyto děti, v naději, že jejich prastará kouzla by mohla vyhrát zpět to, co armády lidí ztratily. Vydal se do mrtvých zemí s mečem, koněm, psem a tuctem společníků. Celá léta hledal, dokud se nakonec nevzdal naděje, že nalezne děti lesa v jejich tajných městech. Jeden po druhém jeho přátelé umírali, i jeho kůň a nakonec i jeho pes, a jeho meč zmrzl tak, že se čepel zlomila, když jej chtěl použít. Jiní vycítili horkou krev a tiše se mu vydali po stopách, byli mu v patách se smečkou bílých pavouků velkých jako psi …"

Dveře se otevřely s hlasitým buch a Branovi v náhlém leknutí skočilo srdce až do krku, ale byl to jen mistr Luwin s Hodorem tyčícím se ve dveřích za ním. "Hodor!" zvolal pacholek, jak měl ve zvyku, a obdařil Brana širokánským úsměvem.

Mistr Luwin se neusmíval. "Máme návštěvníky," oznámil, "a je vyžadována tvoje přítomnost, Brane."

"Zrovna poslouchám příběh," namítl Bran.

"Příběhy mohou počkat, můj malý pane, a až se k nim vrátíš, zjistíš, že jsou stejné jako předtím," řekla stará chůva. "Návštěvníci nebývají tak trpěliví a často s sebou přinášejí svoje vlastní příběhy."

"Kdo je to?" zeptal se Bran mistra Luwina.

"Tyrion Lannister a někteří z mužů Noční hlídky, se vzkazem od tvého bratra Jona. Robb s nimi právě hovoří. Hodore, pomůžeš Branovi dolů do síně?"

"Hodor!" souhlasil Hodor šťastně. Sklonil svoji rozcuchanou hromotluckou hlavu pod dveře. Hodor byl téměř sedm stop vysoký. Bylo těžké uvěřit, že je ze stejné krve jako stará chůva. Bran přemýšlel o tom, zda až bude starý, scvrkne se stejně jako jeho prababička. Nezdálo se to pravděpodobné, dokonce i kdyby se Hodor měl dožít

tisíce let.

Hodor zvedl Brana tak lehce, jako by byl žokem sena, a přitiskl ho ke svému masivnímu hrudníku. Vždycky byl mírně cítit koňmi, ale nebyl to nepříjemný pach. Jeho paže byly svalnaté a porostlé hnědými chlupy. "Hodor," řekl znovu. Theon Greyjoy kdysi poznamenal, že Hodor toho sice moc neví, ale nikdo nemůže pochybovat o tom, že by neznal svoje jméno. Stará chůva se chichotala jako slípka, když jí to řekl, a prozradila mu, že Hodorovo skutečné jméno je Walder. Nikdo nevěděl, odkud se vlastně vzal "Hodor", ale když ho začal říkat, začali ho tím jménem zvát. Bylo to jediné slovo, které uměl říci.

Nechali starou chůvu ve věžní místnosti s jejími jehlicemi a jejími vzpomínkami. Hodor si cosi nemelodicky pobrukoval, zatímco nesl Brana dolů po schodech a po ochozu, s mistrem Luwinem jdoucím jim v patách, plným spěchu, aby udržel tempo s pacholkovými dlouhými kroky.

Robb seděl v otcově vysokém křesle, měl na sobě kroužkovou zbroj přes vařenou kůži a přísný obličej lorda Robba. Theon Greyjoy a Hallis Mollen stáli za ním a kamenné šedé zdi pod vysokými úzkými okny lemoval tucet strážných. Uprostřed místnosti stál trpaslík se svými sloužícími a čtyřmi cizími muži v černém od Noční hlídky. V okamžiku, kdy ho Hodor pronesl dveřmi, Bran vycítil napětí v síni.

"Jakýkoli muž z Noční hlídky je zde na Zimohradu vítán na tak dlouho, jak si přeje zůstat," říkal Robb svým hlasem lorda Robba. Přes kolena měl položený svůj meč, s čepelí obnaženou, aby to celý svět viděl. Dokonce i Bran věděl, co znamená vítat hosta s mečem taseným z pochvy.

"Jakýkoli muž z Noční hlídky," opakoval trpaslík, "ale ne já, pochopil jsem to správně, chlapče?"

Robb vstal a namířil na malého muže svůj meč. "Během nepřítomnosti mého otce a mé matky jsem tady pánem já, Lannistere, a pro tebe nejsem žádný chlapec."

"Pokud jsi zde pánem, měl by ses naučit panské zdvořilosti," odpověděl malý muž, který hrot meče namířený do svého obličeje ignoroval. "Řekl bych, že tvůj nevlastní bratr podědil slušnosti svého otce požehnaně."

"Jon," vydechl Bran z Hodorova náručí.

Trpaslík se otočil a pohlédl na něj. "Takže je to pravda, chlapec žije. Stěží bych tomu uvěřil. Vás Starky je těžké zabít."

"A vy Lannisterové byste si to měli dobře zapamatovat," řekl Robb, který sklonil hrot svého meče. "Hodore, přines mého bratra sem ke mně."

"Hodor," přikývl Hodor, s úsměvem se rozběhl kupředu a posadil Brana do vysokého křesla Starků, kde lordi Zimohradu sedávali ode dnů, kdy se začali zvát králi severu. Křeslo bylo z chladného kamene, vyleštěné dohladka nesčetnými pozadími, s vytesanými hlavami zlovlků cenících zuby na koncích masivních opěrek. Bran je sevřel, když se posadil. Jeho necitlivé nohy se mu klátily ve vzduchu. Ve velkém

křesle si připadal napůl jako dítě.

Robb mu položil ruku na rameno. "Řekl jsi, že máš na srdci něco, co chceš říct Branovi. Nuže, tady je, Lannistere."

Bran si s nepříjemným pocitem uvědomil, že se na něj upírají Lannisterovy oči, jedno černé, druhé zelené, a obě se na něho dívaly, studovaly ho, odhadovaly ho. "Dozvěděl jsem se, že jsi byl docela dobrý lezec, Brane," řekl malý muž nakonec. "Pověz mi, jak se stalo, že jsi toho dne spadl?"

"Já jsem nespadl" namítl Bran. Nikdy nespadl, nikdy, nikdy, nikdy.

"To dítě si nepamatuje nic z pádu ani z výstupu, který mu předcházel," řekl mistr Luwin jemně.

"Podivné," poznamenal Tyrion Lannister.

"Můj bratr tady není od toho, aby odpovídal na tvoje otázky, Lannistere," řekl Robb stroze. "Vyřiď, co vyřídit máš, a odejdi."

"Mám pro tebe dárek," řekl trpaslík Branovi. "Jezdíš rád na koni, chlapče?"

Mistr Luwin popošel blíž. "Můj pane, to dítě ztratilo cit v obou nohou. Nemůže sedět na koni."

"Nesmysl," řekl Lannister. "Se správným koněm a správným sedlem může jezdit dokonce i mrzák."

To slovo se jako nůž zařízlo do Branova srdce. Cítil, jak se mu do očí derou slzy. "Já nejsem žádný mrzák!"

"V tom případě já nejsem trpaslík," řekl Skřet a jeho ústa se zkroutila do úšklebku. "Můj otec se zaraduje, až to uslyší." Greyjoy se zasmál.

"Jaký druh koně a sedla navrhuješ?" zeptal se mistr Luwin.

"Chytrého koně," odpověděl Lannister. "Chlapec nemůže používat nohy, aby zvíře řídil, takže musíte přizpůsobit koně jezdci, naučit ho reagovat na otěže, na hlas. Začal bych s neobježděným jednoročkem, s koněm bez výcviku, aby ho nebylo třeba ničemu odnaučovat." Vytáhl ze svého opasku srolovaný papír. "Tohle dejte vašemu sedláři. Ten se postará o zbytek." Mistr Luwin vzal papír z trpaslíkovy ruky, zvědavý jako malá šedivá veverka. Rozvinul jej a dlouho si jej prohlížel. "Chápu. Kreslíš pěkně, můj pane. Ano, tohle by mělo fungovat. Mohl jsem na to přijít sám."

"Mě takové věci napadají snadněji, mistře. Neliší se zas tolik od mých vlastních sedel."

"Budu opravdu moct jezdit?" zeptal se Bran. Chtěl jim věřit, ale bál se. Možná to byla jen další lež. Vrána mu taky slibovala, že bude moci létat.

"Budeš," ujistil ho trpaslík. "A to ti přísahám, chlapče, na koni budeš stejně velký jako kterýkoli z nich."

Robb Stark se tvářil zmateně. "Je tohle nějaká past, Lannistere? Co pro tebe Bran znamená? Proč mu vlastně pomáháš?"

"Tvůj bratr Jon mne o to požádal. A mám ve svém srdci měkké místečko pro mrzáky, bastardy a zlámané věci." Tyrion Lannister si položil ruku na srdce a usmál se.

Dveře vedoucí na nádvoří se otevřely. Do siné vnikl pruh slunečního světla a dovnitř bez dechu vtrhl Rickon se zlovlky v patách. Chlapec se zastavil u dveří, s očima rozšířenýma, ale vlci šli dál. Jejich oči našly Lannistera, nebo možná zachytili jeho pach. Léto začal vrčet první, Šedý vítr se k němu přidal o chvíli později. Zlehka běželi směrem k malému muži, jeden z pravé strany, druhý z levé.

"Vlkům se nelíbí tvůj pach, Lannistere," poznamenal Theon Greyjoy.

"Možná je načase, abych odešel." řekl Tyrion. Udělal krok dozadu... a ze stínů za ním se s vyceněnými zuby vynořil Chundeláč. Lannister uskočil, ale Léto se na něj vrhl z druhé strany. Odbelhal se o kus dál, nejistý na svých vratkých nohou, a Šedý vítr chňapl po jeho paži, zuby se zaryly do jeho rukávu a urvaly kus látky.

"Ne!" vykřikl Bran z vysokého křesla, zatímco Lannisterovi muži sahali po mečích. "Léto, ke mně, Léto, ke mně!"

Zlovlk uslyšel hlas svého pána, pohlédl na Brana, pak znovu na Lannistera. Odplížil se od malého muže a posadil se vedle volné visící Branovy nohy.

Robb po celou dobu zadržoval dech. Nyní zhluboka vydechl a zavolal: "Šedý větře." Jeho zlovlk přešel k němu, rychlý a tichý. Teď už zbýval jenom Chundeláč, dorážející na malého muže, s očima žhnoucíma jako zelený oheň.

"Rickone, zavolej si ho," křikl Bran na svého malého bratra a Rickon se vzpamatoval a vykřikl: "Domů, Chundeláči, domů, hned." Černý vlk na Lannistera naposledy zavrčel a odběhl zpátky k Rickonovi, který ho pevně objal kolem krku.

Tyrion Lannister si odvázal šátek z krku, otřel si jím čelo a bezvýrazným hlasem řekl: "Jak zajímavé."

"Jsi v pořádku, můj pane?" zeptal se jeden z jeho mužů, s mečem v ruce. Když mluvil, nervózně pokukoval po zlovlcích.

"Mám utržený rukáv a moje kalhoty jsou nepochybně mokré, ale jinak neutrpělo újmu nic kromě mojí důstojnosti."

Dokonce i Robb vypadal otřeseně. "Ti vlci... nechápu, proč to udělali."

"Nepochybně si mne spletli s večeří." Lannister se Branovi strnule uklonil. "Děkuji vám, že jste si je zavolali, mladí pánové. Ujišťuji vás, že by mne shledali poněkud nestravitelným. A nyní raději odejdu."

"Ještě okamžik, můj pane," řekl mistr Luwin. Přešel k Robbovi a ti dva dali hlavy k sobě a něco si dlouho šeptali. Bran špicoval uši, aby slyšel, co říkají, ale jejich hlasy

byly příliš tiché.

Robb Stark konečně zasunul svůj meč do pochvy. "Já... možná jsem se k tobě choval ukvapeně," řekl. "Prokázal jsi Branovi laskavost a, nu..." Robb se ze všech sil snažil ovládnout. "Pohostinnost Zimohradu je ti k dispozici, pokud si to přeješ, Lannistere."

"Ušetři mne falešných zdvořilosti, chlapče. Ty mě nemáš rád a nechceš mě tady. V zimním městečku, před zdmi tvého hradu, jsem viděl hostinec. Tam si najdu postel a oběma se nám bude spát lehčeji. Za pár měďáků si možná dokonce najdu vstřícnou děvku, aby mi zahřála lože." Promluvil k jednomu z černých bratři, starému muži s pokroucenými zády a rozcuchaným vousem. "Yorene, za úsvitu vyrazíme na jih. Najdeš mě na cestě." S těmito slovy odešel, přecházeje na svých krátkých nožkách síní, kolem Rickona a ven ze dveří. Jeho zbrojnoši ho následovali.

Čtyři muži z Noční hlídky zůstali. Robb se k nim nejistě otočil. "Nechal jsem vám připravit pokoje a najdete dost vody, abyste ze sebe mohli smýt prach z cesty. Doufám, že nás dnes při večeři poctíte svou přítomností u stolu." Pronášel svá slova tak neobratně, že si toho všiml dokonce i Bran; byla to řeč, které se naučil, ne slova od srdce, ale černí bratři mu i tak poděkovali.

Když Hodor nesl Brana zpátky do jeho postele ve věži, Léto běžel za nimi vzhůru po schodech. Stará chůva usnula ve svém křesle. Hodor řekl: "Hodor," popadl svoji babičku a odnesl ji, tiše chrápající, zatímco Bran ležel v posteli a přemýšlel. Robb mu slíbil, že může jíst s muži Noční hlídky ve Velké síni. "Léto!" zavolal. Vlk vyskočil na jeho postel. Bran ho objal tak prudce, že ucítil jeho horký dech na své tváři. "Budu teď moci jezdit," pošeptal svému příteli. "Brzy začneme vyrážet jezdit na lov do lesa, počkej, uvidíš." Netrvalo to dlouho a usnul.

Ve svém snu znovu šplhal, vytahoval se na prastarou věž bez oken, jeho prsty se zarývaly do spár mezi zčernalými kameny, jeho chodidla hledala místečka, kam by se mohla zaklesnout. Výš a výš šplhal, skrze mraky až do noční oblohy, a věž se nad ním stále zvedala do výše. Když se zastavil, aby se podíval dolů, hlava se mu začala opile točit a ucítil, jak mu prsty sklouzávají. Bran vykřikl a přitiskl se ke stěně, aby nespadl. Země byla tisíc mil pod ním a on neuměl létat. Neuměl létat. Čekal, dokud mu srdce nepřestalo divoce bušit, dokud nebyl schopen normálně dýchat a pak znovu začal stoupat. Nezbývalo mu nic jiného než šplhat stále dál. Zdálo se mu, že vysoko nad sebou, vykreslené na pozadí obrovitého bílého měsíce, vidí tvary chrličů. Paže ho začaly bolest, ale neodvažoval se odpočinout si. Přinutil sám sebe začít šplhat rychleji. Chrliče pozorovaly jeho výstup a jejich oči žhnuly červené jako žhavé uhlíky v železném koši. Možná to kdysi dávno byli lvi, ale teď byly pokroucené a groteskní. Bran je slyšel, jak cosi šeptají jeden druhému, tichými kamennými hlasy, které byly příšerné na poslech. Nesmím je poslouchat, říkal sám sobě, nesmím je poslouchal, dokud je nebudu poslouchat, jsem v bezpečí. Ale když se chrliče odpoutaly od kamene a začaly se po zdi věže sunout tam, kde Bran visel mezi nebem a zemí, věděl, že vůbec není v bezpečí. "Neslyšel jsem vás," plakal, zatímco kamenné stvůry se k němu plazily blíž a blíž. "Neslyšel, neslyšel."

Probudil se lapající po dechu, ztracený ve tmě, a uviděl obrovitý stín tyčící se nad

ním. "Neslyšel jsem," zašeptal, rozechvělý strachy, ale pak ten stín řekl: "Hodor," zapálil svíci vedle postele a Bran si vydechl úlevou.

Hodor z něj smyl pot teplým vlhkým hadříkem a oblékl ho svýma obratnýma, něžnýma rukama. Když byl čas, snesl ho dolů do Velké síně, kde byly blízko ohně rozestavěny dlouhé stoly na kozách. Pánovo křeslo v čele stolu bylo ponecháno prázdné, ale Robb seděl po jeho pravici, s Braném proti sobě. Jedli toho večera rožněné sele, koláč s nádivkou z holoubat a tuřín politý máslem a poté jim kuchař slíbil medové plástve. Léto chňapal zbytky ze stolu z Branovy ruky, zatímco Šedý vítr a Chundeláč se v rohu tahali o kost. Psi Zimohradu se teď ke stolu vůbec neodvažovali. Branovi to zpočátku připadalo divné, ale začínal si na to zvykat.

Yoren byl mezi černými bratřími nejstarší, a majordomus ho proto usadil mezi Robba a mistra Luwina. Starý muž vydával kyselý zápach, jako by se dlouho nemyl. Rval maso zuby, lámal žebra, hlasitě vysává l morek z kostí a při zmínce o Jonu Sněhoví pokrčil rameny. "Postrach sera Allisera," zabručel, a dva z jeho společníků se zasmáli smíchem, kterému Bran nerozuměl. Když se ale Robb zeptal na zprávy o jejich strýci Benjenovi, černí bratři zlověstně ztichli.

"Co se děje?" zeptal se Bran.

Yoren si otřel prsty o svoji halenu. "Jsou to zlé zprávy, pane, a krutý způsob odplaty za tvoje pohoštěni, ale když muž položí otázku, musí být připraven snést odpověď na ni. Stark zmizel."

Jeden z jeho společníků řekl: "Starý medvěd ho poslal, aby se poohlédl po ztraceném Waymaru Royceovi, ale on se dosud nevrátil, můj pane."

"Je pryč už příliš dlouho," řekl Yoren. "Se vší pravděpodobností je mrtvý."

"Můj strýc není mrtvý," řekl Robb Stark hlasitě, s hněvem v hlase. Vstal z lavice a položil ruku na jílec svého meče. "Slyšíte mě? Můj strýc není mrtvý!" Jeho hlas se odrážel od kamenných zdí a Bran najednou pocítil strach.

Kysele páchnoucí Yoren pohlédl na Robba, nedojatý. "Jak pravíš, můj pane," řekl a dál drtil mezi zuby kusy masa.

Nejmladší z černých bratří se nepohodlně zavrtěl ve své židli. "Na Zdi není muže, který by začarovaný hvozd znal lépe než Benjen Stark. On najde cestu zpátky."

"Nu," řekl Yoren, "možná najde, možná nenajde. Do toho lesa se už předtím vydali dobří muži a nikdy z něho nevyšli."

Jediné, na co Bran byl schopen myslet, byly příběhy staré chůvy o Jiných a o posledním hrdinovi, štvaném po bílém lese mrtvými lidmi a jejich pavouky velkými jako honící psi. Chvíli se bál, dokud si nevzpomněl, jak příběh skončil. "Děti mu pomohou," vyhrkl, "děti lesa!"

Theon Greyjoy se zachechtal a mistr Luwin řekl: "Brane, děti lesa jsou mrtvé a zmizelé tisíce let. Jediné, co po nich zbylo, jsou obličeje na stromech."

"Tady dole je to možná pravda, mistře," řekl Yoren, "ale nahoře za Zdí, kdoví? Tam nahoře člověk nemůže vždycky říct, co je živé a co mrtvé."

Toho večera, poté co byly talíře sklizeny ze stolů, Robb odnesl Brana do postele sám. Šedý vítr běžel před nimi a Léto těsně za ním. Jeho bratr byl na svůj věk silný a Bran byl lehký jako uzlíček hadrů, ale schody byly příkré a tmavé, a než dosáhli vrcholu, Robb ztěžka dýchal.

Položil Brana do postele, přikryl ho pokrývkami a sfoukl svíci. Chvíli seděl vedle něho ve tmě. Bran si s ním chtěl povídat, ale nevěděl, co říci. "Najdeme pro tebe koně, slibuju ti to," zašeptal Robb nakonec.

"Vrátí se někdy vůbec zpátky?" zeptal se Bran.

"Ano," řekl mu Robb s takovou nadějí v hlase, že Bran věděl, že slyší svého bratra a ne jenom lorda Robba. "Matka bude doma brzy. Možná bychom ji spolu mohli jet přivítat, až se vrátí. Nepřekvapilo by ji to, kdyby tě viděla na koni?"

Dokonce i v temné místnosti Bran cítil, jak se jeho bratr usmívá. "A potom pojedeme na sever a podíváme se na Zeď. Ani Jonovi nepošleme vzkaz, že tam přijedeme, prostě tam jednoho dne budeme, ty a já. Bude to velké dobrodružství."

"Dobrodružství," opakoval Bran roztouženě. Slyšel, jak jeho bratr vzlykl. Místnost byla tak temná, že slzy na Robbově tváři neviděl, a tak natáhl ruku a našel jeho dlaň. Jejich prsty se propletly.

EDDARD

Smrt lorda Arryna nás všechny poznamenala hlubokým zármutkem, můj pane," řekl velmistr Pycelle. "Bude mi potěšením povědět ti o způsobu jeho skonu. Posaď se. Mohu ti nabídnout nějaké občerstvení? Snad datle? Mám také velmi chutné tomely. Obávám se, že víno mému zažívání již dlouho nedělá dobře, ale mohu ti nabídnout šálek ledového mléka slazeného medem. V tomto vedru je shledávám nanejvýš osvěžujícím."

Nemělo smysl popírat horko; Ned cítil, jak se mu hedvábná tunika lepí k hrudníku. Dusivý, vlhký vzduch pokrýval město jako mokrá vlněná pokrývka a břehy řeky přímo vřely, okupovány chudými lidmi, kteří prchali ze svých horkých, nevětraných chatrčí, aby se protlačili k místu na spaní blízko vody, protože jenom tam bylo možné nalézt osvěžení v podobě závanů větru.

Pycelle zvedl mezi palcem a ukazováčkem malý stříbrný zvoneček a jemně jím zacinkal. Do soláru přispěchala štíhlá mladá dívka. "Ledové mléko pro králova pobočníka a pro mne, kdybys byla tak laskavá, dítě. Hodné oslazené."

Když dívka odešla připravit jím nápoje, velmistr si spletl prsty dohromady a položil si ruce na břicho. "Obyčejní lidé říkají, že poslední rok léta bývá vždycky nejteplejší. Není tomu tak, ale přesto to tak často vypadá, že ano? V den jako tento vám seveřanům závidím vaše letní sněhy." Když starý muž změnil polohu ve svém křesle, těžký náhrdelník s drahokamy kolem jeho krku tiše zacinkal. "Je jisté, že léto krále Maekara bylo teplejší než tohle a téměř stejné dlouhé. Byli tehdy blázni, dokonce i v Citadele, kteří se domnívali, že konečně přišlo Velké léto, léto, které nikdy neskončí, ale v sedmém roce najednou skončilo a pak nastal kratičký podzim a po něm strašlivá dlouhá zima. Nicméně, když bylo to léto, panovala nesnesitelná vedra. Staré město se vařilo v páře, den co den umdlévalo horkem a ožívalo jenom za nocí. Procházívali jsme se v zahradách vedle řeky a debatovali jsme o bozích. Vzpomínám si na vůně těch nocí, můj pane - parfém a pot, melouny zralé k prasknutí, broskve a granátová jablka, noční stíny a měsíční paprsky. Tehdy jsem byl mladým mužem, stále ještě kovajícím svůj řetěz a horko mne nevyčerpávalo tak jako dnes." Pycelleho oči byly chráněné víčky natolik těžkými a převislými, že ustavičně vypadal, jako by napolo spal. "Omlouvám se, lorde Eddarde. Nepřišel jsi za mnou, abys naslouchal pošetilým vzpomínkám na léto zapomenuté dávno předtím, než se narodil tvůj otec. Promiň starému muži jeho přemítání, můžeš-li. Obávám se, že mysli jsou jako meče. Ty staré rezivějí. Ach, tady je naše mléko." Služebná položila tác mezi ně a Pycelle se na ni usmál. "Sladké dítě." Zvedl svůj pohár, ochutnal, přikývl, "Děkuji ti. Můžeš jít."

Když dívka odešla, Pycelle pohlédl na Neda svýma bledýma, vodnatýma očima. "O čem jsme to hovořili? Ach, ano. Ptal ses mne na lorda Arryna..."

"Ano, ptal." Ned zdvořile usrkával ledové mléko. Bylo příjemné chladivé, ale na jeho vkus příliš sladké.

"Abych pravdu řekl, měl jsem pocit, že pobočník není už delší dobu ve své kůži," řekl Pycelle. "Zasedali jsme spolu v radě mnoho let, on a já, a byly tam určité příznaky, které se daly vyčíst z jeho vzhledu a chováni, ale já je přičítal přílišnému břemenu, které na sobě věrně nesl po tak dlouhou dobu. Ta široká ramena byla ustavičně stlačována k zemi všemi starostmi týkajícími se říše a ještě dalšími kromě nich. Jeho syn byl stále nemocný a jeho manželka tak úzkostlivá, že hocha ani na okamžik nespouštěla z očí. To by stačilo odrovnat dokonce i muže v rozpuku sil a lord Jon už nebyl nejmladší. Není divu, že mi připadal melancholický a unavený. Nebo jsem si to alespoň tehdy myslel. Nyní jsem si tím méně jistý." Těžkopádně zavrtěl hlavou.

"Co mi můžeš říct o nemoci, jíž podlehl?"

Velmistr rozprostřel ruce v gestu bezmocného zármutku. "Přišel za mnou jednoho dne a žádal mne o jistou knihu, svěží a zdravý jako vždycky, třebaže se mi zdálo, že ho něco nesmírně trápí. Příštího rána se svíjel v bolestech a bylo mu příliš zle, než aby mohl vstát z lože. Mistr Colemon se domníval, že to je nastuzení žaludku. Počasí bylo horké a pobočník si svoje víno často ochlazoval ledem, což může podráždit zažívání. Když bylo lordu Jonovi stále hůř, šel jsem ho navštívit sám, ale bohové mne neobdařili mocí zachránit ho."

"Slyšel jsem, že jsi mistra Colemona poslal pryč."

Velmistrovo přikývnutí bylo pomalé a rozvážné jako pohyb ledovce. "Udělal jsem to, a obávám se, že lady Lysa mi to nikdy neodpustí. Možná jsem se mýlil, ale tehdy jsem to považoval za nejlepší řešení. Mistr Colemon je mi jako syn a já ani v nejmenším nepochybuji o jeho schopnostech, ale je mladý a mládí často není schopno porozumět křehkosti staršího těla. Pročišťoval lorda Arryna projímavými nápoji a paprikovou šťávou a já se obával, že by ho tím mohl zabít."

"Řekl ti lord Arryn něco během svých posledních hodin?"

Pycelle svraštil čelo. "V posledním stadiu horečky pobočník několikrát zvolal jméno Robert, ale zda chtěl svého syna nebo krále, to nevím. Lady Lysa by chlapci nikdy nedovolila vstoupit do místnosti s nemocným, ze strachu, že by také mohl onemocnět. Král přišel a seděl vedle postele celé hodiny, mluvil a žertoval, v marné naději, že tím lordu Jonovi pozvedne náladu. Bylo těžké nevidět, jak svého pobočníka miluje."

"A nic jiného jsi neviděl ani neslyšel? Neřekl žádná poslední slova?"

"Když jsem viděl, že všechny moje naděje jsou marné, dal jsem pobočníkovi makové mléko, abych mu ulevil v jeho utrpení. Těsně předtím, než naposledy zavřel oči, pošeptal něco králi a svojí manželce, požehnání pro svého syna. Sémě je silné, řekl. Na konci již slova vyslovoval příliš nezřetelné, než aby jim šlo rozumět. Smrt přišla až příštího rána, ale lord Jon už byl po požití makového mléka v klidu a nepřenesl jediné slovo."

Ned se znovu napil mléka a snažil se přitom nerozkašlat z jeho sladkosti. "Nezdálo se ti, že na smrti lorda Arryna bylo něco nepřirozeného?"

"Nepřirozeného?" Hlas starého mistra byl slabý jako šepot. "Ne, to bych neřekl. Smutného, to jistě. Přesto je svým vlastním způsobem smrt tou nejpřirozenější věcí ze všech, lorde Eddarda. Jon Arryn nyní odpočívá v pokoji, celé to břímě z něj bylo sňato."

"Ta nemoc, které podlehl," řekl Ned. "Setkal ses s něčím podobným už předtím, u jiných lidí?"

"Téměř čtyřicet let jsem velmistrem Sedmi království," odpověděl Pycelle. "Za našeho krále Roberta a Aeryse Targaryena před ním a jeho otce Jaehaeryse Druhého před ním a dokonce pár krátkých měsíců za Jaehaerysova otce, Aegona Šťastného, pátého jeho jména. Viděl jsem víc nemoci", než jsem schopen zapamatovat si, můj pane. Povím ti toto: Každý případ je odlišný a všechny případy jsou stejné. Smrt lorda Jona nebyla o nic podivnější než kterákoli jiná."

"Jeho žena si myslí něco jiného."

Velmistr přikývl. "Teď si vzpomínám, vdova je sestrou tvojí vznešené choti. Pokud lze starému muži odpustit jeho neomalené řeči, dovol mi říci, že žal dokáže zatemnit dokonce i ty nejsilnější a nejdisciplinovanější z myslí a lady Lysa mezi ně nikdy nepatřila. Od jejího posledního porodu, kdy přivedla na svět mrtvé dítě, vidí nepřátele v každém stínu a smrt jejího manžela ji zanechala otřesenou a plnou zoufalství."

"Takže si jsi zcela jistý, že důvodem úmrtí Jona Arryna byla náhlá nemoc?"

"Ano, jsem," odpověděl Pycelle vážně. "Pokud ne nemoc, můj dobrý pane, co jiného by to mohlo být?"

"Jed," navrhl Ned tiše.

Pycelleho ospalé oči se otevřely s nevěřícným zamrkáním. Starý mistr se nepohodlně zavrtěl ve svém křesle. "Znepokojivá myšlenka. Nejsme ve Svobodných městech, kde jsou takové věci zcela běžné. Velmistr Aethelmure mi napsal, že tam vraždu nosí v srdcích pomalu všichni lidé, ale dokonce i tam travičstvím opovrhují." Na okamžik se odmlčel, s očima ztracenýma v myšlenkách. "To, co říkáš, můj pane, je možné, ale já to považuji za nepravděpodobné. Obvyklé jedy zná každý pokoutní ranhojič a lord Arryn nevykazoval žádné z příznaků otravy. Kromě toho, pobočníka všichni milovali. Co za zrůdu v lidském těle by se odvážilo zavraždit tak vznešeného muže?"

"Slyšel jsem říkat, že jed je ženskou zbrani."

Pycelle se zamyšleně popotahoval za svůj vous. "Říká se to. Je zbraní žen, zbabělců... a eunuchů." Odkašlal si a vyplivl hustý chrchel hlenu do rohože na podlaze. V trámoví nad jejich hlavami hlasitě zakrákal havran. "Lord Varys se narodil jako otrok v Lysu, věděl jsi to? Do pavouků svoji důvěru nikdy nevkládej, můj pane."

Něco takového nebylo zapotřebí Nedovi zdůrazňovat; na Varysovi bylo něco, z čeho mu vstávala husí kůže po těle. "Budu si to pamatovat, mistře. A děkuji ti za tvoji pomoc. Okradl jsem tě už o dost času." Vstal.

Velmistr Pycelle se pomalu zvedl ze svého křesla a doprovodil Neda ke dveřím. "Doufám, že jsem ti maličko pomohl uklidnit tvou mysl. Pokud je zde jiná služba, ve které bych ti mohl být nápomocen, stačí jen říct."

"Je tu jedna věc," řekl mu Ned. "Rád bych si prohlédl tu knihu, kterou jsi Jonovi půjčil v den předtím, než onemocněl."

"Obávám se, že ji shledáš pramálo zajímavou," namítl Pycelle. "Je to svazek rozprav velmistra Malleona nad rodokmeny významných dynastii."

"Přesto bych ji rád viděl."

Starý muž otevřel dveře. "Jak si přeješ. Mám ji někde tady. Až ji najdu, nechám ji poslat přímo do tvých komnat."

"To od tebe bude velmi laskavé," řekl mu Ned. Pak, jakoby jen mimochodem, se ještě zeptal: "Jedna poslední otázka, kdybys byl tak laskav. Zmínil ses o tom, že král seděl u lože lorda Arryna, když umíral. Napadlo mě, zda tam s ním byla také královna?"

"To ne," odpověděl Pycelle. "Ona a děti odjely do Casterlyovy skály, ve společnosti jejího otce. Lord Tywin s sebou přivedl do města celou svoji družinu na turnaj prince Joffreye v jeho den jména, nepochybně v naději, že uvidí svého syna Jaimeho získat

věnec vítěze. V tomto ohledu byl nesmírně zklamaný. Připadlo to na mne poslat královně zvěst o náhlé smrti lorda Arryna. Nikdy jsem neposílal ptáka na cestu s těžším srdcem."

"Temná křídla, temná slova," zamumlal Ned. Bylo to přísloví, kterému ho stará chůva naučila jako chlapce.

"To říkávají trhovkyně," souhlasil velmistr Pycelle, "ale my víme, že tomu tak vždy nebývá. Když pták mistra Luwina přinesl vzkaz o tvém Branovi, zpráva povzbudila každé srdce tady na hradě, není-liž pravda?"

"Jak pravíš, mistře."

"Bohové jsou milosrdní." Pycelle sklonil hlavu. "Přijď za mnou tak často, jak budeš chtít, lorde Starku. Jsem zde od toho, abych sloužil."

Ano, pomyslel si Ned, když se za ním dveře zavřely, ale komu?

Na zpáteční cestě do svých komnat narazil na točitých schodech Pobočníkovy věže na svou dceru Aryu zběsile mávající rukama a snažící se udržet rovnováhu na jedné noze. Hrubý kámen ji dřel do bosého chodidla. Ned se zastavil a zahleděl se na ni, "Aryo, co to děláš?"

"Syrio říká, že vodní tanečník dokáže stát na prstě u nohy celé hodiny." Rukama znovu prudce zamávala ve vzduchu, aby neupadla.

Ned se musel usmát. "Na kterém prstě?" zaškádlil ji.

"Na jakémkoli prstě," odpověděla Arya, popuzená jeho otázkou. Přeskočila z pravé nohy na levou, a než znovu získala rovnováhu, nebezpečně se zakymácela ve vzduchu.

"Musíš to zkoušet zrovna tady?" zeptal se. "Z těchto schodů by to byl dlouhý a krkolomný pád."

"Syrio říká, že vodní tanečník nespadne nikdy." Spustila nohu a postavila se na obě chodidla. "Otče, přijede teď Bran sem a bude tu žít s námi?"

"Na dlouhou dobu ještě ne, moje milá," odpověděl jí. "Potřebuje znovu načerpat síly."

Arya se kousla do rtu. "Co bude Bran dělat, až vyroste?"

Ned si klekl vedle ní. "Na to, aby nalezl odpověď na tuto otázku, má ještě celé roky, Aryo. Prozatím stačí, když ví, že bude žít." Toho večera, kdy přiletěl pták ze Zimohradu, Eddard Stark vzal děvčata do božího háje hradu, akru jilmů, olší a topolů přehlížejícího řeku. Stromem srdce byl velký dub, jehož prastaré větve byly obrostlé šlahouny ostružiní; klekli si před ním, aby bohům nabídli svoje poděkování, jako by to byl čarostrom. Sansa odplula do spánku, když vyšel měsíc, Arya o několik hodin později, obě schoulené v trávě pod Nedovým pláštěm. Během celých temných hodin držel svou noční stráž sám. Když se nad městem rozprostřel úsvit, na místě, kde dívky ležely, je obklopovaly temné červené květy dračího dechu. "Zdálo se mi o

Branovi," pošeptala mu Sansa. "Viděla jsem ho usmívat se."

"Měl se stát rytířem," říkala teď Arya. "Rytířem Královské gardy. Může ještě vůbec být rytířem?"

"Ne," odpověděl Ned. Věděl, že nemá smysl lhát jí. "Avšak může někdy být pánem velké pevnosti a zasedat v královské radě. Mohl by stavět hrady jako Brandon Stavitel nebo se plavit na lodi přes Moře zapadajícího slunce, nebo se dát na víru tvé matky a stát se nejvyšším septonem." Ale nikdy už nepoběží vedle svého vlka, pomyslel si se smutkem příliš hlubokým, než aby šel vyjádřit slovy, ani nebude léhat se ženou, ani si nepochová svého syna v náručí.

Arya sklonila hlavu na stranu. "Mohla bych já zasedat v královské radě a stavět hrady a stát se nejvyšší septon?"

"Ty," řekl Ned a políbil ji lehce na čelo, "se provdáš za krále a budeš vládnout na jeho hradě a tvoji synové budou rytíři a princeznami a lordy a ano, některý možná dokonce i nejvyšším septonem."

Arya protáhla obličej. "Ne," řekla, "to bude Sansa." Skrčila pravou nohu, zvedla ji do výše a znovu se začala procvičovat v udržování rovnováhy. Ned si povzdechl a nechal ji být.

Uvnitř svých komnat si svlékl potem poskvrněné hedvábí a na hlavu si nad mísou vylil studenou vodu ze džbánu vedle postele. Když si osušoval obličej, dovnitř vešel Alyn. "Můj pane," řekl, "lord Baeliš je venku a prosí tě o slyšení."

"Odveď ho do mého soláru," řekl Ned a natáhl se po čisté tunice z toho nejlehčího plátna, jakou byl schopen najít. "Hned tam za ním přijdu."

Když Ned vešel, Malíček byl usazený na okenním sedátku a pozoroval rytíře Královské gardy procvičující se v šermu na nádvoří pod ním. "Kéž by tak mysl starého Selmyho byla stejně bystrá jako jeho meč," řekl zamyšleně. "Zasedání naší rady by byla mnohem živější."

"Ser Barristan je stejně poplatný a ctěný jako jakýkoli jiný muž v Králově přístavišti." Ned časem dospěl k tomu, že si starého bělovlasého lorda velitele Královské gardy začal velmi vážit.

"A stejně únavný," dodal Malíček, "třebaže si troufám říct, že v turnaji by si měl vést dobře. Minulý rok vyhodil ze sedla Ohaře a před čtyřmi lety se sám stal vítězem celého turnaje."

Otázka, kdo by mohl vyhrát chystaný turnaj, Eddarda Starka nezajímala ani v nejmenším. "Máš pro svoji návštěvu důvod, lorde Petyre, nebo jsi přišel jen proto, aby ses pokochal výhledem z mého okna?"

Malíček se usmál. "Slíbil jsem Cat, že ti pomohu v tvém pátrání, a proto tak činím."

To Neda vyvedlo z míry. Slib neslib, nedokázal se přimět důvěřovat lordu Petyru Baelišovi, který mu připadal příliš vychytralý, než aby nedokázal hrát na dvě strany.

"Máš pro mne něco?"

"Někoho," opravil ho Malíček. "Čtyřikrát někoho, mám-li být upřímný. Napadlo tě vyzpovídat pobočníkovo služebnictvo?"

Ned se zamračil. "Kéž bych to tak mohl udělat. Lady Arryn odvezla všechny svoje sluhy na Orlí hnízdo." Lysa mu v tomto ohledu vůbec nevyšla vstříc. Všichni ti, kteří stáli nejblíž jejímu manželovi, odešli s ni, když uprchlá: Jonův mistr, jeho majordomus, kapitán jeho stráži, jeho rytíři a vazalové.

"Většinu svého služebnictva," opravil ho Malíček, "ne všechno. Pár jich tu zůstalo. Těhotná děvečka z kuchyně, co se spěšně provdala za jednoho z čeledínů lorda Renlyho, štolba, který se dal k Městské hlídce, pikolík vyhozený ze služby pro krádež a panoš lorda Arryna."

"Jeho panoš?" Ned byl příjemně překvapen. Panoš často věděl hodně o radostech i strastech svého pána.

"Ser Hugh z Údolí," jmenoval ho Malíček. "Král toho chlapce po smrti lorda Arryna povýšil do rytířského stavu."

"Pošlu pro něho," řekl Ned. "I pro ostatní."

Malíček zamrkal. "Můj pane, přejdi sem k oknu, budeš-li tak laskav."

"Proč?"

"Pojď sem a ukážu ti to, můj pane."

Ned zamračeně přešel k oknu. Petyr Baeliš nenucené mávl rukou. "Vidíš tamhle na druhé straně nádvoří u dveří do zbrojnice toho chlapce, co sedí vedle schodů a přejíždí čepel svého meče obtahovacím brouskem?"

"Co je s ním?"

"Donáší Varysovi. Pavouk se velmi zajímá o tebe a všechno, co děláš." Posunul se v okenním sedátku. "Teď se podívej na hradby. O něco dál na západ, nad stájemi. Ten strážný opřený o zeď."

Ned ho uviděl. "Další z eunuchových našeptávačů?"

"Ne, ten patří královně. Všimni si, jaký má skvělý výhled na dveře tvojí věže a ještě lepší na ty, kdo tě chodí navštěvovat. Jsou tu další, a o mnohých z nich nevím dokonce ani já. Rudá bašta je plná očí. Proč si myslíš, že jsem Cat schoval v nevěstinci?"

Eddard Stark neměl na podobné intriky chuť. "Sedm pekel," zaklel. Už předtím se mu zdálo, jako by ho muž na hradbách pozoroval. Náhle přemožen nepříjemným pocitem, Ned ustoupil od okna. "Je snad v tomhle proklatém městě každý něčím informátorem?"

"To sotva," odpověděl Malíček. Počítal na prstech své ruky. "Jsem tu já, ty, král...

ačkoli, když se nad tím zamyslím, král toho říká královně až příliš, a ne zcela jistý jsem si také tebou." Vstal. "Je v tvých službách člověk, kterému lze naprosto a bez výhrad důvěřovat?"

"Ano," odpověděl Ned.

"V tom případě já mám rozkošný palác ve Valyrii, který bych ti velmi rád prodal," řekl Malíček s uštěpačným úsměvem. "Moudřejší odpověď by byla ne, můj pane, ale dejme tomu, že to je pravda. Pošli ten zářný příklad za serem Hughem a ostatními. O tvých vlastních příchodech a odchodech budou vědět, ale dokonce ani pavouk Varys nemůže hlídat každého muže ve tvých službách každou hodinu každého dne." Zamířil ke dveřím.

"Lorde Petyre," zavolal za ním Ned. "Já... jsem ti vděčný za tvoji pomoc. Možná jsem se mýlil, když jsem ti nedůvěřoval."

Malíček se zatahal za svoji špičatou bradku. "Učíš se pomalu, lorde Eddarda. Nedůvěřovat mi byla ta nejmoudřejší věc, kterou jsi udělal od té doby, co jsi zde sesedl z koně."

JON

Jon ukazoval Dareonovi, jak nejlépe zaútočit bočním výpadem, když tu na cvičební nádvoří vstoupil nový rekrut. "Měl bys mít nohy dál od sebe," nabádal ho. "Nechceš přece ztratit rovnováhu. Ano, takhle je to dobře. Teď se při výpadu otoč a vyšli celou svoji váhu za mečem."

Dareon se zastavil a zvedl hledí své přilbice. "Sedm bohů," zamumlal. "Podívej se na to, Jone."

Jon se otočil. Skrze oční štěrbinu hledí spatřil ve dveřích zbrojnice stát toho nejtlustšího chlapce, jakého kdy viděl. Podle odhadu musel vážit přinejmenším dvacet kamenů. Kožešinový límec jeho vyšívaného kabátce se ztrácel pod laloky jeho brady. Bledá očka nervózně přelétala sem a tam v obrovitém kulatém měsíci jeho obličeje a zavalité upocené prsty si otíral o samet svého kabátce. "Pověděli... pověděli mi. že mám jít sem... na výcvik," řekl, nikomu konkrétnímu.

"Lorďátko," poznamenal Pyp k Jonovi. "Jižan, nejpravděpodobněji odněkud z Vysoké zahrady." Pyp procestoval Sedm království s kočovnými herci a vychloubal se, že by každému byl schopen říci. co je zač a odkud pochází, jen podle zvuku jeho hlasu.

Na hrudi kožešinou lemovaného kabátce tlustého chlapce byl šarlatovou nití vyšit kráčející lovec. Jon ten znak nepoznával. Ser Alliser Thorne pohlédl na svého nového svěřence a řekl: "Zdá se, že dole na jihu jim došli pytláci a kapesní zloději. Teď nám sem na Zeď posílají vepře. Je snad kožešina a samet tvojí představou

zbroje, můj pane z Šunky?"

Brzy vyšlo najevo, že nový rekrut si s sebou přivezl svoji vlastní výbavu; vycpaný prošívaný kabátec, vařenou kůži, kroužkovou zbroj, plátové brnění a přilbici, dokonce i velký štít ze dřeva a kůže, na kterém byl namalovaný stejný kráčející lovec. Protože však nic z toho nebylo černé, ser Alliser trval na tom, aby se znovu vybavil vším potřebným ze zbrojnice. To zabralo polovinu dopoledne. Jeho obvod kolem pasu vyžadoval, aby Donal Noye vzal tu největší drátěnou košili a upravil ji koženými vsadkami po stranách. Aby si mohl nasadit přilbici na hlavu, zbrojíř z ní musel sundat hledí. Jeho kožený spodní oděv ho kolem stehen a v podpaždí svíral tak pevně, že se stěží mohl pohybovat. Oděný ve zbroji, nový chlapec vypadal jako převařená klobása, které každou chvíli praskne kůžička. "Doufejme, že nejsi tak nemotorný, jak vypadáš," řekl ser Alliser. "Haldere, běž se přesvědčit, co náš ser Prasátko dovede."

Jon Sníh zamrkal. Halder se narodil v kamenolomu a vyučil se kameníkem. Bylo mu šestnáct, byl vysoký, svalnatý a jeho údery byly tak tvrdé jako žádné jiné, které Jon kdy pocítil na vlastní kůži. "Tohle bude ošklivější než běhnina zadnice," zamumlal Pyp, a taky že bylo.

Boj trval necelou minutu, než tlustý chlapec skončil rozplácnutý na zemi a celé jeho tělo se chvělo, zatímco jeho promáčklou přilbicí a mezi pudinkovitými prsty prosakovala krev. "Vzdávám se," vyjekl. "Už ne, vzdávám se, nebij mě." Rast a někteří z dalších chlapců se nahlas smáli.

Jenomže ser Alliser konec zápasu nevyhlásil. "Vstaň, sere Prasátko," zvolal. "Zvedni svůj meč." Když chlapec dál ležel na zemi, Thorne pokynul Halderovi. "Bouchej do něho plochou meče, dokud nezjisti, kde má chodidla." Halder svého protivníka zkusmo plácl přes nadzvednutá ramena. "Můžeš ho udeřit prudčeji," pobízel ho Thorne. Halder uchopil jílec svého dlouhého meče oběma rukama a mávl jím dolů tak prudce, že úder rozštípl kůži, dokonce i naplocho. Nový chlapec vřískal bolesti.

Jon Sníh udělal krok kupředu. Pyp mu položil ruku v drátěné rukavici na rameno. "Jone, ne," šeptal malý chlapec s ostražitým pohledem upřeným na sera Allisera.

"Vstaň," opakoval Thorne. Tlustý chlapec se snažil vstát, uklouzl, a znovu ztěžka dopadl na zem. "Ser Prasátko už to konečně začíná chápat," poznamenal ser Alliser. "Znovu."

Halder zvedl meč nad hlavu k dalšímu úderu. "Uřež nám kousek šunky!" pobízel ho Rast se smíchem.

Jon ze sebe setřásl Pypovu ruku. "Haldere, to stačí."

Halder pohlédl na sera Allisera.

"Bastard mluví a sedláci se třesou," řekl zbrojmistr svým ostrým, chladným hlasem. "Dovol mi připomenout ti, lorde Sněhu, že zbrojmistrem jsem tu já."

"Podívej se na něj, Haldere," naléhal na něj Jon, který Thorna ignoroval, seč mohl. "Není čestné mlátit do poraženého nepřítele. Vzdal se." Poklekl vedle tlustého

chlapce.

Halder spustil svůj meč. "Vzdal se," řekl v ozvěně.

Onyxové oči sera Allisera se upíraly na Jona Sněha. "Vypadá to, že náš bastard je zamilovaný," řekl, když Jon pomáhal tlustému chlapci vstát. "Ukaž mi svoji ocel, lorde Sněhu."

Jon tasil meč z pochvy. Odvažoval se seru Alliserovi vzdorovat jen do určité míry a měl strach, že tentokrát ji o hodné překročil.

Thorne se usmíval. "Bastard si přeje bránit svoji lásku, takže z toho uděláme malé cvičení. Kryso a Pupene, pojďte sem a pomozte tady naší Kamenné hlavě." Rast a Albett popošli kupředu a připojili se k Halderovi. "Vy tři byste měli stačit, abyste naši lady Prasátko přinutili kvičet. Jediné, co potřebujete, je dostat se k ní tady přes Bastarda."

"Drž se za mnou," řekl Jon tlustému chlapci. Ser Alliser proti němu často posílal dva protivníky, ale ještě nikdy tři. Věděl, že pravděpodobně půjde do postele plný modřin a krvavých šrámů. Pevně se zapřel nohama v očekávání útoku.

Najednou vedle něho stál Pyp. "Tři proti dvěma bude lepší zábava," řekl malý chlapec zvesela. Spustil si hledí přilbice a tasil svůj meč. Než Jon stačil dokonce jen pomyslet na to, že bude protestovat, přistoupil k němu Grenn, aby dělal třetího.

Na nádvoří se rozhostilo hrobové ticho. Jon na sobě cílil oči sera Allisera. "Na co čekáte?" zeptal se Rasta a ostatních hlasem, který klamně změkl, ale byl to Jon, který se pohnul jako první. Halder stěží stačil včas tasit svůj meč. Jon ho hnal pozpátku, útočil každým výpadem, soustavné staršího chlapce nutil zaujímat obranné postavení. Poznej svého nepřítele, učil ho kdysi ser Rodrik; Jon Haldera znal, věděl, že je brutální, silný, netrpělivý a nerad se brání. Snaž se ho vyprovokovat a on se nakonec bránit zapomene úplně, tak jistě, jako že slunce večer zapadne.

Ostatní chlapci kolem něho se také zapojili do bitvy a po nádvoří se rozléhal třeskot oceli. Jon odrazil divošský výpad na svou hlavu a jeho paží proběhl otřes z nárazu, když meče třeskly dosebe. Bočním výpadem udeřil Haldera do žeber a byl za to odměněn tlumeným bolestným zasténáním. Halderův protiútok Jona zasáhl do ramene. Kroužkové pletivo prasklo a bolest mu vystřelila až do krku, ale Halder na okamžik ztratil rovnováhu. Jon ho zespodu prudce zasáhl do levé nohy a Halder s klením spadl na zem.

Grenn si bránil svoje území, jak ho to Jon učil, uštědřoval Albettovi víc úderů, než o kolik stál, ale Pyp se měl co ohánět. Rast byl o dva roky starší a o čtyřicet liber těžší. Jon se postavil za něho a udeřil do násilníkovy přilbice jako do zvonu. Když se Rast začal otáčet, Pyp nepozorovaně proklouzl stranou, srazil ho k zemi a přiložil čepel k jeho krku. Do té doby už u něj byl i Jon. Se dvěma meči na hrdle Albett ztratil další chuť do boje. "Vzdávám se," vykřikl.

Ser Alliser Thorne celý výjev pozoroval s vysloveným odporem. "Pro dnešek té

šaškárny bylo dost," zabručel a odešel pryč. Dnešní lekce byla u konce.

Daeron pomohl Halderovi vstát. Kameníkův syn si sundal z hlavy přilbici a mrštil jí přes nádvoří. "Chvíli jsem si myslel, že tě konečně mám, Sněhu."

"Chvíli jsi mne měl," odpověděl Jon. Rameno pod kůží a drátěnou košilí mu pulzovalo bolestí. Zastrčil svůj meč do pochvy a chtěl si sundat přilbici, ale když zvedl ruku, bolest jej přinutila zatnout zuby.

"Dovol mi pomoct ti," řekl čísi hlas. Ruce s tlustými prsty odepjaly přilbici od límce a jemně mu ji stáhly z hlavy. "Ublížil ti?"

"Modřiny už jsem měl i předtím." Dotkl se svého ramene a zamrkal bolestí. Nádvoří kolem něj se vyprazdňovalo. Tam, kde Halder rozštípl jeho přilbici, byly vlasy tlustého chlapce zbarveny krví, "Jmenuji se Samwell Tarly a jsem z Parožnatého..." Odmlčel se a olízl si rty. "Chci říct, byl jsem z Parožnatého vrchu, dokud jsem... neodešel. Přišel jsem sem, abych se dal k černým. Můj otec je lord Randyll, vazal Tyrellů z Vysoké zahrady. Byl jsem jeho dědicem, jenomže..." Odmlčel se.

"Já jsem Jon Sníh, bastard Neda ze Zimohradu."

Samwell Tarly přikývl. "Já... jestli chceš, můžeš mi říkat Same. Moje matka mi tak říkávala."

"A ty jemu můžeš říkat lorde Sněhu," ozval se Pyp, který se k nim připojil. "Nechtěj vědět, jak mu říkávala jeho matka."

"Tihle dva jsou Grenn a Pypar," řekl Jon.

"Grenn je ten ošklivý," řekl Pyp.

Grenn se zaškaredil. "Ty jsi ošklivější než já. Já alespoň nemám uši jako netopýr."

"Všem vám moc děkuji," řekl tlustý chlapec vážným hlasem.

"Proč jsi nevstal a nebránil se?" vyptával se Grenn.

"Chtěl jsem, opravdu. Jenomže jsem... prostě jsem nemohl. Nechtěl jsem, aby mě znovu udeřil." Sklopil hlavu a upřel oči do země. "Já... obávám se, že jsem zbabělec. Můj otec mi to často říkal."

Grenn vypadal ohromeně. Dokonce ani Pyp nevěděl, co na to říci, a Pyp měl obvykle slova na všechno. Který muž by sám sebe prohlásil za zbabělce?

Samwell Tarly musel číst myšlenky z výrazů jejich obličejů. Jeho oči se setkaly s Jonovými a odlétly stranou, rychle jako u vystrašeného zvířete. "Já... promiňte mi to," řekl. "Nechtěl jsem... být takový, jaký jsem." Ztěžka odkráčel směrem ke zbrojnici.

Jon za ním zavolal. "Byl jsi zraněn," řekl. "Zítra si povedeš lépe."

Sam se zkormouceně ohlédl zpátky přes rameno. "Ne, nebudu," řekl, rychle mrkaje, aby mu z očí neštěkly slzy. "Nikdy nebudu lepší."

Když odešel, Grenn se zamračil. "Zbabělce nemá nikdo rád," řekl s nepříjemným pocitem. "Neměli jsme mu pomáhat. Co když si budou myslet, že jsme taky zbabělci?" "Ty jsi příliš hloupý na to, abys byl zbabělcem," řekl mu Pyp.

"To nejsem," ohradil se Grenn.

"Ale jsi. Kdyby tě napadl medvěd někde v lese, byl bys příliš hloupý, než aby ses otočil a utekl."

"To bych nebyl," trval na svém Grenn. "Utekl bych rychleji než ty." Když uviděl Pypův úšklebek, zarazil se, protože si uvědomil, co právě řekl. Jeho silný krk se zbarvil doruda. Jon ty dva nechal hádat se na nádvoří a vrátil se do zbrojnice, kde pověsil meč a svlékl si svoje rozbité brnění.

Život na Černém hradě probíhal podle určitých pravidel; dopoledne byla vyhrazená pro procvičování se v šermu, odpoledne pro práci. Černí bratři přidělovali novým rekrutům nejrůznější činnosti, aby se dozvěděli, v čem spočívá jejich um a dovednost. Jon měl rád zřídkavá odpoledne, kdy ho s Duchem poslali na lov, aby přinesl čerstvou zvěřinu na stůl lorda velitele, ale za každý den strávený v lese musel odsloužit tucet dnů ve zbrojnici Donala Noyeho, kde otáčel brouskem, zatímco jednoruký muž brousil sekery otupené častým používáním nebo šlapal měchy, když Noye koval nový meč. Jindy vyřizoval vzkazy, stál na stráži, vynášel hnůj ze stájí, opatřoval šípy opeřením, pomáhal mistru Aemonovi s jeho ptáky nebo Bowenu Marshovi s účty a soupisy.

Toho odpoledne jej velitel stráží poslal nahoru na Zeď ke kleci se čtyřmi sudy čerstvě drceného kamene, aby štěrkem posypal zledovatělé cestičky na vrcholu. Byla to osamocená a nudná práce, dokonce i s Duchem, kterého si tam vzal jako společníka, ale Jon zjistil, že mu to nevadí. Za jasného dne bylo z vrcholu Zdi vidět půlku světa a vzduch tam byl vždycky chladný a ostrý. Mohl tam přemýšlet. Myslel na Samwella Tarlyho... a ač to bylo s podivem, na Tyriona Lannistera. Napadlo ho, co by si o tom tlustém chlapci Tyrion myslel. Většina lidí by pravdu raději popřela, než by se s ní smířili, řekl mu trpaslík s úsměvem. Svět byl plný zbabělců, kteří předstírali, že jsou hrdiny; vyžadovalo to neobvyklý druh odvahy připustit zbabělost, tak jak to učinil Samwell Tarly.

Jeho bolavé rameno mu práci zpomalovalo. Než Jon skončil s posypáváním cestiček štěrkem, bylo pozdní odpoledne. Zůstal tam nahoře, aby mohl pozorovat zapadající slunce, které barvilo západní oblohu dokrvava. Pak překutálel prázdné sudy zpátky do klece a zasignalizoval mužům u rumpálu, aby ho spustili dolů.

Než Jon a Duch přišli do jídelny, bylo takřka po večerním jídle. Blízko krbu hrála skupina černých bratří kostky nad svařeným vínem. Jeho přátelé seděli na lavici nejbližší k západní zdi a smáli se. Pyp byl zrovna uprostřed jakéhosi příběhu. Když se proměnil v hostinskou děvečku nebo panenskou princeznu, mluvil vysokou fistulí, která jim všem vháněla do očí slzy bezmocného smíchu, a jeho eunuchové vždycky byli nepochopitelně přesnými karikaturami sera Allisera. Jonovi se Pypovy šaškárny líbily jako komukoli jinému..., ale toho večera se odvrátil a místo toho se posadil na samý konec lavice, kde Samwell Tarly seděl sám, tak daleko od ostatních, jak jen

mohl.

Právě dojídal poslední kus vepřového koláče, který kuchaři naservírovali k večeři, když si Jon sedl naproti němu. Oči tlustého hocha se rozšířily při pohledu na Ducha. "To je vlk?"

"Zlovlk," odpověděl Jon. "Jmenuje se Duch. Zlovlk je v erbu rodu mého otce."

"V našem je kráčející lovec," řekl Samwell Tarly.

"Lovíš rád?"

Tlustý chlapec pokrčil rameny. "Nenávidím lov." Tvářil se, jako by se měl znovu rozplakat.

"Co se zase děje?" zeptal se ho Jon. "Čeho se pořád tak bojíš?"

Sam se podíval na svůj koláč a mírně zavrtěl hlavou, příliš vystrašený, než aby vůbec mohl mluvit. Síň zaplnil výbuch smíchu. Jon slyšel Pypa pištícího vysokým hlasem. Vstal. "Pojďme ven."

Kulatý zavalitý obličej na něj pohlédl pln podezřeni. "Proč? Co budeme dělat venku?"

"Mluvit," odpověděl Jon. "Už jsi viděl Zeď?"

"Jsem tlustý, ne slepý," řekl Samwell Tarly. "Samozřejmě, že jsem ji viděl, je sedm set stop vysoká." Přesto však vstal, ovinul si kolem ramen kožešinou lemovaný plášť a vyšel za Jonem z jídelny, stále ostražitý, jako by si myslel, že venku na něj ve tmě čeká nějaký nejapný žert. Duch ťapkal vedle nich. "Nikdy jsem si nepředstavoval, že to tu bude takové," řekl Sam, když šli vedle sebe. V chladném vzduchu se mu kouřilo od úst. Snažil se udržet s Jonem krok a už začínal funět a lapat po dechu. "Všechny budovy se tu rozpadají a je tu taková... taková..."

"Zima?" Na hrad se snesla námraza a Jon cítil tiché praskání šedivých trav pod svýma nohama.

Sam zničeně přikývl, "Já zimu nesnáším," řekl. "Minulou noc jsem se probudil v naprosté trne, oheň byl vyhaslý a já si byl jistý, že do rána zmrznu a už se neprobudím."

"Tam, odkud jsi přišel, určitě bylo tepleji."

"Nikdy předtím jsem sníh neviděl, až do minulého měsíce. Projížděli jsme územím mohylových hrobů, já a muži, které můj otec poslal na sever, když vtom začala padat ta bílá hmota, jako hebký déšť. Zpočátku jsem si říkal, jaké to je krásné, jako peříčka snášející se z oblohy, jenomže to padalo dál a dál, dokud jsem nebyl promrzlý na kost. Muži měli vousy pokryté sněhem a na ramennou ho měli jesle víc, jenomže on stále padal. Měl jsem strach, že to nikdy nepřestane."

Jon se usmál.

Zeď se tyčila před nimi, slabě se třpytila ve svitu polovičního měsíce. Na obloze nad

jejich hlavami plály hvězdy, jasné a ostré. "Přinutí mě vylézt tam?" zeptal se Sam. Když pohlédl na obrovité dřevěné schody, jeho obličej se zkřivil jako zkyslé mléko. "Jestli budu muset vyjít až tam nahoru, bude to moje smrt."

"Je tu rumpál," řekl Jon a ukázal mu ho. "Můžou tě vytáhnout nahoru v kleci."

Samwell Tarly pokrčil nos. "Já výšky nesnáším."

To už na Jona bylo příliš. Nevěřícně se zamračil. "To opravdu máš strach ze všeho?" zeptal se. "Já to nechápu. Pokud jsi skutečně takový zbabělec, proč jsi sem vůbec přišel? Proč by se takový bázlivec chtěl dát k Noční hlídce?"

Samwell Tarly se na něj na hodnou chvíli díval a jeho kulatý obličej jako by se přitom propadal do sebe. Posadil se na jíním pokrytou zemi a dal se do pláče, mocnými dusivými vzlyky, při kterých se otřásalo celé jeho tělo. Jon Sníh tam mohl jenom stát a dívat se na něj. Jeho slzy byly jako vločky sněhu nad územím mohylových hrobů, zdálo se, že nikdy nepřestanou padat.

Byl to Duch, kdo věděl, co dělat. Tichý jako stín, bílý zlovlk popošel blíž a začal olizovat horké slzy ze Samwellova obličeje. Tlustý hoch vykřikl, ohromen... a jaksi, v okamžiku krátkém jako zabušení srdce, se jeho vzlyky změnily ve smích.

Jon Sníh se smál s ním. Pak spolu seděli na zmrzlé zemi, zachumlaní ve svých pláštích, s Duchem mezi sebou. Jon mu vyprávěl o tom, jak on a Robb nalezli štěňata narozená v pozdně letním sněhu. Nyní mu to připadalo, jako by se to přihodilo před tisíci lety. Netrvalo to dlouho a zjistil, že Samovi vypráví o Zimohradu.

"Někdy se mi o něm zdává," řekl. "Procházím dlouhou prázdnou síni. Můj hlas se všude kolem odráží ozvěnou, ale nikdo mi neodpovídá, a tak jdu rychleji, otevírám dveře, vykřikuji jména. Dokonce ani nevím, koho hledám. Po většinu nocí je to můj otec, ale někdy je to místo něho Robb nebo moje sestřička Arya nebo můj strýc." Pomyšlení na Benjena Starka jej rozesmutnilo, protože jeho strýc se dosud nevrátil. Starý medvěd poslal pátrače, aby se po něm poohlédli. Ser Jaremy Rykker vedl dvě průzkumné výpravy a Quorin Půlruký vyjel na průzkum ze Stínové věže, ale nenašli nic než pár značek v kůře stromů, které zanechal jeho strýc, aby si jimi označil cestu. V kamenité vysočině na severozápadě značky náhle končily a veškeré stopy po Benu Starkovi zmizely.

"Našel jsi vůbec někdy někoho v tom svém snu?" zeptal se Sam.

Jon zavrtěl hlavou. "Nikoho. Hrad je vždycky prázdný." Nikdy o svém snu nikomu neřekl a nechápal, proč o něm teď vypravuje Samovi, ale jaksi mu to dělalo dobře, když se s ním mohl někomu svěřit. "Dokonce i havrani zmizeli ze svých hnízdišť a stáje jsou plné kosti. To mě vždycky vyděsí. V takovém okamžiku začnu utíkat, nechávám za sebou otevřené dveře, vybíhám do věže po třech schodech najednou, křičím na někoho, na kohokoli. A pak se ocitnu přede dveřmi do krypt. Tam uvnitř je černá tma a já vidím schody spirálovité vedoucí dolů. Nějak vím, že tam dolů musím jít, i když nechci. Bojím se, co by tam na mě mohlo čekat. Tam dole jsou staří králové zimy, sedí na svých trůnech s kamennými vlky u nohou a železnými meči na klínech, ale těch se nebojím. Křičím, že nejsem Stark, že tam nemám co pohledávat,

ale k ničemu to není, stejné tam musím jít, a tak se vydám dolů, při sestupu se držím stěn, bez pochodně, kterou bych si osvětlil cestu. Je stále větší a větší tma, dokud se mi nechce křičet." Odmlčel se a pln rozpaků se zamračil. "V tom okamžiku se vždycky probudím." S pokožkou vlhkou a lepkavou potem, v temnotě své cely. Duch vždycky vyskočil k němu na lože a jeho teplo bylo ujišťující jako sluneční světlo. Pokaždé odplul zpátky do spánku, s obličejem zabořeným do chundelaté bílé srsti zlovlka. "Zdává se ti o Parožnatém vrchu?" zeptal se Jon.

"Ne." Samova ústa se tvrdě stáhla. "Nenáviděl jsem to tam." Zamyšleně poškrábal Ducha za uchem a Jon nechal to ticho dýchat. Po dlouhé chvíli se Samwell Tarly rozhovořil a Jon Sníh tiše naslouchal a dozvídal se, jak došlo k tomu, že se chlapec, který sám sebe prohlásil za zbabělce, ocitl na Zdi.

Tarlyové byli starým, váženým rodem, vazaly Maceho Tyrella, pána Vysoké zahrady a strážce jihu. Nejstarší ze synů lorda Randylla Tarlyho, Samwell, se narodil jako dědic bohatých území, mocné pevnosti a bájného dvouručního meče zvaného Srdcomor, ukutého z valyrijské oceli a předávaného z otce na syna po takřka pět staletí.

Jakoukoli pýchu jeho otec možná cítil při Samwellově narození, vytratila se, když z dítěte vyrostl otylý, útlocitný a neohrabaný chlapec. Sam rád poslouchal hudbu a skládal svoje vlastní písně, oblékal se do hebkého sametu, hrál si v hradní kuchyni vedle kuchařů, utápěl se v bohatých vůních, když čichal citrónové zákusky a ostružinové koláče. Jeho vášní byly knihy, koťata a tanec, přestože byl neobratný. Ovšem dělalo se mu špatně při pohledu na krev a plakal, když viděl dokonce, jen jak podřízli kuře. Do Parožnatého vrchu přišel a odešel z něj tucet zbrojmistrů, kteří se snažili proměnit Samwella v rytíře, po jakém toužil jeho otec. Chlapec byl proklínán a peskován, políčkován a nucen k poslušnosti hladověním. Jeden muž se z něj snažil udělat válečníka tím, že ho nutil spávat v kroužkové zbroji. Další ho oblékl do šatů jeho matky a nutil ho procházet se v nich po nádvoří, aby ho zahanbil a probudil v něm chrabrost. Sam ale byl stále otylejší a vystrašenější, dokud se zklamání lorda Randylla neproměnilo v hněv a ten pak v nenávist. "Jednou," přiznal se Sam, jehož hlas už byl jen pouhým šeptem, "přišli do hradu dva muži, čarodějové z Qarthu, s bílou pletí a modrými rty. Zabili pratura a přinutili mé vykoupat se v jeho horké krvi, ale ani to mě neučinilo silným, jak slíbili mému otci. Jenom se mi z toho udělalo zle a zvracel jsem. Otec je oba nechal zmrskat."

Nakonec, po třech děvčatech během mnoha let, lady Tarlyová porodila svému manželovi druhého syna. Od toho dne lord Randyll Sama ignoroval a všechen svůj čas věnoval mladšímu chlapci, divokému, robustnímu dítěti, které víc odpovídalo jeho představám. Samwell zažil několik let sladkého klidu se svou hudbou a knihami.

Až do svítání v den svého patnáctého dne jména, kdy byl probuzen, aby nalezl svého koně osedlaného a připraveného na cestu. Tři zbrojnoši ho doprovodili do lesa blízko Parožnatého vrchu, kde jeho otec stahoval z kůže jelena. "Jsi téměř dospělý muž a můj dědic," řekl lord Tarly svému staršímu synovi, a když mluvil, obnažoval přitom dlouhým nožem maso mrtvého zvířete. "Neposkytl jsi mi žádný důvod, abych tě mohl vydědit, ale ani já tobě nedovolím zdědit země a titul, které by měly náležet Dickonovi. Srdcomor musí přejít k muži dostatečně silnému, aby jej dokázal bránit,

avšak ty nejsi ani hoden dotknout se jeho jílce. Rozhodl jsem se tedy dnešního dne prohlásit, že si přeješ dát se k černým. Vzdáš se veškerého nároku na dědictví svého bratra a ještě před setměním se vydáš na sever.

Pokud to neuděláš, pak zítra časně zrána bude lov a někde v těchto lesích tvůj kůň zakopne, vyhodí tě ze sedla a ty zemřeš... či alespoň tak to povím tvé matce. Má ženské srdce a chová v něm lásku dokonce i k tobě a já jí nechci způsobit bolest. Nemysli si, že by to pro tebe bylo snadné, kdyby tě snad náhodou napadlo odporovat mi. Nic by mě nepotěšilo víc než uštvat tě k smrti jako prase, kterým jsi." Když lovecký nůž odložil stranou, jeho ruce byly rudé až po lokty. "Tak, to jsou tvoje možnosti. Noční hlídka," - sáhl do těla jelena, vyrval mu srdce a podržel je ve své dlani, rudé a s odkapávající krví- "nebo tohle."

Sam ten příběh vyprávěl klidným, bezvýrazným hlasem, jako by se to přihodilo někomu jinému, ne jemu. Podivné, pomyslel si Jon, že přitom nezaplakal. ani jednou. Když skončil, seděli tam spolu a hodnou chvíli naslouchali skučení větru. Na celém světě neexistoval jiný zvuk.

Nakonec Jon řekl: "Měli bychom se vrátit zpátky do jídelny."

"Proč?" zeptal se Sam.

Jon pokrčil rameny. "Je tam horký mošt k pití, nebo svařené víno, pokud mu dáváš přednost. Někdy večer pro nás Dareon zpívá, když na to má náladu. Byl zpěvákem, předtím... nu, ne ve skutečnosti, ale téměř, je zkrátka nevyučeným pěvcem."

"Jak se sem dostal?" zeptal se Sam.

"Lord Rowan ze Zlatého háje ho našel v posteli se svou dcerou. Dívka byla o dva roky starší a Dareon přísahá, že mu pomohla vlézt dovnitř oknem své komnaty, ale před svým otcem prohlásila, že ji znásilnil, takže se ocitl tady. Když ho mistr Aemon slyšel zpívat, řekl, že jeho hlas je medem rozlitým nad hromobitím." Jon se usmál. "Žába někdy zpívá taky, pokud se tomu dá říkat zpěv. Pijácké písničky, které se naučil v šenku hostince svého otce. Pyp říká, že jeho hlas je čuránkem nad pšoukem." Oba se nad tím dali do smíchu.

"Rád bych si je poslechl oba," připustil Sam, "jenomže oni by mě mezi sebe nechtěli." Jeho obličej byl zbrázděný starostmi. "On mě zítra ráno znovu přinutí bojovat, viď?"

"Ano," byl Jon nucen říci.

Sam nemotorně vstal. "Raději bych měl jít spát." Zachumlal se do svého pláště a lopotně se odšoural.

Ostatní stále byli v jídelně, když se Jon vrátil, provázen jenom Duchem. "Kde jsi byl?" zeptal se Pyp.

"Povídal jsem si se Samem," odpověděl Jon.

"Je to opravdu zbabělec," řekl Grenn. "Když při večeři dostal svůj koláč, na lavici

mezi námi byla spousta místa, jenomže on je příliš bázlivý, než aby si k nám šel sednout."

"Pán ze Šunky si myslí, že nejsme dost dobři, aby s námi mohl povečeřet," poznamenal Jeren.

"Viděl jsem ho jíst vepřový koláč," řekl Žába se smíchem. "Myslíte, že to byl jeho brácha?" Začal vydávat kničivé zvuky.

"Nechte toho!" okřikl je Jon hněvivě.

Ostatní hoši ztichli, zaraženi jeho náhlým hněvem. "Poslouchejte mě," řekl Jon do ticha a pak jim vyložil svůj plán. Pyp se za něj postavil, jak předem věděl, ale když to udělal i Halder, bylo to pro něj příjemným překvapením. Grenn měl zpočátku námitky, ale Jon znal správná slova, jak na něj. Jeden po druhém mu dávali za pravdu. Některé z nich Jon přesvědčoval, jiné přemlouval, zahanboval další, vyhrožoval tam, kde bylo hrozeb zapotřebí. Nakonec s ním souhlasili všichni... až na Rasta.

"Vy holky si dělejte, co chcete," řekl Rast, "ale jestli mě Thorne pošle proti lady Prasátku, uříznu si z něj plátek slaniny." Vysmál se Jonovi do obličeje a odešel.

O celé hodiny později, když hrad spal, tři z nich přišli na návštěvu do jeho cely. Grenn mu podržel ruce, zatímco Pyp se mu posadil přes nohy. Jon slyšel Rastův rychlý dech, když mu na hrudník skočil Duch. Oči zlovlka žhnuly červeně jako uhlíky, zatímco jeho zuby jemně chňaply po kůži chlapcova hrdla, jen tak, aby vytryskla krev. "Pamatuj, že víme, kde spíš," řekl Jon tiše.

Příštího rána Jon slyšel Rasta říkat Albettovi a Žábě, jak mu sklouzla břitva, když se holil.

Od toho dne ani Rast, ani nikdo z dalších chlapců Samwellovi Tarlymu neublížil. Když je ser Alliser poslal proti němu, stáli na místě a odráželi jeho pomalé, neobratné údery. Když je zbrojmistr křikem poháněl do útoku, tančili a jemně Sama strkali do hradního plátu, do přilbice nebo do nohy. Ser Alliser zuřil a vyhrožoval jim, nadával jim do zbabělců, do ženských a ještě horších věcí, ale Samovi dál nikdo nikdy neublížil. O pár večerů později se k nim na Jonovo naléhání připojil k večernímu jídlu a posadil se na lavici vedle Haldera. Dalších čtrnáct dní to trvalo, než našel odvahu připojit se k jejich hovoru, ale do té doby se smál Pypovým obličejům a Grenna škádlil těmi nejlepšími z nich.

Ať si byl tlustý, neohrabaný a vystrašený, Samwell Tarly nebyl hloupý. Jednoho večera navštívil Jona v jeho cele. "Nevím, co jsi udělal," řekl mu, "ale vím, že jsi to udělal." Plaše pohlédl stranou. "Nikdy předtím jsem neměl přítele."

"My nejsme přátelé," řekl Jon. Položil ruku na Samovo široké rameno. "My jsme bratři."

Opravdu jsme, řekl sám sobě v duchu, když Sam odešel. Robb a Bran a Rickon byli syny jeho otce a on je stále miloval, a přesto věděl, že ve skutečnosti nikdy nebyl jedním z nich. Šedé zdi Zimohradu ho možná stále strašily ve snech, ale jeho

životem byl nyní Černý hrad a jeho bratry se stali Sam, Grenn, Halder, Pyp a ostatní vyvržena, kteří nosili čerň Noční hlídky.

"Můj strýc mluvil pravdu," pošeptal Duchovi. Pomyslel si, zda Benjena Starka ještě někdy uvidí, aby mu to mohl říci.

EDDARD

"Příčinou všech našich problémů je pobočníkův turnaj, moji pánové," stěžoval si velitel Městské hlídky královské radě.

"Králův turnaj," opravil ho Ned, který sebou škubl. "Ujišťuji vás, že pobočník po něm vůbec netouží."

"Říkej tomu, jak chceš, můj pane. Z celé říše se sjíždějí rytíři a na každého rytíře připadají dva svobodní jezdci, tři řemeslníci, šest zbrojnošů, tucet obchodníků, dva tucty nevěstek a víc zlodějů, než se opovažuji odhadovat. Kvůli tomuhle proklatému horku nám polovina města onemocněla horečkou a teď se všemi těmi návštěvníky... Minulou noc jsme tu měli jedno utonutí, pranici v hospodě, tři rvačky na nože, znásilnění, dva požáry, nesčetně loupeží a koňský závod opilců Ulicí sester. V noci předtím byla nalezena ženská hlava ve Velkém septu, kde plula v duhovém jezírku. Zdá se, že nikdo neví, jak se tam dostala nebo komu patřila."

"Jak příšerné," poznamenal Varys a otřásl se.

Lord Renly Baratheon byl méně soucitný. "Pokud nejsi schopen zabezpečit králův klid, Janosi, možná by se velení Městské hlídky měl ujmout někdo, kdo to dokáže."

Statný, rozvážný Janos Slynt se nafoukl jako rozhněvaná žába a jeho holá hlava začala rudnout. "Ani Aegon Drak sám by tu nedokázal udržet klid, lorde Renly. Potřebuji víc mužů."

"Kolik?" zeptal se Ned, nakláněje se kupředu. Robert se jako vždycky vůbec neobtěžoval tím, aby zasedání rady navštívil, takže pobočníkovi připadlo hovořit za něho.

"Tolik, kolik můžeme dostat, lorde pobočníku."

"Najměte padesát nových mužů," řekl mu Ned. "Lord Baeliš se postará o to, abyste na to dostali peníze."

"Opravdu?" opáčil Malíček.

"Opravdu. Sehnal jsi čtyřicet tisíc zlatých dragonů pro měšec vítěze turnaje, jistě dokážeš schrastit i pár měďáků k udržení králova klidu." Ned se otočil zpátky k Janosi Slyntovi. "Také ti dám dvacet dobrých mužů ze své vlastní osobní stráže, aby

sloužili v řadách Městské hlídky, dokud ty davy neodejdou."

"Máš moje vřelé díky, lorde pobočníku," řekl Slynt s úklonou. "Slibuji ti, že pro ně všechny najdu dobré uplatnění."

Když velitel odešel, Eddard Stark se otočil ke zbytku své rady. "Čím dříve tohle bláznovství budeme mít za sebou, tím budu raději." Jako by výdaje a problémy související s turnajem nebyly dost mrzuté samy o sobě, všichni ještě přidávali sůl do Nedovy rány tím, že mu říkali "pobočníkův turnaj", jako by on byl jeho příčinou. A zdálo se, že Robert si upřímně mysli, že by se tím měl cítit poctěn!

"Říše z takových událostí prosperuje, můj pane," řekl velmistr Pycelle. "Urozeným nabízejí příležitost proslavit se a nízkým úlevu od jejich strastí."

"A vkládají mince do mnohých kapes," dodal Malíček. "Všechny hostince ve městě jsou přeplněné a děvky chodí s nohama do o a na každém kroku cinkají penězi."

Lord Renly se zasmál. "Máme štěstí, že můj bratr Stannis tu není s námi. Pamatujete na časy, kdy navrhoval postavit nevěstince mimo zákon? Král se ho zeptal, jestli by nechtěl totéž udělat s požíváním pokrmů, vyměšováním a dýcháním, když už je v tom. Mám-li říct pravdu, někdy se divím, jak Stannis vůbec přišel k té svojí ošklivé dceři. Chodí do manželského lože jako muž pochodující po bitevním poli, s ponurým pohledem v očích a odhodláním dostát své povinnosti."

Ned se k jejich smíchu připojil. "Já jsem také myslel na tvého bratra Stannise. Přemýšlím, kdy má v úmyslu ukončit svou návštěvu Dračího kamene a znovu zaujmout své místo v této radě."

"Nepochybně to bude tehdy, až zjistí, že jsme všechny děvky zahnali do moře," odpověděl Malíček, čímž vyprovokoval další vlnu smíchu.

"Pro dnešek už jsem toho o běhnách slyšel dost," řekl Ned a vstal. "Až do zítřka."

Když se vrátil do Pobočníkovy věže, našel u dveří stát Harwina. "Zavolej do mých komnat Joryho a svému otci vyřiď, aby dal osedlat mého koně," řekl mu Ned, možná až příliš stroze.

"Jak poroučíš, můj pane."

Když Ned stoupal po schodech, přemýšlel o tom, jak mu Rudá bašta a "pobočníkův turnaj" drásají nervy. Toužil po útěše Catelyniny náruče, po křiku a smíchu Robba a Jona křižujících meče o sebe na cvičebním nádvoří, po chladivých dnech a studených nocích severu.

Ve svých komnatách ze sebe shodil poradenské hedvábí a zatímco čekal, až se dostaví Jory, posadil se na okamžik s knihou. Rodokmeny a historie významných dynastií Sedmi království, s popisy mnoha urozených pánů a vznešených dam a jejich dětí od velmistra Malleona. Pycelle mluvil pravdu; bylo to těžkopádné čtení, Jon Arryn o knihu však požádal a Ned cítil, že pro to jistě měl svoje důvody. Něco tam bylo, nějaká pravda ukrytá na těch křehkých žlutých stránkách, jen kdyby byl schopen vidět ji. Ale jaká? Svazek byl přes sto let starý. Sotva na světě žil člověk,

který se narodil tehdy, když Malleon sestavoval svoje uprášené seznamy sňatků, narození a úmrtí.

Ještě jednou otevřel část o rodu Lannisterů a pomalu otáčel stránky, pln naděje, že z nich na něj něco vyskočí. Lannisterové byli starým rodem, jejich rodokmen se táhl do minulosti až k Lannovi Chytrému, šprýmaři z Věku hrdinů, který byl nepochybně stejně legendární jako Bran Stavitel, třebaže mnohem oblíbenější trubadúry a vypravěči. V písních byl Lann chlapíkem, který vypudil rod Casterlyů z Casterlyovy skály a jedinou zbraní mu přitom byl jeho důvtip. Také se říkalo, že ukradl zlato samotnému slunci a prozářil jím svoje vlasy. Ned si přál, aby tam teď byl s ním a vypudil pravdu z té proklaté knihy.

Ostré zaklepání na dveře ohlásilo příchod Joryho Cassela. Ned zavřel Malleonův svazek a pozval ho dál. "Slíbil jsem Městské hlídce dvacet ze svých strážných, dokud nebude po turnaji," řekl mu. "Spoléhám na tebe, že je vybereš. Vydej příkaz Alynovi a postarej se o to, aby ti muži pochopili, že je jich zapotřebí k tomu, aby činili přítrž rvačkám, ne je rozpoutávali." Ned vstal, otevřel truhlici z cedrového dřeva a vyndal z ní lehkou plátěnou tuniku. "Našel jsi toho štolbu?"

"Našel, pane," odpověděl Jory. "Přísahá, že se nikdy nedotkne jiného koně."

"Co ti k tomu měl říct?"

"Tvrdí, že lorda Arryna znal dobře. Byli prý věrnými přáteli." Jory si odfrkl, "Říká, že pobočník vždycky dával chlapcům měďák v jejich den jména. Uměl to s koňmi. Nikdy nejezdil na svých koních bezohledně a nosil jim mrkev a jablka, takže vždycky měli radost, když za nimi přišel."

"Mrkev a jablka," opakoval Ned. Zdálo se, že tento chlapec bude dokonce ještě méně užitečný než ostatní. A byl to poslední z těch, co Malíček objevil. Jory postupně vyslechl každého z nich. Ser Hugh byl stručný a skoupý na slovo, arogantní, jak dovede být jenom nově jmenovaný rytíř. Pokud si s ním pobočník přeje mluvit, s potěšením ho přijme, ale nepřeje si být tázán pouhým kapitánem... Dokonce i přesto, že zmíněný kapitán byl o deset let starší než on a stokrát zkušenější bojovník. Děvečka byla alespoň příjemná a vstřícná. Řekla, že lord Jon čítával víc, než pro něj bylo dobré. Že si dělal přílišné starosti a byl melancholický ohledně špatného zdraví svého syna a hádal se se svojí manželkou. Pikolík, nyní obuvník, si s lordem Jonem nikdy nevyměnil víc než slovo, ale znal plno podrobností z kuchyňských klepů: pán se hádal s králem, pán se ve svém jídle jenom nimral, pán chtěl poslat svého chlapce na výchovu do Dračího kamene, pán se velmi zajímal o chov loveckých psů, pán navštívil mistra zbrojíře, aby ho pověřil výrobou nové plátové zbroje, celé vyrobené z bílého stříbra s modrým jaspisovým sokolem a perleťovým měsícem na hrudi. Králův vlastní bratr šel s ním, aby mu pomohl vybrat návrh, řekl pikolík. Ne, ne lord Renly, ten druhý, lord Stannis.

"Vzpomněl si náš štolba ještě na něco důležitého?"

"Ten hoch přísahá, že lord Jon byl silný jako muž poloviny jeho věku. Říká, že často jezdíval na projížďky s lordem Stannisem." Znovu Stannis, pomyslel si Ned. Připadalo mu to zvláštní. Stannis a Jon Arryn se k sobě chovali srdečně, ale nikdy

zvlášť přátelsky. A zatímco Robert jel na sever do Zimohradu, Stannis se stáhl do Dračího kamene, targaryenské ostrovní pevnosti, kterou dobyl ve jménu svého bratra. Nezanechal po sobě žádný vzkaz ohledně toho, kdy se hodlá vrátit. "Kam spolu jezdívali při těch vyjížďkách?" zeptal se Ned.

"Ten chlapec říká, že navštěvovali jakýsi nevěstinec."

"Nevěstinec?" podivil se Ned. "Pán Orlího hnízda a pobočník krále navštěvoval nevěstinec se Stannisem Barathconem?"

Nevěřícně zavrtěl hlavou a pomyslel si, co by si o téhle lahůdce pomyslel lord Renly. Robertovy choutky byly předmětem necudných pijáckých písní po celé říši, ovšem Stannis byl zcela jiným druhem muže; sotva o rok mladší než král, byl úplně jiný než on, přísný, beze smyslu pro humor, neodpouštějící, zarputilý ve svém smyslu pro povinnost.

"Chlapec trvá na tom, že to je pravda. Pobočník s sebou brával tři strážné a chlapec říká, že o tom žertovali, když si od nich potom bral jejich koně."

"Do jakého nevěstince?" zeptal se Ned.

"To chlapec nevěděl. Ti strážní by to věděli."

"Bohužel, Lysa je odvezla s sebou do Údolí," řekl Ned suše. "Bohové se činí ze všech sil, aby nám náš úkol co nejvíc znesnadnili. Lady Lysa, mistr Colemon, lord Stannis... každý, kdo by mohl znát pravdu o tom, co se stalo Jonu Arrynovi, je na tisíc lig daleko."

"Zavoláš lorda Stannise zpátky do Králova přístaviště?"

"Zatím ne," odpověděl Ned. "Ne, dokud nebudu lépe chápat, co se tu vůbec děje a na čí straně Stannis stojí." Ta záležitost niti nedávala pokoj. Proč by Stannis odjížděl? Hrál snad nějakou roli ve vraždě Jona Arryna? Nebo mel strach? Ned zjistil, že je těžké představit si, co by mohlo vystrašit Stannise Baratheona, který kdysi držel Bouřlivý konec po celý rok jeho obléhání a přežil tam na krysách a kůži z bot, zatímco lordi Tyrell a Redwyne seděli venku se svými hosty a pořádali hostiny na dohled od zdí hradu.

"Přines mi můj kabátec, budeš-li tak laskav. Ten šedý, s erbem zlovlka. Chci. aby ten zbrojíř poznal, kdo jsem. Snad ho to učiní vstřícnějším."

Jory přešel k šatníku. "Bratrem jak lorda Stannise, tak krále je lord Renly."

"A přesto se zdá, že na tyto projížďky zván nebyl." Ned si nebyl jistý, co si o Renlym s jeho přátelskými způsoby a samými úsměvy má myslet. Před několika dny si vzal Neda stranou, aby mu ukázal nádherný medailon z růžového zlata. Uvnitř byla miniatura namalovaná v živém myrském stylu, podobizna půvabné mladé dívky s holubičíma očima a kaskádou hebkých hnědých vlasů. Renly dychtil vědět, zda mu ta dívka někoho připomíná, nebo ne, a když se mu nedostalo jiné odpovědi než pokrčení ramen, zdál se tím být zklamaný. Řekl, že ta dívka se jmenuje Margaery a je sestrou Lorase Tyrella, ale jsou i takoví, co říkají, že vypadá jako Lyanna. "Ne,"

řekl mu Ned zmateně. Je možné, že lord Renly, který tolik připomíná mladého Roberta, je přemožen vášní k dívce, o které si představuje, že to je mladá Lyanna? Měl pocit, že to je víc než jen přechodné poblouznění.

Jory mu přinesl kabátec a Ned vklouzl rukama do rukávů. "Možná se lord Stannis vrátí na Robertův turnaj," řekl, když mu Jory sešněrovával kabátec na zádech.

"To by bylo dílo štěstěny, můj pane," řekl Jory.

Ned si připjal meč k boku. "Jinými slovy, není to ani za mák pravděpodobné," řekl s ponurým úsměvem.

Jory nařasil Nedovi plášť kolem ramen a sepjal jej u krku odznakem hodnosti pobočníka. "Zbrojíř žije nad svojí dílnou, ve velkém domě na horním konci Ocelové ulice. Alyn zná cestu, můj pane."

Ned přikývl. "Bohové spaste toho chlapce, jestli mé poslal honit nějaké přízraky." Bylo to jen tenké stébélko, kterého se mohl chytit, ale Jon Arryn, kterého Ned Stark znal, nepatřil mezi ty, kdo nosili drahokamy vykládané postříbřené brnění. Ocel byla ocel; byla určena k ochraně, ne k ozdobě. Možná změnil názor. Nebyl by prvním mužem, který se po několika letech strávených u dvora dívá na věci jinak... Ale tato změna byla natolik výrazná, že Neda plnila údivem.

"Je zde nějaká další služba, kterou bych pro tebe mohl vykonat, můj pane?"

"Tuším budeš muset začít navštěvovat nevěstince."

"Těžká služba, pane," usmál se Jory. "Muži mi rádi pomohou. Porther včera již docela slušně začal."

Nedův oblíbený kůň byl již osedlán a vyveden ze stáje. Když projížděl nádvořím, zhmotnili se u něj Varly a Jacks. V jejich ocelových přilbicích a kroužkové zbroji muselo být horko jako v peci, ale přesto si žádný ani slovem nepostěžoval. Když lord Eddard projížděl Královou branou do zápachu města, s šedobílým pláštěm vlajícím mu z ramen, všiml se očí všude kolem sebe a kopnutím popohnal svého oře do klusu. Muži jeho stráže jej následovali.

Během jízdy přeplněnými městskými ulicemi se často ohlížel za sebe. Tomard a Desmond vyjeli z hradu časně toho rána, aby zaujali pozice na trase, kterou musel projet, a dávali pozor na kohokoli, kdo by je sledoval, ale i přesto byl Ned nejistý. Stín králova Pavouka a jeho ptáčků jej činil stejné nervózním jako pannu v její svatební noc.

Ocelová ulice začínala na tržním náměstí vedle Říční brány, jak byla pojmenovaná na mapách, nebo Blátivé brány, jak ji obvykle zval obyčejný lid. Davem se jako velký hmyz prodíral kejklíř na chůdách, s hordou bosých děti, které s pokřikováním běžely za ním. Jinde spolu dva otrhaní chlapci ne starší než Bran zápolili s dřevěnými holemi, za hlasitého povzbuzování jedněch a zuřivého klení druhých. Jakási stará žena ukončila souboj tím, že se vyklonila přes parapet svého okna a vychrstla na hlavy chlapců vedro splašků. Ve stínu zdi stáli vedle svých povozů farmáři a vyvolávali: "Jablka, ta nejlepší jablka, o polovinu levnější než jinde!" a "Krvavé

melouny, sladké jako med!" a "Tuřín, cibule, kořenová zelenina, pojďte sem, pojďte, tuřín, cibule, kořenová zelenina, pojďte k nám!"

Blátivá brána byla otevřená a pod padací mříží stáli na stráži muži Městské hlídky ve zlatých pláštích, opření o oštěpy. Když se od západu objevila kolona jezdců, strážní se rozhýbali, křičeli příkazy a usměrňovali povozy i pěší chodce stranou, aby pustili rytíře s jeho doprovodem. První jezdec, který projel branou, nesl dlouhý černý praporec, jehož hedvábí se vlnilo ve větru, jako by bylo živé; na látce byla spodobněna noční obloha proťatá purpurovým bleskem. "Vykliďte cestu pro lorda Berika!" vykřikl jezdec. "Vykliďte cestu pro lorda Berika!" O kousek za ním jel mladý lord sám, elegantní postava na černém oři, s rudozlatými vlasy a černým saténovým pláštěm pošitým hvězdami. "Jedeš k nám zápolit v pobočníkové turnaji, můj pane?" zavolal na něj strážný. "Jedu k váni vyhrát v pobočníkově turnaji," křikl na něj v odpověď lord Beric a dav se rozveselil.

Ned zabočil na náměstí, kde začínala Ocelová ulice, a jal se vyjíždět její klikatou trasu do dlouhého kopce, kolem kovářů pracujících u otevřených výhni, kde se svobodní jezdci handrkovali nad drátěnými košilemi a prošedivělí prodavači železa prodávali staré čepele a břity ze svých povozů. Čím výš vyjížděli, tím větší a honosnější byly budovy kolem nich. Muž, kterého jeli navštívit, bydlel na samém vrcholku kopce, ve velkém domě ze dřeva a malty, jehož horní poschodí se tyčilo vysoko nad úzkou ulici. Na dvoukřídlých dveřích byl znázorněn lovecký výjev vyřezaný z ebenu a dřeva čarostromu. U vchodu stál na stráži pár kamenných rytířů, oděný ve fantastické zbroji z leštěné rudé oceli, která je měnila v ptáka Noha a jednorožce. Ned nechal svého koně venku u Jackse, zatlačil ramenem do dveří a vešel dovnitř.

Štíhlá mladá služebná plaše pohlédla na odznak Nedovy hodnosti a erb na jeho kabátci a zanedlouho přispěchal dolů po schodech sám mistr zbrojíř, samý úsměv a poklona. "Víno pro pobočníka králova," nařídil dívce a pokynul Nedovi, aby se posadil na pohovku. "Jsem Tobho Mott, můj pane, prosím udělej si pohodli," Měl na sobě černý sametový oděv vyšívaný na rukávech stříbrnou niti. Kolem krku mu visel těžký stříbrný řetěz se safírem velkým jako holubí vejce. "Pokud potřebuješ nové zbraně pro pobočníkův turnaj, přišel jsi do správné dílny." Ned se nenamáhal opravovat ho. "Moje práce je drahá a já se za to neomlouvám, můj pane," řekl, když naplnil dvě stejné stříbrné číše. "Nikde v Sedmi královstvích nenajdeš řemeslnou zručnost rovnající se moji, o tom tě ujišťuji. Navštiv kteroukoli kovárnu v Králově přístavišti, jestli chceš, a sám si proveď srovnání. Kladivo nebo drátěnou košili dokáže vyrobit jakýkoli vesnický kovář, ale moje práce je uměním."

Ned se napil vína a nechal muže povídat. Tobho se vychloubal, že Rytíř květin nakoupil všechnu svou zbroj u něho, a mnozí další urození pánové, ti, co stojí o dobrou ocel, a dokonce i lord Renly, králův vlastní bratr. Možná pobočník viděl nové brnění lorda Renlyho, zelenou plátovou zbroj se zlatým parožím. Žádný jiný platnéř ve městě nedokáže vyrobit tak hlubokou zeleň; jen on zná tajemství barvení oceli samotné, lak a email jsou berličkami nádeníků. Nebo snad pobočník chce meč? Tobho se jako chlapec naučil v kovárnách Qohoru zpracovávat valyrijskou ocel. Jenom muž, který zná kouzla, dokáže vzít staré zbraně a vykovat z nich nové. "Znamením rodu Starků je zlovlk, nemám pravdu? Dokázal bych vykovat přilbici

v podobě zlovlka tak opravdovou, že děti by před tebou na ulicích s křikem utíkaly," dušoval se.

Ned se usmál. "Dělal jsi sokolí přilbici pro lorda Arryna?"

Tobho Mott se na dlouhou chvíli zamyslel a odložil svoje víno stranou. "Pobočník mne navštívil s lordem Stannisem, královým bratrem. Bohužel musím říci, že si u mne žádnou práci neobjednali."

Ned na muže hleděl klidně, neříkal nic, čekal. Během let zjistil, že mlčení je někdy prospěšnější než otázky. Tak tomu bylo i tentokrát.

"Požádali mne, zda mohou navštívit toho chlapce," řekl zbrojíř, "tak jsem je odvedl dozadu do kovárny."

"Chlapce," řekl Ned v ozvěně. Neměl ponětí, o jakého chlapce by se mohlo jednat. "Já bych toho chlapce také rád viděl."

Tobho Mott jej obdařil chladným, obezřetným pohledem. "Jak si přeješ, můj pane," řekl bez jakékoli stopy své dřívější vstřícnosti. Vyvedl Neda ven zadními dveřmi a přes úzký dvorek, dozadu k obrovité kamenné stodole, kde probíhaly veškeré práce. Když zbrojíř otevřel dveře, nápor horkého vzduchu, který jimi zavanul, navodil Nedovi pocit, jako by vstupoval do dračí tlamy. Uvnitř žhnula v každém rohu kovářská výheň a vzduch páchl kouřem a sírou. Najatí zbrojíři vzhlédli od svých kladiv a kovadlin jen na tak dlouho, aby si stačili otřít pot z čel, zatímco učni s holými hrudníky obsluhovali měchy.

Mistr k nim zavolal vysokého chlapce zhruba Robbova věku, kterému na pažích a hrudníku svaly jen hrály. "Toto je lord Stark, nový pobočník krále," řekl mu, když chlapec pohlédl na Neda mrzoutskýma modrýma očima a odhrnul si dozadu svoje potem slepené vlasy. Husté vlasy, rozcuchané a nečesané, černé jako inkoust. Jeho čelist byla tmavá chmýřím prvního vousu. "Tohle je Gendry. Na svůj věk silný a umí vzít za práci. Ukaž pobočníkovi přilbici, kterou jsi vyrobil, chlapče." Hoch je téměř plaše zavedl ke svému stolu a k ocelové přilbici tvarované do podoby býčí hlavy se dvěma velkými, zatočenými rohy.

Ned přilbici obracel v rukou. Byla tu surová ocel, neleštěná, ale mistrovsky tvarovaná. "Je to vynikající práce. Byl bych potěšen, kdybys mi dovolil koupit ji od tebe."

Chlapec mu ji vytrhl z ruky. "Ta není na prodej."

Tobho Mott vypadal strašlivě vyvedený z míry. "Chlapče, mluvíš s pobočníkem krále. Pokud jeho lordstvo chce tu přilbici, dej mu ji darem. Tím, že tě o ni žádá, prokazuje ti velkou čest."

"Udělal jsem ji pro sebe," namítl chlapec vzdorovitě.

"Stokrát se omlouvám, můj pane," řekl mistr spěšně Nedovi. "Chlapec je neotesaný jako nová ocel a jako nové oceli mu jen prospěje nějaký ten výprask. Ta přilbice není ničím víc než prací nádeníka. Odpusť mu a já ti slibuju, že ti vyrobím přilbici, jakou jsi

ještě neviděl."

"Neudělal nic, co by si vyžadovalo moje odpuštění. Gendry, když tě přišel navštívit lord Arryn, o čem jste spolu mluvili?"

"Kladl mi otázky, můj pane, to je všechno."

"Jaké otázky?"

Chlapec pokrčil rameny. "Jak se mám, jak tu se mnou zacházejí, jestli se tni líbí práce a nějaké věci o mojí matce. Kdo to byl, jak vypadala a tak."

"Co jsi mu řekl?" zeptal se Ned.

Chlapec si z čela odhrnul pramen černých vlasů, který mu do něj znovu spadl. "Zemřela, když jsem byl ještě malý. Měla žluté vlasy a pamatuju si, že mi někdy zpívala. Pracovala v pivnici."

"Vyptával se tě na něco taky lord Stannis?"

"Ten holohlavý? Ne, ten ne. Ten neřekl ani slovo, jen na mě hleděl, jako bych byl nějaký lump, co znásilnil jeho dceru."

"Dávej si pozor na ten svůj nevymáchaný jazyk," napomenul ho mistr zbrojíř. "Tohle je pobočník samotného krále." Chlapec sklopil oči. "Chytrý chlapec, ale vzpurný. Ta přilbice... ostatní mu říkají býčí hlava, takže jim to udělal schválně."

Ned se dotkl chlapcovy hlavy, nahmatal prsty jeho husté černé vlasy. "Podívej se na mé, Gendry." Učeň zvedl obličej. Ned si prohlížel tvar jeho čelistí, oči jako modrý led. Ano, pomyslel si, vidím to. "Vrať se ke své práci, chlapče. Omlouvám se, že jsem tě vyrušil." Odešel s mistrem zpátky do domu. "Kdo za toho chlapce platil učňovský poplatek?" zeptal se jakoby jen mimochodem.

Mott se tvářil rozmrzele. "Viděl jsi ho přece. Takový silný hoch. Ty jeho ruce, takové ruce byly stvořené pro kladiva. Vypadal tak slibné, že jsem ho přijal bez poplatku."

"Teď mi řekni pravdu," naléhal na něj Ned. "Ulice jsou plné silných chlapců. Den, kdy přijmeš chlapce do učení bez poplatku, bude dnem, kdy spadne Zeď. Kdo za něj zaplatil?"

"Jakýsi pán," odpověděl mistr neochotně. "Neudal žádné jméno a neměl na kabátci žádný znak. Zaplatil ve zlatě, dvakrát víc, než je obvyklá suma, a řekl, že platí jednou za chlapce a jednou za moje mlčení."

"Popiš mi ho."

"Byl statný, kulatý v ramennou, ne tak vysoký jako ty. Hnědý vous, ale měl v něm něco červeného, to přísahám. Měl na sobě bohatý oděv, to si pamatuju, těžký purpurový samet protkávaný stříbrnými vlákny, ale kápě mu zakrývala obličej, takže jsem ho ani na chvíli neviděl zřetelně." Na okamžik zaváhal. "Můj pane, nechci žádné problémy."

"Žádný z nás nechce problémy, ale mám obavy, že žijeme v problematických časech, mistře Motte," řekl Ned. "Ty víš, kdo je ten chlapec."

"Jsem jenom zbrojíř, můj pane. Vím jen to, co mi řekli."

"Ty víš, kdo je ten chlapec," opakoval Ned trpělivě. "To není otázka."

"Ten chlapec je můj učeň," odpověděl mistr. Pohlédl Nedovi do očí, tvrdohlavé jako starý osel. "Kým byl předtím, než sem přišel, to mé nezajímá."

Ned přikývl. Pomyslel si, že Tobho Mott, mistr zbrojíř, se mu líbí. "Až přijde den, kdy by Gendry raději svíral meč v ruce, než ho koval, pošli ho za mnou. Má vzhled bojovníka. Do té doby máš moje díky, mistře Motte, a můj slib. Kdybych někdy chtěl přilbici, ve které bych mohl strašit děti, tohle bude první místo, které navštívím."

Jeho strážní čekali před domem u koní. "Zjistil jsi něco, můj pane?" zeptal se ho Jacks, když se Ned vyhoupl do sedla.

"Zjistil," odpověděl mu Ned, celý udiven. Co Jon Arryn zamýšlel s královým bastardem a proč ho to stálo život?

CATELYN

"Moje paní, měla by sis přikrýt hlavu," řekl jí ser Rodrik, když se jejich koně trmáceli na sever.

"Prostydneš."

"Vždyť je to jenom voda, sere Rodrika," namítla Catelyn. Vlasy měla mokré a těžké, uvolněný pramen se jí lepil k čelu a dokázala si představit, jak rozcuchaně a divoce musí vypadat, ale pro tentokrát se o to nestarala. Jižní déšť byl měkký, hebký a teplý. Catelyn se líbilo, jak ji laská na tváři, jemně jako matčiny polibky. Ve vzpomínkách ji odnášel zpátky do dětství, k dlouhým šedivým dnům v Řekotočí. Vzpomněla si na boží háj, na převislé větve těžké kapičkami vody a zvuk bratrova smíchu, když ji honil vrstvami vlhkého listí. Pamatovala si. jak s Lysou dělala blátivé bábovičky, jak byly těžké a bláto bylo kluzké a hnědé mezi jejími prsty. Se smíchem je předložily Malíčkovi, a ten se tenkrát najedl tolik bláta, že mu z toho týden bylo zle. Jak mladí tehdy všichni byli.

Catelyn na takové deštíky téměř zapomněla. Na severu byl déšť studený a prudký a někdy za nocí se voda měnívala v led. Úrodu dokázal spíš poničit, než aby ji vyživoval vláhou, a dospělé muže svými bičujícími provazci zaháněl do úkrytů. To nebyl déšť, ve kterém by si malá děvčátka mohla hrát.

"Já jsem promoklý naskrz," stěžoval si ser Rodrik. "Dokonce i moje kosti jsou mokře." Les se svíral těsně kolem nich a neúnavné ťukání dešťových kapek do listů

bylo provázeno tichými čvachtavými zvuky, které vydávali koně, když vytahovali kopyta z bláta. "Dnes večer to bude chtít oheň, moje paní, a horké jídlo by nám prospělo oběma."

"Před námi na rozcestí je hostinec," řekla mu Catelyn. Mnohokrát tam strávila noc v mládi, když cestovala se svým otcem. Lord Hoster Tully byl ve svých nejlepších letech nepokojným mužem, neustále musel někam cestovat. Ještě si pamatovala na to, jak hostinec vypadá zevnitř, i na tlustou hostinskou jménem Máša Heddle, která ve dne v noci přežvykovala kousek kyselistu a měla zdánlivě nevyčerpatelnou zásobu úsměvů a sladkostí pro děti. Sladkosti byly nasáklé medem, bohaté a hutné na jazyku, ale jak se Catelyn děsila těch úsměvů. Kyselist zabarvil Mašiny zuby do temně ruda a její úsměv učinil krvavým děsem.

"Hostinec," opakoval ser Rodrik roztouženě. "Kéž by tak... jenomže my se to neodvážíme riskovat. Pokud si přejeme zůstat nepoznáni, myslím, že nejlépe bude, když vyhledáme nějakou malou tvrz..." Odmlčel se, protože na cestě před sebou uslyšeli zvuky, šplouchání vody, zařinčení kroužkové zbroje, koňské zaržání. "Jezdci," varoval ji a sevřel v pěsti jílec svého meče. Dokonce ani na královské cestě nikdy neškodilo být ostražitý.

Projeli za zvuky kolem líného ohybu cesty a uviděli je; kolonu ozbrojených mužů hlučně se brodících přes rozvodněný tok. Catelyn zastavila svého koně, aby mohli projet kolem. Praporec v ruce prvního jezdce visel z žerdě nasáklý vodou a zplihlý, ale zbrojnoši na sobě měli indigové oděvy a na jejich ramennou letěl stříbrný orel Mořské stráže. "Mallisterové," pošeptal jí ser Rodrik, jako by to sama nevěděla. "Moje paní, nejlépe bude stáhnout si kápi do čela."

Catelyn se ani nepohnula. Jel s nimi lord Jason Mallister sám, obklopen svými rytíři, se svým synem Patrekem po boku, jejich panoši těsně za nimi. Během uplynulých týdnů se to po královské cestě jezdci hemžilo jako mouchami; rytíři a svobodní jezdci, trubadúři se svými harfami a bubny, těžké povozy naložené chmelem, obilím a bečkami medu, obchodníci, řemeslníci a nevěstky, ti všichni směřovali na jih.

Odvážně si prohlížela lorda Jasona. Když ho viděla posledně, žertoval s jejím strýcem na její svatební hostině; Mallisterové byli vazaly Tullyů a jeho svatební dary byly přeštědré. Jeho hnědé vlasy byly nyní posoleny bělí, čas otesal jeho obličej do vyhublosti, a přesto mu roky nic neubraly z hrdosti. Jel jako muž, který nemá z ničeho strach. Catelyn mu to záviděla; ona prožívala strachu až příliš. Když je jezdci míjeli, Jason jí stroze pokývl na pozdrav, ale bylo to jen gesto šlechtické zdvořilosti vůči cizincům, které náhodně potkali na cestě. V jeho divokých očích se neobjevil záblesk poznání a jeho syn se ani neobtěžoval pohlédnout na ni.

"Nepoznal tě," řekl pak ser Rodrik udiveně.

"Viděl pár blátem potřísněných poutníků u cesty, provlhlých a znavených. Nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že jedním z nich je dcera jeho lenního pána. Myslím, že v hostinci nám nic nehrozí, sere Rodriku."

Byla téměř tma, když k němu přijeli, na křižovatku severně od velkého soutoku Trojzubce. Máša Heddle byla tlustější a šedivější, než si ji Catelyn pamatovala, stále

přežvykovala svůj kyselist, ale obdařila je pouze tím nejchvatnějším pohledem a ani jedním ze svých strašidelných rudých úsměvů. "Dva pokoje na konci schodiště, to je všechno, co vám můžu nabídnout," řekla, po celou dobu přežvykujíc. "Jsou pod věží zvonice, nezmeškáte jídlo, i když podle některých je to tam až příliš hlučné. Jinak vám nemůžu pomoci. Jsme plní nebo takřka plní. Buď vezmete zavděk těmito pokoji, nebo musíte spát venku na cestě."

Vzali si pokoje, nízké, uprášené komůrky na vrcholu uzoučkého křivého schodiště. "Boty si nechtě tady dole," řekla jim Máša, když si od nich nechala zaplatit předem. "Chlapec vám je očistí. Nechci, abyste mi zašlapali schody. Pozor na zvonění. Ti, co přijdou k jídlu pozdě, nejedí vůbec." Nenásledovaly žádné úsměvy ani zmínky o sladkostech.

Když zazvonil zvonec k večeři, jeho zvuk byl ohlušující. Catelyn se převlékla do čistých šatů. Seděla vedle okna a dívala se, jak dolů po okenní tabulce stékají provázky deště. Sklo bylo mléčné a plné bublinek a venku se snášel vlhký soumrak. Catelyn stěží rozeznala blátivou křižovatku, kde se setkávaly dvě velké cesty.

To rozcestí jí nedávalo pokoj. Kdyby se odsud vydali na západ, rychle a bez problémů by přijeli do Řekotočí. Její otec pro ni vždy měl moudrou radu, když ji nejvíc potřebovala, a Catelyn toužila promluvit s ním, varovat ho před blížící se bouří. Kdyby se Zimohrad musel posílit pro válku, mnohem víc by to potřebovalo Řekotočí, o tolik bližší Královu přístavišti a Casterlyova skále, tyčící se na západě jako stín. Kdyby jen její otec byl silnější, možná by se o to pokusila, ale Hoster Tully byl poslední dva roky upoután na lůžko a Catelyn nesnášela pomyšlení, že by ho měla něčím obtěžovat.

Východní cesta byla divočejší a nebezpečnější, šplhala přes skalnatá úpatí kopců a hustými lesy do Měsíčních hor, přes úzké průsmyky a kolem hlubokých strží až do Údolí Arryn a kamenitých Prstů za nimi. Vysoko nad Údolím se tyčilo nedobytné Orlí hnízdo, jehož věže sahaly k obloze. Tam by nalezla svoji sestru... a možná některé z odpovědí, po kterých Ned pátral. Lysa určitě ví víc, než se odvážila napsat do svého dopisu. Možná má přesně ten důkaz, který Ned potřebuje, aby mohl Lannistery popohnat k zodpovědnosti a zničit je, a kdyby došlo k válce, potřebovali by Arryny a východní lordy, kteří jim byli povinováni věrností.

Horská cesta však byla nebezpečná. Kolem průsmyků číhaly stínokočky, obvyklým jevem tam byly prudké sesuvy kamení, ovšem největší nebezpečí představovaly horské klany, sebranka zákon neznajících lapků a hrdlořezů, kteří sestupovali z horských výšin, aby loupili, zabíjeli a vytráceli se jako pára, kdykoli po nich vyjeli pátrat rytíři z Údolí. Dokonce i Jon Arryn, nejmocnější pán, jakého Orlí hnízdo kdy poznalo, vždy cestoval s početným doprovodem zbrojnošů, kdykoli musel těmito horami projíždět. Calelyninou jedinou posilou byl stárnoucí rytíř ozbrojený svou věrností.

Ne, pomyslela si, Řekotočí a Orlí hnízdo budou muset počkat. Její cesta vedla na sever do Zimohradu, kde na ni čekali její synové a její povinnosti. Jakmile budou v bezpečí za Šíji, může se dát poznat některému z Nedových manů a poslat dopředu jezdce s příkazy postavit hlídku podél královské cesty.

Déšť pole za křižovatkou rozmazával došediva, ale Catelyn krajinu viděla víc než zřetelně ve svých vzpomínkách. Hned za cestou bylo tržiště a o míli dál vesnice, polovina stovky bílých domečků obklopujících malé kamenné septum. Teď jich tam bude víc; léto bylo dlouhé a poklidné. Na sever odsud královská cesta vedla podél Zeleného bodce Trojzubce, přes úrodná údolí a zelené lesíky, kolem vzkvétajících měst, neohrožených pevností a hradů říčních lordů.

Catelyn je znala všechny: neustále se spolu svářící Blackwoody a Brackeny, jejichž spory musel její otec urovnávat; lady Whent, poslední z jejího rodu, která se svými duchy přebývala v rozlehlých síních Harrenhallu, zlostného lorda Freye, jenž přežil sedm manželek a plnil svoje dva stejné hrady dětmi, pravnuky a prapravnuky, a také bastardy a prabastardy. Všichni to byli vazalové Tullyů, kteří přísahali, že budou k službám Řekotočí. Catelyn napadlo, zda by to stačilo, kdyby došlo k válce. Její otec byl tím nejvěrnějším mužem, jaký kdy žil, a ona nepochybovala o tom, že by svoje vazaly povolal... Ale dostavili by se? Darryové, Rygerové a Mootoni také složili přísahu Řekotočí, a přesto na Trojzubci bojovali po boku Rhaegara Targaryena, zatímco lord Frey přijel se svým vojskem dlouho poté, co bitva skončila, čímž vzbudil určité pochybnosti, ke které armádě se vůbec hodlal připojit (k jejich, ujišťoval pak vítěze se vší vážností, ale její otec ho od té doby zval Zpozdilým lordem Freyem). Válka nesmí přijít, pomyslela si rozohněně. Nesmějí to dopustit.

Ser Rodrik pro ni přišel v okamžiku, kdy zvon ustal ve svém hlaholil. "Měli bychom si pospíšit, pokud se dnes chceme navečeřet, moje paní.”

"Možná by bylo bezpečnější, když nebudeme rytířem a lady, dokud nepřejedeme Šíji," řekla mu. "Obyčejní cestovatelé přitahují méně pozornosti. Dejme tomu otec a dcera zastižení na cestě za nějakou rodinnou záležitostí."

"Jak si přeješ, moje paní," souhlasil ser Rodrik. Teprve tehdy si uvědomil, co vlastně řekl. "Staré zvyky se těžko odvykají, moje - moje dcero." Zkusil se zatahat za svoje chybějící licousy, a nezbývalo mu, než si jen zoufale povzdechnout.

Catelyn ho vzala za paži. "Pojď, otče," řekla. "Shledáš, že Máša Heddle umí připravit opravdu skvělou krmi, ale raději se nesnaž chválit ji. Určitě bys ji nechtěl vidět usmívat se na tebe."

Jídelna byla dlouhá a vystavená průvanu, s řadou velkých dřevěných sudů na jednom konci a ohništěm na druhém. Mladý sluha pobíhal sem a tam s tácy masa, zatímco Máša čepovala pivo ze sudů a po celou dobu žvýkala svůj kyselist.

Lavice byly obsazené městskými lidmi a farmáři svobodně se mísícími způsobem vlastním cestovatelům. Rozcestí vytvářela podivná společenství; barvíři s černýma a purpurovýma rukama seděli na lavici s rybáři páchnoucími rybinou, kovář, jehož tělo hrálo svaly, se tísnil vedle vyzáblého starého septona, větrem ošlehaní prodavači zbroje a měkoučcí zavalití obchodníci si vyměňovali novinky jako dobří společníci.

Dohromady mezi nimi bylo víc ozbrojenců, než se Catelyn zamlouvalo. Tři u ohne drželi praporec s rudým ořem Brackenů a byla tam velká skupina v modré kroužkové zbroji a stříbřitě šedých přilbicích. Na jejich ramennou byl další známý znak, dvojitá věž rodu Freyů. Prohlížela si jejich obličeje, ale všichni byli příliš mladí, než aby ji

znali. Ten nejstarší mezi nimi nemohl být v době, kdy odešla na sever, starší než Bran.

Ser Rodrik pro ně našel prázdné místo na lavici blízko kuchyně. Přes stůl proti nim seděl pohledný mladík a probíral se prsty ve strunách harfy. "Sedmero požehnání vám, dobří lidé," řekl jim, když se posadili. Na stole před ním stála prázdná číše od vína.

"Tobě taky, pěvce," vrátila mu pozdrav Catelyn. Ser Rodrik zavolal o chléb, maso a pivo, tónem, který znamenal ihned. Zpěvák, kterému nemohlo být víc než osmnáct, si je neomaleně prohlížel a ptal se, kam mají namířeno, odkud cestují a jaké zprávy mají, střílel po nich svoje otázky rychle jako šípy a nikdy nečekal na odpověď. "Před čtrnácti dny jsme vyjeli z Králova přístaviště," řekla Catelyn, odpovídajíc na nejbezpečnější z jeho otázek.

"Právě tam mám namířeno," řekl mladík. Jak předpokládala, šlo mu spíš o to, aby jim mohl vyprávět svůj příběh, než aby si vyslechl jejich. Trubadúři nemilovali ani zpoloviny nic tak hodně jako zvuk svých vlastních hlasů. "Pobočníkův turnaj znamená bohaté pány s tučnými měšci. Posledně jsem odtamtud odešel s více stříbrem, než jsem dokázal pobrat... či spíš bych odešel, kdybych to všechno nevsadil na Králokata, abych vyhrál ještě víc."

"Bohové se na hazardní hráče mračí," řekl ser Rodrik přísně. Byl ze severu a co se turnajů týkalo, sdílel názor Starků.

"Na mne se zamračili určitě," řekl zpěvák. "Vaši krutí bohové a Rytíř květin mi dali co proto."

"Nepochybuji o tom, že to pro tebe bylo ponaučením," řekl ser Rodrik.

"Bylo. Tentokrát svoje peníze vsadím na sera Lorase."

Ser Rodrik se opět pokusil zatahat za licousy, které tam nebyly, ale než stačil říci nějakou další výtku, přispěchal k nim sluha s jídlem. Položil před ne tácy s chlebem, naplnil je kusy hnědého masa z jehlice a pokapal je horkou šťávou. Na další jehlici byly drobné cibulky, ohnivé papričky a kulaťoučká bříška hub. Ser Rodrik se do nich lačně pustil, zatímco chlapec odběhl, aby jim přinesl pivo.

"Jmenuji se Marillion," představil se zpěvák, brnkaje na strunu své harfy. "Nepochybně jste mne už někde slyšeli hrát."

Jeho způsoby přinutily Catelyn usmát se. Jen pár potulných pěvců zavítalo až do Zimohradu, ale takové jako on znala z dob svého dětství v Řekotočí. "Obávám se, že ne," řekla mu.

Vyloudil ze své harfy teskný tón. "Vaše škoda," řekl. "A kdo je podle vás tím nejlepším trubadúrem, jakého jste kdy slyšeli?"

"Alia z Braavosu," odpověděl ser Rodrik bez přemýšlení.

"Pche, já jsem mnohem lepší než ten starý suchar," vychloubal se Marillion.

"Kdybyste měli stříbrňák na píseň, rád bych vám to dokázal."

"Možná i mám měďák či dva, ale raději bych je hodil do studny než poslouchat to tvoje vytí," zabručel ser Rodrik. Jeho mínění o zpěvácích bylo dobře známo; hudba je půvabná věc pro dívky, ale on nechápe, proč by zdravý chlapec měl v rukou držet harfu, když v nich může třímat meč.

"Ten tvůj taťka je ale kyselý chlapík," řekl Marillion Catelyn. "Chtěl jsem ti prokázat čest. Složit hold tvojí kráse. Ve skutečnosti jsem byl zrozen k tomu, abych zpíval králům a urozenému panstvu."

"Och, to vidím," řekla Catelyn. "Slyšela jsem, že lord Tully má písně rád. Nepochybné jsi byl i v Řekotočí."

"Nastokrát," řekl zpěvák naduté. "Vždycky mi tam přidělí moji vlastní komnatu a mladý lord se ke mně chová jako bratr."

Catelyn se usmála a pomyslela si, co by na to řekl Edmure. Jistý zpěvák kdysi svedl dívku, která se Edmurovi líbila; od té doby trubadúrské plémě nenáviděl. "A Zimohrad?" zeptala se. "Cestoval jsi někdy na sever až na Zimohrad?"

"Proč bych měl?" opáčil Marillion. "Tam nahoře není nic než sněhové metelice a medvědí kůže a Starkové neznají jinou hudbu než vlčí vytí." Matně si uvědomila, že na vzdáleném konci místnosti se hlučně otevřely dveře.

"Hospodo," ozval se hlas sluhy za ni, "máme koně, které potřebují ustájit, a můj pán, lord Lannister, vyžaduje pokoj a horkou lázeň."

"Och, bohové," zalapal po dechu ser Rodrik, než ho Catelyn stačila umlčet. Její prsty se tvrdě sevřely kolem jeho předloktí.

Máša Heddle se ukláněla a usmívala se svým ošklivým rudým úsměvem: "Je mi to líto, můj pane, jsme plní, každičký pokoj."

Catelyn viděla, že jsou čtyři. Starý muž v černém oděvu Noční hlídky, dva zbrojnoši... a on, malý a troufalý jako život sám. "Moji muži se vyspí ve vaší stáji, a co se mne týče, nu, nevyžaduji nijak velký pokoj, jak nepochybně vidíš." Na tváři se mu objevil urážlivý úsměv. "Pokud tam bude oheň v krbu a slamník bez blech, budu spokojeným člověkem."

Máša Heddle byla celá nešťastná. "Můj pane, nemám tu opravdu nic, koná se turnaj, nemohu ti být nápomocná, ach..."

Tyrion Lannister vyndal ze svého měšce minci, vyhodil si ji nad hlavu, chytil ji. znovu ji vyhodil. Dokonce i na druhém konci místnosti, kde seděla Catelyn, bylo vidět, jak se zlato blýská.

Od stolu vstal svobodný jezdec ve vybledlém modrém kabátci. "Buď vítán v mém pokoji, můj pane."

"To je přece chytrý muž," řekl Lannister, když minci spirálovitě hodil přes místnost. Svobodný jezdec ji chytil v letu. "A navíc umí šikovně chytat." Trpaslík se obrátil k

Maše Heddle. "Doufám, že budeš schopná připravit pro mne jídlo?"

"Cokoli se ti zlíbí, můj pane, cokoli na světě," slíbila hostinská. Ať se čím zadusí, pomyslela si Catelyn, ale byl to Bran, koho v duchu viděla dusil se, topit se ve své vlastní krvi.

Lannister pohlédl k nejbližším stolům. "Moji muži si dají cokoli servíruješ těmto lidem. Dvojité porce, máme za sebou dlouhou cestu. Já bych si dal pečenou drůbež - kuře, kachnu, holuba, na tom nesejde. A pošli mi nahoru džbán svého nejlepšího vína. Yorene, povečeříš se mnou?"

"S radosti, můj pane," odpověděl černý bratr.

Trpaslík zběžně pohlédl na vzdálený konec místnosti a Catelyn si pomyslela, jak je vděčná za přeplněné lavice mezi nimi, když tu najednou Marillion vyskočil. "Můj pane z Lannisterů!" zvolal. "Bude mi potěšením zabavit tě, zatímco budeš jíst. Dovol mi zazpívat ti baladu o velkém vítězství tvého otce v Králově přístavišti!"

"Nic by moji večeři nemohlo zkazit víc," opáčil trpaslík suše. Jeho různobarevné oči chvíli pozorovaly zpěváka, pak se začaly přesouvat stranou... a našly Catelyn. Pár vteřin se na ni díval, ohromen. Odvrátila obličej, ale bylo již příliš pozdě. Trpaslík se usmíval. "Lady Stark, jaké neočekávané překvapeni." řekl. "Je mi líto, že jsem tě nezastihl na Zimohradu."

Marillion na ni zíral, se zmatkem ustupujícím zlosti, zatímco Catelyn pomalu vstávala. Slyšela sera Rodrika zaklít. Kdyby se jen ten muž zdržel na Zdi, pomyslela si, kdyby jen...

"Lady... Stark?" ozvala se Máša Heddle přiškrceným hlasem.

"Když jsem zde nocovala posledně, byla jsem ještě Catelyn Tully," řekla hostinské. Slyšela mumlání, cítila na sobě oči všech přítomných. Catelyn se rozhlédla po místnosti, po obličejích rytířů a zbrojnošů a zhluboka se nadechla, aby zpomalila zběsilé bušení svého srdce. Má se odvážit vzít na sebe takové riziko? Nebyl čas, aby si to mohla promyslet, měla jen okamžik a v uších jí zvonil zvuk vlastního hlasu. "Ty tam v rohu," řekla staršímu muži, kterého si až doposud nevšimla. "Je to černý netopýr Harrenhalu, kterého vidím vyšitého na tvém kabátci, sere?"

Muž vstal. "Je, moje paní."

"A je lady Whent skutečným a poctivým spojencem mého otce, lorda Hostera Tullyho z Řekotočí?"

"Je," odpověděl muž srdnatě.

Ser Rodrik tiše vstal a vytáhl svůj meč z pochvy. Skřet na ně mrkl, s bezvýrazným obličejem; se zmatkem zračícím se v jeho odlišné zbarvených očích.

"Rudý oř byl v Řekotočí vždy vítán," řekla trojici mužů u ohně. "Můj otec Jonose Brackena počítá mezi svoje nejstarší a nejvěrnější vazaly."

Trojíce zbrojnošů si vyměnila nejisté pohledy. "Náš pán je mu zavázán svou ctí," řekl

jeden z nich váhavě. "Závidím tvému otci všechny ty skvělé přátele," zavtipkoval Lannister, "ale nechápu účel tvého konáni, lady Stark."

Ignorovala ho. Otočila se k velké skupině mužů v modrém a šedém. Oni byli srdcem celé záležitosti, bylo jich víc než dvacet. "Znám dobře také váš znak: dvojitou věž Freyů. Jak se má váš dobrý pán, serové?"

Jejich kapitán vstal. "Lord Walder se má dobře, moje paní. Má v úmyslu vzít si novou manželku ve svůj devadesátý den jména a požádal tvého otce, aby poctil jeho sňatek svou přítomnosti."

Tyrion Lannister se uchechtl. Tehdy už Catelyn věděla, že má vyhráno. "Tento muž přišel do mého domu a tam zesnoval úkladnou vraždu mého syna, sedmiletého chlapce," prohlásila do celé místnosti, s prstem namířeným na Lannistera. Ser Rodrik přešel k jejímu boku, s mečem v ruce. "Ve jménu krále Roberta a dobrých pánů, kterým sloužíte, vás vyzývám, abyste se ho chopili a pomohli mi vrátit se s ním na Zimohrad, kde bude očekávat královu spravedlnost."

Nevěděla, co jí poskytuje větší uspokojení: zda zvuk tuctu tasených mečů, nebo pohled do obličeje Tyriona Lannistera.

SANSA

Sansa se na pobočníkův turnaj odebrala se septon Mordane a Jeyne Poole v nosítkách se závěsy ze žlutého hedvábí tak jemného, že viděla skrze ně. Barvily celý svět dozlatova. Za městskými hradbami byla vedle řeky vztyčena stovka pavilonů a obyčejný lid přicházel po tisícovkách, aby se podíval na hry. Nádhera toho všeho brala Sanse dech; blyštivá brnění, obrovští koně pokrytí stříbrnými a zlatými čabrakami. výkřiky davu, praporce třepetající se ve větru... a rytíři sami, rytíři především.

"Je to lepší než v písních," šeptala, když našly místa, která jí zajistil otec, mezi urozenými pány a dámami. Sansa se toho dne oblékla překrásně, do zelených šatů, které podtrhovaly nádheru jejích zlatohnědých vlasů, a věděla, že se na ni dívají a usmívají se.

Pozorovala hrdiny ze stovky písní, jak jeden po druhém defilují před nimi, každý nádhernější než ten před ním. Na kolbiště vjelo sedm rytířů Královské gardy, všichni kromě Jaimeho Lannistera odění ve zbroji barvy mléka s plášti bílými jako čerstvé padlý sníh. Ser Jaime na sobě také měl bílý plášť, ale pod ním zářil zlatem od hlavy až k patě, měl přilbici ve tvaru lví hlavy a zlatý meč. Ser Gregor Clegane, Hora, která jede, jak mu říkali, se kolem nich převalil jako lavina. Sansa si pamatovala lorda Yohna Royceho, který byl před dvěma lety hostem na Zimohradu. "Jeho brnění je bronzové, tisíce a tisíce let staré, zdobené rytinami čarovných run, které ho chrání

před zraněním," šeptala Jeyne. Septa Mordane ukazovala na lorda Jasona Mallistera, v indigové zbroji zdobené stříbrem, s orlími křídly na přilbici. Na Trojzubci skolil tři z Rhaegarových vazalů. Dívky se chichotaly při pohledu na válečnického kněze Thorose z Myru, v jeho vlající červené róbě a s vyholenou hlavou, dokud jim septa neřekla, že kdysi vystoupil na zdi Štítu s plamenným mečem v ruce.

Ostatní jezdce Sansa neznala; cizí rytíře z Prstů, Vysoké zahrady a hor Dorne; svobodné jezdce, o nichž se nikde nezpívalo, a nově jmenované panoše, mladší syny urozených pánů a dědice méně významných rodů. Všechno to byli mladí muži, z nichž většina ještě neměla čas vykonat velké činy, ale Sansa a Jeyne se shodly v tom, že jednoho dne bude Sedm království znít jejich jmény. Ser Balon Swann. Lord Bryce Caron z Mokřad. Dědic Bronzového Yohna, ser Andar Royce a jeho mladší bratr ser Robar, jejichž postříbřená plátová zbroj byla jemně zdobená stejnými runami, jaké střežily proti nebezpečí jejich otce. Dvojčata ser Horas a ser Hobber, jejichž štíty byly zdobené hrozny burgundského vína na modrém pozadí, které byly znakem Redwynů. Patrek Mallister, syn lorda Jasona. Šest Freyů z Přechodu; ser Jared, ser Hosteen, ser Danwell, ser Emmon, ser Theo, ser Perwyn, synové a vnuci starého lorda Waldera Freye, a také jeho nevlastní syn Martyr Řeka.

Jeyne Poole se jí svěřila, že ji vzrušuje pohled na Jalabhara Xho, exilového prince z Letních ostrovů, který měl plášť ze zelených a purpurových per na kůži černé jako noc, ale když uviděla mladého lorda Berika Dondarriona, s vlasy jako rudé zlato a černým štítem proťatým bleskem, prohlásila, že by se za něj na místě provdala.

Ohař také byl na seznamu účastníků klání, stejné jako králův bratr, pohledný lord Renly z Bouřlivého konce. Alyn a Harwin vyjeli za Zimohrad a sever. "Jory mezi ostatními vypadá spíš jako žebrák," zahihňala se septa Mordane, když se objevil. Sansa s ní nemohla než souhlasit. Jory byl oděn v modrošedé plátové zbroji bez znaku a ornamentů a z jeho ramen visel tenký šedý plášť, který připomínal spíš špinavý hadr. Přesto si vedl dobře, shodil ze sedla Horase Redwyna ve svém prvním klání a jednoho z Freyů ve druhém. Ve svém třetím klání jel třikrát proti svobodnému jezdci jménem Lothor Brune, jehož brnění bylo stejně ošuntělé jako jeho. Žádný muž nebyl vyhozen ze sedla, ale Brune ovládal svého oře pevnější rukou a jeho údery byly lépe vedené, takže král mu udělil vítězství, Alyn a Harwin si ani zdaleka nevedli tak dobře. Harwin byl shozen z koně hned ve svém prvním klání se serem Merynem z Královské gardy, zatímco Alyna vyhodil ze sedla ser Balon Swann.

Klání pokračovala celý den až do setmění a kopyta velkých válečných ořů neúnavně rozdupávala kolbiště, dokud nebylo planinou rozcupované země. Tucetkrát Jeyne a Sansa vykřikly v unisonu, když se jezdci srazili a dřevce explodovaly v třísky, zatímco obyčejní lidé provolávali jména svých oblíbenců. Jeyne si zakrývala oči, kdykoli nějaký muž spadl, jako vystrašená malá holka, ale Sansa byla z tvrdšího dřeva. Urozená dáma věděla, jak se na turnajích chovat. Dokonce i septa Mordane si všimla její vyrovnanosti a pochvalné přikyvovala hlavou.

Králokat jezdil brilantně. Porazil sera Andara Royceho a lorda Bryceho Carona z Mokřad s takovou lehkostí, jako by se na kolbišti narodil, a pak zvítězil v nelehkém souboji s bělovlasým Barristanem Selmym, který vyhrál svoje dvě první klání proti

mužům o třicet a čtyřicet let mladším.

Sandor Clegane a jeho mohutný bratr, ser Gregor Hora, se také zdáli být nepřemožitelní, vyhazovali ze sedel jednoho protivníka za druhým hrůzu nahánějícím stylem. Nejděsivější okamžik celého dne nastal při druhém klání sera Gregora, když jeho kopí vyjelo vzhůru a zasáhlo jednoho mladého rytíře z Údolí pod límec takovou silou, že mu projelo hrdlem a na místě ho usmrtilo. Mladík dopadl necelých deset stop od místa, kde seděla Sansa. Hrot kopí sera Gregora se zlomil v jeho hrdle, ze kterého pak vytékala krev, v pomalých pulzujících pramíncích, z nichž každý byl slabší než ten předchozí. Jeho brnění zářilo novotou; když se od oceli odrazily sluneční paprsky, po jeho natažené paži sbíhal dolů jasný pruh ohně. Pak slunce zapadlo za mrak a světlo zmizelo. Jeho plášť byl modrý, v barvě oblohy za jasného letního dne, lemovaný okrajem ze srpků měsíce, ale když do něj vsakovala krev, látka tmavla a měsíce se jeden po druhém barvily doruda.

Jeyne Poole plakala tak hystericky, že ji septa Mordane nakonec musela odvést pryč, aby se uklidnila, ale Sansa tam seděla s rukama složenýma v klíne a celý výjev pozorovala s podivnou fascinací. Nikdy předtím neviděla člověka zemřít. Říkala si, že by také měla plakat, ale slzy nepřicházely. Možná je všechny vyplakala pro Lady a Brana. Říkala si, že jinak by tomu bylo, kdyby měla plakat pro Joryho nebo sera Rodrika nebo otce. Mladý rytíř v modrém plášti pro ni nic neznamenal, byl to nějaký cizinec z Údolí Arryn, jehož jméno zapomněla v okamžiku, kdy je uslyšela. A svět teď jeho jméno zapomene také, uvědomila si, nebudou o něm zpívat žádné písně. Bylo to smutné.

Když odnesli tělo, na kolbiště vběhl chlapec s lopatkou a posypal hlínou místo, kde rytíř spadl, aby zakryl krev. Pak klání začala znovu.

Ser Balon Swann byl také vyhozen ze sedla Gregorem a lord Renly Ohařem. Renly byl vyhozen tak prudce, že ze svého koně sletěl pozpátku, s nohama roztaženýma ve vzduchu. Jeho hlava dopadla na zem se slyšitelným prask, při kterém obecenstvo zalapalo po dechu, ale byl to jen zlatý paroh na jeho přilbici. Jeden z drobných hrotů se ulomil. Když lord Renly vstal, obyčejný lid jej hlasitě povzbuzoval, protože pohledný mladý bratr krále Roberta byl velkým favoritem. S půvabnou poklonou podal ulomený hrot paroží svému protivníkovi, Ohař se zamračil a hodil zlomený růžek do davu, kde se lidé nad kouskem zlata začali strkat a rvát, dokud mezi ně nepřišel lord Renly a neobnovil pořádek. Do té doby se vrátila septa Mordane, sama. Vysvětlovala, že Jeyne se udělalo zle, že ji musela odvést celou cestu zpět až do hradu. Sansa na Jeyne do té doby téměř zapomněla.

Později jakýsi pochybný rytíř v šachovnicovém plášti zneuctil sám sebe tím, že zabil koně Berika Dondarriona a pozbyl práva na další účast v turnaji. Lord Beric si přendal sedlo na nového koně, jen aby z něj vzápětí byl shozen Thorosem z Myru. Ser Aron Santagar a Lothor Brune se utkali třikrát, bezvýsledně; ser Aron později podlehl lordu Jasonu Mallisterovi a Brune prohrál s mladším synem Yohna Royceho, Robarem.

Na konci se počet rytířů snížil na čtyři: Ohař a jeho monstrózní bratr Gregor, Jaime Lannister Králokat a ser Loras Tyrell, mladík, kterému říkali Rytíř květin.

Ser Loras byl nejmladším synem Maceho Tyrella, lorda Vysoké zahrady a strážce jihu. V Šestnácti byl nejmladším účastníkem na kolbišti, a přesto toho dopoledne během svých prvních tří klání shodil ze sedla tři rytíře Královské gardy. Sansa nikdy předtím neviděla muže tak krásného. Jeho plátová zbroj byla důmyslné tvarovaná a pokrytá emailem zbarveným do podoby tisíce odlišných květin a jeho sněhobílý oř na sobě měl čabraku z bílých a rudých růží. Po každém vítězství ser Loras sňal svoji přilbici z hlavy, pomalu objel kolem plotu kolbiště a nakonec z čabraky vytáhl růži a hodil ji nějaké pěkné dívce v davu.

Ve svém posledním klání toho dne vyjel proti mladšímu Royceovi. Prastaré runy sera Robara svému nositeli poskytly pramalou ochranu. Ser Loras rozsekl jeho štít vedví a vyhodil ho ze sedla, aby s příšerným zařinčením přistál dole v hlíně. Robar tam ležel sténající, zatímco vítěz objížděl kolem kolbiště. Nakonec zavolali pro nosítka a odnesli Robara do jeho stanu, ohromeného a nehybného. Sansa to vůbec neviděla. Měla oči jen pro sera Lorase. Když jeho bílý kůň zastavil před ní, myslela si, že se jí rozletí srdce.

Těm druhým dívkám dal bílé růže, ale ta, kterou vytáhl pro ni, byla červená. "Milá lady," řekl ji, "žádné vítězství není ani zpoloviny tak krásné jako ty." Sansa si květ plaše vzala, ohromená do němoty jeho galantnosti. Jeho vlasy byly záplavou ležérních hnědých kadeří a oči měl jako tekuté zlato. Vdechla sladkou vůni růže a seděla tam, pevně ji svírajíc mezi prsty, dlouho poté, co ser Loras odjel.

Když konečně vzhlédla, stál u ní muž a díval se na ni. Byl malý, se špičatou bradkou a stříbrnými vlákny ve vlasech, přibližně stejně starý jako její otec. "Ty musíš být jedna z jeho dcer," řekl ji. Měl šedozelené oči, které se neusmívaly, zatímco jeho lista ano. "Máš vzhled Tullyů."

"Jsem Sansa Stark," řekla s nepříjemným pocitem. Muž na sobě měl těžký plášť s kožešinovým límcem, sepnutý stříbrným drozdem, a měl nenucené způsoby urozeného pána, ale ona ho neznala. "Neměla jsem tu čest poznat tě, můj pane."

Septa Mordane se rychle zhostila situace. "Milé dítě, to je lord Petyr Baeliš, jeden z členů královy malé rady."

"Tvoje matka kdysi byla mojí královnou krásy," řekl muž tiše. Jeho dech voněl mátou. "Máš její vlasy." Pohladil jednu zlatohnědou kadeř a jeho prsty se přitom dotkly její tváře. Pak se náhle otočil a odešel.

Do té doby již vyšel měsíc a dav byl unavený, a tak král prohlásil, že poslední tři souboje budou odloženy na dopoledne druhého dne. Zatímco se lidé začali rozcházet, plni dojmů z klání uplynulého dne a nedočkaví na souboje, které je čekaly druhého dopoledne, dvůr se přesunul k řece, kde měla začít hostina. Už celé hodiny se opékalo šest obrovitých praturů, pomalu se otáčeli na mohutných dřevěných rožních, zatímco kuchtíkové je pilně mazali máslem s bylinami, až maso prskalo a syčelo. Venku před altány byly rozestavěny lavice a stoly vysoko navršené sladkou trávou, jahodami a čerstvě pečeným chlebem.

Sansa a septa Mordane dostaly velmi čestná místa, po levici od vyvýšeného pódia, kde král sám seděl vedle královny. Když se po její pravici posadil princ Joffrey, cítila,

jak se jí stáhlo hrdlo. Nepromluvil s ní od té doby, co se stala ta strašlivá věc, a ona sama se neodvážila oslovit ho. Zpočátku si myslela, že ho za to, co udělal Lady, nenávidí, ale poté, co si vyplakala oči dosucha, přesvědčila sama sebe, že Joffrey za to nemůže, ne ve skutečnosti. To královna je vinna; tu bude nenávidět, ji a Aryu. K ničemu zlému by nedošlo nebýt Aryi.

Dnešního večera Joffreye nemohla nenávidět. Byl příliš krásný, než aby ho mohla nemilovat. Měl na sobě tmavomodrý kabátec zdobený dvěma řadami zlatých lvích hlav a kolem čela tenkou čelenku ze zlata a safírů. Vlasy se mu leskly jako tentýž kov. Sansa na něj pohlédla a zachvěla se, plná obav, že ji bude ignorovat nebo, což by bylo ještě horši, že se k ní opět bude chovat nenávistně a pošle ji s pláčem pryč od stolu.

Joffrey se na ni místo toho usmál, políbil jí ruku, hezký a galantní jako princ z písni, a řekl: "Ser Loras má bystré oko pro krásu, drahá lady."

"Byl příliš laskavý," namítla, snažíc se chovat skromně a nevzrušeně, třebaže její srdce zpívalo. "Ser Loras je opravdovým rytířem. Myslíš, že zítra vyhraje, můj pane?"

"Ne," odpověděl Joffrey. "Můj pes ho porazí nebo možná můj strýc Jaime. A za pár let, až budu dost starý, abych mohl být zapsán na seznam účastníků kláni, porazím já všechny do jednoho." Zvedl ruku, aby přivolal sluhu se džbánem letního vína s medem a nechal jí nalít číši. Znepokojeně pohlédla na septu Mordane, ale Joffrey se naklonil kupředu a nalil víno také septě, a ta přikývla, poděkovala mu a pak už neřekla ani slovo.

Sluhové jim dolévali poháry celou noc, ale potom si Sansa vůbec nevzpomínala, že by víno ochutnala. Nepotřebovala je. Byla opilá kouzlem noci, hlava se jí točila tou nádherou a leskem, byla uchvácena krásami, o kterých snila po celý svůj život a nikdy se neodvažovala doufat, že je pozná. Před královým altánem seděli zpěváci, plnili šero hudbou. Žonglér vyhazoval do vzduchu kaskádu hořících pochodní a králův vlastní šašek, prosťáček s obličejem jako koláč, zvaný Měsíční chlapec, tancoval kolem na chůdách, ve strakatém oděvu, a ze všech přítomných si tropil žerty s tak vychytralou zlomyslností, že Sansu napadlo, zda je koneckonců vůbec slabomyslný. Dokonce i septa Mordane před ním byla bezmocná; když zpíval svoji písničku o nejvyšším septonovi, smála se tak mocně, že se polila vínem.

A Joffrey byl ztělesněnou zdvořilostí. Mluvil se Sansou celou noc, zahrnoval ji lichotkaml, rozesmíval ji, dělil se s ní o útržky dvorních klepů, vysvětloval jí šprýmy Měsíčního chlapce. Sansa byla tak unesená, že zcela zapomněla na slušné chování a úplně ignorovala septu Mordane sedící po její levici.

Po celou dobu byly přinášeny a odnášeny jednotlivé chody. Hustá kroupová polévka s telecím masem. Saláty ze sladké trávy, špenátu a slív, sypané drcenými ořechy. Hlemýždi v medu a česneku. Sansa nikdy předtím hlemýždě nejedla; Joffrey jí ukázal, jak šneka dostane z ulity, a prvním sladkým soustem ji nakrmil sám. Pak následovali úhoři čerstvě vylovení z řeky, pečení v hlíně; její princ jí pomohl rozlomit tvrdou skořápku a odkrýt vločkovité bílé maso uvnitř. A když bylo přineseno maso pratura, naservíroval jí ho sám, uřízl jí královskou porci z kýty a s úsměvem ji položil na její talíř. Ze způsobu, jakým se pohyboval, viděla, že pravá paže mu stále působí

problémy, ale ani slůvkem si nepostěžoval.

Později přišel na řadu sladký chléb, medový koláč, pečená jablka kořeněná skořicí a citrónové zákusky obalené v cukru, ale to už byla Sansa tak plná, že nedokázala sníst víc než dva malé kousky citrónového cukroví, třebaže jí velmi chutnalo. Začínala přemýšlet, zda by zvládla třetí, když tu se král dal do křiku.

Král Robert byl hlučnější s každým chodem. Čas od času ho Sansa slyšela smát se nebo hulákat příkazy nad hudbou a třeskotem talířů a příborů, ale seděli od něj příliš daleko, než aby rozlišila jednotlivá slova.

Teď ho slyšeli všichni. "Ne!" zahřímal hlasem, který přehlušil všechnu ostatní řeč. Sansa se šokované podívala na krále, který tam stál a otáčel se dokola s obličejem rudým jako rajče. V jedné ruce držel pohár vína a byl opilý, jak jen člověk může být. "Ty mi nebudeš říkat, co mám dělat, ženo," křičel na královnu Cersei. "Já jsem tady králem, rozumíš? Já tady vládnu, a když říkám, že zítra budu bojovat, tak budu bojovat!"

Každý na něj nevěřícně hleděl, Sansa viděla sera Barristana a králova bratra Renlyho a malého muže, který k ní tak podivně mluvil a dotkl se jejích vlasů, ale nikdo neučinil jediný pohyb, aby zasáhl. Královnin obličej byl maskou, tak bezkrevnou, že by mohla být vymodelována ze sněhu. Vstala od stolu, posbírala svoje sukně a v tiché zuřivosti odešla, se svým služebnictvem pospíchajícím za ní.

Jaime Lannister položil ruku na královo rameno, ale král ho od sebe prudce odstrčil. Lannister se zapotácel a upadl. Král se dal do smíchu. "Velký rytíř. Stále tě dokážu srazit k zemi. Pamatuj si to, Králokate." Poplácal se po hrudi, na které mu visel náhrdelník s drahokamem, a vyšplíchl víno po celé svojí saténové tunice. "Dejte mi moje kladivo a žádný muž v říši přede mnou neobstojí!"

Jaime Lannister vstal a oprášil se. "Jak si přeješ, Tvoje Výsosti." Jeho hlas ani jednou nezakolísal.

Lord Renly s úsměvem popošel kupředu. "Rozlil sis víno, Roberte. Dovol mi přinést ti čerstvou číši."

Když jí Joffrey položil ruku na rameno, Sansa sebou trhla. "Je pozdě," řekl princ. Na obličeji měl divný výraz, jako by ji vůbec neviděl. "Chceš doprovodit zpátky do hradu?"

"Ne," začala Sansa. Otočila se k septě Mordane a s ohromením ji našla s hlavou na stole, tiše žensky chrápající, "Chtěla jsem říct... ano, děkuji ti, byl bys velmi laskav. Jsem unavená a cesta je tak tmavá. Byla bych vděčná za tvoji ochranu."

Joffrey zvolal: "Ohaři!"

Sandor Clegane jako by se zhmotnil z nocí, tak rychle se objevil. Vyměnil svoje brnění za červenou vlněnou tuniku s koženou psí hlavou přišitou na přední straně. Jeho spálený obličej ve světle pochodní zářil matnou červení. "Ano, Tvoje Výsosti?" řekl.

"Odveď moji snoubenku zpět do hradu a dohlédni na to, aby se jí nic nestalo," nařídil mu princ stroze. Bez jediného dalšího slova na rozloučenou Joffrey odešel od stolu a nechal ji tam.

Sansa přímo cítila, jak ji Ohař pozoruje. "Myslela sis, že Joff tě tam odvede sám?" Zasmál se. Jeho smích připomínal vrčení psů v jámě. "Na to zapomeň." Bez protestů ji zvedl na nohy. "Pojď, nejsi jediná, kdo se potřebuje vyspat. Příliš jsem pil, a zítra možná budu muset zabít svého bratra." Znovu se dal do smíchu.

Najednou vystrašená strčila Sansa septu Mordane do ramene v naději, že ji probudí, ale ta jenom začala chrápat hlasitěji. Král Robert způsobil veřejné pohoršení a polovina lavic byla najednou prázdná. Hostina skončila a s ní byl u konce i krásný sen.

Ohař vzal do ruky pochodeň, aby jim svítil na cestu. Sansa šla těsně za ním. Země byla kamenitá a nerovná; v mihotavém světle pochodně se zdálo, jako by se pod jejími chodidly posouvala. Držela oči sklopené, dávala pozor, kam klade nohy. Kráčeli mezi altány, před nimiž byly vyvěšeny praporce a erby jednotlivých rytířů, a ticho bylo těžší s každým jejich krokem. Sansa se na něj nedokázala podívat, tolik ji děsil, jenomže byla vychována tak, aby byla za všech okolností zdvořilá. Skutečná dáma by si jeho obličeje nevšímala, říkala si. "Jel jsi dnes opravdu dobře, sere Sandore," přinutila sama sebe říci.

Sandor Clegane na ni vycenil zuby. "Ušetři mne svých plytkých komplimentů, děvče... a toho svého sere. Já žádný rytíř nejsem. Kašlu na ně a na ty jejich přísahy. Můj bratr je rytíř. Viděla jsi ho dnes jet?"

"Ano," zašeptala Sansa rozechvěle. "Byl..."

"Galantní?" dokončil to za ni Ohař.

Uvědomila si, že ji uráží. "Nikdo ho nemohl vystát," podařilo se jí říci, a byla přitom sama na sebe hrdá, protože nelhala. Sandor Clegane se najednou zastavil uprostřed temného prázdného pole. Neměla jinou možnost než zastavit se vedle něho. "Nějaká septa tě dobře vycvičila. Jsi jako jeden z těch ptáků z Letních ostrovů, víš? Malý, hezký, mluvicí ptáček, co opakuje všechna milá slovíčka, která tě naučili říkat."

"To je od tebe nelaskavé." Sansa cítila, jak jí srdce prudce buší v hrudi. "Děsíš mne. Chci jít dál."

"Nikdo ho nemohl vystát" opakoval Ohař svým skřípavým hlasem. "To je do jisté míry pravda. Nikdo nemohl Gregora vystát. Ten chlapec dneska, při jeho druhém souboji, to byla ošklivá záležitost. Viděla jsi to, ne? Bláznivý kluk, ten tam vůbec neměl co pohledávat. Bez peněz, bez panoše, bez kohokoli, kdo by mu pomohl s brněním. Ten límec neměl pořádně upevněný. Myslíš, že Gregor si toho nevšiml? Myslíš, že kopí sera Gregora vyjelo vzhůru čistě náhodou, co? Ty pěkná malá holčičko, jestli tomu věříš, máš stejně dutou hlavu jako ten pták. Gregorovo kopí jde tam, kde ho Gregor chce mít. Podívej se na mě. Podívej se na mě?" Sandor Clegane jí dal svoji velkou ruku pod bradu a násilím jí zvedl obličej. Dřepl si před ni na bobek a zvedl pochodeň výš. "Ted se hezky dívej. Dlouho a důkladně. Sama víš,

že se dívat chceš. Pozoroval jsem tě, jak se ode mne odvracíš po celou dobu na královské cestě. Kašli na to, jen se prostě dívej."

Jeho prsty držely její čelist pevně jako ocelová past a jeho oči se upíraly do jejích. Opilecké oči, podlité krví. Musela se dívat.

Pravá strana jeho obličeje byla štíhlá, s ostrými lícními kostmi a šedým okem pod mohutným obloukem obočím. Nos měl velký a zahnutý, vlasy řídké, tmavé. Nosil je dlouhé a sčesával si je na stranu, protože na druhé polovině hlavy žádné vlasy neměl.

Levá strana jeho obličeje byla zrůdným zbytkem. Ucho měl spálené, nezbylo tam po něm nic než jen otvor. Oko měl stále dobré, ale kolem něj byla pokřivená změť jizev, hladké černé maso tvrdé jako kůže, poďobané krátery a zjizvené hlubokými brázdami, které se při každém jeho pohybu rudě, vlhce zaleskly. Dole u jeho čelisti, tam, kde kdysi bylo sežehnuto maso, byl vidět náznak kosti.

Sansa se dala do pláče. Tehdy ji pustil a uhasil pochodeň v hlíně. "Nemáš na to žádná hezká slova, děvče? Žádný milý kompliment, který tě naučila tvoje septa?" Když nepřicházela žádná odpověď, pokračoval. "Většina lidí si myslí, že se to stalo v nějaké bitvě. Obléhání, hořící věž, nepřítel s pochodní. Jeden blázen se mne ptal, zda to byl dračí dech." Tentokrát byl jeho smích něžnější, ale o to víc hořký. "Já ti povím, jak se to stalo, děvče," řekl hlasem ze tmy, stín naklánějící se tak blízko, že cítila kyselý pach vína z jeho dechu. "Byl jsem mladší než ty, šestiletý, možná sedmiletý chlapec. Ve vesnici, která patřila mému otci, si otevřel dílnu jeden řezbář, a aby si získal přízeň svého pána, posílal mu dary. Ten stařec uměl vyřezávat kouzelné hračky. Nepamatuju si už, co jsem dostal já, ale byl to Gregorův dárek, po kterém jsem toužil. Dřevěný rytíř, celý pomalovaný, každý kloub byl vyřezaný zvlášť a spojený žíněmi, takže s ním člověk mohl bojovat jako s živým. Gregor byl tehdy o pět let starší než já, hračka pro něj nic neznamenala, byl to už panoš, téměř šest stop vysoký a svalnatý jako býk. Tak jsem si jeho rytíře vzal, ale žádnou radost mi to nepřineslo, to ti povídám. Po celou dobu jsem měl strach a on mě s ním opravdu našel. V místnosti byl železný koš. Gregor neřekl ani slovo, jen mě uchopil v podpaždí, přitiskl můj obličej dolů do hořícího uhlí a držel mě tam, zatímco já jsem křičel a křičel. Sama jsi viděla, jak je silný. I tehdy ho ode mne museli odtrhnout tři muži. Septoni káží o sedmi peklech. Co o nich vědí? Jenom člověk, který utrpěl popáleniny, ví, jaké peklo ve skutečnosti je.

Můj otec všem říkal, že moje ložní povlečení chytlo plamenem a naši mistři mi na ránu dali masti. Masti! Gregor také dostal svoje masti. O čtyři roky později ho pomazali sedmi oleji, odrecitoval rytířskou přísahu a Rhaegar Targaryen ho mečem poplácal po rameni a řekl: "Vstaň, sere Gregore."

Skřípavý hlas zmlkl. Tiše dřepěl na bobku před ní, těžkopádný černý obrys vykreslený v noci, skrytý před jejíma očima. Sansa cítila jeho přerývaný dech. Uvědomila si, že je jí ho líto. Strach, který z něj měla, se kamsi vytratil.

Ticho pokračovalo dál a dál, tak dlouho, že se začala bát znovu, ale tentokrát měla strach o něho, ne o sebe samu.'Nahmatala jeho silné rameno. "On není opravdový rytíř," pošeptala mu. Ohař zvrátil hlavu dozadu a zaryčel. Sansa se zapotácela,

couvla před ním, ale on ji chytil za paži. "Ne," zavrčel na ni, "ne ptáčku, on není opravdový rytíř."

Po zbytek cesty do města Sandor Clegane neřekl ani slovo. Odvedl ji tam, kde čekaly vozy, kočímu řekl, aby je odvezl zpátky do Rudé bašty, a vyšplhal do vozu za ní. V tichosti projeli Královou bránou a pak se vydali vzhůru po pochodněmi osvětlených ulicích města. Otevřel pro ni postranní branku a odvedl ji do hradu. Jeho spálený obličej sebou cukal a jeho oči byly zamyšlené, a když stoupali po schodech věže, šel o krok za ní. Odvedl ji do bezpečí, celou cestu až do chodby před její ložnici.

"Děkuji ti, můj pane," špitla Sansa nesměle.

Ohař ji chytil za paži a sklonil se blíž. "Ty věci, co jsem ti dnes v noci povídal," řekl hlasem, který zněl drsněji než obvykle. "Jestli to vyzváníš Joffreyovi... tvojí sestře, tvému otci... komukoli z nich..."

"Nic neřeknu," zašeptala Sansa. "Slibuji."

To nestačilo. "Jestli to vyzváníš komukoli," dokončil to, co měl na srdci, "zabiju tě."

EDDARD

"Poslední stráž jsem u něho v noci držel sám," řekl ser Barristan Selmy, když pohlédli na tělo zadní části vozíku. "Nikoho jiného neměl. Matku v Údolí, jak mi řekli."

V bledém světle úsvitu mladý rytíř vypadal pokojné, jako by spal. Předtím nebyl nijak pohledný, ale smrt vyhladila jeho hrubě tesané rysy a tiché sestry ho oblékly do jeho nejlepší sametové tuniky s vysokým límcem, aby zakryly ránu od kopí na jeho krku. Eddard Stark pohlédl na jeho obličej a říkal si, zda to bylo kvůli němu, že ten chlapec zemřel. Zabit Lannisterovým vazalem, než s ním Ned stačil promluvit; je možné, že to byla pouhá náhoda? Předpokládal, že to už se nikdy nedozví.

"Hugh byl panošem Jona Arryna čtyři roky," pokračoval Selmy. "Král ho pasoval na rytíře před svým odjezdem na sever, na Jonovu památku. Ten chlapec po tom zoufale toužil, ale já se obávám, že na to ještě nebyl připraven."

Ned poslední noc spal špatně a na svůj věk se cítil nesmírně unaven. "Nikdo z nás není nikdy připraven," řekl.

"Na rytířství?"

"Na smrt." Ned něžně přikryl chlapce pláštěm, krví potřísněným kouskem modři lemované srpky měsíců. Až se jeho matka zeptá, proč je její syn mrtvý, uvažoval s hořkostí, řeknou jí, že musel bojovat v turnaji na počest králova pobočníka, Eddarda

Starka. "Tohle bylo zbytečné. Boj by neměl být hrou." Ned se otočil k ženě vedle dvoukoláku, schoulené v šedém hábitu, s obličejem zakrytým až po oči. Tiché sestry připravovaly lidi do hrobu a bylo pramalou radostí ustavičné pohlížet do obličeje smrti. "Pošlete jeho zbroj do Údolí. Jeho matka ji bude chtít."

"Má cenu pořádného kusu stříbra," řekl ser Barristan. "Ten hoch si ji nechal vykovat zvlášť na turnaj. Jednoduchá práce, ale dobrá. Nevím, zda se vůbec stačil vyrovnat s platnéřem."

"Zaplatil včera, můj pane, a zaplatil draze," odpověděl Ned. Tiché sestře řekl: "Pošlete zbroj matce. S platnéřem se vyrovnám sám." Sklonila hlavu.

Potom se ser Barristan odebral s Nedem do králova pavilonu. Tábor začínal ožívat. Nad ohništi syčely a praskaly tučné klobásy, kořenily vzduch vůní česneku a pepře. Mladí panoši pobíhali po pochůzkách, zatímco jejich páni se probouzeli, zívali a protahovali se, na uvítanou dni. Sluha s husou v podpaždí poklekl na koleno, když je spatřil. "Moji páni," zamumlal a husa natáhla krk a štípla ho do prstů. Štíty vystavené venku před každým ze stanů vypovídaly o jejich obyvatelích: stříbrný orel Mořské stráže, pole slavíků Bryceho Carona, hrozen vína Redwynů, pruhovaný kanec, červený vůl, hořící strom, bílý beran, trojitá spirála, purpurový jednorožec, tančící dívka, mouřenín, dvojitá věž, kalous ušatý a jako poslední čistě bílé erby Královské gardy, zářící jako úsvit sám.

"Král se dnes hodlá osobně zúčastnit pranice," řekl ser Barristan, když procházeli kolem štítu sera Merryna, jehož malbu hyzdila hluboká rýha tam, kde dřevo bylo zjizveno kopím Lorase, který ho vyhodil ze sedla.

"Ano," řekl Ned ponuře. Jory ho v noci probudil, aby mu tu novinu osobně zvěstoval. Nebylo divu, že z toho špatně spal.

Pohled sera Barristana byl ustaraný. "Říká se, že noční krásy skomírají za svítání a k dětem vína se v ranním světle často nikdo nehlásí."

"Říká se to," souhlasil Ned, "ale ne o Robertovi." Ostatní muži možná zapomínali na věci vyřčené v opileckém chvástáni, ale Robert Baratheon si je bude pamatovat, a když si je bude pamatovat, nikdy před tím, co řekl, necouvne.

Králův pavilon stál blízko vody a ranní mlhy stoupající z řeky jej věnčily cáry šedi. Byl ze zlatého hedvábí, největší a nejvelkolepější stavba z celého tábora. Venku před vchodem bylo vystavěno Robertovo válečné kladivo vedle obrovitého železného štítu pomalovaného erbem s korunovaným jelenem rodu Baratheonů.

Ned doufal, že krále ještě nalezne ve vínem obluzeném spánku, ale nepoštěstilo se mu to. Našli Roberta pijícího pivo z leštěného rohu a vyřvávajícího svoji nespokojenost na dva mladé panoše, kteří se snažili zapnout ho do jeho zbroje. "Tvoje Výsosti," říkal jeden téměř plačky, "je to příliš malé, nepůjde to." Nemotorně zalapal prsty a límec, který se pokoušel připnout kolem Robertova tlustého krku, spadl na zem.

"Sedm pekel!" zaklel Robert. "To si to mám udělat sám? Pokálet vás oba. Zvedni to.

Nestůj tady a nehleď na mě s otevřenými ústy, Lanceli, zvedni to!"

Chlapec se vrhl po límci a král si všiml, že má společnost. "Jen se podívej na ty pitomce, Nede. Moje žena trvala na tom, že si s sebou vezmu tyhle dva, aby mne obsloužili, jenomže oni jsou spíš ke zlosti než k užitku. Dokonce na člověka ani pořádně nedokáží navléct brnění. Panoši, prý. Já říkám, že to jsou obyčejní pasáci vepřů navlečení v hedvábí."

Nedovi stačil jediný pohled, aby pochopil, v čem spočívá příčina všech obtíží. "Ti chlapci za to nemohou," řekl králi. "Jsi do toho brnění příliš tlustý."

Robert Baratheon se zhluboka napil piva, hodil vyprázdněný roh na kožešiny, kde předtím spal, otřel si ústa hřbetem ruky a zamračeně řekl: "Tlustý? Tlustý, pravíš? Takhle se opovažuješ mluvit se svým králem?" Dal se do smíchu, prudkého jako bouře. "Ach, proklatě, Nede, proč ty máš vždycky pravdu?"

Panoši se nervózně usmívali, dokud se k nim král neotočil. "Vy. Ano, vy oba. slyšeli jste pobočníka. Král je do toho brnění příliš tlustý. Jděte najít sera Arona Santagara. Řekněte mu, že potřebuju napínák na kyrys. Hned! Na co ještě čekáte?"

Chlapci zakopávali jeden o druhého ve snaze vypadnout co nejrychleji ze stanu. Robertovi se podařilo uchovat si vážnou tvář, dokud nebyli pryč. Pak se zhroutil do svého křesla, otřásaje se smíchy.

Ser Barristan Selmy se pochechtával s ním. Dokonce i Eddardovi se podařilo usmát. Do mysli se mu však draly pochmurnější myšlenky. Nemohl si pomoci, aby si nevšiml těch dvou panošů: pohledných chlapců, čistých a dobře stavěných. Jeden byl Sansina věku, s dlouhými zlatými kadeřemi; druhému bylo možná patnáct, měl pískově zbarvené vlasy, chmýří kníru pod bradou a smaragdově zelené oči královny.

"Ach, kéž bych tam tak byl s nimi, abych viděl Santagarův obličej," řekl Robert. "Doufám, že bude mít tolik rozumu, že je pošle k někomu jinému. Měli bychom je nechat běhat celý den!"

"Ti chlapci," zeptal se ho Ned. "To jsou Lannisterové?"

Robert přikývl a otřel si slzy z očí. "Synovci, Synové bratra lorda Tywina. Jednoho z těch mrtvých. Nebo možná živých, když o tom tak přemýšlím. Nepamatuju si to. Moje žena pochází z velmi početné rodiny, Nede."

Z velmi ambiciózní rodiny, pomyslel si Ned. Neměl nic proti těm panošům, ale znepokojovalo ho, když viděl Roberta obklopeného královninými lidmi, ve spánku i bdělého. Zdálo se, že zálusk Lannisterů na úřady a pocty nezná hranic. "Říká se, že ty a královna jste se včera večer pohádali."

Výraz veselí na Robertově obličeji zhořkl. "Ta ženská se snažila zakázat mi účastnit se pranice. Teď trucuje na hradě, budiž proklatá. Tvoje sestra by mě takto nikdy nezahanbila."

"Tys nikdy nepoznal Lyannu tak dobře jako já," řekl mu Ned. "Viděl jsi její krásu, ne

železo pod ní. Ona by ti řekla, že na turnaji nemáš co pohledávat."

"Ty taky?" Robert se zamračil. "Jsi kyselý muž, Starku. Příliš dlouho jsi byl na severu, všechna šťáva v tvém těle zmrzla. Nu, ta moje ve mně stále proudí." Poplácal se po hrudi na stvrzení svých slov.

"Ty jsi král," připomněl mu Ned.

"Sedím.na tom proklatém Železném trůně, protože musím. Znamená to, že nemám stejné potřeby a záliby jako ostatní muži? Trochu vína a tu a tam děvče pištící v posteli, koňská záda mezi nohama? Sedm pekel, Nede, já si chci do někoho praštit."

"Tvoje Výsosti," ozval se ser Barristan Selmy, "nepatří se, aby se král účastnil turnaje. Nebyl by to spravedlivý boj. Kdo by se odvážil udeřit tě?"

Zdálo se, že Robert je upřímně zmaten. "Nu, všichni přece, proklatě. Když budou moci. A poslední muž, co nespadne..."

"... budeš ty," dořekl to za něj Ned. Okamžitě pochopil, že Selmy udeřil na správnou strunu. Nebezpečí pranice byla pro Roberta jenom pikantností, ale tohle se dotklo jeho pýchy. "Ser Barristan má pravdu. V Sedmi královstvích neexistuje muž, který by se odvážil riskovat tvoji nemilost tím, že by ti ublížil"

Král vstal, s obličejem zrudlým. "Chceš říct, že ti střečkující zbabělci by mě nechali zvítězit?"

"Troufám si to tvrdit s jistotou," odpověděl Ned a ser Barristan Selmy přikývl v tichém souhlasu.

Robert byl na okamžik tak rozzuřený, že nebyl schopen slova. Dlouhými kroky přešel stan, prudce se otočil, zamířil na druhou stranu, s obličejem temným a rozezleným. Zvedl svůj kyrys ze žerné a v němém vzteku jím mrštil po Barristanovi Selmym. Starý rytíř uhnul, "Ven!" řekl pak král chladným hlasem. "Ven, než někoho zabiju."

Ser Barristan rychle odešel. Ned už ho chtěl následovat, když na něj král zavolal. "Ty ne, Nede."

Ned se otočil zpátky. Robert zvedl z kožešin svůj roh, naplnil jej pivem ze soudku v koutě stanu a strčil mu ho do ruky. "Pij," řekl stroze.

"Nemám žízeň -"

"Pij. Tvůj král ti to poroučí."

Ned vzal roh a pil. Pivo bylo černé a hutné, tak silné, že ho zaštípalo v očích.

Robert se znovu posadil. "Proklatě, Nede Starku. Ty a Jon Arryn, oba jsem vás měl rád. Co mi to děláte? To jeden z vás se měl stát králem, ty, nebo Jon."

"Tobě přísluší nárok na trůn, Tvoje Výsosti."

"Řekl jsem, že máš pít, ne se se mnou hádat. Když jsi mne udělal králem, měl bys mít alespoň tolik zdvořilosti, že budeš poslouchat, když já mluvím, proklatče. Podívej

se na mě, Nede. Podívej se, co se mnou to kralování udělalo. Bohové, příliš tlustý do svého brnění, jak se tohle vůbec mohlo stát?"

"Roberte..."

"Pij a buď zticha, když mluví král. Přísahám ti, nikdy jsem nebyl tak živý, jako když jsem bojoval o tento trůn, ani tak mrtvý jako teď, když jsem ho vyhrál. A Cersei... Za ni bych měl poděkovat Jonovi. Nepřál jsem si oženit se, poté co mi smrt ukradla Lyannu, ale Jon Arryn tvrdil, že říše potřebuje dědice. Cersei Lannister bude dobrou partií, řekl mi, připoutá ke mne lorda Tywina, kdyby se Viserys Targaryen chtěl někdy pokusit získat nazpět trůn svého otce." Král zavrtěl hlavou. "Měl jsem toho starého muže rád, to přísahám, ale teď si myslím, že to byl vetší blázen než Měsíční chlapec. Ach, Cersei je půvabná na pohled, to nepopírám, ale chladná... Jak si střeží tu svoji kundičku, myslel by sis, že má mezi nohama všechno zlato Casterlyovy skály. Hej, dej mi to pivo, když ho stejně nepiješ." Vzal si roh, vyprázdnil jej, říhl si, otřel si ústa. "Je mi líto tvého děvčete, Nede. Opravdu. Chci říct toho jejího vlka. Můj syn lhal, na to bych vsadil krk. Můj syn... ty svoje děti miluješ, že ano?"

"Celým svým srdcem," odpověděl Ned.

"Dovol mi říct ti tajemství, Nede. Nejednou jsem snil o tom, že se vzdám trůnu. Odpluju na lodi do Svobodných mést se svým koněm a svým kladivem a zbytek života strávím válčením a s děvkami v posteli, protože k tomu jsem byl zrozen. Král, co prodal meč, jak by mě trubadúři milovali. Víš, co mi v tom brání? Pomyšlení na Joffreye na trůnu, s Cersei stojící za ním a našeptávající mu do ucha. Můj syn. Jak jsem jen mohl zplodit syna jako on, Nede?"

"Je to ještě chlapec," řekl Ned zaraženě. On sám prince Joffreye neměl v lásce, ale v Robertově hlase slyšel bolest. "Copak jsi zapomněl, jak jsi ty sám byl divoký v jeho věku?"

"To by mě netrápilo, kdyby chlapec byl divoký, Nede. Ty ho neznáš tak jako já." Povzdechl si a zavrtěl hlavou. "Ech, možná máš pravdu. Jon ze mne často býval zoufalý, a přesto jsem se stal dobrým králem." Když Ned mlčel, Robert na něho pohlédl a zamračil se. "Teď můžeš promluvit a souhlasit se mnou, víš."

"Tvoje Výsosti..." začal Ned opatrně.

Robert Neda plácl do zad. "Ech, řekni, že jsem lepší král než Aerys, a skončíme s tím. Ty jsi nikdy neuměl lhát pro lásku nebo čest, Nede Starku. Ještě nejsem tak stár a teď, když jsi tu se mnou, všechno bude jinak. O naší vládě se ještě bude zpívat a do sedmi pekel s Lannistery. Cítím slaninu. Kdo si myslíš, že dnes bude naším šampiónem? Viděl jsi toho kluka Maceho Tyrella? Rytíř květin mu říkají. To je syn, na kterého by byl pyšný kterýkoli muž. Při posledním turnaji shodil Králokata na ten jeho zlatý zadek, tos měl vidět ten výraz na Cerseině obličeji. Smál jsem se, až mě břicho bolelo. Renly říká, že ten chlapec má sestru, čtrnáctiletou pannu, půvabnou jako jitro samo..."

U stolu na břehu řeky posnídali černý chléb, vařená husí vejce a rybu smaženou s cibulí a slaninu. Králova melancholie roztála s ranní mlhou a netrvalo to dlouho a

Robert jedl pomeranč a vzpomínal na jedno ráno na Orlím hnízdě, když byli chlapci. "... dal Jonovi sud pomerančů, pamatuješ? Jenomže ty plody byly nahnilé, a tak jsem ten svůj hodil přes stůl a zasáhl jsem Dackse přímo do nosu. Pamatuješ si toho Redfortova panoše s obličejem od neštovic? Hodil jeden zpátky po mně, a než Jon stačil zasáhnout, pomeranče létaly přes Velkou síň všemi směry." Hřmotně se smál, a dokonce i Ned se při těch vzpomínkách usmíval.

Tohle je chlapec, se kterým jsem vyrůstal, pomyslel si; tohle je Robert Baratheon, kterého jsem znal a miloval. Kdyby byl schopen dokázat, že Lannisterové stojí za útokem na Brana a že nechali zavraždit Jona Arryna, tento muž by mu naslouchal. Pak by Cersei padla a Králokat s ní, a pokud by se lord Tywin na západě odvážil povstat, Robert by ho rozdrtil, tak jako rozdrtil Rhaegara Targaryena na Trojzubci. Všechno to jasně viděl před sebou.

Snídaně Nedovi chutnala lépe než cokoli, co jedl po dlouhou dobu, a poté už jeho úsměvy přicházely snadněji a častěji, dokud nebyl čas na opětovné zahájení turnaje.

Ned kráčel s králem na kolbiště. Slíbil, že bude sledovat závěrečná klání se Sansou; septě Mordane dnes bylo zle a jeho dcera byla odhodlaná nepřijít o závěrečná klání. Když doprovodil Roberta na jeho místo, všiml si, že Cersei Lannister se nedostavila; její místo vedle krále bylo prázdné. I to Nedovi poskytovalo důvod k naději.

Protlačil si cestu tam, kde seděla jeho dcera, a našel ji právě ve chvíli, kdy zvuk rohů oznámil první klání toho dne. Sansa byla tak pohlcená děním kolem sebe, že si stěží všimla jeho příchodu.

Jako první jezdec se objevil Sandor Clegane. Měl na sobě olivově zelený plášť nad svým sazově šedým brněním. To a jeho přilbice ve tvaru psí hlavy byly jeho jedinými ozdobami.

"Sto zlatých dragonů na Králokata," zvolal Malíček hlasitě, když do kolbiště vjel Jaime Lannister, sedící na elegantním plnokrevném hnědákovi. Kůň na sobě měl čabraku z pozlacených kovových kroužků a Jaime sám se třpytil a blýskal od hlavy až k patě. Dokonce i jeho kopí bylo vyrobeno ze dřeva zlatostromu z Letních ostrovů.

"Beru," křikl na něj zpět lord Renly. "Ohař má dnes ráno nějak hladový pohled."

"Dokonce i hladoví psi si rozmyslí kousat do rukou, které je krmi," opáčil Malíček suše.

Sandor Clegane si se slyšitelným klank spustil hledí a zaujal pozici. Ser Jaime poslal vzdušný polibek jakési krásce z lidu, jemně si spustil hledí a odjel na konec kolbiště. Oba muži si založili dřevce.

Nedovi by se nic nezamlouvalo víc než vidět je oba prohrát, ale Sansa vše sledovala s očima vlhkýma dychtivostí. Koně se rozběhli do klusu a spěšně vztyčená galerie se otřásla. Ohař se při jízdě naklonil kupředu, ale Jaime se v okamžiku těsně před srážkou obratné posunul v sedle. Hrot Cleganova kopí se neškodně svezl po zlatém štítu se znakem lva, zatímco jeho vlastní štít byl zasažen naplno. Dřevo se rozštíplo a Ohař zavrávoral, ze všech sil se snažil udržet v sedle. Sansa zalapala po dechu. Z

davu se ozývaly drsné výkřiky.

"Přemýšlím, za co utratím tvoje peníze," křikl Malíček dolů na lorda Renlyho.

Ohařovi se jen tak tak podařilo udržet se v sedle. Prudce svého koně otočil dokola a odjel na konec kolbiště, aby se připravil ke druhému pokusu. Jaime Lannister odhodil svoje zlomené kopí, sáhl po novém, vyměnil si přitom žert se svým panošem. Ohař popohnal svého koně do prudkého klusu. Lannister mu vyjel vstříc. Tentokrát, když se Jaime posunul v sedle, Sandor Clegane se pohnul s ním. Obě kopí se zlomila vpůli, a než se usadily třísky, plnokrevný hnědák bez jezdce cválal pryč, hledaje trávu, zatímco ser Jaime Lannister se válel v hlíně, celý zlatý a pomačkaný.

"Já věděla, že to Ohař vyhraje," řekla Sansa. Malíček na ni křikl: "Pokud víš, kdo vyhraje druhý souboj, promluv hned, než mě lord Renly dočista oškube," zavolal na ni. Ned se usmál.

"Škoda, že tu Skřet není s námi," poznamenal lord Renly. "Vyhrál bych dvakrát tolik."

Jaime Lannister byl opět na nohou, ale jeho zdobená přilbice ve tvaru lví hlavy se při pádu otočila dokola a promáčkla se, takže ji nemohl sundat z hlavy. Lidé na něj pokřikovali a ukazovali si, dámy a pánové se snažili utlumit svoje chichotání a nad tím vším Ned slyšel krále Roberta, jak se směje hlasitěji než kdokoli jiný. Nakonec museli Lva z Lannisterů odvést ke kováři, slepého a potácejícího se.

Do té doby byl na pozici na konci kolbiště připraven ser Gregor Clegane. Byl mohutný, ten největší muž, jakého kdy Eddard Stark viděl, Robert Baratheon a jeho bratři také byli velcí muži, stejně jako Ohař, a na severu na Zimohradu žil slabomyslný hoch jménem Hodor, který z nich všech činil trpaslíky, ale tento rytíř, jemuž říkali Hora, která jede, by Hodora o pěkný kus převyšoval. Byl o hodné přes sedm stop vysoký, spíš k osmi, s masivními rameny a pažemi silnými jako kmeny mladých stromů. Jeho oř mezi jeho nohama ve zbroji vyhlížel jako poník a kopí, které nesl, vypadalo malé jako násada od koštěte.

Na rozdíl od svého bratra ser Gregor nežil u dvora. Byl to samotář, který zřídkakdy opouštěl svoje vlastní pozemky, snad jen kvůli válkám a turnajům. Když padlo Královo přístaviště, byl s lordem Tywinem. Nové pasovaný sedmnáctiletý rytíř, dokonce i tehdy pozoruhodný svou velikostí a nezkrotnou divokostí. Někteří říkali, že to byl Gregor, kdo roztříštil o zeď lebku maličkého prince, kojeňátka Aegona Targaryena, a šeptalo se, že potom znásilnil jeho matku, dornskou princeznu Eliu, načež ji probodl mečem. Tyhle věci se povídaly jenom tehdy, když Gregor nebyl v doslechu.

Ned Stark si nevzpomínal, že by s tím mužem kdy hovořil, třebaže Gregor s nimi jel během rebelie Balona Greyjoye, jeden rytíř mezi tisícovkami. Znepokojeně ho pozoroval, Ned zřídkakdy přikládal váhu pomluvám, ale to, co se povídalo o seru Gregorovi, bylo víc než zlověstné. Brzy se měl potřetí oženit a proslýchaly se temné řeči o úmrtích jeho prvních dvou manželek. Říkalo se, že jeho pevnost je ponurým místem, kde služebnictvo mizí ve velkých počtech, a dokonce i psi se bojí vstoupit do hodovní síně. Také tam byla jeho sestra, která zemřela mladá za podivných okolností, a oheň, co znetvořil jeho bratra, a nehoda při lovu, během které zahynul

jejich otec. Gregor zdědil pevnost, zlato a rodinné pozemky. Jeho mladší bratr Sandor odešel téhož dne, aby složil slib věrnosti Lannisterům a vstoupil do jejich služeb, a říkalo se, že domů se od té doby nikdy nevrátil, dokonce ani na návštěvu.

Když na kolbiště vjel Rytíř květin, davem se rozlehlo mumlání a Ned uslyšel Sansu dychtivé zašeptat: "Och, ten je krásný." Ser Loras Tyrell byl štíhlý jako stvol rákosu a oblečený byl v pohádkové stříbrné zbroji vyleštěné do oslepující záře, zdobené rytinami popínavých rostlin a droboučkých pomněnek. Ve stejném okamžiku jako Ned si lid uvědomil, že modř květin pochází ze safírů; z tisíce hrdel se k nebi vzneslo zalapání po dechu. Přes chlapcova ramena visel nařasený těžký plást. Byl z pomněnek, ze stovek skutečných čerstvých květin všitých do vlněného podkladu.

Jeho kůň byl stejně štíhlý jako jezdec, nádherná šedá klisna, zrozená k rychlosti. Když hřebec sera Gregora ucítil její pach, zaržál. Chlapec z Vysoké zahrady udělal cosi s nohama a jeho kůň se vzepjal stranou, hbitý jako tanečník. Sansa Neda zatahala za rukáv. "Otče, nedovol seru Gregorovi ublížit mu," řekla. Ned viděl, že u sebe má růži, co jí ser Loras včera daroval. Jory mu o tom také pověděl.

"Tohle jsou turnajové dřevce," vysvětlil své dceři. "Dělají je tak, aby se rozlomily při nárazu, takže se nikomu nic nestane." Přesto si nemohl nevzpomenout na mrtvého chlapce ležícího v dvoukoláku s pláštěm lemovaným srpky měsíce, a slova mu v hrdle náhle zhořkla.

Seru Gregorovi se nedařilo udržet svého koně. Oř řehtal, ryl kopyty do země a potřásal hlavou. Hora zvíře prudce kopl do slabin okovanými jezdeckými botami. Kůň se vzepjal a málem ho vyhodil ze sedla.

Rytíř květin pozdravil krále, odjel na konec kolbiště a založil si kopí, připraven. Ser Gregor konečně uklidnil svého oře, zápole s otěžemi. A najednou to začalo. Horův oř propukl v prudký cval, divoce se vrhl vpřed, zatímco klisna se rozběhla hladce jako příliv hedvábí. Ser Gregor otočil svůj štít do pozice, zažongloval s dřevcem a po celou dobu se přitom snažil udržet svého neposlušného koně v přímé linii a najednou byl Loras Tyrell u něho, namířil hrot kopí na svého protivníka a v dalším okamžiku už Hora padal. Byl tak obrovitý, že svého koně strhl na zem s sebou ve změti oceli a masa.

Ned slyšel výkřiky, povzbuzování, pískání, šokovaná lapání po dechu, vzrušené mumlání a nad tím vším skřípavý, nevázaný smích Ohaře. Rytíř květin se svým koněm zastavil na konci kolbiště. Jeho kopí nebylo dokonce ani zlomené. Zvedl si hledí", usmál se a safíry jeho zbroje se zaleskly ve slunci. Dav z něho šílel.

Uprostřed kolbiště se ser Gregor Clegane vyprostil zpod svého koně a namáhavě vstal. Sundal si přilbici z hlavy a praštil jí o zem. Jeho obličej byl temný vzteky a vlasy mu spadly do očí, "Můj meč," křikl na svého panoše a chlapec se k němu rozběhl. Mezitím vstal také jeho kůň.

Gregor Clegane koně zabil jediným úderem vedeným s takovou prudkostí, že zvířeti napolo uťal hlavu. Oslavné volání se v okamžiku změnilo ve výkřiky hrůzy. Kůň klesl na kolena, a když umíral, žalostně řičel. Do té doby již ser Gregor kráčel po kolbišti směrem k seru Lorasi Tyrellovi, se svým zakrváceným mečem v ruce. "Zastavte ho!"

vykřikl Ned, ale jeho slova zanikla ve všeobecném pozdvižení. Všichni ostatní také křičeli a Sansa plakala.

Všechno se to seběhlo tak rychle. Rytíř květin také zavolal, aby mu přinesli meč, ale ser Gregor odstrčil jeho panoše stranou a chňapl po uzdě jeho koně. Klisna ucítila krev a vzepjala se. Loras Tyrell se držel v sedle, ale jen tak tak. Ser Gregor mávl svým mečem, prudkým obouručním úderem, který chlapce zasáhl do hrudníku a vyhodil ho ze sedla. Kůň v panice odběhl pryč, zatímco ser Loras zůstal zděšený ležet na zemi. Ale když Gregor zvedl svůj meč k smrtícímu úderu, skřípavý hlas ho varoval: "Nech ho být!" a v oceli oděná ruka jej odtáhla pryč od chlapce.

Hora se v němé zuřivosti otočil, mávl svým dlouhým mečem ve vražedném oblouku, do kterého vložil všechnu svou sílu, ale Ohař ránu zachytil a odrazil ji a po dobu, která se zdála být věčností, tam oba bratři stáli a sekali po sobe, zatímco ohromenému seru Lorasi Tyrellovi pomáhali do bezpečí. Třikrát Ned viděl sera Gregora mířit vražednými údery na hlavu v přilbici ve tvaru psa, ale Sandor ani jednou nesekl mečem po nechráněném obličeji svého bratra.

Byl to králův hlas, který vše ukončil... Králův hlas a dvacet ozbrojenců. Jon Arryn jim říkával, že velitel potřebuje mít silný hlas do bitvy, a Robert prokázal, že to je pravda, již toho dne na Trojzubci. Použil svůj hlas i nyní: "PŘESTAŇTE S TÍM ŠÍLENSTVÍM!" zahřímal, "VE JMÉNU VAŠEHO KRÁLE!"

Ohař poklekl na koleno. Vzduch proťal poslední úder sera Gregora a rytíř se konečně vzpamatoval. Upustil meč a zamračeně pohlédl na Roberta, obklopen jeho Královskou gardou a tuctem dalších rytířů a zbrojnošů. Beze slova se otočil, protlačil se kolem Barristana Selmyho a odkráčel z kolbiště. "Nechte ho jít," řekl Robert a tak rychle jako odezněla jeho slova, bylo náhle po všem.

"Je teď Ohař vítězem?" zeptala se Sansa Neda.

"Ne," odpověděl jí, "Ještě bude poslední kláni, mezi Ohařem a Rytířem květin."

Ale Sansa přece jen měla pravdu. O pár okamžiků později ser Loras Tyrell vešel zpátky do kolbiště v prostém lněném kabátci a řekl Sandoru Cleganovi: "Vděčím ti za svůj život. Den patří tobě, sere."

"Já nejsem žádný ser" odpověděl Ohař, ale přijal vítězství i šampiónův měšec a, možná poprvé v životě, i lásku obyčejného lidu. Zdravili ho a provolávali mu slávu, zatímco on opouštěl kolbiště, aby se vrátil do svého pavilonu.

Když Ned kráčel se Sansou k zápasišti lukostřelců, Malíček, lord Renly a někteří z dalších se k nim připojili. "Tyrell měl vědět, že ta klisna je v období páření," řekl Malíček. "Přísahal bych, že ten kluk celou věc naplánoval. Gregor vždycky měl v oblibě velké, neposlušné oře, spíš živé než rozumné." Zdálo se, že ta představa ho pobavila.

Nepobavila však sera Barristana Selmyho. "V úskocích je pramálo cti," řekl starý muž škrobeně.

Toho odpoledne chlapec jménem Anguy, obyčejný mladík bez erbu z Dornských

blat, vyhrál lukostřeleckou soutěž, při které porazil sera Balona Swanna a Jalabhara Xho o sto kroků, poté, co všichni ostatní lukostřelci byli při střílení na kratší vzdálenosti vyloučeni. Ned poslal Alyna, aby ho vyhledal a nabídl mu místo v pobočníkově stráži, ale chlapec byl opilý vínem, vítězstvím a bohatstvím, o jakém se mu nikdy nesnilo, a odmítl jeho nabídku.

Pak celé tři hodiny probíhala pranice. Zúčastnilo se jí téměř čtyřicet mužů, svobodní jezdci a pokoutní rytíři i nově jmenovaní panoši dychtící po slávě. Bojovali s otupenými zbraněmi ve změti bláta a krve, malé skupinky útočící proti sobě a pak se obracející jeden proti druhému, jak se formovala a bortila chvilková spojenectví, dokud v zápasišti nezůstal na koni jediný muž. Vítězem se stal Rudý kněz, Thoros z Myru, šílenec, který si oholil hlavu a bojoval s plamenným mečem. Vyhrál pranice už předtím; plamenný meč děsil koně ostatních jezdců a nic nedokázalo vyděsit Thorose. Konečným výsledkem byla tři zlomená žebra, roztříštěná klíční kost, tucet zhmožděných prstů, dva koně, které bylo nutno utratit, a mnohem víc řezných a tržných ran, pohmožděnin a modřin, než se kdokoli namáhal počítat. Ned byl neskonale šťastný, že Robert se toho nezúčastnil.

Toho večera při hostině byl Eddard Stark mnohem plnější naděje, než byl po dlouhý čas. Robert byl ve skvělé náladě, Lannistery nebylo nikde vidět, a dokonce i jeho dcery se chovaly poslušně. Jory přivedl Aryu, aby se k nim připojila, a Sansa byla na svoji sestru milá. "Turnaj byl úchvatný," povzdechla si. "Měla jsi tam také přijít. Jak se ti tančilo?"

"Jsem bolavá po celém těle," odpověděla Arya šťastně a hrdě jí ukázala velkou purpurovou modřinu na noze.

"Ty musíš být hrozná tanečnice," řekla Sansa pochybovačně.

Později, když Sansa odešla, aby si poslechla skupinu trubadúrů, jak předvádějí složitou kolovou píseň vzájemně propojených balad zvaných "Tanec draků", Ned si modřinu prohlédl sám. "Doufám, že Forel na tebe není příliš tvrdý," řekl s obavami v hlase.

Arya stála na jedné noze. V poslední době se v tom o hodně zdokonalila. "Syrio říká, že každá bolest je lekcí a každá lekce tě dělá lepším."

Ned se zamračil. Ten muž, Syrio Forel, k nim přišel s vynikající pověstí a jeho okázalý braavoský styl se dobře hodil k Aryinu štíhlému meči, a přesto... před pár dny chodila po hrade s páskou černého hedvábí uvázanou přes oči. Řekla mu, že Syrio ji učí vidět ušima, nosem a kůží. Předtím ji učil dělat rychlé otočky a přemety dozadu. "Aryo, jsi si jistá, že v tom chceš pokračovat?"

Přikývla. "Zítra budeme chytat kočky."

"Kočky." Ned si povzdechl. "Možná to byla chyba najmout Braavosana. Jestli chceš, požádám Joryho, aby se sám zhostil tvého výcviku. Nebo bych mohl utratit tiché slovo se serem Barristanem. Jako mladík uměl zacházet s mečem nejlépe ze všech mužů v Sedmi královstvích."

"Já je nechci," řekla Arya. "Chci Syria."

Ned si prohrábl vlasy prsty. Jakýkoli slušný zbrojnoš by Arye poskytl základy útočení a obrany i bez těch nesmyslných šátků přes oči, přemetů a poskakování na jedné noze, ale znal svoji mladší dceru natolik, aby chápal, že nemá smysl dohadovat se s tím umíněným stvořením. "Jak si přeješ," řekl. Určité ji to beztak brzy unaví. "Snaž se být opatrná."

"Budu," slíbila mu vážně, když hladce přeskočila z pravé nohy na levou.

O hodně později, když děvčata odvedl zpátky přes město do hradu a dohlédl na to, aby obě byly bezpečné v postelích, Sansa se svými sny a Arya se svými modřinami, Ned vyšel do svých vlastních komnat na vrcholu Pobočníkovy věže. Přes den bylo teplo a v místnosti bylo dusno a zatuchlo. Ned přešel k oknu a otevřel těžké okenice, aby dovnitř vpustil chladný noční vzduch. Všiml si mihotavé záře svíce vycházející z Malíčkových oken na druhé straně Velkého nádvoří. Bylo hodně po půlnoci. Dole u řeky začaly teprve nyní odeznívat výkřiky opilých kumpánů.

Vytáhl dýku a prohlížel si ji, Malíčkova Čepel, získaná Tyrionem Lannisterem v sázce při turnaji, poslaná, aby Brana zabila ve spánku. Proč? Proč by Skřet chtěl mít Brana mrtvého? Proč by kdokoli chtěl mít Brana mrtvého?

Dýka, Branův pád, to všechno nějak souviselo se smrtí Jona Arryna, cítil to v kostech, ale pravda o Jonově smrti pro něj zůstávala stejnou záhadou jako na samém začátku. Lord Stannis do Králova přístaviště na turnaj nepřijel. Lysa Arryn dál mlčela za vysokými zdmi Orlího hnízda. Panoš byl mrtvý a Jory stále pátral v nevěstincích. Co jiného má kromě Robertova bastarda?

O tom, že zasmušilý učeň mistra zbrojíře je královým synem, Ned nepochyboval. Vzhled Baratheonů byl vpečetěn v jeho obličeji, v jeho Čelistech, v jeho očích, v černých vlasech. Renly byl příliš mladý, aby mohl zplodit syna takového věku, Stannis příliš chladný a hrdý ve své počestnosti. Gendry musí být Robertův.

Ale kam se s tím, že tohle ví, dostal? Král měl jiné nemanželské děti rozptýlené po Sedmi královstvích. Otevřeně se přiznal k jednomu ze svých bastardů, chlapci Branova věku, jehož matka byla urozená dáma. Chlapec byl vychováván majordomem lorda Renlyho v Bouřlivém konci.

Ned si vzpomínal také na Robertovo první dítě, dceru narozenou v Údolí, když Robert sám byl stěží víc než chlapcem. Roztomilá malá holčička; mladý lord z Bouřlivého konce se do ní zbláznil. Chodíval tam denně na návštěvy, aby si s dítětem pohrál, a o matku dočista ztratil zájem. Neda tam často vodil s sebou jako společníka, ať už si to přál, či ne. Uvědomil si, že dívce teď bude sedmnáct či osmnáct; bude starší, než byl Robert, když ji zplodil. Podivná myšlenka.

Cersei jistě nebyla úlety svého královského chotě potěšena, ale koneckonců zas tolik nezáleželo na tom, zda král má jednoho bastarda nebo sto. Právo a obyčej zaručovaly nemanželským potomkům jen málo nároků. Gendry, ta dívka v Údolí, chlapec v Bouřlivém konci, žádný z nich nemohl ohrozit Robertovy pravoplatné

dědice...

Jeho přemítání bylo narušeno tichým zaklepáním na dveře. "Přišel tě navštívit nějaký muž, můj pane," zavolal Harwin. "Nechce říct svoje jméno."

"Pošli ho dál," řekl Ned udivené.

Návštěvník byl muž v popraskaných, blátem potřísněných botách a těžkém hnědém hávu z té nejhrubší tkaniny, s obličejem zakrytým kápí a rukama zastrčenýma do objemných rukávů. "Kdo jsi?" zeptal se Ned.

"Přítel," odpověděl muž v kápi podivným, tichým hlasem. "Musíme si promluvit o samotě, lorde Starku."

Zvědavost byla silnější než opatrnost. "Harwine, nech nás o samotě," nařídil. Teprve tehdy, když byli sami za zavřenými dveřmi, jeho návštěvník si stáhl kápi z čela.

"Lord Varys?" vydechl Ned udiveně.

"Lorde Starku," řekl Varys zdvořile a posadil se. "Napadlo mne, zda bych tě mohl poprosit o něco k pití?"

Ned naplnil dva poháry letním vínem a podal jeden Varysovi. "Mohl bych procházet na stopu od tebe a nepoznal bych tě," řekl nevěřícně. Nikdy neviděl eunucha oblečeného jinak než v hedvábí, sametu a nejbohatším damašku a tento muž páchl potem, místo aby voněl liliemi.

"V to jsem hluboce doufal," řekl Varys s úsměvem. "Nechci, aby se jistí lidé dozvěděli, že jsme spolu hovořili v soukromí. Královna si tě dobře hlídá. Tohle víno je velmi dobré. Děkuji ti."

"Jak ses dostal kolem mých dalších strážných?" zeptal se Ned. Porther a Cayn stáli na stráži venku před věží a Alyn na schodech.

"Rudá bašta má cesty známé jenom duchům a pavoukům." Varys se omluvně usmál. "Nezdržím tě dlouho, můj pane. Jsou zde určité věci, které bys měl vědět. Jsi pobočník krále a král je blázen." Eunuchův maskovací tón byl pryč; nyní byl jeho hlas tenký a ostrý jako bič. "Tvůj přítel, to vím, ale přesto blázen... a odsouzený k záhubě, pokud ho neochráníš. Dnes měl namále. Doufali, že ho při turnaji zabijí.”

Ned na okamžik oněměl šokem. "Kdo?"

Varys se napil vína. "Pokud ti to opravdu musím říkat, pak jsi větší blázen než Robert sám, a já přišel za nesprávným člověkem."

"Lannisterové," řekl Ned. "Královna... ne, tomu nevěřím, dokonce ani Cersei taková není. Ona ho žádala, aby nebojoval!"

"Ona mu zakázala bojovat, před jeho bratrem, jeho rytíři a polovinou dvora. Řekni mi upřímně, znáš jistější způsob, jak krále Roberta vehnat do boje? Ptám se tě."

Ned měl nepříjemný pocit v útrobách. Eunuch mluvil pravdu; řekněte Robertovi

Baratheonovi, že nemůže, nesmí nebo by neměl dělat to či ono a bude to totéž, jako byste ho do toho vehnali. "Dokonce i kdyby bojoval, kdo by se odvážil udeřit krále?"

Varys pokrčil rameny. "Pranice se zúčastnilo čtyřicet jezdců. Lannisterové mají mnoho přátel. Uprostřed toho chaosu, s řehtajícími koňmi a lámajícími se kostmi a Thorosem z Myru mávajícím tím svým absurdním plamenným mečem, kdo by to mohl nazvat vraždou, kdyby některý z úderů usmrtil Jeho Výsost?" Přešel ke karafě a dolil si pohár. "Až by ten strašný čin byl spáchán, vrah by byl bez sebe žalem. Téměř ho slyším plakat. Jak smutné. Ovšem není pochyb o tom, že velkodušná a vznešená vdova by se smilovala, zvedla by toho ubohého nešťastníka z prachu a požehnala by mu něžným polibkem odpuštění. Dobrý král Joffrey by neměl jinou možnost než ho omilostnit." Eunuch si zamnul bradu. "Nebo by Cersei možná nařídila, aby mu ser Hyn sťal hlavu, což by pro Lannistery bylo mnohem méně riskantní, ovšem pro jejich přítelíčka by to zřejmě bylo poměrně nemilým překvapením."

Ned cítil, jak v něm narůstá hněv. "Ty jsi o tom spiknutí věděl, a přesto jsi nic neudělal."

"Já poroučím našeptávačům, ne bojovníkům."

"Mohl jsi za mnou přijít dřív."

"Ach, ano, to připouštím. A ty by ses rozběhl rovnou za králem, viď? A když by si Robert vyslechl, jaké mu hrozí nebezpečí, co myslíš, že by udělal? Přemýšlej o tom."

Ned se nad tím zamyslel. "Proklel by je všechny a šel by do boje tak či tak, aby jim ukázal, že se nebojí."

Varys rozpřáhl ruce. "Přiznám se ti ještě k něčemu, lorde Eddarda. Byl jsem zvědavý, co uděláš ty. Proč jsi za mnou nepřišel? ptáš se, a já musím odpovědět: Nu, protože jsem ti nedůvěřoval, můj pane."

"Ty jsi nedůvěřoval mně?" Ned byl upřímně ohromen.

"Rudá bašta je přístřeším pro dva druhy lidí, lorde Eddarda," řekl Varys. "Pro ty, kteří jsou věrní říši. a pro ty, co jsou věrní jen sami sobě. Až do dnešního rána jsem nebyl schopen říci, na kterou stranu patříš ty... Tak jsem čekal, abych viděl,.., ale nyní to vím s jistotou." Usmál se boubelatým našpuleným úsměvem a jeho soukromý obličej a veřejná maska se na okamžik staly jedním. "Začínám chápat, že královna z tebe má strach. To tedy začínám."

"To tebe by se měla bát," namítl Ned.

"Ne. Já jsem jen to, co jsem. Král mne využívá, to ano, ale stydí se za to. Náš král Robert je tím nejmocnějším válečníkem na světě a tak silný muž má málo v lásce hady, špehy a eunuchy. Kdyby měl přijít den, kdy mu Cersei pošeptá: ‚Zab toho muže,' Hyn Payne mi v oka mrknutí setne hlavu a kdo pak bude truchlit pro ubohého Varyse? Na severu ani na jihu písně pro pavouky nezpívají." Natáhl se a dotkl se Neda svojí otylou měkkou rukou. "Ale ty, lorde Starku... myslím si... ne, vím..., že tebe nezabije, dokonce ani kvůli královně, a právě v tom možná spočívá naše

spása."

Bylo toho na něj příliš najednou. Eddard Stark na okamžik netoužil po ničem jiném než vrátit se do Zimohradu, do čisté prostoty severu, kde nepřáteli byla zima a divocí za Zdí. "Robert jistě má jiné loajální přátele," namítl, "Svoje bratry, svoji -"

"Ženu?" dořekl to za něj Varys s úsměvem, který řezal jako ostří nože. "Jeho bratři nenávidí Lannistery, to je pravda, ale nenávidět královnu a milovat krále není jedna a tatáž věc, nemyslíš? Ser Barristan miluje svoji čest a velmistr Pycelle miluje svůj úřad a Malíček miluje svůj Malíček."

"Královská garda -"

"Papírový štít," řekl eunuch. "Snaž se netvářit tak šokované, lorde Starku. Jaime Lannister sám odpřísáhl věrnost králi jako bratr Bílých mečů, a přitom všichni víme, jakou má jeho přísaha cenu. Dny, kdy bílý plášť nosili muži jako Ryam Redwyne a princ Aemon Dračí rytíř, se změnily v prach a písně. Z těch sedmi je pouze ser Barristan ze skutečné oceli, a ser Barristan je starý. Ser Boros a ser Meryn jsou až do morku kostí královninými muži a mám hluboké podezření ohledně ostatních. Ne, můj pane, kdyby ti muži měli odhalit svou pravou tvář, obávám se, že ty budeš jediný skutečný přítel, který Robertovi zůstane."

"Na tohle je třeba Roberta upozornit," řekl Ned. "Jestli to, co říkáš, je pravda, jestli je dokonce jen část toho pravda, král si to musí vyslechnout sám."

"A jaký důkaz mu předložíme? Moje slova proti jejich? Moje malé ptáčky proti královně a Králokatovi, proti jeho bratrům a jeho radě, proti strážcům východu a západu, proti celé moci Casterlyovy skály? To raději rovnou pošli pro sera Hyna, ušetříme si čas. Já vím, kde tyhle cesty končívají."

"Ano, ale pokud je to, co říkáš, pravda, využijí další příležitosti, která se jim nabídne, a pokusí se o to znovu."

"To opravdu udělají," řekl Varys, "a obávám se, že spíš dříve než později. Myslím, že je nejvyšší měrou znervózňuješ, lorde Eddarde. Ovšem moji malí ptáčkové budou naslouchat a společně jim možná budeme schopni jejich plány překazit, ty a já." Vstal a stáhl si kápi do obličeje, aby ho nikdo nepoznal. "Děkuji ti za víno. Ještě si spolu promluvíme. Až se se mnou příště setkáš na zasedání rady, chovej se ke mně svým obvyklým pohrdavým způsobem. Nemělo by ti to činit potíže."

Byl už u dveří, když Ned zavolal: "Varysi." Eunuch se k němu otočil. "Jak zemřel Jon Arryn?"

"Říkal jsem si. kdy se na to zeptáš."

"Pověz mi to."

"Slzy z Lys tomu říkají. Vzácná a drahá věc, průzračná a sladká jako voda, a nezanechává žádnou stopu. Prosil jsem lorda Arryna, aby používal ochutnávače, v této místnosti jsem ho o to prosil, jenomže on moje prosby nevyslyšel. Jenom ten,

kdo je méně než člověkem, by mohl dokonce jen pomýšlet na takovou věc, řekl mi."

Ned musel znát zbytek. "Kdo mu dal ten jed?"

"Nepochybně nějaký drahý, milý přítel, který s ním často jídával u jednoho stolu. Ach, jenomže který? Je hodně takových mužů. Lord Arryn byl laskavý, důvěřivý člověk." Eunuch si povzdechl. "Byl tu jeden chlapec. Za vše, čím byl, mohl být vděčný Jonu Arrynovi, ale když vdova utekla do Orlího hnízda se vším svým služebnictvem, on zůstal v Králové přístavišti a dobře se mu tu dařilo. Vždycky potěší moje srdce, když vidím, jak se mládí dovede v našem světě prosadit." Z jeho hlasu znovu zazníval bič, každé slovo bylo hlasitým prásknutím. "Byl skutečně galantní postavou na turnaji, v tom svém zbrusu novém brnění se srpky měsíců na plášti. Škoda, že zemřel tak předčasné, než jsi s ním stačil promluvit..."

Ned se sám cítil napolo otrávený. "Ten panoš," zašeptal. "Ser Hugh." Kola uprostřed kol, co jsou uprostřed kol. Nedova hlava pulzovala. "Proč? Proč teď? Jon Arryn byl pobočníkem celých čtrnáct let! Co udělal, že ho najednou museli zabít?"

"Kladl otázky," odpověděl Varys a vyklouzl ze dveří.

TYRION

Třesoucí se v chladu před úsvitem, s pohledem upřeným na Chiggena, který porážel jeho koně, Tyrion Lannister si imaginární křídou udělal čárku za další dluh Starků. Když v podřepu sedící žoldnéř otevřel stahovací dýkou břicho zvířete, z nitra trupu stoupala bílá pára. Jeho ruce se pohybovaly obratně, bez jediného chybného řezu; práci bylo třeba udělat co nejrychleji, než pach krve přiláká stínokočky z jejich výšin.

"Dnes večer žádný z nás nebude mít hlad," řekl Bronn. Sám byl takřka stínem; na kost vyzáblý a jako kost tvrdý, s černýma očima, dlouhými černými vlasy a černým strništěm na bradě.

"Někteří z nás možná ano," řekl mu Tyrion. "Já koně jím nerad. Především své koně."

"Maso je maso," odbyl ho Bronn s pokrčením ramen. "Dothrakové mají koňské maso raději než hovězí nebo vepřové."

"Považuješ mne snad za Dothraka?" zeptal se Tyrion kysele. Dothrakové jedli koně, to byla pravda; také nechávali deformované děti divokým psům, kteří běželi vzadu za khalasary. Dothrácké zvyky ho pramálo přitahovaly.

Chiggen ze zakrváceného trupu uřízl tenký pruh masa a podržel ho ve vzduchu, aby si ho prohlédl. "Nechceš ochutnat, trpaslíku?"

"Tu klisnu mi můj bratr Jaime daroval k mému dvacátému třetímu dni jména," řekl

Tyrion bezvýrazným hlasem.

"V tom případě mu poděkuj za nás za všechny, pokud ho ještě někdy uvidíš." Chiggen se zašklebil, odhalil svoje žluté zuby a polkl syrové maso na dvě kousnutí, "Zdá se, že byla dobře živená."

"Lepší bude, když si maso opečeš s cibulí," poznamenal Bronn.

Tyrion se beze slova odbelhal stranou. Chlad se usadil hluboko v jeho kostech a nohy měl tak bolavé, že byl stěží schopen chůze. Možná jeho mrtvá klisna nakonec měla víc štěstí než on. On před sebou mel hodiny další jízdy, doplněné jen pár sousty jídla a krátkým, studeným spánkem na tvrdé zemi, a pak další noc úplně stejnou a další a další a jen bohové věděli, kdy to skončí. "Budiž prokleta," zamumlal, když s námahou kulhal po cestě, aby se připojil ke svým věznitelům, "budiž prokleta ona a všichni Starkové."

Ta vzpomínka jej stále pálila. V jednom okamžiku si objednával večeři a v dalším stál proti místnosti plné ozbrojených mužů, s Jyckem sahajícím po meči, a ta tlustá hostinská křičela: "Ne meče, ne tady, prosím, urození pánové!"

Tyrion spěšně zkroutil Jyckovu paži dolů, než je oba mohli rozsekat na kusy. "Kam se poděla tvoje slušnost, Jycku? Naše dobrá hostitelka říká, že tu žádné meče nechce. Udělej, oč žádá." Vynutil ze sebe úsměv, který musel vypadat stejně nejistě jako on sám. "Dopouštíš se smutného omylu, lady Stark. Nehrál jsem žádnou roli při pokusu zavraždit tvého syna. Na mou čest -"

"Lannisterská čest," to bylo vše, co řekla. Zvedla ruce, aby se všichni v místnosti mohli podívat. "To jeho dýka zanechala tyto jizvy na mých prstech. Čepel, kterou poslal, aby podřízla mému synovi hrdlo."

Tyrion cítil hněv kolem sebe, hustý a dusivý, přiživený hlubokými řezy v rukou té Starkovic ženské. "Zabte ho," zasyčela jakási opilá coura zezadu a ostatní hlasy se k jejímu volání přidaly, rychleji, než by byl věřil. Samí cizinci, ještě před chvílí přátelští, ale teď volali po jeho krvi, jako honicí psi na stopě.

Tyrion hlasitě promluvil a snažil se přitom zabránit chvění svého hlasu. "Pokud lady Stark vén, že mám na svědomí nějaký zločin, půjdu s ní a budu se z něho zodpovídat."

Byl to jediný možný způsob. Snažit se probít si cestu z té kaše by bylo jistou pozvánkou do předčasného hrobu. Na prosbu té Starkovic ženské o pomoc odpověděl dobrý tucet mužů: jeden z Harrenhalu, tři Brackenové, pár nechutných žoldáků, kteří vypadali, že by ho zabili dřív, než by si stačili odplivnout, a nějací blázniví zemědělští nádeníci, kteří bezpochyby neměli ponětí, co vlastně dělají. Co proti nim měl Tyrion? Dýku u svého pasu a dva muže. Jyck se mečem uměl co ohánět, ale s Morrekem mohl sotva počítat; byl to zčásti koňský pacholek, zčásti kuchař, zčásti sluha, ale rozhodné ne voják. A co se týkalo Yorena, jeho city mohly být jakékoli, černí bratři odpřísáhli, že se nezúčastní žádných bitek a šarvátek po celé říši. Yoren by neudělal vůbec nic.

A vskutku, když starý rytíř po boku Catelyn Stark řekl,- "Vezměte jim zbraně!" černý bratr tiše ustoupil stranou, zatímco žoldák Bronn vykročil kupředu, vyrval meč z Jyckových prstů a všem jim sebral jejich dýky. "Dobře," řekl starý muž, když napětí v jídelně znatelně pokleslo, "výborně." Tyrion ten drsný hlas poznal; zbrojmistr ze Zimohradu, zbavený svých licousů.

Hostinská Catelyn Stark prosila: "Nezabíjejte ho tady!" a z jejích úst přitom vylétla červená slina.

"Nezabíjejte ho vůbec," naléhal Tyrion.

"Odveďte ho někam pryč, nechci tu žádnou krev, moje paní. Nechci tu žádné bitky urozených pánů."

"Odvedeme ho zpátky na Zimohrad," řekla a Tyrion si pomyslel: Nu, možná... Do té doby měl možnost rozhlédnout se po místnosti a získat lepší představu o situaci. Pohledem, který se mu naskytl, byl vcelku potěšen. Och, ta Starkova žena byla šikovná, o tom nebylo pochyb. Přinutit je k veřejnému stvrzení slibů odpřísáhnutých jejímu otci pány, kterým sloužili, a pak je vyzvat, aby jí pomohli, a ona jako žena, ano, to bylo sladké. Přesto její úspěch nebyl tak velkolepý, jak by se jí možná zamlouvalo. Podle jeho hrubého odhadu v místnosti muselo být bezmála padesát lidí. Na prosbu Catelyn Stark se jich zvedl pouhý tucet; ostatní se tvářili zmateně, vyděšeně nebo nepřívětivě. Jenom dva z Freyů vstali, jak si Tyrion všiml, a zase se rychle posadili zpátky, když se jejich kapitán nepohnul. Pobavilo by ho to, kdyby se toho odvážil.

"Tak tedy do Zimohradu," řekl místo toho. Bude to dlouhá cesta, jak mohl dosvědčit, protože odtamtud právě přijel. Tolik věcí se po ní mohlo přihodit. "Můj otec se bude divit, co se se mnou stalo," dodal a zachytil pohled muže s mečem, který mu nabídl, že se vzdá svého pokoje. "Vyplatí slušnou odměnu komukoli, kdo mu doručí zprávu o tom, co se tu dnes stalo." Lord Tywin by samozřejmě nic takového neudělal, ale Tyrion by mu to vynahradil, až by se dostal na svobodu.

Ser Rodrik se podíval na svoji paní pohledem plným starostí a měl si je proč dělat. "Jeho muži půjdou s ním," oznámil starý rytíř. "A vám ostatním děkujeme za to, že o všem, co se tady stalo, pomlčíte."

Jediné, co Tyrion mohl dělat, bylo dát se do smíchu. Pomlčí? Starý blázen. Pokud nezajme celou hospodu, slovo se začne šířit v okamžiku, kdy odjedou. Svobodný jezdec se zlatou mincí v kapse poletí do Casterlyovy skály jako šíp. Když ne on, pak určitě někdo jiný. Yoren ten příběh odnese na jih. Ten bláznivý zpěvák by z toho také mohl něco vytěžit. Freyové to oznámí svému pánovi a jenom bohové vědí, co možná udělá. Lord Walder Frey sice odpřísáhl věrnost Řekotočí, ale byl to opatrný muž, který drahnou část svého života strávil tím, že si zajišťoval, aby vždycky byl na vítězné straně. Přinejmenším pošle svoje ptáky se vzkazem na jih do Králova přístaviště a možná se odváží udělat víc než to.

Catelyn Stark neztrácela čas. "Musíme okamžitě odjet. Potřebujeme čerstvé koně a zásoby na cestu. Vy muži, vězte, že rod Starků vám navždy bude zavázán svou vděčnosti. Kdyby se kterýkoli z vás rozhodl pomoci nám střežit naše zajatce a

doprovodit nás bezpečně do Zimohradu, slibuji vám, že budete bohatě odměněni." To jediné zabralo; ti blázni začali vstávat o překot. Tyrion si prohlížel jejich obličeje; skutečně budou odměněni, přísahal sám sobě v duchu, ale možná ne docela tak, jak si představovali.

A přesto i když ho strkali ven, sedlali koně v dešti a svazovali mu ruce kusem hrubého konopného provazu, Tyrion Lannister ve skutečnosti žádný zvláštní strach nepociťoval. Nikdy ho do Zimohradu nedostanou, vsadil by se o cokoli. Jezdci je dostihnou během dne, ptáci se rozletí do všech stran a některý z říčních lordů se určitě bude chtít zalíbit jeho otci natolik, že mu přispěchá na pomoc. Když mu někdo stáhl kápi dolů přes oči a vyzvedl ho do sedla, Tyrion blahopřál sám sobě ke svému důvtipu.

Vydali se na cestu v dešti, rychlým cvalem a zanedlouho byla Tyrionova stehna odraná a bolavá a zadek mu pulzoval bolestí. Dokonce i když už byli v bezpečné vzdálenosti od hostince a lady Catelyn zpomalila do klusu, byla to strašlivě kodrcavá bolavá cesta přes nerovný terén, ještě zhoršovaná jeho slepotou. Každá otočka a obrat jej vystavovaly nebezpečí pádu z koně. Kápě tlumila zvuky, takže nedokázal rozlišit, co kolem něho říkají, a déšť prosákl látkou a přilepil mu ji k obličeji, až nakonec musel namáhavě bojovat o dech. Provaz se mu zařezával do zápěstí a zdálo se, že ho má každou hodinou utažený stále víc. Chtěl jsem se zastavit u teplého ohniště a pečené drůbeže, a ten zatracený zpěvák musel otevřít ústa, pomyslel si zbědované. "O tomhle se bude zpívat velká píseň a já jsem ten, kdo ji složí," řekl Marillion Catelyn Stark, když jí oznámil svůj nápad jet s nimi, aby se na vlastní oči přesvědčil, jak to "nádherné dobrodružství" dopadne. Tyrion přemýšlel, zda tomu hochovi ono dobrodružství nadále bude připadat tak nádherné, jakmile je dostihnou lannisterští jezdci.

Déšť konečně ustal a do jeho očí se přes vlhkou látku dralo světlo úsvitu, když Catelyn Stark konečně vydala příkaz sesednout z koni. Hrubé ruce ho stáhly dolů ze sedla, rozvázaly mu pouta a stáhly mu kápi z hlavy. Když uviděl úzkou kamenitou cestu, úpatí kopců divoce se zvedajících do výše kolem nich a zubaté, sněhem pokryté vrcholky na vzdáleném horizontu, všechna naděje z něj náhle vyprchala. "Tohle je horská cesta," zalapal po dechu a pohlédl na lady Stark vyčítavým pohledem. "Východní cesta. Říkala jsi, že pojedeme do Zimohradu!"

Catelyn Stark ho obdařila jedním ze svých sotva znatelných úsměvů. "Často a nahlas," souhlasila. "Tvoji přátelé nepochybně pojedou tím směrem, až nás budou pronásledovat. Přeju jim hodně zdaru."

Dokonce i nyní, o celé dlouhé dny později, ho ta vzpomínka plnila hořkou zuřivostí. Celý život se Tyrion holedbal svým důvtipem, jediným darem, kterým, jak se zdálo, byli bohové svolní obdařit ho, ale ta sedmkrát proklatá vlčice Catelyn Stark ho přesto převezla na celé čáře. To vědomí jej bolelo mnohem víc než sama skutečnost jeho zajeti.

Zastavili se jenom na tak dlouho, jak bylo zapotřebí k nakrmení a napojení koni, a pak se znovu vydali na cestu. Tentokrát byl Tyrion kápě ušetřen. Po druhé noci už mu nesvazovali ruce, a jakmile dosáhli výšin, ani se neobtěžovali hlídat ho. Zdálo se,

že se jeho uteku neobávají, A proč by měli? Tady nahoře byla země rozeklaná a divoká a horská cesta stěží byla něčím víc než jen kamenitou stezkou. Kdyby utekl, jak daleko by mohl doufat, že se dostane, sám a bez zásob? Pro stínokočky by byl pamlskem a klany, které přebývaly v horských pevnostech, byly sebrankou lapků a hrdlořezů, kteří se neskláněli před jiným zákonem než před mečem.

Přesto je ta Starkovic ženská neúnavně hnala dál. Věděl, kam mají namířeno. Poznal to v okamžiku, kdy mu stáhli kápi z oči. Tyhle hory byly domovským územím rodu Arrynů, a ženou zesnulého pobočníka byla Lysa Tully, Catelynina sestra... a rozhodně ne přítelkyně Lannisterů. Tyrion znal lady Lysu z let jejího pobytu v Králově přístavišti jen povrchně a ani za mák se netěšil na obnovení jejich známosti.

Jeho věznitelé byli shromážděni kolem bystřiny, o kousek níž pod horskou cestou. Koně pili svoji dávku ledově studené vody a spásali trsy hnědé trávy, která vyrůstala ze štěrbin lemujících cestu. Jyck a Morrec se choulili blízko sebe, rozmrzelí a v té nejhorší náladě. Mohor stál nad nimi, opřený o svoje kopí, s kulatou železnou čepičkou na hlavě, ve které vypadal, jako by měl na lebce nasazenou misku. Zpěvák Marillion seděl opodál, potíral svoji harfu olejem a stěžoval si, co to vlhko dělá s jejími strunami.

"Musíme si odpočinout, moje paní," řekl bezvýznamný rytíř ser Willis Wode lady Catelyn, když k nim Tyrion přicházel. Byl to muž lady Whent, tupý a arogantní, první, který tehdy v hostinci vstal, aby lady Catelyn pomohl.

"Ser Willis mluví pravdu, moje paní," přitakal ser Rodrik. "Tohle je třetí kůň, o kterého jsme přišli -"

"Když nás dostihnou Lannisterové, ztratíme koní mnohem víc," připomněla mu. Její obličej byl ošlehaný větrem a pohublý, ale neztratil nic ze svého odhodláni. "Toho se zde obávat nemusíš," vložil se do hovoru Tyrion.

"Na tvůj názor se lady neptala, skrčku," okřikl ho Kurleket, velký tlustý ohava s nakrátko ostříhanými vlasy a prasečím obličejem. Byl to jeden z Brackenů, zbrojnoš ve službách lorda Jonose. Tyrion si dal práci s tím, že si zapamatoval jejich jména, aby jim později mohl poděkovat za to, s jakým jemnocitem s ním zacházeli. Lannister vždycky splácel svoje dluhy. Kurleket se to ke svému zármutku jednoho dne dozví, stejně jako jeho přátelé Lharys a Mohor, dobrý ser Willis a žoldáci Bronn a Chiggen. Obzvlášť ostrou lekci plánoval pro Marilliona, toho s harfou a tím sladkým tenorovým hlasem, který se s takovou vervou snažil zrýmovat slova skřetovi, kulhavý a mrňavý, aby o téhle potupě mohl složit píseň.

"Nechte ho mluvit," nařídila lady Stark.

Tyrion Lannister se posadil na kámen. "Teď naši pronásledovatelé pravděpodobně uhánějí přes Šíji, ženou se za tvojí lží po královské cestě... za předpokladu, že vůbec nějací pronásledovatelé jsou, poněvadž to v žádném případě není jisté. Och, nepochybuji o tom, že ta zvěst k uším mého otce dorazila... Jenomže můj otec mne nemá příliš v lásce a nejsem si jistý, zda se vůbec bude obtěžovat a něco udělá." Byla to jen poloviční lež; lord Tywin Lannister se ani za mák nestaral o svého znetvořeného syna, ovšem netoleroval jakékoli znevažování cti svého rodu. "Toto je

krutá země, lady Stark. Nenajdeš pomoc a útočiště, dokud nedorazíš do Údolí, a každý kůň, o kterého přijdeš, tím víc zatíží a zpomalí ostatní. Ba co hůř, riskuješ, že přijdeš i o mě. Jsem malý, nemám sílu, a když zemřu, jaký to všechno bude mít smysl?" To vůbec nebyla lež; Tyrion nevěděl, jak dlouho ještě bude schopen vydržet to vražedné tempo.

"Dalo by se říct, že tvoje smrt má smysl, Lannistere," odpověděla Catelyn Stark.

"Já myslím, že ne," odvětil Tyrion. "Pokud mne chceš mít mrtvého, stačí říct jen slovo a některý z tvých oddaných přátel mne s radostí obdaří rudým úsměvem." Pohlédl na Kurleketa, ale ten muž byl příliš tupý, než aby v jeho slovech vycítil urážku.

"Starkové nevraždí muže ve spaní."

"Já taky ne," řekl. "Znovu ti říkám, že s pokusem zabít tvého syna nemám nic společného."

"Vrah byl vyzbrojen tvojí dýkou."

Tyrion cítil, jak se v něm zvedá vlna horka. "To nebyla moje dýka," trval na svém. "Kolikrát tě o tom mám ještě ujišťovat? Lady Stark, čemukoli o mně možná věříš, nejsem hlupák. Jenom blázen by vyzbrojil nějakého ošuntělého hrdlořeza svojí vlastní dýkou."

Na kratičký okamžik se mu zdálo, že v jejích očích spatřil jiskřičku pochybnosti, ale řekla mu jen: "Proč by mi Petyr lhal?"

"Proč medvěd kálí v lesích?" opáčil Tyrion. "Protože to má v povaze. Lhaní je pro muže jako Malíček stejně přirozené jako dýcháni. Ty bys to měla vědět, ty ze všech lidí nejvíc."

Udělala krok směrem k němu, s obličejem přísně staženým. "Co tím chceš říct, Lannistere?"

Tyrion naklonil hlavu na stranu. "Inu, třeba to, že ho každý muž na dvoře královském slyšel vyprávět, jak tě připravil o panenství, moje paní."

"To je lež!" vydechla Catelyn.

"Och, jaký ošklivý malý skřet," řekl Marillion, šokován.

Kurleket tasil svoji dýku, zlověstně vyhlížející zbraň z černého železa. "Stačí jen slovo, moje paní, a hodím ti ten jeho prolhaný jazyk k nohám." Jeho prasečí očka se při té představě zaleskla vzrušením.

Catelyn Stark hleděla na Tyriona s takovým chladem v obličeji, jaký ještě nikdy u nikoho neviděl. "Petyr Baeliš mne kdysi miloval. Tehdy byl ještě chlapec. Jeho vášeň byla tragédií pro nás všechny, ale byla ryzí a čistá, nic, co by se dalo urážet. Chtěl moji ruku. Taková je pravda. A ty jsi skutečně zlý člověk, Lannistere."

"A ty jsi skutečně blázen, lady Stark. Malíček nikdy nemiloval nic než svůj Malíček a

já tě ujišťuji, že to není tvoje ruka, čím se holedbá, ale tvoje zralá ňadra a tvoje sladká ústa a horko mezi tvýma nohama."

Kurleket ho popadl za vlasy, prudkým trhnutím mu zvrátil hlavu dozadu a obnažil mu krk. Tyrion pod bradou ucítil chladný polibek oceli, "Mám ho podříznout jako prase, moje paní?"

"Zabij mne a pravda zahyne se mnou," zalapal Tyrion po dechu.

"Nech ho mluvit," poručila Catelyn Stark.

Kurleket neochotně pustil Tyrionovy vlasy.

Tyrion se zhluboka nadechl. "Jak jsem podle Malíčka přišel k té jeho dýce? Odpověz mi na moji otázku, prosím."

"Vyhrál jsi ji od něho v sázce během turnaje v den jména prince Joffreye."

"Když můj bratr Jaime byl vyhozen ze sedla Rytířem květin, tak zněl jeho příběh, nemám pravdu?"

"Ano," připustila. Na jejím čela se vytvořila vráska.

"Jezdci!"

Ten výkřik přišel z větrem zbrázděného pahorku nad nimi. Ser Rodrik předtím poslal Lharyse, aby po skále vylezl nahoru a hlídal cestu, zatímco budou odpočívat.

Po dlouhý okamžik se nikdo nepohnul. Catelyn Stark byla první, kdo zareagoval, "Sere Rodriku, sere Willisi, na koně," vykřikla. "Ostatní pojeďte za námi. Mohore, hlídej vězně -"

"Dej nám zbraně!" Tyrion vyskočil na nohy a popadl ji za paži, "Budeš potřebovat každý meč."

Věděla, že má pravdu, Tyrion to viděl. Příslušníci horských klanů se pranic nestarali nevraživost mezi velkými rody; zabijí Starka a Lannistera se stejnou zuřivosti, tak jako zabíjeli každého. Možná ušetří Catelyn samotnou,- byla ještě mladá, aby jim mohla porodit syny. Přesto váhala.

"Už je slyším!" vykřikl ser Rodrik. Tyrion otočil hlavu, zaposlouchal se a uslyšel to: duněni kopyt, tuctu koní nebo i víc, blížících se. Najednou se všichni rozhýbali, sahali po zbraních, utíkali ke koním.

Na jejich hlavy padaly kamínky, jak Lharys skákal a klouzal dolů po skále. Bez dechu přistál před lady Catelyn, sprostě vyhlížející muž s rozježenými štětinami rezavě zbarvených vlasů trčících zpod jeho válcovité ocelové přílby. "Dvacet mužů, možná dvacet pět," řekl bez dechu. "Podle mého odhadu Mléční hadi nebo Měsíční bratři. Museli mít na cestě hlídky, moje paní. Skryté pozorovatele... vědí, že jsme tady."

Ser Rodrik Cassel již byl na koni, s mečem v ruce. Mohor se krčil vedle za balvanem, v obou rukou třímal svůj oštěp s kovovým hrotem a mezi zuby měl dýku.

"Hej, zpěváku," zvolal ser Willis Wode. "Pomoz mi s tím brněním." Marillion tam seděl jako přimrazený, s obličejem bledým jako mléko, a tiskl svoji harfu. Tyrionův muž Morrec rychle vstal a pospíchal rytíři pomoci s jeho kyrysem.

Tyrion dál držel Catelyn za paži. "Jinou možnost nemáš," řekl jí. "My tři a čtvrtý muž, aby nás hlídal... čtyři muži tady v horách mohou znamenat rozdíl mezi životem a smrtí."

"Dej mi svoje slovo, že až bude po boji, dobrovolně nám zbraně odevzdáte."

"Moje slovo?" Dunění kopyt bylo stále hlasitější. Tyrion se prohnaně zašklebil. "Och, máš je mít, moje paní... na mou lannisterskou čest."

Na okamžik si myslel, že na něj plivne, ale místo toho vyštěkla: "Dejte jim zbraně," a stejně rychle se rozběhla pryč. Ser Rodrik hodil Jyckovi svůj meč a dýku a otočil se, aby se utkal s nepřítelem. Morrec, který dostal luk a toulec plný šípů, poklekl na koleno vedle cesty. Uměl to lépe s lukem než s mečem. A Bronn pospíchal vložit Tyrionovi do rukou sekeru s dvojitým ostřím.

"Se sekerou jsem nikdy nebojoval." Zbraň byla v jeho rukou cítit podivně a cize. Měla krátké topůrko, těžkou hlavici a strašlivý bodec na vrcholku.

"Představuj si, že štípeš dříví," řekl Bronn a vytáhl z pochvy, kterou měl napříč přes záda, svůj dlouhý meč. Odplivl si a pospíchal se postavit do řady vedle Chiggena a sera Rodrika. Ser Willis vysedl na koně, aby se k nim připojil, potýkaje se s těžkou hrncovitou přilbicí se štěrbinou pro oči a dlouhým černým péřovým chocholem.

"Polena nekrvácejí," řekl Tyrion do prázdna. Bez svého brnění si připadal jako nahý. Rozhlédl se kolem sebe po nějakém balvanu a rozběhl se tam, kde se schovával Marillion. "Vypadni jinam."

"Jdi pryč!" křikl na něj chlapec. "Já jsem zpěvák a s tímhle bojem nechci mít nic společného!"

"Co, ztratil jsi najednou chuť na dobrodružství?" Tyrion do mladíka kopal, dokud se neposunul stranou a bylo to jen tak tak. O okamžik později byli jezdci u nich.

Nepředcházeli jim žádní heroldové, žádné troubení na rohy ani dunění bubnů, jenom zachvění strun, když Morrec a Lharys napjali své luky a příslušníci klanu se na ně najednou vyřítili z úsvitu, štíhlí tmaví muži odění ve vařením ztvrdlé kůži a nesourodé zbroji, s obličeji skrytými za mřížkovanými polopřilbami. Jejich ruce v rukavicích třímaly všechny možné zbraně: meče, kopí, nabroušené kosy, kyje s hroty, dýky a těžké železné palice. V jejich čele jel velký muž v pruhovaném plášti z kožešin stínokočky, vyzbrojený nestvůrným dvouručním mečem.

Ser Rodrik vykřikl: "Za Zimohrad!" a vyjel jim vstříc, s Bronnem a Chiggenem vedle sebe, křičícími jakýsi bojový pokřik beze slov. Ser Willis Wode je následoval, mávaje nad hlavou bijákem, nestvůrnou železnou koulí s hroty na řetězu. "Za Harrenhall Za Harrenhall" volal, Tyrion cítil náhlé nutkání vyskočit, zamávat svojí sekerou a zařvat: "Za Casterlyovu skálu!" ale ten šílený nápad ho záhy přešel a on se za balvanem

přikrčil ještě níž.

Slyšel ržáni vystrašených koní a třeskot kovu o kov. Chiggenův meč škrábl po tváři jezdce v kroužkové zbroji, a Bronn se mezi lapky vehnal jako vichřice, porážeje nepřátele po své levici i pravici. Ser Rodrik bušil do velkého muže v plášti ze stínokočky, jejich koně tančili jeden kolem druhého, zatímco muži si vzájemně uštědřovali úder za úderem. Jyck se vyšvihl na koně a beze zbroje se rozjel do středu rvačky. Po chvíli Tyrion spatřil šíp trčící z hrdla muže v plášti ze stínokočky. Když otevřel ústa, aby vykřikl, vychrstla mu z nich krev. Než spadl ze svého koně, ser Rodrik již bojoval proti někomu jinému.

Najednou Marillion zavřeštěl a přikryl si hlavu harfou, protože přes jejich balvan přeletěl kůň. Když se jezdec otočil a zamířil zpátky k nim, mávaje kolem sebe ostnatým železným kyjem, Tyrion za balvanem vstal a oběma rukama vší silou máchl svou sekerou. Ostří zasáhlo kupředu se řítícího koně do krku s hlasitým, vzhůru vedeným pfank a Tyrion málem uvolnil svoje sevření, protože zvíře se se zoufalým za ržáním plnou vahou začalo hroutit k zemi. Podařilo se mu vykroutit sekeru a neohrabaně uskočit stranou. Marillion měl menší štěstí. Kůň a jezdec se v jedné obrovité změti řítili k zemi přímo na zpěváka. Tyrion přitančil zpátky, zatímco noha hrdlořeza byla přišpendlena pod jeho padlým koněm a pohřbil sekeru do mužových zad, těsně nad lopatky.

Když se snažil uvolnit svoji zbraň z jeho těla, uslyšel pod mužem a jeho koněm sténat Marilliona. "Pomozte mi někdo," lapal zpěvák po dechu. "Bohové smilujte se, já krvácím."

"Já myslím, že to je spíš koňská krev," ušklíbl se Tyrion. Zpod mrtvého zvířete se vyplazila zpěvákova ruka a zaškrábala v hlíně jako pavouk s pěti nohama. Tyrion na tápající prsty dupl patou a ucítil uspokojivé prasknutí. "Zavři oči a předstírej, že jsi mrtvý," poradil zpěvákovi, než zvedl svoji sekeru a odvrátil se.

Poté události dostaly rychlý spád. Úsvit byl plný řevu a výkřiků, prosycený pachem krve, a svět se změnil v chaos. Kolem uší mu svištěly šípy a odrážely se od skal. Uviděl Bronna shozeného z koně, bojujícího s mečem v každé ruce. Tyrion se držel na okraji bitky, klouzal od balvanu k balvanu a odvažoval se ven ze stínů, aby sekal po nohou projíždějících koni. Našel zraněného příslušníka klanu, usmrtil ho a vzal si mužovu polopřilbu. Byla mu na jeho velkou hlavu příliš těsná, ale Tyrion byl rád, že má alespoň nějakou ochranu. Jycka napadli zezadu, zatímco řezal do muže před sebou, a později Tyrion zakopl přes Kurleketovo tělo. Prasečí obličej byl rozdrcen na kaši palcátem, ale Tyrion poznal dýku, kterou vytáhl z mužových mrtvých prstů. Zastrkoval si ji za pas, když vtom uslyšel ženský výkřik.

Catelyn Stark stála zády ke kamenné tváři hory, obklíčená třemi muži, z nichž jeden seděl na koni a druzí dva stáli na zemi. Ve svých zmrzačených dlaních neohrabaně svírala dýku, ale už neměla kam ustoupit a oni kolem ní byli ze tří stran. Ať si tu děvku vezmou, pomyslel si Tyrion, a užijte si to, a přesto jaksi pochyboval. A pak, dokonce ještě předtím, než si uvědomil, že je u nich, zasáhl prvního muže zezadu do kolene a těžká hlava jeho sekery rozštípla maso a kost jako shnilé dřevo. Polena, která krvácejí, pomyslel si Tyrion nejapně, když se k němu otočil druhý muž. Tyrion

couvl před jeho mečem, ohnal se sekerou a muž se zvrátil dozadu... a Catelyn Stark popošla kupředu a podřízla mu svojí dýkou hrdlo. Muž na koni si vzpomněl na jakousi naléhavou záležitost někde jinde a spěšně odcválal.

Tyrion se rozhlédl kolem sebe. Všichni nepřátelé byli poraženi nebo zmizeli. Boj jaksi skončil, zatímco se nedíval. Všude kolem leželi umírající koně a zranění muži, naříkali a sténali bolestí. K jeho velkému ohromení nebyl jedním z nich. Uvolnil svůj stisk a nechal sekeru s žuchnutím dopadnout na zem. Ruce měl lepkavé krví. Přísahal by, že se rval celý den, ale zdálo se, že slunce se na obloze pohnulo stěží o kousek.

"Tvoje první bitva?" zeptal se Bronn později, když se skláněl na Jyckovým tělem a stahoval mu boty. Byly to dobré boty, jak se příslušelo na muže lorda Tywina; silná kůže, naolejovaná a pružná, mnohem jemnější než ta, ze které byly ušity Bronnovy boty.

Tyrion přikývl, "Můj otec by byl tak hrdý," řekl. V nohách pociťoval takové křeče, že byl stěží schopen stát. Zvláštní bylo, že během bitvy bolest vůbec nevnímal.

"Teď bys potřeboval ženu," řekl Bronn a v jeho černých očích se zablesklo. Nacpal boty do brašny u svého sedla. "Není nic lepšího než žena, poté cos byl zakrvácen v bitvě, to mi věř."

Chiggen přestal obírat těla lapků na dost dlouho, aby si odfrkl a olízl si rty.

Tyrion pohlédl tam, kde lady Stark obvazovala seru Rodrikovi rány. "Já bych byl pro, kdyby si ona dala říct," řekl. Svobodní jezdci propukli v smích a Tyrion se při té představě pousmál. Tohle je začátek.

Poté klečel u bystřiny a umýval si krev z obličeje vodou chladnou jako led. Když se belhal zpátky k ostatním, znovu pohlédl na zabité. Mrtví příslušníci klanů byli hubení, otrhaní muži, jejich koně kost a kůže a podměrečné velikosti, s vyčnívajícími žebry. Zbraně, které jim Bronn a Chiggen ponechali, vůbec nepůsobily impozantním dojmem. Kyje, hole, kosa... Vzpomněl si na velkého muže v plášti ze stínokočky, který bojoval se serem Rodrikem dvouručním mečem, ale když našel jeho tělo roztažené na kamenité zemi, muž nebyl koneckonců zas tak velký, plášť byl pryč a Tyrion viděl, že čepel jeho meče je na mnoha místech odštípaná a její levná ocel poskvrněná rzi. Nebylo divu, že příslušníci klanů zanechali na zemi devět mrtvol.

Oni měli jenom tři mrtvé; dva zbrojnoše lorda Brackena, Kurkeleta a Mohora, a jeho vlastního muže Jycka, který se pokusil o nanejvýš bláznivý kousek s nekrytými zády. Blázen do samého konce, pomyslel si Tyrion.

"Lady Stark, naléhám na tebe, abychom se vším spěchem pokračovali dál," řekl ser Willis Wode, který se skrze hledí své přilbice obezřetně rozhlížel po vrcholcích pahorků kolem nich. "Na chvíli jsme je zahnali, ale myslím, že ne příliš daleko."

"Musíme pohřbít naše mrtvé, sere Willisi," řekla. "Byli to stateční muži. Nenechám je tady napospas havranům nebo stínokočkám."

"Tahle půda je ke kopání příliš kamenitá," namítl ser Willis.

"V tom případě nanosíme kameny na mohyly."

"Nanos si kamenů, kolik chceš," řekl jí Bronn, "ale udělej to beze mě a bez Chiggena. Já mám na práci jiné věci než nosit kameny pro mrtvoly... například dýchat." Pohlédl na zbytek těch, co přežili, "Všichni z vás, co doufáte, že budete žít, až přijde soumrak, pojeďte s námi."

"Moje paní, obávám se, že mluví pravdu," řekl ser Rodrik znaveně. Starý rytíř byl v boji zraněn, mečem, který ho sekl hluboko do levé paže a letícím oštěpem, který ho škrábl do krku, a jeho hlas prozrazoval jeho věk. "Když se tu budeme zdržovat, určitě na nás zaútočí znovu, a podruhé už bychom to nemuseli přežít."

Tyrion viděl na Catelynině obličeji hněv, ale jinou možnost neměla. "Snad nám to bohové odpustí. Vyjedeme ihned."

Nyní už si na nedostatek koní stěžovat nemohli. Tyrion přesunul svoje sedlo na Jyckova grošovaného valacha, který vypadal dostatečně silný na to, aby vydržel ještě další tři nebo čtyři dny. Už chtěl nasednout, když tu vykročil kupředu Lharys a řekl mu: "Vezmu si nazpět svoji dýku, skrčku."

"Ať si ji nechá." Catelyn Stark shlížela dolů ze svého koně. "A postarej se o to, aby dostal zpátky také sekeru. Možná ji bude potřebovat, až nás znovu napadnou."

"Máš moje díky, paní," řekl Tyrion, když nasedal na koně.

"Ušetři si je," odbyla ho stroze. "Nedůvěřuji ti o nic víc než předtím." Byla pryč, než se zmohl na odpověď.

Tyrion si upravil na hlavě svoji ukradenou polopřílbu a vzal si od Bronna sekeru. Vzpomněl si na to, jak jeho cesta začala, se spoutanými zápěstími a kápí staženou přes hlavu, a pomyslel si, že tohle rozhodně znamená zlepšeni. Lady Stark ať si svoji důvěru ponechá; dokud mu neseberou sekeru, může počítat s tím, že má v té její hře navrch.

Ser Wylis Wode vyjel jako první, Bronn jel úplně vzadu, s lady Stark bezpečně uprostřed a serem Rodrikem jako jejím stínem vedle ní. Marillion při jízdě vrhal zasmušilé pohledy dozadu na Tyriona. Zpěvák měl zlomených několik žeber, svoji harfu a všechny čtyři prsty na ruce, kterou používal ke hře, ale den pro něj přesto neznamenal naprostou ztrátu; někde přišel k nádhernému plášti ze stínokočky, z husté černé kožešiny proťaté bílými pruhy. Tiše se choulil pod jejími záhyby a pro tentokrát neměl, co by řekl.

Než ujeli půl míle, uslyšeli za sebou divoké vrčení stínokoček a později hlasité vřeštění bestií peroucích se spolu nad mrtvolami, které nechali za sebou. Marillion viditelně zbledl. Tyrion popojel k němu. "Zbabělec," řekl, "se hezky rýmuje s krkavec" Kopl svého koně do slabin a přejel kolem zpěváka za serem Rodrikem a lady Catelyn.

Pohlédla na něj a její rty se sevřely těsněji k sobě.

"Jak jsem ti říkal předtím, než jsme byli tak neomaleně vyrušeni," začal Tyrion, "v té Malíčkové povídačce je vážná trhlina. Ať už o mně věříš čemukoli, lady Stark, ujišťuji tě o tomhle nikdy neuzavírám sázky proti členům své rodiny."

ARYA

Jednouchý černý kocour nahrbil záda a zasyčel na ni. Arya šla uličkou, lehce balancovala na bříškách bosých chodidel, naslouchala bušení svého srdce, dýchala pomalými hlubokými nádechy a výdechy. Tiše jako stín, říkala si, lehce jako peříčko. Kocour ostražitýma očima pozoroval, jak se k němu blíží.

Chytání koček bylo obtížné. Její ruce byly plné napolo zhojených škrábanců a obě kolena měla pokrytá strupy, jak si je odřela do krve při nacvičování přemetů a kotrmelců. Zpočátku jí vždycky utekla i kuchařova vypasená kočka, ale Syrio jí nedával pokoj ve dne v noci. Když k němu doběhla s krvácejícíma rukama, řekl jen: "Tak pomalu? Snaž se být rychlejší, děvče. Tvoji nepřátelé ti uštědří víc než jen pár škrábanců." Jemně jí rány poťukal myrským ohněm, který pálil tak, že se musela kousat do rtů, aby se nedala do křiku. Pak ji poslal ven za dalšími kočkami.

Rudá bašta byla plná koček: líných číč vyhřívajících se na sluníčku, studenookých myšilovů mrskajících ocasy, rychlých malých koťátek s drápky jako jehličky, koček dvorních dam, pravidelně kartáčovaných a důvěřivých, rozcuchaných stínů brouzdajících kolem hromad hnoje. Jednu po druhé Arya honila, aby je vždycky nakonec popadla a hrdě přinesla Syriovi Forelovi... Všechny, až na tohodle jednouchého černého kocouřího ďábla. "To je skutečný král tohoto hradu," řekl jí jeden ze zlatých plášťů. "Starší než hřích a dvakrát tak prohnaný. Kdysi král hostil královnina otce a ten černý bastard vyskočil na stůl a popadl pečenou křepelku rovnou z prstů lorda Tywina. Robert se smál tak, že málem pukl. Od toho se drž raději dál, dítě."

Utíkal před ní přes polovinu hradu; dvakrát kolem Pobočníkovy věže, přes nádvoří mezi vnitřními a vnějšími hradbami, proběhl stájemi, pak dolů po točitých schodech, kolem malé kuchyně a prasečího dvora a kasáren zlatých plášťů, podél úpatí říční stěny a vzhůru po dalších schodech a tam a zpátky přes Zrádcův chodníček a do nejrůznějších roztodivných budov a zase ven, dokud Arya už vůbec nevěděla, kde je.

Teď ho konečně měla. Z obou stran se blízko k sobě skláněly vysoké stěny a před ní byla holá masa kamenné zdi bez oken. Tiše jako stín, opakovala si, klouzajíc kupředu, lehce jako pírko.

Když byla na tři kroky od něj, kocour vyrazil. Vyběhl doleva, zakličkoval doprava a Arya za ním doprava a pak doleva, odřezávajíc mu únikovou cestu. Hlasitě zasyčel a

snažil se proklouznout jí mezi nohama. Rychle jako had, řekla si v duchu, chňapla po něm a její ruce se sevřely kolem jeho vypaseného těla. Přitiskla si ho k hrudníku, otočila se s ním dokola a dala se do smíchu, zatímco jeho drápy se zaťaly do přední části jejího krátkého koženého kabátce. Vždycky tak rychlá, políbila ho rovnou mezi oči a v okamžiku těsně předtím, než jeho drápy našly její obličej, trhla hlavou dozadu. Kocour zavřeštěl a zaprskal.

"Co to té kočce dělá?"

Ohromená Arya pustila kocoura a otočila se po hlase. Zvíře v okamžiku zmizelo. Na konci uličky stála dívka s hřívou zlatých kučer, oblečená pěkné jako panenka v modrém saténu. Vedle ní byl malý zavalitý světlovlasý chlapec se vzepjatým jelenem vyšitým perličkami na přední části kabátce a s miniaturním mečem u pasu.

"Co děláš s tou kočkou, chlapče?" zeptala se Myrcella znovu příkrým hlasem. Svému bratrovi řekla: "To je ale orvaný kluk, viď? Podívej se na něho." Zahihňala se.

"Orvaný, špinavý, smradlavý kluk," souhlasil Tommen.

Oni mě nepoznali, uvědomila si Arya. Dokonce ani nevědí, že jsem děvče. Nebylo divu; byla bosá a špinavá, vlasy měla z dlouhého běhu hradem zacuchané, oblečená byla v krátkém kabátci rozervaném kočičími drápy a v hnědých kalhotách z hrubé látky, odříznutých nad koleny. Při chytání koček se člověk neobléká do sukní a hedvábí. Rychle sklopila hlavu a poklekla na koleno. Snad ji opravdu nepoznají. Pokud ano, nikdy by jí to neprošlo. Septa Mordane by byla uražená až za hrob a Sansa by s ní z pocitu hanby už nikdy nepromluvila.

Kupředu popošla stará tlustá septa. "Chlapče, jak ses sem dostal? V téhle části hradu nemáš co pohledávat."

"Těch se člověk nikdy nezbaví," zabručel jeden z rudých plášťů. "Je to stejné, jako byste se snažili udržet venku krysy."

"Ke komu patříš, chlapče?" vyptávala se septa. "Odpověz mi. Co je to s tebou, jsi snad němý?"

Arye uvízl hlas v hrdle. Kdyby odpověděla, Tommen a Myrcella by ji určitě poznali.

"Godwyne, přiveď ho sem," řekla septa. Vyšší ze strážných k ní zamířil uličkou.

Panika jí sevřela hrdlo jako obří ruce. Arya by nedokázala promluvit, ani kdyby na tom závisel její život. Klidně jako stojatá voda, říkala si v duchu.

Když se Godwyn natáhl, aby ji chytil, Arya se rozhýbala. Rychle jako had. Naklonila se doleva, takže jeho prsty se jen letmo dotkly její paže a zavrtěla se kolem něho jako na obrtlíku. Hladce jako letní hedvábí. Než se strážný stačil otočit za ni, uháněla pryč uličkou. Rychle jako jelen. Septa na ni cosi křičela. Arya jí proklouzla mezi nohama, silnýma a bílýma jako dva mramorové sloupy, vstala, narazila do prince Tommena, který tvrdě dopadl na zem a vyjekl: "Aúúú!" a pak prokličkovala kolem druhého strážného a už byla za nimi a plnou rychlostí běžela dál.

Slyšela výkřiky, pak dusot kroků, ozývající se blízko za ní. Vrhla se k zemi a překulila se. Strážný v rudém plášti proběhl kolem ní a zakopl, Arya rychle vstala. Nad sebou uviděla okno, vysoké a úzké, stěží víc než jen střílnu pro lučištníka. Vyskočila, chytila se parapetu, vytáhla se nahoru, zatajila dech a kroucením se protáhla dovnitř. Kluzce jako úhoř. Skočila dolů, dopadla na zem před vyděšenou posluhovačku, vyskočila, oprášila si pavučinu ze šatů a opět se rozběhla, ven ze dveří, pak dlouhou síní, dolů po schodech, přes kryté nádvoří, zabočit kolem rohu, přes zeď a dlouhým, úzkým oknem do hrobově temného sklepa. Zvuky pronásledování za ní byly stále tišší a tišší.

Arya byla bez dechu a naprosto ztracená. Jestli ji poznali, je v tom až po uši, ale říkala si, že tak zlé to snad nebude. Utíkala před nimi příliš rychle, než aby ji poznali. Rychle jako jelen.

Skrčila se ve tmě na bobek, zády opřená o vlhkou zeď, naslouchala zvukům pronásledovatelů, ale jediným zvukem bylo bušení jejího srdce a vzdálené odkapávání vody. Tiše jako stín, říkala si v duchu. Divila se, kde se to ocitla. Když před časem přišla do Králova přístaviště, za nocí ji pronásledovaly zlé sny o tom, jak se v hradu ztratila. Otec jí řekl, že Rudá bašta je menší než Zimohrad, ale v jejích snech byla vždycky nezměrná, nekonečné kamenné bludiště se stěnami, které jako by se posouvaly a měnily za jejími zády. Bloudila v nich ponurými halami kolem vybledlých tapiserií, sbíhala po točitých schodištích, probíhala přes nádvoří nebo po kamenných mostech a od stěn se ozvěnou odrážely její výkřiky, na které nikdo neodpovídal, V některých místnostech jako by z rudého kamene prosakovala a odkapávala krev a nikde nemohla najít jediné okno. Někdy slýchala hlas svého otce, ale vždycky z velké dálky a bez ohledu na to, jak usilovně za ním běžela, byl stále slabší a slabší, dokud neodezněl do ticha a Arya byla sama ve tmě.

Uvědomila si, že ve velké tmě je právě teď. Přitiskla svá holá kolena těsně k hrudi, objala si je pažemi a zachvěla se. Bude tiše čekat a počítat do deseti tisíc. Pak už bude bezpečné nepozorovaně vylézt ven a najít cestu domů.

Než při svém počítání došla k osmdesáti sedmi, místnost se začala prosvětlovat, jak se její oči přizpůsobovaly tmě. Tvary kolem ní začínaly pomalu nabývat formu. Skrze šero na ni hladové hleděly obrovité prázdné oční důlky a nejasně viděla rozježené obrysy dlouhých zubů. Zavřela oči, kousla se do rtu a poslala svůj strach pryč. Až se na ně podívá znovu, obludy tam nebudou. Nikdy tam nebyly. Předstírala, že ve tmě vedle ní je Syrio, šeptá jí do ucha. Klidná jako stojatá voda, říkala sama sobě. Silná jako medvěd. Divoká jako rosomák. Otevřela oči.

Obludy tam stále byly, ale její strach pominul.

Arya opatrně vstala a natáhla ruku před sebe. Nestvůrné hlavy byly všude kolem ní. Zvědavě se jedné dotkla, divíc se, zda je skutečná. Konečky prstů letmo pohladily masivní čelist. Byla cítit až moc skutečně. Kost pod její dlaní byla hladká, studená a tvrdá na dotek. Přejela prsty po jednom zubu, černém a ostrém, po dýce stvořené ze tmy, a celá se roztřásla.

"Je to mrtvé," řekla nahlas. "Je to jenom lebka, ta mi ublížit nemůže." A přesto jako by to monstrum vědělo, že tam je s ním. Cítila jeho prázdné oči sledující ji v šeru a v

té temné, jeskyňovité místnosti bylo něco, co ji nemělo rádo. Couvla před lebkou dozadu a narazila do druhé, ještě větší než ta první. Na okamžik cítila, jak se jí zuby netvora zarývají do ramene, jako by si to chtělo ukousnout kus masa. Arya se otočila na patě, cítila, jak se zachytila kůže jejího kabátce a trhá se, když za ni zatahal obrovitý zub, a pak už utíkala. Ze tmy před ní se vyloupla další lebka, největší obluda ze všech, ale Arya ani nezpomalila. Přeskočila hřeben černých zubů velkých jako meče, prořítila se hladovými čelistmi a vrhla se proti dveřím.

Její ruce našly těžký kovový kruh zasazený v dřevu a prudce jím škubly. Dveře chvíli odolávaly a pak se pomalu začaly otevírat dovnitř, se skřípotem tak hlasitým, že Arya si byla jistá, že musí být slyšet po celém městě. Otevřela dveře jen natolik, aby se jimi mohla protáhnout, a vběhla do chodby za nimi.

Pokud v místnosti s obludami byla tma, pak chodba byla tou nejhlubší jámou sedmi pekel. Klidná jako stojatá voda, řekla si Arya, ale dokonce i když svým očím dala chvilku, aby se přizpůsobily, nebylo tam k vidění nic, jenom nejasný šedivý obrys dveří, kterými právě prošla. Zamávala si prsty před obličejem, cítila, jak se hýbe vzduch, ale neviděla nic. Byla jako slepá.

Vodní tanečník vidí všemi svými smysly, připomněla sama sobě. Zavřela oči, zklidnila dech, jedna, dva, tři, a vpila se do ticha, natahujíc ruce před sebe.

Konečky prstů se dotkla hrubého neopracovaného kamene po své levici. Vydala se kupředu podél zdi; s rukou klouzající po povrchu kamene dělala malé pátravé krůčky temnotou. Všechny chodby někam vedou. Tam, kde je cesta dovnitř, je i cesta ven. Strach seká hlouběji než meč. Nebude se bát. Měla pocit, že takto ušla hodný kus cesty, když tu náhle chodba končila a do tváře jí zavanul studený vzduch. Přes obličej jí přelétly vlasy.

Odkudsi hluboko zezdola uslyšela zvuky. Škrábání bot o kámen, vzdálené hlasy. Zeď ozářilo mihotavé světlo, třebaže jen velmi slabě, a ona uviděla, že stojí na kraji velké černé studny, jámy o průměru dvaceti stop vedoucí hluboko do země. Do oblých stěn byly jako schody vsazeny velké kameny, ve spirále sestupující níž a níž, temné jako schody do samotného pekla, o kterém jim vypravovala stará chůva. A vzhůru z temnoty, ven z útrob země něco přicházelo...

Arya nahlédla přes okraj a ucítila na obličeji studený dech jámy. Hluboko pod sebou viděla světlo jediné pochodně, malé jako plamínek svíčky, ve kterém rozlišila dva muže. Jejich stíny se vlnily na stěnách studny, vysoké jako obři. Slyšela jejich hlasy rozléhající se ozvěnou v hluboké šachtě.

"... našel jednoho bastarda," říkal jeden. "Ostatní také brzy najde. Za den, dva, za čtrnáct dní..."

"A až se dozví pravdu, co udělá?" zeptal se druhý hlas s melodickým přízvukem Svobodných měst.

"To vědí jen bohové," odpověděl první hlas. Arya viděla chomáč šedého kouře stoupající z pochodně, vlnící se jako hádek. "Ti blázni se pokusili zabít jeho syna, a co hůř, udělali z toho frašku. On není muž, který se dá odstranit tak snadno. Varuji

tě, vlk a lev brzy skočí jeden druhému po krku, ať to budeme chtít, či ne."

"Příliš brzy, příliš brzy," posteskl si hlas s přízvukem. "Co dobrého by z války vzešlo teď? Ještě nejsme připraveni. Pozdrž to."

"To je jako bych měl poručit času. Považuješ mne snad za čaroděje?"

Ten druhý se uchechtl. "To ani v nejmenším." Plameny olízly chladný vzduch. Vysoké stíny už byly téměř na vrcholu a o okamžik později muž držící pochodeň vešel do jejího zorného pole, se svým společníkem po boku. Arya se odplížila pryč od studny, lehla si na břicho a přitiskla se na zem vedle zdi. Když muži vyšli na vrchol schodiště, zatajila dech.

"Co podle tebe mám dělat?" zeptal se ten, co nesl pochodeň, statný muž v koženém poloplášti. Dokonce i v těžkých botách jeho chodidla bezhlučně klouzala po kameni. Pod ocelovou čepičkou měl zjizvený obličej a strniště tmavého vousu, oděný byl v kroužkové zbroji na vařené kůži a za pasem mel dýku a krátký meč. Arya měla pocit, že něco na něm jí připadá podivně známého.

"Když může zemřít jeden pobočník, proč by nemohl druhý?" odpověděl muž s přízvukem a vidlicovitým žlutým vousem. "Tančil jsi ten tanec předtím, můj příteli." Arya si byla jistá, že toho druhého muže nikdy předtím neviděla. Byl odpudivě tlustý, a přesto se zdálo, že našlapuje zlehka, nese svou váhu na ploskách chodidel, jak by to dokázal vodní tanečník. Ve světle pochodní se zaleskly jeho prsteny, rudé zlato a bledé stříbro, osázené rubíny, safíry, žlutýma tygříma očima. Měl po prstenu na každém prste; na některých dokonce dva.

"Předtím není teď a tento pobočník není tamten," namítl zjizvený muž, když vystoupili do chodby. Nehybná jako kámen, řekla Arya sama sobě, tichá jako stín. Oslepeni září své pochodně, nevšimli si jí přitisknuté ke kamenné podlaze, jen pár stop od nich.

"Možná ne," odpověděl ten s vidlicovitým vousem a zastavil se, aby nabral dech po dlouhém výstupu. "Nicméně, potřebujeme čas. Princezna čeká dítě. Khal nic nepodnikne, dokud se jeho syn nenarodí. Víš přece, jací jsou ti divoši."

Muž s pochodní do něčeho strčil. Arya uslyšela tajuplné zarachocení. Od stropu sjela velká kamenná deska, rudá ve světle pochodně, a dopadla na zem s ohlušující ránou, která ji téměř přiměla vykřiknout. Tam, kde předtím byl vchod do studny, nebylo nic než kámen, pevný a neporušený.

"Pokud se nerozhýbe brzy, možná pak už bude příliš pozdě," řekl statný muž v kovové čepičce. "Tohle už není jen hra pro dva hráče, pokud vůbec kdy byla. Stannis Baratheon a Lysa Arryn uprchlí mimo můj dosah a našeptávači říkají, že kolem sebe shromažďují meče. Rytíř květin napsal do Vysoké zahrady, naléhá na svého lorda otce, aby poslal jeho sestru ke dvoru. Ta dívka je čtrnáctiletá panna, sladká, krásná a učenlivá, a lordu Renlymu a seru Lorasovi by se zamlouvalo, kdyby s ní král léhal, oženil se s ní a učinil ji novou královnou. Malíček... jen bohové vědí, jakou hru hraje Malíček. Nejvíc ze všech mi přesto za nocí nedává spát lord Stark. Má toho bastarda, má knihu a brzy bude znát pravdu. A jeho žena teď unesla Tyriona

Lannistera, díky Malíčkové neprozřetelnému zásahu. Lord Tywin to bude považovat za těžkou urážku a Jaime chová ke Skřetovi podivnou náklonnost. Pokud Lannisterové vyrazí na sever, pohnou se zároveň s nimi i Tullyové. Pozdrž to, říkáš ty a já odpovídám uspíš to. Dokonce ani ti nejšikovnější žongléři nedokáží udržet ve vzduchu stovku koulí navěky."

"Ty jsi víc než žonglér, starý příteli. Jsi skutečný čaroděj. Chci po tobě jen to, abys ta svá kouzla prováděl ještě o chvíli déle." Vydali se pryč chodbou, ve směru, kterým přišla Arya, kolem místnosti s obludami.

"Udělám vše, co bude v mých silách," řekl tiše ten s pochodní, "Potřebuju zlato a dalších padesát ptáčků."

Nechala je odejít hodný kus cesty před sebe, pak se začala plížit za nimi. Tiše jako stín.

"Tolik?" Světlo se mihotalo v dálce před ní a hlasy byly stále slabší. "Takové, co potřebuješ, je těžké najít... tak mladé, aby si neuvědomovali, co vlastně dělají... možná starší... ti neumírají tak snadno..."

"Ne. Mladší jsou bezpečnější... chovej se k nim laskavě..."

"…když budou držet jazyk za zuby..."

"...riziko..."

Dlouho poté, co hlasy odezněly v dálce, stále viděla světlo jejich pochodně, kouřící hvězdu, která jí ukazovala cestu. Dvakrát se jí zdálo, že zmizela, ale Arya pokračovala rovně dál a v obou případech se ocitla na vrcholu příkrého, úzkého schodiště, s pochodní planoucí hluboko pod ní. Pospíchala za světýlkem, dolů a dolů. Jednou zakopla o kámen a spadla proti zdi. Pod prsty nahmatala jen hlínu podepřenou trámovým dřívím, zatímco předtím byly stěny tunelu pokryty kamenem.

Musela se za nimi takto plížit celé míle. Když jí jejich světlo nadobro zmizelo z očí, neexistovalo jiné místo, kam by mohla jít, než kupředu. Znovu nahmatala zeď a šla podle ní, slepá a ztracená, a alespoň si přitom představovala, že Nymeria ťápe ve tmě po jejím boku. Nakonec se ocitla po kolena hluboko v zapáchající vodě, přála si, aby dokázala tančit po jejím povrchu, tak jak to možná uměl Syrio, a říkala si, zda ještě vůbec někdy uvidí světlo. Když se vynořila do nočního vzduchu, venku se již úplně setmělo. Zjistila, že stojí v ústí odpadní stoky, tam, kde vtékala do řeky. Arya páchla tak strašlivě, že se svlékla rovnou na místě, odhodila svoje špinavé šaty na břehu řeky a ponořila se hluboko do černé vody. Plavala, dokud se necítila čistá, a pak vylezla ven z vody, rozechvělá chladem. Když si prala šaty, po cestě u řeky jeli nějací jezdci, ale pokud i viděli hubené nahé děvče máchající si svoje hadříky ve svitu měsíce, nevěnovali mu pozornost.

Byla celé míle od hradu, ale kdekoli v Králově přístavišti stačilo jen zvednout zrak vzhůru k Rudé baště na Aegonově kopci, takže nehrozilo nebezpečí, že by se ztratila. Než přišla ke strážnici u brány, šaty měla téměř suché. Padací mříž byla spuštěná a brána zavřená na závoru, a tak zamířila k postrannímu vchodu. Muži ve

zlatých pláštích, kteří měli hlídku, se jen ušklíbli, když jim řekla, aby ji pustili dovnitř. "Tady nemáš co pohledávat," odbyl ji jeden z nich. "Zbytky z kuchyně jsou rozdané a po setmění už sem žebráky nepouštíme."

"Já nejsem žádný žebrák," ohradila se. "Já tady žiju."

"Řekl jsem, že tu nemáš co pohledávat. Potřebuješ štulec za ucho, aby se ti zlepšil sluch?"

"Chci vidět svého otce."

Strážní si vyměnili pohledy. "Já chci ošukat samotnou královnu, za všechno to dobro, co mi prokazuje," řekl ten mladší.

Starší z mužů se zasmál. "Kdopak je tvůj otec, chlapče, městský krysař?"

"Pobočník krále."

Oba muži se dali do smíchu, ale pak proti ní ten starší mávl pěstí, ležérně, asi jako by člověk chtěl praštit krysu. Arya viděla ránu přicházet ještě předtím, než se muž pohnul, couvla před ním, a aniž se jí dotkl, uskočila stranou. "Já nejsem chlapec," vyjekla na ně. "Jsem Arya Stark ze Zimohradu, a pokud se na mě odvážíte sáhnout, můj otec nechá vaše hlavy nabodnout na kůly. Když mi nevěříte, přiveďte z Pobočníkovy věže Joryho Cassela nebo Vayona Poolea." Založila si ruce v bok. "Otevřete mi teď bránu, nebo potřebujete štulec za uši, abyste lépe slyšeli?"

Když ji Harwin a Tlustý Tom přivedli dovnitř, její otec byl sám v soláru a u jeho lokte mírným plamenem hořela olejová lampa. Skláněl se nad tou největší knihou, jakou kdy viděla, s popraskanými žlutými stránkami plnými kostrbatého písma, vázanou ve vybledlé kůži, ale zavřel ji, aby si vyslechl Harwinovo hlášení. Když muže se slovy díků propouštěl, jeho obličej byl velmi přísný.

"Uvědomuješ si, že polovina mojí stráže tě musela jít ven hledat?" řekl Eddard Stark, když se ocitli o samotě. "Septa Mordane je bez sebe strachy. Je v septu, kde se modlí za tvůj bezpečný návrat. Aryo, ty přece víš, že nikdy nemáš chodit za brány hradu bez mého svolení.”

"Já jsem za brány nešla," vyhrkla. "Tedy nechtěla jsem. Byla jsem dole ve sklepeních, jenomže ta se proměnila v tunel. Všude tam byla tma a já neměla pochodeň ani svíci, abych si posvítila na cestu, takže jsem musela jít za nimi. Nemohla jsem se vrátit zpátky cestou, kterou jsem přišla, protože tam bylo strašně moc oblud. Otče, oni mluvili o tom, že tě zabijí! Ne ty obludy, dva muži. Neviděli mě, protože jsem byla nehybná jako kámen a tichá jako stín, ale slyšela jsem je. Říkali, že máš tu knihu a bastarda a že když může zemřít jeden pobočník, proč by se to nemohlo stát i druhému? Tohle je ta kniha? Vsadila bych se, že tím bastardem je Jon."

"Jon? Aryo, o čem to mluvíš? Kdo to říkal?"

"Oni přece," odpověděla. "Byl tam jeden tlustý s prsteny a žlutým vousem rozvětveným jako vidlička a další v kroužkové zbroji a ocelové čepičce a ten tlustý

říkal, že to ještě musí pozdržet, ale ten druhý se s ním hádal, že už nemůže vydržet žonglovat a že vlk a lev skočí jeden druhému po krku a že to je všechno fraška." Snažila se vzpomenout si na zbytek. Nerozuměla docela všemu, co říkali, a teď to měla v hlavě všechno popletené. "Ten tlustý říkal, že princezna čeká dítě. Ten v ocelové čepičce měl pochodeň a říkal, že si musí pospíšit. Myslím, že to byl čaroděj."

"Čaroděj?" řekl Ned s vážnou tváří. "Měl snad dlouhou bílou bradu a vysokou špičatou čepici posetou hvězdami?"

"Ne! vůbec to nebylo jako v příbězích staré chůvy. Nevypadal jako čaroděj, ale ten tlustý říkal, že jím je."

"Já tě varuju, Aryo, jestli mi tyhle nesmysly povídáš jen proto, abys -"

"Ne, říkala jsem ti, že to bylo ve sklepeních, u místa s tajnou zdí. Honila jsem kočky a..." Protáhla obličej. Kdyby se přiznala k tomu, že shodila na zem prince Tommena, opravdu by se na ni rozčilil. "... a vlezla jsem prostě do toho okna. Za ním jsem našla obludy."

"Obludy a čarodějové," řekl její otec. "Zdá se, že jsi prožila nemalé dobrodružství. Říkáš, že ti muži, cos je slyšela, hovořili o žonglování a frašce?"

"Ano," připustila Arya, "jenomže -"

"Aryo, byli to kejklíři," řekl jí otec. "V Králově přístavišti teď musí být na tucet hereckých skupin, přišly si vydělat nějaký ten peníz od návštěvníků turnaje. Nejsem si jistý, co ti dva dělali na hradě, ale možná je král požádal o představení."

"Ne." Umíněně zavrtěla hlavou. "To nebyli -"

"V žádném případe bys neměla za nikým chodit ani ho špehovat. Také se mi nezamlouvá představa, že moje dcera pronásleduje kočky a leze přitom do divných oken. Podívej se na sebe, drahé dítě. Celé paže máš pokryté šrámy. Už to trvá příliš dlouho. Vyřiď Syriovi, že bych si s ním rád promluvil -"

Jeho slova přerušilo krátké, náhlé zaklepání na dveře: "Promiň, lorde Eddarda," ozval se Desmond z chodby, "ale je tu černý bratr a prosí o slyšení. Říká, že to je v naléhavé záležitosti. Myslel jsem si, že bys to rád věděl."

"Noční hlídka u mne má dveře vždycky otevřené," řekl její otec.

Desmond muže pustil dovnitř. Byl hrbatý a ošklivý, s neupraveným vousem a nepraným oděvem, ale otec ho přivítal srdečně a zeptal se ho na jméno.

"Yoren, nechť se ti zlíbí, můj pane. Omlouvám se za tuto pozdní hodinu." Uklonil se Arye. "Toto musí být tvůj syn. Má tvoji podobu."

"Já jsem děvče," řekla Arya roztrpčeně. Pokud starý muž přijel od Zdi, musel přitom jet přes Zimohrad. "Znáš moje bratry?" zeptala se vzrušeně. "Robb a Bran jsou na Zimohradu a Jon je na Zdi. Jon Sníh, je teď taky v Noční hlídce, určitě ho znáš, má zlovlka, bílého s červenýma očima. Je Jon už průzkumníkem? Já jsem Arya Stark." Starý muž v páchnoucích černých šatech se na ni díval zaraženě, ale Arya jako by

nebyla schopná přestat. "Až pojedeš zpátky na Zeď, vezmeš ode mé Jonovi dopis, když mu ho napíšu?" Přála si, aby tu Jon s ní byl právě teď. On by uvěřil všemu o sklepení i o tlustém muži s vidlicoví tým vousem a čaroději v kovové čepičce.

"Moje dcera často zapomíná na slušné vychováni," omlouval ji Eddard Stark s mírným úsměvem, který změkčoval jeho slova. "Prosím tě o odpuštěni, Yorene. Poslal tě můj bratr Benjen?"

"Nikdo mě neposlal, můj pane, kromě starého Mormonta. Jsem tady, abych našel muže pro Zeď, a až Robert bude příště pořádat audienci, pokleknu před ním a vyslovím naše potřeby, abych se dozvěděl, zda král a jeho pobočník nemají v žalářích nějaké mizery, kterých by se rádi zbavili. Docela dobře by se ale dalo říct, že jsem tady také kvůli Benjenu Starkovi. Jeho krev zčernala, učinila ho mým bratrem, stejně jako je tvým. To kvůli němu jsem přišel. Jel jsem rychle, to ano, málem jsem po cestě uštval svého koně, jak jsem ho hnal, ale ostatní jsem nechal daleko za sebou."

"Ostatní?"

Yoren si odplivl. "Žoldáky, svobodné jezdce a další verbež. Ten hostinec jich byl plný a já jsem viděl, jak všichni větři. Pach krve nebo pach zlata, nakonec všichni cítili to samé. Žádný z nich ale neměl namířeno do Králova přístaviště. Někteří odcválali do Casterlyovy skály, která je blíž. Lord Tywin už se to určitě dozvěděl, na to můžeš vzít jed."

Otec se zamračil. "O čem to mluvíš?"

Yoren pohlédl na Aryu. "Raději bych s tebou hovořil o samotě, můj pane, prosím o prominuti."

"Jak si přeješ. Desmonde, doprovoď moji dceru do jejích komnat." Políbil ji na čelo. "Dokončíme náš rozhovor zítra."

Arya stála na místě jako vrostlá do podlahy. "Jonovi se nic zlého nestalo, že ne?" zeptala se Yorena. "Ani strýci Benjenovi?"

"Nu, co se Starka týče, o tom nic nevím. Ten chlapec, Sníh, byl v pořádku, když jsem odjížděl ze Zdi, Ti dva mi ale starosti nedělají."

Desmond ji vzal za ruku. "Tak jdeme, moje paní. Slyšela jsi otce."

Arya neměla jinou možnost než jít s ním, a v duchu litovala, že to není Tlustý Tom. S Tomem by se kvůli nějaké výmluvě mohla pozdržet u dveří a slyšela by, co Yoren říká otci, ale Desmond byl příliš chytrý, než aby její trik neprohlédl. "Kolik strážných můj otec má?" zeptala se ho, když sestupovali k její ložnici.

"Tady v Králově přístavišti? Padesát."

"Ty bys nedovolil, aby ho někdo zabil, viď že ne?" zeptala se.

Desmond se zasmál, "V tomto ohledu buď bez obav, moje paní". Lorda Eddarda

střežíme ve dne v noci. Ujišťuji tě, že se mu nemůže nic stát."

"Lannisterové mají víc než padesát mužů," poznamenala Arya.

"To máji, jenomže každý seveřan má cenu deseti jižanských šermířů, takže můžeš klidně spát."

"Co kdyby poslali čaroděje, aby ho zabil?"

"Nu, co se tohodle týče," odpověděl Desmond a tasil svůj meč, "u čarodějů je to úplně stejné jako u jiných lidi, když jim setneš hlavu."

EDDARD

"Roberte, prosím tě," žadonil Ned, "poslouchej, co říkáš. Ty mluvíš o vraždě dítěte." "Ta děvka je těhotná!" Králova pěst s hlasitým zaduněním dopadla na desku poradního stolu. "Já tě varoval, že k tomu dojde, Nede. Tam na území mohylových hrobů jsem tě varoval, ale ty ses neobtěžoval poslouchat mě. Nu, poslechneš si to teď. Chci je mít mrtvé, matku i dítě, oba, a toho šílence Viseryse taky. Je ti to dost jasné, nebo to mám opakovat? Chci je mít mrtvé."

Ostatní rádci se snažili ze všech sil předstírat, že jsou někde jinde. Nepochybně všichni byli moudřejší než on. Eddard Stark si zřídkakdy připadal tak sám. "Když to uděláš, navždy pošpiníš svoji čest."

"Ať špína klidně padne na moji hlavu, jen když se to udělá. Nejsem tak slepý, abych neviděl stín sekery, když visí nad mým vlastním krkem."

"Žádná sekera tam nevisí," řekl Ned svému králi. "Jenom stín stínu, dvacet let odstraněného... Pokud vůbec existuje."

"Pokud?" zeptal se Varys tiše a zamnul si svoje napudrované dlaně. "Můj pane, ty mi křivdíš. Proč bych tobě a řade měl přinášet lži?"

Ned chladně pohlédl na eunucha. "Přinesl jsi nám šeptání zrádce půl světa vzdáleného, můj pane. Možná se Mormont mýlí. Možná lže."

"Ser Jorah by se neodvážil oklamat mne," řekl Varys s vychytralým úsměvem. "Na to se spolehni, můj pane. Vím s jistotou, že princezna čeká dítě."

"To říkáš ty. Pokud se mýlíš, nemusíme se ničeho obávat. Pokud to děvče potratí, nemusíme se ničeho obávat. Když porodí dceru místo syna, nemusíme se ničeho obávat. Jestliže dítě zemře jako malé, nemusíme se ničeho obávat."

"Ale co když to bude chlapec?" naléhal Robert. "Co když bude žít?"

"Mezi nimi a námi se stále bude prostírat úzké moře. Obávám se, že ke dni, kdy

Dothrakové naučí svoje koně běhat po vodě, nikdy nedojde."

Král se zhluboka napil vína a změřil si Neda sedícího z opačné strany poradního stolu žhavým pohledem. "Takže ty mi radíš nedělat nic, dokud se to dračí sémě nevylodí se svou armádou u mých břehů, je to tak?"

"To dračí sémé je v lůně své matky," odpověděl Ned. "Dokonce ani Aegon nezačal se svými dobyvatelskými válkami, dokud nebyl odstaven od mateřského prsu."

"Bohové! Ty jsi tvrdohlavý jako pratur, Starku." Král se rozhlédl kolem sněmovního stolu. "A co vy ostatní? Založili jste si někam jazyky? Copak nikdo z vás nedovede rozumně promluvit k tomuhle bláznovi se zamrzlým obličejem?"

Varys krále obdařil lichotivým úsměvem a položil svou měkkou dlaň na Nedův rukáv. "Chápu tvoje obavy, lorde Eddarde, to opravdu chápu. Poskytlo mi pramálo radosti přinést tuto smutnou zprávu naší radě. Je to strašná věc, o které musíme rozvažovat, ničemná věc. Avšak my, kteří si dovolujeme vládnout, musíme dělat ničemné věci pro dobro říše, jakkoli nás to může bolet."

Lord Renly pokrčil rameny. "Mně ta záležitost připadá docela prostá. Měli jsme Viseryse a jeho sestru zabít už před lety, ale Jeho Výsost můj bratr se dopustil té chyby, že dal na radu Jona Arryna."

"Milosrdenství nikdy není chybou, lorde Renly," opáčil Ned. "Na Trojzubci tady ser Barristan skolil tucet dobrých mužů, Robertových přátel a mých. Když ho před nás přivedli, vážně zraněného a blízko smrti, Roose Bolton na nás naléhal, aby mu nechali podříznout hrdlo, ale tvůj bratr řekl: ‚Nezabiju muže za věrnost, za to, že dobře bojoval,' a poslal pro svého vlastního mistra, aby seru Barristanovi ošetřil rány." Pohlédl na krále dlouhým chladným pohledem. "Jinak by tady s námi dnes tento muž neseděl."

Robert měl alespoň tolik studu, že se začervenal. "To bylo něco jiného," namítl, "Ser Barristan byl rytířem Královské gardy."

"Zatímco Daenerys je čtrnáctileté děvče." Ned věděl, že se odvážil hodně za bod, kam to bylo moudré, ale nedokázal být zticha. "Roberte, ptám se tě, proč jsme povstali proti Aerysu Targaryenovi, když ne proto, abychom učinili přítrž vraždění dětí?"

"Abychom učinili konec s Targaryeny!" zavrčel král.

"Tvoje Výsosti, nikdy mne nenapadlo, že zrovna ty bys měl z Rhaegara strach." Ned se snažil vytěsnit ze svého hlasu odstín pohrdáni, ale nedařilo se mu to. "Copak se z tebe během těch let stal takový slaboch, že se chvěješ při pomyšlení na pouhý stín nenarozeného dítěte?"

Robert zrudl, "To stačilo, Nede," varoval ho s prstem namířeným do jeho obličeje. "Už ani slovo. Copak jsi zapomněl, kdo je tady králem?"

"Ne, Tvoje Výsosti," odpověděl Ned. "A ty?"

"Dost!" zařval král, "Už je mi z těch řečí nanic. Ať jsem proklatý, jestli tomu neudělám rázný konec. Co na to vy ostatní?"

"Je nutné zabít ji," prohlásil lord Renly.

"Jinou možnost nemáme," zamumlal Varys. "Je to smutné, tak smutné..."

Ser Barristan Selmy zvedl od stolu svoje bledé modré oči a řekl: "Tvoje Výsosti, je čest v tom, když se postavíš nepříteli na bitevním poli, ale není žádná v tom, když ho zabiješ v matčině lůně. Odpusť mi, ale musím souhlasit s lordem Eddardem."

Velmistr Pycelle si odkašlal, což byl proces, který jako by se vlekl celé minuty. "Můj řád slouží říši, ne vladaři. Kdysi jsem radil králi Aerysovi stejně věrně, jako nyní radím králi Robertovi, takže proti tomu jeho děvčeti nepřechovávám žádnou zlou vůli. Přesto se vás zeptám takto - kdyby měla přijít válka, kolik by v ní položilo život vojáků? Kolik měst by vyhořelo? Kolik dětí by bylo oderváno od svých matek, aby skončily nabodnuté na hrotech oštěpů?"

Pohladil si svůj bohatý bílý vous, nekonečné smutně, nekonečně unaveně. "Není moudřejší, ba dokonce laskavější, aby nyní Daenerys Targaryen zemřela, tak aby desítky tisíc mohly žít?"

"Laskavější," přitakal Varys. "Och, moudře a pravdivě řečeno, velmistře. Je to tak. Kdyby bohové ve své nevypočitatelnosti obdařili Daenerys Targaryen synem, říše by krvácela."

Malíček byl na řadě poslední. Když na něj Ned pohlédl, lord Petyr potlačil zívnutí. "Když se ocitneš v posteli s ošklivou ženou, nejlepší veď, kterou můžeš udělat, je zavřít oči a v klidu pokračovat," prohlásil. "Čekání tu dívčinu nezkrásni. Políbit ji a skoncovat s ní."

"Políbit ji?" opakoval ser Barristan zděšeně.

"Ocelovým polibkem," řekl Malíček.

Robert se otočil tváří ke svému pobočníkovi. "Nu, to bychom měli, Nede. Pouze ty a Selmy jste v této záležitosti proti. Jedinou otázkou, která zůstává, je ta, koho poslat, aby ji zabil?"

"Mormont touží po královském odpuštění," připomněl mu lord Renly.

"Zoufale," řekl Varys, "jenomže ještě víc si cení svého života. Princezna se nyní blíží k Vaes Dothrak, kde tasit meč znamená jistou smrt. Kdybych vám řekl, co by Dothrakové provedli s nebožákem, který by si troufl použít meč na jejich khaleesi, žádný z vás by v noci nespal." Pohladil si svoji napudrovanou tvář. "Co takhle jed... slzy z Lys, dejme tomu. Khal Drogo by nikdy nepoznal, že nešlo o přirozenou smrt."

Ospalé oči velmistra Pycelleho se otevřely. Podezřívavě je přimhouřil na eunucha.

"Jed je zbraní zbabělce," namítl král.

Ned toho slyšel dost. "Ty pošleš najaté vrahy, aby zabili čtrnáctiletou dívku, a chceš

se přitom ohánět ctí?" Odstrčil svoji židli a vstal. "Udělej to sám, Roberte. Muž, který vynese smrtelný ortel, by sám měl mávnout mečem. Podívej se jí do oči, než ji zabiješ. Popatři její slzy, poslechni si její poslední slova. Když už nic jiného, dlužíš jí alespoň toto."

"Bohové!" zaklel král, a ta slova z něj vytryskla, jako by jen stěží dokázal ovládat svůj hněv. "Ty opravdu nedáš pokoj? Budiž proklát!" Sáhl po džbánu vína po své levici, zjistil, že je prázdný, a mrštil jím o zeď, kde se rozbil na tisíc kousků. "Došlo mi víno a došla mi trpělivost. Už toho mám dost! Prostě to udělejte!"

"Já se na té vraždě podílet nebudu, Roberte. Udělej si, co chceš, ale nežádej po mně, abych ti na to vtiskl svoji pečeť."

Chvíli se zdálo, jako by Robert tomu, co mu Ned říká, nerozuměl. Vzdorovitost nebyla pokrmem, který by musel ochutnávat často. S tím, jak přicházelo pochopeni, jeho obličej se pomalu měnil. Přimhouřil oči a zpod jeho vysokého sametového límce se mu do tváří začal šplhat nach. Rozzuřeně na Neda namířil prst. "Jsi pobočníkem krále, Nede Starku. Uděláš, co ti poručím, nebo si najdu pobočníka, který mě bude poslouchat."

"Přeju mu hodně úspěchů." Ned si odepjal těžkou sponu, která držela záhyby jeho pláště, důmyslně zdobenou stříbrnou ruku, která byla odznakem jeho hodnosti. Položil ji na stůl před krále, rozesmutněn vzpomínkou na muže, který mu ji připjal, na přítele, kterého kdysi miloval, "Myslel jsem, že jsi lepší člověk, Roberte. Myslel jsem, že jsme získali ušlechtilejšího krále."

Robertův obličej měl purpurovou barvu. "Ven!" zaskřehotal, dusící se ve svém hněvu. "Ven, proklatče, s tebou jsem skončil! Na co ještě čekáš? Jdi, pospíchej zpátky na ten svůj Zimohrad. A dbej o to, abych už nikdy nemusel spatřit tvůj obličej, nebo ti přísahám, že nechám tvoji hlavu nabodnout na kůl!"

Ned se uklonil a bez jediného dalšího slova se otočil na patě. Cítil, jak se mu do zad vpalují Robertovy oči. Když kráčel pryč ze sněmovních komnat, za jeho zády se po kratičké pauze znovu rozpoutala diskuse. "Na Braavosu existuje jistá sekta, která si říká Muži bez tváři," poznamenal velmistr Pycelle.

"Máte někdo představu o tom, jak jsou drazí!" namítl Malíček. "Za polovinu ceny byste mohli najmout celou armádu obyčejných nájemných vrahů, a to by bylo za vraždu obyčejného obchodníka. Netroufám si říct, kolik by si mohli účtovat za princeznu."

Zavírající se dveře za ním jejich hlasy umlčely. Před místností stál na stráži ser Boros Blount, oblečený v dlouhém bílém plášti a zbroji Královské gardy. Pohlédl na Neda koutkem oka, rychle a zvědavě, ale na nic se neptal.

Když kráčel přes nádvoří zpět k Pobočníkově věži, vnímal dusno a tíži dne. Ve vzduchu byla cítit předzvěst deště. Ned by ho jen uvítal. Možná by ho učinil alespoň o maličko čistějším. Když přišel do svého soláru, dal si zavolat Vayona Poolea. Majordomus přišel okamžitě. "Poslal jsi pro mne, můj lorde pobočníku?"

"Už jím nejsem," řekl mu Ned. "Král a já jsme se pohádali. Vracíme se do Zimohradu."

"Neprodleně začnu s přípravami, můj pane. K tomu, abychom připravili všechno na cestu, budeme potřebovat čtrnáct dní."

"Dva týdny možná mít nebudeme. Možná nebudeme mít ani den. Král poznamenal něco v tom smyslu, že by rád viděl moji hlavu nabodnutou na kůlu." Ned se zamračil. Ve skutečnosti nevěřil, že by mu král ublížil, ne Robert. Nyní je rozezlený, ale když mu Ned zmizel z oči, jeho hněv vychladne jako vždy.

Jako vždy? Najednou si s nepříjemným pocitem uvědomil, že myslí na Rhaegara Targaryena. Patnáct let mrtvý a Robert ho nenávidí stejně jako tehdy. Byla to znepokojivá myšlenka... A byla tu ještě jedna věc, ta záležitost s Catelyn a Skřetem, na kterou ho upozornil Yoren. Brzy vyjde na světlo, tak jistě jako vyjde slunce, a s králem posedlým tak temným hněvem... Robert se možná nestará ani za mák o Tyriona Lannistera, ale dotklo by se to jeho pýchy, a Ned raději ani nepomýšlel na to, co by mohla udělat královna.

"Nejbezpečnější by bylo, kdybychom se na cestu vydali okamžitě," řekl Pooleovi. "Vezmu s sebou svoje dcery a pár mužů stráže. Vy ostatní můžete vyjet za námi, až bude vše připraveno. Informuj Joryho, ale neříkej to nikomu jinému, dokud já a děvčata neodjedeme. Hrad je plný očí a uší a já bych byl raději, kdyby o mých plánech nikdo nevěděl.”

"Jak poroučíš, můj pane."

Když odešel, Eddard Stark přešel k oknu a zamyšleně se u něj posadil. Neviděl žádnou jinou možnost, kterou by mu Robert ponechal. Měl by mu za to poděkovat. Bude milé vrátit se zpátky na Zimohrad. Nikdy z něj neměl odjíždět. Čekají tam na něj jeho synové. Možná by on a Catelyn mohli společně přivést na svět syna, až se vrátí, ještě nejsou tak staří. Poslední dobou často zjišťoval, že sní o sněhu a hlubokém tichu vlčího lesa za noci.

A přesto jej pomyšlení na odchod plnilo také hněvem. Tolik toho zůstalo nevykonáno. Robert a jeho rada zbabělců a pochlebovačů ožebračí říši, když na ně nikdo nedohlédne... nebo ještě hůř, prodá ji Lannisterům ve splátkách za svoje dluhy. A stále ho znepokojovala také pravda o smrti Jona Arryna. Ano, našel pár střípků informaci, které ho přesvědčily o tom, že Jon skutečně byl zavražděn, ale nebylo to víc než jen stopa zvířete na území rozlehlého lesa. Sám to zvíře zatím nespatřil, ale cítil, že tam je, číhající, ukryté, zrádné.

Najednou ho napadlo, že by se na Zimohrad mohl vrátit po moři. Ned nebyl mořeplavcem a za běžných okolností byl dal přednost královské cestě, ale kdyby se na sever vydal lodí, mohl by se zastavit v Dračím kameni a promluvit se Stannisem Baratheonem. Pycelle poslal havrana přes vodu se zdvořilým dopisem, ve kterém Ned lorda Stannise požádal, aby se vrátil na svoje křeslo v malé radě. Žádná odpověď však nepřišla, jen ticho, které ještě prohloubilo jeho podezření. Ned si byl jistý, že lord Stannis zná tajemství, kvůli kterému Jon Arryn zemřel. Pravda, kterou

hledá, na něj možná čeká v prastaré ostrovní pevnosti Targaryenů.

A až ji budeš znát, co pak? Některým tajemstvím je lépe, zůstanou-li ukrytá. Některá tajemství jsou příliš nebezpečná, než aby ses o ně dělil, dokonce i s těmi, které miluješ a důvěřuješ jim. Ned z pochvy u svého pasu vytáhl dýku, kterou mu dala Catelyn. Skřetovu dýku. Proč by ten chtěl mít Brana mrtvého? Nepochybně aby ho umlčel. Další tajemství nebo jenom jiné vlákénko stejné pavučiny?

Že by součástí toho všeho byl Robert sám? Nemyslel si to, ale kdysi si také nemyslel, že Robert by přikázal zavraždit nedospělou ženu a její nenarozené dítě. Catelyn se snažila varovat ho. Znával jsi toho muže, řekla mu. Král je pro tebe cizím člověkem. Čím dříve opustí Královo přístaviště, tím lépe. Pokud zítra ráno vyplouvá na sever nějaká loď, bude dobré být na její palubě.

Znovu si zavolal Vayona Poolea a poslal ho do doků, aby se pozeptal, tiše a rychle. "Najdi pro mne dobrou loď se zkušeným kapitánem," řekl svému majordomovi. "Nehledím na velikost jejích kajut ani na kvalitu jejího vybaveni, pokud bude rychlá a bezpečná. Přeji si neprodleně vyplout domů."

Poole ještě nestačil odejít, když na dveře zaklepal Tomard a ohlásil návštěvníka. "Přišel za tebou lord Baeliš, můj pane."

Ned byl v pokušení nepřijmout ho, ale pak si to raději rozmyslel. Zatím ještě nebyl volný; a dokud nebude, musí hrát podle jejich pravidel. "Uveď ho ke mně, Tome."

Lord Petyr nenucené vešel do soláru, jako by se dopoledne vůbec nic nestalo. Měl na sobě prostřižený sametový kabátec v krémové a stříbrné barvě, šedý hedvábný plášť zdobený černou kožešinou a svůj obvyklý urážlivý úsměv.

Ned ho přivítal chladně. "Mohu se tě otázat na důvod tvé návštěvy, lorde Baeliši?"

"Nezdržím tě dlouho, jsem na cestě na večeři s lady Tandou. Koláč s náplní z mihulí a pečené sele. Domnívá se, že by mne mohla oženit se svou mladší dcerou, takže její tabule je vždy skvostná. Mám-li být upřímný, raději bych se oženil s tím seletem, ale to jí neříkej. Zbožňuji mihulový koláč."

"Nerad bych byl příčinou tvého zdrženi," řekl Ned s ledovým pohrdáním. "V daném okamžiku nejsem schopen přijít na nikoho, po jehož společnosti bych prahl méně než po tvé."

"Och, jsem si jistý, že kdyby ses nad tím zamyslel, určitě by tě pár jmen napadlo. Dejme tomu Varys, Cersei nebo Robert. Jeho Výsost je na tebe nanejvýš rozezlená. Rozlíceně o tobě hovořila ještě nějakou dobu poté, co jsi nás dnes dopoledne opustil. Pokud mne paměť neklame, docela často zaznívala slova jako troufalost a nevděčnost."

Ned nepovažoval za nutné odpovídat na to. Dokonce svému hostovi ani nenabídl místo, ale Malíček se přesto posadil. "Poté, co jsi odešel, připadlo na mě přesvědčit je, aby si nenajímali Muže bez tváři," pokračoval užvaněně. "Místo toho Varys nechá tiše rozhlásit, že ten, kdo to targaryenské děvče sprovodí ze světa, bude jmenován

lordem."

Ned byl zhnusen. "Takže teď se přidělují šlechtické tituly vrahům."

Malíček pokrčil rameny. "Tituly jsou levné. Muži bez tváří jsou drazí. Abych byl upřímný, prokázal jsem té targaryenské dívce víc dobra než ty všemi těmi svými ušlechtilými řečmi. Ať se ji nějaký hrdlořez opilý představou lordství pokusí zabít. Pravděpodobně to zpacká a potom už o tom Dothrakové budou vědět a budou si svoji princeznu o to víc hlídat. Kdybychom na ni poslali Muže bez tváří, to už by mohla být pohřbená."

Ned se zamračil. "Ty sedíš v radě a hovoříš o ošklivých ženách a ocelových polibcích a teď ode mne očekáváš, že ti budu věřit, že jsi tu dívku vlastně chránil? Za jak velkého blázna mne to považuješ?"

"Nu, ve skutečnosti za docela velkého," odpověděl Malíček se smíchem.

"Ty vždycky shledáváš vraždu tak zábavnou, lorde Baeliši?"

"Ne, vraždu za zábavnou nepovažuji, ale tebe ano, lorde Starku. Jsi muž tančící na tenkém ledě. Odvažuji se říct, že to bude vznešené šplouchnutí. Mám dojem, že první puknutí ledu jsem slyšel dnes ráno."

"První a poslední," řekl Ned. "I pro mne má všechno své meze."

"Kdy máš v úmyslu vrátit se na Zimohrad, můj pane?" "Tak brzy, jak budu moci. Co je tobě vůbec do toho?"

"Nic... Ale pokud se zde náhodou budeš zdržovat ještě dnes za soumraku, s potěšením bych tě odvedl do toho nevěstince, který pro tebe tak neúspěšně hledal tvůj strážný Jory." Malíček se usmál. "A dokonce to ani nepovím lady Catelyn."

CATELYN

Moje paní, měla jsi poslat vzkaz o svém příjezdu," řekl jí ser Donnel Waynwood, když jejich koně stoupali průsmykem. "Poslali bychom pro tebe doprovod. Pro tak malou skupinu, jako je tvoje, dnes není horská cesta tak bezpečná, jako bývala kdysi."

"O tom jsme se k našemu zármutku přesvědčili na vlastní kůži, sere Donneli," řekla Catelyn. Někdy měla pocit, jako by se její srdce proměnilo v kámen; šest udatných mužů zemřelo, aby se dostala až sem, a ona v sobě nedokázala najít ani tolik slz, aby je oplakala. Dokonce i jejich jména už jí vyhledávala v paměti. "Jezdci z klanů nás hnali dnem a nocí. Během prvního útoku jsme přišli o tři muže, o další dva ve druhém, a Lannisterův sluha zemřel na horečku, když se mu zanítily rány, které utržil v boji. Když jsme slyšeli přijíždět tvoje muže, byla jsem přesvědčena, že jsme najisto

odsouzeni k záhubě."

"Od té doby, co Jon Arryn zemřel, klany jsou stále troufalejší," řekl ser Donnel, Byl to urostlý dvacetiletý mladík, upřímný a přátelský, se širokým nosem a čupřinou hustých hnědých vlasů. "Kdyby to bylo na mně, poslal bych do hor stovku mužů, vykouřil bych je z jejich pevností a dal jim pořádně za vyučenou, ale tvoje sestra to zakázala. Dokonce ani nechtěla našim rytířům povolit účast v pobočníkově turnaji. Prý všechny svoje bojovníky potřebuje tady, aby chránili Údolí… ovšem proti čemu, tím si nikdo není jistý. Proti stínům, říkají někteří." Znepokojeně na ni pohlédl, jako by si náhle uvědomil, s kým mluví, "Doufám, že jsem neřekl nic spatného, paní. Nerad bych tě urazil." "Upřímná řeč mne nikdy nemůže urazit, sere Donneli." Catelyn věděla, čeho se její sestra bojí. Ne stínů, ale Lannisterů, pomyslela si a ohlédla se přitom za sebe, tam, kde vedle Bronna jel Skřet. Ti dva teď byli jedna ruka, od té doby, co Chiggen zahynul.Malý muž byl mazanější, než si myslela. Když vjížděli do hor, byl jejím zajatcem, spoutaným a bezmocným. Čím byl teď? Stále jejím zajatcem, ovšem jel sám, s dýkou za pasem a sekerou připevněnou k sedlu, na sobě měl plášť ze stínokočky, který vyhrál na zpěvákovi při hře v kostky, a drátěnou košili, kterou svlékl z mrtvého Chiggena. Z obou stran trpaslíka a zbytku její zbídačené skupiny jely dvě desítky mužů, rytířů a zbrojnošů ve službách její sestry Lysý a malého syna Jona Arryna, a přesto na Tyrionovi nebyl patrný sebemenší náznak strachu. Že bych se přece jen mýlila? podivila se Catelyn v duchu, a nebylo to poprvé. Že by byl nakonec nevinen, neměl nic společného ani s Braném, ani s Jonem Arrynem, vůbec s něčím? Pokud je opravdu bez viny, kvůli čemu to všechno dělala? Šest mužů zemřelo, jen aby ho dostali až sem.

Rázně své pochybnosti odsunula stranou. "Až přijedeme do vaší pevnosti, byla bych ti velmi vděčná, kdybys ke mně ihned zavolal mistra Colemona. Ser Rodrik trpí horečkou vyvolanou zraněními." Ba co víc, obávala se, že statečný starý rytíř cestu nepřežije. Ke konci stěží dokázal sedět na koni a Bronn na ni naléhal, aby ho ponechala jeho osudu, ale ona ho neposlechla. Místo toho jej přivázala do sedla a nařídila zpěvákovi Marillionovi, aby na něj dával pozor.

Než ser Donnel odpověděl, zaváhal, "Lady Lysa mistru Colemonovi nařídila, aby ani na chvíli neopouštěl Orlí hnízdo, kde se stará o sera Roberta," řekl, "O naše zraněné pečuje septon, kterého máme u brány. Ten se na rány tvého rytíře může podívat."

Catelyn věřila spíš v mistrovo umění než v septonovy modlitby. Už to seru Donnelovi chtěla říci, když tu před sebou uviděla cimbuří, dlouhé hradby, vestavěné do samotných skalisek hor z obou stran cesty. Tam, kde se průsmyk tenčil do soutěsky stěží široké na to, aby po ní mohli jet čtyři muži vedle sebe, ke skalám lnula dvojice strážních věží, spojených krytým mostem z větrem ošlehaného šedivého kamene, který se klenul nad cestou. Z úzkých štěrbin střílen na věži, na hradbách a na mostě je pozorovaly tiché obličeje. Když se dostali téměř na vrchol, vyjel jim v ústrety rytíř. Jeho kůň i se zbrojí byl šedivý, ale plášť zdobila zvlněná modř a červeň Řekotočí a jeho záhyby byly k rytířovu rameni připjaty lesklou černou rybou ze zlata a obsidiánu. "Kdo projíždí Krvavou bránou?" zvolal.

"Ser Donnel Waynwood a lady Catelyn Stark se svým doprovodem," odpověděl

mladý rytíř.

Rytíř brány zvedl svoje hledí. "Říkal jsem si, že mi ta lady připadá povědomá. Jsi daleko od domova, malá Cat."

"Ty také, strýče," řekla, usmívajíc se navzdory všemu, čím prošla. Když slyšela ten drsný, přívětivý hlas, přeneslo ji to do doby před dvaceti lety, do dnů jejího dětství.

"Můj domov je na mých zádech," řekl skoupě.

"Tvůj domov je v mém srdci," odvětila Catelyn. "Sundej si přilbici. Ráda bych znovu spatřila tvůj obličej."

"Obávám se, že léta jej nevylepšila," namítl Brynden Tully, ale když si sundal přilbici z hlavy, Catelyn viděla, že lhal. Jeho rysy byly ostře řezané a větrem ošlehané a čas mu ukradl jeho zlatohnědé vlasy a ponechal mu jen šedivé, ale jeho úsměv byl tentýž jako kdysi, stejně jako jeho bujné obočí, silné jako housenky, a žertovná světýlka v jeho hlubokých modrých očích. "Ví Lysa, že přijedeš?"

"Nebyl čas poslat předem posla se vzkazem," odpověděla mu Catelyn. "Obávám se, že jedeme před čelem bouře, strýčku." Jeden po druhém k nim dorazili ostatní.

"Můžeme vstoupit do Údolí?" zeptal se ser Donnel, Waynwoodové si vždycky potrpěli na obřadnost.

"Ve jménu Roberta Arryna, pána Orlího hnízda, obránce Údolí a pravého strážce východu, dovoluji ti svobodně vstoupit do Údolí a ukládám ti za povinnost střežit jeho klid," odpověděl ser Brynden. "Pojeďme."

A tak jela za ním, pod stínem Krvavé brány, kde ve Věku hrdinů tucet armád rozprášilo sebe navzájem. Na vzdálené straně kamenné stavby se mezi horami náhle rozevíral průhled na širá pole, modrou oblohu a zasněžené vrcholky hor, který jí vzal dech. Údolí Arryn se koupalo ve svitu ranního slunce.

Prostíralo se před nimi na zamlžený východ, do pokojné krajiny s úrodnou černozemí, širokými, líně tekoucími řekami a stovkami malých jezer, která zářila jako zrcadla ve slunci, chráněná ze všech stran vysokými štíty hor. Na polích tam do výše rostla pšenice, oves a ječmen, a dokonce ani ve Vysoké zahradě nebyly dýně obrovitější a žádné ovoce sladší než právě tady. Stáli na západní straně doliny, kde horská cesta dosahovala vrcholu ve svém posledním průsmyku a začínala klikatý sestup do nižších poloh dvě míle hluboko pod nimi. Údolí tady bylo úzké, ne víc než půl dne jízdy napříč, a severní hory se zdály být tak blízko, že Catelyn mohla natáhnout ruku a téměř se jich dotknout. Do výše nad nimi se tyčil rozeklaný vrchol zvaný Obrovo kopí, hora, ke které vzhlížely dokonce i hory a jejíž vrcholek se ztrácel v mrazivých mlhách tři a půl míle vysoko nade dnem údolí. Nad jeho masivním západním ramenem vytékal přízračný vodopád Alyssyných slz. Dokonce i z této dálky Catelyn rozlišila lesknoucí se stříbrné vlákno, jasné proti tmavému kameni.

Když její strýc viděl, že se zastavila, popojel se svým koněm blíž a ukázal před sebe. "Je to tamhle, vedle Alyssyných slz. Jediné, co je vidět odsud, je občasné bílé

zablesknutí, když se tam upřeně zadíváš a slunce se správně dotkne stěn."

Sedm věží, řekl jí Ned, jako bílé dýky vražené do břicha oblohy, tak vysoko, že když tam stojíš na hradbách, díváš se dolů na mraky. "Jak je to odsud daleko?" zeptala se.

"K hoře jsme schopni dostat se do setměni," odpověděl strýc Brynden, "ale výstup samotný nám potrvá další den."

Zezadu se ozval ser Rodrik Cassel. "Moje paní," řekl, "obávám se, že dnes již nemohu jet dál," Jeho tváře pod rozcuchanými, nově vyrostlými licousy byly propadlé a vypadal tak unaveně, že Catelyn dostala strach, aby nespadl ze svého koně.

"To bys ani neměl," řekla. "Udělal jsi všechno, co jsem po tobě mohla žádat a ještě stokrát víc. Můj strýc mne po zbytek cesty na Orlí hnízdo doprovodí. Lannister musí jet se mnou, ale není důvodu, proč by sis s ostatními nemohl odpočinout zde a nabrat nových sil."

"Bude nám poctou přijmout je u nás jako hosty," řekl ser Donnel s vážnou zdvořilostí mladíka. Kromě sera Rodrika ze skupiny, která vyjela z hostince na rozcestí, zůstali jenom Bronn, ser Willis Wode a zpěvák Marillion.

"Moje paní," řekl Marillion, který popojel kupředu. "Prosím tě, abys mi dovolila činit ti společnost během cesty na Orlí hnízdo, abych viděl konec příběhu, když už jsem byl svědkem jeho začátku." Hlas toho chlapec zněl vyčerpaně, a přesto podivně odhodlané, a měl horečnatý lesk v očích.

Catelyn zpěváka nežádala, aby se k nim připojil, to on sám se rozhodl, a jak se stalo, že cestu přežil, když tolik statečnějších mužů leželo mrtvých a nepohřbených za nimi, to nechápala. Přesto tu byl, se strništěm vousů na bradě, které mu téměř propůjčovaly vzhled muže. Možná mu dlužila něco za to, že se dostal tak daleko. "Dobrá," souhlasila.

"Já pojedu taky," prohlásil Bronn.

To se jí zamlouvalo ještě méně. Věděla, že bez Bronna by Údolí nikdy nedosáhla; žoldák byl tím nejdivočejším bojovníkem, jakého kdy viděla, a jeho meč jim pomohl prosekat si cestu do bezpečí. Ale navzdory všemu se Catelyn ten muž nezamlouval. A viděla ho jet vedle Lannistera až příliš často, bavili se spolu tichými hlasy a smáli se nějakým soukromým vtipům. Nejraději by ho od trpaslíka oddělila, teď a tady, ale když už souhlasila s tím, že Marillion může na Orlí hnízdo jet s ni, nenapadal ji jediný zdvořilý způsob, jak by stejné právo mohla upřít Bronnovi. "Jak si přeješ," řekla, třebaže si uvědomila, že ve skutečnosti se jí na svolení vůbec neptal.

Ser Willis Wode zůstal se serem Rodrikem v péči septona s jemným hlasem, obskakujícím je a jejich zraněni. Svoje koně také nechali vzadu, ubohé uštvané tvory. Ser Donnel jí slíbil, že na Orlí hnízdo a do Měsíční brány pošle ptáky se vzkazem o jejich příchodu. Ze stájí byli vyvedeni čerství koně, horské plemeno s jistou chůzí a chundelatou srsti, a během hodiny se znovu vydali na cestu. Když započali sestup na dno Údolí, Catelyn jela vedle svého strýce. Za nimi následoval

Bronn, Tyrion Lannister, Marillion a šest Bryndenových mužů.

Teprve když urazili třetinu cesty dolů po horské stezce a ocitli se daleko z doslechu ostatních, Brynden Tully se k ní otočil a řekl: "Tak, dítě. Pověz mi o té svojí bouři."

"Dítě už nejsem mnoho let, strýce," odvětila Catelyn, ale přesto se mu svěřila. Zabralo to víc času, než si představovala, že to všechno potrvá, od Lysina dopisu a Branova pádu, přes vrahovu dýku a Malíčka až k náhodě, která chtěla tomu, že se v hostinci na rozcestí setkala s Tyrionem Lannisterem.

Její strýc naslouchal v tichosti, oči zastíněné mohutným obočím, a mračil se během Catelynina povídání stále víc. Brynden Tully vždycky věděl, jak naslouchat... Všem, kromě jejího otce. Byl bratrem lorda Hostera, o pět let mladším, ale ti dva se spolu svářili tak dlouho, co si Catelyn pamatovala. Během jedné z jejich hlasitějších hádek, když Catelyn bylo osm, lord Hoster Bryndenovi vynadal do ‚černé kozy z Tullyovic stáda'. Brynden se smíchem poznamenal, že ve znaku jejich rodu je skákající pstruh, takže by měl být spíš černou rybou než černou kozou, a od toho dne měl černou rybu ve svém osobním znaku.

Jejich válka neskončila až do dne, kdy se Lysa provdala. Při svatební hostině Brynden řekl svému bratrovi, že opouští Řekotočí, aby sloužil Lyse a jejímu novému choti, pánovi Orlího hnízda. Lord Hoster od té doby se svým bratrem nepromluvil, jak věděla od svého bratra Edmura z jeho nepříliš častých dopisů.

Nicméně, během všech těch let Catelynina dětství, to byl Brynden Černá ryba, ke kterému se děti lorda Hostera utíkaly se svými radostmi i nářky, když otec byl příliš zaneprázdněn a matka příliš nemocná. Catelyn, Lysa, Edmure... a ano, dokonce i Petyr Baeliš, svěřenec jejich otce... všem jim naslouchal trpělivě, tak jako nyní naslouchal jí, radoval se z jejich vítězství a litoval je v jejich dětských trápeních.

Když skončila, její strýc dlouhou dobu mlčel, zatímco jeho kůň jistými kroky našlapoval po příkré, kamenité horské stezce. "Je nutné obeznámit s tím tvého otce," řekl nakonec. "Kdyby se Lannisterové dali na pochod, Zimohrad je daleko a Údolí je chráněno v bezpečí svých hor, zatímco Řekotočí leží přímo na jejich trase."

"Mne trápí stejné obavy," připustila Catelyn. "Jakmile dorazíme na Orlí hnízdo, požádám mistra Colemona, aby poslal ptáka se vzkazem." Měla k odeslání i další zprávy; příkazy, které jídal Ned pro své vazaly, aby se připravili k obraně severu. "Jaká panuje nálada v Údolí?" zeptala se.

"Hněvivá," odpověděl Brynden Tully. "Lorda Jona velmi milovali, pociťují to jako velkou urážku jeho cti, že král jmenoval do úřadu, který Arrynové zastávali bezmála tři sta let, Jaimeho Lannistera. Lysa nám nařídila zvát jejího syna pravým strážcem východu, ale nikoho tím neoklame. Také to není pouze tvoje sestra, kdo se nepřestává divit nad způsobem pobočníkovy smrti. Nikdo se otevřeně neodváží vyslovit, že Jon byl zavražděn, ale podezření vrhá dlouhý stín." Upřeně na Catelyn pohlédl, s ústy staženými. "A je tu taky chlapec."

"Chlapec? Co je s ním?" Když projížděli pod nízkým skalním převisem kolem ostrého

ohybu, naklonila hlavu na stranu.

Hlas jejího strýce byl ustaraný. "Lord Robert," povzdechl si. "Šest let stár, nemocný, a když mu vezmeš jeho panenky, dá se do pláče. Pravoplatný dědic Jona Arryna, při všech bozích, jenomže jsou i takoví, co říkají, že je příliš slabý, než aby mohl sedět na otcově stolci. Těch uplynulých čtrnáct let, co Jon sloužil jako pobočník v Králově přístavišti, byl nejvyšším správcem Nestor Royce a mnozí si šeptají, že on by měl vládnout, dokud chlapec nedospěje. Jiní se domnívají, že Lysa by se měla znovu vdát a to co nejdříve. Nápadníci už se slétavají jako mouchy na bitevní pole. Orlí hnízdo je jich plné."

"To se dalo čekat," řekla Catelyn. V tomto ohledu nebylo divu; Lysa byla ještě mladá a království Hor a Údolí bylo milým svatebním darem. "Hodlá Lysa pojmout nového manžela?"

"Říká, že ano, za předpokladu, že najde muže, který se jí bude líbit," odpověděl Brynden Tully, "ale už odmítla lorda Nestora a tucet dalších vhodných mužů. Přísahá, že tentokrát si manžela vybere sama."

"Ty ze všech lidí na světě ji z toho sotva můžeš vinit."

Ser Brynden si odfrkl. "To ani nedělám, ale... zdá se mi, že Lysa si na námluvy jenom hraje. Ta hra se jí líbí, ale já si myslím, že ve skutečnosti tvoje sestra hodlá vládnout sama, dokud chlapec nebude dost stár, aby se stal pánem Orlího hnízda ve skutečnosti, nejenom podle jména."

"Žena je schopná vládnout stejně moudře jako muž," namítla Catelyn.

"Správná žena ano," řekl její strýc a obezřetně na ni pohlédl. "Nenech se zmýlit, Cat. Lysa není jako ty." Na okamžik zaváhal, "Mám-li být upřímný, obávám se, že svoji sestru neshledáš tak... vstřícnou, jak by se ti líbilo."

Byla zmatená. "Co tím chceš říct?"

"Lysa, která se vrátila z Králova přístaviště, není toutéž dívkou, co odešla na jih, když byl její manžel jmenován pobočníkem. Ta léta pro ni byla krušná. Sama to určitě víš. Lord Arryn jí byl věrným manželem, ale jejich manželství bylo uzavřeno kvůli politice, ne z vášně."

"Stejně jako moje."

"Začala obě stejně, ale tvoje se vyvedlo šťastněji než Lysino. Dvě děti porozené mrtvé, dvakrát tolik potratů, smrt lorda Arryna... Catelyn, bohové Lyse nadělili jen jedno dítě, a to je jediné, pro co teď tvoje sestra žije, ten ubohý chlapec. Tvoje sestra se bojí, děvče, a nejvíc ze všeho má strach z Lannisterů. Utekla do Údolí, vykradla se z Rudé bašty pod příkrovem noci jako zlodějka jen proto, aby vyrvala svého syna ze lví tlamy... a ty teď přivádíš lva k jejím dveřím."

"V řetězech," řekla Catelyn. Po její pravici se otevřela rozsedlina, jejíž dno se ztrácelo hluboko v temnotě pod nimi. Přitáhla uzdu svého koně a opatrně se ubírala

dál, krok za krokem.

"Skutečně?" Její strýc se ohlédl zpět, tam, kde Tyrion Lannister na svém koni pomalu sestupoval za nimi. "Já vidím sekeru na jeho sedle, dýku u jeho pasu a žoldáka, který se za ním táhne jako hladový pes. Kde jsou ty řetězy, moje milá?"

Catelyn se nepohodlně zavrtěla v sedle. "Skřet je tady, a nejel s námi dobrovolně. Řetězy nebo ne, je mým vězněm a Lysa bude chtít, aby se zodpovídal ze svých zločinů. Byl to její manžel, koho Lannisterové zavraždili, a její dopis, ve kterém nás před nimi varovala."

Brynden Černá ryba se na ni znaveně usmál, "Doufám, že máš pravdu, dítě," povzdechl si tónem, který říkal, že se velmi mýlí.

Slunce se již sklánělo hodně k západu, když se země pod kopyty jejich koní začala zplošťovat. Cesta se rozšiřovala a narovnávala, a vůbec poprvé si Catelyn všimla planě rostoucích květin a trav. Jakmile přijeli na dno údolí, mohli jet rychleji a cesta jim příjemně ubíhala. Projížděli svěže zelenými lesy a ospalými malými vískami, kolem sadů a polí zlaté pšenice, rozstřikovali desítky sluncem zalitých potůčků. Její strýc před ně poslal vlajkonoše s dvojitým praporcem vlajícím z žerdi; nahoře byl měsíc a sokol rodu Arryna a pod nimi jeho vlastní znak, černá ryba. Farmářské povozy, vozíky obchodníků a jezdci z méně významných rodů uhýbali stranou, aby je nechali projet.

Než však dorazili k majestátnímu hradu, který stál na úpatí Obrova kopí, byla již tma. Na vrcholu hradního cimbuří blikaly pochodně a na hladině temné vody jeho příkopu tančil srpek měsíce. Padací most byl zvednutý a mříž spuštěná, ale Catelyn viděla světla žhoucí ve strážnici u brány a linoucí se z oken čtverhranné věže za ní.

"Měsíční brána," řekl jí strýc, když jejich skupina zastavila. Vlajkonoš přijel k okraji příkopu, aby pozdravil muže ve strážnici, "Sídlo lorda Nestora. Měl by nás očekávat. Pohlédni nahoru."

Catelyn zvedla oči, výš a výš a ještě výš. Jediné, co zpočátku viděla, byl kámen a stromy, tyčící se masa velké hory oděné do noci, černá jako obloha bez hvězd. Pak si všimla záře vzdálených ohňů vysoko nad nimi; hradní věže, postavené na příkrém srázu hory, jejíž světla na ně seshora shlížela jako oranžové oči. Nad nimi byla další, vyšší a vzdálenější, a o kus výš pak třetí, ne víc než blikající jiskřička vysoko u oblohy. A nakonec, až tam, kde plachtili sokoli, se tu a tam zableskla bel v měsíčním svitu. Když hleděla vzhůru na bledé věže vysoko nad nimi, jímala ji závrať.

"Orlí hnízdo," slyšela mumlat bázní ochromeného Marilliona.

Kouzlo okamžiku narušil ostrý hlas Tyriona Lannistera. "Arrynové možná nebudou naší společností příliš nadšeni. Jestli máš v úmyslu přinutit mě šplhat tam nahoru potmě, byl bych raději, kdybys mě zabila na místě."

"Strávíme noc zde a výstup uskutečníme zítra časně zrána," řekl mu Brynden.

"Už se nemohu dočkat," odpověděl trpaslík. "Jak se tam dostaneme? S ježděním na

kozách žádné zkušenosti nemám."

"Na mulách," odpověděl Brynden s úsměvem.

"V hoře jsou vytesané schody," řekla Catelyn. Ned jí o nich řekl, když jí vypravoval o svém mládí stráveném v Orlím hnízdě s Jonem Arrynem a Robertem Baratheonem.

Její strýc přikývl. "Je už hodně tma, než aby byly vidět, ale schody tam skutečně jsou. Pro koně příliš příkré a úzké, ale muly si s nimi po většinu cesty poradí. Stezka je střežená třemi hrady, Kamenem, Sněhem a Oblohou. Muly nás vyvezou až k Obloze."

Tyrion Lannister pochybovačně vzhlédl, "A za ní?"

Brynden se usmál. "Za ní je stezka příliš příkrá dokonce i pro muly. Po zbytek cesty budeme vystupovat pěšky. Pokud ovšem nechceš cestovat v koši. Orlí hnízdo je přilepené k hoře přímo nad Oblohou a v jeho sklepeních je šest velkých rumpálů s železnými řetězy k vytahování zásob zezdola nahoru. Pokud je to pro tebe přijatelnější, lorde Lannistere, mohu zařídit, aby tě vytáhli nahoru společně s chlebem, pivem a jablky."

Trpaslík vyprskl smíchy. "To bych chtěl, kdybych byl dýni," řekl. "Kromě toho, můj otec by nepochybně byl nanejvýš rozezlen, kdyby měl jeho syn z rodu Lannisterů jet vstříc svému osudu jako náklad tuřínu. Když půjdete po svých vy, obávám se, že musím učinit totéž. My Lannisterové máme určitou hrdost."

"Hrdost?" vyštěkla Catelyn. Jeho urážlivý tón a nenucené chování ji rozčilovaly. "Někteří by to výstižněji nazvali povýšeností. Povýšenosti, hrabivosti a záluskem na moc."

"Můj bratr nepochybně je povýšený," opáčil Tyrion Lannister. "Můj otec je samou duší hrabivosti a moje sestra Cersei lační po moci každým krokem, který udělá. Nicméně já jsem nevinný jako malý beránek. Mám vám tu zabečet?" Usmál se.

Než stačila odpovědět, se skřípotem byl dolů spuštěn padací most a rozlehl se rachot naolejovaných řetězů, když byla vytahována mříž. Z hradu vyjeli zbrojnoši se zapálenými pochodněmi, aby jim posvítili na cestu, a její strýc zamířil v čele jejich skupiny přes hradní příkop. Lord Nestor Royce, nejvyšší správce Údolí a strážce Měsíční brány, na ně čekal na nádvoří, aby je uvítal, obklopen svými rytíři. "Lady Stark," řekl s úklonou. Byl to mohutný muž s mocným hrudníkem a jeho poklona byla poněkud neohrabaná.

Catelyn sesedla ze svého koně a stanula před ním. "Lorde Nestore," řekla. Znala toho muže pouze podle jeho věhlasu; synovec Bronzového Yohna, z méně významné větve rodu Royceů, a přesto mocný pán ve svém vlastním úřadu. "Máme za sebou dlouhou a únavnou cestu. Je-li to možné, poprosila bych na dnešní noc o pohostinnost pod tvou střechou."

"Moje střecha je tvojí, moje paní," odpověděl lord Nestor drsným hlasem, "ale tvoje sestra Lysa poslala dolů z Orlího hnízda vzkaz. Přeje si vidět tě neprodleně. Zbytek

tvojí skupiny bude ubytován zde a odebere se nahoru za prvního světla."

Její strýc se zhoupl ze svého koně. "Co je tohle za šílenství?" řekl otevřeně. Brynden Tully nikdy nebyl mužem, který by otupoval ostří svých slov. "Noční výstup, aniž by alespoň měsíc byl v úplňku? I Lysa by měla vědět, že tohle je pozvánka ke zlomenému vazu."

"Muly cestu znají, sere Bryndene." Před lorda Nestora vystoupila pružná dívka zhruba sedmnáctiletá či osmnáctiletá. Tmavé vlasy měla ostříhané rovně a nakrátko a měla na sobě kožený jezdecký oděv a lehkou drátěnou košili. Uklonila se Catelyn, mnohem půvabněji než její pán. "Slibuji ti, moje paní, že se ti nic nestane. Bude mi ctí vyprovodit tě nahoru. Potmě jsem tam vystupovala už stokrát. Mychel říká, že můj otec byl zřejmě kamzík."

Mluvila tak domýšlivě, že Catelyn se musela usmát. "Máš nějaké jméno, dítě?"

"Mya Kámen, nechť se ti zlíbí, moje paní," odpověděla dívka.

Nelíbilo se jí to; pro Catelyn bylo těžké uchovat si úsměv na tváři. Kámen bylo v Údolí jméno pro bastardy, stejně jako Sníh na severu a Květ na jihu; v každém ze Sedmi království bylo zvykem dávat tato příjmení dětem, které neměly svoje vlastní jména. Proti dívce samotné Catelyn nic neměla, ale najednou si nemohla pomoci, aby si nevzpomněla na Nedova bastarda na Zdi, a ta vzpomínka ji naplnila hněvem a pocitem viny zároveň. Snažila se nalézt slova, kterými by jí odpověděla.

Nastalé ticho vyplnil lord Nestor. "Mya je šikovná dívka, a když slíbí, že tě bezpečně dovede k lady Lyse, věřím jí. Ani jednou mne zatím nezklamala."

"V tom případě se odevzdávám do tvých rukou, Myo Kameni," řekla Catelyn. "Lorde Nestore, nařizuji ti držet přísný dohled nad mým vězněm."

"A já ti nařizuji přinést tomu vězni pohár vína a dokřupava opečenou slaninu, protože umírá hlady," dodal Lannister. "Nějaké děvče by také nebylo k zahození, ale předpokládám, že to už bych toho po tobě chtěl příliš." Žoldák Bronn se hlasitě zasmál.

Lord Nestor jeho vtipkování ignoroval, "Jak pravíš, moje paní, tak bude vykonáno." Teprve pak pohlédl na trpaslíka. "Doprovoďte našeho lorda Lannistera do cely ve věži a přineste mu jídlo a piti."

Když Tyriona odvedli, Catelyn opustila svého strýce a ostatní a vydala se za dívkou přes hrad. Na horním nádvoří již čekaly dvě muly, osedlané a připravené na cestu. Mya jí pomohla vysednout na jednu z nich, zatímco strážný v nebesky modrém plášti otevřel nízkou boční bránu. Za ní byl hustý les borovic a smrků a černá stěna hory, ve které byly schody, vytesané hluboko do kamene, stoupající vzhůru k obloze. "Některým lidem připadá snadnější jet se zavřenýma očima," řekla Mya, když muly vyváděla bránou do temného lesa. "Když mají strach nebo se jim dělá nevolno, drží se někdy muly příliš křečovitě. Zvířatům se to nelíbí."

"Narodila jsem se jako dcera z rodu Tullyů a provdala jsem se za Starka," řekla Catelyn. "Já se tak snadno nepolekám. Máš v úmyslu zapálit pochodeň?" Schody

byly černé jako hrobová jáma.

Dívka protáhla obličej. "Pochodeň by tě jen oslepovala. Za jasné noci, jako je tahle, je dostačujícím světlo hvězd a měsíce. Mychel říká, že mám oči sovy." Nasedla a popohnala svoji mulu na první schod. Catelyn a její zvíře je pomalu následovaly.

"Už dvakrát ses zmínila o Mychelovi," řekla Catelyn. Muly vystupovaly po schodech navyklým tempem, pomalým, ale pravidelným a neúnavným. Dokonale jí to vyhovovalo.

"Mychel je moje láska," vysvětlovala Mya. "Mychel Redfort. Je panošem sera Lyna Corbraye. Vezmeme se ihned, jakmile se stane rytířem, příští rok nebo napřesrok."

Tolik jí připomínala Sansu, tak šťastnou a nevinnou se svými sny. Catelyn se usmála, ale její úsměv byl poznamenaný smutkem. Věděla, že Redfortové z Údolí jsou starým a váženým rodem a v jejich žilách koluje krev Prvních lidí. Možná je jeho láskou, ale žádný Redfort se nikdy neožení s bastardem. Jeho rodina pro něj přichystá mnohem výhodnější partii z rodu Corbrayů, Waynwoodů nebo Royceů nebo možná dceru nějakého většího rodu mimo Údolí, i kdyby Mychel Redfort s touto dívčinou léhal, bylo by to na špatné straně pokrývky.

Výstup byl snadnější, než se Catelyn odvažovala doufat. Stromy se tiskly blízko ke stezce, nakláněly se nad ni a vytvářely ševelící zelenou střechu, která před nimi ukrývala dokonce i měsíc, takže se zdálo, jako by se pohybovaly dlouhým, vzhůru vedoucím černým tunelem. Muly ale kladly kopýtka před sebe pevně a s jistotou a Mya Kámen jako by skutečné byla požehnaná darem nočního viděni, Plahočily se vzhůru, v serpentinách, na jednu stranu a na druhou přes tvář hory, podle toho, kam se stáčely schody. Stezku jako koberec pokrývala hustá vrstva spadaného jehličí a podkovy jejich mul vydávaly na kameni jen ten nejtišší zvuk. To ticho ji uklidňovalo a něžný kolébavý pohyb rozkolébal i Catelyn v jejím sedle. Netrvalo to dlouho a bojovala se spánkem.

Možná si i na okamžik zdřímla, protože najednou se před nimi tyčila masivní, železem okovaná brána. "Kámen," oznámila Mya zvesela a sesedla z muly. Na vrcholech mohutných kamenných zdí byly v pravidelných odstupech rozmístěny silné železné bodec a vysoko nad hrádkem čněly do výše dvě bachraté kulaté věže. Mya zavolala a brána se otevřela. Statný rytíř uvnitř, který hrádku velel, pozdravil Myu jménem a nabídl jim jehlice pečeného masa s cibuli, ještě horké z rožně. Catelyn si až doposud neuvědomila, jaký má hlad. Pojedla vestoje na nádvoří, zatímco štolbové přendávali jejich sedla na čerstvé muly. Horká šťáva jí stékala dolů po bradě a kapala jí na plášť, ale Catelyn byla příliš vyhladovělá, než aby si toho všímala.

Pak nasedla na novou mulu a znovu vyjely do měsíčního svitu. Druhá část výstupu Catelyn připadala zrádnější. Stezka byla příkřejší, schody ošlapanější, a tu a tam zasypané oblázky a úlomky kameni, Mya musela půltuctukrát sesednout, aby z jejich trasy spadané kamení odstranila. "Nechci, aby si tady nahoře muly zlámaly nohy," vysvětlovala. Catelyn byla nucena souhlasit s ni. Nyní také víc vnímala výšku. Stromy zde rostly řidčeji a vítr foukal ostřeji, v prudkých poryvech, které jí drásaly šaty a vháněly vlasy do očí. Čas od času se schody stáčely nad sebou a ona viděla

Kámen pod nimi, a o něco níž Měsíční bránu, jejíž pochodně teď nebyly jasnější než plamínky svící.

Sníh byl menší než Kámen, jediná opevněná věž, dřevěná strážnice a stáj za nízkou zdí z neomítnutého kamene. Přesto hnízdil proti stěně Obrova kopí takovým způsobem, že vládl celé délce schodiště nad nižším hrádkem. Nepřítel mající v úmyslu dobýt Orlí hnízdo by si musel probojovat cestu z Kamene schod za schodem, zatímco ze Sněhu nad ním by na něj pršely šípy a kamení. Velitel hrádku, dychtivý mladý rytíř s obličejem podobaným od neštovic, jim nabídl chléb a sýr a příležitost ohřát se u jeho ohně, ale Mya odmítla. "Měly bychom jet dál, moje paní," řekla. "Pokud souhlasíš." Catelyn přikývla.

Opět dostaly čerstvé muly. Její byla bílá. Když ji Mya uviděla, usmála se. "Běluška je dobrá, moje paní. Jistá v nohou, dokonce i na ledě, ale přesto musíš být opatrná. Když se jí nebudeš líbu, kopne tě."

Zdálo se, že Catelyn se bílé mule líbí; díky bohům ji kopat nezačala. Také tam nebyl les, za což byla velmi vděčná. "Moje matka říká, že před stovkami let tohle bylo místo, kde začínal sníh," řekla jí Mya. "Nad tímto bodem bylo stále bílo a sníh nikdy neroztával." Pokrčila rameny. "Nevzpomínám si, že bych kdy takhle nízko viděla na hoře sníh, ale možná tu někdy byl, ve starých časech."

Tak mladá, pomyslela si Catelyn a snažila se vzpomenout si, zda někdy také bývala taková. Dívka prožila polovinu života v létě, a to bylo jediné, co znala. Zima se blíží, dítě, chtěla jí říci. Ta slova byla na jejích rtech, téměř je vyslovila. Možná se z ní přece jen nakonec stává Stark.

Nad Sněhem jako by vítr byl živou bytostí, chvílemi vyjící kolem nich jako vlk na měsíc a pak skomírající do ničeho, jako by je chtěl ukolébat ke klidu a bezstarostnosti. Připadalo ji, že hvězdy tam nahoře září jasněji, tak blízko, že se jich téměř mohla dotknout, a srpek měsíce na jasné tmavomodré obloze byl obrovitý. Catelyn při výstupu zjistila, že je lépe dívat se nahoru než dolů. Schody byly popraskané a narušené staletími střídání mrazu a oblev a kroky nesčetných mul, a dokonce i ve tmě jí z těch výšin srdce bušilo až v krku. Když vystoupily do vysokého sedla mezi dvěma kamennými věžemi, Mya sesedla. "Teď bude nejlépe muly vést," řekla. "Vítr tady bývá poněkud děsivý, moje paní."

Catelyn strnule vystoupila ze stínů a pohlédla na stezku před nimi; dvacet stop dlouhou a necelé tři stopy širokou, ale po obou stranách se stěny prudce svažovaly dolů do hlubokých temných propasti. Slyšela, jak tam skučí vítr. Mya na stezku vkročila s lehkostí a její mula za ní šla tak klidně, jako by přecházely lávku přes potok. Byla řada na ní. Avšak ještě než stačila udělat první krok, strach sevřel Catelyn do svých čelisti. Prázdnotu pod sebou přímo cítila, nezměrnou černou propast ničeho, která se rozevírala kolem ní. Zastavila se, rozechvělá, neschopná pohnout se. Vítr na ni řval a trhal jí plášť, snažil se srazit ji přes okraj. Catelyn začala pozpátku těmi nejopatrnějšími krůčky couvat, ale její mula stála za ní, takže neměla kam ustoupit. Určité tady zemřu, pomyslela si. Cítila studený pot stékající jí dolů po zádech.

"Lady Stark!" zavolala na ní dívka přes propast. Catelyn mela pocit, jako by od ní

byla tisíc lig daleko. "Jsi v pořádku?"

Catelyn Tully Stark spolkla to, co zůstalo z její hrdosti. "Já... já to nedokážu, dítě," odpověděla.

"Ale ano, dokážeš," zavolala na ni dívka bastard. "Já vím, že to zvládneš. Jen se podívej, jak je stezka široká."

"Já se nechci dívat." Svět jako by se kolem ní otáčel, hora a obloha a muly, celý se točil jako dětský vlček. Catelyn zavřela oči, aby zklidnila svůj přerývaný dech.

"Vrátím se pro tebe," řekla Mya. "Zůstaň na místě, moje paní a nehýbej se."

Hýbat se bylo tou poslední věcí, kterou Catelyn byla schopná udělat. Naslouchala ječeni vichru kolem sebe a šoupání kůže o kámen. Pak už Mya byla u ní a něžně ji uchopila za paži. "Jestli chceš, měj zavřené oči. Teď pusť provaz, Běluška se o sebe postará. Velmi dobře, moje paní. Převedu tě, je to snadné, uvidíš. Teď udělej krok. To je ono, pohni chodidlem, jenom jím šoupni o kousek dopředu. Vidíš. Teď druhým. Je to tak snadné. Vždyť bys to mohla přeběhnout. Další krok, nezastavuj se. Ano." A tak, chodidlo po chodidle, krůček po krůčku, dívka bastard vedla Catelyn přes propast, slepou a rozechvělou, zatímco bílá mula poslušně šla za nimi.

Hrádek zvaný Obloha nebyl ničím víc než jen vysokou, do půlkruhu utvářenou zdí z neomítnutého kamene, přilepenou k úbočí hory, ale dokonce ani nebetyčné vrcholky věží Valyrie by Catelyn nemohly připadat krásnější. Zde konečně začínalo sněhové temeno hory; živly ošlehané kameny Oblohy byly pokryté námrazou a ze svahů nad nimi visely dlouhé oštěpy rampouchů.

Na východě se již probouzel úsvit, když Mya Kámen zahalekala na strážné a brána před nimi se otevřela. Uvnitř za zdmi byla jenom řada zešikmených plošin a obrovitá hromada balvanů a kamenů všech velikosti. Nepochybně by bylo tou nejsnadnější věcí na světě spustit odsud kamennou lavinu. Ve skalnaté tváři před nimi zel otvor. "Uvnitř jsou stáje a obytné prostory," řekla jí Mya. "Poslední část výstupu vede nitrem hory. Možná je tam trochu tma, ale alespoň tam nefouká vítr. Muly s námi dál jít nemohou. Za tímto místem se cesta podobá komínu, je spíš kamenným žebříkem než řádnými schody, ale tak zlé to zase není. Ještě hodinu a budeme nahoře."

Catelyn vzhlédla. Přímo nad hlavou, bledé ve světle úsvitu, viděla základy Orlího hnízda. Nemohly být víc než šest set stop nad nimi. Odsud vypadaly jako malá bílá plástev. Vzpomněla si na to, co její strýc říkal o koších a rumpálech. "Lannisterové možná mají svou hrdost," řekla Mye, "ale Tullyové zas pobrali víc rozumu. Jsem na cestě celý den a po většinu noci. Řekni jim, aby spustili koš. Klidně pojedu nahoru s tuřínem."

Slunce již bylo vysoko nad horami, když Catelyn Stark konečně dosáhla Orlího hnízda. Z koše jí pomohl urostlý stříbrovlasý muž v nebesky modrém plášti a tepaném kyrysu s měsícem a sokolem na hrudi; ser Vardis Egen, kapitán domácí stráže Jona Arryna. Vedle něj stál mistr Colemon, hubený a nervózni, s příliš málo vlasy a příliš dlouhým krkem. "Lady Stark," oslovil ji ser Vardis, "naše potěšení je stejně velké, jako je neočekávané." Mistr Colemon souhlasně pokyvoval hlavou.

"Vskutku je, moje paní, vskutku je. Poslal jsem vzkaz tvojí sestře. Vydala příkaz, aby ji probudili ihned, jakmile dorazíš."

"Doufám, že si v noci řádně odpočinula," řekla Catelyn s náznakem sarkasmu v hlase, ale zdálo se, že nikdo si toho nevšiml.

Muži ji po točitém schodišti odvedli z místnosti s rumpálem. Podle měřítek významných rodů bylo Orlí hnízdo malým hradem; sedmero štíhlých bílých věží stojících těsně vedle sebe jako šípy v toulci na rameni vysoké hory. Nepotřeboval žádné stáje, kovárny ani psinec, ale Ned říkal, že jeho obilná sýpka je stejně velká jako ta na Zimohradu a v jeho věžích by mohlo být ubytováno na pět set mužů. Přesto Catelyn připadal podivně opuštěný, když jím procházela. Jeho světlé kamenné haly se odrážely ozvěnou a byly prázdné.

Lysa na ni čekala samotná ve svém soláru, stále oblečená ve spacím úboru. Dlouhé kaštanově hnědé vlasy jí neučesané spadaly přes holá bílá ramena a dolů po zádech. Za ní stála služebná, která jí rozčesávala vlasy zacuchané spánkem, ale když Catelyn vstoupila, její sestra s úsměvem na tváři vstala, "Cat," řekla. "Och, Cat, jak je dobře, že tě zase vidím. Moje drahá sestro." Rozběhla se přes místnost, aby svou sestru objala. "Jak už je to dlouho," mumlala do jejích vlasů. "Och, jak je to velice dlouho."

Ve skutečnosti to bylo pět let; pro Lysu pět krutých let. Vybraly si na ní svoji daň. Její sestra byla o dva roky mladší, a přesto nyní vyhlížela starší. Menší než Catelyn, Lysa ztloustla, vybledla a její obličej byl odulý. Měla modré oči Tullyů, ale ty její byly bledé a vodnaté a nikdy ani na chvíli nevydržely v klidu. Její malá ústa byla uštěpačně našpulená. Když ji Catelyn držela v objetí, vzpomínala na štíhlou dívku s vysoko posazenými ňadry, která vedle ní stála toho dne v septu v Řekotočí. Jak půvabná a plná naděje tehdy byla. Jediné, co zůstalo z bývalé krásy její sestry, byl vodopád hustých zlatohnědých vlasů, které jí v kaskádách spadaly až k pasu.

"Vypadáš dobře," zalhala Catelyn, "ale... unaveně."

Její sestra uvolnila svoje objetí, "Unaveně. Ano. Och, ano." Zdálo se, že teprve nyní si všimla ostatních; svojí služebné, mistra Colemona, sera Vardise. "Nechte nás o samotě," řekla jim. "Chci se svojí sestrou hovořit v soukromí." Když odcházeli, držela Catelyn za ruku...

... a pustila ji v okamžiku, kdy se za nimi zavřely dveře. Catelyn viděla, jak se její obličej mění. Bylo to, jako by slunce zašlo za mrak. "Přišla jsi o rozum?" vyštěkla na ni Lysa. "Přivést ho sem, beze slova dovolení, bez jakéhokoli varování, zatáhnout nás do svých sporů s Lannistery..."

"Mých sporů?" Catelyn stěží věřila svým uším. V krbu plápolal velký oheň, ale v Lysině hlase nebylo po teple ani památky. "Nejdříve to byly tvoje spory, sestro. Byla jsi to ty, kdo mi poslal ten proklatý dopis, ve kterém jsi psala, že Lannisterové zavraždili tvého manžela."

"Chtěla jsem tě jen varovat, aby ses od nich držela co nejdál! Nikdy jsem s nimi

nechtěla bojovat! Bohové, Cat, víš, co jsi udělala?"

"Mami?" ozval se slabý hlásek. Lysa se obrátila, její těžká róba se jako vír otočila s ni. Ve dveřích stál Robert Arryn, pán Orlího hnízda, tiskl k sobě otrhanou hadrovou panenku a díval se na ně velkýma očima. Bylo to bolestně hubené dítě, na svůj věk malé a po celý čas churavé. Každou chvíli se celé jeho tělíčko zachvělo. Třesavá nemoc, říkali tomu mistrové. "Slyšel jsem hlasy."

Není divu, pomyslela si Catelyn; Lysa na ni téměř křičela. Přesto její sestra probodla pohledem ji, jako by byla hlučná Catelyn. "To je tvoje teta Catelyn, dítě. Moje sestra, lady Stark. Pamatuješ si na ni?"

Chlapec na ni bezvýrazné pohlédl, "Myslím, že ano," řekl a zamrkal, třebaže mu byl necelý rok, když ho Catelyn viděla naposledy.

Lysa se posadila blízko ohně a řekla: "Pojď k matce, moje sladké děťátko." Urovnala mu jeho noční úbor a začala se probírat jeho jemnými hnědými vlasy. "Není krásný? A také silný, nevěř řečem, které slyšíš. Jon to věděl. Sémě je silné. Jeho poslední slova. Stále opakoval Robertovo jméno a chytil mne přitom za paži tak prudce, že tam zůstaly otisky. Řekni jim to, sémě je silné. Jeho sémě. Chtěl, aby každý věděl, jak dobrý a silný chlapec se z mého dítěte stane."

"Lyso," řekla Catelyn, "jestli je to, co říkáš o Lannisterech, pravda, je to jen další důvod, abychom jednaly co nejrychleji. Musíme -"

"Ne před dítětem" zarazila ji Lysa. "Má útlocitnou povahu, viď, ty můj drahoušku?"

"Chlapec je pánem Orlího hnízda a obráncem Údolí," připomněla jí Catelyn, "a není čas na nějaký jemnocit. Ned si mysli, že možná dojde k válce."

"Ticho!" okřikla ji Lysa. "Ty toho chlapce děsíš." Malý Robert přes rameno kratičce pohlédl na Catelyn a začal se celý třást. Jeho panenka spadla na rohož a on se prudce přitiskl ke své matce. "Neboj se, moje drahé děťátko," šeptala mu Lysa. "Matka je tady, nic se ti nestane." Rozepjala svůj šat a vytáhla z něj těžký bílý prs s růžovou bradavkou. Chlapec jej dychtivě popadl, zabořil tvář do její hrudí a začal sát. Lysa ho pohladila po vlasech.

Catelyn byla tak ohromená, že nenacházela slov. Syn Jona Arryna, pomyslela si nevěřícně. Vzpomněla si na svoje vlastní dítě, tříletého Rickona, o polovinu mladšího než tento chlapec a pětkrát tak divočejšího. Není divu, že lordi Údolí jsou nepokojní. Vůbec poprvé chápala, proč se král snažil vzít dítě jeho matce a svěřit je do pěstounské péče Lannisterům...

"Tady jsme v bezpečí," říkala Lysa. Zda jí či chlapci, tím si Catelyn nebyla jistá.

"Nebuď blázen," řekla Catelyn, ve které narůstal hněv. "Nikdo není v bezpečí. Jestli si myslíš, že když se tady budeš schovávat, Lannisterové na tebe zapomenou, žalostně se mýlíš."

Lysa přikryla chlapcovu hlavu dlaní. "Dokonce i kdyby byli schopní provést armádu horami a Krvavou bránou, Orlí hnízdo je nedobytné. Sama jsi to viděla. Žádný

nepřítel by se k nám sem nahoru nedostal."

Catelyn by jí nejraději vyťala políček. Uvědomila si, že strýc Brynden se ji snažil varovat. "Žádný hrad není nedobytný."

"Tenhle ano," trvala Lysa na svém. "Každý to říká. Jedinou otázkou je, co mám udělat se Skřetem, kterého jsi sem přivedla?"

"Je to špatný člověk?" zeptal se pán Orlího hnízda a prs jeho matky mu vypadl z úst, s bradavkou vlhkou a zrudlou.

"Velmi špatný člověk," odpověděla mu Lysa, zahalujíc si hruď, "ale matka nedovolí, aby ti ublížil, děťátko moje."

"Nauč ho létat," řekl Robert dychtivě.

Lysa svého syna pohladila po vlasech. "Možná to uděláme," zamumlala. "Přesné tohle možná uděláme."

EDDARD

Našel Malíčka dole v hostinské místnosti nevěstince, zabraného do přátelského rozhovoru s vysokou, elegantní ženou, která na sobě měla šaty z peří oblečené na kůži černé jako inkoust. Heward a jakási baculatá děvka spolu vedle krbu hráli na fanty. Podle zběžného pohledu zatím přišel o svůj opasek, plášť, drátěnou košili a jednu botu, zatímco dívka byla nucená rozepnout si šaty až do pasu. Jory Cassel stál vedle deštěm zalévaného okna se suchým úsměvem na tváři, pozoroval Hewarda, jak se ošívá nad hracími kameny, a kochal se pohledem na obnaženou dívku.

Ned se zastavil dole u schodiště a natáhl si rukavice. "Je načase odejít. Moje práce tady skončila."

Heward se s prudkým trhnutím zvedl a spěšně posbíral svoje svršky. "Jak poroučíš, můj pane," řekl Jory. "Pomohu Wylovi přivést naše koně." Zamířil ke dveřím.

Malíček si s loučením dával načas. Políbil černé ženě ruku, pošeptal jí nějaký vtip, který ji hlasitě rozesmál, a svojí typickou loudavou chůzí přešel k Nedovi. "Tvoje práce," řekl nenucené, "nebo Robertova? Říkají, že pobočník sní královy sny, mluví královým hlasem a vládne královým mečem. Znamená to, že taky šoustá královým -"

"Lorde Baeliši," přerušil ho Ned, "odvažuješ se příliš. Nejsem ti za tvoji pomoc nevděčný. Bez tebe by nám možná trvalo léta najít tento nevěstinec. To ovšem neznamená, že mám v úmyslu trpět tvoje urážky. Kromě toho už nejsem královým pobočníkem."

"Ten zlovlk ale musí být pěkně naježené zvíře," poznamenal Malíček s jízlivým úsměvem.

Když kráčeli ke stájím, z bezhvězdné černé oblohy padal teplý déšť. Ned si zvedl na hlavu kápi svého pláště. Jory vyvedl ven jeho koně. Mladý Wyl vyšel hned za ním, jednou rukou vedl Malíčkovu klisnu, zatímco druhou zápolil se svým opaskem a padajícími kalhotami. Ze dveří stáje za ním se se smíchem vyklonila bosá dívka.

"Pojedeme teď zpátky na hrad, můj pane?" zeptal se Jory. Ned přikývl a vyšvihl se do sedla. Malíček vysedl na svého koně a Jory s ostatními je následovali.

"Chataya spravuje jeden prvotřídní podnik," řekl Malíček, když jeli vedle sebe. "Jsem napolo rozhodnutý koupit jej. Zjistil jsem, že nevěstince jsou mnohem výnosnější investicí než lodě. Děvky se zřídkakdy potopí, a když je přepadnou piráti, pane jo, piráti platí zlatem, stejně jako všichni ostatní." Lord Petyr se uchichtl svému vlastnímu vtipu.

Ned ho nechal žvanit. Po chvíli to Malíčka přestalo bavit a jeli v tichosti. Ulice Králova přístaviště byly temné a opuštěné. Déšť zahnal všechny obyvatele pod střechy. Bušil do Nedovy hlavy, teplý jako krev a neúnavný jako staré viny. Po jeho obličeji stékaly velké kapky vody.

"Robert se nikdy nebude držet jedné postele," řekla mu Lyanna na Zimohradu jedné noci před mnoha lety, když ji její otec zaslíbil mladému lordovi z Bouřlivého konce. "Slyšela jsem, že má dítě od nějaké dívky z Údolí." Ned sám to miminko choval v náručí; stěží to mohl popřít, ani své sestře nechtěl lhát, ale ujistil ji, že na tom, co Robert udělal před jejich zasnoubením, nezáleží, že to je muž dobrý a věrný, který ji bude milovat celým svým srdcem. Lyanna se jen usmívala. "Láska je sladká věc, Nede, ale mužskou povahu změnit nedokáže."

Ta dívka byla tak mladá, že se Ned neodvážil zeptat se na její věk. Nepochybně to předtím byla panna; lepší nevěstince si vždycky dokázaly najít pannu, pokud zákazník měl dostatečně tučný měšec. Měla rusé vlasy a záplavu pih na můstku nosu, a když obnažila prs, aby dítěti dala do úst svoji bradavku, viděl. že její hruď je taky pihovatá. "Pojmenovala jsem ji Barra," řekla, zatímco dítě kojila. "Tolik se mu podobá, že ano, můj pane? Má jeho nos a jeho vlasy..."

"To má." Eddard Stark se dotkl jemných vlásků dítěte, tmavých vlásků. Protékaly mu mezi prsty jako černé hedvábí. Vzpomněl si, že Robertovo prvorozené dítě také mělo stejné tmavé vlasy.

"Pověz mu to, až s ním budeš mluvit, můj pane, budeš-li... budeš-li tak laskav. Pověz mu, jak je krásná."

"Povím," ujistil ji Ned. Bylo to jeho prokletí. Robert vždycky přísahal nehynoucí lásku a do večera na ni zapomněl, kdežto Ned Stark svoje sliby plnil. Myslel na sliby, které dal Lyanně, když ležela na smrtelném loži, a na cenu, kterou musel zaplatit, aby je dodržel.

"A řekni mu, že s nikým jiným neléhám. Přísahám na to, můj pane, při bozích starých

i nových. Chataya řekla, že mi nechá půl roku pro dítě, a pro naději, že se ke mně vrátí. Pověz mu tedy, že na něj čekám, ano? Nechci žádné šperky ani nic podobného, jenom jeho. Vždycky byl tak hodný, opravdu."

Hodný na tebe, pomyslel si Ned otupěle. "Povím mu to, dítě, a slibuji ti, že Barra nebude mít nouzi."

Tehdy se usmála, úsměvem tak nesmělým a sladkým, že mu přímo vyřezával srdce z těla. Cestou deštivou nocí před sebou Ned viděl obličej Jona Sněha, tak podobného mladší verzi sebe sama. Pokud bohové bastardům ukazují nevlídnou tvář, pomyslel si sklesle, proč muže plní chtíčem? "Lorde Baeliši, co je ti známo o Robertových nemanželských dětech?"

"Nu, především bych řekl, že jich má víc než ty."

"Kolik?"

Malíček pokrčil rameny. Po zadní části jeho pláště v pramíncích stékal déšť. "Záleží na tom? Když chodíš na lože s mnoha ženami, některé se ti za to odvděčí dárečkem a Jeho Výsost se v tomto ohledu nikdy neomezovala. Vím, že se přiznal k tomu chlapci v Bouřlivém konci, kterého zplodil v noci toho dne, kdy se oženil lord Stannis. Sotva mohl udělat něco jiného. Matka byla Florentka, neteř lady Selyse, jedna z jejích komorných. Renly říká, že Robert tu dívku odnesl nahoru během hostiny a vtrhl s ní do svatební komnaty, zatímco Stannis a jeho nevěsta spolu dole tančili. Lord Stannis to zřejmě považoval za poskvrnění cti rodu jeho ženy, takže když se té dívce narodil chlapec, vypravil ho k Renlymu." Úkosem na Neda pohlédl, "Také jsem slyšel šeptat, že Robert zplodil párek dvojčat, co se narodila jedné služtičce v Casterlyově skále, když se vydal na západ na turnaj lorda Tywina. Cersei ty děti nechala zabít a jejich matku prodala projíždějícímu otrokáři. Přílišná potupa Lannisterovic pýše, tak blízko domova."

Ned Stark se zamračil. Oplzlé povídačky jako tahle kolovaly o každém významnějším šlechtici v říši. Bylo docela možné, že Cersei Lannister skutečně spáchala něco takového... Ale dovolil by jí to král? Robert, kterého znával, by to nedopustil určitě, ovšem Robert, kterého znával, také nikdy neuměl tak zavírat oči před věcmi, které nechtěl vidět. "Proč se Jon Arryn najednou začal tolik zajímat o královy nemanželské děti?"

Malý muž na jeho otázku pokrčil rameny. "Byl to králův pobočník. Robert ho zřejmě požádal, aby se přesvědčil, jak jsou zaopatřeny."

Ned byl promoklý na kost a jeho duše zchladla. "Musí v tom být ještě něco víc, proč jinak by ho kvůli tomu zabili?"

Malíček si setřásl déšť z vlasů a zasmál se. "Myslím, že to chápu. Lord Arryn se dozvěděl, že Jeho Výsost naplnila semenem břicha nějakých nevěstek a rybářských děveček, a musel kvůli tomu být umlčen. Není divu. Dovol muži jako on žít a příště začne popírat, že slunce vychází na východě."

Na tohle Ned Stark neměl odpověď, a tak mu nezbývalo než se jen zamračit. Poprvé

po letech zjistil, že vzpomíná na Rhaegara Targaryena. Přemýšlel, zda i Rhaegar byl častým návštěvníkem nevěstinců; v duchu byl přesvědčen, že spíš ne.

Déšť nyní padal prudčeji, štípal do očí a bubnoval do země. Dolů z kopce stékaly řeky Černé vody, když tu Jory náhle hlasem plným zděšení zvolal: "Můj pane!" Během okamžiku byla ulice před nimi plná zbrojnošů.

Ned zahlédl kroužkovou zbroj na vařené kůži, železné rukavice, holenní chrániče a ocelové přílby se zlatými lvy. Pláště jim lnuly k zádům, prosáklé deštěm. Neměl čas spočítat je, ale bylo jich nejméně deset, celá řada, přehradili ulici, s meči a oštěpy s kovovými hroty v rukou. "Zpátky!" slyšel vykřiknout Wyla, ale když otočil svého koně, vzadu jich bylo ještě víc, odřezávali jim únikovou cestu. Jory hlučně tasil meč. "Vykliďte cestu, nebo zemřete!"

"Vlci začali výt!" řekl jejich velitel pohrdavě. Ned viděl déšť stékající mu po obličeji. "Je to jen malá smečka."

Malíček popojel se svým koněm kupředu, pomalu, krok za krokem. "Co tohle má znamenat? Zastavili jste pobočníka krále."

"Byl pobočníkem krále." Bláto tlumilo zvuky kopyt plnokrevného hnědáka. Řada zbrojnošů se před ním rozestoupila. Na zlatém hrudním plátu lev Lannisterů řval do světa o své bojovnosti. "Mám-li říct pravdu, vůbec si nejsem jistý, čím nyní vlastně je."

"Lannistere, tohle je šílenství," řekl Malíček. "Nech nás projet. Jsme očekáváni zpátky na hradě. Co to vlastně děláš?"

"On ví, co dělá," poznamenal Ned klidně.

Jaime Lannister se usmál, "Přesně tak. Hledám svého bratra. Vzpomínáš si na mého bratra, není-liž pravda, lorde Starku? Byl s námi na Zimohradu. Světlovlasý, každé oko jiné, poněkud nabroušený jazyk. Malý muž."

"Vzpomínám si na něho dobře," odpověděl Ned.

"Zdá se, že ho cestou potkaly problémy. Můj otec je docela rozezlen. Netušíš náhodou, kdo by mému bratrovi chtěl ublížit, viď že ne?"

"Tvůj bratr byl zajat na můj příkaz, aby se zodpovídal ze svých zločinů," odpověděl Ned.

Malíček zasténal zděšením. "Moji pánové -"

Ser Jaime vytáhl z pochvy meč a pobídl svého hnědáka. "Tas svoji ocel, lorde Eddarda. Rozsekám tě na kusy jako Aeryse, nebude-li zbyti, ale byl bych raději, kdybys zemřel s mečem v ruce." Malíčka si změřil chladným pohledem plným pohrdání, "Lorde Baeliši, na tvém místě bych odsud co nejrychleji vypadl, pokud nechceš mít krvavé skvrny na svém nákladném oblečení."

Zdálo se, že Malíčka není třeba pobízet. "Přivedu Městskou hlídku," slíbil Nedovi. Řada Lannisterových mužů se rozdělila, aby mohl projet, a zavřela se za ním.

Malíček kopl svoji klisnu do slabin a zmizel za rohem.

Nedovi muži tasili meče, ale byli jen tři proti dvaceti. Z blízkých oken a dveří je pozorovaly oči, avšak nikdo neměl v úmyslu zasahovat. Jeho skupina byla na koních, Lannisterové byli pěší kromě Jaimeho samotného. Útok by jim mohl vydobýt svobodu, ale Eddard si pomyslel, že existuje jistější, bezpečnější taktika. "Zab mě," varoval Králokata, "a Catelyn dá s největší pravděpodobností popravit Tyriona."

Jaime Lannister strčil do Nedova hrudníku svým zlaceným mečem, který pil krev posledního z Dračích králů. "Skutečně? Že by šlechetná Catelyn Tully z Řekotočí zavraždila rukojmí? Já myslím... že ne." Povzdechl si, "Nebudu ovšem život svého bratra sázet na ženskou čest." Jaime zasunul svůj zlatý meč zpátky do pochvy. "Takže tě raději nechám běžet zpátky za Robertem, abys sis mu mohl postěžovat, jak jsem tě vystrašil. Zajímá mě, jestli mu na tom vůbec bude záležet." Jaime si prsty odhrnul mokré vlasy z obličeje a obrátil svého koně dokola. Když už byl za řadou vojáků, otočil se zpátky ke svému kapitánovi. "Tregare, postarej se o to, aby se lordu Starkovi nic nestalo."

"Jak poroučíš, můj pane."

"Přesto... nechceme, aby odsud odjel zcela beztrestné, takže," - skrze noc a déšť zahlédl běl Jaimeho úsměvu - "zabte jeho muže."

"Ne!" vykřikl Ned a jeho ruka zašmátrala po meči. Jaime již uháněl dolů ulici, když uslyšel Wyla vykřiknout. Zbrojnoši se k nim stahovali z obou stran. Ned se rozjel na jednu stranu, sekal mečem do přízraků v rudých pláštích, které před ním ustupovaly. Jory Cassel zarazil paty do slabin svého oře a vyrazil. Ocelí okované kopyto zasáhlo jednoho Lannisterova zbrojnoše do obličeje se zlověstným prask. Druhý muž se odkulil stranou a na okamžik byl Jory volný. Wyl, kterého mezitím stahovali z jeho umírajícího koně, křičel a klel. Ned se k němu rozjel, sekl svým dlouhým mečem dolů po Tregarově přilbici. Síla nárazu ho přinutila zaskřípat zuby. Tregar klesl na kolena. Lev na jeho přilbici byl rozseknutý vpůli a dolů po obličeji mu stékala krev. Heward sekal po rukou, které se sápaly po jeho uzdě, když tu jej kopí zasáhlo do břicha. Najednou mezi nimi byl Jory, a déšť, co padal z jeho meče, byl rudý. "NE!" vykřikl Ned. "Jory, jeď pryč!" Jeho kůň pod ním uklouzl a svalil se do bláta. Následoval okamžik oslepující bolesti a chuť krve v ústech.

Viděl je sekat do nohou Joryho koně a stahovat ho k zemi, pak se sevřeli těsně kolem něho a jejich meče se zvedaly do výše a sekaly dolů. Když se jeho kůň zvedl zpátky na nohy, Ned se pokoušel vstát, jen aby znovu spadl, napolo udušený vlastním výkřikem bolesti. Uviděl, jak mu z lýtka trčí roztříštěná bílá kost. Byla to poslední věc, kterou na dlouhou dobu viděl. A déšť padal, padal a padal.

Když znovu otevřel oči, lord Eddard Stark byl samotný se svými mrtvými. Jeho kůň popošel blíž, ale zachytil pach krve a znovu odběhl pryč. Ned se začal plazit blátem, zatínaje zuby při nesnesitelné bolesti v noze. Měl pocit, jako by to trvalo celé věky. Z okýnek osvětlených svícemi ho pozorovaly obličeje a z uliček a dveří se začínali vynořovat lidé, ale nikdo k němu nepřišel, aby mu pomohl.

Malíček a Městská hlídka ho našli tam na ulici, s tělem Joryho Cassela v náručí.

Zlaté plašte někde našly nosítka, ale cesta zpátky do hradu byla nejasnou změtí agónie, záblesků vědomí a ještě častějších chvil, kdy se propadal do milosrdné temnoty bezvědomí. Vzpomínal pak, jak před nimi v prvním šedivém světle úsvitu viděl tyčit se Rudou baštu. Déšť ztmavil bledě růžový kámen jejích masivních stěn do barvy krve.

Pak už se nad ním skláněl velmistr Pycelle, držel číší a šeptal: "Pij, můj pane. Makové mléko, na utišení bolesti." Uvědomoval si, jak polyká, jak Pycelle komusi říká, aby uvedl víno do varu a přinesl mu čisté hedvábí, a to bylo všechno, co si posléze pamatoval.

DAENERYS

Koňská brána Vaes Dothrak byla tvořena dvěma obrovitými bronzovými hřebci, vzepjatými na zadních, jejichž kopyta se setkávala ve výši sta stop nad cestou a vytvářela lomený oblouk.

Dany nebyla schopná říci, proč to město má bránu, když tam nebyly žádné zdi... a žádné budovy, které by viděla. Přesto tam stála, obrovitá a nádherná a velcí koně tvořili rám pro purpurovou horu v dálce za nimi. Bronzoví hřebci vrhali dlouhé stíny přes rozvlněné traviny, zatímco khal Drogo vedl svůj khalasar pod jejich kopyty a po boží cestě, se svými pokrevními jezdci po boku.

Následovala Dany na své stříbrné, provázená serem Jorahem Mormontem a svým bratrem Viserysem, který už opět jel na koni. Po dni v trávách, kdy ho nechala vrátit se ke khalasaru pěšky, jej Dothrakové se smíchem zvali khal Rhae mhar, Král s bolavýma nohama. Khal Drogo mu příštího dne nabídl místo ve voze a Viserys je přijal. Ve své zarputilé nevědomosti si dokonce ani neuvědomil, že je tím urážen; vozy byly určené pro eunuchy, mrzáky, rodičky, velmi mladé a velmi staré. To mu vysloužilo další přezdívku: khal Rhaggat, Vozový král. Její bratr se domníval, že to je khalův způsob omluvy za špatnost, kterou mu Dany provedla. Prosila sera Joraha, aby mu neříkal pravdu, jinak by Viserys byl zahanben. Rytíř odpověděl, že králi trocha hanby neuškodí..., přesto ale udělal, oč ho požádala. Vyžádalo si to mnoho prošení a polštářových triků, kterým ji naučila Doreah, než Dany byla schopná obměkčit Droga, aby Viserysovi dovolil připojit se k nim v čele průvodu.

"Kde je město?" zeptala se, když projížděli pod bronzovým obloukem. Neviděla tam žádné budovy, žádné lidi, jenom trávu a cestu lemovanou prastarými monumenty ze všech zemi, které Dothrakové během staletí plenili.

"Před námi," odpověděl ser Jorah. "Pod horou."

Za koňskou bránou se nad nimi z obou stran tyčily ukradené sochy bohů a hrdinů.

Projížděla na své stříbrné kolem chodidel zapomenutých božstev mrtvých měst, která se oháněla svými zlámanými hromoklíny na pozadí oblohy. Ze svých kamenných trůnů na ni shlíželi kamenní králové, jejichž obličeje byly popraskané a místy odloupané, a dokonce i jejich jména byla ztracená v mlhách času. Na mramorových podstavcích tančily nebo vylévaly vzduch ze svých rozbitých džbánů štíhlé mladé panny oděné jen do květin, v trávě vedle cesty stála monstra: kovoví černí draci s drahokamy místo oči, řvoucí ptákové Nohové, ostnochvosti s ocasy plnými ostrých bodců, připravenými zaútočit, a další obludy, které nedokázala pojmenovat. Některé ze soch byly tak půvabné, že jí braly dech, zatímco jiné byly tak znetvořené a strašlivé, že Dany se na ně stěží dokázala podívat. Ser Jorah jí řekl, že ty děsivé pravděpodobně pocházejí ze Stínozemí za Ašajem.

"Je jich tolik," vydechla, zatímco její stříbrná pomalu jela dál, "a z tolika zemí."

Na Viseryse to představení zapůsobilo méně. "Odpad z mrtvých měst," ušklíbl se. Dbal na to, aby hovořil jen Společným jazykem, kterému rozumělo pouze pár Dothraků, ale dokonce i přesto Dany zjistila, že se ohlíží na muže svého khasu, aby se ujistila, že mu nikdo nerozuměl. Bezstarostně žvanil dál. "Jediné, co tihle divoši umějí, je krást věci, které vyrobili nebo postavili lidé lepší než oni... a zabíjet." Zasmál se. "Ti vědí, jak zabíjet. Jinak by mi nebyli nic platní."

"Teď jsou to moji lidé," ohradila se Dany. "Neměl bys je zvát divochy, bratře."

"Drak mluví, jak se mu chce," odsekl Viserys ve Společném jazyce. Otočil se přes rameno na Agga a Rakhara, jedoucí za nimi, a obdařil je urážlivým úsměvem. "Vidíš, ti barbaři nepobrali ani tolik rozumu, aby porozuměli řeči civilizovaných lidí." Nad cestou se tyčil mechem obrostlý monolit, padesát stop vysoký. Viserys na něj hleděl s nudou zračící se mu v očích. "Jak dlouho musíme prodlévat mezi těmito ruinami, než mi Drogo dá moji armádu? To čekání už mě unavuje."

"Princezna musí být představena dosh khaleenu..."

"Těm babiznám," přerušil ho její bratr pohrdavě, "a taky musí provést tu frašku s proroctvím ohledně toho štěněte v jejím břiše, jak jsi mi řekl. Co z toho budu mít já? Už mě unavuje jíst koňské maso a ze zápachu těch divochů je mi nanic." Přičichl si k širokému, volně visícímu rukávu své tuniky, kde měl ve zvyku nosit váček s vonnými bylinami. Příliš mu to nepomohlo. Tunika byla špinavá. Všechno hedvábí a silná vlna, ve kterých Viserys vyjel z Pentosu, byly znečištěné dny jízdy a prosáklé potem.

"Na západním tržišti nalezneš mnohem víc pokrmů, které uspokojí tvoji chuť, výsosti," řekl mu ser Jorah Mormont. "Kupci ze Svobodných měst tam přicházejí prodávat svoje zboží. Khal svůj slib splní, až přijde čas."

"To by měl," řekl Viserys zamračeně. "Slíbil mi korunu a já ji dostanu. Drakovi se nikdo nebude posmívat." Když zahlédl obscénní sochu ženy s šesti prsy a fretčí hlavou, poodjel k ni, aby si ji prohlédl zblízka.

Dany si oddechla, ale přesto se jí neulevilo. "Modlím se, aby ho moje slunce-a-hvězdy nenechávalo čekat příliš dlouho," řekla seru Jorahovi, jakmile její bratr byl z

doslechu.

Rytíř na Viseryse pochybovačně pohlédl, "Tvůj bratr měl zůstat v Pentosu. Pro takového jako on není v khalasaru místo. Illyrio se ho snažil varovat."

"Odejde, jakmile dostane svých deset tisíc mužů. Můj manžel mu slíbil zlatou korunu."

Ser Jorah si odfrkl. "Ano, khaleesi, ale... Dothrakové na tyto věci pohlížejí odlišně než my na západě. Snažil jsem se mu to vysvětlit, stejně jako se o to pokoušel Illyrio, ale tvůj bratr je umíněný a neposlouchá. Páni koní nejsou obchodníky. Viserys si myslí, že tě prodal, a zatím nedostal zaplaceno. Khal Drogo by ale řekl, že tě dostal darem. Dá Viserysovi dar na oplátku, to ano... ale až sám bude chtít. O dar se nežádá, ne od khala. Od khala nikdy nesmíš nic žádat."

"Není správné nutit ho čekat." Dany nevěděla, proč svého bratra obhajuje, a přesto to dělala. "Viserys říká, že s deseti tisíci dothrackých bojovníků by mohl smést celých Sedm království."

"Viserys by nedokázal s deseti tisíci košťat ani pozametat stáje," řekl ser Jorah zamračeně.

Dany nedokázala skrýt překvapení nad pohrdáním v jeho hlase. "Co kdyby... co kdyby to nebyl Viserys?" zeptala se. "Kdyby se do jejich čela postavil někdo jiný? Někdo silnější a schopnější? Byli by Dothrakové skutečně schopni dobýt Sedm království?"

Obličej sera Joraha dostal zamyšlený výraz. "Když jsem sem odešel do exilu a setkal se s Dothraky poprvé, pohlížel jsem na ně jako na polonahé barbary, stejně divoké jako jejich koně. Kdyby ses mě zeptala tehdy, princezno, odpověděl bych ti, že tisíc dobrých rytířů by nemělo problémy zahnat na útek stokrát tolik Dothraků."

"A když se tě zeptám teď?"

"Teď," odpověděl rytíř, "jsem si tím méně jistý. Jsou to lepší jezdci než kterýkoli rytíř, rozhodně méně bojácní, a jejich luky jsou mnohem lepší než naše. V Sedmi královstvích jsou lučištníci většinou pěšáci, střílejí zpoza štítové zdi nebo barikády z naostřených kůlů. Dothrakové střílejí z koni, ať už útočí, nebo ustupuji, na tom nezáleží, v obou případech jsou stejně smrtonosní... a je jich tolik, moje paní. Tvůj manžel sám má ve svém khalasaru čtyřicet tisíc válečníků na koních."

"Je to opravdu tak hodně?"

"Tvůj bratr Rhaegar přivedl k Trojzubci stejný počet mužů," připustil ser Jorah, "jenomže z toho počtu jich pouhá necelá desetina byli rytíři. Zbytek tvořili lučištníci, lehká jízda a pěší oddíly vyzbrojené kopími a oštěpy. Když Rhaegar padl, mnozí zahodili zbraně a uprchlí z bitevního pole. Jak dlouho si myslíš, že by taková chátra dokázala odolávat nájezdu čtyřiceti tisíc dothrackých bojovníků řvoucích po krvi? Jak by je jejich kabátce z vařené kůže a drátěné košile ochránily, když by na ne šípy padaly jako déšť?"

"Ne dlouho," odpověděla, "ne dobře."

Přikývl. "Ujišťuji tě, že pokud šlechticové Sedmi království mají tolik rozumu, kolik ho bohové nadělili huse, nikdy k tomu nedojde. Jezdci příliš nevynikají v umění obléhání. Pochybuji o tom, že by se dokázali zmocnit dokonce i jen toho nejslabšího hradu v Sedmi královstvích, ale kdyby byl Robert Baratheon takový blázen, aby se s nimi utkal v poli..."

"A je?" zeptala se Dany. "Myslím takový blázen?"

Ser Jorah její otázku chvíli zvažoval. "Robert se měl jako Dothrak narodit," řekl nakonec. "Tvůj khal by řekl, že pouze zbabělec se skrývá za kamennými zdmi, místo aby nepříteli čelil jen s mečem v ruce. Uchvatitel by souhlasil. Je to silný muž, statečný... a dostatečně zbrklý, aby se s Dothraky utkal na otevřeném poli. Jenomže muži kolem něho, nu, jejich pištci, ti hrají jinou melodii. Jeho bratr Stannis, lord Tywin Lannister, Eddard Stark..." Odplivl si.

"Ty toho lorda Starka nenávidíš," poznamenala Dany.

"Vzal mi všechno, co jsem miloval, a to kvůli několika zavšiveným pytlákům a té jeho vzácné cti," řekl ser Jorah hořce. Z tónu jeho hlasu usuzovala, že ta ztráta ho stále bolí. Rychle změnil téma. "Podívej," řekl a ukázal prstem před sebe. "Vaes Dothrak. Město pánů koní."

Khal Drogo a jeho pokrevní jezdci je vedli přes rozlehlý bazar Západního tržiště a po širokých cestách za ním. Dany na své stříbrné jela těsně za nimi, užasle hleděla na roztodivnost kolem sebe. Vaes Dothrak bylo největším a zároveň tím nejmenším městem, jaké kdy viděla. Říkala si, že musí být desetkrát větší než Pentos, rozlehlé, bez zdí a bez hranic, se širokými, větrem vymetanými ulicemi, porostlými trávou a pokrytými udusanou hlínou, pokladené koberci květin. Ve Svobodných městech na západě se věže, domy, chatrče, mosty, obchody a síně tísnily jedny na druhých, ale Vaes Dothrak se rozlézalo do stran, prastaré, arogantní a prázdné se vyhřívalo v paprscích horkého slunce.

Dokonce i budovy jejím očím připadaly tak zvláštní. Viděla akány z otesaného kamene, honosné domy z tkaných trávových rohoží velké jako paláce, vratké dřevěné věže, stupňovité pyramidy se stěnami z mramoru, dvorany z klád otevřené do oblohy. Namísto zdí byly některé paláce obklopeny živými ploty z trnitých keřů. "Každý je úplně jiný," řekla udiveně.

"Tvůj bratr měl částečné pravdu," připustil ser Jorah. "Dothrakové nestavějí. Před tisíci lety, když si chtěli postavit dům, jednoduše vykopali díru v zemi a přikryli ji střechou ze spletené trávy. Budovy, které vidíš kolem sebe, byly postaveny otroky, které si přivezli ze zemi, jež drancovali, a ti každou z nich postavili podle zvyklostí svého vlastního lidu."

Většina budov, dokonce i těch největších, vypadala prázdná. "Kde jsou lidé, kteří tu žijí?" zeptala se Dany. Bazar byl plný pobíhajících dětí a pokřikujících lidi, ale jinde viděla jen pár eunuchů jdoucích si po svém.

"Ve svatém městě nastálo přebývají jenom stařeny dosh khaleenu se svými otroky a služebnictvem," odpověděl ser Jorah, "a přesto je Vaes Dothrak dostatečně velké, aby se sem vešel každý člověk každého khalasaru, kdyby se všichni khalové vtáhli k Matce najednou. Stařeny prorokovaly, že jednoho dne se tak stane, a tak Vaes Dothrak musí být připraveno obejmout všechny svoje děti."

Khal Drogo konečně zastavil blízko Východního tržiště, kam přicházely za obchodem karavany z Yi Ti, Ašaje a Stínozemí. Před nimi se tyčila Matka hor. Dany se musela usmát při vzpomínce na otrokyni magistra Illyria a na její řeči o paláci se dvěma stovkami místností a dveřmi z ryzího stříbra. "Palácem" byla rozměrná dřevěná hodovní síň, jejíž hrubě opracované dřevěné zdi sahaly do výše čtyřiceti stop a jejíž střechu tvořilo sešité hedvábí, obrovitá, větrem nadouvaná plachta, která se dala napnout, aby vnitřek chránila před zřídkavými dešti, nebo stáhnout, aby dovnitř vpustila nekonečnou oblohu. Kolem síně byly rozlehlé travnaté koňské ohrady ohraničené vysokými živými ploty, ohniště a stovky kulatých hliněných domů, které se vydouvaly ze země jako miniaturní kopečky pokryté trávou.

Vyšla jim vstříc malá armáda otroků, aby Drogův khalasar připravila na vjezd do města. Každý jezdec, který se zhoupl ze sedla, si odepjal svůj arakh a předal jej čekajícímu otrokovi, stejné jako všechny ostatní zbraně, které u sebe měl. Dokonce ani khal Drogo nebyl výjimkou. Ser Jorah jí vysvětlil, že ve Vaes Dothrak je zakázáno nosit zbraň nebo prolít krev svobodného člověka. Dokonce i válčící khalasary zapomínaly na svoje sváry a na dohled od Matky hor se spolu dělily o jídlo a pití. Na tomto místě, jak rozhodly stařeny dosh khaleenu, se všichni Dothrakové stávali jednou krví, jedním khalasarem, jedním stádem.

Když Irri a Jhiqui pomáhaly Dany dolů z její stříbrné, přijel k nim Cohollo. Byl to nejstarší z Drogových tří pokrevních jezdců, podsaditý holohlavý muž se zahnutým nosem a ústy plnými zlámaných zubů, rozbitých před dvaceti lety, když zachránil mladého khalakku před žoldáky, kteří doufali, že ho prodají nepřátelům jeho otce. Jeho život byl spjatý s Drogovým ode dne, kdy se její manžel narodil.

Každý khal měl svoje pokrevní jezdce. Zpočátku je Dany považovala za něco jako dothrackou Královskou gardu, která je přísahou zavázána chránit svého pána, ale tady šlo o víc než to. Jhiqui jí vysvětlila, že pokrevní jezdec je mnohem víc než strážným; byli to khalovi bratři, jeho stíny, jeho nejoddanější přátelé. "Krev mé krve," říkával jim Drogo, a tak tomu i bylo; dělili se spolu o jediný život. Prastaré tradice pánů koní vyžadovaly, aby když khal zemře, jeho pokrevní jezdci zemřeli s ním, aby jeli po jeho boku do nočních krajin. Pokud khal zahynul rukou nepřítele, žili jen tak dlouho, aby jeho smrt pomstili, a pak ho radostné následovali do hrobu. V některých khalasarech, řekla jí Jhiqui, se pokrevní jezdci dělí s khalem o víno, jeho stan i jeho manželky, třebaže nikdy ne o jeho koně. Mužův kůň patří jenom jemu a nikomu jinému.

Daenerys byla ráda, že khal Drogo se těchto dávných zvyklostí nedrží. Nelíbilo by se ji, kdyby se o ni měl dělit se svými pokrevními jezdci. Zatímco starý Cohollo se k ní choval poměrně laskavě, ti druzí dva ji děsili; Haggo, obrovitý a mlčenlivý, často na ni zahlížel, jako by zapomínal, kým Daenerys je, a Qotho měl kruté oči a rychlé ruce, které rády ubližovaly. Kdykoli se dotkl Doreah, zanechal na její hebké bílé kůži

modřiny, a Irri kvůli němu za nocí někdy plakávala. Zdálo se, že dokonce i jeho koně se ho boji.

Jenomže byli s Drogem svázaní na život a na smrt, a tak Daenerys neměla jinou možnost, než se s nimi smířit. A někdy zjišťovala, že si přeje, aby její otec byl býval chráněn takovými muži. V písních byli bili rytíři Královské gardy vždy šlechetní. chrabří a věrní, a přesto byl král Aerys zavražděn jedním z nich, krásným chlapcem, kterému teď říkají Králokat, a druhý, ser Barristan Chrabrý, se dal na stranu Uchvatitele. Přemýšlela o tom, zda jsou všichni muži v Sedmi královstvích tak proradní. Až její syn usedne na Železný trůn, postará se o to, aby jej jeho vlastní pokrevní jezdci proti všem zrádcům z jeho Královské gardy ochránili.

"Khaleesi," oslovil ji Cohollo v dothračtině. "Drogo, který je krví mojí krve, mi přikázal, abych ti vyřídil, že dnešní noci musí vystoupit na Matku hor, aby přinesl oběť bohům za svůj bezpečný návrat."

Dany věděla, že na Matce smějí stanout nohou pouze muži. Khalovi pokrevní jezdci půjdou s ním a vrátí se za svítáni. "Řekni mému slunci-a-hvězdám, že o něm sním a toužebně očekávám jeho návrat," odpověděla s vděčností, Dany se nyní unavila snadněji, když v jejím břiše rostlo dítě, a noc odpočinku bude nanejvýš vítaná. Její těhotenství jako by jen prohloubilo Drogovu touhu po ní a poslední dobou ji jeho objetí vyčerpávala.

Doreah ji odvedla k dutému hliněnému kopci, který byl připraven pro ni a jejího khala. Uvnitř bylo chladno a šero, jako ve stanu postaveném z hlíny. "Jhigui, lázeň, prosím," nařídila. Chtěla ze své pokožky smýt prach z cesty a namočit svoje znavené kosti. Bylo příjemné vědět, že se zde chvíli zdrží a nebude nucena hned zítra zas vysednout na svoji stříbrnou.

Voda byla tak horká, že z ní stoupala pára, tak jak to měla ráda. "Dám dnes večer mému bratrovi jeho dary," rozhodla se, když jí Jhiqui myla vlasy. "Měl by ve svatém městě vypadat jako král, Doreah, běž ho najít a pozvi ho, aby se mnou povečeřel." Viserys se k dívce z Lysu choval laskavěji než k dothrackým služebným, možná proto, že magistr Illyrio mu ještě v Pentosu dovolil jít s ní na lože. "Irri, ty jdi na bazar a kup tam nějaké ovoce a maso. Cokoli kromě koňského."

"Koňské je nejlepší," namítla Irri, "Konina dělá muže silným."

"Viserys koňské maso nesnáší."

"Jak poroučíš, khaleesi."

Vrátila se s kozí kýtou a košem plným ovoce a zeleniny. Jhiqui maso opekla se sladkou trávou a pálivými lusky a podlévala je při pečení vodou s medem. Mezi ovocem byly melouny, granátová jablka, švestky a jakési podivné východní plody, které Dany neznala. Zatímco její služebné připravovaly jídlo, Dany vytáhla oblečeni, které nechala ušít podle bratrových měr: tuniku a kamaše z jemného bílého hedvábí, kožené sandály, které se šněrovaly ke kolenům, opasek s bronzovými medailony, koženou vestu pomalovanou draky dštícími oheň. Doufala, že Dothrakové si ho budou víc vážit, když nebude vypadat jako žebrák, a možná jí Viserys dokonce

odpustí, že ho tehdy zahanbila tam v travinách. Koneckonců, stále to je její král a její bratr. Oba jsou z dračí krve.

Připravovala poslední z jeho darů - hedvábný plášť, zelený jako tráva, se světle šedým lemem, který zdůrazní stříbro v jeho vlasech - když tu přišel Viserys táhnoucí Doreah za paži. Bylo znát, že ji udeřil, protože měla oko celé zrudlé. "Jak se opovažuješ poslat tuhle děvku, aby mi přikazovala, co mám dělat?" zasyčel. Prudce dívkou smýkl na koberec.

Jeho hněv Dany vyvedl z míry. "Jen jsem chtěla... Doreah, co jsi mu řekla?"

"Khaleesi, omlouvám se, promiň mi to. Šla jsem za ním, jak jsi poručila, a řekla jsem mu, že mu nařizuješ připojit se k tobě při večeři."

"Drakovi nebude nikdo nic nařizovat," zavrčel, "Já jsem tvůj král! Měl jsem ti zpátky poslat její hlavu!"

Dívka z Lysu zakvílela, ale Dany ji uklidnila dotekem. "Neboj se, on ti neublíží. Drahý bratře, prosím, odpusť jí, ta dívka se přeřekla, já jí nařídila, ať tě poprosí, abys se mnou povečeřel, nechť se zlíbí Tvojí Výsosti." Vzala ho za ruku a odvedla si ho přes místnost, "Podívej se. Tohle všechno je pro tebe."

Viserys se podezřívavě zamračil. "Co to má znamenat?"

"Nové oblečeni. Nechala jsem je pro tebe ušít." Dany se plaše usmála.

Pohlédl na ni a ušklíbl se. "Dothracké hadry. Ty bys mě do nich chtěla obléknout?"

"Prosím... bude ti v nich chladněji a příjemněji a myslela jsem si... možná, kdyby ses oblékal jako oni, jako Dothrakové..." Dany nevěděla, jak mu to říci, aniž by v něm probudila draka.

"Příště mi řekneš, že chceš, abych si zapletl vlasy."

"To bych nikdy..." Proč je vždycky tak krutý? Vždyť mu jenom chtěla pomoci. "Nemáš právo zaplétat si vlasy, zatím jsi nevyhrál žádná vítězství."

Uvědomila si, že neřekla rozumnou věc. V jeho fialových očích se zablesklo vzteky, ale udeřit seji neodvážil, ne s jejími služebnými kolem a s válečníky jejího khasu venku. Viserys zvedl plášť a přičichl k němu. "Páchne to hnojem. Snad bych to mohl použít jako koňskou deku."

"Doreah to na moji prosbu ušila speciálně pro tebe," řekla mu ublížené. "Tohle je oděv hodný khala."

"Já jsem pán Sedmi království, ne nějaký trávou zmazaný divoch se zvonečky ve vlasech," odsekl Viserys. Popadl ji za paži, "zdá se, že na to zapomínáš, ty couro. Myslíš si, že to tvoje velké břicho té zachrání, když probudíš draka?"

Jeho prsty se bolestivě zaryly do její paže a Dany si na okamžik opět připadala jako malé dítě chvějící se tváří v tvář jeho hněvu. Natáhla svoji volnou ruku a popadla první věc, kterou její prsty nahmataly, opasek, který mu chtěla darovat, těžký řetěz z

ozdobných bronzových medailonů. Mávla jím po něm vší silou.

Zasáhl jej naplno do obličeje. Viserys ji pustil. Tam, kde mu tvář rozsekla hrana jednoho z medailonů, mu tekla krev. "Ty sám zapomínáš na to, kdo jsem já," řekla mu Dany. "Copak ses z toho dne v travinách nepoučil?. Teď odejdi, než zavolám můj khas, aby tě odsud vypráskali. A modli se, aby se o tom nedozvěděl khal Drogo, jinak ti vlastnoručně otevře břicho a pozře tvoje vnitřnosti."

Viserys se vyškrábal zpátky na nohy. "Až se vrátím do svého království, budeš tohoto dne litovat, děvko." Vyšel ven, s rukou na rozříznuté tváři, bez darů, které pro něj přichystala.

Nádherný hedvábný plaší byl potřísněn kapkami jeho krve. Dany si přitiskla hebkou látku ke tváři a posadila se s nohama zkříženýma na svoje spací rohože.

"Tvoje večeře je hotova, khaleesi" oznámila jí Jhiqui.

"Nemám hlad," řekla Dany smutně. Najednou se cítila velmi unavená. "Rozdělte si jídlo mezi sebou a nějaké pošlete seru Jorahovi, jestli chcete." Po chvíli dodala: "Prosím, přineste mi jedno z dračích vajec."

Irri jí přinesla vejce s temně zelenou skořápkou. Když je Dany obracela ve svých malých dlaních, mezi jeho šupinami zářily bronzové skvrnky. Lehla si, schoulila se na boku do klubíčka, přetáhla přes sebe hedvábný plášť a kolébala vejce v prohlubenince mezi svým vystouplým břichem a malými, hebkými ňadry. Ráda je takto držívala. Byla tak krásná a někdy jí pouhá jejich blízkost navozovala pocit, že je silnější, statečnější. Jako by z malých kamenných draků uzamčených uvnitř čerpala energii.

Ležela tam a držela vejce, když tu ucítila, jak se dítě v ní pohnulo... Jako by se natahovalo, bratr k bratrovi, krev ke krvi, "Ty jsi drak," šeptala mu Dany, skutečný drak. Já to vím. Já to vím." S úsměvem odplula do spánku a snila o domově.

BRAN

K zemi se snášel sníh. Bran cítil na tváři vločky, které se rozpouštěly, když se jako nejněžnější z dešťů lehce dotkly jeho pokožky. Sedel vzpřímený na svém koni a díval se, jak rumpálem vytahují nahoru železnou mříž. Třebaže se snažil ze všech sil zůstat klidný, srdce se mu v hrudi třepetalo jako splašený ptáček.

"Jsi připraven?" zeptal se ho Robb.

Bran přikývl a snažil se přitom nedávat najevo strach. Nebyl venku ze Zimohradu od svého pádu, ale byl odhodlaný jet stejně hrdě jako jakýkoli rytíř.

"V tom případě jedeme." Robb zabořil paty do slabin velkého šedobílého valacha a

nechal koně vejít pod vytaženou mříž.

"Jdi," pošeptal Bran svému vlastnímu koni. Zlehka se dotkl krku zvířete a malá, kaštanové hnědá klisnička vykročila kupředu. Bran ji pojmenoval Tanečnice. Byly jí dva roky a Joseth tvrdil, že pobrala mnohem víc rozumu, než na kolik má jakýkoli kůň nárok. Podrobili ji zvláštnímu výcviku, aby reagovala na otěže, hlas a dotek. Doposud Bran jezdil jenom kolem dokola po nádvoří. Zpočátku ji vždycky vedl Joseth nebo Hodor, zatímco Bran seděl připoutaný řemeny k jejímu hřbetu v příliš velkém sedle, které pro něho nakreslil Skřet, ale během uplynulých čtrnácti dní už na ní jezdil sám, klusal po nádvoří v jednom kolečku za druhým, a jeho odvaha s každým kolečkem narůstala.

Projeli pod strážnicí, přes padací most, vnějšími hradbami a byli venku. Léto a Šedý vítr hopkali vedle nich, nadšeně větřili ve vzduchu. Blízko za nimi jel Theon Greyjoy se svým lukem a toulcem šípů se širokými hroty; řekl jim, že má v úmyslu skolit jelena. Za ním jeli čtyři zbrojnoši v drátěných košilích a přílbách s kroužkovým závěsem, a Joseth, jako špejle hubený štolba, kterého Robb jmenoval vrchním podkoním na dobu, po kterou Hullen bude pryč. Jako poslední jel mistr Luwin, který seděl na oslovi. Branovi by se víc líbilo, kdyby si s Robbem vyjeli sami, jen oni dva, ale Hal Mollen o tom nechtěl ani slyšet a mistr Luwin se za něj postavil.

Za hradem se rozkládalo tržní náměstí, jehož dřevěné stánky nyní byly opuštěné. Projížděli blátivými uličkami městečka v podhradí, kolem řad malých úhledných domečků z trámů a neomítnutého kamene. Obydlený byl sotva jeden z pěti a z jejich komínů stoupaly k obloze tenké pramínky kouře. Zbytek se zaplní jeden po druhém, až se začne ochlazovat. Až napadne sníh a ledové vichry budou skučet ze severu, říkávala stará chůva, tehdy farmáři opustí svoje zmrzlá pole a vzdálené tvrze, naloží svoje povozy a pak zimní městečko ožije. Bran nikdy neviděl, že by k tomu došlo, ale mistr Luwin říkal, že ten den přichází. Konec dlouhého léta nebyl daleko. Zima se blíží.

Když jezdci projížděli městečkem, hrstka jeho obyvatel zneklidněně pozorovala zlovlky a jeden z mužů upustil dříví, které nesl, a schoulil se ve strachu k zemi, ale většina z nich si na ten výjev již zvykla. Když chlapce uviděli, poklekli na koleno a Robb každého z nich pozdravil vneseným šlechtickým pokývnutím.

Bez nohou, kterými by svého koně mohl sevřít, se Bran v důsledku houpavého pohybu zvířete zpočátku cítil nejistě, ale velké sedlo s jeho silnou hruškou a vysokou opěrkou vzadu mu byly bezpečnou oporou a popruhy kolem hrudi a stehen mu znemožňovaly spadnout. Po čase mu ten rytmus začínal připadat takřka přirozený. Jeho neklid opadl a na tvář se mu vkradl rozechvělý úsměv.

Pod vývěsním štítem Kouřícího polena, místní hospody, stály dvě hostinské děvečky. Když na ně Theon Greyjoy zavolal, mladší dívka se začervenala a přikryla si obličej dlani. Theon popohnal svého koně ostruhami a přejel k Robbovi, "Sladká Kyra," řekl se smíchem. "V posteli se kroutí jako lasička, ale řekni jí slovo na ulici, a zčervená jako panna. Povídal jsem ti někdy o té noci, kdy ona a Bessa -"

"Ne teď, když by to můj bratr mohl slyšet," varoval ho Robb a krátce pohlédl na

Brana.

Bran se odvrátil a předstíral, že nic neslyšel, ale cítil na sobě Greyjoyovy oči. Nebylo pochyb o tom, že se usmívá. Usmíval se často, jako by celý svět byl jedním tajným žertem, a jenom on byl tak chytrý, že mu rozumí". Zdálo se, že Robb Theona obdivuje a má jeho společnost rád, ale Bran si otcova svěřence nikdy neoblíbil.

Robb popojel blíž. "Vedeš si dobře, Brane."

"Chtěl bych jet rychleji," odpověděl Bran.

Robb se usmál, "Jak si přeješ." Popohnal svého valacha do klusu. Vlci uháněli za nimi. Bran prudce zatáhl za otěže a Tanečnice zrychlila tempo. Slyšel za nimi výkřik Theona Greyjoye a dusot kopyt ostatních koní.

Branův plášť se nadouval, vlnil se ve větru a sníh jako by se mu řítil do obličeje. Robb byl o hodný kus cesty vpředu, ale čas od času se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že Bran a ostatní jedou za ním. Znovu zatáhl za otěže. Tanečnice zrychlila do cvalu. Vzdálenost mezi ním a Robbem se zkracovala. Než ho dohonil na kraji vlčího lesa, dvě míle od zimního městečka, nechali ostatní daleko za sebou. "Já jedu!" vykřikl Bran s obličejem rozzářeným úsměvem. Měl pocit, jako by téměř uměl létat.

"Dal bych si s tebou závod, ale mám strach, že bys mě porazil," Robbův tón byl veselý a škádlivý, a přesto Bran vycítil, že pod úsměvem jeho bratra něco trápí.

"Já závodit nechci." Bran se rozhlédl kolem po zlovlcích. Oba zmizeli v lese. "Slyšel jsi minulou noc výt Léto?"

"Šedý vítr byl také nepokojný," odpověděl Robb. Svoje kaštanově hnědé vlasy měl rozcuchané a neudržované a jeho čelist pokrývalo narudlé strniště, které ho v jeho patnácti letech činilo starším. "Někdy si myslím, že vědí věci... cítí věci..." Robb si povzdechl, "Nikdy nevím, kolik ti toho můžu říct, Brane. Kéž bys tak byl starší."

"Už je mi osm!" vyhrkl Bran. "Osm není zas o tolik méně než patnáct a jsem dědicem Zimohradu hned po tobě."

"To víš, že jsi." Robbův hlas zněl smutně, ba dokonce maličko vystrašeně. "Brane, musím ti něco říct. V noci přiletěl pták. Z Králova přístaviště. Mistr Luwin mne probudil."

Brana se zmocnil náhlý strach. Temná křídla, temná slova, říkávala vždycky stará chůva a havrani přilétající se vzkazy v poslední době jen potvrzovali pravdivost toho přísloví. Když Robb napsal lordu veliteli Noční hlídky, pták, který se vrátil zpátky, přinesl vzkaz, že strýc Benjen je stále nezvěstný. Pak přišel vzkaz z Orlího hnízda, od matky, ale ani v tom nebyly dobré zprávy. Neřekla, kdy má v úmyslu vrátit se, jenom že se zmocnila Skřeta a vzala ho do zajetí. Branovi se ten malý mužík svým způsobem líbil, a přesto mu při jméně Lannister šplhaly ledové prsty po zádech. Na Lannisterech něco bylo, něco, co si měl pamatovat, ale když se snažil vzpomenout si na to, pocítil náhlou závrat a jeho žaludek se změnil v kámen. Robb strávil většinu toho dne za zavřenými dveřmi společně s mistrem Luwinem, Theonem Greyjoyem a Hallisem Mollenem. Poté byli ze Zimohradu vysláni jezdci na rychlých koních,

roznášející Robbovy příkazy po celém severu. Bran je slyšel mluvit o Cailinské držbě, prastaré pevnosti, kterou První lidé postavili na horním konci Šíje. Nikdo mu nikdy neřekl, co se děje, a přesto věděl, že to není nic dobrého.

A nyní další havran a další zvěst. Bran neztrácel naději. "Byl to pták od matky? Vrátí se už domů?"

"Ten vzkaz byl od Alyna z Králova přístaviště. Jory Cassel je mrtvý. A Wyl a Heward taky. Byli zavražděni Králokatem." Robb zvedl obličej a nastavil ho sněhu. Vločky mu roztávaly na tvářích. "Ať jim bohové dopřejí odpočinku."

Bran nevěděl, co na to říci. Měl pocit, jako by ho někdo uhodil, Jory byl kapitánem domácí stráže Zimohradu od té doby, co se Bran narodil. "Oni zabili Joryho?" Vzpomínal na všechny ty chvíle, kdy ho Jory honil po střechách. V duchu si ho představoval, jak rázuje po nádvoří ve své kroužkové a plátové zbroji nebo sedí na svém obvyklém místě na lavici ve Velké síni a žertuje při jídle. "Proč by někdo měl Joryho zabíjet?"

Robb otupěle zavrtěl hlavou a v očích se mu přitom zřetelně zračila bolest. "Já nevím, a... Brane, to není to nejhorší. Otec se při střetu dostal pod padajícího koně. Alyn píše, že má roztříštěnou nohu, ale nejsou si jistí, kdy... kdy se..." Dusot kopyt jej přiměl pohlédnout na cestu za nimi, po které přijížděli Theon a ostatní. "Kdy se probere," dořekl Robb. Pak položil ruku na jílec svého meče a pokračoval obvyklým hlasem lorda Robba. "Brane, slibuji ti, že ať se stane cokoli, nikdy nedopustím, aby na tohle bylo zapomenuto."

Něco v tónu jeho hlasu naplnilo Brana ještě větším strachem. "Co uděláš?" zeptal se ho, když Theon Greyjoy zastavil vedle nich.

"Theon si mysli, že bych měl svolat vazaly," řekl Robb.

"Krev za krev." Tentokrát se Greyjoy výjimečně neusmíval. Jeho štíhlý tmavý obličej v sobě mel hladový výraz a černé vlasy mu spadaly dolů přes oči.

"Vazaly mohou svolávat jenom lordové," namítl Bran, zatímco k zemi kolem nich se tiše snášely bílé vločky.

"Jestli tvůj otec zemře," řekl Theon, "Robb se stane lordem ze Zimohradu."

"On nezemřel" okřikl ho Bran.

Robb ho vzal za ruku. "Nezemře, otec ne," konejšil ho klidným hlasem. "Přesto... čest severu nyní spočívá v mých rukou. Když nás otec tehdy opouštěl, řekl mi, že musím být silný kvůli tobě a kvůli Rickonovi. Jsem nyní již téměř dospělým mužem, Brane."

Bran se zachvěl. "Chtěl bych, aby se matka vrátila," řekl nešťastně. Rozhlédl se kolem po mistru Luwinovi; jeho osel byl ještě daleko od nich, klusal přes pahorek. "Je mistr Luwin také pro to, abychom svolali vazaly?"

"Mistr je vystrašený jako stará bába," ušklíbl se Theon.

"Otec vždycky dával na jeho rady," připomněl Bran svému bratrovi, "Matka taky."

"I já mu naslouchám," ujistil ho Robb. "Naslouchám každému."

Radost, kterou Bran cítil z jízdy, byla pryč, roztála jako sněhové vločky na jeho obličeji. Ještě přednedávnem by ho pomyšlení na Robba svolávajícího vazaly a jedoucího do války naplnilo vzrušením, ale teď cítil jenom strach. "Vrátíme se už?" zeptal se. "Je mi zima."

Robb se rozhlédl kolem nich. "Musíme najít vlky. Vydržíš to ještě chvíli?"

"Vydržím tak dlouho, jak budeš chtít." Mistr Luwin ho varoval, aby si vyjel jen na krátkou projížďku, protože měl strach z opruzenin od sedla, ale Bran by před svým starším bratrem nepřiznal žádnou slabost. Už mu bylo nanic z toho, jak ho všichni obskakovali a stále dokola se ho vyptávali, jak mu je.

"V tom případě jedeme lovit lovce," řekl Robb. Bok po boku svedli svoje koně z královské cesty a vyrazili do vlčího lesa. Theon se zdržel a následoval je o hodný kus cesty za nimi, hovořil se strážnými a žertoval s nimi.

Pod stromy bylo příjemně. Bran přiměl Tanečnici k volnému kroku, zlehka držel otěže a rozhlížel se při jízdě kolem sebe. Znal ten les, ale byl tak dlouho zavřený v Zimohradu, že měl pocit, jako by všechno kolem sebe viděl poprvé. Jeho chřípí plnily vůně a pachy; pronikavá svěží vůně jehlici, zemitý pach tlejícího listi, stopy zvířecího pižma a vzdálených varných ohňů. Zahlédl černou veverku lehce přeskakující po zasněžených větvích rozložitého dubu a zastavil se, aby si prohlédl stříbřitou pavučinu obrovitého pavouka.

Theon a ostatní od nich byli stále dál a dál, až nakonec Bran už vůbec neslyšel jejich hlasy. Zepředu k nim doléhal slabý zvuk tekoucí vody. Byl stále hlasitější, dokud nepřijeli k potoku. Brana v očích zaštípaly slzy.

"Brane?" zeptal se Robb. "Co se děje?"

Bran zavrtěl hlavou. "Jenom jsem vzpomínal," odpověděl. "Jory nás sem jednou zavedl, lovit pstruhy. Tebe, mě a Jona. Pamatuješ si na to?"

"Pamatuju," odpověděl Robb a jeho hlas byl tichý a plný smutku.

"Já tehdy nechytil nic," řekl Bran, "ale Jon mi dal jednu rybu cestou zpátky do Zimohradu. Uvidíme ještě někdy Jona?"

"Viděli jsme strýce Benjena, když sem král přijel na návštěvu," odpověděl Robb. "Jon nás také někdy navštíví, uvidíš."

Potok byl hluboký a voda v něm proudila rychle. Robb sesedl a vkročil do něj, aby svého valacha převedl přes vodu. V nejhlubší části brodu mu sahala do poloviny stehen. Uvázal svého koně ke stromu na opačné straně a vešel zpátky do potoka, aby převedl Brana a jeho Tanečnici, Proud pěnil kolem kamenů a kořenů, a když ho Robb převáděl, Bran na obličeji cítil jemné spršky vody. Vykouzlilo mu to úsměv na tváři. Na okamžik si opět připadal silný a celý. Pohlédl vzhůru mezi stromy a

představoval si, že na ně šplhá, až na samý vrcholek, a celý les se prostírá pod ním do všech stran.

Byli na opačné straně, když uslyšeli vytí, táhlé stoupající kvílení, které se k nim neslo skrze stromy jako chladný vítr. Bran zvedl hlavu a zaposlouchal se. "Léto," zvolal. Ještě než to dořekl, k prvnímu hlasu se přidal druhý.

"Něco zabili," řekl Robb, když znovu vysedal na koně. "Asi bych měl jet a přivést je zpátky. Počkej tady, Theon a ostatní by tu měli být co nevidět."

"Chci jet s tebou," prosil Bran.

"Najdu je rychleji, když pojedu sám." Robb pobídl svého valacha a zmizel mezi stromy.

Jakmile byl pryč, les jako by se sevřel těsně kolem Brana. Sníh nyní padal hustěji. Kde se dotkl země, roztával, ale všude kolem něho, na kamenech, kořenech a větvích byla slabá bílá vrstvička. Zatímco čekal, uvědomoval si, jak nepříjemně se cítí. Svoje nohy, bezmocné visící ve třmenech, nevnímal, ale popruh kolem jeho hrudi byl těsný a znervózňoval ho a tající sníh prosákl jeho rukavicemi a studil ho do rukou. Divil se, co zdrželo Theona, mistra Luwina a ostatní".

Když uslyšel šustění listů, Bran zatahal za otěže a přinutil Tanečnici otočit se, s očekáváním, že uvidí své přátele, ale otrhaní lidé, kteří se objevili na břehu potoka, pro něj byli cizinci.

"Přeji vám dobrý den," řekl nervózně. Stačil jediný pohled a Bran věděl, že to nejsou lesníci ani farmáři. Najednou si uvědomil, jak bohaté je oblečen. Jeho kabátec byl zbrusu nový, tmavě hnědá vlna se stříbrnými knoflíky a těžkou stříbrnou jehlicí, která na ramennou držela jeho kožešinou lemovaný plaší.

"Copak, že jsi tady tak sám?" zeptal se ten největší z nich, holohlavý muž s drsným, větrem ošlehaným obličejem. "Ztratil se v lese, chudák chlapec."

"Já se neztratil," Branovi se nelíbilo, jak se na něj ti cizí lidé dívají. Napočítal čtyři, ale když otočil hlavu, uviděl za sebou další dva. "Můj bratr odjel před chvílí, a moje stráže tu budou co nevidět."

"Tvoje stráže, he?" Uchechtl se druhý muž. Jeho vyhublou tvář pokrývalo šedé strniště. "A co budou střežit, můj malý pane? To je stříbrná jehlice, co vidím na tvém plášti?"

"Pěkná," řekl ženský hlas. Stěží vypadala jako žena; vysoká a hubená se stejně tvrdým obličejem jako ostatní a vlasy ukrytými pod miskovitě tvarovanou polopřílbou. Kopí, které držela v ruce, bylo osm stop dlouhé, ze dřeva černého dubu a hrotem ze zrezivělé oceli.

"Podíváme se," řekl velký holohlavý muž.

Bran jej úzkostlivě pozoroval. Šaty toho muže byly špinavé, téměř se rozpadaly na kusy, záplatované byly tu hnědou, tam modrou a o kus dál tmavé zelenou a všude

byly vybledlé dosedá, ale kdysi ten plaší možná byl černý. S náhlým zachvěním si uvědomil, že muž s šedivým strništěm je také oblečený v černých hadrech. Najednou si vzpomněl na zběha, kterému jeho otec uťal hlavu v den, kdy našli vlčí štěňata; ten muž také nosil černé šaty a otec řekl, že to je zběh z Noční hlídky. Žádný člověk není nebezpečnější, vzpomněl si na slova lorda Eddarda. Dezertér ví, že jeho hrdlo je beztak propadlé, když ho chytnou, a tak se neštítí žádných zločinů, ani těch nejodpornějších.

"Tu jehlici, chlapče," řekl velký muž a natáhl ruku.

"Vezmeme si taky toho koně," řekla další z nich, žena menší než Robb, s velkým plochým obličejem a zplihlými žlutými vlasy. "Slez dolů a hezky rychle." Z rukávu jí do dlaně vyklouzl nůž, jehož ostří bylo zubaté jako pila.

"Ne," vyhrkl Bran. "Já nemůžu..."

V okamžiku těsně předtím, než Brana napadlo otočit Tanečnici dokola a odcválat pryč, velký muž popadl otěže. "Ale můžeš, lorďátko... a uděláš to, pokud si chceš zachránit krk."

"Stive, podívej, jak je tam přivázaný," řekla vysoká žena a ukázala svým oštěpem. "Možná je to pravda, co říká."

"Popruhy, ha?" řekl Stiv. Vytáhl z pochvy u svého pasu dýku. "Znám způsob, jak si s nimi poradit."

"Ty jsi nějaký mrzák, či co?" zeptala se malá žena.

Bran se zamračil. "Jsem Brandon Stark ze Zimohradu a vy se mého koně raději nedotýkejte nebo všichni zemřete."

Vyzáblý muž s šedivým strništěm se dal do smíchu. "Ten kluk je pravý Stark, to se musí nechat. Jenom Stark je takový blázen, aby vyhrožoval tam, kde by chytřejší člověk prosil."

"Odřízni mu toho jeho malého ptáčka a nacpi mu ho do pusy," navrhla malá žena. "To by ho mělo umlčet."

"Ty jsi stejně hloupá jako ošklivá, Hali," řekla vysoká žena. "Mrtvý ten kluk nemá žádnou cenu, ale živý... bohové buďte prokleti, jen pomysli, co by Mance dal za to, kdyby měl vlastní krev Benjena Starka jako rukojmí!"

"Mance ať je prokletý," zabručel velký muž. "Ty se tam chceš vrátit, Ošo? Jsi ještě větší blázen než on. Myslíš, že bílým chodcům bude záležet na tom, jestli máš rukojmí?" Otočil se zpátky k Branovi a přeřezal popruh kolem jeho stehna. Kůže se s povzdechem rozdělila.

Ten řez byl rychlý a bezohledný, ostří zajelo hluboko. Když pohlédl dolů, Bran uviděl rozříznutou vlnu svých kamaší a pod ní bledé maso. Pak se z rány začala řinout krev. Pozoroval, jak se rudá skvrna rozrůstá, a hlavu přitom měl podivně lehkou, jako by se to vůbec nedělo jemu; necítil žádnou bolest, dokonce ani její náznak.

Velký muž zabručel překvapením.

"Odhoď svoji ocel na zem a já ti slibuju, že zemřeš rychlou a bezbolestnou smrtí," ozval se Robbův hlas za nimi.

Pln zoufalé naděje Bran vzhlédl a uviděl svého bratra. Síla jeho slov byla umocněna napětím zaznívajícím z jeho hlasu. Seděl na koni, přes jehož zadek měl přehozený krvavý trup losa a v ruce oděné v rukavici svíral meč.

"Bratr," řekl muž s šedivým zarostlým obličejem.

"Ten je ale divoký, pane jo," zaskřehotala urážlivě malá žena, co jí říkali Hali. "Ty s námi chceš bojovat, chlapče?"

"Nebuď blázen, hochu. Jsi jeden proti šesti." Vysoká žena, Oša, potěžkala svůj oštěp. "Sesedni a odhoď svůj meč na zem. Poděkujeme ti laskavě za tvého koně i za losa a ty a tvůj bratr můžete jít."

Robb zapískal. Uslyšeli tichý zvuk měkkých tlap na vlhkém listí. Podrost se rozdělil, z nízko visících větví spadl sníh a ze zeleně se vynořili Šedý vítr a Léto. Branův vlk zavětřil ve vzduchu a zavrčel.

"Vlci," zalapala Hali po dechu.

"Zlovlci," opravil ji Bran. Přestože jen napolo vzrostlí, byli již stejně velcí jako ti největší vlci, které kdy viděl, ale rozdíly byly snadno patrné, když člověk věděl, kam se dívat. Mistr Luwin a vrchní psovod Farlen mu to vysvětlili. Zlovlk měl v poměru k tělu větší hlavu a delší nohy než obyčejný vlk a jeho čenich a čelisti byly pozoruhodně štíhlejší a výraznější. Když tam tak stáli mezi hebkými vločkami padajícího sněhu, bylo na nich cosi ponurého a strašlivého. Šedý vítr měl čenich vlhký čerstvou krví.

"Psi," utrousil holohlavý muž pohrdavě. "Přesto, slyšel jsem říkat, že nic nezahřeje člověka za noci lépe než plaší z vlčí kůže." Prudce mávl rukou. "Chyťte je."

"Za Zimohrad!" vykřikl Robb a kopl svého koně do slabin. Valach se vrhl dolů ze břehu, vstříc orvaným lapkům. Muž se sekerou se vyřítil kupředu, řvoucí a neopatrný. Robbův meč ho zasáhl naplno do obličeje s hrozivým prask. Na sníh vytryskla sprška jasné krve. Muž s vyzáblým zarostlým obličejem chňapl po Robbových otěžích a na půl vteřiny ho měl... Ale to už u něho byl Šedý vítr a stahoval ho k zemi. Po zádech se zřítil do proudu, s hlasitým žbluňknutím a výkřikem, divoce se oháněje svým nožem, zatímco jeho hlava klesala pod vodu. Zlovlk se vrhl za ním a tam, kde zmizeli pod hladinou, se zpěněná bílá voda změnila v rudou.

Robb a Oša se utkali ve středu proudu. Její dlouhý oštěp jako had s ocelovou hlavou útočil na jeho hruď, jednou, dvakrát, potřetí, ale Robb každý úder odrazil svým mečem a odvrátil jeho hrot stranou. Při čtvrtém či pátém výpadu se vysoká žena příliš naklonila kupředu a na vteřinu ztratila rovnováhu. Robb zaútočil a srazil ji k zemi.

Pár stop od nich se Léto vrhl na Hali. Po zlovlkově boku vyjel nůž. Léto uskočil stranou, zavrčel a znovu se vyřítil kupředu. Tentokrát se jeho čelisti sevřely kolem jejího lýtka. Svírajíc nůž v obou rukou, malá žena prudce bodla dolů, ale zlovlk jako by ostrou čepel nad sebou vycítil. Na okamžik její nohu pustil, s tlamou plnou kůže, látky a krvavého masa. Když se Hali zapotácela a upadla, zaútočil na ni znovu, povalil ji na záda a zahryzl se do jejího břicha.

Šestý muž si to rozmyslel a rozběhl se od vší té hrůzy pryč, ale daleko neutekl. Když se škrábal vzhůru po břehu, z potoka se vynořil Šedý vítr, z jehož chlupů odkapávala voda. Oklepal se, vyskočil za běžícím mužem, zmrzačil ho jediným chňapnutím svých zubů, a pak, když holohlavý muž s křikem klouzal po zádech zpátky k vodě, zakousl se mu do krku.

A pak už nezbýval nikdo kromě velkého muže, Stiva. Sekl po Branově hrudním popruhu, popadl ho za paži a prudce jím trhl dolů. Najednou Bran padal. Roztáhl se na zemi, s nohama spletenýma pod sebou a jedním chodidlem v potoce. Chlad vody necítil, jenom ocel, když Stiv přitiskl dýku k jeho hrdlu. "Ustup," varoval ten muž Robba, "nebo přísahám, že chlapci podříznu krk."

Robb prudce zatáhl za otěže a jeho kůň se vzepjal na zadních. Robb ztěžka dýchal, zuřivost z jeho očí vyprchala a jeho ruka s mečem poklesla.

V tom okamžiku Bran uviděl všechno, co se děje kolem něho. Léto mordoval Hali, tahal z jejího břicha lesknoucí se modré hady. Oči měla vytřeštěné doširoka, hleděly vzhůru do korun stromů a Bran nebyl schopen říci, zda je mrtvá, či živá. Šedivý zarostlý muž a ten se sekerou leželi nehybní na zemi, ale Oša byla na kolenou, plazila se ke svému spadlému oštěpu. Šedý vítr se k ní rozběhl, s vodou odkapávající z kožichu. "Zavolej si ho pryč!" vykřikl velký muž. "Zavolej je pryč oba, nebo ten mrzák na místě zemře!"

"Šedý větře, Léto, ke mně," zvolal Robb.

Zlovlci se zastavili, otočili hlavy. Šedý vítr odběhl zpátky k Robbovi, Léto zůstal, kde byl, s očima upřenýma na Brana a muže vedle něho. Zavrčel. Jeho čenich byl vlhký a rudý, oči mu žhnuly.

Oša se opřela o tupý konec svého oštěpu a vstala. Z rány na paži, kam ji Robb sekl, jí tekla krev. Bran viděl pot stékající v pramíncích po obličeji velkého muže. Uvědomil si, že Stiv je vystrašený stejně jako on. "Starkové," zamumlal muž, "zatracení Starkové." Zvýšil hlas. "Ošo, zab ty vlky a vezmi mu meč."

"Zab si je sám," odsekla. "Já se k těm obludám nepřiblížím."

Stiv na okamžik nevěděl, co dělat. Jeho ruka se zachvěla; Bran cítil potůček krve tam, kde měl nůž přitisknutý ke krku. Jeho nos byl plný mužova pachu; byl cítit strachy. "Ty," zavolal na Robba. "Máš nějaké jméno?"

"Jsem Robb Stark, dědic Zimohradu."

"Tohle je tvůj bratr?"

"Ano."

"Jestli ho chceš živého, udělej, co říkám. Sesedni z koně."

Robb na okamžik zaváhal. Pak, pomalu a rozvážně sesedl a zůstal tam stát s mečem v ruce.

"Teď zabij vlky."

Robb se nehýbal.

"Udělej to. Vlci, nebo chlapec."

"Ne!" vykřikl Bran. I kdyby Robb udělal, co po něm chtěl, Stiv by je stejně oba zabil, až by zlovlci byli mrtví.

Holohlavý muž ho svou volnou rukou popadl za vlasy a bezohledně jimi zakroutil, dokud Bran nevzlykal bolestí. "Zavři hubu, kriple, slyšíš?" Zakroutil vlasy ještě víc. Slyšíš?"

Z lesa za nimi se ozvalo tiché drnk. Stiv přidušeně zalapal po dechu, zatímco z jeho hrudi náhle vyjela polovina stopy jako břitva ostrého šípu. Byl jasně červený, jako by byl pomalovaný krví.

Dýka odpadla od Branova hrdla. Velký muž zavrávoral a zhroutil se na zem, obličejem do potoka. Šíp se pod jeho tělem zlomil. Bran se díval, jak jeho život odtéká s vodou.

Oša se zoufale rozhlédla kolem sebe. Zpod stromů se vynořili otcovi zbrojnoši s meči v rukou. Pustila na zem svůj oštěp. "Milost, můj pane," zavolala na Robba.

Když pozorovali dějiště masakru, obličeje strážných měly podivný, bledý vzhled. Nejistě pokukovali po vlcích, a když se Léto vrátil k Halině mrtvole, aby dál hodoval na jejích vnitřnostech, Joseth upustil svůj nůž a pospíchal do křoví, aby se vyzvracel. Dokonce i mistr Luwin, který vystoupil zpoza stromu, vypadal šokované, ale jen na okamžik. Pak zavrtěl hlavou a přebrodil se přes potok na Branovu stranu. "Jsi zraněný?"

"Řízl mě do nohy," odpověděl Bran, "ale já to necítil."

Když mistr poklekl, aby si ránu prohlédl. Bran otočil hlavu. Theon Greyjoy tam stál vedle strážního stromu, s lukem v ruce a úsměvem na tváři. Vždycky se usmíval. Do měkké hlíny u svých nohou měl zastrkáno půl tuctu šípů, ale potřeboval jen jeden. "Mrtvý nepřítel je krásná věc," prohlásil.

"Jon vždycky tvrdil, že jsi osel, Greyjoyi," řekl Robb nahlas. "Co kdybys ho jenom zranil? Co kdyby mu přitom poskočila ruka nebo kdybys místo něho zasáhl Brana? Nemohl jsi vědět, zda ten muž nemá kyrys, jediné, co jsi viděl, byl jeho plášť zezadu. Co by pak bylo s mým bratrem? Pomyslel jsi vůbec na tohle, Greyjoyi?"

Theonův úsměv se vytratil. Zamračeně pokrčil rameny a začal svoje šípy vytahovat

ze země, jeden po druhém.

Robb probodl pohledem svoje zbrojnoše. "A kde jste byli vy?" zeptal se jich. "Byl jsem si jistý, že jste kousek za námi."

Muži si vyměnili nešťastné pohledy. "Jeli jsme za vámi, můj pane," odpověděl Quent, nejmladší z nich, jehož vous zatím byl jen hebkým hnědým chmýřím. "Jenom jsme ještě čekali na mistra Luwina a jeho osla, promiň, prosím, a pak, nu, protože jsme tam..." Pohlédl na Theona a rychle pohled odvrátil, pln rozpaků.

"Sledoval jsem krocana," řekl Theon, popuzený otázkou. "Jak jsem mohl vědět, že tu chlapce necháš samotného?"

Robb otočil hlavu, aby na Theona ještě jednou pohlédl. Bran ho nikdy předtím neviděl tak rozezleného, ale Robb už neřekl nic. Poklekl vedle mistra Luwina a zeptal se: "Je můj bratr hodně zraněn?"

"Není to víc než škrábnuti," ujistil ho mistr. Namočil hadřík do potoka, aby očistil ránu. "Dva z nich jsou oblečení v černém," poznamenal přitom.

Robb pohlédl tam, kde Stiv ležel roztažený v potoce. Jeho potrhaný černý plaší, za který popotahovala rychle proudící voda, se vlnil jako živý. "Zběhové z Noční hlídky," řekl ponuře. "Museli to být šílenci, když se odvážili tak blízko Zimohradu."

"Šílenství a zoufalství je často těžké rozlišit," poznamenal mistr Luwin.

"Pohřbíme je, můj pane?" zeptal se Quent.

"Oni by nás nepohřbili," namítl Robb. "Usekněte jim hlavy, pošleme je zpátky na Zeď. Zbytek tu ponechte vránám."

"A tahle?" Quent ukázal palcem na Ošu.

Robb k ní zamířil. Byla o hlavu vyšší než on, ale když se k ní blížil, klesla na kolena. "Ušetři můj život, lorde Starku, a patří jen tobě."

"Mně? Co bych dělal s křivopřísežnicí?"

"Já jsem žádnou přísahu neporušila. To Stiv a Wallen uprchlí ze Zdi, ale já ne. U černých vran není místa pro ženy."

Theon Greyjoy se přišoural blíž. "Předhoď ji vlkům," naléhal na Robba. Ženiny oči zabloudily k tomu, co zbylo z Halí, a rychle se odvrátily. Zachvěla se. Dokonce i strážní se tvářili znepokojeně.

"Je to žena," namítl Robb.

"Divoká," řekl mu Bran. "Chtěla, aby mě nechali naživu, aby mě mohli odvést k Mancemu Nájezdníkovi."

"Máš nějaké jméno?" zeptal se jí Robb.

"Oša, nechť se ti zlíbí, můj pane," zamumlala zkroušeně.

Mistr Luwin vstal, "Možná uděláme dobře, když ji vyzpovídáme."

Bran viděl úlevu, která se rozprostřela na obličeji jeho bratra. "Uděláme, co navrhuješ, mistře. Wayne, svaž jí ruce. Půjde s námi zpátky na Zimohrad... a bude žít, nebo zemře, podle toho, co nám řekne."

TYRION

"Chceš jíst?" zeptal se Mord a zaškaredil se na něj. V tlusté ruce se zavalitými prsty držel talíř vařených fazolí, Tyrion Lannister byl vyhladovělý, ale nesnesl pomyšlení na to, že by se před tím hovadem měl hrbit. "Jehněčí kýta by byla milá," řekl z hromady špinavé slámy v rohu své cely. "Možná i mísa hrášku a cibulek, kus čerstvě pečeného chleba s máslem a džbán svařeného vína na spláchnutí. Nebo pivo, pokud je tu snáz k sehnáni. Nechci být příliš vybíravý."

"Fazole," řekl Mord. "Tady." Natáhl k němu talíř.

Tyrion si povzdechl. Žalářník byl dvaceti kameny brutální stupidity, s hnědými uhnívajícími zuby a malýma tmavýma očkama. Levou stranu obličeje, tam, kde mu sekera usekla ucho a část tváře, měl vyhlazenu jizvou. Byl tak předvídatelný, jako byl ošklivý, jenomže Tyrion měl hlad. Natáhl se po talíři.

Mord s ním ucukl a ušklíbl se. "Tady," řekl a zvedl jej do výše mimo Tyrionův dosah.

Trpaslík se ztuhle postavil, s každým kloubem bolavým. "Musíme tuhle hloupou hru hrát při každém jídle?" Znovu chňapl po fazolích.

Mord udělal krok dozadu a zašklebil se na něj svými vyhnilými zuby. "Tady, zakrslý muži." Natáhl talíř na délku paže od sebe, nad okraj, kde cela končila a začínala obloha. "Nechceš jíst? Tady. Vezmi."

Tyrionovy ruce byly příliš krátké, než aby na talíř dosáhl, a rozhodně neměl v úmyslu jít tak blízko ke kraji. Stačilo by jen prudce strčit do Mordova odulého bílého břicha a skončil by jako ošklivá rudá skvrna na kamenech Oblohy, stejné jako tolik jiných vězňů Orlího hnízda během staletí. "Když o tom tak přemýšlím, zjišťuju, že vůbec nemám hlad," prohlásil a zamířil zpátky do rohu své cely.

Mord zabručel a rozevřel svoje tlusté prsty. Vítr talíř uchopil, za letu ho převrátil. Zasypala je plná hrst fazoli, zatímco zbytek jídla nenávratné mizel v nedohlednu. Žalářník se dal do smíchu a jeho břicho se přitom natřásalo jako mísa pudinku.

Tyrion pocítil osten zuřivosti. "Ty zasraný synu od neštovic podobané prdele," ulevil si. "Doufám, že zemřeš na chrlení krve."

Za tento výlev mu Mord cestou ven z cely uštědřil kopanec okovanou špičkou své boty, namířený přímo do Tyrionových žeber. "Beru to zpátky!" vyjekl, když se zlomil vpůli bolestí a zhroutil se na slámu. "Vlastní rukou tě zabiju, to ti přísahám!" Těžké, ocelí pobité dveře se s bouchnutím zavřely. Tyrion uslyšel zarachocení klíčů.

Na malého muže jsem proklatý nebezpečné velkými ústy, uvažoval, když se plazil zpátky do svého rohu toho, co Arrynové směšně zvali žalářem. Schoulil se pod tenkou přikrývku, která byla jeho jedinou lůžkovinou, zahleděl se ven na třpyt prázdné modré oblohy a vzdálených hor, které jako by se táhly donekonečna, a přál si, aby u sebe mel plášť z kožešin stínokočky, co při hře v kostky vyhrál na Marillionovi, který jej ukradl z mrtvoly velitele loupežníků. Kůže páchla krví a plísni, ale byla teplá a silná. Mord mu plášť vzal v okamžiku, kdy na něm poprvé spočinuly jeho oči.

Vítr popotahoval za jeho pokrývku poryvy ostrými jako pařáty. Jeho cela byla žalostně malá, dokonce i na trpaslíka. Ve vzdálenosti necelých pěti stop, kde měla být zeď, kde by byla zeď v řádném žaláři, podlaha končila a začínala obloha. Měl spoustu čerstvého vzduchu a slunečního svitu a za nocí se mohl kochat pohledem na měsíc a hvězdy, ale Tyrion by je s radostí bez váhání vyměnil za tu nejvlhčí a nejtemnější díru v útrobách Casterlyovy skály.

"Poletíš," ujišťoval ho Mord, když ho strčil do cely. "Dvacet dní, třicet, možná padesát. Pak poletíš."

Arrynové měli jediné vězení v říši, kde vězňové klidně mohli utéci, když chtěli. Toho prvního dne, poté, co celé hodiny sbíral odvahu, si Tyrion lehl na břicho, přeplazil se k okraji, vystrčil hlavu a vyhlédl ven. Obloha byla všude kolem, i dole, šest set stop pod ním a kromě ní tam nebylo nic než prázdnota. Kdyby si vykroutil krk tak daleko, jak jen mohl, uviděl by další cely, po své pravici a levici i nad sebou. Byl včelou ve včelí plástvi a někdo mu utrhl křídla.

V jeho cele byla zima, vítr tam skučel dnem a nocí a co bylo nejhorší, podlaha se svažovala. Sice jenom mírně, ale to stačilo. Měl strach zavřít oči, bál se, že by se ve spánku mohl překulit a probudit se v náhlé hrůze, až bude sklouzávat dolů přes okraj. Nebylo divu, že v nebeských celách se z lidí stávali šílenci.

Bohové, zachraňte mě, napsal jakýsi předchozí obyvatel cely na zeď něčím, co podezřele připomínalo krev, modř volá. Zpočátku Tyrion přemýšlel o tom, kdo to asi byl a co se s ním stalo; později si pomyslel, že to raději nechce vědět.

Kdyby jen dokázal držet jazyk za zuby...

Začal to ten neduživý kluk, co na něj shlížel z křesla vyřezaného ze dřeva čarostromu pod praporcem s měsícem a sokolem rodu Arrynů. Na Tyriona Lannistera se celý jeho život dívali z výšky, ale zřídkakdy to byl šestiletý chlapec s revmatickýma očima, kterému museli nacpat tlusté polštáře pod zadek, aby ho zvedli do výše muže. "Je to špatný člověk?" zeptal se chlapec, který k sobě tiskl svoji panenku.

"Je," odpověděla lady Lysa z menšího křesla vedle něho. Byla oblečená celá v

modrém, napudrovaná a naparfémovaná pro nápadníky, kteří plnili její dvůr.

"Je tak malý," řekl lord Orlího hnízda a zahihňal se.

"Je to Tyrion Skřet z rodu Lannisterů, který zavraždil tvého otce." Zvedla hlas, aby byl slyšet po celé délce Velké síně Orlího hnízda, kde rozechvíval mléčně bílé zdi a štíhlé pilíře, aby jej každý člověk slyšel. "Sprovodil ze světa králova pobočníka!"

"Och, toho jsem taky zabil já?" zeptal se Tyrion, jako blázen.

Byla to chvíle jako stvořená k tomu, aby držel ústa zavřená a hlavu měl skloněnou. Teď už to věděl; u sedmi pekel, věděl to i tehdy. Velká síň Arrynů byla dlouhá a asketicky zatížená, ze stěn z modře žilkovaného bílého mramoru čišel chlad, ale obličeje kolem něho byly mnohem chladnější. Moc Casterlyovy skály zde neplatila a v Údolí Arryn nežili žádní přátelé Lannisterů. Jeho nejlepší obranou by byla pokora a ticho.

Tyrionovo rozpoložení však bylo příliš mizerné, než aby se dokázal chovat rozumně. Ke své hanbě byl v posledním úseku jejich celodenního výstupu na Orlí hnízdo příliš vyčerpaný, než aby mohl jít po svých. Jeho krátké nohy mu vypověděly službu a odmítly jít dál. Bronn ho musel po zbytek cesty nést a toto pokoření jen přililo olej do ohně jeho hněvu. "Zdá se, že jsem velice zaneprázdněný malý muž," řekl s hořkým sarkasmem. "Přemýšlím, kde jsem vzal tolik času, abych zvládl všechno to vraždění a zabíjení."

Měl myslet na to, s kým má co do činění. Lysa Arryn a její napolo normální nemocný syn nebyli u dvora proslulí láskou k vtipkováni", zvlášť když bylo namířené na ně.

"Skřete," řekla Lysa chladně, "budeš si hlídat ten svůj urážlivý jazyk a budeš s mým synem mluvit zdvořile, nebo ti slibuju, že toho budeš litovat. Nezapomínej, kde jsi. Toto je Orlí hnízdo a kolem sebe vidíš rytíře Údolí, věrné muže, kteří milovali Jona Arryna. Každý z nich, co je tady vidíš, by pro mne bez váhání zemřel.”

"Lady Arryn, kdyby se mi cokoli mělo stát, můj bratr Jaime se s radostí postará o to, aby pro tebe skutečně zemřeli." Dokonce i ve chvíli, kdy se záští vyplivoval tato slova, Tyrion si uvědomoval, že se chová jako šílenec.

"Umíš létat, můj pane z Lannisterů?" zeptala se lady Lysa. "Má trpaslík křídla? Pokud ne, pak bude moudřejší spolknout další výhrůžku, co by ti mohla přijít na jazyk."

"To nebyla výhrůžka," řekl Tyrion. "To byl slib."

Malý lord Robert vyskočil ze svého trůnu, tak rozčilený, že upustil svoji panenku. "Ty nám ublížit nemůžeš," vykřikl. "Nikdo nám tady nemůže ublížit. Matko, řekni mu, že nám tady nemůže ublížit." Chlapec se začal třást.

"Orlí hnízdo je nedobytné," prohlásila Lysa Arryn klidným hlasem. Vzala svého syna, přitáhla ho těsně k sobě a objala ho svými baculatými bílými pažemi. "Skřet se nás snaží vystrašit, drahé dítě. Všichni Lannisterové jsou lháři. Mému sladkému

chlapečkovi nebude nikdo ubližovat."

Nejhorší na tom bylo, že zřejmě měla pravdu. Když si vzpomněl, kolik námahy ho to stálo, než se tam dostal, Tyrion si uměl docela dobře představit, jaké by to bylo pro rytíře probojovávat si nahoru cestu ve zbroji, zatímco seshora by na ně pršely kameny a šípy a nepřátelé by se s nimi potýkali o každý krok. Výraz noční můra byl velmi nevýstižným vyjádřením. Nebylo divu, že Orlí hnízdo nikdo nikdy nedobyl.

Přesto Tyrion stále nebyl schopen umlčet sám sebe a držet jazyk za zuby. "Ne nedobytné," řekl, "pouze obtížně dobyvatelné."

Malý Robert na něho namířil prst a jeho ruka se přitom třásla. "Jsi lhář. Matko, chci ho vidět letět." Dva strážní v nebesky modrých pláštích uchopili Tyriona v podpaždí a odnesli ho ke dveřím.

Jen bohové vědí, co se mohlo stát, nebýt Catelyn Stark. "Sestro," zvolala z místa, kde stála pod trůnem, "prosím tě, abys nezapomněla na to, že ten muž je mým vězněm. Nechci, aby se mu něco stalo."

Lysa Arryn chladně pohlédla na svoji sestru, pak vstala a zamířila dolů k Tyrionovi. Její dlouhé sukně se táhly za ní. Na okamžik se obával, že ho udeří, ale ona namísto toho přikázala, aby ho pustili. Její muži ho upustili na podlahu, nohy pod ním uklouzly a Tyrion upadl.

Musel na něj být docela zábavný pohled, když se zvedal na kolena, jen aby ucítil, jak mu pravou nohou projela bolestná křeč, při které se opět natáhl na zem. Vysokou síní rodu Arrynů se rozléhal smích.

"Malý host mojí sestry je příliš unavený, než aby mohl stát," poznamenala lady Lysa. "Sere Vardisi, odveď ho do žaláře. Odpočinek v jedné z našich nebeských cel mu nesmírně prospěje."

Strážní jím škubli vzhůru. Tyrion Lannister visel mezi nimi, mírně kopal nohama, s obličejem rudým hanbou. "Tohle si budu pamatovat," řekl jim, když ho odnášeli pryč.

A také si pamatoval, pro všechno dobro, co mu to přineslo.

Zpočátku sám sebe utěšoval přesvědčením, že jeho věznění nemůže trvat příliš dlouho. Lysa Arryn ho chtěla pokořit, to bylo všechno. Zas pro něj pošle, a bude to brzy. Pokud ne ona, pak ho nepochybně bude chtít vyslechnout Catelyn Stark. Tentokrát si bude na jazyk dávat větší pozor. Nedovolí si jen tak ho zabít; stále byl Lannisterem z Casterlyovy skály, a pokud prolijí jeho krev, bude to znamenat válku. Alespoň o tom v duchu sám sebe zpočátku přesvědčoval.

Nyní už si tím tak jistý nebyl.

Možná jeho věznitelé mají v úmyslu nechat ho tu hnít, jenomže Tyrion se obával, že nemá tolik síly, aby v žaláři vydržel příliš dlouho. Každým dnem byl slabší a bylo jen otázkou času, kdy mu Mordovy rány a kopance vážně ublíží, za předpokladu, že ho žalářník dřív nevyhladoví k smrti. Pár dalších nocí hladu a zimy a modř začne volat i

jeho.

Napadlo ho, co se asi děje za zdmi (těmi, co tam byly) jeho cely. Lord Tywin nepochybně vyslal svoje zbrojnoše, když k němu ta zvěst dorazila. Možná, že právě teď Jaime vede vojenskou výpravu Měsíčními horami... Pokud namísto toho nesměřuje na sever rovnou k Zimohradu. Má kdokoli mimo Údolí dokonce jen podezření, kam ho Catelyn Stark odvezla? Napadlo ho, co asi udělá Cersei, až se o tom dozví. Král by mohl nařídit, aby ho propustili, ale bude Robert naslouchat královně nebo svému pobočníkovi? Ohledně královy náklonnosti ke své sestře si Tyrion žádné iluze nedělal.

Pokud si Cersei dokáže uchovat chladnou hlavu, bude trvat na tom, aby rozsudek nad Tyrionem vynesl král sám. Dokonce i Ned Stark by proti tomu stěží mohl něco namítat, pokud by nechtěl zpochybňovat královu čest. A Tyrion bude jen rád, že u soudu může využít příležitosti. Jakékoli vraždy mu chtějí hodit na krk, byl si jistý, že Starkové proti němu nemají žádný důkaz. Ať svůj případ předloží před Železný trůn a lordy říše. Bude to znamenat jejich konec. Kdyby jen Cersei byla dost chytrá, aby ji to napadlo...

Tyrion Lannister si povzdechl. Jeho sestra zajisté nebyla mdlého rozumu, ale pýcha ji zaslepovala. Bude v tom vidět urážku, ne příležitost. A Jaime je dokonce ještě horší, ukvapený, tvrdohlavý a vždycky hned rozezlený. Jeho bratr nikdy nerozvázal uzel, když jej mohl rozetnout vedví svým mečem.

Napadlo ho, který z nich si najal vraha, aby umlčel toho Starkova chlapce, a zda skutečně zesnovali smrt lorda Arryna. Pokud byl zavražděn starý pobočník, udělali to šikovně a důmyslně, ovšem poslat nějakého otrapu s ukradenou dýkou na Brandona Starka jej zaráželo jako neuvěřitelně hloupé. A když o tom tak přemýšlel, bylo to podivné...

Tyrion se zachvěl. Napadlo ho skutečně ošklivé podezřeni. Možná, že zlovlk a lev nejsou jedinými zvířaty v lese, a pokud je to pravda, někdo ho využívá jako svůj nástroj. Tyrion Lannister nesnášel, když ho někdo zneužíval.

Musí se odsud dostat, a to brzy. Jeho šance přemoci Morda jsou malé až nulové, a nikdo mu zřejmě dovnitř nepropašuje šest set stop dlouhý provaz, aby mohl utéci na svobodu. Jeho ústa ho do cely dostala, měla by ho proklatě dostat i ven.

Tyrion se vyškrábal na nohy a ze všech sil se přitom snažil ignorovat svažující se podlahu pod ním, s jejím vždy sotva patrným tahem ke kraji. Přešel ke dveřím a zabušil do nich pěstí, "Morde!" vykřikl. "Žalářníku! Morde, potřebuji tě!" Musel takto volat dobrých deset minut, než se dveře se skřípotem otevřely.

"Proč děláš hluk?" zabručel Mord, s krví podlitýma očima. Z jedné masité ruky mu visel kožený řemen, široký a silný, složený napůl v pěsti.

Hlavně mu nedávej najevo, že máš strach, připomněl Tyrion sám sobe. "Jak by se ti líbilo být bohatý?" zeptal se.

Mord ho udeřil. Mávl řemenem zespodu, líně, ale kůže přesto zasáhla Tyriona

vysoko do paže. Při nárazu zavrávoral a bolest ho přiměla zatnout zuby. "Mlč, zakrslý muži," varoval ho Mord.

"Zlato," řekl Tyrion a napodobil úsměv. "Casterlyova skála je zlata plná.... ahhhhhh..." Tentokrát byl úder vedený zepředu. Mord vložil do máchnutí víc síly a kožený řemen při nárazu zapraskal a poskočil. Zasáhl Tyriona do žeber a srazil ho na kolena, kde se sténáním zůstal. Přinutil sám sebe pohlédnout vzhůru na svého žalářníka. "Bohatý jako Lannisterové," zasípal, "Tak se to říká, Morde -"

Mord zabručel. Řemen zasvištěl vzduchem a zasáhl Tyriona naplno do obličeje. Bolest byla tak strašlivá, že si ani nepamatoval, že padá, ale když znovu otevřel oči, ležel na podlaze své cely, v uchu mu zvonilo a ústa měl plná krve. Zašmátral po podlaze, aby se opřel a zvedl se, ale jeho prsty nenahmataly... nic. Tyrion škubl hlavou dozadu, tak rychle, jako by ho opařil, a ze všech sil se snažil přestat dokonce jen dýchat. Dopadl rovnou ke kraji, jen pár palců od modři oblohy.

"Chceš říct ještě něco?" Mord držel řemen mezi pěstmi a prudce jej napínal a uvolňoval. To práskání přimělo Tyriona vyskočit. Žalářník se dal do smíchu.

Dolů mě neshodí, říkal si Tyrion zoufale, když se sunul pryč od okraje. Catelyn Stark mě chce živého, takže se neodváží zabít mě. Hřbetem ruky si otřel krev ze rtů, usmál se a řekl: "Ta byla tvrdá, Morde." Žalářník ho pozoroval přimhouřenýma očima, pokoušel se rozhodnout, zda to bylo míněno jako urážka. "Tak silného muže jako ty bych mohl využít." Řemen letěl rovnou na něho, ale tentokrát se před ním Tyrion přikrčil. Utržil jen mírný zásah do ramene, nic víc. "Zlato," opakoval a plazil se přitom pozpátku jako krab, "víc zlata, než jsi kdy v životě viděl. Dost, aby sis mohl koupit půdu, ženy, koně... mohl bys být šlechticem. Lord Mord." Tyrion si odkašlal a vyplivl do oblohy krvavou slinu.

"Není žádné zlato," řekl Mord.

On poslouchá! uvědomil si Tyrion. "Můj měšec mi sebrali, když mě zajali, ale zlato stále patří mně. Catelyn Stark může člověka učinit vězněm, ale nikdy by se nesnížila k tomu, aby ho okradla. To by bylo nečestné. Pomoz mi a zlato je tvoje." Mordův řemen olízl vzduch, ale tentokrát to bylo jen napolo míněné, líné mávnuti, pomalé a pohrdavé. Tyrion kůži chytil a držel ji v ruce. "Pro tebe by to nepředstavovalo žádné riziko. Jediné, co je třeba udělat, je doručit vzkaz."

Žalářník trhnutím vysvobodil svůj řemen z Tyrionova sevřeni. "Vzkaz," řekl, jako by to slovo nikdy předtím neslyšel. Zamračil se a na čele se mu udělaly hluboké rýhy.

"Poslouchej mě tedy, můj pane. Jenom vyřídíš krátký vzkaz svojí paní. Řekni jí..." Co? Co by mohlo Lysu Arryn obměkčit?

Najednou Tyrion Lannister dostal nápad řekni ji, že se chci přiznat ke svým zločinům."

Mord zvedl paži a Tyrion se již připravoval na další ránu, ale žalářník zaváhal. V jeho očích se zračilo podezření a chtivost zároveň. Chtěl to zlato, ale měl strach ze lsti; měl pohled muže, který byl podveden až příliš často. "To lež," zamumlal ponuře.

"Zakrslý muž mne podvést."

"Dostaneš můj slib napsaný na papíře," slíbil mu Tyrion.

Někteří negramotní písmem pohrdali; jiní měli k psanému slovu přímo posvátnou úctu, jako by to bylo nějaké kouzlo. Mord naštěstí patřil k těm druhým. Žalářník spustil ruku s řemenem dolů. "Napíšeme zlato. Hodně zlata."

"Och, hodně zlata," ujistil ho Tyrion. "Měšec je jenom závdavek, můj příteli. Můj bratr nosí zbroj z plátů ryzího zlata." Ve skutečnosti bylo Jaimeho brnění pozlacenou ocelí, ale tenhle trouba by rozdíl nikdy nepoznal.

Mord zamyšleně ohmatával svůj řemen, ale nakonec povolil a odešel pro papír a brk. Když byl dopis napsán, žalářník se na něj podezřívavě zamračil. "Teď doručíš můj vzkaz," naléhal na něj Tyrion.

Když pro něj přišli, pozdě toho večera, chvěl se v neklidném spánku. Mord otevřel dveře, ale zůstal zticha. Ser Vardis Egen probudil Tyriona špičkou své boty. "Vstaň, Skřete. Moje paní tě chce vidět."

Tyrion si vymnul spánek z očí a nasadil si na tvář grimasu, kterou stěží cítil. "Ona možná chce, ale co ji nutí myslet si, že ji chci vidět já?"

Ser Vardis se zamračil. Tyrion si ho dobře pamatoval z let, která strávil v Králově přístavišti jako kapitán pobočníkovy domácí stráže. Čtvercovitý bezvýrazný obličej, stříbrné vlasy, svalnaté tělo a ani špetka humoru. "Tvoje přání mě nezajímají. Vstaň, nebo tě tam nechám odnést."

Tyrion se svým groteskním způsobem vyškrábal na nohy. "Studená noc," řekl nenucené, "a ve Vysoké síni je takový průvan. Nerad bych nastydl. Morde, kdybys byl tak laskavý a přinesl mi můj plášť."

Žalářník na něj zašilhal, s obličejem plným podezření.

‚Můj plášť," opakoval Tyrion. "Ten ze stínokočky, co jsi mi u sebe schoval. Vzpomínáš si, ne?"

"Dej mu ten jeho zatracený plaší," řekl ser Vardis.

Mord se neodvážil ani zamručet. Obdařil Tyriona pohledem, který sliboval odplatu, ale přesto pro plášť odešel. Když ho svému vězni nařasil kolem krku, Tyrion se usmál. "Děkuji ti. Vzpomenu si na tebe, kdykoli ho budu mít na sobě." Přehodil si visící konec dlouhé kožešiny přes pravé rameno a poprvé po mnoha dlouhých dnech konečně cítil teplo. "Jdi první, sere Vardisi."

Vysoká síň Arrynů byla zalita světly padesáti pochodní, hořících ve svícnech podél stěn. Lady Lysa byla oblečená v černém hedvábí, s měsícem a sokolem vyšitými perlami na své hrudi. Protože nevypadala, že by chtěla vstoupit do řad Noční hlídky, Tyriona napadlo jen to, že zřejmě usoudila, že smuteční oděv je vhodným oblečením k doznání. Přes levé rameno jí spadaly její dlouhé, kaštanově hnědé vlasy spletené do důmyslného copu. Vyšší křeslo vedle ní bylo prázdné; malý lord Orlího hnízda se

nepochybně třásl ve spánku. Tyrion byl vděčný alespoň za to.

Hluboce se uklonil a na okamžik se rozhlédl po síni. Lady Arryn svolala svoje rytíře a vazaly, zřejmě aby si vyslechli jeho doznáni. Viděl zbrázděný obličej sera Bryndena Tullyho a drsnou tvář lorda Nestora Royceho. Vedle Nestora stál mladší muž s mohutnými černými licousy, který mohl být jenom jeho dědicem, serem Albarem. Byla zde zastoupena většina nejvýznamnějších rodů Údolí. Tyrion si všiml sera Lyna Corbraye, štíhlého jako meč, lorda Huntera s jeho dnou postiženýma nohama, ovdovělé lady Waynwood obklopené jejími syny. Další okázale vystavené erby neznal,- zlomené kopí, zelenou zmiji, hořící věž, okřídlený pohár.

Mezi šlechtici z Údolí bylo několik jeho společníků z horské cesty; ser Rodrik Cassel, bledý se svými napolo zhojenými zraněními, stál vedle sera Willise Woda. Zpěvák Marillion si našel novou harfu. Tyrion se usmál, cokoli se tady dnes v noci stane, nechtěl, aby to bylo udrženo v tajnosti, a neexistoval spolehlivější prostředek k rozšíření příběhu do blízka i do daleka než zpěvák.

Na zadním konci síně se o sloup opíral Bronn. Žoldnéřovy oči byly upřeny na Tyriona a jeho ruka lehce spočívala na hrušce jeho meče. Tyrion se na něj dlouze zadíval, přemýšleje...

Jako první promluvila Catelyn Stark. "Přeješ si doznat se ke svým zločinům, jak nám bylo řečeno."

"Udělám to, moje paní," odpověděl Tyrion.

Lysa Arryn se na svoji sestru usmála. "Nebeské cely je vždycky zlomí. Bohové tam na ně vidí a není tam žádná tma, kam by se mohli schovat."

"Mně zlomený nepřipadá," řekla lady Catelyn.

Lysa jí nevěnovala pozornost. "Řekni, co říct chceš," poručila Tyrionovi.

A teď si hoď kostky, pomyslel si s dalším rychlým pohledem dozadu na Bronna. "Kde začít? Jsem ošklivý malý muž, k tomu se přiznávám. Moje zločiny a hříchy nelze spočítat, moji páni a paní. Léhal jsem s děvkami, ne jednou, ale stokrát. Přál jsem si, aby můj vlastní otec byl mrtvý, a moje sestra, naše ctihodná královna, taky." Někdo za ním se zachechtal. "Ne vždy jsem se choval laskavě ke svým služebníkům. Holdoval jsem hazardním hrám. Dokonce jsem podváděl, jak nyní s lítostí připouštím. Řekl jsem mnoho krutých a zlomyslných věcí o vznešených pánech a paních u dvora." To vyvolalo přímo vlnu smíchu. "Jednou jsem -"

"Ticho!" Bledý obličej Lysý Arryn se změnil v temně růžový. "Co si vlastně myslíš, že děláš, Skřete?"

Tyrion naklonil hlavu na stranu. "Nu, přiznávám se přece ke svým zločinům, paní."

Catelyn Stark udělala krok kupředu. "Jsi obviněn z toho, že jsi poslal najatého vraha, aby zabil mého syna Brana v jeho loži a z účasti na spiknutí s cílem zavraždit lorda Jona Arryna, pobočníka krále."

Tyrion bezmocně pokrčil rameny. "Obávám se, že k těmto zločinům se přiznat nemohu. O žádných vraždách nic nevím."

Lady Lysa vstala ze svého dřevěného trůnu. "Já se tebou nenechám urážet. Co sis to vymyslel za šarádu, Skřete? Věřím, že se v ní vyžíváš. Sere Vardisi, odveď ho zpět do žaláře... ale tentokrát pro něj najdi menší celu s více zešikmenou podlahou."

"Takto se děje spravedlnost v Údolí?" zahřímal Tyrion tak hlasitě, že ser Vardis na okamžik ztuhl. "Copak čest přestává u Krvavé brány? Vy mne obviňujete ze zločinů, já je popírám, tak mne hodíte do otevřené cely, abych tam mrzl a hladověl." Zvedl hlavu, aby všichni viděli podlitiny, které mu na obličeji zanechal Mord. "Kde je konec královĕ spravedlnosti? Copak Orlí hnízdo není součástí Sedmi království? Jsem obviněn, jak říkáte. Dobrá tedy. Vyžaduji řádný proces! Nechte mne promluvit a nechtě moji pravdu nebo lež posoudit otevřeně, tváří v tvář bohům i lidem."

Vysokou síň zaplnilo tiché mumlání, Tyrion věděl, že má vyhráno. Byl urozeným mužem, synem nejmocnějšího šlechtice v říši, bratrem královny. Proces mu nikdo nemohl upírat. Strážní v nebesky modrých pláštích k němu zamířili, ale ser Vardis jim nařídil zastavit a pohlédl na lady Lysu.

Její malá ústa se našpulila do nedůtklivého úsměvu. "Pokud budeš souzen a shledán vinným ze zločinů, ze kterých jsi obviněn, pak podle králových vlastních zákonů budeš muset zaplatit svým životem. Tady v Orlím hnízdě žádného kata nemáme, můj lorde z Lannisterů. Otevřte Měsíční dveře."

Dav těl se rozestoupil. Mezi dvěma štíhlými mramorovými sloupy byly úzké dveře z čarostromu, na jejichž bílém dřevě byl vyřezán srpek měsíce. Ti, co stáli nejblíž, couvali dozadu, aby vyklidili cestu páru strážných. Jeden z mužů odstranil těžké bronzové mříže, druhý dveře otevřel dovnitř. Modré pláště vzlétly z jejich ramennou do výše, polapené náhlým poryvem větru, který se skučením zavanul otevřenými dveřmi. Za nimi byla prázdnota noční oblohy, tečkovaná chladnými lhostejnými hvězdami.

"Popatřete spravedlnost královu," zvolala Lysa Arryn. Plameny pochodní se třepetaly jako praporky podél stěn a tu a tam některá z pochodní zhasla.

"Lyso, já myslím, že to je nemoudré," ozvala se Catelyn Stark, zatímco černý vítr kroužil síní.

Její sestra ji ignorovala. "Chceš soud, můj pane z Lannisterů. Dobrá tedy, máš ho mít. Můj syn vyslechne cokoli, co máš na srdci, a ty si pak vyslechneš jeho rozsudek. Potom můžeš odejít... jedněmi dveřmi, nebo druhými."

Tyrion si pomyslel, jak potěšené sama sebou vypadá, a nebylo divu. Jak ji mohl proces ohrozit, když soudcem byl její syn? Tyrion pohlédl na Měsíční dveře. Matko, chci ho vidět letět! řekl chlapec. Kolik lidí už ten malý usmrkanec poslal ven těmito dveřmi?

"Děkuji ti, moje dobrá paní, ale nevidím potřebu obtěžovat tím lorda Roberta," řekl Tyrion zdvořile. "Bohové vědí pravdu o mé nevině. Chci jejich verdikt, ne soud lidí.

Požaduji rozsouzení v božím soudu."

Vysokou síní Arrynů se rozlehla bouře náhlého smíchu. Lord Nestor Royce si odfrkl, ser Willis se uchechtl, ser Lyn Corbray se přímo rozřehtal a mnozí další vyvraceli hlavy a smáli se, dokud jim slzy nezačaly stékat po tvářích. Marillion prsty své zlomené ruky neohrabaně vyloudil ze své nové harfy živý tón. Dokonce i vítr, který vanul dovnitř Měsíčními dveřmi, jako by výsměšně skučel.

Vodnaté oči Lysý Arryn vypadaly nejistě. Vyvedl ji z míry. "Máš na to právo, to jistě."

Kupředu vykročil mladý rytíř se zelenou zmijí vyšitou na kabátci a poklekl na koleno. "Moje paní, prosím tě o laskavost bojovat pro tebe a zvítězit."

"Ta pocta by měla příslušet mně," ozval se starý lord Hunter. "Pro lásku, kterou jsem choval ke tvému manželovi, dovol mi pomstít jeho smrt."

"Můj otec věrně sloužil lordu Jonovi jako nejvyšší správce Údolí," zaburácel ser Albar Royce. "Dovol mi posloužit nyní jeho synovi."

"Bohové bývají nakloněni člověku, který je spravedlivý," řekl ser Lyn Corbray, "a často vychází najevo, že to je člověk s nejjistějším mečem. Všichni víme, kdo je to." Skromně se usmál.

Tucet dalších mužů promluvil najednou, povykujících ve snaze překřičet se navzájem. Tyrion to shledal poněkud skličujícím, když si uvědomil, že tolik cizích mužů dychtí zabít ho. Možná to přece jen nebyl zas tak chytrý nápad.

Lady Lysa zvedla ruku, aby si vyžádala ticho. "Děkuji vám, moji pánové, tak jako by vám poděkoval můj syn, kdyby zde byl s námi. Žádní muži v Sedmi královstvích nejsou tak stateční a věrní jako rytíři Údolí. Kdyby to bylo v mé moci, všem bych vám prokázala tu čest. Mohu však vybrat jen jednoho." Pokynula. "Sere Vardisi Egene, vždy jsi byl mému zesnulému manželovi oporou. Ty budeš naším bojovníkem."

Ser Vardis Egen předtím byl nezvykle zticha. "Moje paní," řekl nyní vážným hlasem a poklekl na koleno, "žádám tě, abys toto břímě položila na jiného. Není mi po chuti. Ten muž není bojovník. Podívej se na něho, trpaslík poloviny mé velikosti a slabý v nohou. Byla by hanba zabít takového muže a zvát to spravedlností."

Och, výborně, pomyslel si Tyrion. "Souhlasím."

Lysa se na něj zamračila. "Sám jsi žádal boží soud."

"A nyní požaduji bojovníka, tak jako sis ho ty vybrala pro sebe. Jsem si jistý, že můj bratr Jaime mne v tomto případě s radostí zastoupí."

"Tvůj drahý Králokat je stovky lig odsud," vyštěkla Lysa Arryn.

"Pošli pro něj ptáka. Rád vyčkám jeho příjezdu."

"Zítra ráno staneš proti lordu Vardisovi."

"Zpěváku," řekl Tyrion a otočil se k Marillionovi, "až o tomhle budeš skládat baladu,

nezapomeň zdůraznit, jak lady Lysa upřela trpaslíkovi právo na bojovníka a přinutila ho chromého, otlučeného a kulhavého postavit se proti jejímu nejlepšímu rytíři."

"Já ti nic neupírám?" řekla Lysa Arryn hlasem ostrým podrážděním. "Řekni jméno svého bojovníka, Skřete, pokud si myslíš, že jsi schopen najít zde muže, který za tebe bude ochoten zemřít."

"Pokud by ti to nevadilo, raději bych našel nějakého, který pro mne zabije." Tyrion se rozhlédl po dlouhé síni. Nikdo se nepohnul. Na dlouhý okamžik přemítal o tom, zda to všechno nebyl kolosální omyl.

Pak v zadní části síně spatřil pohyb. "Já za trpaslíka budu bojovat!" zvolal Bronn.

EDDARD

Zdál se mu starý sen o třech rytířích v bílých pláštích a dávno spadlé věži a o Lyanně na jejím krvavém loži. V tom snu s ním jeli jeho přátelé, tak jak to bylo ve skutečnosti. Hrdý Martyn Cassel, Joryho otec; věrný Theo Wull; Ethan Glower, který byl Brandonovým panošem; ser Mark Ryswell, milý řečí a něžného srdce; muž z jezerního sídliště Howland Reed; lord Dustin na svém velkém rudém oři. Ned poznal jejich obličeje, stejně dobře jako poznal svůj vlastní, tak jako vypadal kdysi. Roky se jako pijavice přisávají na lidskou paměť, dokonce i ty, o kterých si přísahal, že na ně zapomene. Ve snu byli pouhými stíny, šedivými mátohami na koních utkaných z mlhy.

Bylo jich sedm, stáli proti třem. V tom snu všechno bylo jako opravdové. A přesto to nebyli obyčejní tři muži. Čekali před kulatou věží, s rudými horami Dorne za zády, a jejich bílé pláště se nadouvaly ve větru. Tihle nebyli žádnými stíny; jejich obličeje jasně zářily. Ser Arthur Dayne, Meč jitra, měl smutný úsměv na rtech. Nad jeho pravým ramenem vyčníval jílec jeho velkého meče, Úsvitu. Ser Oswell Whent klečel na koleni a ostřil čepel svého meče brouskem. Na jeho bíle smaltované přilbici prostíral křídla černý netopýr jeho rodu. Mezi nimi stál ohnivý ser Gerold Hightower, Bílý Býk, lord velitel Královské gardy.

"Hledal jsem vás na Trojzubci," řekl jim Ned.

"Nebyli jsme tam," odpověděl ser Gerold. "Běda Uchvatiteli, kdybychom tam byli," dodal ser Oswell.

"Když Královo přístaviště padlo, ser Jaime uťal vašemu králi hlavu zlatým mečem a já si říkal, kde jste."

"Daleko odsud," řekl ser Gerold, "jinak by Aerys dál seděl na Železném trůně a naši proradní bratři by hořeli v sedmi peklech."

"Přijel jsem na jih do Bouřlivého konce, abych ukončil jeho obléhání," řekl jim Ned, "a lordi Tyrell a Redwyne sklonili svoje praporce a všichni jejich rytíři poklekli na kolena, aby nám odpřísáhli věrnost. Byl jsem si jistý, že budete mezi nimi."

"Naše kolena se neohýbají tak snadno," řekl na to ser Arthur Dayne.

"Ser Willem Darry uprchl do Dračího kamene s vaší královnou a princem Viserysem. Myslel jsem, že jste možná odpluli s nimi."

"Ser Willem je dobrý muž a věrný," poznamenal ser Gerold. "Královská garda však před nikým neutíká."

"Tehdy ani nikdy," dodal ser Arthur. Nasadil si svou přilbici.

"Odpřísáhli jsme věrnost," vysvětloval ser Gerold.

Nedovy mátohy se přesunuly k němu, se stínovými meči v rukou. Bylo jich sedm proti třem.

"A teď to začne," řekl ser Arthur Dayne, Meč jitra. Tasil z pochvy Úsvit a podržel jej oběma rukama. Jeho ostří bylo bledé jako mléčné sklo, živé světlem.

"Ne," řekl Ned se smutkem v hlase. "Teď to skončí." Když se střetli ve zteči oceli a stínu, slyšel vykřiknout Lyannu. "Eddarde!" zvolala. Přes krví potřísněnou oblohu k nim zavanul příval okvětních lístků růží, modrých jako oči smrti.

"Lorde Eddarde," zvolala Lyanna znovu.

"Slibuji," zašeptal. "Lyo, slibuji..."

"Lorde Eddarde," ozval se v ozvěně mužský hlas ze tmy.

Eddard Stark se sténáním otevřel oči. Vysokými okny Pobočníkovy věže pronikalo dovnitř měsíční světlo.

"Lorde Eddarde?" Nad jeho ložem se skláněl stín.

"Jak... jak dlouho?" Pokrývky byly zmuchlané, jeho noha v dlahách a obvázaná. Vzhůru do boku mu vystřelovala tupá pulzující bolest. "Šest dnů a sedm nocí," Hlas patřil Vayonu Pooleovi. Majordomus zvedl pohár a přidržel ho u Nedových rtů. "Pij, můj pane."

"Co...?"

"Jenom voda. Mistr Pycelle říkal, že budeš mít žízeň."

Ned se napil. Jeho rty byly vysušené jako pergamen a rozpraskané. Voda chutnala sladce jako med.

"Král vydal příkaz," řekl mu Vayon Poole, když byl pohár prázdný. "Chce s tebou mluvit, můj pane."

"Zítra," odpověděl Ned. "Až budu silnější." Nyní se s Robertem setkat nechtěl. Sen

ho zanechal slabého jako kotě.

"Můj pane," řekl Poole, "král nám nařídil poslat tě k němu v okamžiku, kdy otevřeš oči." Majordomus byl zaneprázdněn zapalováním svíce vedle postele.

Ned tiše zaklel. Robert nikdy nebyl znám svou trpělivostí. "Vyřiď mu, že jsem příliš slabý, než abych za ním mohl přijít. Jestli si se mnou přeje mluvit, s radostí ho přijmu zde. Doufám, že ho probudíš z hlubokého spánku. A zavolej ke mně..." Chtěl říct Joryho, když vtom si vzpomněl, že Jory už není, "Zavolej ke mně kapitána mé stráže."

Jen pár okamžiků poté, co majordomus odešel, do ložnice vstoupil Alyn. "Můj pane."

"Poole mi sdělil, že to trvalo šest dní," řekl Ned. "Musím vědět, co se mezitím stalo."

"Králokat uprchl z města," řekl mu Alyn. "Povídá se, že odjel do Casterlyovy skály, aby se připojil ke svému otci. Příběh o tom, jak lady Catelyn zajala Skřeta, jde od úst k ústům. Postavil jsem stráže navíc, pro tvoje bezpečí."

"Dobře," přikývl Ned. "Co moje dcery?"

"Navštěvovaly tě každý den, můj pane. Sansa se tiše modlila, ale Arya..." Zaváhal, "Od té doby, co tě sem přinesli, nepromluvila ani slovo. Je to divoké stvoření, můj pane. Nikdy jsem v malém děvčeti neviděl tolik zloby."

"Ať se stane cokoli," řekl Ned, "chci moje dcery udržet v bezpečí. Obávám se, že tohle je pouhý začátek."

"Nic se jim nestane, lorde Eddarde," ujistil ho Alyn. "Dávám na to svůj život."

"Jory a ostatní..."

"Předal jsem je tichým sestrám, aby je poslali na sever do Zimohradu. Jory by určitě chtěl odpočívat v hrobě vedle svého děda."

Muselo to být vedle jeho děda, protože Joryho otec byl pohřben daleko na jihu. Martyn Cassel zahynul společně s ostatními. Ned tam nechal strhnout jednu městskou věž a její krvavé kameny použil k vybudování osmi mohyl na pahorku. Říkalo se, že Rhaegar to místo nazval Věží radosti, ale pro Neda to byla hořká vzpomínka. Bylo jich sedm proti třem, ale jenom dvěma se podařilo přežít a odjet z toho místa; Eddardu Starkovi samotnému a tomu malému z jezerního sídliště, Howlandu Reedovi. Nepovažoval to za dobré známem, že se mu ten sen zdál znovu, po tolika dlouhých letech.

"Dobrá práce, Alyne," pochválil ho Ned, když se Vayon Poole vrátil. Majordomus se hluboce uklonil, "Jeho Výsost čeká venku, můj pane, a královna je s ním."

Ned se na loži posunul výš, zamrkal, když jeho nohou projela ostrá bolest. Neočekával, že přijde také Cersei. Její příchod nevěstil nic dobrého. "Uveď je dovnitř a nech nás o samotě. To, o čem budeme mluvit, by nemělo proniknout za tyto zdi." Poole se v tichosti vzdálil.

Robert si dal záležet, když se oblékal. Měl na sobě černý sametový kabátec s korunovaným jelenem Baratheonů vyšitým na hrudi zlatou niti, zlatý plást a na něm ještě pláštík s šachovnicí černých a zlatých čtverců. V ruce držel džbán vína a jeho obličej již byl uzardělý pitím. Cersei Lannister vešla za ním, se šperky vykládaným diadémem ve vlasech.

"Tvoje Výsosti," začal Ned. "Omlouvám se, ale nemohu vstát."

"Na tom nezáleží," řekl král rozmrzele. "Dáš si víno? Ze Stromoviny. Dobrý ročník."

"Malou číši," odpověděl Ned. "Mám hlavu stále těžkou po makovém mléce."

"Muž na tvém místě by se měl považovat za šťastného, že má hlavu stále na ramennou," prohlásila královna.

"Zmlkni, ženo," okřikl ji Robert. Podal Nedovi pohár vína. "Bolí tě ta noha ještě?"

"Trochu," odpověděl Ned. Hlava se mu točila, ale před královnou by slabost nepřiznal. "Pycelle mne ujistil, že se uzdravíš bez následků." Robert se zamračil, "Předpokládám, že víš, co provedla Catelyn."

"Vím to." Ned polkl malý doušek vína. "Moji ženu nelze z ničeho vinit, Tvoje Výsosti. Všechno, co udělala, vykonala na můj příkaz."

"Nejsem tím potěšen, Nede," zamumlal Robert.

"Jakým právem ses opovážil vztáhnout ruce na moji krev?" naléhala na něj Cersei. "Kdo si myslíš, že jsi?"

"Pobočník krále," odpověděl jí Ned s ledovou zdvořilostí, "Jmenovaný tvým vlastním manželem, aby udržoval králův mír a prosazoval královu spravedlnost."

"Byl jsi pobočníkem," začala Cersei, "ale teď-"

"Ticho!" zahřímal král. "Položil jsem mu otázku a on na ni odpověděl." Cersei poslechla, rudá vzteky, a Robert se otočil zpátky k Nedovi. "Abys udržoval králův mír, říkáš. Takhle udržuješ můj mír, Nede? Sedm mužů je mrtvých..."

"Osm," opravila ho královna. "Tregar zemřel dnes ráno, na zraněni, která od lorda Starka utržil."

"Únosy na královské cestě a opilecké potyčky v mých ulicích," řekl král, "Nic takového si nepřeji, Nede."

"Catelyn měla dobrý důvod k tomu, aby Skřeta zajala -"

"Řekl jsem, že si to nepřeji! Do pekla s jejími důvody. Nařídíš ji, aby ho okamžitě propustila, a ujednáš mír s Jaimem."

"Tři z mých mužů byli zavražděni před mýma očima, protože Jaime Lannister si přál potrestat mě. Na to mám zapomenout?"

"Můj bratr nebyl příčinou té potyčky," řekla Cersei králi, "Lord Stark se vracel opilý z

nevěstince. Jeho muži napadli Jaimeho a jeho stráže, tak jako jeho žena napadla Tyriona na královské cestě."

"Ty mne přece znáš natolik, abys věděl, že bych nic takového neudělal," hájil se Ned. "Zeptej se lorda Baeliše, pokud o mně pochybuješ. Byl tam s námi."

"S Malíčkem jsem mluvil," řekl Robert. "Tvrdí, že odjel ještě předtím, než potyčka začala, aby přivedl zlaté pláště, ale připouští, že ses skutečně vracel z jakéhosi bordelu."

"Jakéhosi bordelu? Budiž proklatý tvoje oči, Roberte, jel jsem tam, abych se podíval na tvoji dceru! Její matka jí dala jméno Barra. Vypadá jako to první děvče, které jsi zplodil, když jsme byli ještě chlapci v Údolí," Když mluvil, pozoroval královnu; její obličej byl jako maska, nehybný a bledý, nic neprozrazující.

Robert se začervenal, "Barra," zamumlal, "To mne jako má potěšit? Proklaté děvče. Myslel jsem, že má víc rozumu."

"Nemůže jí být víc než patnáct, je to děvka, a ty sis myslel, že bude mít rozum?" řekl Ned nevěřícně. Noha jej začala velmi bolet. Bylo těžké mírnit se v takovém stavu. "To ubohé dítě je do tebe zamilované, Roberte."

Král pohlédl na Cersei. "Tohle není téma vhodné pro královniny uši."

"Jejímu Veličenstvu se nebude zamlouvat nic z toho, co mám na srdci," odpověděl Ned. "Bylo mi řečeno, že Králokat uprchl z města. Dej mi čas, abych se mohl rozjet za ním a přivést ho zpátky kvůli spravedlnosti."

Král točil vínem ve svém poháru, zamyšlen. Napil se. "Ne," řekl nakonec. "Už toho bylo dost, Nede. Jaime zabil tři tvoje muže a ty pět jeho. Už tomu musí být konec!"

"Tohle je tvoje představa spravedlnosti?" vybuchl Ned. "Pokud ano, pak jsem potěšen, že už nejsem tvým pobočníkem."

Královna pohlédla na svého manžela. "Kdyby se jakýkoli člověk odvážil hovořit s Targaryenem tak, jako on mluví s tebou -"

"Považuješ mne snad za Aeryse?" přerušil ji Robert.

"Považuji tě za krále. Jaime a Tyrion jsou tvoji bratři, podle všech zákonů manželských a pout, která spolu sdílíme. Starkové jednoho zahnali na útěk a druhého se zmocnili. Tento muž tě zneucťuje každým svým výdechem, a přesto tu stojíš pokorně a ptáš se ho, jestli ho bolí noha a zdali nechce víno."

Robertův obličej byl temný vzteky. "Kolikrát ti mám říkat, abys držela jazyk za zuby, ženo?"

Cersein obličej byl příkladnou ukázkou výrazu pohrdáni, "v jakém rozmaru nás dva bohové svedli dohromady?" řekla. "Podle všech práv bys ty měl být v sukních a já ve zbroji."

Purpurový vzteky, král ji prudkým úderem vedeným zespodu vzhůru udeřil do boční

strany hlavy. Zapotácela se proti stolu a ztěžka dopadla na zem, ale přesto Cersei Lannister nevykřikla. Štíhlými prsty si přejela po tváři, kde bledá hladká pokožka již začínala rudnout. Zítra bude polovinu jejího obličeje pokrývat modřina. "Budu ji nosit jako odznak cti," prohlásila.

"Nos ji v tichosti, nebo tě poctím znovu," ujistil ji Robert a křikl na stráže. Do místnosti vstoupil ser Meryn Trant, vysoký a vážný ve své bílé zbroji. "Královna je unavena. Doprovoď ji do její ložnice." Rytíř pomohl Cersei vstát a beze slova ji odvedl pryč.

Robert sáhl po džbánu a dolil si svůj pohár. "Vidíš, co se mnou dělá, Nede." Král se posadil, s pohárem v ruce. "Moje milující žena. Matka mých dětí," Hněv už z něj vyprchal; nyní Ned v jeho očích videi cosi smutného a vystrašeného. "Neměl jsem ji udeřit. Nebylo to... nebylo to královské." Hleděl dolů na své ruce, jako by docela nechápal, co to je. "Vždycky jsem byl silný... nikdo přede mnou neobstál, nikdo. Jak máš proti někomu bojovat, když ho nemůžeš udeřit?" Zmaten, král zavrtěl hlavou. "Rhaegar... Rhaegar zvítězil budiž proklát. Já ho zabil, Nede, prohnal jsem kladivo rovnou skrze to jeho černé brnění až do jeho černého srdce a on zemřel u mých nohou. Složili o tom písně. A přesto svým způsobem vyhrál on. Má teď Lyannu, zatímco já mám ji." Král dopil svůj pohár.

"Tvoje Výsosti," řekl Ned Stark, "musíme si promluvit..."

Robert si přitiskl konečky prstů ke spánkům. "Z mluvení už jsem unavený k smrti. Zítra jedu do královského lesa na hon. Cokoli mi chceš říci, může to počkat, dokud se nevrátím."

"Pokud jsou bohové dobří, až se vrátíš, už tady nebudu. Nařídil jsi mi, abych se vrátil do Zimohradu, nevzpomínáš?"

Robert vstal, kvůli rovnováze se chytil jednoho ze sloupků postele. "Bohové zřídkakdy bývají dobři, Nede. Tu máš, tohle je tvoje." Z kapsy v podšívce svého pláště vytáhl těžkou stříbrnou sponu a hodil jí na postel, "Ať se ti to líbí, či ne, stále jsi mým pobočníkem, proklatě. Zakazuji ti odjet."

Ned si stříbrnou sponu vzal. Jinou možnost mu král nenabídl. Jeho noha pulzovala bolestí a připadal si bezmocný jako dítě. "To Targaryenovo děvče -"

Král zasténal, "U sedmi pekel, nezačínej s tím zas. To už je ujednáno a já o tom nechci víc slyšet."

"Proč chceš, abych byl tvým pobočníkem, když odmítáš naslouchat mým radám?"

"Proč?" Robert se dal do smíchu. "A proč ne? Někdo přece musí vládnout tomuhle proklatému království. Připni si ten odznak, Nede. Sluší ti. A jestli mi ho ještě někdy hodíš do obličeje, přísahám ti, že tu zatracenou věc připnu Jaimemu Lannisterovi,"

CATELYN

Když nad Údolím Arryn vyšlo slunce, východní obloha měla barvu bledých růží a zlata. Catelyn Stark, s rukama položenýma na jemně tesaném kameni balustrády před jejím oknem, se dívala, jak se světlo rozlévá. Úsvit se plazil přes pole a lesy a svět pod ní se měnil z černi v tmavou modř a zeleň. Z Alyssiných slz, tam kde přízračné vody přepadávaly dolů přes rameno hory, aby započaly svůj dlouhý pád po stěně Obrova kopí, se zvedaly bílé mlhy. Catelyn na obličeji cítila slabý dotek spršky vodní tříště.

Alyssa Arryn viděla, jak popravují jejího manžela, její bratry a všechny její děti, a přesto za svého života neuronila jedinou slzu. A tak se po její smrti bohové uradili, že nebude mít klidu, dokud slzy jejího pláče nezavodní černou zemi v Údolí, kde byli pohřbeni ti, které milovala. Alyssa byla mrtvá již šest tisíc let, ale ani kapka přívalu vod nikdy nedosáhla dna doliny hluboko pod vrcholem hory. Catelyn si říkala, jak velký bude vodopád z jejích slz, až sama zemře. "Pokračuj," řekla.

"Králokat zůstal v Casterlyova skále," odpověděl ser Rodrik Cassel stojící v místnosti za ní, "Tvůj bratr píše, že tam poslal jezdce a požadoval, aby lord Tywin veřejně oznámil svoje úmysly, ale nedostal žádnou odpověď. Edmure nařídil lordu Vancemu a lordu Piperovi střežit průsmyk pod Zlatým zubem. Přísahá ti, že nedovolí, aby na území Tullyů vstoupila jediná noha, aniž by ji předtím nesmáčel krví Lannisterů."

Catelyn se odvrátila od vycházejícího slunce. Jeho krása pramálo pozvedla její náladu; mela pocit, že je kruté, aby den začínal tak nádherně a končil tak ošklivě, jak sliboval ten dnešní. "Edmure poslal jezdce a přísahal," řekla, "jenomže Edmure není pánem Řekotočí. Co můj otec?"

"Ve zprávě nebylo o lordu Hosterovi ani zmínky, moje paní," Ser Rodrik se zatahal za svoje licousy. Zatímco se zotavoval ze svých zranění, narostly mu bílé jako sníh a rozježené jako trnitý keř; vypadal nyní téměř stejně jako předtím.

"Můj otec by nesvěřil obranu Řekotočí Edmurovi, pokud by sám nebyl vážně nemocen," řekla ustaraně. "Měli jste mě probudit ihned, jakmile pták přiletěl."

"Mistr Colemon mi sdělil, prý tvoje sestra si myslí, že bude lépe ponechat tě spát."

"Měli jste mne vzbudit," trvala na svém.

"Mistr říká, že tvoje sestra má v úmyslu promluvit si s tebou po souboji," řekl ser Rodrik.

"To znamená, že nadále má v úmyslu uspořádat tu frašku?"

Catelyn se zamračila. "Trpaslík na ni hrál jako na řadu fléten, ale ona je tak hluchá, že tu melodii vůbec neslyší. Cokoli se dnes dopoledne stane, sere Rodriku, je nejvyšší čas, abychom odsud odjeli. Moje místo je na Zimohradu s mými syny. Pokud už jsi dost silný, abys mohl cestovat, požádám Lysu o doprovod, aby nás

převedli do Města racků. Odtamtud můžeme pokračovat dál lodi."

"Další loď?" Ser Rodrik maličko zezelenal, ale podařilo se mu neroztřást se. "Jak poroučíš, moje paní."

Starý rytíř vyšel ven, aby počkal přede dveřmi, zatímco Catelyn zavolala služebné, které jí přidělila Lysa. Když ji oblékaly, říkala si, že kdyby se svou sestrou promluvila ještě před soubojem, možná by si to Lysa rozmyslela. Lysina rozhodnutí se měnila s jejími náladami a její nálady se měnily hodinu od hodiny. Plachá dívka, kterou znala v Řekotočí, vyrostla v ženu, která byla střídavě hrdá, krutá, zasněná, bezstarostná, vystrašená, umíněná, domýšlivá a především nestálá.

Když jim ten její odpudivý žalářník přišel oznámit, že Tyrion Lannister chce učinit doznání, Catelyn na Lysu naléhala, aby před ně trpaslíka dala předvést soukromě, ale Lysa ne, nedala jinak, než že z toho musí udělat představení pro polovinu Údolí. A teď tohle...

"Lannister je mým vězněm," řekla seru Rodrikovi, když sestupovali po schodišti z věže a kráčeli chladnými bílými síněmi Orlího hnízda. Catelyn na sobě měla prostý oděv z šedé vlněné látky, ozdobený pouze stříbrným opaskem. "Mojí sestře je to třeba připomenout."

U dveří do Lysiných komnat se srazili s jejím strýcem, který se z nich nadurděně vyřítil ven. "Taky se jdete podívat na tu slavnost bláznů?" vyštěkl ser Brynden. "Nejraději bych ti řekl, abys svojí sestře v políčkovala alespoň krápět rozumu, kdyby to mělo být k něčemu dobré, ale obávám se, že by sis jen nadělala modřiny na ruce."

"Přiletěl pták z Řekotočí," začala Catelyn, "s dopisem od Edmura..."

"Já vím, dítě." Černá ryba, kterou měl sepnutý svůj plášť, byla Bryndenovým jediným ústupkem ozdobnosti. "Musel jsem se to dozvědět od mistra Colemona. Žádal jsem tvoji sestru, aby mi dovolila vzít si tisíc udatných mužů a odjet s nimi co nejrychleji do Řekotočí. Víš, co mi na to řekla? Údolí si nemůže dovolit uvolnit ani jednoho muže, natožpak tisíc, strýče, řekla. Jsi Rytířem brány. Tvoje místo je tady." Otevřenými dveřmi za nimi k nim dolehl zvuk dětského smíchu a její strýc se zamračeně ohlédl přes rameno. "Nu a já jsem jí na to řekl, že si zpropadeně může najít jiného Rytíře brány. Černá ryba, nebo ne, stále jsem Tully. Před setměním vyrazím do Řekotočí."

Catelyn nedokázala skrývat svoje překvapení, "Sám? Stejně dobře jako já víš, že na horské cestě samotný nikdy nemůžeš přežít. Ser Rodrik a já se vracíme do Zimohradu. Pojeď s námi, strýce. Dám ti tvých tisíc mužů. Řekotočí nebude bojovat samo."

Brynden se na okamžik zamyslel, pak rozhodně přikývl. "Jak pravíš. Domů je to dlouhá cesta, ale já se tam musím dostat. Počkám na tebe dole." Ráznou chůzí odkráčel pryč, s pláštěm vlnícím se za ním.

Catelyn si vyměnila pohled se serem Rodrikem. Dveřmi prošli za vysokého, dráždivého zvuku dětského chichotání.

Lysiny komnaty se otevíraly do malé zahrady, kruhu hlíny a trávy, osázeného modrými květinami a na všech stranách lemovaného vysokými bílými věžemi. Stavitelé měli v úmyslu pojmout ji jako boží háj, ale Orlí hnízdo stálo na tvrdé skále a bez ohledu na to, kolik hlíny bylo nahoru vytaženo z Údolí, nikdy se jim nepodařilo přimet tam zakořenit čarostrom. A tak tam majitelé Orlího hnízda zasadili trávu a mezi nízké kvetoucí keře rozestavěli sochy. Právě tam se dva bojovníci měli utkat, aby vložili životy svoje i Tyriona Lannistera do rukou bohů.

Lysa, čerstvé vykoupaná a oděná v krémovém sametu s náhrdelníkem ze safírů a měsíčních kamenů kolem svého mléčně bílého hrdla, měla panstvo sezvané na terase, z níž byl výhled na dějiště souboje, a byla obklopená svými rytíři, vazaly a pány urozenými i nízkého původu. Většina z nich stále doufala, že se s ní ožení, budou s ní léhat a vládnout po jejím boku Údolí Arryn. Podle toho, co viděla během svého pobytu v Orlím hnízdě, Catelyn jim dávala pramálo naděje.

Nad zahradou bylo vztyčeno dřevěné pódium, na kterém stál Robertův trůn; tam seděl pán Orlího hnízda, chichotal se a tleskal rukama, zatímco hrbatý loutkář v modrobílém šaškovském oděvu nutil dva dřevěné rytíře bušit a sekat jeden do druhého. Sluhové roznesli mísy se zmrzlinou a košíky plné ostružin a hosté popíjeli sladké, pomerančem navoněné víno z rytinami zdobených stříbrných pohárů. Brynden to nazval slavností bláznů, a nebylo divu.

Na druhém konci terasy se Lysa hlasitě smála nějakému vtipu lorda Huntera a uždibovala ostružiny z hrotu dýky sera Lyna Corbraye. Byli to nápadníci, kteří na žebříčku Lysiny náklonnosti stáli na nejvyšších příčkách... alespoň dnes. Catelyn by se musela velmi obtížně rozhodovat, kdyby měla říci, který z mužů je jako nápadník nešťastnější volbou. Eon Hunter byl dokonce ještě starší, než byl Jon Arryn, napolo zmrzačený dnou a proklatý třemi věčně se svářícími syny, z nichž jeden byl hrabivější než druhý. Ser Lyn představoval jiný druh pošetilosti; štíhlý a pohledný, dědic starého, třebaže zbídačeného rodu, ale domýšlivý, lehkomyslný, horkokrevný... a, jak se šeptalo, notoricky se nezajímající o intimní ženské půvaby.

Když Lysa spatřila Catelyn, uvítala ji sesterským objetím a vlhkým polibkem na tvář. "Není to půvabné ráno? Bohové se na nás usmívají. Vezmi si pohár vína, drahá sestro. Lord Hunter byl natolik laskavý, že pro ne poslal do svých vlastních sklepů."

"Děkuji, nechci. Lyso, musíme si spolu pohovořit."

"Později," slíbila jí sestra, která se od ní již začínala odvracet.

"Teď." Catelyn promluvila hlasitěji, než měla v úmyslu. Muži se začínali otáčet jejím směrem, aby se podívali, co se děje. "Lyso, přece v tomhle šílenství nemíníš pokračovat. Živý má Skřet cenu, mrtvý bude dobrý jen pro vrány. A pokud jeho bojovník zvítězí -"

"To sotva, moje paní," ujistil ji lord Hunter, poklepávaje jí na rameno rukou plnou jaterních skvrn. "Ser Vardis je chrabrý bojovník. Udělá s tím žoldákem krátký konec."

"Skutečně, můj pane?" opáčila Catelyn chladně. "To jsem zvědavá." Viděla Bronna bojovat na horské cestě; nebylo náhodou, že přežil, zatímco ostatní muži padli.

Pohyboval se jako panter a ten jeho ošklivý meč jako by byl součástí jeho ruky.

Lysini nápadníci se kolem nich shromáždili jako včely kolem květu. "Ženy těmto věcem moc nerozumějí," řekl ser Morton Waynwood. "Ser Vardis je rytíř, drahá paní. Ten druhý, nu, takoví jako on jsou všichni v srdci zbabělci. Užiteční v bitvě, s tisícovkami spolubojovníků kolem sebe, ale postav je do boje samotné a veškerá odvaha z nich vyprchá."

"Dejme tomu, že máš pravdu," řekla Catelyn se zdvořilosti, ke které se musela nutit. "Co získáme trpaslíkovou smrtí? Myslíš, že Jaimemu bude záležet na tom, zda jeho bratr měl řádný soud, než jsme ho svrhli z hory?"

"Setněte tomu muži hlavu," navrhl ser Lyn Corbray. "Až ji Králokat dostane na tácu, bude to pro něj varováním."

Lysa netrpělivě potřásla svými do pasu dlouhými zlatohnědými vlasy. "Lord Robert ho chce vidět letět," řekla, jako by to celou záležitost mělo vyřešit. "A Skřet může dávat vinu jen sám sobě. To on přece vyžadoval boží soud."

"Lady Lysa neměla žádný čestný způsob, jak mu to odmítnout, dokonce i když si to přála," poznamenal lord Hunter těžkopádně.

Ignorujíc je všechny, Catelyn se znovu otočila ke své sestře a kladouc důraz na každé slovo, řekla jí: "Připomínám ti, že Tyrion Lannister je mým vězněm."

"A já připomínám tobě, že trpaslík zavraždil mého manžela!" Její hlas zesílil. "Otrávil pobočníka krále a ponechal moje sladké dítě bez otce a já ho za to teď chci vidět pykat!" Otočila se, její sukně zavířily kolem ní a Lysa odchvátala pryč přes terasu. Ser Lyn, ser Morton a ostatní nápadníci se Catelyn omluvili chladnými pokývnutími a jeden jako druhý se odtrousili za ní.

"Myslíš, že to skutečně udělal?" zeptal se jí ser Rodrik tiše, když znovu byli sami. "Chci říct, zda zavraždil lorda Jona? Skřet to stále popírá a to velmi zaníceně..."

"Věřím, že lorda Arryna zavraždili Lannisterové," odpověděla Catelyn, "ale zda to byl Tyrion nebo ser Jaime nebo královna nebo všichni dohromady, to říct nemohu." V dopise, který poslala do Zimohradu, Lysa jmenovala Cersei, ale nyní si byla jistá, že vrahem je Tyrion... možná proto, že ho měla na svém hradě, zatímco královna byla v bezpečí za zdmi Rudé bašty, stovky lig na jihu. Catelyn si téměř přála, aby sestřin dopis tehdy byla spálila, ještě předtím, než si ho vůbec přečetla.

Ser Rodrik se zatahal za svoje licousy. "Inu... mohla by to být trpaslíkova práce, to ano. Nebo Cerseina. Říká se, že jed je ženskou zbraní, ráčíš-li prominout, moje paní, Králokat, nevím... Nemám toho muže zrovna v lásce, ale ten mezi takové nepatři. Příliš se kochá pohledem na krev a na ten svůj zlatý meč. Byl to vůbec jed, moje paní?"

Catelyn se s nepříjemným pocitem zamračila. "Jak jinak by to mohlo vypadat jako přirozená smrt?" Lord Robert za ní vyjekl potěšením, když jeden z loutkových rytířů přesekl toho druhého vpůli a na terasu se vyvalil oblak rezavých pilin. Pohlédla na svého synovce a povzdechla si. "Ten chlapec vůbec nemá disciplínu. Nikdy nebude

dost silný, aby mohl vládnout, pokud jej zavčas neodeberou jeho matce."

"Jeho otec by s tebou souhlasil," řekl hlas u jejího lokte. Otočila se a spatřila mistra Colemona s pohárem vína v ruce. "Víš, měl v úmyslu poslat chlapce do Dračího kamene, do pěstounské péče... och, ale já mluvím, aniž bych dostal slovo." Ohryzek na jeho krku pod mistrovým volným náhrdelníkem se úzkostlivě zhoupl. "Obávám se, že jsem vypil příliš mnoho toho vynikajícího vína lorda Huntera. Pomyšlení na krveprolití mne činí poněkud nervózním..."

"Mýlíš se, mistře," řekla Catelyn. "Byla to Casterlyova skála, kam ho chtěli poslat, ne Dračí kámen, a tyto přípravy byly konány až po pobočníkově smrti, bez souhlasu mojí sestry."

Mistrova hlava na konci jeho dlouhého krku sebou škubla tak mocně, jako by sám byl loutkou. "Ne, prosím o prominutí, moje paní, ale byl to lord Jon, kdo -"

Nad jejich hlavami hlasitě zazvonil zvonec. Urození pánové i služebnictvo, všichni ustali v tom, co právě dělali, a pospíchali k balustrádě. Dva strážní v nebesky modrých pláštích přivedli do zahrady pod nimi Tyriona Lannistera. Zavalitý septon Orlího hnízda jej odvedl do středu zahrady, k plačící ženě vytesané z žilkovaného modrého mramoru, která nepochybně měla být Alyssou.

"Ošklivý malý člověk," řekl lord Robert a zahihňal se. "Matko, mohu ho přinutit letět? Chci ho vidět letět."

"Později, moje sladké dítě," slíbila mu Lysa.

"Nejdříve soud," poznamenal ser Lyn Corbray, "pak poprava."

O okamžik později z opačných konců do zahrady vešli oba bojovníci. Rytíře provázeli dva mladí panoši, žoldáka zbrojnoši Orlího hnízda.

Ser Vardis byl od hlavy k patě v oceli, oděný v těžké plátové zbroji navlečené na drátěné košili a prošívaném vatovaném kabátci. Zranitelná spojení jeho paží a hrudi chránily velké okrouhlé pláty, na kterých byl emailem v krémové barvě a modři vyveden znak rodu Arrynů, měsíc a sokol. Plátová suknička a stehenní šušky z překrývajících se proužků kovu pokrývaly jeho tělo od pasu do poloviny stehen, zatímco jeho krk krylo pevné ohrdlí. Po stranách jeho přilbice vyčnívala sokolí křídla a jeho hledí mělo tvar špičatého kovového zobanu s úzkou vodorovnou štěrbinou pro oči.

Bronn byl ve srovnání s ním oděn ve zbroji tak lehké, že vedle rytíře vypadal jako nahý. Měl na sobě jenom košili z černého kroužkového pletiva oděnou na vařené kůži, kulatou ocelovou polopřilbu s nánosníkem a kroužkovým závěsem přes hrdlo. Vysoké kožené boty s ocelovými holenními chrániči poskytovaly určitou ochranu jeho nohám a k prstům rukavic měl našity kulaté plíšky z černého železa. Přesto si Catelyn všimla, že žoldnéř je o půl dlaně vyšší než jeho sok a jeho ruce dál dosáhnou... a kromě toho byl Bronn o patnáct let mladší, pokud měla vycházet z jejich vzhledu.

Poklekli do trávy pod plačící ženu, obličeji proti sobě, s Lannisterem mezi nimi.

Septon z měkkého plátěného měšce u svého pasu vyndal křišťálovou kouli s nesčetným množstvím vybroušených plošek. Zvedl ji vysoko nad hlavu a světlo se rozptýlilo. Trpaslíkův obličej zalily duhy světla. Septon vysokým, vážným, zpěvavým hlasem žádal bohy, aby shlédli dolů a stali se svědky, aby nalezli pravdu v duši tohoto muže, aby mu darovali život a svobodu, pokud je bez viny, smrt, jestliže se provinil. Jeho hlas se odrážel od okolních věží.

Když poslední ozvěna jeho slov odumřela, dal septon kouli zpátky do svého měšce a spěšně odkráčel, Tyrion se naklonil na stranu, a než ho zbrojnoši stačili odvést, rychle něco pošeptal Bronnovi do ucha. Žoldnéř se smíchem vstal a smetl si stéblo trávy z kolena.

Robert Arryn, pán Orlího hnízda a obránce Údolí, se neklidně vrtěl ve svém vyvýšeném křesle. "Kdy už začnou bojovat?" dožadoval se ufňukaným hlasem.

Seru Vardisovi pomohl na nohy jeden z jeho panošů. Druhý mu přinesl trojúhelníkovitý štít téměř čtyři stopy vysoký, z těžkého dubového dřeva posázeného železnými hroty. Připnuli mu jej k levému předloktí. Když Lysin zbrojnoš přinesl podobný štít Bronnovi, žoldnéř si odplivl a mávnutím ruky naznačil, že ho nechce. Jeho bradu a tváře pokrývalo třídenní strniště, ale pokud se neoholil, nebylo to kvůli tomu, že by neměl břitvu; čepel jeho meče měla nebezpečný lesk oceli, která byla obtahována brouskem každou hodinu každého dne, dokud nebyla příliš ostrá i na pouhý dotek.

Ser Vardis zvedl ruku v železné rukavici a jeho panoš mu do ní vložil nádherný dvousečný meč. Čepel byla zdobena rytinou znázorňující obrysy horských vrcholů pod klenbou oblohy; jeho hruška měla tvar sokolí hlavy a ochranná mřížka byla utvářena do podoby křídel, "Nechala jsem tento meč vykovat pro sera Jona v Králově přístavišti," řekla Lysa svým hostům hrdě, když sledovali sera Vardise, jak mečem zkusmo seká do vzduchu. "Měl ho u sebe pokaždé, když dosedl na Železný trůn místo krále Roberta. Není to nádherná věc? Napadlo mne, že bude vhodné, když náš bojovník pomstí Jonovu smrt jeho vlastním mečem."

Zdobený stříbrný meč byl nepochybné krásný, ale Catelyn měla pocit, že ser Vardis by se cítil pohodlněji se svým vlastním mečem. Přesto neřekla nic; už byla z těch prázdných argumentů své sestry unavená.

"Ať už bojují!" vykřikl lord Robert.

Ser Vardis stanul tváří v tvář pánu Orlího hnízda a zvedl svůj meč na pozdrav. "Za Orlí hnízdo a Údolí!"

Tyriona Lannistera posadili na terasu z druhé strany zahrady, kde byl obklopen strážemi. Právě k němu se Bronn otočil se strohým pozdravem.

"Čekají na tvůj příkaz," řekla lady Lysa svému synovi.

"Bojujte!" vykřikl chlapec, jeho ruce, jimiž tiskl opěrky křesla, se začaly třást.

Ser Vardis se otočil, zvedl do výše svůj těžký štít. Bronn se také otočil a stanul proti němu tváří. Jejich meče zkusmo zazvonily o sebe, jednou, dvakrát. Žoldnéř o krok

ustoupil. Rytíř ho hnal před sebou, se svým těžkým štítem v ruce. Pokusil se po něm seknout, ale Bronn uskočil dozadu, těsně mimo dosah a stříbrná čepel proťala jen vzduch. Bronn poodskočil doprava. Ser Vardis se otočil, aby ho následoval, se svým štítem mezi nimi. Rytíř vyrazil kupředu, opatrně pokládaje chodidla na nerovnou zem. Žoldnéř před ním ustupoval a na rtech mu přitom pohrával mírný úsměv. Ser Vardis zaútočil, sekl, ale Bronn před ním opět uskočil, lehce přeskočil malý, mechem obrostlý kámen. Pak se žoldnéř pohnul doleva, pryč od štítu, směrem k rytířově nechráněné straně. Ser Vardis zkusil seknout po jeho noze, ale nedosáhl na ni. Bronn odtančil ještě dál doleva. Ser Vardis se otáčel na místě.

"Ten muž je zbabělec," prohlásil lord Hunter. "Stůj na místě a bojuj, sketo!" Hlasy ostatních jako v ozvěně vyjadřovaly stejný názor.

Catelyn pohlédla na sera Rodrika. Její zbrojmistr krátce zavrtěl hlavou. "Chce, aby ho ser Vardis honil. Tíha brnění a štítu by unavila i toho nejsilnějšího muže."

Téměř každý den viděla muže procvičovat se na nádvoří v šermu, zhlédla za život polovinu stovky turnajů, ale toto bylo něco docela jiného a děsivějšího: byl to tanec, kde ten nejmenší chybný krok znamenal smrt. Zatímco se dívala, Catelyn vytanula na mysli vzpomínka na jiný souboj v jiném čase, tak živá, jako by se to udalo včera.

Utkali se spolu na dolním nádvoří Řekotočí. Když Brandon viděl, že Petyr má jenom přilbici a pancíř na drátěné košili, sundal si většinu svého brnění, Petyr ji prosil o dárek, který by u sebe mohl mít, ale ona jeho žádost odmítla. Její otec ji zaslíbil Brandonu Starkovi, a tak svůj dar dala jemu, bledě modrý šátek, na který vyšila skákajícího pstruha Řekotočí. Když mu ho tiskla do dlaně, prosila ho: "Je to jenom bláznivý chlapec, ale mám ho ráda jako svého bratra. Zarmoutilo by mne, kdybych ho viděla zemřít." Její snoubenec na ni pohlédl chladnýma šedýma očima Starka a slíbil ji, že život chlapce, kterého měla ráda, ušetří.

Boj skončil téměř tak brzy, jako začal, Brandon byl urostlým mužem. Hnal Malíčka celou cestu přes nádvoří a dolů ke schodišti vedoucímu k řece a na každém kroku ho zasypával deštěm oceli, dokud chlapec nevrávoral a nekrvácel z tuctu ran. "Vzdej se!" volal na něho nejednou, ale Petyr vždycky jenom zavrtěl hlavou a bojoval dál. Když na jejich kotníky začala dorážet řeka, Brandon souboj ukončil, brutálním výpadem, který proťal Petyrovo drátěné pletivo a kůži a zajel do měkkého masa pod žebry, tak hluboko, že Catelyn si byla jistá, že rána je smrtelná. Když padal, pohlédl na ni a zasténal: "Cat!" Mezi jeho prsty v kroužkové rukavici se začala řinout krev. Myslela si, že už na to zapomněla.

To bylo naposledy, co viděla jeho obličej... až do dne, kdy ji před něj přivedli v Královĕ přístavišti.

Čtrnáct dní uplynulo, než byl Malíček dost silný na to, aby mohl z Řekotočí odejít, ale její otec jí zakázal navštěvovat ho ve věži, kde ležel na loži. Lysa pomáhala jejich mistrovi starat se o něj; byla v těch dnech hodnější a plašší, Edmure ho také navštívil, ale Petyr ho poslal pryč. Její bratr byl při souboji Brandonovým panošem a Malíček mu to nezapomněl. Jakmile byl dost silný, aby se mohl pohybovat, lord Hoster Tully poslal Petyra Baeliše v zavřených nosítkách pryč, aby pokračoval v léčení na Prstech, na větrem ošlehávaném skalnatém výběžku, kde se narodil.

Zvonivý třeskot oceli vrátil Catelyn zpět do přítomnosti. Ser Vardis tvrdé útočil na Bronna, hnal ho před sebou se svým štítem a mečem. Žoldnéř ustupoval dozadu, odrážel každý výpad, zlehka překračoval kameny a kořeny, jeho oči nikdy neopouštěly jeho soka. Catelyn viděla, že je rychlejší; rytířův meč nikdy nestačil dopadnout tak, aby ho zasáhl, ale jeho vlastní ošklivý šedivý meč odštípl kousek z ramenního plátu sera Vardise.

Krátký divoký střet skončil tak rychle, jako začal, když Bronn ustoupil stranou a vklouzl za sochu plačící ženy. Ser Vardis učinil výpad z místa, kde stál a odsekl přitom jiskru bílého mramoru z Alyssyna stehna.

"Oni se nebijí dobře, matko," stěžoval si pán Orlího hnízda. "Chci, aby spolu bojovali."

"Budou, moje sladké dítě," chlácholila ho matka. "Ten žoldák před ním nemůže utíkat celý den."

Někteří z pánů na Lysině terase pronášeli ironické vtipy a poznámky a dolévali si poháry vínem, ale Tyrionovy různobarevné oči pozorovaly tanec bojovníků z druhého konce zahrady, jako by na světě neexistovalo nic jiného.

Bronn prudce vyběhl zpoza sochy, stále přitom mířil doleva, a svíraje meč oběma rukama, sekl jím po rytířové nechráněné pravé straně. Ser Vardis jeho výpad odrazil, ale nepříliš šikovně, a žoldákova čepel vyjela vzhůru proti jeho hlavě. Ozvalo se zazvonění kovu o kov a jedno sokolí křídlo s praskotem odpadlo na zem. Ser Vardis udělal půlkrok dozadu, aby se bránil, a zvedl svůj štít. Bronnův meč narazil na dřevěnou přepážku a ze štítu odlétly třísky. Žoldnéř znovu uskočil doleva, pryč od štítu a zasáhl sera Vardise do břicha. Ostrá hrana jeho meče zanechala zřetelnou sečnou ránu tam, kde se zakousla do rytířova plátu.

Ser Vardis udělal úkrok dopředu a v divokém oblouku mávl svým stříbrným mečem dolů. Bronn jej odrazil a odtančil stranou. Rytíř narazil do plačící ženy, rozhoupal ji na jejím podstavci. Zapotácel se a ustoupil dozadu. Jeho hlava se otáčela na tu stranu a na druhou, když marně hledal svého protivníka. Štěrbina hledí jeho vidění značně omezovala.

"Za tebou, sere!" vykřikl lord Hunter. Příliš pozdě. Bronn sekl svým mečem dolů oběma rukama a zasáhl sera Vardise do lokte ruky, ve které držel meč. Jeden z tenkých překládaných plátů, které chránily kloub, pukl. Rytíř zasténal, otočil se, zvedl svou zbraň vzhůru. Tentokrát Bronn zůstal stát na místě. Meče se rozletěly proti sobě a jejich ocelová píseň vyplnila zahradu a zazvonila kolem bílých věží Orlího hnízda.

"Ser Vardis je zraněný," řekl ser Rodrik vážným hlasem.

Catelyn nebylo třeba to říkat; měla oči, viděla jasný pramínek krve stékající po rytířové předloktí, vlhko uvnitř loketního spojení zbroje. Každé jeho odražení nyní bylo pomalejší a o něco níž vedené než to předchozí. Ser Vardis se k nepříteli natočil bokem, pokusil se využít svůj štít, aby se jím bránil, ale Bronn proklouzl kolem něho, rychlý jako kočka. Žoldnéř jako by každým okamžikem byl silnější. Jeho výpady nyní

zanechávaly svoje stopy. Po celém rytířově brnění se leskly hluboké seky, na jeho pravém stehně, na zobanovitém hledí, křížily se na jeho hrudním plátu, jeden dlouhý byl na přední části jeho ohrdlí. Kruhový plát s měsícem a sokolem na pravém rameni byl rozštípnutý vpůli, visel tam připevněný jenom řemínkem. Slyšeli rytířův namáhavý dech, prostupující vzduchovými otvory jeho hledí.

Třebaže byli zaslepeni svou aroganci, dokonce i rytíři a lordi Údolí viděli, co se tam dole pod nimi děje, ale její sestra jako by to neviděla. "Už toho mám dost, sere Vardisi!" zavolala lady Lysa dolů. "Skoncuj to s ním, moje děťátko je z toho unavené."

Od sera Vardise bylo smutné, že tak věrně plnil příkazy své paní, až do posledních chvil, V jednom okamžiku vrávoral dozadu, napolo skrčený pod svým zjizveným štítem; v dalším vyrazil. Náhlý býčí výpad připravil Bronna o rovnováhu. Ser Vardis se na něj řítil dál, až udeřil okrajem svého štítu do žoldnéřova obličeje. Bronn téměř, téměř, ztratil půdu pod nohama... zapotácel se, přeskočil kámen a zachytil se plačící ženy, aby nespadl. Ser Vardis odhodil svůj štít stranou, rozběhl se za ním a oběma rukama zvedl nad hlavu svůj těžký meč. Pravou ruku měl celou krvavou od lokte až po prsty, a přesto by jeho poslední zoufalý výpad rozsekl Bronna od krku až k pasu..., kdyby tam žoldnéř stál a přijal jej.

Jenomže Bronn uskočil dozadu. Nádherný stříbrný meč Jona Arryna se odrazil od mramorového lokte plačící ženy a čistě se rozlomil ve třetině čepele. Bronn se zapřel ramenem do zad sochy. Větrem ošlehaná podoba Alyssy Arryn se zakymácela, s hlasitým třeskotem spadla, srazila sera Vardise Egena a přimáčkla ho k zemi.

Bronn byl v okamžiku u něho. Kopl do toho, co zbylo z rozseknutého ramenního chrániče, aby obnažil zranitelné místo mezi paží a hrudním plátem. Ser Vardis ležel na boku, přišpendlený pod zlomeným torzem plačící ženy. Catelyn slyšela rytíře sténat. Žoldnéř zvedl meč a celou svou vahou jej vrazil dolů, pod rytířovu paži a skrze žebra. Ser Vardis Egen se zachvěl a zůstal nehybně ležet.

"Už to skončilo, matko?" zeptal se pán Orlího hnízda.

Ne, chtěla mu říci Catelyn. Tohle je teprve začátek.

"Ano," odpověděla Lysa zachmuřeně, hlasem stejné chladným a mrtvým, jako byl kapitán jejích stráží.

"Uvidím teď toho malého člověka letět?"

Tyrion Lannister na druhém konci zahrady vstal, "Ne tohoto malého člověka," řekl. "Tento malý člověk teď pojede dolů v koši na tuřín, děkuji vám poníženě."

"Ty si myslíš -" začala Lysa.

"Myslím si, že rod Arrynů si pamatuje svá vlastní slova," řekl Skřet. "Jak vysoko, tak čestně."

"Slíbila jsi mi, že ho uvidím letět," vykřikl pán Orlího hnízda na svoji matku a začal se

třást.

Obličej lady Lysy byl rudý vzteky. "Bohové shledali vhodným prohlásit ho nevinným, dítě. Nemáme jinou možnost než dát mu svobodu." Zvýšila hlas. "Stráže. Odveďte lorda Lannistera a toho jeho... netvora pryč z mých očí. Doprovoďte je ke Krvavé brané a propusťte je. Postarejte se o to, aby měli koně a zásoby postačující k dosažení Trojzubce, a ujistěte se, že jim byly vráceny všechny jejich věci a zbraně. Na horské cestě je budou potřebovat."

"Na horské cestě," opakoval Tyrion Lannister. Lysa si dovolila malý, samolibý úsměv. Catelyn si uvědomila, že to je jen další druh rozsudku smrti. Tyrion Lannister to musel vědět taky. Přesto trpaslík vysekl lady Arryn urážlivou poklonu. "Jak pravíš, moje paní," řekl, "Myslím, že cestu znám."

JON

"Jste stejně beznadějní jako všichni chlapci, které jsem kdy cvičil," oznámil jim ser Alliser Thorne, když se shromáždili na nádvoří, "Vaše ruce byly stvořené k lopatám na házení hnoje, ne k mečům, a kdyby to bylo na mně, mnohé z vás bych poslal pást svině. Včera večer jsem se ale dozvěděl, že Gueren jede na sever po královské cestě s pěti novými rekruty. Jeden nebo dva z nich možná budou mít cenu chcanků. Abychom pro ně udělali místo, rozhodl jsem se postoupit osm z vás lordu veliteli, ať si s vámi dělá, co se mu zlíbí," Jedno po druhém vyvolával jména. "Žába. Kamenná hlava. Pratur. Milenec. Pupen. Opičák. Ser Cvok." Nakonec se podíval na Jona. "A Bastard."

Pyp vykřikl radostné juchů a vystrčil meč do výše. Ser Alliser ho ukáznil ledovým pohledem plaza. "Budou vás teď zvát muži Noční hlídky, ale jestli tomu budete věřit, jste větší blázni než opice potulného kejklíře. Stále jste obyčejní kluci, zelenáči páchnoucí létem, a až přijde zima, pochcípáte tu jako mouchy." S těmito slovy od nich ser Alliser Thorne odešel.

Ostatní chlapci se shlukli kolem osmi, jejichž jména ser Alliser přečetl, smáli se, kleli a blahopřáli jim. Halder plácl Žábu po zadku plochou svého meče a zvolal: "Žába z Noční hlídky!" Pyp vykřikl, že černý bratr potřebuje koně, vyskočil Grennovi na ramena a spolu se zvrátili na zem, kutáleli se, strkali do sebe a hlasitě povykovali, Dareon odběhl do zbrojnice a vrátil se s měchem kyselého červeného vína. Když si jej předávali z ruky do ruky a šklebili se přitom jako blázni, Jon si všiml Samwella Tarlyho stojícího pod holým mrtvým stromem v rohu nádvoří. Jon mu nabídl měch. "Dáš si s námi doušek vína?"

Sam zavrtěl hlavou. "Ne, děkuji ti, Jone."

"Je ti dobře?"

"Velmi dobře, opravdu," zalhal tlustý hoch. "Mám takovou radost, za vás všechny." Jeho kulatý obličej se zatřásl, když na něm násilím vykouzlil úsměv. "Jednou se z tebe stane první průzkumník, tak jako byl tvůj strýc."

"Je," opravil ho Jon. Dosud se nesmířil s myšlenkou, že Benjen Stark je mrtvý. Než stačil říci víc, Halder vykřikl: "Copak, snad to nechceš všechno vypít sám?" Pyp mu vytrhl měch z ruky a se smíchem uskočil stranou. Když ho Grenn popadl za paži, Pyp měch zmáčkl a tenký pramínek červené tekutiny vytryskl Jonovi rovnou do obličeje. Halder vykřikl na protest nad mrháním dobrým vínem. Jon vyprskl a začal se s nimi kočkovat. Matthar a Jeren vylezli na zídku a začali je všechny zasypávat sněhovými koulemi.

Než se vysvobodil, se sněhem ve vlasech a skvrnami od vína na svém kabátci, Samwell Tarly byl pryč.

Toho večera Tříprstý Hobb připravil chlapcům speciální jídlo, aby tu událost oslavili. Když Jon přišel do jídelny, sám lord majordomus ho uvedl na lavici blízko ohně. Starší muži ho plácali po rameni, když kolem nich procházel. Osm nastávajících bratrů si pochutnávalo na jehněčí pečeni s kůrčičkou z česneku a bylin, ozdobené mátovými větvičkami a obložené šťouchaným žlutým tuřínem plovoucím v másle. "Z vlastního stolu lorda velitele," řekl jim Bowen Marsh. Byly tam saláty ze špenátu, cizrny a tuřínových listů a potom mísy s vychlazenými borůvkami a sladkou smetanou.

"Myslíte, že nás nechají pohromadě?" zeptal se Pyp, když se spokojeně nacpávali.

Žába protáhl obličej. "Doufám, že ne. Už je mi nanic z toho, jak se pořád musím dívat na ty tvoje uši."

"Holá!" zvolal Pyp. "Naslouchejte vráně, jak zve havrana černým. Ty zajisté budeš průzkumníkem, Žábo. Budou tě chtít dostat tak daleko od tohoto hradu, jak jen budou moci. Pokud zaútočí Mance Nájezdník, zvedni si hledí a ukaž mu tvář a on se s křikem obrátí na útěk."

Všichni se smáli, kromě Grenna. "Doufám, že já budu průzkumníkem."

"Ty i všichni ostatní," řekl Matthar. Každý muž, který nosil čerň, chodil po Zdi a od každého muže se očekávalo, že na sebe vezme ocel při její obraně, ale skutečným bojovým srdcem Noční hlídky byli průzkumníci. Byli to oni, kdo se odvažoval jezdit za Zeď, pročesávat začarovaný hvozd a mrazivé horské výšiny na západ od Stínové věže, bojovat proti divokým a obrům a nestvůrným ledním medvědům.

"Ne všichni," řekl Halder. "Já bych chtěl ke stavitelům. K čemu by byli dobří průzkumníci, kdyby Zeď spadla?"

Cech stavitelů poskytoval zedníky a pokrývače k opravám bašt a strážních věží, horníci dolovali tunely a drtili kámen na cesty a pěšiny, dřevaři čistili nový porost, kdekoli se les odvážil příliš blízko ke Zdi. Říkalo se, že kdysi vysekávali obrovité bloky ledu ze zamrzlých jezer hluboko v začarovaném hvozdu a na saních je odváželi na jih, takže Zeď byla stále vyšší. Ty dny byly však již celá staletí minulostí;

jediné, co mohli dělat nyní, bylo jezdit podél Zdi od Východní hlídky ke Stínové věži, hledat praskliny nebo známky tání a dělat opravy, které byly v jejich silách.

"Starý Medvěd není blázen," poznamenal Dareon. "Ty máš jisté, že budeš stavitelem, a Jon má jisté, že se stane průzkumníkem. Umí se mezi námi nejlépe ohánět mečem a nejlépe jezdí na koni a jeho strýc byl prvním průzkumníkem, než..." Když si uvědomil, co málem řekl, zaraženě zmlkl.

"Benjen Stark stále je prvním průzkumníkem," řekl mu Jon Sníh, pohrávaje si se svou miskou borůvek. Ostatní se možná vší naděje na bezpečný návrat jeho strýce vzdali, ale on ne. Odstrčil borůvky stranou, stěží dotčené, a vstal z lavice.

"Ty je jíst nebudeš?" zeptal se Žába.

"Vezmi si je." Jon Hobbovu skvělou hostinu stěží ochutnal, "Já už jíst nemohu." Vzal si z háku blízko dveří svůj plášť a vyšel ven.

Pyp šel za ním. "Jone, co je ti?"

"To kvůli Samovi," připustil. "Nebyl dnes večer u stolu."

"To se mu moc nepodobá, zmeškat jídlo," řekl Pyp zamyšleně. "Myslíš, že onemocněl?"

"Má strach, protože ho opouštíme." Vzpomněl si na den, kdy odjel ze Zimohradu, na ta hořkosladká loučení; na potlučeného Brana ležícího na loži, na Robba se sněhem ve vlasech, na Aryu zasypávající ho polibky, když jí dal Jehlu. "Jakmile odříkáme přísahu, všichni budeme mít povinnosti, kterým budeme muset dostát. Někteří z nás možná budou posláni pryč, do Východní hlídky nebo Stínové věže. Sam se dál bude cvičit, spolu s Rastem a Cugerem a těmi novými chlapci, kteří sem jedou po královské cestě. Jenom bohové vědí, jací budou, ale můžeš se vsadit, že ser Alliser je na něj pošle při první příležitosti, která se mu naskytne."

Pyp protáhl obličej. "Udělal jsi pro něj všechno, co jsi mohl.”

"Všechno, co jsme mohli, nestačilo," namítl Jon.

Když šel zpátky k Hardinově věži pro Ducha, zmítal jím hluboký nepokoj. Zlovlk ťapkal vedle něho směrem ke stájím. Když vstoupili, někteří z živějších koní kopali do svých stání a pokládali uši. Jon osedlal svoji klisnu, nasedl na ni a vyjel z Černého hradu do měsícem zalité noci, směrem na jih. Duch uháněl před ním, chvíli přímo letěl nad zemí a pak náhle zmizel, Jon ho nechal jít. Vlk potřeboval lovit.

Neměl v mysli žádný konkrétní cíl. Chtěl jenom jet. Chvíli jel podél potoka, naslouchal jeho ledové vodě zurčící přes kameny, pak zamířil přes pole ke královské cestě. Táhla se před ním, úzká, kamenitá a porostlá trávou, cesta bez jakéhokoli zvláštního příslibu, a přesto pohled na ni plnil Jona Sněha hlubokou touhou. Stačilo by vydat se po ní na jih a přijel by do Zimohradu a za ním bylo Řekotočí a Královo přístaviště a Orlí hnízdo a tolik dalších míst; Casterlyova skála, Ostrov tváři., rudé hory Dorne, stovky ostrovů Braavosu, kouřící ruiny Valyrie. Všechna ta místa, která

Jon nikdy neuvidí. Svět je tam dole, na jih po cestě... a on je tady.

Jakmile složí přísahu, Zeď bude jeho domovem, dokud nezestárne jako mistr Aemon. "Zatím jsem nepřísahal," mumlal si pro sebe. Nebyl zločincem, odsouzeným obléknout si čerň nebo pykat za svoje zločiny. Přišel sem dobrovolně a může svobodně odejít... Dokud nevyřkne ta slova. Stačilo by jenom jet dál a dál. Dokud by to všechno nenechal za sebou. Než by měsíc na obloze byl znovu v úplňku, byl by zpátky na Zimohradu se svými bratry.

S tvými nevlastními bratry, připomněl mu hlas v jeho nitru. A s lady Stark, která by tě nepřivítala. Na Zimohradu pro něho místo nebylo a nebylo ani v Králově přístavišti. Dokonce ani jeho vlastní matka pro něho neměla místo. Ta myšlenka jej rozesmutnila. Přemýšlel, kým asi byla, jak vypadala, proč ji jeho otec opustil. Protože to byla děvka nebo cizoložnice, ty blázne. Hříšná a nepočestná žena. Proč jinak by se lord Eddard styděl mluvit o ní?

Jon Sníh odvrátil oči od královské cesty a podíval se za sebe. Světla Černého hradu byla skrytá za kopcem, ale viděl Zeď, bledou v měsíčním svitu, chladnou a rozlehlou, táhnoucí se od obzoru k obzoru.

Otočil svého koně dokola a zamířil k domovu.

Duch se k němu vrátil, když přejel přes hřeben kopce a spatřil vzdálenou záři lampy z věže lorda velitele. Čenich zlovlka, který běžel vedle koně, byl rudý krvi. Jon zjistil, že při jízdě zpět znovu myslí na Samwella Tarlyho. Než přijel ke stájím, věděl, co musí udělat.

Příbytek mistra Aemona byl v pevné dřevěné baště pod ptačím hnízdištěm. Starý a křehký mistr se o svoje pokoje dělil se dvěma mladšími majordomy, kteří se starali o jeho potřeby a pomáhali mu v jeho povinnostech. Bratři žertovali, že dostal ty nejošklivější muže z Noční hlídky; protože byl slepý, byl ušetřen pohledu na ně. Clydas byl malý, plešatý a bez brady, s růžovýma očkama krtka. Chett měl na krku bouli velikosti holubího vejce a obličej rudý nežity a uhry. Možná proto vždycky vypadal tak rozezleně.

Byl to Chett, kdo odpověděl na Jonovo klepání. "Potřebuji mluvit s mistrem Aemonem," řekl mu Jon.

"Mistr je v posteli, tak jako bys mel být i ty. Přijď sem zítra, možná tě přijme." Začal zavírat dveře.

Jon do nich vrazil svoji botu. "Potřebuju s ním mluvit hned. Zítra možná bude pozdě."

Chett se zaškaredil. "Mistr není zvyklý na to, že ho někdo budí v noci. Víš, jak je starý?"

"Dost starý, aby byl k návštěvníkům zdvořilejší, než jsi ty," usadil ho Jon. "Vyřiď mu, že se hluboce omlouvám. Nerušil bych ho ze spánku, kdyby to nebylo důležité."

"A když to odmítnu?"

Jon měl svoji botu pevně zaklíněnou ve dveřích. "Budu tady stát celou noc, když budu muset."

Černý bratr ze sebe vydal opovržlivý zvuk a otevřel dveře, aby ho vpustil dovnitř. "Počkej v knihovně. Je tam dřevo. Rozdělej oheň. Nechci, aby kvůli tobě mistr nastydl."

Než Chett přivedl dovnitř mistra Aemona, v knihovně vesele praskala polena v krbu. Starý muž byl oděn ve své spací róbě, ale kolem krku měl řetěz svého řádu. Mistr si ho nesundával dokonce ani ve spánku. "Křeslo vedle ohně bude příjemné," řekl, když ucítil teplo na svém obličeji. Jakmile se pohodlně usadil, Chett mu přikryl nohy kožešinou a odešel se postavit ke dveřím.

"Omlouvám se, že jsem tě vzbudil, mistře," řekl Jon Sníh.

"Nevzbudil jsi mě," odpověděl mistr Aemon. "Zjistil jsem, že čím jsem starší, tím méně spánku potřebuju, a už jsem velmi zestárl. Často trávím polovinu noci s duchy a chvíle zpřed padesáti let se mi vybavuji, jako by se udaly včera. Záhada půlnočního návštěvníka je pro mne vítaným zpestřením. Tak mi pověz, Jone Sněhu, proč jsi mne přišel navštívit v tuto podivnou hodinu?"

"Přišel jsem tě požádat, aby byl Samwell Tady převelen z výcviku a přijat k bratrům Noční hlídky."

"Tohle nepatří mezi starosti mistra Aemona," namítl Chett.

"Náš lord velitel svěřil výcvik rekrutů do rukou sera Allisera Thorna," řekl mistr laskavě, "Jenom on může rozhodnout, zda je chlapec připraven složit přísahu, jak jistě víš. Proč jsi v tom případě přišel za mnou?"

"Lord velitel ti naslouchá," řekl mu Jon. "A zranění a nemocní Noční hlídky jsou v tvojí péči."

"Je tvůj přítel Samwell zraněn nebo nemocen?"

"Bude," slíbil Jon, "pokud mu nepomůžeš."

Pověděl mu to všechno, dokonce i tu část, kdy poslal Ducha Rastovi po krku. Mistr Aemon poslouchal tiše, upíral svoje slepé oči do ohně, ale Chettův obličej temněl s každým slovem. "Bez nás, kteří jsme chránili jeho bezpečí, Sam nebude mít šanci," dokončil Jon svoje vyprávění, "S mečem je naprosto vyřízený. Moje sestra Arya by ho rozsekala na cucky, a to jí není ještě ani deset. Pokud ho ser Alliser přinutí bojovat, je jen otázkou času, kdy bude zraněn nebo zabit."

Ghett už to déle nemohl vydržet. "Viděl jsem toho tlustého kluka v jídelně," řekl. "Je to prase, a také beznadějný zbabělec, pokud je to, co říkáš, pravda."

"Možná tomu tak je," řekl mistr Aemon. "Pověz mi, Chette, co bys ty udělal s takovým chlapcem?"

"Nechal bych ho tam, kde je," řekl Chett. "Na Zdi není pro slabochy místo. Ať ho cvičí, dokud nebude připraven, bez ohledu na to, kolik let to potrvá. Ser Alliser z něj

buď udělá muže, nebo ho zabije, podle toho, co si bohové budou přát."

"To je hloupé," řekl Jon. Zhluboka se nadechl, aby si utřídil myšlenky. "Vzpomínám si, že jednou jsem se ptal mistra Luwina, proč nosí řetěz kolem krku."

Mistr Aemon se lehce dotkl svého vlastního řetězu, kostnatým vrásčitým prstem přejel po jeho kovových článcích. "Pokračuj."

"Pověděl mi, že mistrovský řetěz je vykován z článků, aby mu připomínal jeho přísahu, že bude sloužit," řekl Jon, zabrán do vzpomínek. "Ptal jsem se, proč je každý článek z jiného kovu. Stříbrný řetěz by se na šedivém šatu vyjímal mnohem lépe, řekl jsem. Mistr Luwin se zasmál. Mistr ková svůj řetěz s tím, jak se učí, řekl, zlato značí studium peněz a účtů, stříbro je za umění uzdravovat, železo je symbolem válečného umění, A řekl, že ty ostatní kovy také mají svůj význam. Řetěz má mistrovi připomínat říši, kde slouží, není tomu tak? Lordi jsou zlato a rytíři ocel, ale dva články řetěz nevytvoří. Potřebuješ také stříbro a olovo, cín a měď a bronz a všechny ostatní, a to jsou farmáři, kováři, kupci a další. K vytvoření řetězu je třeba všech druhů kovů, stejně jako země potřebuje všechny druhy lidí."

Mistr Aemon se usmál, "A dál?"

"Noční hlídka také potřebuje všechny druhy mužů. Proč jinak by měla průzkumníky, majordomy a stavitele? Lord Randyll nedokázal Sama udělat válečníkem a nesvede to ani ser Alliser. Nemůžeš překovat cín v železo, bez ohledu na to, jak tvrdě do něj bušíš, ale to neznamená, že cín je bezcenný. Proč by Sam nemohl být majordomem?" Chett rozezleně zabručel, já jsem majordomem. Ty myslíš, že to je lehká práce, vhodná pro zbabělce? Náš cech udržuje Noční hlídku naživu. Lovíme a farmaříme, chováme koně, dojíme krávy, sbíráme dřevo, vaříme pokrmy. Kdo si myslíš, že vám si je ošacení? Kdo dopravuje zásoby z jihu? Majordomové."

Mistr Aemon byl laskavější. "Tvůj přítel je lovec?"

"Nesnáší lov," musel Jon připustit.

"Umí orat s pluhem?" zeptal se mistr. "Umí jezdit s povozem nebo řídit loď? Dokázal by porazit krávu?"

"Ne."

Chett se ošklivě zachechtal, "Viděl jsem, co se stává se změkčilými lorďátky, když je zapřáhnou do práce. Videi jsem je stloukat máslo a jejich ruce přitom byly plné puchýřů a krvácely. Dej jim sekeru, aby naštípali dříví, a useknou si vlastní nohu."

"Vím o jedné věci, kterou Sam dokáže lépe než kdokoli jiný."

"Ano?" naléhal na něj mistr Aemon.

Jon ostražitě podlehl na Ghetta stojícího vedle dveří, s obličejem plným nežitu rudým vzteky. "Mohl by ti pomáhat," vyhrkl, "Umí počítat a také číst a psát. Vím, že Chett číst neumí a Clydas má slabé oči. Sam přečetl všechny knihy v knihovně svého otce. Také to umí s havrany. Zdá se, že zvířata ho mají ráda. Když k nám přišel. Duch se

rozběhl rovnou k němu. Je toho hodně, co by mohl dělat, kromě bojováni. Noční hlídka potřebuje každého muže. Proč by měl přijít o život jen tak? Využij jej místo toho."

Mistr Aemon zavřel oči a Jon měl chvíli strach, že usnul. Nakonec řekl: "Mistr Luwin ti to vysvětlil dobře, Jone Sněhu. Dalo by se říct, že tvoje mysl je stejně obratná jako tvůj meč."

"Znamená to...?"

"Znamená to, že o tom, co jsi mi řekl, budu přemýšlet," odpověděl mu mistr pevným hlasem. "A teď, myslím, že jsem připravený ke spánku. Chette, doprovoď našeho mladého bratra ke dveřím."

TYRION

Našli si úkryt pod osikovým mlázím hned u cesty. Tyrion snášel suché větve, zatímco jejich koně se napájeli vodou z horského potoka. Sehnul se, aby sebral rozštíplou větev, a kriticky se na ni zahleděl, "Bude tohle stačit? Nejsem v rozdělávání ohně příliš zběhlý. Morrec to vždycky dělal za mne."

"Oheň?" řekl Bronn a odplivl si. "Tolik dychtíš zemřít, trpaslíku? Nebo jsi přišel o rozum? Oheň by sem k nám svedl příslušníky klanů z okruhu mnoha mil. Já tuhle cestu hodlám přežít, Lannistere."

"A jak to chceš udělat?" zeptal se ho Tyrion. Zastrčil si větev do podpaždí a prohrabával se řídkým podrostem, pátraje po dalších. Záda ho bolela od ohýbání; byli na cestě od úsvitu, kdy je ser Lyn Corbray s kamennou tváří vyprovodil z Krvavé brány a nařídil jím, aby se už nikdy nevraceli.

"Nemáme šanci probojovat si cestu," řekl Bronn, "ale dva jsou schopni jet rychleji než deset a přitahují méně pozornosti. Čím méně dnů strávíme v horách, tím pravděpodobněji se dostaneme do říčních krajin. Jeďme rychle a bez odpočinku, říkám já. Jeďme co nejrychleji v noci a ukrývejme se za dne, vyhýbejme se cestě, kdekoli můžeme, nedělejme hluk a nezapalujme oheň!"

Tyrion Lannister si povzdechl. "Skvělý plán, Bronne. Zkus to dělat tak, jak říkáš..., a odpusť mi, pokud se nezdržím, abych tě pohřbil."

"Ty hodláš přežít mě, skrčku?" Žoldák se zašklebil. Tam, kde hrana štítu sera Vardise Egena rozštípla jeho zub vpůli, měl v úsměvu černou díru.

Tyrion pokrčil rameny. "Jet co nejrychleji v noci je zaručeným způsobem, jak se zřítit dolů z hory a zlomit si vaz. Já bych raději náš přechod uskutečnil pomalu a nenásilně. Vím, že ti chutná koňsko maso, Bronne, ale pokud pod námi naši koně

zemřou tentokrát, budeme se muset pokusit osedlat si stínokočky... A pokud je pravda to, co se říká, myslím, že klany nás najdou bez ohledu na to, co budeme dělat. Jejich oči jsou všude kolem nás." Mávl rukou v rukavici po vysokých, větrem zbrázděných skaliscích, která je obklopovala.

Bronn se ušklíbl. "V tom případě jsme mrtví muži, Lannistere."

"Pokud ano, rád bych zemřel hezky v pohodli," odpověděl Tyrion. "Potřebujeme oheň. Noci tady nahoře bývají chladné a horké jídlo zahřeje naše břicha a pozvedne nám náladu. Myslíš, že tu bude nějaká zvěřina, kterou bychom si mohli dát k večeři? Lady Lysa nás laskavě zásobila skutečnou hostinou z nasolené hověziny, tvrdého sýra a okoralého chleba, ale já bych si tak daleko od nejbližšího mistra nerad vylomil zub."

"Nějaké maso najdu." Bronnovy tmavé oči si Tyriona podezřívavě měřily zpod houštiny dlouhých černých vlasů. "Měl bych tě tady nechat i s tím tvým bláznivým ohněm. Když si vezmu tvého koně, mám dvojnásobnou šanci, že se mi podaří projet. Co budeš dělat pak, trpaslíku?"

"Pravděpodobně zemřu." Tyrion se sklonil k zemi, aby sebral další větev.

"Ty si ale nemyslíš, že bych to udělal, viď že ne?"

"Udělal bys to bez rozmýšleni, kdyby to pro tebe bylo otázkou života či smrti. Viděl jsem, jak pohotově jsi umlčel svého přítele Chiggena, když dostal šíp do břicha." Bronn tomu muži trhl hlavou dozadu a vbodl mu hrot své dýky pod ucho a potom Catelyn Stark řekl, že druhý žoldák zemřel na svoje zranění.

"Chiggen trpěl," řekl Bronn, "a jeho nářek je přiváděl dolů k nám. Udělal by pro mě to samé... A nebyl to můj přítel, jenom muž, se kterým jsem byl na cestě. Nevykládej si to mylně, trpaslíku. Bojoval jsem za tebe, ale rád tě nemám."

"Já zase potřeboval jen tvůj meč," řekl Tyrion, "ne tvoji náklonnost." Hodil na zem plnou náruč dříví.

"Jsi stejně odvážný jako jakýkoli žoldák, co jsem kdy viděl, to ti povídám. Jak jsi věděl, že se dám na tvoji stranu?"

"Věděl?" Tyrion si směšným způsobem dřepl na svoje zakrslé nohy, aby rozdělal oheň. "Hodil jsem si v duchu kostky. Tam v hospodě jste mě ty a Chiggen pomohli zajmout. Proč? Ti ostatní to brali jako svoji povinnost, kvůli cti pánů, kterým sloužili, ale vy dva ne. Ty jsi neměl žádného pána, žádnou povinnost a jen maličkou špetku cti, tak proč by ses vůbec měl obtěžovat a plést se do toho?" Vytáhl svůj nůž, aby mohl nařezat třísky na podpal. "Nu, proč vlastně žoldáci cokoli dělají? Pro zlato přece. Myslel sis, že lady Catelyn se ti za tvoji pomoc odvděčí, možná tě dokonce vezme do svých služeb. Hmm, to by doufám mělo stačit. Nemáš křesací kámen?"

Bronn zalovil dvěma prsty ve váčku u svého pasu a hodil mu pazourek. Tyrion jej chytil v letu.

"Děkuji," řekl. "Problém je v tom, že neznáš Starky. Lord Eddard je hrdý, poctivý a

čestný muž a jeho manželka je ještě horší. Och, nepochybuji o tom, že by pro tebe našla minci či dvě, až by to všechno skončilo, a vtiskla by ti ji do dlaně se zdvořilým slovem a znechuceným pohledem, ale to by bylo vše, v co bys mohl doufat. Starkové hledají v mužích, které si vybírají do svých služeb, odvahu, věrnost a čest, a mám-li říct pravdu, ty a Chiggen jste v jejích očích byli sprostou špínou." Tyrion udeřil křesacím kamenem proti čepeli své dýky, ve snaze vykřesat jiskru. Nic.

Bronn si odfrkl. "Máš drzý jazyk, malý muži. Jednoho dne ti ho někdo vyřízne a přinutí tě sníst ho."

"Každý mi to říká." Tyrion pohlédl vzhůru na žoldnéře. "Urazil jsem tě? Omlouvám se..., ale ty jsi špína, Bronne, aby ses nepletl. Povinnost, čest, přátelství, co to pro tebe znamená? Ne, nenamáhej se, oba známe odpověď. Přesto nejsi hloupý. Jakmile jsme přijeli do Údolí, lady Stark už tě nepotřebovala..., ale já ano, a jediná věc, které Lannisterové nikdy neměli nedostatek, je zlato. Když přišel okamžik hodit si kostky, počítal jsem s tím, že jsi dost chytrý, abys pochopil, z čeho můžeš nejvíc vytěžit. Naštěstí pro mne jsi to pochopil." Dál bušil kamenem a dýkou proti sobě, marně.

"Ukaž," řekl Bronn a čapl si k němu. "Udělám to." Vzal z Tyrionových rukou nůž a pazourek a vykřesal jiskry na první pokus. Svitek kůry začal doutnat.

"Dobrá práce," pochválil ho Tyrion. "Třebaže jsi špína, jsi nepopiratelně užitečný a s mečem v ruce jsi téměř stejně dobrý jako můj bratr Jaime. Co bys chtěl, Bronne? Zlato? Půdu? Peníze? Udrž mě naživu a máš to mít."

Bronn jemně zafoukal do ohně a plameny vyskočily výš. "A co když zemřeš?"

"Nu, v tom případě alespoň budu mít jednoho pozůstalého, jehož zármutek bude skutečné upřímný," řekl Tyrion s úsměvem. "Když nebudu já, nebude ani zlato."

Oheň se pěkně rozhořel. Bronn vstal, zastrčil křesací kámen zpátky do svého váčku a hodil Tyrionovi jeho dýku. "Je to poctivý obchod," řekl, "Můj meč je v tom případě tvůj... Ale nechtěj po mně, abych si před tebou klekal a říkal ti můj pane pokaždé, když se půjdeš vykálet. Nejsem ničí patolízal."

"A taky ničí přítel," řekl Tyrion. "Nepochybuji o tom, že bys mě zradil stejně pohotově, jako jsi zradil lady Stark, kdybys v tom viděl užitek. Pokud přijde den, kdy budeš v pokušení prodat mě, pamatuj si tohle, Bronne - já jejich cenu vyvážím, ať bude jakákoli. Já žiju rád. A teď, myslíš, že bys mohl podniknout něco ohledně večeře pro nás dva?"

"Postarej se o koně," řekl Bronn. Z pochvy, kterou nosil na stehně, vytáhl dlouhou dýku a zamířil mezi stromy.

O hodinu později byly koně vyhřebelcováni a nakrmeni, oheň vesele praskal a nad plameny prskala a syčela kýta mladé horské kozy. "Jediné, co nám teď chybí, je dobré víno na spláchnutí," poznamenal Tyrion.

"To a žena a tucet zbrojnošů navrch," řekl Bronn. Seděl s nohama zkříženýma vedle ohně a obtahoval čepel svého meče brouskem. V tom skřípavém zvuku, který

vydával, když jím Bronn sjížděl dolů po oceli, bylo něco podivně ujišťujícího. "Brzy se úplně setmi," poznamenal žoldák. "Vezmu si první hlídku... Snad nám to bude k užitku. Možná by bylo laskavější nechat je zabít nás ve spánku." "Och, myslím, že tady budou dlouho předtím, než na spánek přijde." Z vůně opékaného masa se Tyrionovi sbíhaly sliny v ústech.

Bronn ho pozoroval přes oheň. "Ty máš nějaký plán," řekl prázdným hlasem, provázeným zaskřípěním oceli o kámen.

"Já bych tomu říkal spíš naděje," řekl Tyrion. "Další hod kostkami."

"Tentokrát hraješ o naše životy?"

Tyrion pokrčil rameny. "Jakou jinou možnost máme?" Naklonil se nad oheň a ukrojil si tenký plátek masa z kýty. "Ááách," vydechl šťastné, když přežvykoval a šťáva mu stékala po bradě. "Trochu tužší, než by se mi líbilo, a postrádá koření, ale nebudu si stěžovat moc nahlas. Kdybych byl na Orlím hnízdě, tančil bych na kraji propasti v naději, že dostanu vařené fazole."

"Přesto jsi tomu žalářníkovi dal váček zlata," řekl Bronn.

"Lannister si vždycky plní svoje sliby."

Dokonce i Mord stěží věřil vlastním očím, když mu Tyrion hodil kožený váček. Když škubnutím uvolnil šňůrku a uviděl lesk zlata, žalářníkovy oči byly velké jako vařená vejce. "Nechal jsem si stříbro," řekl mu Tyrion s pokřiveným úsměvem, "ale tobě jsem slíbil zlato, a tady je." Bylo to víc, než muž jako Mord mohl doufat, že si vydělá za celý život strávený urážením vězňů. "Pamatuju si, co jsem říkal, tohle je jenom závdavek. Až tě někdy unaví být ve službách lady Arryn, přijď do Casterlyovy skály a já ti vyplatím zbytek toho, co ti dlužím." Se zlatými dragony padajícími mu z obou rukou, Mord klesl na kolena a slíbil, že to udělá.

Bronn tasil svou dýku a vytáhl upečené maso z ohně. Začal z kosti odřezávat silné plátky, zatímco Tyrion vydlabával dvě skývy okoralého chleba, aby jim posloužily jako misky. "Když se nám podaří přijet k řece, co uděláme pak?" zeptal se žoldnéř při krájení masa.

"Och, pro začátek bude stačit děvka, péřová postel a džbán vína." Tyrion k němu natáhl svoji chlebovou misku a Bronn mu ji naplnil masem. "A pak myslím zamíříme do Casterlyovy skály nebo Králova přístaviště. Mám nějaké otázky, na které chci znát odpovědi, týkající se jisté dýky." Žoldnéř přežvykoval a polykal. "Takže jsi mluvil pravdu? To nebyla tvoje dýka?"

Tyrion se mírně usmál. "Copak vypadám jako lhář?"

Než byly jejich žaludky plné, na obloze se objevily hvězdy a nad horami vycházela polovina měsíce. Tyrion prostřel na zem svůj plaší ze stínokočky a sedlo si dal pod hlavu jako polštář. "Naši přátelé si dávají načas."

"Kdybych byl jimi, obával bych se pasti," řekl Bronn. "Proč jinak bychom byli tak

nápadní, když ne proto, abychom je sem přilákali?"

Tyrion se Uchechtl. "V tom případě bychom měli zpívat a dají se v hrůze na útěk." Začal si pískat melodii.

"Ty jsi šílený, trpaslíku," řekl Bronn, který si hrotem své dýky čistil mastnotu zpod nehtů.

"Kam se poděla tvá láska k hudbě, Bronne?"

"Kdyby to byla hudba, po čem jsi toužil, měl jsi za sebe nechat bojovat zpěváka."

Tyrion se dal do smíchu. "To by bylo zábavné. Už ho vidím, jak odráží meč sera Vardise svojí harfou." Znovu si začal pískat. "Znáš tuhle píseň?" zeptal se.

"Tu a tam ji člověk slyší v hospodách a nevěstincích."

"Je myrská. ‚Čas mojí lásky'. Sladká a smutná, pokud rozumíš slovům. První dívka, se kterou jsem léhal, si ji zpívala, a já na ni nikdy nezapomněl." Tyrion hleděl vzhůru do oblohy. Byla jasná, chladná noc a hvězdy svítily dolů na hory, jasné a nemilosrdné jako pravda sama. "Potkal jsem ji za noci jako tahle," slyšel říkat sám sebe. "Jaime a já jsme se vraceli zpátky do Lannisportu, když tu jsme uslyšeli výkřik a ona vyběhla na cestu se dvěma muži, co jí byli v patách, křičeli na ni a vyhrožovali jí. Můj bratr tasil meč a rozjel se za nimi, zatímco já jsem sesedl, abych ochránil to děvče. Byla stěží o rok starší než já, tmavovlasá, štíhlá, s tváří, co by ti zlomila srdce. Určitě zlomila moje. Nízkého původu, napolo vyhladovělá, nemytá..., a přesto půvabná. Hadry, co měla na sobě, jíž poloviny zad servali, tak jsem ji zahalil do svého pláště, zatímco Jaime ty chlapy zahnal do lesa. Byla dcerou kopaničáře, který zemřel na horečku, sirotek, na cestě do... nu, vlastně ve skutečnosti nikam.

Jaime byl odhodlaný uštvat ty muže. Nestávalo se příliš často, že by se takoví pobudové odvážili napadnout poutníky tak blízko Casterlyovy skály, a on si to vyložil jako urážku. Dívka byla velice vystrašená, než aby se sama mohla vydat na další cestu, a tak jsem jí nabídl, že ji odvedu do nejbližšího hostince a nakrmím jí tam, zatímco můj bratr odjel zpátky do Casterlyovy skály pro pomoc.

Byla hladovější, než bych byl věřil. Snědli jsme dvě celá kuřata a část třetího, vypili džbán vína a povídali jsme si přitom. Mně bylo teprve třináct a obávám se, že víno mi stouplo do hlavy. Potom už si pamatuji jen to, že se mnou ležela v posteli. Pokud ona byla stydlivá, já byl ještě víc. Nikdy se nedozvím, kde jsem tehdy sebral odvahu. Když jsem jí protrhl panenskou blánu, plakala, ale potom mne líbala a zpívala mi tu svoji písničku a do rána jsem do ní byl zamilovaný."

"Ty?" Bronnův hlas zněl pobaveně.

"Absurdní, že ano?" Tyrion si znovu začal pískat tu písničku. "Oženil jsem se s ní," připustil nakonec.

"Lannister z Casterlyovy skály si vzal za manželku kopaničářovu dceru?" řekl Bronn nevěřícně. "Jak se ti to podařilo?"

"Och, byl bys překvapen, co chlapec dokáže udělat s několika báchorkami, padesáti stříbrňáky a opilým septonem. Neodvážil jsem se přivést si svoji nevěstu domů do Casterlyovy skály, tak jsem ji nechal v jejím vlastním domku a čtrnáct dní jsme si hráli na to, že jsme manžel a manželka. Pak septon vystřízlivěl a přiznal se se vším mému otci." Tyrion byl překvapen, jaký pocit osamělosti mu vyprávění jeho příběhu navozuje, dokonce i po všech těch letech. Možná byl jenom unavený. "To byl konec mého manželství." Posadil se a zahleděl se do skomírajícího ohně, mrkaje při světle plamenů.

"Poslal tu dívku pryč?"

"Udělal to mnohem lépe," odpověděl Tyrion. "Nejdřív přinutil mého bratra povědět mi pravdu. Ta dívka byla nevěstka, víš. Jaime celou tu příhodu nastrojil, cestu, pobudy, všechno. Myslel si, že je načase, abych už přestal být panicem. Zaplatil dívce dvojnásobně, protože věděl, že to pro mne bude poprvé.

Jakmile se Jaime přiznal, lord Tywin přivedl moji ženu a dal ji svým strážným. Zaplatil za ni docela slušně. Dal pro ni každému muži stříbrňák. Kolik kurev má tak vysokou cenu? Posadil mne do rohu kasáren a přinutil mne dívat se. Na konci měla tolik stříbrňáků, že jí padaly mezi prsty a kutálely se po podlaze, a ona..." Kouř jej štípal do očí. Tyrion si odkašlal a odvrátil se od ohně, aby se zahleděl do temnoty. "Mě lord Tywin přinutil jít s ní jako poslední," řekl tichým hlasem. "A dal mi zlatou minci, abych jí zaplatil, protože jsem byl Lannister a stál jsem za víc."

Bronn začal znovu brousit svůj meč a Tyrion opět uslyšel ten zvuk, skřípot oceli o kámen. "Třináct nebo čtrnáct nebo tři, já bych muže, který mi to provedl, zabil."

Tyrion se k němu otočil, "Možná jednoho dne dostaneš svou šanci. Pamatuj, co jsem ti řekl, Lannister si vždycky platí svoje dluhy." Zívl, "Myslím, že se pokusím usnout. Probuď mě, kdybychom měli zemřít."

Omotal kolem sebe plášť ze stínokočky a zavřel oči. Země byla kamenitá a studená, ale Tyrion Lannister za chvíli skutečně spal. Zdál se mu sen o nebeské cele. Tentokrát byl žalářníkem, ne vězněm, velkým, s karabáčem v ruce a mlátil do svého otce, hnal ho pozpátku směrem k propasti...

"Tyrione." Bronnovo varování bylo tiché a naléhavé.

Tyrion byl v okamžení vzhůru. Oheň dohořel v uhlíky a všude kolem nich se kradly tiché stíny. Bronn se zvedl na koleno, se svým mečem v jedné ruce a s dýkou ve druhé. Tyrion zvedl ruku: zůstaň v klidu, říkal svým gestem. "Pojďte se ohřát k našemu ohni, noc je chladná," zavolal na plížící se stíny. "Obávám se, že nemáme žádné víno, které bychom vám nalili, ale rádi vám nabídneme kousek z naší kozy."

Všechen pohyb ustal. Tyrion uviděl záblesk měsíčního světla na kovu. "Naše hory," ozval se hlas ze stromů, hluboký, tvrdý a nepřátelský. "Naše koza."

"Vaše koza," souhlasil Tyrion. "Kdo jste?"

"Až se setkáš se svými bohy," odpověděl jiný hlas, "řekni, že to byl Gunthor, syn Guma z Kamenných vran, který tě k nim poslal." Větévka zapraskala pod chodidlem,

když vystoupil do světla; hubený muž v rohaté přilbici, ozbrojený dlouhým nožem.

"A Šagga, syn Dolfa." To byl ten první hlas, hluboký a zlověstný. Po jejich pravici se posunul balvan a vstal, proměnil se v člověka. Byl obrovitý, pomalý a silný, oblečený byl celý v kůžích, s kyjem v pravé ruce a sekerou v levé. Když se k nim šinul blíž, třeskl jimi o sebe.

Další hlasy volaly jména, Conn a Torrek a Jagghot a ještě víc, která Tyrion zapomněl v okamžiku, kdy je uslyšel, přinejmenším deset. Pár jich mělo meče a nože, ostatní třímali v rukou vidle, kosy a dřevěné oštěpy. Vyčkával, dokud neskončili s vyvoláváním svých jmen, a pak odpověděl: "Já jsem Tyrion, syn Tywina z klanu Lannisterů, Lvů Skály. Za kozu, kterou jsme jedli, vám rádi zaplatíme."

"Co nám můžeš dát, Tyrione, synu Tywinův?" zeptal se ten, který se jmenoval Gunthor, a zdálo se, že je jejich náčelníkem.

"V mém měšci je stříbro," odpověděl jim Tyrion. "Drátěná košile, co mám na sobě, je pro mne příliš velká, ale měla by dobře padnout Connovi, a válečná sekera, co nosím, by se do Šaggovy silné ruky hodila mnohem lépe než ta dřevěná, co drží."

"Poloviční muž nám zaplatí naší vlastní minci," řekl Conn.

"Conn mluví pravdu," přitakal Gunthor. "Tvoje stříbro je naše. Tvoje koně jsou naše. Tvoje drátěná košile a tvoje sekera a nůž za tvým pasem, ty jsou taky naše. Nemáte nic jiného, co byste nám dali, než svoje životy. Jak bys rád zemřel, Tyrione, synu Tywinův?"

"Ve své vlastní posteli, s břichem plným vína a ústy panny kolem svého pokladu, ve věku osmdesáti let," odpověděl.

Ten velký, Šagga, se dal do hlasitého smíchu. Ostatní se zdáli být méně pobaveni. "Conne, vezmi jejich koně," nařídil Gunthor. "Zabij toho druhého a chyť polomuže. Může dojit kozy a rozesmávat matky."

Bronn vyskočil na nohy. "Kdo zemře první?"

"Ne!" zasáhl Tyrion ostře. "Gunthore, synu Gurnův, poslouchej mne. Můj rod je bohatý a mocný. Pokud nás Kamenné vrány bezpečně provedou těmito horami, můj otec vás zasype zlatem."

"Zlato lorda z nížin je stejně bezcenné jako slib polomuže," řekl Gunthor.

"I když možná jsem polomuž," řekl Tyrion, "mám odvahu postavit se svým nepřátelům. Co Kamenné vrány udělají, až sem přijedou rytíři z Údolí, kromě toho, že se schovají za kameny a budou se třást strachy?"

Šagga zařval vzteky a třeskl svým kyjem o sekeru. Jaggot namířil Tyrionovi do obličeje svoje dlouhé dřevěné kopí, které mělo hrot zpevněný ohněm. Snažil se ze všech sil, aby před ním neucukl. "Tohle jsou ty nejlepší zbraně, co dokážete ukrást?" řekl. "Dobré akorát tak k zabíjení ovcí, možná... Pokud se ovce nebudou bránit. Kováři mého otce čurají lepší ocel."

"Malý chlapcomuži," zařval Šagga, "budeš moji sekeru urážet i poté, co ti s ní useknu mužství a nakrmím jím kozy?"

Gunthor však zvedl ruku. "Ne. Vyslechnu si jeho slova. Matky hladovějí a ocel nakrmí víc úst než zlato. Co nám dáš za vaše životy, Tyrione, synu Tywinův? Meče? Kopí? Zbroj?"

"To všechno a ještě víc, Gunthore, synu Gurnův," odpověděl Tyrion Lannister s úsměvem. "Dám ti Údolí Arryn."